

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Rok 1915.

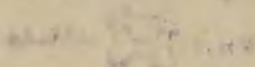

W Wiedniu.

Z ces. król. nadwornej i państwowej drukarni.

1915.

100244 111

• 100244 •

Indeks I.

Spis chronologiczny

ustaw i rozporządzeń, ogłoszonych w Dzienniku ustaw państwa w roku 1915.

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1914			
6. maja	Układ między Monarchią austriacko-węgierską i Stanami zjednoczonymi amerykańskimi w sprawie przedłużenia układu rozejmowego z dnia 15. stycznia 1909 Dz. u. p. Nr 190 z roku 1913	6	9
18. grudnia	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany wskazówki dla badania benzolu, którego należy używać do wytwarzania ogólnego środka celem denaturowania wódki	1	1
22. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych, dotyczące upoważnienia c. k. Głównego urzędu celnego w Grigno do odprawiania posylek z żyjącymi roślinami	98	169
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące odszkodowania członków komisji podatku dochodowego z tytułu utraty pracy i zarobku	2	3
1915			
4. stycznia	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministerialne z dnia 2. i 21. października tudzież z dnia 30. listopada 1914, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów	3	3
4. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o uwolnieniu obywateli węgierskich od składania zabezpieczenia na koszta procesowe i o przyznaniu prawa ubogich obywatelom węgierskim	4	7
5. „	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych, dotyczące zakazu używania zboża i mąki na karmę	5	8
9. „	Rozporządzenie cesarskie, którem wydaje się postanowienia uzupełniające do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych	7	13
10. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie zastosowania ustawy o pomocnikach handlowych do osób, zatrudnionych u architektów do kierownictwa czynnościami kupieckimi i wyższymi czynnościami niekupieckimi	8	13

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
10. stycznia	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, którem w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami wydaje się postanowienia wykonawcze do rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 7, w sprawie postanowień uzupełniających do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych	9	14
12. „	Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości celem wykonania artykułu XIV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, wprowadzającego ordynację konkursową, ugodową i zaczepną	10	15
13. „	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych i Ministerstwem rolnictwa w sprawie zmiany częściowej rozporządzenia z dnia 27. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 138, dotyczącego wprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w c. k. czeskiej Akademii technicznej w Pradze	12	21
15. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, którem wydaje się ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów	11	19
17. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania normalno-torowej linii kolejki elektrycznej w Solnogradzie od placu Ludwika Wiktora przez Neutor do Riedenburgstrasse	17	27
18. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące zaopatrywania rolnictwa w nawozy, zawierające azot	13	21
20. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem robót publicznych i Ministrem rolnictwa, którem zakazuje się urządzania dobrowolnych licytacji skór i skórek	14	23
22. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, którem reguluje się wywóz i przewóz worków	15	25
22. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylecia względnie obniżenia ceł od rzepaku i nasion rzepaku tudzież ołowiu, oraz oleju z nasion bawełny	16	26
25. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie odroczenia zapłaty prawnoprywatnych wierzytelności pieniężnych (piąte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty	18	28
25. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty prawnoprywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie	19	36
28. „	Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem skarbu, którem przedłuża się termin przewidziany w drugim ustępie § 29. rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 141, dotyczącego austriackiej korporacji militarnej	20	41
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące oświadczenia cesarskiego rządu niemieckiego o mocy obowiązującej „Układu Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej“ na obszarach, zostających pod ochroną niemiecką	26	45
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu celem wykonania § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, w sprawie odroczenia zapłaty prywatnoprawnych wierzytelności pieniężnych	21	41

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
29. stycznia	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych celem sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 359, dotyczącem piątego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII.	22	42
30. "	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o poręczonej wzajemności w państwie niemieckiem odnośnie do postanowień procesowo-prawnych na rzecz osób wojskowych	23	42
30. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót chleba i pieczywa	24	42
30. "	Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa i Ministra spraw wewnętrznych w sprawie ustanowienia ceny najwyższej dla mączki ziemniaczanej	25	44
7. lutego	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem robót publicznych, Ministerstwem kolei żelaznych i Ministerstwem obrony krajowej o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów	27	45
7. "	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami o użyciu zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów	28	46
7. "	Obwieszczenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych w sprawie zezwolenia na przetwarzanie i sprzedaż pewnych oznaczonych ilości tych gatunków metali, które objęto rekwizycją na cele wojenne według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28	29	48
7. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące używania częściowych zapisów długu, wydać się mających do kwoty nominalnej 10. milionów koron przez gminę miasta Tryestu, do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych	32	55
7. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wąskotorowej kolei z Liberca (Kaiserstrasse) do Ober-Hanichen	35	57
9. "	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów	30	49
9. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylecia cel od rozmaitych przedmiotów	31	54
10. "	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych o sporządzaniu planów podziału przez miejski urząd budowniczy królewskiego miasta Pragi	37	61
11. "	Rozporządzenie cesarskie o wyborze siedziby przez adwokatów	33	55
11. "	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o wyborze siedziby przez adwokatów	34	56
11. "	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami w sprawie ponownego wejścia w życie rozporządzenia z dnia 30. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 185, o ustanowieniu wynagrodzenia za odstawienie z powrotem nieodebraanych w miejscach oddania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, oraz środków przewozowych	72	133

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
14. Intego	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o składaniu egzaminu kancelaryjnego w sądach krajowych i obwodowych tudzież o ustanowieniu komisji egzaminacyjnych dla egzaminu kancelaryjnego i egzaminu na prowadzącego księgi gruntowe	42	81
15. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu, dotyczące zakazu wytwarzania słoju z jęczmienia i w sprawie używania suszarni słodowych do suszenia kukurydzy	36	58
15. "	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, dotyczące zabezpieczenia robót koło uprawy pola dla wiosennych zasiewów w roku 1915	38	61
20. "	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości, Ministrem skarbu i Ministrem handlu, dotyczące ograniczenia uprawy buraków cukrowych w roku 1915	40	73
21. "	Rozporządzenie cesarskie, którem reguluje się obrót zbożem i produktami z mlewa	41	75
22. "	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty, dotyczące odosobnienia chorych, podejrzanych o chorobę i podejrzanych o zarażenie tudzież oznaczania domów i mieszkań	39	63
22. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylecia ceł od ryżu numeru taryfy 34. i tłuszczów numeru taryfy 89	43	82
23. "	Rozporządzenie Ministra skarbu, dotyczące przeliczania chilenejskich papierpezów przy uiszczaniu opłat stemplowych i należności bezpośrednich tudzież podatku od obrotu papierów wartościowych	56	97
25. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące przyznania ulg należnościowych i podatkowych wojennym bankom kredytowym i innym służącym interesom publicznym przedsiębiorstwom, tudzież zakładom, założonym z powodu stanu wojennego	44	83
26. "	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem handlu, Ministrem sprawiedliwości i Ministrem skarbu, dotyczące obrachunku kontraktów dostawy buraków	45	84
26. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa w sprawie ograniczenia używania ziemniaków do wyrobu wódki . .	46	84
27. "	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące wojennego zakładu dla obrotu zbożem	47	85
27. "	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu, rolnictwa i skarbu w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministra handlu z dnia 30. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 24, dotyczącem produkcji i wprowadzenia w obrót chleba i pieczywa	52	91
28. "	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w sprawie zastosowania rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284 (dotyczącego postanowień wyjątkowych dla budowli uprzywilejowanych) do budowy kolei żelaznych	54	93
1. marca	Rozporządzenie całego Ministerstwa o zgłoszeniu należności i wierzytelności, opiewających na pieniądze lub papiery wartościowe obywateli Wielkiej Brytanii, Francji i Rosji tudzież osób, które mają swe miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach	48	87

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
1. marca	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych o zarządzeniach karnych odnośnie do przekroczeń rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, wchodzących w zakres działania władz politycznych	49	88
1. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych o sporządzaniu planów podziału przez miejski urząd budowniczy w Insbruku	57	97
3. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, rolnictwa, robót publicznych i obrony krajowej o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot	50	88
3 „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami o użyciu zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot	51	89
3. „	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem sprawiedliwości, dotyczące uprawy gruntów, leżących odlegiem	55	95
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem robót publicznych i Ministerstwem obrony krajowej o obowiązku zgłoszenia zapasów skóry i materiałów potrzebnych do przemysłu skórzanego	53	91
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące jednostek giełdowych papierów wartościowych, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru dodatku od obrotu papierów wartościowych	59	105
8. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące uregulowania zbytu otrębów	58	98
11. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące prawnopodatkowego traktowania strat wojennych u przedsiębiorstw, podlegających rozdziałowi II. ustawy o podatkach osobistych	60	117
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z innymi Ministerstwami i z Najwyższą Izbą obrachunkową celem uproszczenia formalnego sposobu postępowania przy wypłatach państwowych (wydaniach)	84	153
13. „	Rozporządzenie cesarskie o użyciu części nadwyżek z obrotu wspólnych kas sierocych	63	121
15. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którym uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenie ministerjalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów	61	119
16. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylenia ceł od rozmaitych przedmiotów	62	120
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące przemieszenia Głównego urzędu celnego II. klasy z Morawskiej Ostrawy na dworzec kolejowy Morawska Ostrawa-Oderfurt i zmiany nazwy tego urzędu celnego	68	129
17. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o terminach do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicji i na Bukowinie	64	123
18. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i obrony krajowej o obowiązku zgłoszenia zapasów gumy surowej i obrczy wozów motorowych	73	133

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
19. marca	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami, dotyczące stop wynagrodzenia dla pewnych oznaczonych metali i stopów	65	123
19. "	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i z innymi interesowanymi Ministerstwami, dotyczące ustanowienia centralnej komisji rekwizycyjnej i komisji odbiorczych dla metali i stopów	66	126
19. "	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami, którem zarządza się dostawę metali i stopów, objętych rekwizycją w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28	67	126
20. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące wyrównania płatnych w krajach tutejszych prywatno-prawnych pieniężnych długów państwa, opiewających na monety złote lub na walutę zagraniczną	69	129
20. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu, którem zmienia się częściowo rozporządzenie ministerjalne z dnia 30. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 24, dotyczące produkcji i wprowadzanie w obrót chleba i pieczywa	70	150
20. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, którem zakazuje się wywozu i przewozu złota i srebra	71	131
20. "	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, którem zmienia się jedno postanowienie rozporządzenia z dnia 22. kwietnia 1913, Dz. u. p. Nr. 66, dotyczącego międzynarodowego rejestrowania marek	74	134
24. "	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem skarbu i Ministerstwem rolnictwa, dotyczące uregulowania zbytu odpadków powstałych przy wytwarzaniu siodła celem zaopatrywania przemysłu wyrobu drożdży prasowanych	76	139
26. "	Rozporządzenie całego Ministerstwa o powszechnem uregulowaniu zużycia zboża i produktów z mlewa	75	135
26. "	Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicji i na Bukowinie	77	141
26. "	Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa i Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące zakazu używania skrobii ziemniaczanej, mączki ziemniaczanej i mąki wszelkiego rodzaju do wyrabiania mydła	86	155
27. "	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące regulaminu c. k. Trybunału państwa	78	145
27. "	Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące zakazu ażyotarstwa odnośnie do krajowych monet złotych waluty koronowej	85	154
27. "	Rozporządzenie Ministrów handlu i skarbu, dotyczące dodatku na kosztach ruchu dla rozbranych i wycofanych ze służby handlowej handlowych okrętów morskich	87	156
28. "	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o przedłużeniu terminów do przedsiębrania czynności wekslowo- i czekowo-prawnych	79	149
28. "	Rozporządzenie cesarskie w sprawie utrzymania w trwałym ruchu wyłącznych szurfów i nadanych kopalni	97	167

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
29. marca	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem robót publicznych, Ministerstwem kolei żelaznych i Ministerstwem obrony krajowej o obowiązku zgłoszenia zapasów cynku	80	149
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami o użyciu zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów	81	150
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami obrony krajowej, robót publicznych tudzież z Ministerstwem wojny, dotyczące zezwolenia na przerabianie i sprzedaż pewnych oznaczonych ilości gatunków metali, które dla celów wojennych objęto rekwizycją według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81	82	151
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem robót publicznych, Ministerstwem kolei żelaznych i Ministerstwem obrony krajowej o obowiązku zgłoszenia zapasów wyrobów na pół gotowych i wyrobów gotowych z pewnych oznaczonych metali i stopów	83	151
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące zmiany warunków przesyłki dla pakietów poczty polowej	88	156
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami celem sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministerstwa obrony krajowej z dnia 29. marca 1915, dotyczącem użycia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów	89	157
31. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa o zmianie piątego rozporządzenia o odroczeniu zapłaty (Rozporządzenie cesarskie z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18)	90	157
31. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem rolnictwa i Ministrem handlu o nieważności zakupna plonów przyszłego żniwa w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa	91	159
1. kwietnia	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, handlu i sprawiedliwości o poręczonej wzajemności w państwie niemieckim odnośnie do postanowień wyjątkowych w dziedzinie przepisów patentowych na rzecz osób wojskowych	93	163
2. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i spraw wewnętrznych, którem zmienia się § 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczącego produkcji i wprowadzania w obrót mąki	92	161
6. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem handlu, dotyczące zakazu używania chleba do czyszczenia tapet i podłóg	94	163
6. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa, dotyczące dodatku do margaryny	95	165
7. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia gminy Atzesberg do okręgu Sądu powiatowego w Lembach	99	169

Data ustawy, patentów lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
8. kwietnia	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem skarbu, dotyczące mielenia kukurydzy i zniesienia cen najwyższych dla kukurydzy i mąki kukurydzianej	96	165
15. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości, dotyczące „Galicyjskiego Wojennego Zakładu Kredytowego“	100	170
19. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem skarbu, Ministrem robót publicznych, Ministrem kolei żelaznych, Ministrem rolnictwa, Ministrem obrony krajowej i Ministrem wojny o obowiązku zgłoszenia urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali	101	171
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami o użyciu urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali	102	172
19. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylecia cel od rozmaitych przedmiotów	103	175
21. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące wydania nowych znaczków pocztowych po 3, 5, 10, 20 i 35 halerzy	104	176
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w sprawie zwinięcia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego pobocznego II. klasy przy tartaku w Szalánc	107	179
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych i Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości, dotyczące wydrukowania przez Drukarnię nadworną i państwową pieczęci kontrolnej na listach przewozowych, sporządzanych w drukarniach prywatnych	105	177
24. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zastosowania rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 246, do osób wojskowych, przynależnych do państwa saskiego	106	177
1. maja	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zmiany na czas trwania obecnej wojny ustawy z dnia 6. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 90 o pospolitem ruszeniu dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii	108	179
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania normalnotorowej linii kolejki elektrycznej od ulicy Grenzachergasse w X. dzielnicy Wiednia do urzędu akeyzowego Rothneusiedl	118	201
5. „	Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa, Ministra skarbu, Ministra spraw wewnętrznych i Ministra obrony krajowej, dotyczące ustanowienia cen najwyższych dla wełny	109	181
5. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych i Ministra sprawiedliwości, którym uzupełnia się i zmienia się rozporządzenie z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 273, o tworzeniu list sędziów przysięgłych na rok 1915	110	182
6. „	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, dotyczące zabezpieczenia użytkowania pas i pastwisk w roku 1915	111	185
6. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie administracji publicznej obszarów fortecznych	125	209

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
7. maja	Rozporządzenie Ministra skarbu, dotyczące wybicia i wydania nowych monet zdawkowych waluty koronowej	112	186
8. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem handlu i Ministrem rolnictwa, dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w mięso	113	189
8. „	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem handlu, dotyczące ograniczenia rzezi bydła rogatego i świń	114	190
8. „	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych dotyczące handlu bydłem	115	192
8. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którym uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministerialne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30 i z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów	119	202
11. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, dotyczące używania owsa do karmy	116	195
11. „	Dokument koncesyjny na koleje lokalne z Hruszowa do Bogumina, z Bogumina do Niemieckiej Lutyni i z Kopanin do Orłowa	135	225
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, którym w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami zmienia się częściowo rozporządzenie ministerialne z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326, którym wydano postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych	117	197
14. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące ograniczenia dowozu i przewozu rozmaitych przedmiotów z krajów nieprzyjacielskich	120	203
14. „	Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa, Ministra spraw wewnętrznych i Ministra obrony krajowej o obowiązku zgłoszenia zapasów wełny owczej	121	204
14. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylecia ceł od tłustych olejów	122	205
15. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w sprawie właściwości w zakresie pomocy prawnej w Wiedniu	126	210
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, handlu i sprawiedliwości, dotyczące uzupełnienia i zmian rozporządzenia z dnia 2. września 1914, Dz. u. p. Nr. 232, którym wydaje się na czas zawikłań wojennych wyjątkowe postanowienia w dziedzinie przepisów patentowych	123	207
17. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie czasu nauki uczniów przemysłowych, powołanych do służby w pospolitem ruszeniu przed osiągnięciem wieku popisowego	127	210
18. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące uzupełnienia § 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11, którym wydaje się ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów	124	208

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
19. maja	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych w sprawie zakazu używania zielonego zboża na paszę .	128	211
20. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie przyznania uwolnień od należności na cele subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej w roku 1915 . . .	129	213
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 20. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 129 z sprawie przyznania uwolnień od należności w celu subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915	130	214
20. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, dotyczące używania płynnego powietrza do wyrobu materiałów wybuchowych	131	217
20. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa o posiadaniu broni, amunicji i materiałów wybuchowych, tudzież o obrocie tych przedmiotów	132	219
22. „	Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, którem ustanawia się właściwość władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny	136	226
22. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami skarbu i sprawiedliwości w sprawie urzędowania Galicyjskiego Towarzystwa kredytowego ziemskiego w Wiedniu	137	226
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania dwu przedłużeń linii wąskotorowych poruszanych siłą elektryczną kolejek na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego okolicy z Krasnego Brezna do Nestomic i od granicy gmin Uścia i Predlic do Tirmic	148	253
23. „	Rozporządzenie cesarskie o przeniesieniu uprawnień administracji politycznej	133	221
23. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami skarbu i handlu, w sprawie zakazów co do peryodycznych pism drukowanych, pojawiających się we Włoszech, tudzież rewizji nadchodzących stamtąd drukowanych pism nieperyodycznych	134	223
24. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu handlu i rolnictwa, którem uzupełnia się rozporządzenia ministeryalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61 i z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów	151	259
25. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (szóste rozporządzenie o odroczeniu zapłaty)	138	229
25. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie	139	236
26. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, skarbu, robót publicznych, rolnictwa i obrony krajowej, dotyczące ustalenia najwyższych cen za skóry surowe i wyprawne . .	140	241

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
26. maja	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu celem wykonania § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych	146	249
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami, dotyczące stóp odszkodowania za pewne oznaczone materiały, zawierające azot	141	245
27. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami, którym zarządza się dostarczenie materiałów, zawierających azot, objętych rekwizycją w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 51	142	245
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami, którem uzupełnia się obwieszczenie z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 65, dotyczące stóp wynagrodzenia za pewne oznaczone metale i stopy	143	246
27. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami, dotyczące uchylecia rekwizycji pewnych metali i stopów	144	246
27. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami, dotyczące używania i dostarczania pewnych oznaczonych metali i stopów	145	247
28. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w sprawie terminów dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie	147	251
29. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami o listach zarządców ugodowych, którzy nie są adwokatami lub notaryuszami i o listach badaczy gospodarki w postępowaniu konkursowem i ugodowem	149	254
2. czerwca	Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa, spraw wewnętrznych i obrony krajowej o ograniczeniu używania zapasów owczej wełny i obrotu nimi	150	256
2. „	Rozporządzenie Ministra robót publicznych w porozumieniu z Ministrem handlu, którem wydaje się z powodu stanu wojennego, wyjątkowe przepisy w dziedzinie ochrony wzorów	152	261
6. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych i handlu w sprawie ograniczenia produkcji piwa	153	263
7. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylecia cła dla pewnych artykułów	159	275
8. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości, którem ogranicza się rozpowszechnianie kart plastycznych, map, przewodników podróży i opisów miejscowości	154	264
8. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, którem zmienia się względnie uzupełnia rozporządzenie ministerjalne z dnia 7. sierpnia 1912, Dz. u. p. Nr. 168, dotyczące nadania poszczególnym zakładom prawa odbywania egzaminów na inajstrów	157	271

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
9. czerwca	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, spraw wewnętrznych i skarbu, którem zmienia się rozporządzenie ministeryjne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzenia w obrót mąki	155	265
9. „	Rozporządzenie cesarskie o odpowiedzialności za szkody, wyrządzone działaniem zdrazieckim, popełnionem w czasie wojny	156	267
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów płatności podatku domowo-czynszowego w okręgu poboru podatków w Brodzie Niemieckim w Czechach	160	275
9. „	Rozporządzenie cesarskie o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych przy wymiarze emerytury	361	931
12. „	Rozporządzenie cesarskie o umowach o dostawy wojskowe	158	272
12. „	Rozporządzenie cesarskie o dalszej wypłacie należących się w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, zasiłków na utrzymanie i o przyznawaniu wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla pozostałych po żołnierzach członkach rodziny	161	276
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i za zgodą Ministerstwa wojny, którem zarządza się dalszą wypłatę przypadających w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, zasiłków na utrzymanie oraz ustanawia państwowe wsparcia dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, jakoteż pozostałych po nich członkach rodziny	162	276
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i kolei żelaznych, dotyczące żeglugi na jeziorze Bodeńskim	163	279
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, kolei żelaznych i robót publicznych, dotyczące uzyskania patentu szyperskiego dla prowadzenia statków na jeziorze Bodeńskim	164	280
15. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych o sporządzeniu planów dzielenia przez miejski urząd budowniczy w Lincu	165	281
17. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o przedłużeniu terminów do przedsięwzięcia czynności prawnych wekslowych i czekowych	168	293
17. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i c. k. Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące postępowania z kaucjami i wadyjami w zakresie czynności zakładu poczt i telegrafów	176	299
17. „	Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące świadectw szkoły przemysłowej żeńskiej dla szycia białego i szycia sukien w Węgierskiem Hradyszczu	183	373
18. „	Rozporządzenie cesarskie o właściwości Sądu powiatowego Podgórze w Krakowie do prowadzenia ksiąg gruntowych dla IX., X., XXI. i XXII. dzielnicy królewskiego stołecznego miasta Krakowa	170	295
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące biura ekspedycji cłowych przy urzędzie podatkowym w Gmunden	171	295

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
19. czerwea	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa i Ministrem spraw wewnętrznych o obowiązku zgłaszania zapasów maszyn żniwiarskich i młockarskich	166	283
21. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w zboże i mąkę	167	287
21. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych o sporządzaniu planów podziału przez urząd budowniczy gminy Karolinenthal	172	296
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej, o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 22. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 136, dotyczącem uregulowania właściwości władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny	190	353
22. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o utworzeniu sądu powiatowego Podgórze w Krakowie	173	296
23. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa co do ograniczenia opodatkowania wódki	169	293
23. „	Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych o wyjątkach od zakazu wypłat w stosunku do Rosyi	174	296
24. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami handlu i sprawiedliwości, dotyczące uzupełnienia rozporządzenia z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 257, którem wydaje się z powodu zawiłkań wojennych postanowienia wyjątkowe w dziedzinie ochrony marek	177	312
24. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami, dotyczące obowiązku ubezpieczenia uczniów zawodowych zakładów naukowych i zakładów, pokrewnych szkołom średnim	178	313
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące zwinienia dotychczasowego Starostwa w Podgórzu i ustanowienia Starostwa „Podgórze-okolica“	175	296
28. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zestawienia centralnego zamknięcia rachunkowego dla gospodarstwa państwowego królestw i krajów. reprezentowanych w Radzie państwa za rok budżetowy 1914/15	179	313
28. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące dalszego pobierania podatków i opłat oraz pokrywania wydatków państwowych za czas od dnia 1. lipca do dnia 31 grudnia 1915	180	369
28. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa o zestawianiu bilansów podczas wojny	181	371
28. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące uregulowania zużycia zboża i produktów młewa	182	372
28. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa o uzupełnieniu szóstego rozporządzenia o odroczeniu zapłaty (rozporządzenie cesarskie z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138)	184	373

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
28. czerwca	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o wpływie wydarzeń wojennych na przeprowadzenie w właściwym czasie postępowania ugodowego . . .	185	375
30. "	Rozporządzenie cesarskie o zarządzeniach, dotyczących produkcji wódki i o podniesieniu dodatku do podatku od wódki	186	375
30. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12	187	376
3. lipca	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące letniej ekspozytyry cłowej w Freiheit-Johannisbad	193	419
3. "	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwami robót publicznych i rolnictwa w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 27. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 137, dotyczącego zaprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w niemieckiej Akademii technicznej w Pradze	200	433
5. "	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którem uzupełnia się lub zmienia rozporządzenia ministerialne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119 i z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych artykułów	188	379
5. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zasiłków z państwowego funduszu melioracyjnego, które mają być użyte w roku budżetowym 1914/15	192	385
7. "	Rozporządzenie cesarskie o czasowym zawieszeniu działalności sądów przysięgłych	189	381
7. "	Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, którem uchyla się rozporządzenie z dnia 5. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 110, o tworzeniu list sędziów przysięgłych	191	383
7. "	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące połączenia sądów powiatowych Leopoldstadt I. i II. w Wiedniu	194	419
7. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami o uregulowaniu obrotu cukrem	195	419
12. "	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu, którem ustanawia się ceny objęcia dla niektórych rodzajów zboża	196	423
12. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, skarbu, robót publicznych, rolnictwa, obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny, dotyczące ustanowienia cen maksymalnych za skóry surowe i wyprawne	197	425
12. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, robót publicznych i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny, dotyczące uregulowania obrotu skórami bydlęciami i końskimi	198	430
12. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, robót publicznych i obrony krajowej i za zgodą z Ministrem wojny, którem zakazuje się dodawania ciężaru skórze	199	431

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
15. lipca	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem handlu, dotyczące zakazu używania niektórych materiałów, potrzebnych na cele lecznicze	201	433
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych, dotyczące składu i zakresu działania głównej Komisji miar i wag	202	435
21. „	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i handlu, dotyczące używania zboża i produktów mlewa na karmę	203	436
21. „	Obwieszczenie Ministra skarbu, dotyczące zmiany nazw ekspozytur urzędu cłowego Ebmath i Pfannstiel	211	451
22. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, handlu i skarbu, dotyczące obrotu nasieniem	204	439
22. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, spraw wewnętrznych i skarbu, którym zmienia się rozporządzenie ministerialne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót mąki	205	440
22. „	Rozporządzenie cesarskie o odnowieniu i sprostowaniu granic (druga częściowa nowela do powszechnej księgi ustawy cywilnej)	208	443
23. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w rośliny strączkowe	206	441
23. „	Obwieszczenie Ministra rolnictwa, dotyczące warunków obrotu nasieniem	207	442
24. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, którym wprowadza się przymus paszportowy dla mieszkańców okręgu wyższego sądu krajowego we Lwowie	209	445
24. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, sprawiedliwości i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące dokonywania przez pocztową kasę oszczędności wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacji wolnych od podatku 5½%owych austriackich pożyczek wojennych z roku 1914 i z roku 1915	212	451
25. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, spraw wewnętrznych i kolei żelaznych, dotyczące uregulowania obrotu rzepakiem, rzepikiem, olejem rzepakowym i makuchem	210	447
26. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, którym uchyla się rozporządzenie ministerialne z dnia 15. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 36, dotyczące zakazu wytwarzania siodu z jęczmienia i używania suszarni siodu do suszenia kukurydzy	213	452
26. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i wyznań i oświaty, dotyczące warunków wzajemnego dopuszczania dyplomowanych akuserek do wykonywania praktyki w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa i krajach świętej korony węgierskiej	215	455
27. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych i handlu, dotyczące zmiany rozporządzenia z dnia 6. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 153, co do ograniczenia produkcji piwa	214	452

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
28. lipca	Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych, którem uchyla się rozporządzenie ministeryjne z dnia 19. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 345, dotyczące ustanowienia cen najwyższych dla ziemniaków	216	455
28. „	Obwieszczenie Ministra skarbu, którem wydaje się na zasadzie § 285. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, w brzmieniu ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. 13 (nowela o podatku osobistym) zarządzenie, dotyczące postępowania co do podatku od rent z procentami i dywidendami od angielskich papierów wartościowych	242	543
80. „	Rozporządzenie Ministra handlu, spraw wewnętrznych i rolnictwa, którem uchyla się rozporządzenie ministeryjne z dnia 6. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 336, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla sprzedaży zajęcy i jeleniny w Wiedniu	217	457
80. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące uchylecia czasowego uwolnienia zajęcy, jeleni i mięsa jeleniego od liniowego podatku konsumcyjnego w Wiedniu	218	457
80. „	Rozporządzenie Ministrów handlu i rolnictwa, dotyczące ograniczenia sprzedaży lnu	219	458
80. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa, o ograniczeniu opodatkowania wódki	220	458
80. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące zmiany piątego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII.	221	459
80. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące zmiany drugiego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII. dla stron uprzywilejowanych (taksa dla kas chorych)	222	484
80. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące zmiany kilku postanowień przepisu wykonawczego do ustawy, zawierającej taryfę celną z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej	223	501
31. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące zaopatrzenia gospodarstw rolnych w środki nawozowe, zawierające fosfor	224	508
31. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministeryjne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, i z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów	226	505
2. sierpnia	Rozporządzenie Ministra handlu, dotyczące zakazu sprzedaży i przerabiania oraz obowiązku donoszenia dla poszczególnych materiałów bawełnianych	225	504
3. „	Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i obrony krajowej, dotyczące wypożyczania urządzeń gorzelnianych do produkcji wódki	227	507
5. „	Obwieszczenie Ministerstw obrony krajowej i skarbu, dotyczące rozszerzenia obszaru, na którym obowiązują przypadające dla Krakowa wynagrodzenia według taryfy czynszów wojskowych, a to wskutek dokonanego złączenia królewskiego wolnego miasta Podgórze z królewskim stołecznym miastem Krakowem	263	573

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
6. sierpnia	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, rolnictwa i sprawiedliwości, dotyczące preparatów, oznaczonych fałszywie jako środki żywności lub proszek do pieczenia	229	513
7. „	Rozporządzenie cesarskie, którem wydaje się postanowienia co do zapopatrywania ludności w niezbędne przedmioty zapotrzebowania . . .	228	509
9. „	Rozporządzenie cesarskie o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych . . .	234	519
10. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zajęcia ropy (oleju skalnego)	239	535
11. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu, którem uchyla się przepisy, dotyczące wyrobienia i wprowadzania w obrót mąki oraz ustanowienia cen maksymalnych dla zboża i mąki	230	513
11. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu, dotyczące wyrobienia i sprzedaży chleba i pieczywa	231	514
11. „	Rozporządzenie Ministrów rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu i handlu, w sprawie założenia Centrali dla środków pastewnych	232	515
11. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych . .	235	523
11. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, oznaczające gminy, w których rozporządzenie cesarskie z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, o pozbywania gruntów rolnych i leśnych, niema zastosowania . . .	236	528
11. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i robót publicznych w sprawie wygotowań w postępowaniu przed sądami polubownymi dla ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków i ubezpieczenia pensyjnego	237	531
12. „	Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem wojny o zastosowywaniu postanowień II. części wojskowej ustawy karnej do jeńców wojennych	233	516
14. „	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych, dotyczące obrotu środkami pastewnymi	238	531
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu i sprawiedliwości dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, dotyczącego zajęcia ropy (oleju skalnego)	240	537
17. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące przymusu paszportowego na obszarze wojennym	241	541
17. „	Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, dotyczące świadectw utworzonego przy miejskiej szkole przemysłowej dla kobiet w Krakowie oddziału zawodowego dla krawiecczyni	264	573
19. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i obrony krajowej za zgodą Ministra, wojny dotyczące obrotu skórami surowymi i wyprawnymi	243	543

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
21. sierpnia	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o granicach obszarów wojennych, obowiązujących dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa	244	545
21. "	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych, dotyczące handlu koźmi	245	547
21. "	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych o sporządzaniu planów podziału przez urząd budowniczy miasta Ołomuńca	248	551
23. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylenia ceł od różnych artykułów	246	548
23. "	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którym uzupełnia się lub zmienia rozporządzenia ministeryalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, z dnia 5. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 188 i z dnia 31. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 226, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych artykułów	247	549
23. "	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych i Ministra sprawiedliwości o tworzeniu list sędziów przysięgłych na rok 1916	249	551
23. "	Rozporządzenie cesarskie o należytościach od umów o dostawę, budowę inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej	271	588
27. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych i handlu w sprawie ograniczenia produkcji piwa	250	552
27. "	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, handlu i rolnictwa i za zgodą Ministerstwa wojny, dotyczące ustalenia wynagrodzenia za miedziane narzędzia gorzelniane	253	555
27. "	Rozporządzenie Ministra handlu, dotyczące pozbywania austriackich morskich okrętów handlowych na rzecz zagranicy	255	559
27. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w celu wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 23. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 271, o należytościach od umów o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej	272	584
28. "	Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty roszezeń z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych	251	558
28. "	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych, dotyczące zabezpieczenia wyrobu perocydu	252	558
29. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia chorych lub rannych osób wojskowych	260	569
30. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące odpisań podatku domowo-klasowego i podatku gruntowego tudzież w sprawie postanowień o postępowaniu przy nakładaniu, poborze i odpisaniu podatków bezpośrednich na obszarach przez wojnę dotkniętych	254	557
31. "	Rozporządzenie cesarskie o amertyzacji dokumentów	257	568

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
31. sierpnia	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i skarbu o ogłoszeniu strat i edyktów względem papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów	258	567
3. września	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące wysokości podatku domowo-czynszowego na obszarze dawnego miasta Podgórze	256	561
4. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące obrotu skórami	259	568
6. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, dotyczące dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia rannych lub ochromiałych osób wojskowych	261	570
6. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, o granicach południowo-zachodnich obszarów wojennych, obowiązujących dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa	262	571
6. „	Rozporządzenie cesarskie o przedłużeniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 9. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 135, dotyczącej upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy procentowej na udzielone w celu konwersji ulgi należytościowe	265	574
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa, dotyczące poświadczenia dla uznanego nasienia	266	574
13. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu, dotyczące wykupna kuponów austriackich pożyczek wojennych przez urzędy pocztowe	274	591
15. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami o obrocie lmem	267	575
15. „	Rozporządzenie Ministra handlu i Ministra obrony krajowej, dotyczące badania zapasów bawełny i przędzy bawełnianego oraz ograniczenia przerabiania bawełny	268	577
15. „	Rozporządzenie Ministra handlu i Ministra obrony krajowej, dotyczące badania zapasów towarów bawełnianych, jakoteż ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych	269	578
15. „	Rozporządzenie cesarskie o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku	278	597
15. „	Rozporządzenie cesarskie o należnościach sądowych	279	616
15. „	Rozporządzenie cesarskie o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, rent i umów o zaopatrzenie	280	671
16. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, dotyczące dowozu zboża, owoców strączkowych i produktów mlewa z poza granicy cłowej	270	581
16. „	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące rozszerzenia postanowień § 9. ustawy o bractwach górniczych z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, na członków bractw górniczych, którzy w obecnej wojnie wyświadczają Państwu niemieckiemu bezpośrednio lub pośrednio wojenne, sanitarne i inne podobne usługi	281	677
17. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie	273	585

Data utsawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
20. września	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którem uzupełnia się, względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu różnych artykułów	277	595
21. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu, dotyczące objęcia owoców strączkowych przez Wojenny zakład dla obrotu zbożem	275	591
21. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny, dotyczące zastanowienia obrotu poświadczeniami co do rekwirowanych metali	287	711
22. „	Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem skarbu, dotyczące ustanowienia maksymalnych cen za kartofle	276	598
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą c. i k. Ministerstwa wojny, dotyczące rekwizycji i oddawania sprzętów metalowych	283	681
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny, dotyczące ustanowienia stóp wynagrodzenia za sprzęty metalowe	284	684
23. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i za zgodą Ministra wojny, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za towary blaszane lane (zastępujące sprzęty metalowe)	285	685
23. „	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w sprawie terminów do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie	286	709
24. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i skarbu oraz spraw wewnętrznych o uregulowaniu obrotu melassą i wodą osmową	282	677
24. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i obrony krajowej, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za tutejszo-krajowe materiały garbarskie	297	737
24. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami robót publicznych, rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny, dotyczące uregulowania obrotu knoprami	298	739
24. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami robót publicznych, rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny, dotyczące uregulowania obrotu korą dębową i sosnową	299	740
24. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych, dotyczące dodawania ciężaru skórze	300	741
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące zmiany terminów płacenia podatku domowo-czynszowego w okręgu poboru podatku Cieplice w Czechach	289	729
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące rozszerzenia czynności urzędu wymiaru należitości w Krakowie	290	729

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1914			
28. września	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i za zgodą Ministerstwa wojny dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161, o dalszem wypłacaniu przypadających w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, zasiłków na utrzymanie i o przyznawaniu wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla osieroconych rodzin szeregowców . . .	288	711
28. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, dotyczące obrotu surowcami skórami bydlęciami i końskimi	291	730
28. "	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych, dotyczące zajęcia wtrysku miedzi	292	731
29. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa, celem ograniczenia używania pewnych surowych materiałów do produkcji wódki w kampanii 1915/16	293	732
29. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące utworzenia ekspozytury cłowej w Łgocie-Niesułowicach	294	733
30. "	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami o użyciu odszkodowań, zapłaconych według ustawy, dotyczącej powinności wojennych, z powodu zburzenia lub uszkodzenia nieruchomości	296	735
1. października	Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem skarbu, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla (suchego) krochmalu i krochmalowej mączki ziemniaczanej	295	733
1. "	Reskrypt Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem wojny i Ministerstwem obrony krajowej oraz z Ministerstwem robót publicznych, w sprawie przyznania dojrzałości szkół średnich oficerom, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie i w sprawie dopuszczenia ich do studiów w szkołach wyższych	301	743
3. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące prowadzenia spraw stowarzyszeń górniczych, zawiązanych na podstawie ustawy z dnia 14. sierpnia 1896, Dz. u. p. Nr. 156	312	767
5. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, spraw wewnętrznych i kolei żelaznych o obowiązku zgłaszania zapasów rzepaku i rzepiku	302	745
7. "	Rozporządzenie całego Ministerstwa, dotyczące nadzorowania przedsiębiorstw i nieruchomości	304	749
11. "	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o zmianie granic ścisłego północnego obszaru wojennego	303	747
13. "	Rozporządzenie cesarskie, w sprawie przyznania zwolnień od należności na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej	305	751
13. "	Rozporządzenie Ministra handlu, dotyczące terminu do zgłaszania zapasów wyprawnej skóry i materiałów, potrzebnych do przemysłu skórniczego	306	752
13. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego uchylecia cła od pewnych artykułów	307	752

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
13. października	Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych, dotyczące niedotrzymania umów o dostawę buraków	310	763
14. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w sprawie zajęcia pestek winogronowych	308	753
14. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305, w sprawie przyznania zwolnień od należitości na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej	309	757
15. "	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którem uzupełnia się, względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu rozmaitych artykułów	311	765
18. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące koncesjonowania wąskotorowej kolejki, poruszanej siłą elektryczną, od przystanku Brūx-Kasa oszczędności kolejki elektrycznej Brūx—Górny Leutensdorf—Johnsdorf do Czepirohowskiego wzgórza	322	781
20. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami obrony krajowej i rolnictwa i za zgodą Ministerstwa wojny, dotyczące zarekwirowania zapasów wełny owczej	313	768
20. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 150, o ograniczeniu używania zapasów wełny owczej i obrotu nią	314	769
20. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 109, o ustanowieniu najwyższych cen dla wełny	315	770
20. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 121, o obowiązku zgłaszania zapasów wełny owczej	316	771
21. "	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i sprawiedliwości, dotyczące uprawienia leżących odłogiem gruntów	317	773
24. "	Rozporządzenie cesarskie o zmianie rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 44, dotyczącego udzielenia ulg należitościowych i podatkowych dla wojennych banków kredytowych i innych założonych z powodu stanu wojennego a służących publicznemu interesowi przedsiębiorstw i zakładów	318	775
25. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, sprawiedliwości i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące dokonania wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacji trzeciej wolnej od podatku 5 1/2% owej austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915, przez pocztową kasę oszczędności	319	776
26. "	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny, dotyczące używania i dostarczania pewnych metali i stopów	320	776

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
26. października	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu, którem zmienia się rozporządzenie ministerjalne z dnia 18. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 204, dotyczące obrotu nasieniem	321	779
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, o utworzeniu pobocznego urzędu cłowego I. klasy w Rozwadowie (Galicya)	323	782
28. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i obrony krajowej, którem uchyla się rozporządzenie ministerjalne z dnia 18. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 73, o obowiązku zgłaszania surowej gumy i obręczy do wozów motorowych	324	782
29. „	Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami dla ograniczenia opodatkowania spirytusu	325	782
30. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu, w sprawie obrotu nasieniem grochu i fasoli	326	785
31. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w sprawie zmiany obszaru okręgów podatkowych Kraków i Podgórze	329	799
31. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu, dotyczące kuponów trzeciej austriackiej pożyczki wojennej przez urzędy pocztowe	339	841
3. listopada	Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów, w sprawie ustanowienia i opisanie herbu krajów austriackich	327	787
3. „	Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów, w sprawie herbu, przeznaczonego do używania we wspólnych instytucjach austriacko-węgierskiej Monarchii	328	798
3. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 26. października 1915, w sprawie używania i dostarczania pewnych metali i stopów	336	809
8. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie podwyższenia dodatku do podatku od wódki	330	799
8. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w sprawie założenia Centrali dla spirytusu oraz w sprawie obrotu spirytusem	331	800
8. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla spirytusu, denaturowanego środkiem, służącym powszechnie do denaturowania	332	802
8. „	Rozporządzenie Ministra skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12	333	808
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, w sprawie 2. zmiany V. wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII.	337	809
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące drugiej zmiany drugiego wydania cennika lekarstw do austriackiej farmakopei Ed. VIII., dla stron uprzywilejowanych. (Cennik dla kas chorych)	338	826

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
10. listopada	Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie zmiany § 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11, którym wydano ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów . . .	334	805
11. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny, w sprawie zakazu przerabiania i pozbywania, przymusu ofertowania i zgłaszania pewnych materiałów bawełnianych	335	807
11. "	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych o sporządzaniu planów podziału przez krajowe urzędy budownicze na Morawach, w Karynty i Krainie	340	841
16. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące dowozu towarów z państw nieprzyjacielskich	341	842
17. "	Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem handlu i rolnictwa, dotyczące czasowego znizienia względnie uchylenia ceł od różnych artykułów	344	871
21. "	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, którym uzupełnia się, względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu różnych artykułów	342	842
22. "	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zaprowadzenia przepisów o kontrakcie ubezpieczenia (ordynacja ubezpieczeniowa)	343	845
24. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości, w sprawie możliwości używania częściowych zapisów długu pożyczki pierwszeństwa elektrycznej kolei lokalnej Wiedeń—Granica kraju koło Hamburga, w kwocie 10,700.000 K do korzystnego umieszczenia fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych kapitałów	398	1105
25. "	Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w sprawie ograniczenia produkcji piwa	346	875
25. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w sprawie przekształcenia urzędów cłowych w Hermsdorfie (Czechy)	359	929
26. "	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w sprawie uregulowania obrotu mlekiem	345	872
27. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w sprawie przedłużenia przewidzianych w kilku ustawach o ulgach podatkowych terminów do wykonania budowli	347	876
27. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w sprawie urządzenia w Wiedniu drobnej sprzedaży zaprowadzonych na c. i k. zajętym obszarze, zaopatrzonych wydrukowanym oznaczeniem „c. i k. Zarząd wojskowy“ bośniacko-hercegowińskich znaczków stemplowych	382	1049
28. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i robót publicznych o zmianie ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, dotyczącej ulg dla budynków ze zdrowymi mieszkaniem robotniczymi	375	965
29. "	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla tłuszczu wieprzowego, słoniny i mięsa wieprzowego	348	877

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
30. listopada	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, którem za zgodą z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami zmienia się częściowo rozporządzenie ministeryalne z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 283, w sprawie zarekwirowania i dostarczenia naczyń metalowych	354	883
30. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, w sprawie odpisów i postępowania przy wymiarze podatków bezpośrednich oraz ściąganie opłat w obszarach dotkniętych wojną	358	889
30. "	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o wpływie wojny na terminy prawa cywilnego i postępowania w cywilnych sprawach prawnych	368	955
1. grudnia	Rozporządzenie Ministra robót publicznych o postanowieniach wyjątkowych w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa z powodu stanu wojennego	349	879
1. "	Obwieszczenie Ministra robót publicznych o postanowieniach wyjątkowych w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych państw zagranicznych	350	880
1. "	Rozporządzenie Ministra robót publicznych o przedłużeniu z powodu stanu wojennego ustanowionego w traktacie ugodowym terminu pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów	351	881
1. "	Obwieszczenie Ministra robót publicznych o postanowieniach wyjątkowych dla ustanowionych w traktacie ugodowym i w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść osób, przynależnych do krajów świętej korony węgierskiej	352	881
1. "	Rozporządzenie Ministra robót publicznych, którem uzupełnia się rozporządzenie z dnia 2. września 1914, Dz. u. p. Nr. 233, w sprawie przedłużenia terminu dla dostarczenia dokumentów, potrzebnych do wykazania prawa pierwszeństwa przy zgłoszeniach patentów, wzorów i znaczków	353	881
2. "	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych w sprawie poświadczeń przewozowych dla środków pastewnych	355	883
6. "	Rozporządzenie Ministrów handlu i obrony krajowej w sprawie zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 268, dotyczącego badania zapasów bawełny i przędzy bawełnianej oraz ograniczenia przerabiania bawełny	356	885
6. "	Rozporządzenie Ministrów handlu i obrony krajowej w sprawie badania zapasów sukna wojskowego, innych czysto wełnianych, półwełnianych i manipulowanych materiałów (towaru handlowego), gotowych płaszczów męskich i ubrań dla mężczyzn oraz kolder	357	885
7. "	Rozporządzenie cesarskie, którem z powodu obecnej wojny wydaje się postanowienia wyjątkowe dla ułatwienia rozpoczęcia i dalszego prowadzenia przemysłów	364	949
9. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w sprawie ustalenia dopuszczalnej do wolnej od należności przesyłki do Bośni i Hercegowiny ilości cukru na rok 1916	360	929

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
10. grudnia	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami i za zgodą c. i k. Ministerstwa wojny o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych przy wymiarze emerytury	362	981
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych dla przeprowadzenia rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 280, o należyciociach od kontraktów ubezpieczenia, rent i umów o ubezpieczenie	363	988
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izłą obrachunkową, w sprawie odprawy wypłat na rachunek c. k. dyrekcji dla budowy dróg wodnych przez pocztową kasę oszczędności	365	953
18. „	Rozporządzenie c. k. Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, w sprawie obrotu ze smalcem wieprzowym, słoniną wieprzową i mięsem wieprzowem	366	954
18. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, któremi uznaje się za nieważne umowy o dostawę płynów spirytusowych	367	964
18. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, spraw wewnętrznych i robót publicznych w sprawie skrócenia terminu ponawiania egzaminów z przemysłu budowlanego	371	957
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o zmianie granic północnych obszarów wojennych wewnątrz królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa	369	955
14. „	Rozporządzenie cesarskie o układaniu i podpisywaniu rozstrzygnięć sądowych w sprawach cywilnych i karnych i protokołów, w razie trwałej przeszkody sędziego lub protokolanta	372	957
14. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministerstwa wojny, w sprawie obowiązku zgłaszania i oddawania zapasów kolofonii, i oleju terpentynowego	389	1071
14. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami skarbu, rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny, w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla żywicy, kolofonii i oleju terpentynowego	390	1072
15. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w sprawie wejścia w życie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 366	370	956
17. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie zmiany przepisów o nadzorze nad prowadzeniem przedsiębiorstw	373	960
17. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące przedłużenia terminów w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcyjaryuszy	376	965
18. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla przerobionych (niewyższych) konopi	374	962
18. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami o uregulowaniu obrotu produktami olejów mineralnych, benzolem i olejami smołowymi	377	966

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
18. grudnia	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami, w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla niektórych produktów olejów mineralnych	378	977
18. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa o bilansach i omijaniu przepisów statutowych podczas wojny	381	1047
19. „	Rozporządzenie cesarskie w sprawie zmiany ustaw o opodatkowaniu budynków	387	1069
19. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych i za zgodą Ministerstwa wojny o obowiązku zgłaszania przedmiotów, składających się z ołowiu (także twardego ołowiu)	391	1072
20. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu w sprawie wyrobienia i sprzedaży chleba i pieczywa	379	993
20. „	Dokument koncesyjny dla kolei lokalnej z Peggau-Deutsch Feistritz do Übelbach	402	1109
21. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i sprawiedliwości dla przeprowadzenia rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 279, o należytościach sądowych	380	995
21. „	Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i handlu, którym zmienia się rozporządzenie ministerjalne z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 114, w sprawie ograniczeń rzezi bydła i świń	383	1049
21. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych i za zgodą c. i k. Ministra wojny, w sprawie obowiązku zgłaszania rozporządzalnych maszyn napędowych, maszyn elektrycznych i transformatorów	392	1073
22. „	Rozporządzenie cesarskie o ułatwieniach przy wypełnianiu prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych	384	1051
22. „	Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie	385	1055
22. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami skarbu, robót publicznych i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny, w sprawie ustanowienia najwyższych cen za niewyprawne skóry cielęce, wyprawne skóry cielęce i skóry rozdwojone	393	1075
23. „	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i za zgodą c. i k. Ministra wojny, w sprawie zajęcia wszelkiego rodzaju gliceryny, wód glicerynowych i ługów spodnich do wyrobienia mydła	386	1063
24. „	Obwieszczenie Ministra robót publicznych o postanowieniach wyjątkowych co do ustanowionych w paryskiej Unii umownej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych Danii	388	1070

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1915			
24. grudnia	Rozporządzenie cesarskie o utracie adwokatury z powodu opuszczenia obszaru państwowego w czasie wojennym	394	1080
27.	Rozporządzenie cesarskie, którem przedłuża się ponownie czas trwania funkcyj tych rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych, których okres mandatu sięgał do dnia 31 grudnia 1914	399	1105
28.	Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wyznań i oświaty, dotyczące uregulowanie spoczynku w niedziele i święta w przemyśle handlowym	403	1114
29.	Rozporządzenie Ministra handlu i Ministra obrony krajowej, w sprawie zbadania zapasów bawełny i przędz bawełnianych i ograniczenia przerabiania bawełny	395	1080
29.	Rozporządzenie Ministra handlu i Ministra obrony krajowej w sprawie badania zapasów towarów bawełnianych (także wełnianej bielizny męskiej) oraz ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych	396	1082
29.	Rozporządzenie Ministrów skarbu i sprawiedliwości do przeprowadzenia rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku	397	1085
29.	Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w sprawie terminów dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie	400	1106
29.	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministra wojny, w sprawie dostarczania naczyń metalowych	401	1106
30.	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące dalszego ściągania podatków i dań oraz pokrycia wydatków państwowych za czas od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1916	404	1114

Indeks II.

Spis abecadłowy

ustaw, rozporządzeń itd., ogłoszonych w Dzienniku ustaw państwa w czasie od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia 1915. (Rocznik LXVI., część I. do CXCVI.)

- Administracya publiczna** obszarów fortecznych. 125, 209.
- **polityczna**, przeniesienie jej uprawnień. 133, 221.
- Administracyjne postępowanie karne** przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny, właściwość władz politycznych. 136, 226.
- Adwokaci**, rozporządzenie cesarskie o wyborze siedziby przez nich. 33, 55.
- utrata adwokatury z powodu opuszczenia obszaru państwowego w czasie wojennym. 394, 1080.
- Akademia techniczna** czeska w Pradze, zmiana rozporządzenia o wprowadzeniu teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w tej Akademii. 12, 21.
- — — — zmiana przepisu o zaprowadzeniu teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w tej Akademii 200, 433.
- Akuszerki dyplomowane**, warunki wzajemnego dopuszczania ich do wykonywania praktyki w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa i krajach świętej korony węgierskiej. 215, 455.
- Ameryka**, p. Stany Zjednoczone amer.
- Amortyzacya dokumentów**, rozporządzenie cesarskie o niej. 257, 563.
- Amunicya**, posiadanie broni, amunicyi i materiałów wybuchowych, tudzież obrót tych przedmiotów. 132, 219.
- Anglia**, o zgłoszeniu należyłości i wierzytelności, opiewających na pieniądze lub papiery wartościowe obywateli Wielkiej Brytanii, Francyi i Rosyi tudzież osób, które mają swe miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach. 48, 87.
- Angielskie papiery wartościowe**, p. Papiery.
- Architekci**, zastosowanie ustawy o pomocnikach handlowych do osób, zatrudnionych u nich do kierownictwa czynnościami kupieckimi i wyższemi czynnościami niekupieckimi. 8. 13.
- Aspiranci na oficerów**, p. Oficerowie.
- Atzesberg**, rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące przydzielenia tej gminy do okręgu Sądu powiatowego w Lembach. 99, 169.
- Azot**, obowiązek zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających go. 50, 88.
- użycie zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających go. 51, 89.
- stopy odszkodowania za pewne oznaczone materiały, zawierające go. 141, 245.
- dostarczenie materiałów, zawierających go. 142, 245.
- Ażytarstwo** krajowych monet złotych waluty koronowej i jego zakaz. 85, 154.
- Badacze gospodarki** w postępowaniu konkursowem i ugodowem. 149, 254.
- Banki wojenne kredytowe**, p. Wojenne banki.

Uwaga. Z dwóch liczb, podanych przy każdym wyrazie, oznacza pierwsza liczbę ustawy, rozporządzenia itd., druga zaś, wydrukowana grubszymi czcionkami, stronicę Dziennika ustaw państwa, na której umieszczono ustawę, rozporządzenie itd.

- Bawełna**, uchylenie względnie obniżenie ceł od oleju z jej nasion. 16, 26.
- badanie jej zapasów i przędzy bawełnianego oraz ograniczenia przerabiania jej. 268, 577.
 - — zapasów towarów bawełnianych, jakoteż ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych. 269, 578.
 - zakaz przerabiania i pozbywania, przymus ofertowania i zgłaszania pewnych materiałów bawełnianych. 335, 807.
 - zmiana przepisów, dotyczących badania zapasów bawełny i przędzy bawełnianego oraz ograniczenia przerabiania bawełny. 356, 885.
 - badanie zapasów bawełny i przędz bawełnianych i ograniczenie przerabiania bawełny. 395, 1080.
 - badanie zapasów towarów bawełnianych (także wełnianej bielizny męskiej) oraz ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych. 396, 1082.
- Bawełniane materiały**, zakaz sprzedaży i przerabiania oraz obowiązku donoszenia dla poszczególnych takich materiałów. 225, 504.
- Benzol**, zmiana wskazówki dla badania jego przy wytwarzaniu ogólnego środka celem denaturowania wódki. 1, 1.
- uregulowanie obrotu produktami olejów mineralnych, benzolem i olejami smołowymi. 377, 966.
- Bielizna męska**, badanie zapasów towarów bawełnianych (także wełnianej bielizny męskiej) oraz ograniczenie przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych. 396, 1082.
- Bilanse**, ich zestawianie podczas wojny. 181, 371.
- i omijanie przepisów statutowych podczas wojny. 381, 1047.
- Błaszane towary lane**, ustanowienie najwyższych cen za nie. 285, 685.
- Bodeńskie jezioro**, żegluga na niem. 163, 279.
- — uzyskanie patentu szyperskiego dla prowadzenia statków na niem. 164, 280.
- Bogumin**, koncesya na koleje lokalne z Hruszowa do Bogumina, z Bogumina do Niemieckiej Lutyni i z Kopanin do Orłowa. 135, 225.
- Bony kasowe**, odroczenie zapłaty roszczeń z ich tytułu oraz z tytułu rachunku bieżącego i książeczek wkładkowych. 251, 553.
- Bośnia i Hercegowina**, ustalenie dopuszczalnej do wolnej od należności przesyłki do tych krajów ilości cukru na rok 1916. 360, 929.
- Bośniacko-hercegowińskie znaczki stemplowe**, urządzenie w Wiedniu drobnej sprzedaży zaprowadzonych na c. i k. zajętych obszarze, bośniacko-hercegowińskich znaczków stemplowych. 382, 1049.
- Bractwa górnicze**, rozporządzenie cesarskie, dotyczące rozszerzenia postanowień § 9. ustawy o bractwach górniczych z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, na członków bractw górniczych, którzy w obecnej wojnie wyświadczają Państwu niemieckiemu bezpośrednio lub pośrednio wojenne, sanitarne lub inne podobne usługi. 281, 677.
- Brod Niemiecki w Czechach**, zmiana terminów płatności podatku domowo-czynszowego w okręgu poboru podatków w tem miesiącu. 160, 275.
- Broń**, posiadanie broni, amunicji i materiałów wybuchowych, tudzież o obrocie tych przedmiotów. 132, 219.
- Brüx**, koncesjonowanie kolejki elektrycznej od przystanku Brüx-Kasa oszczędności kolejki elektrycznej Brüx—Górny Leutensdorf—Johnsdorf do Czepirahowskiego wzgórza. 322, 781.
- Budowa kolei żelaznych**, zastosowanie rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284 (dotyczącego postanowień wyjątkowych dla budowli uprzywilejowych) do tej budowy. 54, 93.
- Budowlany przemysł**, skrócenie ponawiania egzaminów z tego przemysłu. 371, 957.
- Budynki ze zdrowymi mieszkaniami robotniczymi**, ulgi. 375, 965.
- zmiana ustaw o ich opodatkowaniu. 387, 1069.
- Bukowina**, odroczenie zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w tym kraju. 19, 36.
- o terminach do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i w tym kraju. 64, 123.
 - odroczenie zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i w tym kraju. 77, 141.
 - — — — — wobec dłużników w Galicyi i w tym kraju. 139, 236.
 - terminy dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i w tym kraju. 147, 251.
 - odroczenie zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i w tym kraju. 273, 585.
 - zaczepianie czynności prawnych dłużników w Galicyi i w tym kraju. 286, 709.
 - odroczenie zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i w tym kraju. 385, 1055.
 - terminy dla zaczepiania czynności prawnych w Galicyi i w tym kraju. 400, 1106.
- Buraki cukrowe**, ograniczenie ich uprawy w roku 1915. 40, 73.
- obrachunek kontraktów ich dostawy. 45, 84.
 - niedotrzymanie umów o ich dostawę. 310, 763.

Bydło rogate, ograniczenie rzezi tego bydła i świń. 114, **190.**

— handel niem. 115, **192.**

— i świnię, zmiana przepisów w sprawie ograniczenia ich rzezi. 383, **1049.**

Cena najwyższa dla mączki ziemniaczanej, ustanowienie. 25, **44.**

Cennik lekarstw, sprostowanie błędu w jego piątym wydaniu. 22, **42.**

— — zmiana piątego wydania do farmakopei austriackiej Ed. VIII. 221, **459.**

— — zmiana drugiego wydania do farmakopei austriackiej Ed. VIII. dla stron uprzywilejowanych (taksa dla kas chorych). 222, **484.**

— — 2. zmiana V. wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII. 337, **809.**

— — druga zmiana drugiego wydania cennika lekarstw do austriackiej farmakopei Ed. VIII., dla stron uprzywilejowanych. (Cennik dla kas chorych). 338, **826.**

Centrala dla środków pastewnych, jej założenie. 232, **515.**

— — spirytusu, jej założenie oraz obrót spirytusem. 331, **800.**

Centralna komisja rekwizycyjna i komisje odbiorcze dla metali i stopów, ich ustanowienie. 66, **126.**

Centralne zamknięcie rachunkowe, p. Zamknięcie.

Ceny najwyższe, zniesienie ich dla kukurydzy i mąki kukurydzianej. 96, **165.**

— — dla wełny, ustanowienie ich. 109, **181.**

— — za skóry surowe i wyprawne, ich ustalenie. 140, **241.**

— — — — — ich ustanowienie. 197, **425.**

— — dla ziemniaków, uchylenie ich. 216, **455.**

— — uchylenie ich dla sprzedaży zajęcy i jeleniny w Wiedniu. 217, **457.**

— — dla zboża i mąki, oraz uchylenie przepisów, dotyczących wyrobienia i wprowadzania w obrót mąki. 230, **513.**

— — za kartofle. 276, **593.**

— — — towary blaszane lane (zastępujące sprzęty metalowe). 285, **685.**

— — dla (suchego) krochmalu i krochmalowej mączki ziemniaczanej. 295, **733.**

Ceny najwyższe za tutejszokrajowe materiały garbarskie. 297, **737.**

— — ustanowienie ich dla wełny. 315, **770.**

— — ustanowienie ich dla spirytusu, denaturowanego środkiem, służącym powszechnie do denaturowania. 332, **802.**

— — dla przerobionych (niewyczesanych) konopi. 374, **962.**

— — — niektórych produktów olejów mineralnych. 378, **977.**

— — ich ustanowienie dla żywicy, klononii i oleju terpentynowego. 390, **1072.**

— — ustanowienie ich za niewyprawne skóry cielęce, wyprawne skórki cielęce i skóry rozdwojone. 393, **1075.**

— objęcia dla niektórych rodzajów zboża, ich ustanowienie. 196, **423.**

Chleb, produkcja i wprowadzanie w obrót chleba i pieczywa. 24, **42.**

— w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministra handlu z dnia 30. stycznia 1915, dotyczącem produkcji i wprowadzenia w obrót chleba i pieczywa. 52, **91.**

— produkcja i wprowadzanie w obrót chleba i pieczywa, zmiana przepisów. 70, **130.**

— zakaz używania go do czyszczenia tapet i podłóg. 94, **163.**

— i pieczywo, wyrabianie i sprzedaż. 231, **514.**

— wyrabianie i sprzedaż chleba i pieczywa. 379, **993.**

Chilenejskie papierpezy, ich przeliczenie przy uiszczaniu opłat stempowych i należności bezpośrednich tudzież podatku od obrotu papierów wartościowych. 56, **97.**

Cieplice w Czechach, zmiana terminów płacenia podatku domowo-czynszowego w tym okręgu poboru podatku. 289, **729.**

Chorzy i podejrzani o chorobę i podejrzani o zarażenie tudzież oznaczanie domów i mieszkań. 39, **63.**

Cła, czasowe ich uchylenie od rozmaitych przedmiotów. 31, **54.**

— — — — — ryżu numeru taryfy 34 i łuszczów numeru taryfy 89. 43, **82.**

— — — — — rozmaitych przedmiotów. 62, **120;** 103, **175.**

— od tłustych olejów, czasowe ich uchylenie. 122, **205.**

— czasowe ich uchylenie od rozmaitych przedmiotów. 159, **275;** 246, **548;** 307, **752.**

- Cło**, czasowe jego znizzenie względnie uchylenie od rozmaitych przedmiotów. 344, 871.
- Cłowa ekspozytura** letnia w Freiheit-Johannisbad. 193, 419.
- — w Lgocie-Niesułowicach, jej utworzenie. 294, 733.
- Cłowe ekspedycje**, biuro tych ekspedycy przy urzędzie podatkowym w Gmunden. 171, 295.
- Cłowy urząd** w Ebmath i Pfannstiel, zmiana nazw jego ekspozytur. 211, 451.
- Cłowa taryfa**, p. Taryfa.
- Cukier**, uregulowanie obrotu nim. 195, 419.
- ustalenie dopuszczalnej do wolnej od należności przesyłki do Bośni i Hercegowiny ilości cukru na rok 1916. 360, 929.
- Cynk**, obowiązek zgłaszania jego zapasów. 80, 149.
- Cywilnej ustawy** powsz. księga, nowela o odnowieniu i sprostowaniu granic. 208, 443.
- Czeki**, p. Weksle.
- Czeska Akademia techniczna**, p. Akademia.
- Czynności prawne**, przedłużenie terminów do ich przedsiębrania. 79, 149.
- — wekslowe i czekowe, przedłużenie terminów do ich przedsięwzięcia. 168, 293.
- — dłużników w Galicyi i na Bukowinie, terminy do zaczepiania ich. 286, 709.
- — — — — i na Bukowinie, terminy dla ich zaczepiania. 400, 1106.
- Czynsze wojskowe**, rozszerzenie obszaru, na którym obowiązują przypadające dla Krakowa wynagrodzenia według taryfy czynszów wojskowych, a to wskutek dokonanego złączenia królewskiego wolnego miasta Podgórze z królewskim stołecznym miastem Krakowem. 263, 573.
- Dania**, postanowienia wyjątkowe co do ustanowionych w paryskiej Unii umownej dla obrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych Danii. 388, 1070.
- Daniny i podatki**, dalsze ich pobieranie. 404, 1114.
- Denaturowanie wódki**, badanie benzolu, którego należy używać do wytwarzania ogólnego środka tego denaturowania. 1, 1.
- spirytusu, p. Spirytus.
- Długi państwa**, wyrównanie płatnych w krajach tutejszych prywatno-prawnych pieniężnych długów państwa, opiewających na monety złote lub na walutę zagraniczną. 69, 129.
- Dodatek do podatku od wódki**, podniesienie go i produkcja wódki. 186, 375.
- Dodatek do podatku od wódki**, zmiana przepisów. 187, 376.
- — — — — jego podwyższenie. 330, 799.
- — — — — zmiana przepisów. 333, 803.
- Dojrzałości szkół średnich**, przyznanie jej oficerom, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie i dopuszczenie ich do studyów w szkołach wyższych. 301, 743.
- Dokumenty**, ich amortyzacja. 257, 563.
- Dostawa**, należności od umów o nią, jakoteż o budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej, rozporządzenie cesarskie. 271, 583; rozporządzenie wykonawcze. 272, 584.
- Dostawy wojskowe**, umowy o nie. 158, 272.
- Dowóz i przewóz** rozmaitych przedmiotów z krajów nieprzyjacielskich, ich ograniczenie. 120, 203.
- zboża, owoców strączkowych i produktów mlewa z poza granicy cłowej. 270, 581.
- towarów z państw nieprzyjacielskich. 341, 842.
- Drożdże prasowane**, uregulowanie zbytu odpadków powstałych przy wytwarzaniu siodu celem zaopatrywania przemysłu wyrobu takich drożdży. 76, 139.
- Drukarnia nadworna i państwowa**, wydrukowanie przez nią pieczęci kontrolnej na listach przewozowych, sporządzanych w drukarniach prywatnych. 105, 177.
- Dyrekcya dla budowy dróg wodnych**, uskutecznianie wypłat na jej rachunek przez pocztową kasę oszczędności. 365, 953.
- Dziczyzna**, uchylenie najwyższych cen dla sprzedaży zajęcy i jeleniny w Wiedniu, 217, 457.
- czasowe uwolnienie zajęcy, jeleni i mięsa jeleniego od liniowego podatku konsumcyjnego w Wiedniu. 218, 457.
- Ebmath**, zmiana nazw ekspozytur urzędu cłowego Ebmath i Pfannstiel. 211, 451.
- Edykty** względem papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów, ogłoszenie tych edyktów i strat. 258, 567.
- Egzamin**, składanie egzaminu kancelaryjnego w sądach krajowych i obwodowych tudzież ustanowienie komisji egzaminacyjnych dla egzaminu kancelaryjnego i egzaminu na prowadzącego księgi gruntowe. 42, 81.
- Egzaminy państwowe** teoretyczne, wprowadzenie ich dla wydziału zawodowego techniki kultury w c. k. czeskiej Akademii technicznej w Pradze. 12, 21.
- na majstrów, zmiana i uzupełnienie przepisów, dotyczących nadania poszczególnym zakładom prawa odbywania takich egzaminów. 157, 271.

- Examinny** teoretyczne państwowe dla wydziału zawodowego techniki kultury w niemieckiej Akademii technicznej w Pradze, zmiana przepisów o ich zaprowadzenie. 200, **433**.
- z przemysłu budowlanego, skrócenie terminu ich powawiania. 371, **957**.
- Ekspedycje** cłowe, p. Cłowe ekspedycje.
- Ekspozytura** cłowa letnia w Freiheit-Johannisbad. 193, **419**.
- — w Lgocie-Niesułowicach, jej utworzenie. 294, **733**.
- Ekspozytury** urzędu cłowego Ebmath i Pfannstiel, zmiana ich nazw. 211, **451**.
- Emerytura**, zaliczenie w obecnej wojnie lat wojennych przy wymiarze emerytury. 361, **931**.
- o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych przy wymiarze emerytury. 362, **931**.
- Farmakopea** austriacka Ed. VIII., ob. Cennik lekarstw.
- — — — p. Cennik lekarstw.
- — — — 2. zmiana V. wydania cennika lekarstw. 337, **809**.
- — — — druga zmiana drugiego wydania cennika lekarstw do austriackiej farmakopei Ed. VIII., dla stron uprzywilejowanych. (Cennik dla kas chorych). 338, **826**.
- Forteczne** obszary, ich administracja publiczna. 125, **209**.
- Fosfor**, zaopatrzenie gospodarstw rolnych w środki nawozowe, zawierające go. 224, **503**.
- Francya**, o zgłoszeniu należności i wierzytelności, opiewających na pieniądze lub papiery wartościowe obywateli Wielkiej Brytanii, Francji i Rosji tudzież osób, które mają swe miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach. 48, **87**.
- Freiheit-Johannisbad**, letnia ekspozytura cłowa. 193, **419**.
- Fundusz** melioracyjny państwowy, zasiłki z tego funduszu, które mają być użyte w roku budżetowym 1914/15. 192, **385**.
- Galicya**, odroczenie zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w tym kraju. 19, **36**.
- o terminach do zaczepiania czynności prawnych dłużników w tym kraju i na Bukowinie. 64, **123**.
- odroczenie zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w tym kraju i na Bukowinie. 77, **141**.
- — — — — wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w tym kraju i na Bukowinie. 139, **236**.
- terminy dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w tym kraju i na Bukowinie. 147, **251**.
- Galicya**, odroczenie zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w tym kraju i na Bukowinie. 273, **585**.
- zaczepianie czynności prawnych dłużników w tym kraju i na Bukowinie. 286, **709**.
- — — — — wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w tym kraju i na Bukowinie. 385, **1055**.
- terminy dla zaczepiania czynności prawnych w tym kraju i na Bukowinie. 400, **1106**.
- Galicyjski** Wojenny Zakład Kredytowy. 100, **170**.
- Galicyjskie** Towarzystwo kredytowe ziemskie, jego urządowanie w Wiedniu. 137, **226**.
- Garbarskie** materiały, p. Materiały.
- Garbarstwo**, uregulowanie obrotu knoprami. 298, **739**.
- — — — — korą dębową i sosnową. 299, **740**.
- Gielda**, jednostki giełdowe papierów wartościowych, notowanych na giełdach swoich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru dodatku od obrotu papierów wartościowych. 59, **105**.
- Gliceryna**, zajęcie wszelkiego rodzaju gliceryny, wód glicerynowych i ługów spodnich do wyrabiania mydła. 386, **1063**.
- Gmunden**, biuro ekspedycji cłowych przy tantejszym urzędzie podatkowym. 171, **295**.
- Górnice** stowarzyszenia, prowadzenie ich spraw. 312, **767**.
- Gorzelniane** narzędzia miedziane, ustalenie wynagrodzenia za nie. 253, **555**.
- urzędzenia do produkcji wódki, ich wypożyczenie. 227, **507**.
- Gospodarstwo** państwowe królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa za rok budżetowy 1914/15, zestawianie centralnego zamknięcia rachunkowego. 179, **313**.
- Granice** ściślejszego północnego obszaru wojennego, ich zmiana. 303, **747**.
- ich odnowienie i sprostowanie (druga częściowa nowela do powszechnej księgi ustawy cywilnej). 208, **443**.
- Grigno**, upoważnienie tamtejszego c. k. Głównego urzędu celnego do odprawiania posylek z żyjącymi roślinami. 98, **169**.
- Groch** i fasola, obrót ich nasieniem. 326, **785**.
- Grunty** leżące odłogiem, ich uprawa. 55, **95**; 317, **773**.
- rolne i leśne, ich pozbywanie, rozporządzenie cesarskie. 234, **519**.
- — — — — rozporządzenie wykonawcze. 235, **523**.
- — — — — oznaczenie gmin, w których rozp. cesarskie zastosowania. 236, **528**.

- Guma surowa**, obowiązek zgłaszania zapasów tej gumy i obręczy wozów motorowych. 73, 183.
- uchylenie przepisów o obowiązku zgłaszania surowej gumy i obręczy do wozów motorowych. 324, 782.
- Handel bydłem**. 115, 192.
- końmi, p. Konie.
- Herb** krajów austriackich, jego ustanowienie i opisanie. 327, 787.
- przeznaczony do używania we wspólnych instytucjach austriacko-węgierskiej Monarchii. 328, 793.
- Hermsdorf**, przekształcenie tamtejszych urzędów cłowych. 359, 929.
- Hruszów**, koncesya na koleje lokalne z tego miasta do Bogumina, z Bogumina do Niemieckiej Lutyni i z Kopanin do Orłowa. 135, 225.
- Insbрук**, sporządzanie planów podziału przez tamtejszy miejski urząd budowniczy. 57, 97.
- Izby handlowe i przemysłowe**, ponowne przedłużenie czasu trwania funkcji tych rzeczywistych członków, których okres mandatu sięgał do dnia 31. grudnia 1914. 399, 1105.
- Jęczmień**, zakaz wytwarzania zeń siodu. 36, 58.
- uchylenie zakazu wytwarzania zeń siodu i używania suszarni siodu do suszenia kukurydzy. 213, 452.
- Jednostki giełdowe papierów wartościowych**, notowanych na giełdach swoich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru dodatku od obrotu papierów wartościowych. 59, 105.
- Jelenie**, p. Diczyszna.
- Jeńcy wojenni**, o zastosowywaniu postanowień II. części wojskowej ustawy karnej do nich. 233, 516.
- Kancelaryjny egzamin**, p. Egzamin.
- Karma**, zakaz używania na nią zboża i mąki. 5, 8.
- używanie do niej owsa. 116, 195.
 - używania na nią zboża i produktów mlewa. 203, 436.
- Karne zarządzenia** odnośnie do przekroczeń rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, wchodzących w zakres działania władz politycznych. 49, 88.
- Karollenthal**, sporządzenie planów podziału przez urząd budowniczy tej gminy. 172, 296.
- Kartofle**, ustanowienie maksymalnych cen za nie. 276, 593.
- Karty plastyczne**, ograniczenie ich rozpowszechniania oraz map, przewodników podróży i opisów miejscowości. 154, 264.
- Karyntya**, sporządzanie planów podziału przez krajowe urzędy budownicze na Morawach, w Karyntyi i Krainie. 340, 841.
- Kasy sieroce** wspólne, użycie części nadwyżek z ich obrotu. 63, 121.
- chorych, zmiana drugiego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII. dla stron uprzywilejowanych (taksa dla kas chorych). 222, 484.
- Kaucye i wadya** w zakresie czynności zakładu poczt i telegrafów, postępowanie. 176, 299.
- Knopry**, uregulowanie obrotu nimi. 298, 739.
- Kolej**, koncesjonowanie elektrycznej wąskotorowej kolei z Liberca (Kaiserstrasse) do Ober-Hanichen. 35, 57.
- zastosowanie rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284 (dotyczącego postanowień wyjątkowych dla budowy uprzywilejowanych) do budowy kolei żelaznych. 54, 93.
 - lokalna Wiedeń—Granica kraju koło Hainburga, używanie częściowych zapisów długu pożyczki pierwszeństwa tej kolei do korzystnego umieszczenia fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych kapitałów. 398, 1105.
 - — z Peggau-Deutsch Feistritz do Übelbach, koncesya. 402, 1109.
- Koleje lokalne** z Hruszowa do Bogumina, z Bogumina do Niemieckiej Lutyni i z Kopanin do Orłowa, koncesya. 135, 225.
- Kolejka** normalnotorowa elektryczna od ulicy Grenzackergasse w X. dzielnicy Wiednia do urzędu akcyzowego Rothneusiedl, koncesya. 118, 201.
- elektryczna w Solnogradzie od placu Ludwika Wiktora przez Neutor do Riedenburgstrasse. 17, 27.
 - — od przystanku Brūx-Kasa oszczędności kolejki elektrycznej Brūx—Górny Leutensdorf—Johnsdorf do Czepirohowskiego wzgórza, koncesya. 322, 781.
- Kolejki**, koncesjonowanie dwu przedłużeń elektrycznych kolejek na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego okolicy z Krasnego Brezna do Nestomic i od granicy gmin Uścia i Predlic do Tirmic. 148, 253.
- Kolofonia**, p. Żywica.
- Kołdry**, p. Wełna.
- Komisya** główna miar i wag, jej skład i zakres działania. 202, 435.
- Komisye egzaminacyjne**, p. Egzamin.

- Komisye**, rekwizycyjne i odbiorcze dla metali i stopów. 66, 126.
- Konie**, ustanowienie wynagrodzenia za odstawienie z powrotem nieodebranych w miejscach oddania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, oraz środków przewozowych. 72, 133.
- handel nimi. 245, 547.
- Konkarsowe** postępowanie o listach zarządców ugodowych, którzy nie są adwokatami lub notaryuszami i o listach badaczy gospodarki w tem i ugodowem postępowaniu. 149, 254.
- Konopie**, ustanowienie najwyższych cen dla przerobionych (niewyczesanych) konopi. 374, 962.
- Kontrakty** ubezpieczenia, należytości od tych kontraktów, umów o rentę i o zaopatrzenie. 280, 671.
- — przepisy wykonawcze do rozp. ces. o należytościach od kontraktów ubezpieczenia, rent i umów o ubezpieczenie. 363, 933.
- Kopalnie**, utrzymanie w trwałym ruchu wyłącznych szurfów i nadanych kopalni. 97, 167.
- Kopaniny**, koncesya na koleje lokalne z Hruszowa do Bogumina, z Bogumina do Niemieckiej Lutyńi i z Kopanin do Orłowa. 135, 225.
- Kora** dębowa i sosnowa, uregulowanie obrotu nią. 299, 740.
- Korporacya** militarna austriacka przedłużenie terminu przewidzianego w drugim ustępie § 29. rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. lipca 1914, jej dotyczącego. 20, 41.
- Koszta** procesowe, uwolnienie obywateli węgierskich od składania zabezpieczenia na nie i o przyznaniu prawa ubogich obywatelom węgierskim. 4, 7.
- Kraina**, sporządzanie planów podziału przez krajowe urzędy budownicze na Morawach, w Karyntyi i Krajinie. 340, 841.
- Kraje** austriackie, ustanowienie i opisanie herbu tych krajów. 327, 787.
- Kraków**, właściwość Sądu powiatowego Podgórze w Krakowie do prowadzenia ksiąg gruntowych dla IX., X., XXI i XXII. dzielnicy. 170, 295.
- utworzenie sądu powiatowego Podgórze w Krakowie. 173, 296.
- rozszerzenie obszaru, na którym obowiązują przypadające dlań wynagrodzenia według taryfy czynszów wojskowych, a to wskutek dokonanego złączenia Podgórze z tem miastem. 263, 573.
- świadectwa utworzonego przy miejskiej szkole przemysłowej dla kobiet w Krakowie oddziału zawodowego dla krawiecczyny. 264, 573.
- rozszerzenie czynności urzędu wymiaru należytości w tem mieście. 290, 729.
- zmiana obszaru okręgów podatkowych Kraków i Podgórze. 329, 799.
- Krasne** Brezno, p. Uście.
- Krawiecczynna**, świadectwa utworzonego przy miejskiej szkole przemysłowej dla kobiet w Krakowie oddziału zawodowego dla krawiecczyny. 264, 573.
- Krochmal**, ustanowienie najwyższych cen dla (suchego) krochmalu i krochmalowej mączki ziemniaczanej. 295, 733.
- Książeczki** wkładkowe, odroczenie zapłaty roszczeń z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych takich książeczek. 251, 553.
- Księgi** gruntowe, właściwość Sądu powiatowego Podgórze w Krakowie do ich prowadzenia dla IX., X., XXI i XXII. dzielnicy. 170, 295.
- Kukurydza**, używanie suszarni słodowych do jej suszenia. 36, 58.
- mielenie jej i zniesienie cen najwyższych dla kukurydzy i mąki kukurydzianej. 96, 165.
- uchylene zakazu wytwarzania siodu z jęczmienia i używania suszarni siodu do suszenia kukurydzy. 213, 452.
- Kupony** austriackich pożyczek wojennych, ich wykupno przez urzędy pocztowe. 274, 591.
- trzeciej austr. pożyczki wojennej, wypłata ich przez urzędy pocztowe. 339, 841.
- Leczenie** dodatkowe i praktyczne kształcenie chorych lub rannych osób wojskowych. 260, 569.
- rannych lub ochromiałych osób wojskowych. 261, 570.
- Lecznice** materiały, zakaz używania niektórych z nich. 201, 433.
- Lekarstwa**, p. Cennik lekarstw.
- Lembach**, przydzielenie gminy Atzesberg do okręgu Sądu powiatowego w tem mieście. 99, 169.
- Len**, ograniczenie jego sprzedaży. 219, 458.
- obrót nim. 267, 575.
- Leopoldstadt** w Wiedniu, połączenie sądów powiatowych Leopoldstadt I i II. 194, 419.
- Leśnych** i rolnych gruntów, pozbywanie, p. Grunta.
- Leutensdorf**, p. Brüh.
- Lgota-Niesułowice**, utworzenie tam ekspozytury cłowej. 294, 733.
- Liberzec**, koncesyonowanie elektrycznej wążkotorowej kolei z Liberca (Kaiserstrasse) do Ober-Hanichen. 35, 57.
- Linc**, sporządzanie planów dzielenia przez tamtejszy miejski urząd budowniczy. 165, 281.

- Listy przewozowe**, sporządzane w drukarniach prywatnych, wydrukowanie przez Drukarnię nadworną i państwową pieczęci kontrolnej na tych listach. 105, 177.
- sędziów przysięgłych na rok 1915, ich tworzenie. 110, 182.
 - — — uchylenie przepisów o ich tworzeniu. 191, 383.
- Ługi spodnie**, zajęcie wszelkiego rodzaju gliceryny, wód glicerynowych i tychże do wyrabiania mydła. 386, 1063.
- Majstrowie**, zmiana i uzupełnienie przepisów, dotyczących nadania poszczególnym zakładom prawa odbywania egzaminów na majstrów. 157, 271.
- Maksymalne ceny**, p. Ceny.
- Makuch**, p. Rzepak.
- Mapy**, p. Karty plastyczne.
- Mączka ziemniaczana**, ustanowienie ceny najwyższej. 25, 44.
- — p. Krochmal.
- Mąka**, zakaz używania jej na karnę. 5, 8.
- zakaz używania jej oraz skrobii ziemniaczanej i mączki ziemniaczanej do wyrabiania mydła. 86, 155.
 - kukurydziana, p. Kukurydza.
 - zmiana przepisów, dotyczących jej produkcji i wprowadzenia w obrót. 155, 265.
 - zabezpieczenie zaopatrzenia w zboże i mąkę. 167, 287.
 - zmiana przepisów, dotyczących produkcji i wprowadzania jej w obrót. 205, 440.
 - jej wyrabianie i wprowadzanie w obrót oraz ustanowienie cen maksymalnych dla zboża i mąki. 230, 513.
- Margaryna**, dodatek do niej. 95, 165.
- Marki**, ich międzynarodowe rejestrowanie, zmiana przepisów. 74, 134.
- uzupełnienie postanowień wyjątkowych w dziedzinie ochrony marek. 177, 312.
- Maszyny żniwiarskie i młockarskie**, obowiązek zgłaszania ich zapasów. 166, 283.
- obowiązek zgłaszania rozporządzalnych maszyn napędowych, maszyn elektrycznych i transformatorów. 392, 1073.
- Materyały bawełniane**, p. Bawełna.
- garbarskie, ustanowienie najwyższych cen za tutejszokrajowe materyały garbarskie. 297, 737.
- Materyały zawierające azot**, obowiązek zgłaszania ich zapasów. 50, 88.
- — — użycie ich zapasów. 51, 89.
 - wybuchowe, używanie do ich wyrobu płynnego powietrza. 131, 217.
 - — o posiadaniu broni, amunicji i materyałów wybuchowych, tudzież o obrocie tych przedmiotów. 132, 219.
- Melassa**, uregulowanie obrotu nią. 282, 677.
- Melioracyjny fundusz**, p. Fundusz.
- Metale**, obowiązek zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów. 27, 45.
- zezwolenie na przetwarzanie i sprzedaż pewnych oznaczonych ilości tych gatunków metali, które objęto rekwizycją na cele wojenne. 29, 48.
 - i stopy, stopy wynagrodzenia dla pewnych oznaczonych metali i stopów. 65, 123.
 - — ustanowienie centralnej komisji rekwizycyjnej i komisji odbiorczych dla metali i stopów. 66, 126.
 - — objęte rekwizycją, ich dostawa. 67, 126.
 - — użycie ich zapasów. 81, 150.
 - zezwolenie na przerabianie i sprzedaż objętych rekwizycją. 82, 151.
 - i stopy, obowiązek zgłaszania zapasów wyrobów na pół gotowych i wyrobów gotowych z pewnych oznaczonych metali i stopów. 83, 151.
 - — sprostowanie błędu w rozporządzeniu Ministerstwa obrony krajowej z dnia 29. marca 1915, dotyczącem użycia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów. 89, 157.
 - obowiązek zgłoszenia urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali. 101, 171.
 - użycie urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali. 102, 172.
 - stopy wynagrodzenia za pewne oznaczone metale i stopy. 143, 246.
 - uchylenie rekwizycji pewnych metali i stopów. 144, 246.
 - używanie i dostarczanie pewnych oznaczonych metali i stopów. 145, 247.
 - zastanowienie obrotu poświadczeniami co do rekwizowanych metali. 287, 711.
 - używanie i dostarczanie pewnych metali i stopów. 320, 776.
 - sprostowanie błędu w rozporządzeniu z dnia 26. października 1915, w sprawie używania i dostarczania pewnych metali i stopów. 336, 809.

- Metale**, obowiązek zgłaszania przedmiotów, składających się z ołowiu (także twardego ołowiu). 391, 1072.
- dostarczanie naczyń metalowych. 401, 1106.
- Metalowe naczynia**, częściowa zmiana rozporządzenia ministerjalnego z dnia 23. września 1915, w sprawie zarekwirowania i dostarczenia tych naczyń. 354, 883.
- sprzęły, rekwizycya i oddawanie ich. 283, 681.
 - — ustanowienie stóp wynagrodzenia za nie. 284, 684.
- Miary i wagi**, skład i zakres działania głównej Komisji miar i wag. 202, 435.
- Miedziane narzędzia gorzelniane**, ustalenie wynagrodzenia za nie. 253, 555.
- Mieszkania robotnicze**, ulgi dla budynków z takieniami mieszkaniami. 375, 965.
- Mięso**, zabezpieczenie zaopatrzenia w nie. 113, 189.
- wieprzowe, ustanowienie najwyższych cen dla niego oraz tłuszczu wieprzowego, słoniny. 348, 877.
 - — obrót niem, oraz smalcem i słoniną. 366, 954.
 - — wejście w życie przepisów o obrocie tłuszczem wieprzowym, słoniną i mięsem wieprzowym. 370, 956.
- Mineralne oleje**, p. Oleje.
- Mleko**, uregulowanie obrotu niem. 345, 872.
- Mlewo**, rozporządzenie cesarskie, którem reguluje się obrót zbożem i produktami z mlewa. 41, 75.
- uregulowanie zużywania zboża i produktów mlewa. 182, 372.
 - p. Zboże.
 - dowóz jego produktów, oraz zboża i owoców strączkowych z poza granicy cłowej. 270, 581.
- Monarchia austriacko-węgierska**, herb, przeznaczony do używania we wspólnych jej instycjach. 328, 793.
- Monety**, zakaz ażytoarstwa odnośnie do krajowych monet złotych waluty koronowej. 85, 154.
- nowe, zdawkowe waluty koronowej, ich wybicie i wydanie. 112, 186.
- Morawy**, sporządzanie planów podziału przez krajowe urzędy budownicze na Morawach, w Karyntyi i Krainie. 340, 841.
- Morawska Ostrawa**, przeniesienie tamtejszego Głównego urzędu celnego II. klasy na dworzec kolejowy Morawska Ostrawa-Oderfurt i zmiany nazwy tego urzędu celnego. 68, 129.
- Mydło**, zakaz używania skrobii ziemniaczanej, mączki ziemniaczanej i maki wszelkiego rodzaju do jego wyrabiania. 86, 155.
- Mydło**, zajęcie wszelkiego rodzaju gliceryny, wód glicerynowych i ługów spodnich do jego wyrabiania. 386, 1063.
- Naczynia metalowe**, ich dostarczanie. 401, 1106.
- Nadzorowania przedsiębiorstw i nieruchomości**. 304, 749.
- Nadzór nad prowadzeniem przedsiębiorstw**, zmiana przepisów. 373, 960.
- Najwyższe ceny**, p. Ceny najwyższe.
- Należitości**, przyznanie uwolnień od należitości na cele subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej w roku 1915, rozporządzenie cesarskie. 129, 213.
- — — — — w celu subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915, przepisy wykonawcze. 130, 214.
 - — zwolnień od nich na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej. 305, 751.
 - — — — — na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej, przepisy wykonawcze. 309, 757.
 - od nieodpłatnych przeniesień majątku, rozporządzenie cesarskie. 278, 597.
 - od umów, o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej, rozporządzenie cesarskie, 271, 583.
 - rozporządzenie wykonawcze. 272, 584.
 - od kontraktów ubezpieczenia, rent i umów o zaopatrzenie, rozporządzenie cesarskie. 280, 671.
 - — — — — i umów o ubezpieczenie, przepisy wykonawcze. 363, 933.
 - sądowe, rozporządzenie cesarskie. 279, 616.
 - od nieodpłatnych przeniesień majątku, przepisy wykonawcze. 397, 1085.
 - sądowe przepisy wykonawcze. 380, 995.
- Należitościowe ulgi**, rozporządzenie cesarskie, dotyczące przyznania ich i ulg podatkowych wojennym bankom kredytowym i innym służącym interesom publicznym przedsiębiorstwom, tudzież zakładom, założonym z powodu stanu wojennego. 44, 83.
- — p. Ulgi.
- Nastienie**, obrót niem. 204, 439.
- warunki obrotu niem. 207, 442.
 - grochu i fasoli, obrót niem. 326, 785.
 - uznane, poświadczenia dlań. 266, 574.
 - zmiana przepisów, dotyczących obrotu niem. 321, 779.

- Nawóz**, zaopatrzenie gospodarstw rolnych w środki nawozowe, zawierające fosfor. 224, 503.
- Nawozy**, zawierające azot. 13, 21.
- Nestomice**, p. Uście.
- Niemcy**, oświadczenie cesarskiego ich rządu o mocy obowiązującej „Układu unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej“ na obszarach, zostających pod ochroną niemiecką. 26, 45.
- poręczona wzajemność w państwie niemieckiem odnośnie do postanowień wyjątkowych w dziedzinie przepisów patentowych na rzecz osób wojskowych. 93, 163.
 - rozporządzenie cesarskie, dotyczące rozszerzenia postanowień § 9. ustawy o bractwach górniczych z dnia 28. lipca 1889, na członków bractw górniczych, którzy w obecnej wojnie wyświadczają Państwu niemieckiemu bezpośrednio lub pośrednio wojenne, sanitarne i inne podobne usługi. 281, 677.
- Niemiecka** Lutynia, koncesya na koleje lokalne z Hruszowa do Bogumina, z Bogumina do Niemieckiej Lutyni i z Kopanin do Orłowa. 135, 225.
- Nieprzyjacielskie** kraje, ograniczenie dowozu i przewozu rozmaitych przedmiotów z tych krajów. 120, 203.
- państwa, dowóz z nich towarów. 341, 842.
- Niezbędne** przedmioty zapotrzebowania, zaopatrywanie w nie ludności. 228, 509.
- Nowela** do powszechnej księgi ustawy cywilnej o odnowieniu i sprostowaniu granic, rozporządzenie cesarskie. 208, 443.
- Ober-Hanichen**, koncesyonowanie elektrycznej wązkotorowej kolei z Liberca (Kaiserstrasse) do Ober-Hanichen. 35, 57.
- Obrcze** wozów motorowych, obowiązek zgłaszania zapasów gumy surowej i takich obręczy. 73, 133.
- do wozów motorowych, uchylenie przepisów o obowiązku zgłaszania surowej gumy i takich obręczy. 324, 782.
- Obrót** środkami pastewnymi. 238, 531.
- skórami. 259, 568.
 - lnem. 267, 575.
 - melasą i wodą osmową, uregulowanie jego. 282, 677.
- Obszary** forteczne, ich administracya publiczna. 125, 209.
- Obszar** wojenny, przymus paszportowy na nim. 241, 541.
- — granice takich obszarów, obowiązujące dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa. 244, 545.
- Obszar** wojenny północny ściślejszy, zmiana jego granic. 303, 747.
- Obszary** wojenne północne wewnątrz królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, zmiana ich granic. 369, 955.
- dotknięte wojną, odpisanie podatku domowo-klasowego i podatku gruntowego tudzież w sprawie postanowień o postępowaniu przy nakładaniu, poborze i odpisaniu podatków bezpośrednich na tych obszarach. 254, 557.
 - wojenne południowo-zachodnie, o ich granicach, obowiązujących dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa. 262, 571.
 - dotknięte wojną, odpisania i postępowania przy wymiarze podatków bezpośrednich oraz ściąganie opłat w tych obszarach. 358, 889.
- Ochrona** marek, p. Marki.
- własności przemysłowej, postanowienia wyjątkowe w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla takiej ochrony terminów pierwszeństwa z powodu stanu wojennego. 349, 879.
 - wzorów, wyjątkowe przepisy w ich dziedzinie z powodu stanu wojennego. 152, 261.
- Odroczenie** zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (piąte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty, rozp. ces.). 19, 28.
- — — — — pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie, rozp. min. 19, 36.
 - — — — — pieniężnych, rozporządzenie wykonawcze do § 26., ustęp 1., rozp. ces. z 25. stycz. 1915. 21, 41.
 - — — — — pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 77, 141.
 - — piąte, zmiana piątego rozporządzenia. 90, 157.
 - — prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (szóste rozporządzenie o odroczeniu zapłaty) rozp. ces. 138, 229.
 - — — — — pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 139, 236.
 - — — — — pieniężnych, przepisy wykonawcze do § 26., ust. 1., rozp. ces. z dnia 25. maja 1915. 146, 249.
 - — uzupełnienie szóstego rozporządzenia. 184, 373.
 - — prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 273, 585.
 - — — — — pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 385, 1055.
 - — roszczeń z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych. 251, 553.

- Odpowiedzialność** za szkody, wyrządzone działaniem zdradzieckim, popełnionem w czasie wojny. 156, 267.
- Odszkodowanie** członków komisji podatku dochodowego z tytułu utraty pracy i zarobku. 2, 3.
- za pewne oznaczone materiały, zawierające azot, stopy odszkodowania. 141, 245.
- Odszkodowania**, zapłacone według ustawy, dotyczące powinności wojennych, z powodu zburzenia lub uszkodzenia nieruchomości, ich użycie. 296, 735.
- Oficerowie**, przyznanie im jakoteż urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie dojrzałości szkół średnich, i w sprawie dopuszczenia ich do studiów w szkołach wyższych. 301, 743.
- Okręgi** podatkowe Kraków i Podgórze, zmiana ich obszarów. 329, 799.
- Okrety** morskie handlowe, dodatek na koszty ruchu dla rozebranych i wycofanych ze służby handlowej takich okrętów. 87, 156.
- — — ich pozbywanie na rzecz zagranicy. 255, 559.
- Olej** z nasion bawełny, uchylenie, wzgl. obniżenie ceł od niego. 16, 26.
- rzepakowy, p. Rzepak.
 - terpentynowy, p. Żywica.
- Oleje** mineralne, uregulowanie obrotu ich produktami, benzolem i olejami smołowymi. 377, 966.
- — ustanowienie najwyższych cen dla niektórych produktów tych olejów. 378, 977.
 - smołowe, uregulowanie obrotu produktami olejów mineralnych, benzolem i olejami smołowymi. 377, 966.
 - tłuste, czasowe uchylenie ceł od nich. 122, 205.
- Ołomuniec**, sporządzanie planów podziału przez urząd budowniczy tego miasta. 248, 551.
- Ołów**, uchylenie, względnie obniżenie ceł od niego. 16, 26.
- obowiązek zgłaszania przedmiotów, składających się z ołowiu (także twardego ołowiu). 391, 1072.
- Opłaty**, ściąganie ich w obszarach dotkniętych wojną, oraz odpisanie i postępowanie przy wymiarze podatków bezpośrednich. 358, 889.
- Opodatkowanie** spirytusu, jego ograniczenie. 325, 782.
- wódki, ograniczenie. 169, 293; 220, 458.
- Ordynacja** konkursowa ugodowa i zaczepna, rozporządzenie celem wykonania artykułu XIV. 10, 15.
- ubezpieczeniowa. 343, 845.
- Oriów**, koncesja na koleje lokalne z Hruszowa do Bogumina, z Bogumina do Niemieckiej Lutyni i z Kopanin do Oriowa. 135, 225.
- Osmozowa** woda, p. Woda.
- Osoby** wojskowe, o poręczonej wzajemności w państwie niemieckim odnośnie do postanowień procesowo-prawnych na rzecz tych osób. 23, 42.
- — rozporządzenie cesarskie, dotyczące ich dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia. 260, 569.
 - — dodatkowe leczenie i praktyczne kształcenie takich, rannych lub ochromiałych. 261, 570.
- Otręby**, uregulowanie ich zbytu. 58, 98.
- Oweza** wełna, obowiązek zgłoszenia jej zapasów. 121, 204.
- — o ograniczeniu używania jej zapasów i obrotu nimi. 150, 256.
- Owies**, używanie go do karmy. 116, 195.
- Owoce** strączkowe, dowóz ich, zboża i produktów miewa z poza granicy cłowej. 270, 581.
- — objęcie ich przez Wojenny zakład dla obrotu zbożem. 275, 591.
- Państwowe** długi, wyrównanie płatnych w krajach tułtejszych prywatno-prawnych pieniężnych długów państwa, opiekujących na monety złote lub na walutę zagraniczną. 69, 129.
- wypłaty, uproszczenie formalnego sposobu postępowania przy nich. 84, 153.
- Papierpezos** chilenejskie, p. Chilenejskie papierpezos.
- Papiery** wartościowe, jednostki giełdowe takich papierów, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru dodatku od obrotu papierów wartościowych. 59, 105.
- — angielskie, zarządzenie, dotyczące postępowania co do podatku od rent z procentami i dywidendami od takich papierów. 242, 543.
 - — ogłoszenie strat i edyktów względem tych papierów i tym podobnych dokumentów. 258, 567.
- Pastewne** środki, Centrala dla nich. 232, 515.
- — obrót nimi. 238, 531.
 - — poświadczenia przewozowe dla nich. 355, 883.
- Pastwiska**, zabezpieczenie ich użytkowania w roku 1915. 111, 185.
- Pasza**, zabezpieczenie użytkowania jej i pastwisk w roku 1915. 111, 185.
- zakaz używania na nią zielonego zboża. 128, 211.

- Paszporty**, ograniczające zarządzenia policyjne w ich sprawie. 11, 19.
- — — — w sprawie paszportów. 124, 208.
 - wprowadzenie ich przymusu dla mieszkańców okręgu wyższego sądu krajowego we Lwowie. 209, 445.
 - ich przymus na obszarze wojennym. 241, 541.
 - granice obszarów wojennych, obowiązujące dla ich przymusu w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa. 244, 545.
 - o granicach południowo-zachodnich obszarów wojennych, obowiązujących dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa. 262, 571.
 - zmiana przepisów ograniczających zarządzenia policyjne w sprawie paszportów. 334, 805.
- Patent szyperski** dla prowadzenia statków na jeziorze Bodeńskim. 164, 280.
- Patentowe przepisy**, poręczona wzajemność w państwie niemieckim odnośnie do postanowień wyjątkowych w dziedzinie tych przepisów na rzecz osób wojskowych. 93, 163.
- — uzupełnienie i zmiany wydanych na czas zakwaterowania wojennych wyjątkowych postanowień w dziedzinie przepisów patentowych. 123, 207.
- Patenty**, przedłużenie z powodu stanu wojennego ustanowionego w traktacie ugodowym terminu pierwszeństwa dla ich zgłoszeń. 351, 881.
- — terminu dla dostarczenia dokumentów, potrzebnych do wykazania prawa pierwszeństwa przy zgłoszeniach patentów, wzorów i znaczków. 353, 881.
- Peggau-Deutsch Feistritz**, koncesja na kolej lokalną do Übelbach. 402, 1109.
- Pensyjne ubezpieczenie**, p. Ubezpieczenie.
- Perooyd**, zabezpieczenie jego wyrobu. 252, 553.
- Peryodyczne pisma** drukowane, pojawiające się we Włoszech, ich zakaz, tudzież rewizya nadchodzących stamtąd drukowanych pism nieperyodycznych. 134, 223.
- Pestki winogronowe**, ich zajęcie. 303, 753.
- Pfannstiel**, zmiany nazw ekspozytur urzędu cłowego Ebmath i Pfannstiel. 211, 451.
- Pieczęć kontrolna**, wydrukowanie jej przez Drukarnię nadworną i państwową na listach przewozowych, sporządzanych w drukarniach prywatnych. 105, 177.
- Pieczyno**, p. Chleb.
- Pisma** drukowane peryodyczne, pojawiające się we Włoszech, ich zakaz, tudzież rewizya nadchodzących stamtąd drukowanych pism nieperyodycznych. 134, 223.
- Piwo**, ograniczenie jego produkcji. 153, 263.
- zmiana przepisów co do ograniczenia jego produkcji. 214, 452.
 - ograniczenie jego produkcji. 250, 552; 346, 875.
- Plany podziątu**, ich sporządzenie przez miejski urząd budowniczy królewskiego miasta Pragi. 37, 61.
- — sporządzanie ich przez miejski urząd budowniczy w Innsbruku. 57, 97.
 - dzielenia, sporządzanie ich przez miejski urząd budowniczy w Linciu. 165, 281.
 - podziątu, sporządzanie ich przez urząd budowniczy gminy Karolinenthal. 172, 296.
 - — ich sporządzanie przez urząd budowniczy miasta Olomuńca. 248, 551.
 - — — — krajowe urzędy budownicze na Morawach, w Karyntyi i Krainie. 340, 841.
- Plony**, nieważność zakupna plonów przyszłego żniwa w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa. 91, 159.
- Płaszcze**, p. Ubrania.
- Płynne powietrze**, używanie go do wyrobu materiałów wybuchowych. 131, 217.
- Płyny spirytusowe**, nieważność umów o ich dostarczenie. 367, 954.
- Poczta**, wydanie nowych znaczków pocztowych po 3, 5, 10, 20 i 35 halerzy. 104, 176.
- dotyczące postępowanie z kaucjami i wadyami w zakresie czynności zakładu poczt i telegrafów. 176, 299.
 - połowa, zmiana warunków ich przesyłki. 88, 156.
- Pocztowa kasa oszczędności**, dokonywanie przez nią wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacyi wolnych od podatku 5½%owych austriackich pożyczek wojennych z roku 1914 i z roku 1915. 212, 451.
- — — dokonanie przez nią wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacyi trzeciej austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915. 319, 776.
 - — — uskutecznianie przez nią wypłat na rachunek c. k. dyrekcji dla budowy dróg wodnych. 365, 953.
- Podatek domowo-czynszowy**, zmiana terminów jego płatności w okręgu poboru podatków w Brodzie Niemieckim w Czechach. 160, 275.
- — — rozporządzenie cesarskie, dotyczące wysokości podatku domowo-czynszowego na obszarze dawnego miasta Podgórze. 256, 561.
 - — — w okręgu poboru podatku Cieplice w Czechach, zmiana terminów jego płacenia. 289, 729.

Podatek domowo-klasowy, odpisania tego podatku i podatku gruntowego tudzież postanowienie o postępowaniu przy nakładaniu, poborze i odpisaniu podatków bezpośrednich na obszarach przez wojnę dotkniętych. 254, 557.

- konsumcyjny liniowy, uchylenie czasowego uwolnienia zajęcy, jeleni i mięsa jeleniego od tego podatku w Wiedniu. 218, 457.
- od budynków, zmiana ustawy o opodatkowaniu budynków. 387, 1069.
- — — — — rent, zarządzenie, dotyczące postępowania co do tego podatku z procentami i dywidendami od angielskich papierów wartościowych. 242, 543.
- — — — — wódki, ograniczenie opodatkowania wódki. 169, 293.
- — — — — produkcya wódki i podniesienie dodatku do podatku od wódki. 186, 375.
- — — — — zmiana przepisów o dodatku do podatku od wódki. 187, 376.
- — — — — podwyższenia dodatku do tego podatku. 330, 799.
- — — — — zmiana przepisów o dodatku do tego podatku 333, 803.

Podatki bezpośrednie, odpisania podatku domowo-klasowego i podatku gruntowego tudzież postępowanie przy nakładaniu, poborze i odpisaniu podatków bezpośrednich na obszarach przez wojnę dotkniętych. 254, 557.

- — — — — i postępowania przy wymiarze tych podatków oraz ściąganie opłat w obszarach dotkniętych wojną. 358, 889.
- — — — — dochodowe, odszkodowanie członków komisji takiego podatku z tytułu utraty pracy i zarobku. 2, 3.
- — — — — prawno-podatkowe traktowanie strat wojennych u przedsiębiorstw, podlegających rozdziałowi II. ustawy o podatkach osobistych. 60, 117.
- — — — — przedłużenie terminów do wykonania budowli. 347, 876.
- — — — — i daniny, dalsze ich pobieranie. 404, 1114.
- — — — — i opłaty, dalsze ich pobierania oraz pokrywania wydatków państwowych za czas od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1915. 180, 369.

Podatkowe okręgi Kraków i Podgórze, zmiana ich obszaru. 329, 799.

Podgórze, właściwość Sądu powiatowego Podgórze w Krakowie do prowadzenia ksiąg gruntowych dla IX., X., XXI. i XXII. dzielnicy miasta Krakowa. 170, 295.

- utworzenie sądu powiatowego Podgórze w Krakowie. 173, 296.
- zwiniecie dotychczasowego Starostwa w Podgórzu i ustanowienie Starostwa „Podgórze-okolica“. 175, 296.

Podgórze, rozporządzenie cesarskie, dotyczące wysokości podatku domowo-czynszowego na obszarze tego miasta. 256, 561.

- rozszerzenie obszaru, na którym obowiązują przypadające dla Krakowa wynagrodzenia według taryfy czynszów wojskowych, a to wskutek dokonanego złączenia Podgórza z Krakowem. 263, 573.
- zmiana obszaru okręgów podatkowych Kraków i Podgórze. 329, 799.

Pokrywanie wydatków państwowych za czas od dnia 1. stycznia do 30. czerwca 1916. 404, 1114.

Policyjne zarządzenia ograniczające w sprawie paszportów. 11, 19.

— ograniczające zarządzenia w sprawie paszportów. 124, 208.

Polne roboty, ich zabezpieczenie co do uprawy pola dla wiosennych zasiewów w roku 1915. 38, 61.

Pomoconicy handlowi, zastosowanie ustawy o nich do osób, zatrudnionych u architektów do kierownictwa czynnościami kupieckimi i wyższemi czynnościami niekupieckimi. 8, 13.

Pomoc prawna w Wiedniu, właściwość w jej zakresie. 126, 210.

Pospolite ruszenie, zmiana na czas trwania obecnej wojny ustawy z dnia 6. czerwca 1886 dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarlunii. 108, 179.

— — — — — sprostowanie błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 22. maja 1915, dotyczącem uregulowania właściwości władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny. 190, 383.

— — — — — czas nauki uczniów przemysłowych, powołanych do służby w pospolitem ruszeniu przed osiągnięciem wieku przepisowego. 127, 210.

— — — — — właściwość władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny. 136, 226.

Postępowanie w cywilnych sprawach prawnych, wpływ wojny na terminy prawa cywilnego i tego postępowania. 368, 955.

— — — — — ugodowe, wpływ wydarzeń wojennych na przeprowadzenie go w właściwym czasie. 185, 375.

Poświadczenia dla uznanego nasienia. 266, 574.

Powietrze płynne, używanie go do wyrobu materiałów wybuchowych. 131, 217.

Powinności wojenne, postanowienia uzupełniające do ustawy z dnia 26. grudnia 1912 ich dotyczącej 7, 13.

Powinności wojenne, rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. stycznia 1915, w sprawie postanowień uzupełniających do ustawy o tych powinnościach. 9, 14.

- — zmiana przepisów wykonawczych do ustawy o tych powinnościach. 117, 197.
- — użycie odszkodowań, zapłaconych według ustawy, dotyczącej powinności wojennych, z powodu zburzenia lub uszkodzenia nieruchomości. 296, 785.

Pozbywanie gruntów rolnych i leśnych, rozporządzenie cesarskie. 234, 519.

- — — — — rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia cesarskiego. 235, 523.
- — — — — oznaczenie gmin, w których rozporządzenie cesarskie niema zastosowania. 236, 526.

Pożyczka wojenna, przyznanie uwolnień od należności na cele subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej w roku 1915, rozporządzenie cesarskie. 129, 213.

- — przyznanie uwolnień od należności w celu subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915, przepisy wykonawcze. 130, 214.
- — dokonywanie przez pocztową kasę oszczędności wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacji wolnych od podatku 5 $\frac{1}{2}$ %owych austriackich pożyczek wojennych z roku 1914 i z roku 1915. 212, 451.
- — przyznanie zwolnień od należności na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej, rozporządzenie cesarskie. 305, 751.
- — — — — przepisy wykonawcze. 309, 757.
- — dokonanie wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacji trzeciej austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915, przez pocztową kasę oszczędności. 319, 776.
- — wypłata kuponów trzeciej austriackiej pożyczki wojennej przez urzędy pocztowe. 339, 841.

Pożyczki wojenne austriackie, wykupno ich kuponów przez urzędy pocztowe. 274, 591.

Praga, zmiana rozporządzenia, dotyczącego wprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w c. k. czeskiej Akademii technicznej tamże. 12, 21.

- sporządzanie planów podziału przez miejski urząd budowniczy tego miasta. 37, 61.
- zaprowadzenie teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w niemieckiej Akademii technicznej w Pradze, zmiana przepisów. 200, 433.

Prawna pomoc, p. Pomoc.

Prawo cywilne, o wpływie wojny na terminy tego prawa i postępowania w cywilnych sprawach prawnych. 368, 955.

- pierwszeństwa, przedłużenie terminu dla dostarczenia dokumentów, potrzebnych do wykazania tego prawa przy zgłoszeniach patentów, wzorów i znaczków. 353, 881.
- ubogich, przyznanie go, obywatelom węgierskim. 4, 7.

Predlice, p. Uście.

Procenty od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacji trzeciej austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915, przez pocztową kasę oszczędności. 319, 776.

Produkcya mąki, p. Mąka.

Proszek do pieczenia, preparaty, oznaczanie fałszywie jako taki proszek. 229, 513.

Protokoły sądowe, układanie i podpisywanie rozstrzygnięć sądowych w sprawach cywilnych i karnych i protokołów w razie trwałej przeszkody sędziego lub protokolanta. 372, 957.

Przedmioty zapotrzebowania, p. Niezbędne przedmioty.

Przedłużenie terminów do przedsiębrania czynności wekslowo- i czekowo-prawnych. 79, 149.

Przedsiębiorstwa, zmiana przepisów o nadzorze nad ich prowadzeniem. 373, 960.

Przemysł, postanowienia wyjątkowe dla ułatwienia rozpoczęcia i dalszego prowadzenia przemysłów. 364, 949.

- handlowy, uregulowanie spoczynku w niedziele i święta w tym przemyśle. 403, 1114.

Przemysłowi uczniowie, p. Uczniowie.

Przeniesienia nieodpłatne majątku, rozporządzenie cesarskie o należnościach od nich. 278, 597.

Przesyłki pakietów poczty polowej, zmiana jej warunków. 88, 156.

Przewodniki podróży, ograniczenie ich rozpowszechniania, oraz kart plastycznych, map i opisów miejscowości. 154, 264.

Przewóz i dowóz rozmaitych przedmiotów z krajów nieprzyjacielskich, ich ograniczenie. 120, 203.

- — wywóz rozmaitych przedmiotów, ich zakaz. 3, 3.
- — — — — dalsze przepisy. 30, 49; 61, 119; 119, 202; 151, 259; 226, 505; 247, 549; 277, 595; 311, 765; 342, 842.
- — — — — środków pastewnych, poświadczenia przewozowe. 355, 883.

Przewóz worków. 15, 25.

— złota i srebra, zakaz. 71, 131.

Przędziwo bawełniane, p. Bawełna.

Przymus paszportowy. p. Paszporty.

Przysięgli sędziowie, p. Sędziowie.

Rachunek bieżący, odroczenie zapłaty roszczeń z jego tytułu, oraz z tytułu bonów kasowych i książeczek wkładowych. 251, 553.

Regulamin c. k. Trybunału państwa. 78, 145.

Rejestrowanie międzynarodowe marek, zmiana przepisów. 74, 134.

Rekwizycya kolofoni, i oleju terpentynowego. 389, 1071.

— materiałów, zawierających azot. 142, 245.

— metali, zezwolenie na przetwarzanie i sprzedaż pewnych oznaczonych ilości tych gatunków metali, które objęto rekwizycją na cele wojenne. 29, 48.

— — i stopów, stopy wynagrodzenia dla pewnych oznaczonych metali i stopów. 65, 123.

— — — — ustanowienie centralnej komisji rekwizycyjnej i komisji odbiorczych. 66, 126.

— — — — ich dostawa. 67, 126.

— — zezwolenie na przerabianie i sprzedaż niektórych, objętych nią metali. 82, 151.

— — i stopów, obowiązek zgłaszania zapasów wyrobów na pół gotowych i wyrobów gotowych z pewnych oznaczonych metali i stopów. 83, 151.

— pewnych metali i stopów, jej uchylenie. 144, 246.

— używanie i dostarczanie pewnych oznaczonych metali i stopów. 145, 247.

— i oddawanie sprzętów metalowych. 283, 681.

— metali, zastanowienie obrotu poświadczeniami co do rekwizowanych metali. 287, 711.

— — używanie i dostarczanie pewnych metali i stopów. 320, 776.

— i dostarczenie naczyń metalowych, zmiana częściowa rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1915. 354, 883.

— naczyń metalowych. 401, 1106.

— surowej gumy i obręczy do wozów motorowych, uchylenie przepisów o obowiązku ich zgłaszania. 324, 782.

— wszelkiego rodzaju gliceryny, wód glicerynowych i ługów spodnich do wyrabiania mydła. 386, 1063.

Rekwizycya wełny owczej, zmiana przepisów o obowiązku zgłaszania jej zapasów. 316, 771.

— wiotrytu miedzi. 292, 731.

— zapasów wełny owczej. 313, 768.

Renty, przepisy wykonawcze do rozp. ces. o należytościach od kontraktów ubezpieczenia, rent i umów o ubezpieczenie. 363, 933.

Rewizya nadchodzących z Włoch drukowanych pism nieperyodycznych. 134, 223.

Rodziny po żołnierzach, p. Żołnierze.

Rolnictwo, zaopatrywanie go w nawozy, zawierające azot. 13, 21.

Rolnych i leśnych gruntów pozbywanie, p. Grunty.

Ropa (olej skalny) zajęcie, rozporządzenie cesarskie 289, 535.

— jej zajęcie, rozporządzenie wykonawcze. 240, 537.

Rosya, o zgłoszeniu należytości i wierzytelności, opiewających na pieniądze lub papiery wartościowe obywateli Wielkiej Brytanii, Francji i Rosji tudzież osób, które mają swe miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach. 48, 87.

— wyjątki od zakazów wypłat w stosunku do tego państwa. 174, 296.

Roszczenia pieniężne prawnoprywatne, ulgi przy ich wypełnianiu. 384, 1051.

Rośliny strączkowe, zabezpieczenie zaopatrzenia w nie. 206, 441.

— żyjące, upoważnienie c. k. Głównego urzędu celnego w Grigno do odprawiania posylek z takimi roślinami. 98, 169.

Rothneusiedl, koncesjonowanie kolejki elektrycznej od ulicy Grenzackergasse w X. dzielnicy Wiednia do urzędu akcyzowego Rothneusiedl. 118, 201.

Rozporządzenie cesarskie którem wydaje się postanowienia uzupełniające do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, dotyczącej powinności wojennych. 7, 13.

— — w sprawie zastosowania ustawy o pomocnikach handlowych do osób, zatrudnionych u architektów do kierownictwa czynnościami kupieckimi i wyższymi czynnościami niekupieckimi. 8, 13.

— — w sprawie odroczenia zapłaty prawnoprywatnych wierzytelności pieniężnych (piąte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty). 18, 28.

— — dotyczące używania częściowych zapisów długu, wydać się mających do kwoty nominalnej 10. milionów koron przez gminę miasta Tryestu, do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. 32, 55.

— — o wyborze siedziby przez adwokatów. 33, 55.

Rozporządzenie cesarskie, którem reguluje się obrót zbożem i produktami z młewa. 41, 76.

- — dotyczące przyznania ulg należyłościowych i podatkowych wojennym bankom kredytowym i innym służącym interesom publicznym przedsiębiorstwom, tudzież zakładom, założonym z powodu stanu wojennego. 44, 83.
- — dotyczące prawnopodatkowego traktowania strat wojennych u przedsiębiorstw, podlegających rozdziałowi II. ustawy o podatkach osobistych. 60, 117.
- — o użyciu części nadwyżek z obrotu wspólnych kas sierocych. 63, 121.
- — dotyczące wyrównania płatnych w krajach tutejszych prawnoprywatnych pieniężnych długów państwa, opiewających na monety złote lub na walutę zagraniczną. 69, 129.
- — w sprawie utrzymania w trwałym ruchu wyłącznych szurfów i nadanych kopalni. 97, 167.
- — dotyczące zmiany na czas trwania obecnej wojny ustawy z dnia 6. czerwca 1886 o pospolitem ruszeniu dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarlantii. 108, 179.
- — w sprawie administracji publicznej obszarów fortecnych. 125, 209.
- — w sprawie czasu nauki uczniów przemysłowych, powołanych do służby w pospolitem ruszeniu przed osiągnięciem wieku popisowego. 127, 210.
- — w sprawie przyznania uwolnień od należyłości na cele subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej w roku 1915. 129, 213.
- — o przeniesieniu uprawnień administracji politycznej 133, 221.
- — w sprawie odroczenia zapłaty prawnoprywatnych wierzytelności pieniężnych (szóste rozporządzenie o odroczeniu zapłaty. 138, 229.
- — o odpowiedzialności za szkody, wyrządzone działaniem zdradzieckiem, popełnionem w czasie wojny. 156, 267.
- — o umowach o dostawy wojskowe. 158, 272.
- — o dalszej wypłacie zasiłków na utrzymanie i o przyznawaniu wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla pozostałych po żołnierzach członkach rodziny. 161, 276.
- — dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w zboże i mąkę. 167, 287.
- — o właściwości Sądu powiatowego. Podgórze w Krakowie do prowadzenia ksiąg gruntowych dla IX., X., XXI. i XXII. dzielnic miasta Krakowa. 170, 295.

Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zestawienia centralnego zamknięcia rachunkowego dla gospodarstwa państwowego królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa za rok budżetowy 1914/15. 179, 313.

- — dotyczące dalszego pobierania podatków i opłat oraz pokrywania wydatków państwowych za czas od dnia 1. lipca do dnia 30. grudnia 1915. 180, 369.
- — o zarządzeniach, dotyczących produkcji wódki i o podniesieniu dodatku do podatku od wódki. 186, 375.
- — o czasowym zawieszeniu działalności sądów przysięgłych. 189, 381.
- — dotyczące zasiłków z państwowego funduszu melioracyjnego, które mają być użyte w roku budżetowym 1914/15. 192, 385.
- o odnowieniu i sprostowaniu granic (druga częściowa nowela do powszechnej księgi ustawy cywilnej). 208, 443.
- — którem wydaje się postanowienia co do zaopatrywania ludności w niezbędne przedmioty zapotrzebowania. 228, 509.
- — o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych. 234, 519.
- — dotyczące zajęcia ropy (oleju skalnego). 239, 535.
- — dotyczące odpisań podatku domowo-klasowego i podatku gruntowego tudzież w sprawie postanowień o postępowaniu przy nakładaniu, poborze i odpisaniu podatków bezpośrednich na obszarach przez wojnę dotkniętych. 254, 557.
- — dotyczące wysokości podatku domowo-czynszowego na obszarze dawnego miasta Podgórze. 256, 561.
- — o amortyzacji dokumentów. 257, 563.
- — dotyczące dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia chorych lub rannych osób wojskowych. 260, 569.
- — o przedłużeniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 9. lipca 1913, dotyczącej upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy procentowej na udzielone w celu konwersji ulgi należyłościowe. 265, 574.
- — o należyłościach od umów o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej. 271, 583.
- — o należyłościach od nieodpłatnych przeniesień majątku. 278, 597.
- — o należyłościach sądowych. 279, 616.

Rozporządzenie cesarskie o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, rent i umów o zaopatrzenie. 280, 671.

- — dotyczące rozszerzenia postanowień § 9. ustawy o bractwach górniczych z dnia 28. lipca 1889 na członków bractw górniczych, którzy w obecnej wojnie wyświadczają Państwu niemieckiemu bezpośrednio lub pośrednio wojenne, sanitarne i inne podobne usługi. 281, 677.
- — w sprawie przyznania zwolnień od należności na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej. 305, 751.
- — dotyczące prowadzenia spraw stowarzyszeń górniczych, 312, 767.
- — o zmianie rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. lutego 1915, dotyczącego udzielenia ulg należnościowych i podatkowych dla wojennych banków kredytowych i innych założeń z powodu stanu wojennego a służących publicznemu interesowi przedsiębiorstw i zakładów. 318, 775.
- — w sprawie podwyższenia dodatku od podatku od wódki. 330, 799.
- — dotyczące zaprowadzenia przepisów o umowie ubezpieczenia (ordynacja ubezpieczeniowa). 343, 845.
- — o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych przy wymiarze emerytury. 361, 931.
- — którym z powodu obecnej wojny wydaje się postanowienia wyjątkowe dla ułatwienia rozpoczęcia i dalszego prowadzenia przemysłów. 364, 949.
- — o układaniu i podpisywaniu rozstrzygnięć sądowych w sprawach cywilnych i karnych i protokołów, w razie trwałej przeszkody sędziego lub protokolanta. 372, 957.
- — w sprawie zmiany przepisów o nadzorze nad prowadzeniem przedsiębiorstw. 373, 960.
- — o ułatwieniach przy wypełnianiu prawno-pywatnych roszczeń pieniężnych. 384, 1051.
- — w sprawie zmiany ustaw o opodatkowaniu budynków. 387, 1069.
- — o utracie adwokatury z powodu opuszczenia obszaru państwowego w czasie wojennym. 394, 1080.
- — którym przedłuża się ponownie czas trwania funkcji tych rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych, których okres mandatu sięgał do dnia 31. grudnia 1914. 399, 1105.
- — dotyczące dalszego pobierania podatku i danin oraz pokrywania wydatków państwowych za czas od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1916. 404, 1114.

Rozstrzygnięcie sądowe, układanie i podpisywanie tych rozstrzygnięć w sprawach cywilnych i karnych i protokołów, w razie trwałej przeszkody sędziego lub protokolanta. 372, 957.

Rozwadów, utworzenie tam pobocznego urzędu cłowego I, klasy. 323, 782.

Ryż, czasowe uchylenie cel od niego i od tłuszczów. 43, 82.

Rzepak, uchylenie i obniżenie cel od niego i jego nasion. 16, 26.

— rzepik, olej rzepakowy i makuch, uregulowanie obrotu nimi. 219, 447.

— i rzepik, obowiązek zgłaszania zapasów ich. 302, 745.

Rzeź bydła i świń, zmiana przepisów o ich ograniczeniu. 383, 1049.

— — rogatego i świń, ograniczenie jej. 114, 190.

Saksonia, zastosowanie rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1914 do osób wojskowych, przynależnych do tego państwa saskiego, o postępowaniu przed władzami skarbowymi. 106, 177.

Sąd, układanie i podpisywanie rozstrzygnięć sądowych w sprawach cywilnych i karnych i protokołów w razie trwałej przeszkody sędziego lub protokolanta. 372, 957.

— powiatowy w Lembach, przydzielenie gminy Atzesberg do okręgu tego sądu. 99, 169.

— — Podgórze w Krakowie, jego właściwość do prowadzenia ksiąg gruntowych dla IX., X., XXI. i XXII. dzielnic miasta Krakowa. 170, 295.

— — Podgórze w Krakowie, utworzenie go. 173, 296.

— wyższy krajowy we Lwowie, wprowadzanie się przymusu paszportowego dla mieszkańców jego okręgu. 209, 445.

Sądy powiatowe Leopoldstadt I. i II. w Wiedniu, ich połączenie. 194, 419.

— polubowne, wygotowania w postępowaniu przed nimi dla ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków i ubezpieczenia pensyjnego. 237, 531.

— przysięgłe, czasowe zawieszenie ich działalności. 189, 381.

— składanie egzaminu kancelaryjnego w sądach krajowych i obwodowych tudzież o ustanowieniu komisji egzaminacyjnych dla egzaminu kancelaryjnego i egzaminu na prowadzącego księgi gruntowe. 42, 81.

Sądowe należności, rozporządzenie cesarskie. 279, 616.

— — przepisy wykonawcze. 380, 995.

Sędziowie przysięgli, tworzenie ich list na rok 1915. 110, 182.

— — uchylenie przepisów o tworzeniu ich list sędziów przysięgłych. 191, 383.

- Sędziowie** przysięgli, o tworzeniu ich list na rok 1916. 249, **551**.
- Siedziba** adwokatów, rozporządzenie cesarskie o jej wyborze. 33, **55**.
- Sieroco** kasy wspólne, użycie części nadwyżek z ich obrotu. 63, **121**.
- Siła** zbrojna, rozporządzenie cesarskie o należnościach od umów o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej. 271, **583**.
- — rozporządzenie wykonawcze do tego rozp. ces. 272, **584**.
- Skóra**, dodawanie jej ciężaru. 300, **741**.
- Skóry**, zakaz urządzania dobrowolnych ich licytacji. 14, **23**.
- obowiązek zgłaszania zapasów skóry i materiałów potrzebnych do przemysłu skórzanego. 53, **91**.
 - surowe i wyprawne, ustalenie najwyższych cen za nie. 140, **241**.
 - bydlęce i końskie uregulowanie obrotu niemi. 198, **430**.
 - ustanowienie cen maksymalnych za skóry surowe i wyprawne. 197, **425**.
 - zakaz dodawania ciężaru skórze. 199, **431**.
 - surowe i wyprawne, obrót niemi. 243, **543**.
 - obrót niemi. 259, **563**.
 - obrót surowymi skórami bydlęciami i końskimi. 291, **730**.
 - termin do zgłaszania zapasów wyprawnej skóry i materiałów, potrzebnych do przemysłu skórniczego. 306, **752**.
 - ustanowienie najwyższych cen za niewyprawne skóry cielęce, wyprawne skórki cielęce i skóry rozdwojone. 393, **1075**.
- Skrobia** ziemniaczana, mączka ziemniaczana i mąka wszelkiego rodzaju, zakaz używania ich do wyrobienia mydła. 86, **155**.
- Słonina**, ustanowienie najwyższych cen dla niej, tłuszczu i mięsa wieprzowego. 348, **877**.
- obrót nią, oraz smalcem i mięsem wieprzowem. 366, **954**.
 - p. Mięso wieprzowe.
- Ślód**, zakaz jego wytwarzania z jęczmienia i używanie suszarni słodowych do suszenia kukurydzy. 36, **58**.
- uregulowanie zbytu odpadków powstałych przy wytwarzaniu słodu celem zaopatrywania przemysłu wyrobu drożdży prasowanych. 76, **139**.
- Ślód**, uchylenie zakazu wytwarzania go z jęczmienia i używania suszarni słodu do suszenia kukurydzy. 233, **452**.
- Smalec** wieprzowy, słonina i mięso wieprzowe, obrót nimi. 366, **954**.
- Solnogród**, koncesjonowanie kolejki elektrycznej od placu Ludwika Wiktora przez Neutor do Riedenburgstrasse. 17, **27**.
- Spirytus**, ograniczenie jego opodatkowania. 325, **782**.
- założenie Centrali dlań oraz obrót nim. 331, **800**.
 - ustanowienie najwyższych cen dla spirytusu, denaturowanego środkiem, służącym powszechnie do denaturowania. 332, **802**.
 - nieważność umów o dostarczanie płynów spirytusowych. 367, **954**.
- Spoczynek** niedzielny, uregulowanie spoczynku w niedziele i święta w przemyśle handlowym. 403, **1114**.
- Sprostowanie** błędu w rozporządzeniu Ministra handlu z dnia 30. stycznia 1915, dotyczącem produkcji i wprowadzenie w obrót chleba i pieczywa. 52, **91**.
- — w rozporządzeniu Ministerstwa obrony krajowej z dnia 29. marca 1915, dotyczącem użycia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów. 89, **157**.
 - — w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 22. maja 1915, dotyczącem uregulowania właściwości władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny. 190, **383**.
 - — w rozporządzeniu z dnia 26. października 1915, w sprawie używania i dostarczania pewnych metali i stopów. 336, **809**.
- Sprzęty** metalowe, ich rekwizycja i oddawanie. 283, **681**.
- Srebro**, zakaz wywozu i przewozu złota i srebra. 71, **131**.
- Środki** nawozowe, p. Nawóz.
- pastewne, p. Pastewne środki.
 - przewozowe, ustanowienie wynagrodzenia za dostawienie z powrotem nieodebranych w miejscach oddania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, oraz środków przewozowych. 72, **133**.
- Stany Zjednoczone**, amerykańskie, układ między nimi a Monarchią austr. węg. w sprawie przedłużenia układu rozjemczego z dnia 15. stycznia 1909. 6, **9**.
- Stan** wojenny, zmiana przepisów o udzieleniu ulg należnościowych i podatkowych dla wojennych banków kredytowych i innych założeń z powodu stanu wojennego a służących publicznemu interesowi przedsiębiorstw i zakładów. 318, **775**.

- Stan wojenny**, wyjątkowe przepisy w dziedzinie ochrony wzorów, wydane z powodu tego stanu. 152, 261.
- Starostwo w Podgórzu**, zwiniecie go i ustanowienie Starostwa „Podgórze-okolica“. 175, 296.
- Statutowe przepisy**, ich omijanie podczas wojny. 381, 1047.
- Stemple**, urządzenie w Wiedniu drobnej sprzedaży zaprowadzonych na c. i k. zajętych obszarze bośniacko-bercegowińskich znaczków stemplowych 382, 1049.
- Stopy metali**, p. Metale.
- wynagrodzenia za sprzęty metalowe, ustanowienie ich. 284, 684.
- Stowarzyszenia górnicze**, prowadzenie ich spraw. 312, 767.
- Straty**, ich ogłoszenie i edyktów względem papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów. 258, 567.
- Strączkowe rośliny**, p. Rośliny.
- owoce, p. Owoce.
- Studia w szkołach wyższych**, przyznanie dojrzałości szkół średnich oficerom, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie i w sprawie dopuszczenia ich do studyów w szkołach wyższych. 301, 743.
- Sukno wojskowe**, badanie jego zapasów, innych czysto wełnianych, półwełnianych i manipulowanych materiałów (towaru handlowego), gotowych płaszczów męskich i ubrań dla mężczyzny oraz kołder. 357, 885.
- Szalane**, zwiniecie królewsko-węgierskiego Urzędu celnego pobocznego II. klasy przy tartaku w tem mieście. 103, 179.
- Szkody wyrządzone działaniem zdradzieckim**, popełnionem w czasie wojny, odpowiedzialność za nie. 156, 267.
- Szkoła przemysłowa żeńska dla szycia białego i szycia sukien w Węgierskiem Hradyszczu**, świadectwa. 183, 373.
- — miejska dla kobiet w Krakowie, świadectwa oddziału zawodowego dla krawieczyzny. 264, 573.
- Szkoły**, obowiązek ubezpieczenia uczniów zawodowych zakładów naukowych i zakładów, pokrewnych szkołom średnim. 178, 313.
- Szurfy**, utrzymanie w trwałym ruchu wyłącznych szurfów i nadanych kopalni. 97, 167.
- Szycie sukien**, świadectwa szkoły przemysłowej żeńskiej dla szycia białego i szycia sukien w Węgierskiem Hradyszczu. 183, 373.
- Świadectwa szkoły przemysłowej żeńskiej dla szycia białego i szycia sukien w Węgierskiem Hradyszczu**.
- Świadectwa utworzonego przy miejskiej szkole przemysłowej dla kobiet w Krakowie oddziału zawodowego dla krawieczyzny**. 264, 573.
- Świnie**, ograniczenie ich rzezi i bydła rogatego. 114 190.
- zmiana przepisów w sprawie ograniczenia ich rzezi. 383, 1049.
- Taryfa celna**, zmiana kilku postanowień przepisu wykonawczego do ustawy, zawierającej taryfę celną z dnia 13. lutego 1906, i objaśnień do taryfy celnej. 223, 501.
- Techniczna akademie czeska w Pradze**, p. Akademia
- Technika**, zmiana przepisów zaprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w niemieckiej Akademii technicznej w Pradze. 200, 433.
- Terminy do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie**. 64, 123; 147, 251.
- płatności podatku domowo-czynszowego w okręgu poboru podatków w Brodzie Niemieckim w Czechach, ich zmiana. 160, 275.
- czynności prawnych wekslowych i czekowych, ich przedłużenie. 168, 293.
- do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 286, 709.
- prawa cywilnego i postępowania w cywilnych sprawach prawnych, wpływ wojny na nie. 368, 955.
- dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 400, 1106.
- Tirmice**, p. Uście.
- Tłuszcze**, czasowe uchylenie ceł od ryżu i tłuszczów. 43, 82.
- Tłuszcz wieprzowy**, ustanowienie najwyższych cen dla niego, słoniny i mięsa wieprzowego. 348, 877.
- — wejście w życie przepisów w sprawie obrotu tłuszczem wieprzowym, słoniną i mięsem wieprzowym. 370, 956.
- Towary bawełniane**, badanie zapasów takich towarów, jakoteż ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych. 269, 578.
- dowóz ich z państw nieprzyjacielskich. 341, 842.
- Towarzystwo kredytowe ziemskie galicyjskie**, jego urządowanie w Wiedniu. 137, 226.
- Traktat ugodowy**, przedłużenie z powodu stanu wojennego ustanowionego w nim terminu pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów. 351, 881.
- — postanowienia wyjątkowe dla ustanowionych w nim i w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść osób, przynależnych do krajów świętej korony węgierskiej. 352, 881.

Transformatory, p. Maszyny.

Trybunał państwa, regulamin. 78, 145.

Tryest, rozporządzenie cesarskie, dotyczące używania częściowych zapisów długu, wydać się mających do kwoty nominalnej 10. milionów koron przez gminę tego miasta, do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. 32, 55.

Ubezpieczenie, obowiązek ubezpieczenia uczniów zawodowych zakładów naukowych i zakładów, pokrewnych szkołom średnim. 178, 313.

— od nieszczęśliwych wypadków i pensyjne, wygotowanie w postępowaniu przed sądami polubownymi dla takich ubezpieczeń. 237, 531.

— rozporządzenie cesarskie o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, rent i umów o zaopatrzenie. 280, 671.

— przepisy o umowie ubezpieczenia (ordynacja ubezpieczeniowa) 343, 845.

— przepisy wykonawcze do rozp. ces. o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, rent i umów o ubezpieczenie. 363, 933.

— pensyjne, przedłużenie terminów w zakresie tego ubezpieczenia. 376, 965.

Ubranie męskie, badanie zapasów sukna wojskowego, innych czysto wełnianych, półwełnianych i manipulowanych materiałów (towaru handlowego), gotowych płaszczów męskich i ubrań dla mężczyzn oraz kolder. 357, 885.

Uchylenie czasowe ceł od rozmaitych przedmiotów. 31, 54.

Uczniowie przemysłowi, czas nauki tych uczniów, powołanych do służby w pospolitem ruszeniu przed osiągnięciem wieku popisowego. 127, 210.

— zawodowych zakładów naukowych i zakładów, pokrewnych szkołom średnim, obowiązek ich ubezpieczenia. 178, 313.

Ugodowe postępowanie o listach zarządców ugodowych, którzy nie są adwokatami lub notaryuszami i o listach badaczy gospodarki w tem i konkursowym postępowaniu. 149, 254.

— — wpływ wydarzeń wojennych na przeprowadzenie go w właściwym czasie. 185, 375.

Układ między Monarchią austriacko-węgierską i Stanami Zjednoczonymi amerykańskimi w sprawie przedłużenia układu rozjemczego z dnia 15. stycznia 1909. 6, 9.

— Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej na obszarach, zostających pod ochroną niemiecką. 26, 45.

Układ Unii paryskiej, postanowienia wyjątkowe w sprawie ustanowionych w tym układzie dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa z powodu stanu wojennego. 349, 879.

— — — postanowienia wyjątkowe w sprawie ustanowionych w tym układzie dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych państw zagranicznych. 350, 880.

— — — postanowienia wyjątkowe dla ustanowionych w traktacie ugodowym i w tym układzie dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść osób, przynależnych do krajów świętej korony węgierskiej. 352, 881.

— — — dla ochrony własności przemysłowej, postanowienia wyjątkowe co do ustanowionych w tej Unii terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych Danii. 388, 1070.

Ulgi należyściowe i podatkowe, przyznanie ich wojennym bankom kredytowym i innym służącym interesom publicznym przedsiębiorstwom, tudzież zakładom, założonym z powodu stanu wojennego. 44, 83.

— — przedłużenie mocy obowiązującej ustawy z dnia 9. lipca 1913, dotyczącej upoważnienia do czasowego uchylenia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy procentowej na udzielone w celu konwersji tych ulg. 265, 574.

— — i podatkowe dla wojennych banków kredytowych i innych założonych z powodu stanu wojennego a służących publicznemu interesowi przedsiębiorstw i zakładów, zmiana przepisów. 318, 775.

— podatkowe, przedłużenie przewidzianych w kilku ustawach o ulgach podatkowych terminów do wykonania budowli. 347, 876.

— — dla budynków ze zdrowymi mieszkaniami robotniczymi. 375, 965.

Ułatwienia przy wypełnianiu prawno-prywatnych rozstrzeń pieniężnych. 384, 1051.

Umowy o dostawy wojskowe. 158, 272.

— o rentę i zaopatrzenie, rozporządzenie cesarskie o należnościach od kontraktów ubezpieczenia i powyższych umów. 280, 671.

Umowa ubezpieczenia (ordynacja ubezpieczeniowa). 343, 845.

Unia paryska, p. Układ.

Uprawa gruntów, leżących odłogiem. 55, 95.

Uprawienie leżących odłogiem gruntów. 317, 773.

Urząd budowniczy miejski w Pradze, sporządzanie planów podziału przez ten urząd. 37, 61.

— — — w Inshbruku, sporządzanie przezeń planów podziału. 57, 97.

— — — w Linciu, sporządzanie przezeń planów dzielenia. 165, 281.

- Urząd budowniczy gminy Karolinenthal**, sporządzanie przezeń planów podziału. 172, 296.
- — miasta **Ołomuńca**, sporządzanie przezeń planów podziału. 248, 551.
 - celny główny II. klasy przeniesienia Głównego urzędu w Morawskiej Ostrawie, przeniesienie go na dworzec kolejowy Morawska Ostrawa-Oderfurt i zmiana nazwy tego urzędu celnego. 68, 129.
 - — — w Grigno, upoważnienie go do odprawiania posyłek z żyjącymi roślinami. 98, 169.
 - — — poboczny I. klasy w Rozwadowie, jego utworzenie. 323, 782.
 - król. węg. celny poboczny II. klasy przy tartaku w Szalanc, jego zwinięcie. 107, 179.
 - wymiaru należitości w Krakowie, rozszerzenie jego czynności. 290, 729.
 - podatkowy w Gmunden, biuro ekspedycji cłowych przy tym urzędzie. 171, 295.
- Urządzenia przedsiębiorstw**, składające się z pewnych oznaczonych metali, obowiązek ich zgłaszania. 101, 171.
- — — użycie takich urządzeń, składających się z pewnych oznaczonych metali. 102, 172.
- Urzednicy wojskowi**, p. Oficerowie.
- Urzędy cłowe w Hermsdorfie**, ich przekształcenie. 359, 929.
- krajowe budownicze na Morawach, w Karyntyi i Krainie. 340, 841.
 - pocztowe, wykupno przez nie kuponów austriackich pożyczek wojennych. 274, 591.
 - — — wypłata kuponów trzeciej austriackiej pożyczki wojennej przez urzędy pocztowe. 339, 841.
- Ustawa cywilna**, p. Cywilnej ustawy powsz. księga.
- Uście nad Łabą**, koncesjonowanie kolejki z Krasnego Brezna do Nestomic i od granicy gmin Uścia i Predlic do Tirmic. 148, 253.
- Übelbach**, koncesya na kolej lokalną z Peggau-Deutsch Feistritz do Übelbach. 402, 1109.
- Wadya**, p. Kaucye.
- Weksle i czek**, przedłużenie terminów do przedsięwzięcia czynności prawnych wekslowych i czekowych. 168, 293.
- Wekslowe i czekowe** czynności prawne, przedłużenie terminów do ich przedsięwzięcia. 79, 149.
- Wełna**, ustanowienie cen najwyższych dla niej. 109, 181.
- owcza, obowiązek zgłoszenia jej zapasów. 121, 204.
- Wełna** owcza. o ograniczeniu używania jej zapasów i obrotu nimi. 150, 256.
- — — zarekwirowanie jej zapasów. 313, 768.
 - — — ograniczenie używania jej zapasów i obrotu nią. 314, 769.
 - — — ustanowienie najwyższych cen dla niej. 315, 770.
 - owcza, zmiana przepisów o obowiązku zgłaszania jej zapasów. 316, 771.
 - badanie zapasów sukna wojskowego, innych czysto wełnianych, półwełnianych i manipulowanych materiałów (towaru handlowego), gotowych płaszczów męskich i ubrań dla mężczyzn oraz kołder. 357, 885.
- Wełniana białozna męska**, badanie zapasów towarów bawełnianych (także wełnianej białozny męskiej) oraz ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych. 396, 1082.
- Węgiercy** obywatele, uwolnienie ich od składania zabezpieczenia na koszt procesowe i przyznanie im prawa ubogich. 4, 7.
- Węgierskie Hradyszcze**, świadectwa szkoły przemysłowej żeńskiej dla szycia białego i szycia sukien w tem mieście. 183, 373.
- Węgry**, postanowienia wyjątkowe dla ustanowionych w traktacie ugodowym i w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść osób, przynależnych do krajów świętej korony węgierskiej. 352, 881.
- Wiedeń**, koncesjonowanie kolejki elektrycznej od ulicy Grenzackergasse w X. dzielnicy Wiednia do urzędu akcyzowego Rothneusiedl. 118, 201.
- — — własność w zakresie pomocy prawnej w tem mieście. 126, 210.
 - — — urządowanie Galicyjskiego Towarzystwa kredytowego ziemskiego tamże. 137, 226.
 - — — połączenie sądów powiatowych Leopoldstadt I. i II. 194, 419.
 - — — uchylene najwyższych cen dla sprzedaży zajęcy i jeleniny w tem mieście. 217, 457.
 - — — czasowego uwolnienia zajęcy, jeleni i mięsa jeleniego od liniowego podatku konsumcyjnego w tem mieście. 218, 457.
 - — — urządzenie w tem mieście drobnej sprzedaży zaprowadzonych na c. i k. zajętych obszarze bośniacko-hercegowińskich znaczków stemplowych. 382, 1049.
- Wierzytelności** pieniężne, piąte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty. 18, 28.
- — — — — prawnoprywatne, odroczenie ich zapłaty wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 19, 36.
 - — — — — rozporządzenie celem wykonania § 26, ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, w sprawie odroczenia ich zapłaty. 21, 41.

Wierzytelności pieniężne prawnoprywatne wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie, odroczenie zapłaty. 77, 141.

— — — — odroczenie ich zapłaty, zmiana piątego rozporządzenia. 90, 157.

— — — — szóste rozporządzenie o odroczeniu zapłaty. 138, 229.

— — — — odroczenie ich zapłaty wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 139, 236.

— — — — przepisy wykonawcze do § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915. 146, 249.

— — — — odroczenie ich zapłaty wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 385, 1055.

— — — — odroczenie zapłaty wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie. 273, 585.

Winogronowe pestki, ich zajęcie. 308, 753.

Witryol miedzi, jego zajęcie. 292, 731.

Władze polityczne, zarządzenia karne odnośnie do przekroczeń rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, wchodzących w zakres działania tych władz. 49, 88.

— — — — ustanowienie ich właściwości dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny. 136, 226.

Własność przemysłowa, oświadczenie rządu niemieckiego o mocy obowiązującej Układu Unii paryskiej dla ochrony tej własności na obszarach, zostających pod ochroną niemiecką. 26, 85.

— — — — postanowienia wyjątkowe w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony takiej własności terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych państw zagranicznych. 350, 880.

— — — — dla ustanowionych w traktacie ugodowym i w Układzie Unii paryskiej dla ochrony tej własności terminów pierwszeństwa na korzyść osób, przynależnych do krajów świętej korony węgierskiej. 352, 881.

— — — — co do ustanowionych w paryskiej Unii umownej dla ochrony tej własności terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych Danii. 388, 1070.

Własność w zakresie pomocy prawnej w Wiedniu. 126, 210.

— — — — władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny. 136, 226.

Włochy, zakaz co do peryodycznych pism drukowanych, pojawiających się tamże, tudzież rewizya nadchodzących stamtąd drukowanych pism nieperyodycznych. 134, 223.

Woda osmowa, uregulowanie obrotu nią. 282, 677.

Wojenne banki kredytowe, rozporządzenie cesarskie, dotyczące przyznania im ulg należnościowych i podatkowych i innym służącym interesom publicznym przedsiębiorstwom, tudzież zakładom, założonym z powodu stanu wojennego. 44, 83.

— — — — zmiana przepisów o udzieleniu ulg należnościowych i podatkowych dla tych banków i innych założonych z powodu stanu wojennego a służących publicznemu interesowi przedsiębiorstw i zakładów. 318, 775.

— — — — lala, zaliczenie ich przy wymiarze emerytury. 362, 931.

— — — — obszary północne, p. Obszary.

— — — — straty, prawnopodatkowe traktowanie ich u przedsiębiorstw, podlegających rozdziałowi II. ustawy o podatkach osobistych. 60, 117.

— — — — wydarzenia, ich wpływ na przeprowadzenie w właściwym czasie postępowania ugodowego. 185, 375.

Wojenni jeńcy, p. Jeńcy.

Wojenny galicyjski zakład kredytowy. 100, 170.

— — — — północny obszar ścisłejszy, zmiana jego granic. 303, 747.

— — — — zakład dla obrotu zbożem. 47, 85.

— — — — — objęcie przezeń owoców strączkowych. 275, 591.

Wojna, odpowiedzialność za szkody, wyrządzone działaniem zdradzieckim, popełnionem w jej czasie. 156, 267.

— — — — zaliczenie w obecnej wojnie lat wojennych przy wymiarze emerytury. 361, 931.

Wojkowa ustawa karna, zastosowywanie postanowień II. części tej ustawy do jeńców wojennych. 233, 516.

Wojkowe dostawy, umowy o nie. 158, 272.

— — — — osoby, poręczona wzajemność w państwie niemieckim odnośnie do postanowień procesowoprawnych na rzecz tych osób. 23, 42.

— — — — w państwie niemieckim odnośnie do postanowień wyjątkowych w dziedzinie przepisów patentowych na rzecz tych osób. 93, 163.

— — — — przynależne do państwa saskiego, zastosowanie do nich rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1914 o postępowaniu przed władzami skarbowemi. 106, 177.

— — — — dodatkowe leczenie i praktyczne kształcenie rannych lub ochromiałych takich osób 261, 570.

Worki, ich wywóz i przewóz. 15, 25.

Wódka, denaturowanie jej środkiem, wytwarzaniem przez benzol. 1, 1.

— — — — ograniczenie używania ziemniaków do jej wyrobu. 46, 84.

Wódka, ograniczenie jej opodatkowania. 169, 293.

- jej produkcya i podniesienie dodatku do podatku od niej. 186, 375.
- zmiana przepisów o dodatku do podatku od wódki. 187, 376.
- ograniczenie opodatkowania jej. 220, 458.
- wypożyczanie urządzeń gorzelnianych do jej produkcji. 227, 507.
- ograniczenie używania pewnych surowych materiałów do jej produkcji w kampanii 1915/16. 293, 782.
- podwyższenie dodatku do podatku od niej. 330, 799.
- zmiana przepisów o dodatku do podatku od wódki. 333, 803.

Wygotowania w postępowaniu przed sądami polubownymi dla ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków i ubezpieczenia pensyjnego. 237, 531.

Wydarzenia wojenne, p. Wojenne wydarzenia.

Wydatki państwowe, dalsze pobieranie podatków i opłat oraz pokrywanie wydatków państwowych za czas od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1915. 180, 369.

- — za czas od dnia 1. stycznia do 30. czerwca 1916. 404, 1114.

Wydział zawodowy techniki kultury w c. k. czeskiej Akademii technicznej w Pradze, zmiana rozporządzenia o wprowadzeniu teoretycznych egzaminów państwowych. 12, 21.

Wynagrodzenie, jego stopy dla pewnych oznaczonych metali i stopów. 65, 123.

- za odstąpienie z powrotem nieodebranych w miejscach oddania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, oraz środków przewozowych. 72, 133.
- za miedziane narzędzia gorzelniane. 253, 555.

Wynagrodzenia według taryfy czynszów wojskowych, p. Czynsze.

Wypadki, p. Ubezpieczenie.

Wypłaty państwowe, uproszczenie formalnego sposobu postępowania przy takich wypłatach. 84, 153.

- w stosunku do Rosyi, wyjątki od zakazu takich wypłat. 174, 296.

Wyrównanie płatnych w krajach tutejszych prywatnoprawnych pięciuletnich długów państwa, opiekujących na monety złote lub na walutę zagraniczną. 69, 129.

Wywóz i przewóz rozmaitych przedmiotów, ich zakaz. 3, 3.

- — — — — dalsze przepisy. 30, 49; 61, 119; 119, 202; 151, 259; 188, 379; 226, 505; 247, 549; 277, 595; 311, 765; 342, 842.

Wywóz i przewóz złota i srebra, zakaz. 71, 131.

- worków. 15, 25.

Wsparcia państwowe, p. Zasiłki.

- — dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla osieroconych rodzin szeregowców i zasiłki na utrzymanie, przepisy wykonawcze. 288, 711.

Wspólne instytucje austriacko-węgierskiej Monarchii, herb, przeznaczony do używania w nich. 328, 793.

Wzory, wydanie z powodu stanu wojennego wyjątkowych przepisów w ich dziedzinie. 152, 261.

- przedłużenie terminu dla dostarczenia dokumentów, potrzebnych do wykazania prawa pierwszeństwa przy zgłoszeniach patentów, wzorów i znaczków. 353, 881.

Zaczeplanie czynności prawnych dłużników w Galicji i na Bukowinie, terminy. 64, 123; 147, 251; 286, 709; 400, 1106.

Zagraniczne państwa, postanowienia wyjątkowe w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych takich państw. 350, 880.

Zajęcie, p. Dziczyna.

Zajęcie ropy (oleju skalnego), p. Ropa.

Zakład wojenny dla obrotu zbożem. 47, 85.

- — Kredytowy galicyjski. 100, 170.
- poczt i telegrafów, postępowanie z kaucjami i wadymi w zakresie czynności zakładu poczt i telegrafów. 176, 299.

Zakłady naukowe, p. Szkoły.

Zamknięcie rachunkowe centralne dla gospodarstwa państwowego królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa za rok budżetowy 1914/15, jego zestawienie. 179, 318.

Zaopatrzenie w zboże i mąkę, zabezpieczenie go. 167, 287.

Zapisy częściowe długu, pożyczki pierwszeństwa kolei lokalnej Wiedeń-Granica kraju koło Hainburga, ich używanie do korzystnego umieszczania fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych kapitałów. 398, 1105.

Zaraźliwe choroby, odosobnienie chorych, podejrzanych o chorobę i podejrzanych o zarażenie tudzież oznaczanie domów i mieszkań. 39, 63.

Zarządcy ugodowi, którzy nie są adwokatami lub notaryuszami, o ich listach tudzież o listach badaczy gospodarki w postępowaniu konkursowem i ugodowem. 149, 254.

Zasiewy wiosenne - w roku 1915, zabezpieczenie robót koło uprawy pola dla tych zasiewów. 38, 61.

Zasiłki na utrzymanie, dalsza ich wypłata i przyznawanie wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla pozostałych po żołnierzach członkach rodziny, rozporządzenie cesarskie. 161, 276.

— — — zarządzenie dalszej ich wypłaty oraz ustanawianie państwowego wsparcia dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, jakoteż pozostałych po nich członkach rodziny. 162, 276.

— — — i przyznawanie wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla osieroconych rodzin, szeregowców, przepisy wykonawcze 288, 711.

Zawieszenie czasowe działalności sądów przysięgłych 189, 381.

Zboże, zakaz używania go na karmę. 5, 8.

— obrót niem i produktami z mlewa. 41, 75.

— wojenny zakład dla obrotu niem. 47, 85.

— powszechne uregulowanie zużywania jego i produktów z mlewa. 75, 135.

— zielone, zakaz używania go na paszę. 128, 211.

— zabezpieczenie zaopatrzenia w nie i mąkę. 167, 287.

— uregulowanie zużywania zboża i produktów mlewa. 182, 372.

— ustanowienie cen objęcia dla niektórych jego rodzajów. 196, 423.

— używanie go i produktów mlewa na karmę. 203, 436.

— ustanowienie dlań i dla mąki cen maksymalnych oraz uchylenie przepisów dotyczących wyrabiania i wprowadzania w obrót mąki. 230, 513.

— dowóz jego i owoców strączkowych i produktów mlewa z poza granicy cłowej. 270, 581.

Zbyt otrębów, uregulowania go. 58, 98.

Zdradzieckie działanie, odpowiedzialność za szkody, wyrządzone takim działaniem, popełnionem w czasie wojny. 156, 267.

Ziemiaczana mączka, p. Mączka.

Ziemniaki, ograniczenie ich używania do wyrobu wódki. 46, 84.

— uchylenie cen najwyższych dla nich. 216, 455.

Złoto, zakaz wywozu i przewozu złota i srebra. 71, 131.

Znaczki pocztowe nowe po 3, 5, 10, 20 i 35 halerzy, wydanie ich. 104, 176.

— przedłużenie terminu dla dostarczenia dokumentów, potrzebnych do wykazania prawa pierwszeństwa przy zgłoszeniach patentów, wzorów i znaczków. 353, 881.

— stemplowe, p. Stemple.

Zużywanie zboża i produktów mlewa, ich uregulowanie. 182, 372.

Żegluga na jeziorze Bodeńskim. 163, 279.

— — — — uzyskanie patentu szyperskiego dla prowadzenia statków na niem. 164, 280.

Żniwiarskie i młockarskie maszyny, obowiązek ich zgłaszania. 166, 283.

Żniwo, nieważność zakupna plonów przyszłego żniwa w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa. 91, 159.

Żołnierze, dalsza wypłata zasiłków na utrzymanie i przyznawanie wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla pozostałych po żołnierzach członkach rodziny, rozporządzenie cesarskie. 161, 276.

— zarządzenie dalszej wypłaty zasiłków na utrzymanie oraz ustanowienie państwowego wsparcia dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, jakoteż pozostałych po nich członkach rodziny. 162, 276.

— zasiłki na utrzymanie i przyznawanie wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla osieroconych rodzin szeregowców, przepisy wykonawcze. 288, 711.

Żywica, obowiązek zgłaszania i oddawania zapasów kolofonii i oleju terpentynowego. 389, 1071.

— ustanowienie najwyższych cen dla żywicy, kolofonii i oleju terpentynowego. 390, 1072.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 1. stycznia 1915.

Treść: № 1. Rozporządzenie, dotyczące zmiany wskazówki dla badania benzolu, którego należy używać do wytwarzania ogólnego środka celem denaturowania wódki.

1.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. grudnia 1914,

dotyczące zmiany wskazówki dla badania benzolu, którego należy używać do wytwarzania ogólnego środka celem denaturowania wódki.

W porozumieniu z królewsko-węgierskiem Ministerstwem skarbu zmienia się ponownie punkty 1. i 2. wskazówki dla badania benzolu, zawartej w załączniku C reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 26. października 1907, Dz. u. p. Nr. 245, a zmienionej rozporządzeniami z dnia 9. lutego 1910, Dz. u. p. Nr. 33, i z dnia 7. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 133; punkty te mają opiewać w sposób następujący:

1. Zewnętrzna jakość:

Badanie pod względem barwy odbywa się w sposób przepisany dla badania wysoku drzewnego. Benzol nie powinien zawierać kropelek wody i nie powinien stawać się mętnym także przy oziębieniu do 15° C. (Słabe opalizowanie płynu nie wchodzi w rachubę.)

2. Ciężar gatunkowy:

Tenże powinien przy 15° C obracać się między 0.865 a 0.905.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1915.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Frenumerata na cały rocznik 1915 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 8 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K — h	Rocznik	1893 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1908 " . . .	9 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1909 " . . .	8 " 50 "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1910 " . . .	8 " 40 "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1889 " . . .	6 " — "	"	1911 " . . .	7 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1890 " . . .	5 " 40 "	"	1912 " . . .	12 " 50 "
"	1869 " . . .	6 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "	"	1913 " . . .	9 " 50 "
"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1892 " . . .	10 " — "			

Cenę sprzedaży rocznika 1914 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1915.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materii.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 5. stycznia 1915.

Treść: (№ 2. i 3.) 2. Rozporządzenie, dotyczące odszkodowania członków komisji podatku dochodowego z tytułu utraty pracy i zarobku. — 3. Rozporządzenie, którym uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministerjalne z dnia 2. i 21. października tudzież z dnia 30. listopada 1914, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.

2.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. grudnia 1914,

dotyczące odszkodowania członków komisji podatku dochodowego z tytułu utraty pracy i zarobku.

§ 1.

Prawo do odszkodowania z powodu utraty pracy i zarobku mają tylko ci nienależący do stanu czynnych urzędników państwowych członkowie i zastępcy komisji szacunkowych i apelacyjnych dla podatku dochodowego, których dochód roczny nie przewyższa kwoty 3.000 K i którzy wykażą w sposób wiarygodny, iż wskutek udziału w tych komisjach doznali ujmy w zarobku. Miarodajnym jest ten podlegający podatkowi dochód, jaki został ustalony prawomocnie dla podatku dochodowego w czasie udziału w posiedzeniach komisji.

§ 2.

Wymiar odszkodowania, które przyznać należy, wynosi dla członków i zastępców komisji szacunkowych 6 K, dla członków i zastępców komisji apelacyjnych 8 K za każdy dzień, w którym oni brali udział w posiedzeniach komisyjnych.

§ 3.

Roszczenie o przyznanie odszkodowań należy zgłaszać pisemnie u przewodniczącego komisji, a to oddzielnie za każdą sesję, przedkładając dowód uwierzytelniony co do rzeczywiście zaszczej ujemy zarobku.

§ 4.

O przyznaniu odszkodowania rozstrzyga krajowa władza skarbową; przeciw jej decyzji przysługuje członkom komisji rekurs do Ministerstwa skarbu, który wnieść należy w ciągu 30 dni.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Engel wlr.

3.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 4. stycznia 1915,

którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministerjalne z dnia 2. i 21. paź-

dziennika tudzież z dnia 30. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 265, 288 i 329, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się względnie ogłasza się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniach ministryalnych z dnia 2. i 21. października tudzież z dnia 30. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 265, 288 i 329, spisy przedmiotów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

Punkt 11. grupy I. ma opiewać:

11. cebuli, czosnku, buraków wszelkiego rodzaju, świeżej kapusty, jarzyn i roślin, służących dla użytku kuchennego a osobno nie wymienionych, w stanie świeżym, jakoteż jarzyn tego rodzaju przyrządzonych (osuszonych, suszonych [suszona jarzyna], prasowanych, pokrajanych, sproszkowanych) także osolonych lub marynowanych (z wyjątkiem grzybów suszonych i ogórków kiszonych) oraz konserw z jarzyn (z wyjątkiem konserw luksusowych).

Po punkcie 20. grupy I. należy dodać punkty następujące:

21. rumu;

22. octu, wyciągu octowego i kwasu octowego;

23. serów wszelkiego rodzaju;

24. mleka skondensowanego i mleka uszonego w kształcie proszku lub w tabliczkach (konserw mlecznych).

Punkt 6 grupy II. należy uzupełnić przez słowa; „koniczyny na zasiew, kminku“.

Punkt 10. grupy II. należy zastąpić przez brzmienie następujące:

10. europejskiego drzewa budulcowego i użytkowego, twardego lub miękkiego, okrągłego, obciosanego, porzniętego piłą, pociętego, połupanego z wyłączeniem wykładzin, drzewa wcale nieobrobionego, tudzież progów kolejowych jakoteż słupów telegraficznych i przysposobionego drzewa na beczki; surowych, przysposobionych i obrobionych łożysk drewnianych dla ręcznej broni palnej, tudzież wyrobów kolodziejских, jakoteż drzewa przysposobionego dla robót kolodziejских, pali na namioty, kołów na namioty i trzonów do narzędzi.

W uwadze do punktu 16. grupy II. należy w wierszu 5. umieścić zamiast słów „bieli graficznej“ słowa „bieli gryfitowej“.

Punkt 24. grupy II. ma opiewać:

24. przędzy bawełnianej wszelkiego rodzaju, także przysposobionej do sprzedaży drobiazgowej.

Przy końcu punktu 25. grupy II. należy dodać:

„jakoteż wszystkich nieprzemakalnych materiałów bawełnianych.“

Przy końcu punktu 30. grupy II. należy dodać:

„tudzież ceraty wszelkiego rodzaju.“

Przy końcu punktu 31. grupy II. należy dodać:

„tudzież wszelkiego rodzaju pasów i taśm, do nich podobnych.“

Przy końcu punktu 32. grupy II. należy dodać:

„włosieni, także warkoczy z włosia końskiego.“

Przy końcu punktu 35. grupy II. należy dodać:

„także bicsagów.“

Przy końcu punktu 47. grupy II. należy dodać:

„jakoteż nart, przysposobionych drzewców na narty, laszek do nartów i ich części składowych.“

Punkt 78. grupy II. ma opiewać:

78. łańcuchów żelaznych o grubości ogniwa na 2 mm lub więcej.

Punkt 82. grupy II. należy uzupełnić po słowach: „żelaza włożowego“:

„wszelkiego rodzaju także takiego“

Przy końcu punktu 84. grupy II. należy skreślić słowa: „z wyjątkiem broni łowieckiej i luksusowej.“

Punkt 96. grupy II. należy uzupełnić, jak następuje:

Uwaga. Tutaj należą także elektryczne lampki kieszonkowe, stopy suche i ich części składowe.

W punkcie 110. grupy II. należy po słowie „acetonu“ dodać: „wysoko drzewnego, alkoholu metylowego“ a przy końcu umieścić: „sody“.

Przy końcu punktu 116. grupy II. należy skreślić słowa: „z wyjątkiem patronów śrutowych“.

Punkt 118. grupy II. ma opiewać:

118. fosforanów, soli nawozowych jak chlorku potasowego, siarczanu potasu itp. i nawozów sztucznych tudzież środków nawozowych, wytworzonych z azotu powietrza.

W punkcie 119. grupy II. należy dodać po słowie „otrębów“:

„zmielonych łupin ryżowych (zmielonych plew ryżowych).“

Po punkcie 121. grupy II. należy dodać:

122. platyny, chlorków platyny i towarów z platyny.

§ 2.

Zakazuje się obecnie przewozu do wszystkich krajów tych wszystkich przedmiotów, których wywóz zabroniono według niniejszego rozporządzenia ministeryalnego tudzież według rozporządzeń ministeryalnych na wstępie wyszczególnionych.

Ministerstwo skarbu, właściwe według stacyi wejścia, jest uprawnione do zezwalania w szczególnych przypadkach na wyjątki od tego zakazu w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wr.

Zenker wr.

Schuster wr.

Engel wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa:

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1871 za	4 K — h	Rocznik 1893 za	6 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	" 1872 "	6 " 40 "	" 1894 "	6 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1873 "	6 " 60 "	" 1895 "	7 " — "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1875 "	4 " — "	" 1897 "	15 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1876 "	3 " — "	" 1898 "	6 " — "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1877 "	2 " — "	" 1899 "	10 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1900 "	7 " — "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1901 "	6 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1902 "	7 " 50 "
" 1859 "	4 " — "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1903 "	9 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1882 "	6 " — "	" 1904 "	5 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1883 "	5 " — "	" 1905 "	6 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1884 "	5 " — "	" 1906 "	12 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1885 "	3 " 60 "	" 1907 "	13 " — "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1886 "	4 " 60 "	" 1908 "	9 " — "
" 1865 "	4 " — "	" 1887 "	5 " — "	" 1909 "	8 " 50 "
" 1866 "	4 " 40 "	" 1888 "	8 " 40 "	" 1910 "	8 " 40 "
" 1867 "	4 " — "	" 1889 "	6 " — "	" 1911 "	7 " — "
" 1868 "	4 " — "	" 1890 "	5 " 40 "	" 1912 "	12 " 50 "
" 1869 "	6 " — "	" 1891 "	6 " — "	" 1913 "	9 " 50 "
" 1870 "	2 " 80 "	" 1892 "	10 " — "		

Cenę sprzedaży rocznika 1914 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1915.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materii.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 8. stycznia 1915.

Treść: (№ 4. i 5.) 4. Rozporządzenie o uwolnieniu obywateli węgierskich od składania zabezpieczenia na kosztą procesowe i o przyznaniu prawa ubogich obywatelom węgierskim. — 5. Rozporządzenie, dotyczące zakazu używania zboża i mąki na karmę.

4.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 4. stycznia 1915

o uwolnieniu obywateli węgierskich od składania zabezpieczenia na kosztą procesowe i o przyznaniu prawa ubogich obywatelom węgierskim.

I.

Według oświadczenia królewsko-węgierskiego Ministra sprawiedliwości nie zmienia nowa węgierska procedura cywilna (I. artykuł ustawy z roku 1911, § 124.) w niczem dotychczasowego stanu prawnego, według którego obywatele austriaccy, występujący przed sądami węgierskimi w charakterze pozywających, nie są obowiązani z zastrzeżeniem wzajemności dawać kaucyi na pokrycie kosztów procesowych i opłaty od wyroku.

Dla sądów w Krocacji-Slawonii pozostaje w mocy prowizoryczna procedura cywilna z dnia 16. września 1852. Według oświadczenia królewsko-węgierskiego Prezydenta Ministrów, złożonego na zasadzie oświadczenia bana Krocacji, nie są obowiązani obywatele austriaccy, którzy występują przed sądami kroacko-slawońskimi w charakterze pozywających, do składania zabezpieczenia na pokrycie kosztów procesowych.

Według § 57., l. 1., p. c., są więc także obywatele węgierscy, którzy występują przed jednym z sądów austriackich w charakterze pozywających w cywilnych sprawach spornych, uwolnieni od składania zabezpieczenia na pokrycie kosztów procesowych.

II.

Według oświadczenia królewsko-węgierskiego Ministra sprawiedliwości i według oświadczenia królewsko-węgierskiego Prezydenta Ministrów, które on złożył na zasadzie oświadczenia bana Krocacji-Slawonii, nie następuje także żadna zmiana w dotychczasowym stanie prawnym co do przyznania prawa ubogich. Stosownie do tego będą dopuszczani obywatele austriaccy w krajach korony węgierskiej z zastrzeżeniem wzajemności tak jak dotychczas na równi z obywatelami węgierskimi do prawa ubogich a świadectwa ubóstwa, wystawione przez właściwe władze austriackie, będą uznawane w razie, jeżeli zawierają daty, potrzebne do uzyskania prawa ubogich.

Według § 63., ustęp 2., p. c., mają być przeto obywatele węgierscy dopuszczani w Austrii do prawa ubogich w równej mierze jak obywatele austriaccy i należy także uznawać świadectwa ubóstwa, wystawione przez właściwe władze królewsko-węgierskie i królewsko kroacko-slawońskie, w razie, jeżeli zawierają daty, potrzebne do uzyskania prawa ubogich.

III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie. Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 13. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 284, i z dnia 12. czerwca 1894, dz. rozp. minist. spr. Nr. 21., stają się bezprzedmiotowe.

Hochenburger wtr.

5.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych z dnia 5. stycznia 1915,

dotyczące zakazu używania zboża i mąki na karmę.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych wojną, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się używania na karmę nadającego się do mielenia żyta i jęczmienia, tudzież takiej samej pszenicy także wtedy, jeżeli te gatunki zboża ześrutowano, jakoteż używania na karmę mąki żytniej, pszennej i jęczmiennej, nadającej się do robienia chleba.

§ 2.

Polityczna władza krajowa może także zakazać śrutowania żyta, pszenicy lub jęczmienia.

§ 3.

Z ważnych względów gospodarczych może polityczna władza krajowa lub władza przez nią oznaczona zezwolić wyjątkowo na używanie żyta

i jęczmienia, o ile te gatunki zboża zebrano w przedsiębiorstwie rolniczym trzymającego bydło, na karmę dla bydła, utrzymywanego w tem przedsiębiorstwie, i to albo w ogóle w pewnych oznaczonych okolicach i rodzajach gospodarstw albo w poszczególnych przypadkach.

W razie szczególnie nagłej potrzeby gospodarczej dla szerszych kół ludności, w szczególności jeżeli chodzi o ważne dla aprowizacji tuczenie zbożem suchem, może polityczna władza krajowa wskutek upoważnienia Ministerstwa rolnictwa zezwolić poszczególnym większym przedsiębiorstwom na używanie jęczmienia na karmę, chociażby go nie zebrano w przedsiębiorstwie trzymającego bydło.

§ 4.

Polityczna władza krajowa może wydać bliższe postanowienia dla wykonania niniejszego rozporządzenia.

§ 5.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia lub przepisów na jego podstawie wydanych będzie karała polityczna władza I. instancyi grzywnami do 500 koron lub aresztem do jednego miesiąca.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzecim dniu po ogłoszeniu.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 10. stycznia 1915.

Treść: № 6. Układ między Monarchią austriacko-węgierską i Stanami zjednoczonymi amerykańskimi w sprawie przedłużenia układu rozjemczego z dnia 15. stycznia 1909.

6.

Układ z dnia 6. maja 1914

między Monarchią austriacko-węgierską i Stanami zjednoczonymi amerykańskimi w sprawie przedłużenia układu rozjemczego z dnia 15. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 190 z roku 1913.

Podpisany w Waszyngtonie dnia 6. maja 1914, ratyfikowany przez Jego c. i k. Apostolską Mość dnia 13. maja 1914, dokumenty ratyfikacyjne wymieniono w Waszyngtonie dnia 28. maja 1914.)

Nos Franciscus Josephus Primus

divina favente clementia

Austriae Imperator, Bohemiae Rex etc. et Hungariae
Rex Apostolicus,

Notum testatumque omnibus et singulis quorum interest tenore praesentium facimus:

Posteaquam a plenipotentiario Nostro atque illo potentissimi Praesidis Unitorum Statuum Americae praevis collatis consiliis mutuisque deliberationibus conventio, qua nunc vigens conventio die decimo quinto Januarii anno millesimo nongentesimo nono conclusa de litigiosis quaestionibus arbitrari solutioni submittendis ulterius prolongetur, die sexto mensis Maii anni millesimi nongentesimi decimi quarti Washingtoniae inita et signata fuit, tenoris sequentis:

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier

i

Prezydent Stanów zjednoczonych amerykańskich

owiani myślą, aby przedłużyć moc obowiązującą konwencji o sądach rozjemczych, ułożonej w dniu 15. stycznia 1909 na przeciąg czasu pięciu lat, postanowili zawrzeć następującą konwencję i zamianowali w tym celu Swoimi pełnomocnikami:

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Czech itd. i Apostolski Król Węgier,

pana Konstantego Teodora Dumbę, ozdobionego wielkim krzyżem orderu Franciszka Józefa, kawalera orderu żelaznej korony III. klasy, Swego tajnego radcę oraz nadzwyczajnego i upoważnionego ambasadora w Stanach zjednoczonych amerykańskich;

i

Prezydent Stanów zjednoczonych amerykańskich,

pana Williama Jenningsa Bryana, sekretarza stanu Stanów zjednoczonych;

którzy udzieliwszy sobie wzajemnie swe pełnomocnictwa, uznane za dobre i należyte co do formy, porozumieli się co do artykułów następujących:

Artykuł I.

Konwencja o sądach rozjemczych z dnia 15. stycznia 1909, istniejąca między Austro-Węgrami i Stanami zjednoczonymi amerykańskimi, której moc obowiązującą ustanowiono według artykułu III. tej konwencji na przeciąg pięciu lat począwszy od piętnastego dnia po dokonanej wymianie ratyfikacji a upływa z dniem 28. maja 1914, utrzymuje się niniejszem w mocy na dalszy przeciąg czasu pięciu lat, licząc od dnia 28. maja 1914.

Artykuł II.

Konwencja niniejsza będzie ratyfikowana przez Najjaśniejszego Cesarza austriackiego, Króla Czech itd. i Apostolskiego Króla Węgier z jednej strony a przez Prezydenta Stanów zjednoczonych amerykańskich w porozumieniu i za zgodą senatu

His Majesty the Emperor of Austria, King of Bohemia etc. and Apostolic King of Hungary

and

The President of the United States of America

being desirous of extending the period of five years during which the Arbitration Convention concluded on January 15, 1909, is to remain in force, have resolved to conclude the following Convention and for that purpose have appointed their Plenipotentiaries:

His Majesty the Emperor of Austria, King of Bohemia etc. and Apostolic King of Hungary,

Constantine Theodore Dumba, Grand Cross of the Order of Francis Joseph, 3rd Class Knight of the Order of the Iron Crown, His Majesty's Privy Councillor, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary to the United States of America;

and

The President of the United States of America,

The Honorable William Jennings Bryan, Secretary of State of the United States;

who after communicating to each other their respective full powers, found in good and due form, have agreed upon the following Articles:

Article I.

The Convention of Arbitration of January 15, 1909, between Austria-Hungary and the United States of America, the duration of which by Article III thereof was fixed at a period of five years from the fifteenth day after the date of exchange of ratifications, which period will terminate on May 28, 1914, is hereby extended and continued in force for a further period of five years from May 28, 1914.

Article II.

The present Convention shall be ratified by His Majesty the Emperor of Austria, King of Bohemia etc. and Apostolic King of Hungary, and by the President of the United States of America, by and with the advice and consent of the Se-

z drugiej strony i wejdzie w życie z dniem wymiany ratyfikacji, która ma nastąpić w Waszyngtonie o ile możności jak najrychlej.

W dowód tego podpisali pełnomocnicy konwencyę niniejszą i zaopatrzyli ją swemi pieczęciami.

Wygotowano w Waszyngtonie, dnia 6. maja 1914 w dwóch egzemplarzach.

Konstanty Teodor Dumba wlr.
William Jennings Bryan wlr.

nate thereof, and it shall become effective upon the date of the exchange of ratifications, which shall take place at Washington as soon as possible.

In testimony whereof the respective Plenipotentiaries have signed this Convention and have affixed thereto their seals.

Done in duplicate at Washington, this 6th day of May, one thousand nine hundred and fourteen.

Constantin Theodor Dumba m. p.
William Jennings Bryan m. p.

Nos visis et perpensis conventionis huius articulis illos omnes et singulos ratos hisce confirmatosque habere profiteamur ad declaramus, verbo Nostro promittentes, Nos omnia quae in illis continentur fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus, sigilloque Nostro adpresso firmari jussimus.

Dabantur Viennae, die decimo tertio mensis Maii anno Domini millesimo nongentesimo decimo quarto, Regnorum Nostrorum sexagesimo sexto.

Franciscus Josephus m. p.

Leopoldus Comes Berchtold m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium:

Franciscus Eques de Peter m. p.

Caes. et Reg. Consul Generalis.

Układ ten ogłasza się niniejszem.

Wiedeń, dnia 10. stycznia 1915.

Stürgkh wlr.
Hochenburger wlr.
Heinold wlr.

Georgi wlr.
Schuster wlr.
Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, węgelskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeryaty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K — h	Rocznik	1893 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1908 " . . .	9 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1909 " . . .	8 " 50 "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1910 " . . .	8 " 40 "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1889 " . . .	6 " — "	"	1911 " . . .	7 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1890 " . . .	5 " 40 "	"	1912 " . . .	12 " 50 "
"	1869 " . . .	6 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "	"	1913 " . . .	9 " 50 "
"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1892 " . . .	10 " — "			

Cenę sprzedaży rocznika 1914 poda się do wiadomości w ciągu stycznia 1915.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 12. stycznia 1915.

Treść: (Nr 7.—9.) 7. Rozporządzenie cesarskie, którem wydaje się postanowienia uzupełniające do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, dotyczącej powinności wojennych. — 8. Rozporządzenie cesarskie w sprawie zastosowania ustawy o pomocnikach handlowych do osób, zatrudnionych u architektów do kierownictwa czynnościami kupieckimi i wyższemi czynnościami niekupieckimi. — 9. Rozporządzenie, którem w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami wydaje się postanowienia wykonawcze do rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. stycznia 1915 w sprawie postanowień uzupełniających do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, dotyczącej powinności wojennych.

7.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 9. stycznia 1915,

którem wydaje się postanowienia uzupełniające do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Co do pojazdów i zwierząt, obejmowanych rekwizycją na zasadzie §§ 10. i 11. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, można żądać także zupełnego ich oddania za uiszczeniem wartości, jaką miały w chwili objęcia rekwizycją.

Jeżeli żąda się zupełnego oddania dodatkowo (§§ 10., 11. i 12. wspomnianej ustawy), wówczas należy kwoty wynagrodzenia, przypadające za użytkowanie, wliczyć do sumy, którą ma się zapłacić za pełne oddanie.

§ 2.

Wykonaniem niniejszego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie z dniem ob-

wieszczenia, zajmie się Mój Minister obrony krajowej w porozumieniu z Moim Ministrem wojny i innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 9. stycznia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Heinold wkr.

Forster wkr.

Hussarek wkr.

Trnka wkr.

Schuster wkr.

Zenker wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

8.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 10. stycznia 1915

w sprawie zastosowania ustawy o pomocnikach handlowych do osób, zatrudnionych u architektów do kierownictwa czynnościami kupieckimi i wyższemi czynnościami niekupieckimi.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

§ 2., l. 4. i 5., ustawy o pomocnikach handlowych z dnia 16. stycznia 1910, Dz. u. p. Nr. 20, zmienia się i otrzymuje następujące brzmienie:

„4. w kancelaryach adwokackich, notaryalnych i rzeczników patentowych;“

„5. u inżynierów cywilnych, architektów nieautoryzowanych i u geometrów cywilnych;“

Artykuł II.

Do § 2. ustawy o pomocnikach handlowych należy wstawić jako l. 7.:

„7. u pośredników handlowych, w prywatnych zakładach pośrednictwa w interesach i w biurach wywiadowczych.“

Artykuł III.

Do § 7. ustawy o pomocnikach handlowych należy wstawić jako nowy ustęp czwarty:

„Służbiercom, zatrudnionym u służbodawców, wymienionych w § 2., l. 5., nie wolno bez zezwolenia służbodawcy przyjmować na własny lub cudzy rachunek zleceń, które wchodzą w zakres czynności przedsiębiorstwa służbodawcy, o ileby przez to doznawał ujmy interes przedsiębiorstwa służbodawcy; nadto nie wolno im bez zezwolenia służbodawcy brać udziału razem z służbodawcą w tym samym konkursie. Jeżeli służbierca przekroczy przepis niniejszy, wówczas służbodawca może żądać zwrotu doznanej szkody. Postanowienia ustępu poprzedniego należy stosować analogicznie.“

Artykuł IV.

Do § 27., l. 3., ustawy o pomocnikach handlowych należy dodać:

„albo jeżeli służbierca postępuje wbrew zakazom, wspomnianym w § 7., ustęp 4.;“

Artykuł V.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 15. stycznia 1915. Z tym dniem wchodzi w zastosowanie przepisy ustawy o pomocnikach handlowych do stosunków służbowych, które poddano obecnie tej ustawie stosownie do artykułu I. niniejszego rozporządzenia cesarskiego, nawet wtedy, jeżeli one w tym dniu już istnieją.

§§ 28., 29. i 32. ustawy o pomocnikach handlowych nie mają zastosowania, jeżeli taki stosunek służbowy został przedwcześnie rozwiązany przed rozpoczęciem się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

Jeżeli umówiono się o krótszy termin wypowiedzenia od dozwolonego w myśl § 20., ustęp 2., ustawy o pomocnikach handlowych,

wówczas wstępuje w miejsce tegoż jednomiesięczny termin wypowiedzenia, wymieniony w wspomnianym ustępie ustawy a kończący się w dniach tamże wyszczególnionych.

Artykuł VI.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 10. stycznia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

9.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 10. stycznia 1915,

którem w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami wydaje się postanowienia wykonawcze do rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 7, w sprawie postanowień uzupełniających do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych.

Do § 1.:

W tych przypadkach, w których nie ma wykazów oszacowania i nie można stwierdzić wartości w chwili odebrania na podstawie dowodów bez zarzutu, należy ułożyć się co do ceny odebrania, przyczem jednak nie wolno przekroczyć ceny, zwyczajnej w miejscu w chwili odebrania, względnie tam, gdzie nie ma warunków dla wysledzenia takiej ceny, ceny przeciętnej według wyników oszacowania, dokonanego komisyjnie w gminach sąsiednich.

Do § 2.:

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 9. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 7.

Georgi wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 16. stycznia 1915.

Treść: № 10. Rozporządzenie celem wykonania artykułu XIV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, wprowadzającego ordynację konkursową, ugodową i zaczepną.

10.

Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości z dnia 12. stycznia 1915

celem wykonania artykułu XIV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, wprowadzającego ordynację konkursową, ugodową i zaczepną.

Celem wykonania artykułu XIV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, rozporządza się, co następuje:

A. Postanowienia o należnościach od postępowania konkursowego.

1. Należność ryczałtowa, przypadająca do zapłaty bez wymiaru urzędowego.

§ 1.

Jeżeli konkurs ukończono rozdziałem (§ 139 o. k.) albo ugodą przymusową (§ 157. o. k.) natenczas winien zarządca masy zapłacić należność ryczałtową, wymienioną w artykule XIV., § 2., ustęp 1., l. 1., rozporządzenia cesarskiego, przed ukończeniem konkursu, bezpośrednio, bez urzędowego wymiaru. Zapłata należności nastąpić ma za przedłożeniem poświadczenia złożenia w dwóch egzemplarzach w tym urzędzie (urzędzie podatkowym, kasie skarbowej, kasie urzędu taks, urzędzie dla dochodów niestałych itd.), po-

wołanym do przyjmowania wpłat należnościowych, w którego okręgu urzędowym znajduje się siedziba komisarza konkursowego.

§ 2.

(1) W poświadczeniu złożenia należy wymienić złożoną kwotę w cyfrach i literach i oznaczyć ją jako należność ryczałtową od postępowania konkursowego, następnie podać imię i nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania krydataryusza, siedzibę jego przedsiębiorstwa, siedzibę urzędową komisarza konkursowego, sposób ukończenia konkursu (rozdział lub ugodę przymusową) oraz imię i nazwisko tudzież adres zarządcy masy i tych osób, które w razie ugody przymusowej przejęły odpowiedzialność za zobowiązania krydataryusza, wreszcie uwidocznienie podstawę obliczenia należności ryczałtowej; winno to nastąpić w ten sposób, aby kwoty użyte lub rozporządzalne do wyrównania

1. kosztów postępowania konkursowego (§ 46., l. 1., ustęp 1., o. k.),

2. ogółu wierzytelności konkursowych pierwszej, drugiej i trzeciej klasy (§§ 50. do 56., o. k.) zostały wykazane sumarycznie, lecz odrębnie wedle kategorii l. 1. i 2. Poświadczenia złożenia należy zaopatrzyć datą i podpisem składającego.

(2) Na jednym egzemplarzu poświadczenia złożenia umieścić winien komisarz konkursowy potwierdzenie, że zbadał podstawę obliczenia, wymienioną w poświadczeniu złożenia, i uznał ją za prawdziwą lub sprostował; w zapisku potwierdzającym należy nadto (artykuł XIV., § 5., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego) podać wysokość zabezpieczenia i daty jego złożenia sądowego w razie, gdyby skutek zarządzenia komisarza

konkursowego zażądano zabezpieczenia dla nadwyżki należności ryczałtowej, którą ewentualnie dodatkowo należy zapłacić (artykuł XIV., § 5., ustęp 2, rozporządzenia cesarskiego).

§ 3.

Jeden egzemplarz poświadczenia złożenia, zaopatrzone potwierdzeniem komisarsza konkursowego (§ 2., ustęp 2.) winien zatrzymać urząd, wymieniony w § 1., jako alegat rachunku, natomiast drugi egzemplarz, zaopatrzone urzędowym potwierdzeniem co do skuteczniejszej zapłaty należności ryczałtowej, należy zwrócić stronie.

§ 4.

Stosowne zabezpieczenie, które należy uścić wedle artykułu XIV., § 5., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego dla dodatkowo zapłacić się mającej należności ryczałtowej winno się uskutecznić przez złożenie w sądzie. Jeżeli konkurs ukończony zostanie rozdziałem, wówczas mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 138. o. k.

§ 5.

Postanowienia §§ 1. do 4. należy stosować analogicznie, jeżeli po ukończeniu konkursu wyjdzie na jaw majątek, należący do masy konkursowej (§ 138., ustępy 1. i 2., o. k.).

2. Należność ryczałtowa, przypadająca do zapłaty na podstawie wymiaru urzędowego.

§ 6.

W razie ukończenia konkursu z powodu braku mnogości wierzycieli konkursowych (§ 166., ustęp 1., o. k.) albo za zgodą wierzycieli (§ 167., o. k.), obowiązani są zarządca masy i krydataryusz przed ukończeniem konkursu donieść o tem celem wymierzenia należności ryczałtowej, wymienionej w artykule XIV., § 2., ustęp 1., l. 2., rozporządzenia cesarskiego temu urzędowi, upoważnionemu do przyjmowania oznajmień należnościowych (§ 43., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, urzędowi podatkowemu, kasie skarbowej, urzędowi wymiaru należności), w którego okręgu urzędowym znajduje się siedziba urzędowa komisarsza konkursowego.

§ 7.

(1) Równocześnie z doniesieniem, wymienionem w § 6., należy przedłożyć urzędowi wszelkie środki pomocnicze, potrzebne do wymiaru. W szczególności należy podać pisemnie:

1. dochód z należących do masy konkursowej ruchomości i nieruchomości, które sprzedano w toku postępowania konkursowego;

2. kwotę pozostałego zresztą majątku w gotówce, należącego do masy konkursowej;

3. cenę sprzedaży (cenę zwyczajną, § 305. p. ks. u. c.) reszty rzeczy, należących do masy konkursowej, a mianowicie

a) odnośnie do mas odrębnych (§ 48, ustęp 1., o. k.) oddzielnie dla każdej poszczególnej masy, wymieniając osobno przypadającą na każdą z tych mas kwotę roszczeń wierzycieli z prawem odrębności;

b) odnośnie do reszty majątku, o ile składa się z nieruchomości, oddzielnie dla każdej z tych poszczególnych części składowych majątku; o ile składa się z papierów wartościowych, z odrębnym wyszczególnieniem ilości sztuk, rodzaju, wartości nominalnej i kursowej papierów wartościowych; odnośnie do udziałów w przedsiębiorstwach i roszczeń, dotyczących aktywów, z wyszczególnieniem wartości nominalnej i ceny sprzedaży każdej z poszczególnych części składowych majątku; o ile zaś majątek składa się z innych rzeczy ruchomych, sumarycznie dla każdego poszczególnego gatunku tych rzeczy (sprzęty domowe, odzież, klejnoty, zapasy itd.).

(2) Jeżeli w toku postępowania konkursowego odbyło się sądowe oszacowanie majątku masy albo poszczególnych części składowych tegoż majątku, należy podać także wyniki oszacowania, a to przy rozgatunkowaniu, wspomnianem w ustępie poprzednim.

(3) Daty, przytoczone w ustępie 1., l. 1., 2. i 3., lit. a, następnie w ustępie 2., winien komisarz konkursowy, o ile to na podstawie aktów postępowania konkursowego jest możliwe, zbadać i potwierdzić jako prawdziwe albo je sprostować. O ile nie jest możliwe zbadanie na podstawie aktów postępowania konkursowego, winien komisarz konkursowy uwidocznić to w zapisniku, dodanym do pisemnych oświadczeń strony.

§ 8.

Wytyczną dla oceny wartości (§ 7., ustęp 1., l. 3.) są przede wszystkim stosunki istniejące w dniu, w którym podaje się wartość. Jeżeli do dnia zniesienia konkursu okażą się zmiany co do podanych wartości, w takim razie należy je uwzględnić przy wymiarze należności ryczałtowej; zmniejszenia wartości, o ile w inny sposób nie są ustalone, winna udowodnić strona.

§ 9.

Zniesienie konkursu zawisłem jest od tego, aby dla należności ryczałtowej uiszczono stosowne

zabezpieczenie (artykuł XIV., § 5., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego), które ustanowić winien komisarz konkursowy. Zabezpieczenie uskutečnić należy przez złożenie w sądzie.

B. Postanowienia o należnościach od postępowania ugodowego.

§ 10.

(1) Należytość ryczałtowa przypadająca do zapłaty od ugody sądownie zatwierdzonej (artykuł XIV., § 10., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego) należy zapłacić bez urzędowego wymiaru bezpośrednio w tym urzędzie (urzędzie podatkowym, kasie skarbowej, kasie urzędu taks, w urzędzie dla dochodów niestałych itd.), powołanym do przyjmowania wpłat należnościowych, w którego okręgu urzędowym znajduje się siedziba urzędowa komisarza ugodowego.

(2) Jeżeli należytości ryczałtowej nie zapłacono już przed sądownym zatwierdzeniem ugody, natenczas należy dać zabezpieczenie przed udzieleniem tego zatwierdzenia. Zabezpieczenie nastąpić winno przez złożenie w gotówce w urzędzie, wymienionym w ustępie pierwszym, kwoty pieniężnej, równającej się kwocie należyciowej.

§ 11.

(1) Zapłata lub zabezpieczenie (§ 10.) ma nastąpić za przedłożeniem poświadczenia złożenia w dwóch egzemplarzach.

(2) W poświadczeniach złożenia wyrazić należy złożoną kwotę w cyfrach i literach i oznaczyć ją jako zapłatę lub zabezpieczenie należyci ryczałtowej od postępowania ugodowego, następnie podać imię i nazwisko (firmę) tudzież miejsce zamieszkania dłużnika i, siedzibę jego przedsiębiorstwa, siedzibę urzędową komisarza ugodowego oraz imię i nazwisko tudzież adres zarządcy ugodowego i tych osób, które na podstawie ugody przyjęły odpowiedzialność za zobowiązanie dłużnika, w końcu uwidocznić podstawę obliczenia należyci ryczałtowej. Winno to nastąpić w ten sposób, że kwoty użyte lub rozporządzalne dla zaspokojenia

1. wierzycieli, których wierzytelnościom przysługuje pierwszeństwo (§ 46., ustęp 2., w łączności z § 23. o. ugod.), jednak z wykluczeniem samej należyci ryczałtowej,

2. wierzycieli, których wierzytelnościom nie przysługuje pierwszeństwo (§ 46., ustęp 3., o. ugod.) wykazuje się w wymiarze, odpowiadającym przyjętemu wnioskowi ugodowemu (§ 42., o. ugod.) sumarycznie, lecz odrębnie wedle kategorii I. 1. i 2. Poświadczenia złożenia należy zaopatrzyć datą i podpisem składającego.

(3) Na jednym egzemplarzu poświadczenia złożenia winien umieścić komisarz ugody zapisek, czy podstawa obliczenia należyci ryczałtowej, przytoczona w poświadczeniu złożenia, zgadza się z sądowymi aktami postępowania ugodowego, w braku zaś zgodności uwidocznić w czem polega różnica. O ile zbadanie na podstawie aktów postępowania ugodowego nie jest możliwym, uwidocznili to komisarz ugody w zapisku na jednym z egzemplarzy poświadczeń złożenia.

§ 12.

(1) Egzemplarz, zaopatrzony zapiskiem komisarza ugodowego co do zgodności z aktami postępowania ugodowego (§ 11., ustęp 3.), winien zatrzymać urząd wymieniony w § 10., ustęp 1., jako alegat rachunku, drugi egzemplarz natomiast, zaopatrzony potwierdzeniem urzędowym co do uskutecznienia zapłaty lub dania na nią zabezpieczenia, należy zwrócić stronie.

(2) Przed zupełną zapłatą lub dostatecznym zabezpieczeniem należyci ryczałtowej albo wykazaniem, że władza skarbowa zgadza się na sądowe zatwierdzenie ugody, nie może być ugoda zatwierdzona przez sąd w myśl § 50., l. 4., o. ugod.

(3) Od czasu sądowego zatwierdzenia ugody uważa się kwotę, złożoną na zabezpieczenie, jako daną celem zapłaty należyci ryczałtowej.

C. Postanowienia wspólne.

§ 13.

(1) O każdym ukończeniu konkursu i każdym zatwierdzeniu ugody mają sądy zawiadamiać tę kierującą władzę skarbową pierwszej instancji (oddział należyciowy powiatowej dyrekcji skarbu, urząd wymiaru należyci), w której okręgu urzędowym ma swą siedzibę urzędową komisarz konkursowy lub ugodowy. Jeżeli zawiadomienie dotyczy ukończenia konkursu, należy uwidocznić także sposób tego ukończenia.

(2) Zawiadomienia, przytoczone w ustępie poprzednim, można uskutecznić przez udzielenie wygotowania uchwały sądowej, którą uznano konkurs za ukończony albo ugodę zatwierdzono.

(3) Postanowienia obu poprzednich ustępów stosować należy analogicznie, jeżeli po ukończeniu konkursu wyjdzie na jaw majątek, należący do masy konkursowej (§ 138., ustęp 1. i 2., o. k.).

§ 14.

Celem zbadania, czy zachowano przepisy, zawarte w artykule XIV. rozporządzenia cesarskiego i w postanowieniach wyżej przytoczonych

oraz celem wymiaru należności ryczałtowej, mogą organa skarbowe zażądać od tych osób, które obowiązane są do zapłaty należności ryczałtowej albo za tę należność odpowiadają, przedłożenia wszelkich środków pomocniczych, potrzebnych do tych czynności urzędowych; w szczególności można zażądać od zarządcy masy i od krydata-ryusza uwierzytelnionych odpisów zatwierdzonych projektów rozdziału (§§ 129., 130. i 136. o. k.) lub dokumentu sporządzonego na ugode przymusową, od dłużnika w postępowaniu ugodowym i od zarządcy ugodowego uwierzytelnionych odpisów dokumentu, sporządzonego na ugodę. Dla tych samych celów można postarać się także o akta sądowe postępowania konkursowego lub ugodowego.

§ 15.

Jeżeli ugoda przymusowa lub ugoda sądownie zatwierdzona przenosi własność nieruchomości

(artykuł XIV., § 6., ustęp 2., i § 12., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego) albo jeżeli przy tej sposobności zawarto inną czynność prawną, podlegającą bezpośredniej zapłacie należności na podstawie urzędowego wymiaru, natenczas należy, nie naruszając zarządzeń, wydanych odnośnie do należności ryczałtowej w §§ 1. do 5. i 10. do 14., oznajmić te czynności prawne celem wymiaru należności według ogólnych przepisów o należnościach z zachowaniem §§ 43. i 44. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50., a to pod rygorem ujemnych skutków, przewidzianych w §§ 79., l. 8., i 80. tej samej ustawy.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozestana dnia 17. stycznia 1915.

Treść: № 11. Rozporządzenie, którem wydaje się ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

11.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915,

którem wydaje się ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

Oдноśnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułów 8., 9., 10., 12. i 13. państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się wskutek uchwały całego Ministerstwa na podstawie § 8. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, następujące policyjne zarządzenia ograniczające co do paszportów.

§ 1.

Przekraczanie granic (pobrzeży) królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, o ile one tworzą zarazem granice Monarchii austriacko-węgierskiej, dozwolone jest tylko w punktach przejścia, oznaczonych przez Naczelnika kraju w porozumieniu z wojskowym komendantem terytorjalnym.

§ 2.

Każdy, kto udaje się przez granice, w § 1. oznaczone, do krajów tutejszych lub zagranicę, jakoteż każdy obcokrajowiec, podróżujący w krajach tutejszych, winien wykazać się wystawionym należycie paszportem podróży.

Paszport podróży należy okazać na ewentualne żądanie urzędowe a przy przekraczaniu granicy, jeżeli przeciw dalszej podróży nie zachodzą przeszkody, zaopatrzyć zawidowaniem przez władzę graniczną.

Inne dokumenta podróży, jako to karty legitymacyjne, książki robotnicze, książki służbowe i karty paszportowe, wychodzą co do tych podróżujących z użycia.

§ 3.

Paszport podróży musi odpowiadać wymogom § 20. obwieszczenia ministerjalnego z dnia 10. maja 1867, Dz. u. p. Nr. 80, zawierać opis osoby oraz musi być zaopatrzony w fotografię, wiernie oddającą wizerunek podróżującego, tudzież zawierającą poświadczenie urzędowe, iż posiadacz paszportu jest rzeczywiście osobą, którą przedstawia fotografia.

Podróżujący winien fotografię na samym wizerunku własnoręcznie atramentem podpisać wobec władzy, wystawiającej paszport. Fotografię należy wlepić do paszportu podróży i zaopatrzyć w ten sposób pieczęcią urzędową władzy, aby ta pieczęć mniej więcej w połowie znajdowała się na fotografii a w drugiej połowie na papierze paszportu podróży.

Urzędowe poświadczenie, przewidziane w ustępie 1., winna wystawić właściwa polityczna lub rządowa władza policyjna, względnie winien je wystawić poseł lub zawodowy konsul państwa, do którego przynależy posiadacz paszportu; zagranicą wystarcza także poświadczenie sądowe lub notaryalne.

§ 4.

Paszport podróży, wystawiony przez jedną z władz zagranicznych, musi być zaopatrzony w wizę c. i k. mąsy lub c. i k. konsulatu, upoważnionego do tego.

§ 5.

Dla mieszkańców nadgranicznych może Naczelnik kraju w porozumieniu z wojskowym komendantem terytoryalnym zaprowadzić ułatwienia co do postanowień §§ 1. do 4. niniejszego rozporządzenia.

Również Naczelnik kraju jest uprawniony, dla wypadków, w których dostarczenie paszportu jest niemożliwe, dopuścić w porozumieniu z wojskowym komendantem terytoryalnym do uznania innych papierów urzędowych za wykazanie się dostateczne.

§ 6.

Za przekroczenia tego rozporządzenia karać będą według postanowień w § 9. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, polityczne władze powiatowe i własne rządowe władze policyjne, ostatnie w miejscach, w których istnieją.

Gdy osoba, która dopuściła się takiego przekroczenia, jest obcokrajowcem, należy ją nadto stosownie do istniejących przepisów wydalić z królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych.

§ 7.

Naczelnik kraju ma w porozumieniu z krajowymi władzami skarbowymi wydać potrzebne zarządzenia co do przeprowadzania rewizji paszportów przez graniczne organa cłowe i organa bezpieczeństwa na oznaczonych w § 1. granicach powyższych krajów.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20. stycznia 1915.

Z tą chwilą uchyla się rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 159, i z dnia 31. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 187.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 20. stycznia 1915.

Treść: (№ 12. i 13.) 12. Rozporządzenie w sprawie zmiany częściowej rozporządzenia z dnia 27. czerwca 1908, dotyczącego wprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w c. k. czeskiej Akademii technicznej w Pradze. — 13. Rozporządzenie, dotyczące zaopatrywania rolnictwa w nawozy, zawierające azot.

12.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych i Ministerstwem rolnictwa z dnia 13. stycznia 1915

w sprawie zmiany częściowej rozporządzenia z dnia 27. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 138, dotyczącego wprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w c. k. czeskiej Akademii technicznej w Pradze.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia zmienia się § 27. rozporządzenia z dnia 27. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 138, dotyczącego wprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w c. k. czeskiej Akademii technicznej w Pradze, w sposób następujący:

Do przedmiotów II. egzaminu państwowego (egzaminu zawodowego) należą: niższa i wyższa geodezyja, budownictwo ziemne i drogowe, budowa kolejek, nauka o melioracjach, budownictwo wodne i budowa dróg wodnych, budowa mostów.

Hussarek wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

13.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 18. stycznia 1915, dotyczące zaopatrywania rolnictwa w nawozy, zawierające azot.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Minister rolnictwa może w porozumieniu z Ministrem robót publicznych i Ministrem handlu celem zaspokojenia niezbędnej potrzeby rolnictwa zobowiązać te przedsiębiorstwa, które wytwarzają nawozy, zawierające azot, do dostarczania pewnych oznaczonych ilości takich nawozów tym odbiorcom, których im się wskaże.

Podobne zobowiązanie można nałożyć na handlarzy odnośnie do ich zapasów nawozów, zawierających azot.

Zawarte umowy o dostawę nie uwalniają od obowiązku dostarczenia zarekwirowanych ilości.

§ 2.

Stosowne wynagrodzenie za ilości, żądane stosownie do § 1., winien w razie, jeżeli nie

było porozumienia dobrowolnego, ustanowić sąd w postępowaniu niespornem po wysłuchaniu znawców zaprzysiężonych i przyzwaniu tych odbiorców, dla których są nawozy przeznaczone, tudzież przedsiębiorców, zobowiązanych do dostawy.

Do wydania orzeczenia właściwym jest sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się siedziba przedsiębiorstwa, zobowiązanego do dostawy.

Orzeczenie można zacząć rekuresem w ciągu ośmiu dni. Wniesienie rekursu nie wstrzymuje zobowiązania dostawy. Przeciw orzeczeniu, wydanemu przez drugą instancję, środek prawny jest niedopuszczalny.

O ile inaczej się nie porozumiano, należy cenę zapłacić gotówką przed oddaniem towaru lub zabezpieczyć zapłatę, którą ma się uiścić w ciągu 14 dni, licząc od dnia oddania.

§ 3.

Kto nie chce zadość uczynić ohowiązkowi dostawy nawozów, nałożonemu na niego na za-

sadzie § 1., zataja zapasy, które posiada, lub dostawę udaremnia albo naraża ją na niebezpieczeństwo, będzie karany grzywną do 5000 koron lub aresztem do 6 miesięcy, o ile czyn ten nie podlega surowszej karze według przepisów istniejących.

Postępowanie z powodu przekroczeń, wspomnianych w niniejszym paragrafie, należy do politycznej władzy powiatowej.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IX. — Wydana i rozesłana dnia 22. stycznia 1915.

Treść: № 14. Rozporządzenie, którem zakazuje się urządzania dobrowolnych licytacji skór i skórek.

14.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem robót publicznych i Ministrem rolnictwa z dnia 20. stycznia 1915,

którem zakazuje się urządzania dobrowolnych
licytacji skór i skórek.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia
10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, za-
rządza się, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się aż do dalszego zarządzenia
urządzania dobrowolnych licytacji skór i skórek.

Zakaz ten obowiązuje bez względu na to,
czy licytacja ma być przeprowadzona publicznie
czy też przystąpienie do licytacji jest ograniczone
do żądanych kupna, których osobno zaproszono.

Uzasadnione istniejącymi przepisami prawo
wierzyciela zastawniczego i innych wierzycieli
do żądania publicznej sprzedaży przedmiotów
celem zaspokojenia swych roszczeń, jakoteż
sprzedaż, dokonywana stosownie do artykułu 343.
kodeksu handlowego, nie zostają naruszone przez
zakaz niniejszy.

§ 2.

Za przekroczenia zakazu powyższego będą
karali władze polityczne pierwszej instancji
grzywnami do 5000 K lub aresztem do 6 miesięcy.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie
z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewądliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K — h	Rocznik	1893 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1885 " . . .	2 " 60 "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1908 " . . .	9 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1909 " . . .	8 " 50 "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1910 " . . .	8 " 40 "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1889 " . . .	6 " — "	"	1911 " . . .	7 " — "
"	1868 " . . .	1 " — "	"	1890 " . . .	5 " 40 "	"	1912 " . . .	12 " 50 "
"	1869 " . . .	6 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "	"	1913 " . . .	9 " 50 "
"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1892 " . . .	10 " — "			

Cenę sprzedaży rocznika 1914 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1915.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwia się uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 23. stycznia 1915.

Treść: (M 15. i 16.) 15. Rozporządzenie, którem reguluje się wywóz i przewóz worków. — 16. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylenia względnie obniżenia ceł od rzepaku i nasion rzepaku tudzież ołowiu, oraz oleju z nasion bawełny.

15.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 22. stycznia 1915,

którem reguluje się wywóz i przewóz worków.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się względnie ogłasza się po porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zakazuje się wywozu i przewozu próżnych worków wszelkiego rodzaju, tudzież wywozu pełnych worków wszelkiego rodzaju; na wyjątki od tych zakazów można zezwolić tylko według postanowień poniżej wymienionych.

§ 2.

Próżne worki wolno w ogólności wywozić tylko wówczas, jeżeli dokonywa się wywozu celem napełnienia ich towarami, przeznaczonymi dla krajów tutejszych i jeżeli przy ich wywozie, złoży się odpowiadające wartości worków zabezpieczenie, że one zostaną przywiezione na powrót. Zabezpieczenie to ustanawia się aż do dalszego zarządzenia w kwocie 3 K za jeden worek, za worki na chmiel w kwocie 3 K za 1 kilogram wagi worków.

§ 3.

Worki, przeznaczone do wywozu według § 2., należy zadeklarować w granicznym urzędzie celnym, wymieniając wysyłającego i odbiorcę, rodzaj materiału, którym mają być wypełnione jakoteż gatunek worków (z juty, płótna itd.) i ich ilości.

Dowóz powrotny winien nastąpić w ciągu dwóch miesięcy, w razie przeciwnym przepada zabezpieczenie.

Wyżej wspomniane zabezpieczenie można uiszczyć przez złożenie gotówki, przez złożenie papierów wartościowych, dopuszczonych do lokowania w nich kaucyi celnych i przez porękę pewnej i wypłacalnej osoby lub firmy, mającej siedzibę w krajach tutejszych, którą nie może być sam wysyłający. Oświadczenie poręki, które ma się wystawić na odpowiednią kwotę zabezpieczającą, można umieścić bezpośrednio na deklaracji, dotyczącej wywozu.

Na podstawie deklaracji, dotyczącej wywozu, i zabezpieczenia winien graniczny urząd celny poddać worki wychodowemu postępowaniu zapiskowemu.

W razie zgodnie z terminem dokonanego dowozu powrotnego worków napełnionych zabezpieczenia staje się wolnym; zwolnienie zabezpieczenia winien urząd celny zapisać na poświadczenie zapiskowem; zapisek o tem należy uwi-docznąć także na liście przesyłkowym w sprawie nadejścia worków napełnionych, a to w sposób następujący:

„Zabezpieczenie w kwocie . . . K do pozycji zapisku z daty odpisano.“

§ 4.

Zezwala się bez zabezpieczenia na wyjście z powrotem używanych worków próżnych, które weszły napełnione z zagranicy, w razie jeżeli poprzedni ich przywóz zostanie stwierdzony na oryginalnym adresie przesyłkowym poświadczaniem urzędu celnego, właściwym dla miejsca wejścia. Poświadczenie to winno zawierać daty, żądane w § 3. dla deklaracji, dotyczącej wywozu.

Przy wyjściu z powrotem worków próżnych winien dokonać odpisania urząd celny obok wyżej wspomnianego zapisku, dotyczącego wejścia, na oryginalnym liście przesyłkowym w sprawie nadejścia, który należy przedłożyć.

Wyjście musi nastąpić do tego samego kraju, z którego nastąpił przywóz w stanie napełnionym, i wolno na nie tylko wtedy zezwolić, jeżeli worki wysyłane z powrotem pochodzą oczywiście z tego rodzaju towaru, który uwidocznił na liście przesyłkowym w sprawie nadejścia, lub jeżeli jako worki do przywozu mają małą wartość.

§ 5.

Napełnione worki wolno w ogólności tylko wtedy wysłać, jeżeli bądź wykaże się w zapiskowym postępowaniu celnym, że przywóz worków w stanie próżnym nastąpił po dniu 1. sierpnia 1914 (§ 14., p. C III, przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej), bądź, jeżeli zabezpieczy się przysły dowóz powrotny worków.

Poprzedni dowóz worków należy wykazać wchodzeniem poświadczeniem zapiskowym.

Zabezpieczenie dowozu powrotnego ma nastąpić stosownie do §§ 2. i 3.

Worki mogą być przywiezione z powrotem próżne lub napełnione a mianowicie w przypadku ostatnim napełnione tym samym materiałem lub przynajmniej materiałem tego samego rodzaju jak przy wyjściu (na przykład nasionami zamiast zboża). Przy dowozie powrotnym w stanie napełnionym nie wolno umieścić w tych przypadkach na oryginalnym liście przesyłkowym zapisku nadejścia według § 4.

Przesyłki, zawierające najwyżej dziesięć worków napełnionych w jednym transporcie, nie podlegają zakazowi wywozu.

§ 6.

Zajmowanie się obrotem worków w myśl powyższych postanowień przekazuje się granicznym

urzędowi celnym w ich własnym zakresie działania; o zakresie i rodzaju wywozu worków, przedsiębranym myśl przepisów powyższych, mają wspomniane urzędy przedkładać wykazy tygodniowe fachowemu departamentowi rachunkowemu III. Ministerstwa skarbu.

Zezwalanie na wyjątki od zakazów wywozu worków pod innymi warunkami aniżeli wyżej wymienionymi, tudzież na wyjątki od zakazu przewozu worków próżnych, zastrzega się Ministerstwu skarbu w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

16.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 22. stycznia 1915,

dotyczące czasowego uchylenia względnie obniżenia ceł od rzepaku i nasion rzepaku tudzież ołowiu, oraz oleju z nasion bawełny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, uchyla się aż do dalszego zarządzenia w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim cła numeru taryfy 45 od rzepaku i nasion rzepaku tudzież numeru taryfy 488 a od ołowiu (także aliażu ołowiu z antymonem, arsenem, cyną lub cynkiem) w stanie surowym, starym, połamanym lub w odpadkach, ustanowione w umownej taryfie celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, oraz obniża się do numeru taryfy 105 od oleju z nasion bawełny w beczkach, worach skórzanych lub pęcherzach dla obrotu, odpowiadającego umowie, na 15 K za 100 kg.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 27. stycznia 1915.

Treść: (Nr 17.—19.) 17. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania normalno-torowej linii kolejki elektrycznej w Solnogradzie od placu Ludwika Viktora przez Neutor do Riedenburgstrasse. — 18. Rozporządzenie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (piąte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty). — 19. Rozporządzenie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

17.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 17. stycznia 1915,

dotyczące koncesjonowania normalnotorowej linii kolejki elektrycznej w Solnogradzie od placu Ludwika Viktora przez Neutor do Riedenburgstrasse.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami gminie miasta Solnogradu koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej linii kolejki elektrycznej od dotychczasowego punktu końcowego kolejki, koncesjonowanej obwieszczeniem c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 265, na obszarze głównego miasta Solnogradu, na placu Ludwika Viktora przez plac uniwersytecki, przez Neutor i Neutorstrasse do Riedenburgstrasse, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej linii kolejowej korzysta koncesjonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. i XXIII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie linii kolejowej najpóźniej w przeciągu jednego roku, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający do dnia 30. grudnia 1998.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy pupilarnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej linii kolejowej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczenia według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie c. k. Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanej linii kolejowej i ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego obwieszczenia koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 5.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesyonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

C. k. Rządowi wolno zezwolenie na prowadzenie ruchu na koncesyonowanej linii kolejowej na inny rachunek aniżeli na rachunek koncesyonaryuszki uczynić zawisłym od warunku, że w odniesieniu do tej linii zostanie odpowiednio skrócony czas trwania koncesyi, oznaczony aż do dnia 30. grudnia 1998, tudzież wyznaczony termin uwolnienia od należności podatkowych i stempli kuponowych, jakoteż zastrzedz sobie prawo wykupna i prawo przepadku pod warunkami, które później bliżej się oznaczy.

§ 6.

Zresztą mają znaleźć zastosowanie co do tej linii kolejki także postanowienia §§ 4., 6. do 13.

włącznie, 16. i 17. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 265, dotyczącego koncesyonowania elektrycznej normalnotorowej kolejki na obszarze głównego miasta Solnogradu.

§ 7.

W miejsce § 15. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 265, który niniejszem traci moc obowiązującą, mają znaleźć zastosowanie także dla kolejki, koncesyonowanej tem obwieszczeniem, postanowienia § 5. niniejszego obwieszczenia.

Forster wlr.

18.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 25. stycznia 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (piąte rozporządzenie o odroczeniu zapłaty).

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Rozciągłość odroczenia zapłaty.

§ 1.

(1) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie według następujących postanowień.

(2) O ile inaczej nie postanowiono w §§ 2. do 5. i nie naruszając sędziowskiego odroczenia zapłaty, przewidzianego w §§ 18. do 21., są wyłączone od odroczenia zapłaty oprócz kwot, które już § 1., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261 (w brzmieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 280) i § 1., ustęp 2. i 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, zostały wyłączone od odroczenia co do zapłaty, następujące dalsze kwoty i należy je zapłacić:

z wierzytelności, które zapadły:	należy zapłacić					
	w lutym 1915		w marcu 1915	w kwietniu 1915		w maju 1915
	dnia 14.	według daty pierwotnego dnia zapadłości, najpóźniej dnia 28.	według daty pierwotnego dnia zapadłości	dnia 14.	według daty pierwotnego dnia zapadłości, najpóźniej dnia 30.	według daty pierwotnego dnia zapadłości
najpóźniej dnia 14. sierpnia 1914	25% (3 czwarte części)			resztę		
między dniem 15. a dniem 31. sierpnia 1914		25% (3 czwarte części)		resztę		
w wrześniu 1914			25% (3 czwarte części)		resztę	
w październiku 1914			25% (3 czwarte części)		resztę	
w listopadzie 1914					25% (2 czwarte części)	

Przy wekslach i czekach należy zapłacić co najmniej 100 K także wtedy, jeżeli 25 procent wierzytelności nie osiąga tej kwoty.

(3) Kwotę częściową, którą należy zapłacić, winno się obliczyć według kwoty wierzytelności w dniu 1. sierpnia 1914, lub w jej późniejszym dniu zapadłości; zarazem z kwotą częściową należy zapłacić odsetki od całej wierzytelności niezapłaconej, bieżące do dnia zapadłości, tudzież ewentualne należitości uboczne.

(4) Resztę wierzytelności, które zapadły w listopadzie tudzież wierzytelności, które zapadły lub zapadną w grudniu 1914 i w styczniu 1915, odracza się w zapłacie tymczasowo do dnia 31. maja 1915 włącznie.

(5) Wierzytelności, które zapadną po dniu 31. stycznia 1915, podlegają tylko sędziowskiemu odroczeniu zapłaty według §§ 18. do 21., o ile czegoś innego nie postanowiono w §§ 3. do 5. i 15. ustęp 2.

Wierzytelności wyłączone w zupełności od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są w zupełności wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);
2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych:

a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych,

b) na podstawie zabezpieczonych w księgach gruntowych wierzytelności kas oszczędności i wspólnych kas sierocych,

c) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji,
d) na podstawie innych wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny powołanych z powodu mobilizacji lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

9. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od listów zastawnych, ufundowanych bankowych zapisów dłużnych i częściowych zapisów dłużnych;

10. wierzytelności, wynikające z pożyczek udzielonych na zastaw przez zakłady zastawnicze i osoby trudniące się pożyczaniem na zastaw w sposób przemysłowy; nie wolno jednak przedsięwziąć w wykonywaniu przemysłu zastawniczego sprzedaży przedmiotu zastawionego wcześniej niż w sześć miesięcy po pierwotnie oznaczonym terminie przepadłości;

11. wierzytelności towarzystw kredytowych o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych z pożyczek wobec osób, które są stale zajęte w służbie publicznej lub prywatnej i których pobory służbowe istotnie nie zmniejszyły się od dnia 1. sierpnia 1914.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od ustawowego odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

- a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 500 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 5000 K,
- b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,
- c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia do wysokości 5000 K, a jeżeli suma odszkodowania przewyższa 5000 K, do 5000 i 20 procent od kwoty sumy odszkodowania, przewyższającej 5000 K, w każdym przypadku jednak nie więcej jak do wysokości łącznej w kwocie 10.000 K,
- d) o zapłatę premii ubezpieczenia do wysokości 100 K.

(2) Dodatkowe terminy zapłaty premii, ustanowione zgodnie z kontraktem, należy wliczać do czasu trwania ustawowego odroczenia zapłaty.

(3) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniedbania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie terminu dodatkowego, ustanowionego dla zapłaty premii, oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należyłym czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 5 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K. Pretensya o zapłatę odsetek, przypadających za drugie półrocze 1914 roku, nie podlega odroczeniu zapłaty.

(2) Wypłaty wyższych od powyżej wymienionych kwot można żądać z tytułu roszczeń, pochodzących z rachunku bieżącego, tudzież z tytułu wkładek na bony kasowe:

I. Bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty, o ile zwrot

- a) potrzebny jest według przedłożonego poświadczenia do wypełnienia ciężących na wierzycielu zobowiązań według § 1., ustęp 2., 3. i 5., do wypłaty płac i zarobków w własnym przedsiębiorstwie wierzyciela lub do zaspokojenia czynszów najmu i dzierżawy, które wierzyciel winien jest zapłacić, lub do wypłaty odsetek i rat amortyzacyjnych, które według § 2., l. 5, są wyłączone w całości od odroczenia zapłaty;
- b) potrzebny jest do zaspokojenia roszczeń państwa lub opłacenia podatków i danin publicznych, tudzież do skutecznego wpłat na pożyczki państwa w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do ich przyjmowania;
- c) wymagany jest przez kraje, powiaty, gminy celem wypełnienia ich zobowiązań, jakoteż oprocentowania i umarzania długów krajowych i gminnych, tudzież przez banki i zakłady, które wydały listy zastawne lub inne zapisy dłużne, celem wypełnienia wynikłego stąd ich zobowiązania do oprocentowania i umarzania, w końcu przez publiczno-prawne zakłady ubezpieczenia celem wypełnienia ich zobowiązań wobec ubezpieczonych i członków ich rodzin albo przez prywatne zakłady ubezpieczenia do wypełnienia zobowiązań według § 2., l. 6, i § 3., ciężących na nich według przedłożonego poświadczenia;
- d) wymagany jest przez sądy z tytułu złożonych przez nie pieniędzy;

e) wymagany jest przez adwokatów lub notariuszy z tytułu pieniędzy, złożonych przez nich według przedłożonego poświadczenia celem wykonania sądowych zarządzeń lub poleceń albo celem dopełnienia nieodroczonego co do zapłaty zobowiązań ich mocodawców;

II. w każdym miesiącu kalendarzowym do wysokości 20 procent istniejącej dnia 1. sierpnia 1914 wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, o ile według przedłożonego poświadczenia jej zwrot jest nieodzownie potrzebny do utrzymania przedsiębiorstwa wierzyciela;

III. w czasie od dnia 1. lutego do dnia 31. marca i w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. maja 1915 do wysokości za każdym razem po 25 procent wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, która istniała w dniu 1. sierpnia 1914, o ile zwrot jest dowodnie potrzebny do wypełnienia nałożonego niniejszym rozporządzeniem cesarskim obowiązku na pewien zakład kredytowy do zwrotów z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe albo na książeczkę wkładową. Celem wypełnienia obowiązku, ciężącego na pewnym zakładzie kredytowym według l. I., lit. b, można żądać zwrotu bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do przyjęcia.

(3) Kwot, wyszczególnionych w drugim ustępie, l. I, II. i III., można żądać niezależnie od siebie. Natomiast można żądać w przeciągu tego samego miesiąca kalendarzowego niezależnie od siebie kwot, wymienionych w pierwszym i drugim ustępie, tylko do tej najwyższej sumy, do której wypłacenia zakład kredytowy jest w ogóle obowiązany bądź na podstawie pierwszego bądź drugiego ustępu.

(4) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzonego mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

(1) Roszczenia z tytułu wkładek, uskutecznionych na książkę wkładową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 5 procent należności, która istniała dnia 1. sierpnia 1914, naj-

mniej jednak 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 2 procent takiej należności, najmniej jednak 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K. Pretensya o zapłatę odsetek, przypadających za drugie półrocze 1914 roku, nie podlega odroczeniu co do zapłaty.

(2) Jeżeli wkładka, złożona przed dniem 1. sierpnia 1914 w jednym z banków krajowych lub banków akcyjnych albo w jednej z kas oszczędności, przewyższa jeszcze w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia cesarskiego kwotę 2000 K, można nadto żądać w czasie od dnia 1. lutego do dnia 31. marca tudzież w czasie od dnia 1. kwietnia do dnia 31. maja 1915 zwrotu:

- a) po 20 procent resztującej wkładki dla zapokożenia roszczeń państwa lub opłacenia podatków i danin publicznych w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do ich przyjmowania i
- b) po dalszych 20 procent, o ile one są potrzebne według przedłożonego poświadczenia do wypełnienia ciężących na wierzycielu zobowiązań według § 1., ustęp 2., 3. i 5.

(3) Zwrotu kwot, potrzebnych do uskutecznienia wpłat na rzecz pożyczek państwa w drodze przekazania lub przesłania kasie, powołanej do ich przyjmowania, jakoteż kwot, złożonych przez sądy, można żądać bez ograniczenia.

§ 6.

(1) Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, tudzież niniejszego rozporządzenia cesarskiego, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

(2) Jak długo zakład kredytowy dla roszczeń z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bon kasowy lub książkę wkładową wskutek jednostronnej obniżki stopy procentowej przynajmniej oprocentowanie niższe aniżeli w dniu 1. sierpnia 1914, tak długo nie może on wobec żądania o zwrot takiego roszczenia powoływać się na ustawowe odroczenie zapłaty. Postanowienie to nie ma zastosowania, jeżeli obniżka stopy procentowej przedstawia się tylko jako rachunkowe przeprowadzenie ułożonego stosunku stopy procentowej i każdorazowej stopy procentowej banków.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzycielności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenie o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednakże w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Weksle i czeki.

§ 8.

(1) Przy wekslach, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, które zapadły lub mają zapasć przed dniem 1. lutego 1915, uważa się za dnie płatności dla należytości, wyłączonych według § 1., ustęp 2. i 3. od odroczenia zapłaty, dnie tamże wymienione.

(2) Odnośnie do kwoty, odroczonej co do zapłaty według § 1., ustęp 4., odracza się dzień płatności tymczasowo na dzień 1. czerwca 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

(3) Jeżeli dokonano częściowej zapłaty, należy zanotować na wekslu, kiedy, kto i w jakiej wysokości ją uiszczył. Płacącemu należy na odpisie weksła udzielić pokwitowania.

(4) Jeżeli dokonano zapłaty reszty sumy wekslowej, w takim razie należy zwrócić weksel pokwitowany (artykuł 39. u. w.).

§ 9.

(1) Jeżeli obowiązany do regresu na weksel, który zapadł przed dniem 1. sierpnia 1914, uiszczył częściową zapłatę (§ 1., ustęp 2. i 3.), w takim razie może on prócz zanotowania według § 8., ustęp 3., i pokwitowania żądać uwierzytelnionego odpisu protestu. Wydanie uwierzytelnionego odpisu należy zanotować na proteście. Nie wolno wystawiać duplikatu ani więcej aniżeli jednego uwierzytelnionego odpisu protestu dla każdej poszczególnej częściowej zapłaty. Podpis Banku austriacko-węgierskiego na odpisie protestu zastępuje tegoż uwierzytelnienie.

(2) Jeżeli obowiązany do regresu podnosi roszczenie o zwrot uiszczonej przez niego częściowej zapłaty wobec poprzednich indosantów lub wobec akceptanta, w takim razie należy przedłożyć przy wekslach, które zapadły przed dniem 1. sierpnia 1914, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis protestu, a w razie jeżeli uwolniono od protestu, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis weksła.

§ 10.

(1) Przy wekslach, które wystawiono przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły lub mają zapasć między dniem 1. sierpnia 1914, a dniem

31. stycznia 1915, należy zaniedbanie uiszczenia częściowej zapłaty (§ 1., ustęp 2. i 3.) w szczególności także wtedy stwierdzić za pomocą protestu, jeżeli nastąpiło uwolnienie od protestu. Poprzednich indosantów należy zawiadomić po myśli artykułów 45. do 47. u. w.

(2) Przy wekslach, wymienionych w ustępie 1. można z powodu zaniedbania uiszczenia częściowej zapłaty (§ 1., ustęp 2. i 3.) zastąpić protest:

- a) przez oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy własnego weksla lub domicylianta;
- b) przez oświadczenie posiadacza weksla, jeżeli na niego można wystawić czek po myśli § 1. ustawy z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 84, wyjąwszy przypadek, że nie można wyszukać lokalu przedsiębiorstwa lub w braku tegoż mieszkania osoby, której należało go zaprezentować.

(3) Oświadczenie musi być umieszczone na wekslu lub na złączonej z nim kartce (allonge) i podpisane przez oświadczonego. To oświadczenie ma zawierać dzień prezentowania tudzież uwagę, iż zapłaty nie dokonano lub że osobę, której należało weksel zaprezentować, nie można było zastać. Dla utrzymania praw wekslowych musi się nadto uzyskać w ciągu terminu, ustanowionego do podniesienia protestu, uwierzytelnienie odpisu weksła, zaopatrzonego oświadczeniem. Uwierzytelnienie odpisu należy zanotować na wekslu. Dla każdej częściowej zapłaty nie wolno uwierzytelniać więcej jak jednego odpisu weksła. Podpis Banku austriacko-węgierskiego na odpisie weksła zastępuje tegoż uwierzytelnienie.

(4) Jeżeli obowiązany do regresu dokona częściowej zapłaty na weksel, oznaczony w ustępie 1., wówczas może on żądać obok zanotowania według § 8., ustęp 3., i pokwitowania, wydania protestu co do częściowej zapłaty, której nie uiszczono, lub, jeżeli protest zastąpiono przez jedno z oświadczeń, wymienionych w ustępie 2., uwierzytelnionego według przepisu ustępu 3. odpisu weksła.

(5) Jeżeli obowiązany do regresu podnosi roszczenie o zwrot uiszczonej przez niego częściowej zapłaty wobec poprzednich indosantów lub wobec akceptanta, wówczas należy przedłożyć przy wekslach, wymienionych w ustępie 1., pokwitowanie i protest lub odpis weksła, uwierzytelniony według przepisu ustępu 3.

§ 11.

Postanowienia §§ 8. do 10. mają odpowiednie zastosowanie do czeków.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 12.

Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie

nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możliwości przeszkodę i czas jej trwania.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 13.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5., 8. i 12.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwym odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 14.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skargi.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.

§ 15.

(1) Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby ustawowemu odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, uważa się za dokonane:

- a) w dniu 1. października 1914, jeżeli dokonano je między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914,
- b) w dniu 1. grudnia 1914, jeżeli dokonano je między dniem 29. września a dniem 25. listopada 1914,
- c) w dniu 1. lutego 1915, jeżeli dokonano lub dokona się je między dniem 26. listopada 1914 a dniem 31. stycznia 1915.

(2) Wierzytelności pieniężne, które na podstawie wypowiedzenia, dokonanego między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. stycznia 1915, zapadają między dniem 1. lutego a dniem 31. marca 1915, są odroczone co do zapłaty do dnia 31. marca 1915 włącznie, o ile z §§ 4. i 5. coś innego nie wynika; od wierzytelności pieniężnych, które zapadły wskutek wypowiedzenia, dokonanego po dniu 31. lipca 1914, lub mają zapaść, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później zapłatę zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów lub rat z tytułu wierzytelności wymienionego w § 1., ustęp 1., rodzaju, nie może wierzyciel uczynić użytku w z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, aniżeli z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. czerwca 1915; wierzyciel może w takim razie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.

§ 16.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 17.

(1) Postępowanie sądowe wskutek skarg, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, wyłączonych według § 1., ustęp 2. i 3., częściowo od ustawowego odroczenia w zapłacie, należy z urzędu kontynuować bez względu na stan postępowania. Nowe skargi o uiszczenie takich wierzytelności są dopuszczalne, choćby żądano w nich się uiszczenia całej kwoty wierzytelności. Natomiast należy odrzucić nowe skargi, jeżeli one odnoszą się tylko do uiszczenia kwot wierzytelności, odroczonej co do zapłaty. Na podstawie weksli lub czeków, które zostały wystawione przed dniem 1. sierpnia 1914 a po dniu 31. lipca 1914 zapadły lub mają zapaść, można wnosić skargi tylko co do kwoty, która stała się płatna.

(2) Wolno zasądzić na dopełnienie takiego świadczenia, co do którego dłużnikowi przysługuje jeszcze w czasie wydania wyroku ustawowe odroczenie zapłaty; jednakże termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych należy oznaczyć w ten sposób, aby on rozpoczął się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty. Dzień ten należy w wyroku oznaczyć kalendarzowo, podając dzień zapadłości wierzytelności. Początek wyrokiem ustanowionego terminu do uiszczenia kwot wierzytelności, co do których ustawowe odroczenie zapłaty przedłużone zostaje niniejszem rozporządzeniem cesarskiem, odracza się łącznie z kosztami procesowymi do tego dnia, w którym należy uskutecznić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Jeżeli dnia zapadłości nie można powziąć z wyroku, który zapadł przed dniem 1. października

1914, uważa się celem oznaczenia początku terminu dla dopełnienia świadczenia dzień 14. sierpnia 1914 jako dzień zapadłości wierzytelności.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 18.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin dla dopełnienia świadczenia:

- a) dla wierzytelności, które według § 1., ustęp 2. i 3., są wyłączone od ustawowego odroczenia zapłaty;
- b) dla wierzytelności pieniężnych, które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914, a zapadają między dniem 1. lutego a dniem 31. maja 1915, jednakże nie należące do wierzytelności, wymienionych w §§ 2. do 5.;
- c) dla zabezpieczonych w księgach gruntowych roszczeń wierzycieli nieuprzywilejowanych (§ 2., l. 5., lit. d), które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły lub mają zapaść między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. maja 1915.

(2) Taki termin można przyznać dla całej wierzytelności lub jednej jej części, jednak nie poza dzień 31. maja 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, przyznane do dnia 31. stycznia 1915 włącznie lub według § 18. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, przedłużone aż do tego dnia, uważa się za przedłużone do dnia 31. marca 1915 włącznie. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu przeciwnika (§ 56. o. e.) zezwolić na dalsze przedłużenie do dnia 31. maja 1915 włącznie lub skrócić przedłużenie ustawowe.

(3) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(4) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłym od dania zabezpieczenia.

(5) Przeciw zezwoleniu lub odmówieniu sędziowskiego odroczenia zapłaty niema środka prawnego.

(6) Postanowienia te nie mają zastosowania do roszczeń z weksli lub czeków.

§ 19.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla roszczeń, wymienionych w § 18., ustęp 1.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do kwoty długu, powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 18. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 20.

(1) Czynsze najmu za ubikacje, używane w całości lub częściowo na przedsiębiorstwo kupieckie, mogą być, bez względu na to, czy kontrakt najmu zawarto przed dniem 1. sierpnia 1914 czy później, odroczone co do zapłaty według postanowień §§ 18. i 19. w ten sposób, iż z półrocznej raty czynszu należy połowę natychmiast uiścić, a następną połowę po upływie kwartału, z kwartalnej zaś raty czynszu jedną trzecią natychmiast a każdą z następnych trzecich części po upływie każdego następnego miesiąca.

(2) Niekorzyści prawne, które ułożono na przypadek zaniedbania wypełnienia w należytym czasie, następują tylko wtedy, gdy najemca nie płaci tych rat w czasie należytym.

(3) Jeżeli raty takiej nie zapłacono w czasie należytym, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmującemu z ważnością na najbliższy termin wypowiedzenia.

§ 21.

(1) Osobom, trudniącym się przemysłem lub handlem, które wykażą się świadectwem izby handlowej i przemysłowej, iż one przeważnie dostarczają lub sprowadzają towary, przeznaczone do wywozu za granicę celną, nadto osobom i przedsiębiorstwom, które wykażą się, że skazani są w przeważnej części na zarobek lub dochody, pochodzące ruchu obcych, można przyznać pod warunkami, wymienionymi w § 18., ustęp 1., sędziowskie odroczenie zapłaty najdalej do dnia 31. sierpnia 1915 włącznie:

- a) dla wierzytelności, które stosownie do § 1., ustęp 2. i 3., są wyłączone od ustawowego odroczenia zapłaty;
- b) dla wierzytelności pieniężnych, które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914 a mają zapaść między dniem 1. lutego a dniem 31. maja 1915;

c) dla wierzytelności oznaczonego w § 2., l. 1., 2., 3. i 5. rodzaju, które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły lub mają zapasę między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. maja 1915, a w szczególności dla wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy także wtedy, gdy kontrakty te zostały mileżąco odnowione po dniu 31. lipca 1914.

(2) Postanowienia § 18., ustęp 3. do 6. i § 19. mają zastosowanie.

Egzekucya.

§ 22.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na egzekucyę dla zabezpieczenia i na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Odroczenie egzekucyi.

§ 23.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, przytoczonymi w § 18., ustęp 1., odroczyć egzekucyę, wdrożoną na rzecz wierzytelności tamże wymienionych, najdalej do dnia 31. maja 1915. o ile nie chodzi o zastaw przedmiotów majątku ruchomego lub o przymusowe ustanowienie prawa zastawu. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli oznaczono już termin zapłaty według §§ 18., 19. lub 21.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 18., ustęp 1. i 3. do 5.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do § 18. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261. lub § 23. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, może w razie, jeżeli termin odroczenia nie upłynął jeszcze przed dniem 31. stycznia 1915, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczonej dalej najdłużej do dnia 31. maja 1915.

(4) W przypadkach, wymienionych w § 21., można pozwolić na odroczenie egzekucyi do dnia 31. sierpnia 1915. Postanowienia poprzedzających ustępów mają zastosowanie.

Sędziowskie odroczenie zapłaty w odniesieniu do terenu wojennego.

§ 24.

(1) Osobom, mającym swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) na obszarze, w którym wskutek wydarzeń wojennych działalność sądu została czasowo zawieszona i osobom, których przedsiębiorstwo znajduje się stale na takim obszarze, może sąd, do którego się odwołano, zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju (§ 18. i 19.), jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należyтым czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki. Postanowienia § 23. mają zastosowanie do takich osób bez względu na rodzaj wierzytelności, na rzecz której prowadzi się egzekucyę.

(2) Sąd może również pod warunkami, oznaczonymi w ustępie 1., uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

Prawo wzajemności.

§ 25.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) takim samym ograniczeniom.

Postanowienia prawne co do należytości.

§ 26.

(1) Jeżeli zapłacono już należytość za protest przy wniesieniu protestu z powodu zaniedbania uiszczenia częściowej zapłaty na weksel lub czek, w takim razie jest już protest, odnoszący się do zaniedbania uiszczenia dalszej zapłaty, wolny od należytości według P. T. 116, lit. g lub a, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89. Bliższe postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

(2). Oznaczone w § 10. oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy weksla własnego lub domicylianta albo posiadacza weksla lub czeku nie jest przedmiotem należytości.

Postanowienia końcowe.

§ 27.

Upoważnia się Rząd do rozszerzenia lub ograniczenia w drodze rozporządzenia wyjątków od ogólnego zarządzenia odroczenia zapłaty, ustanowionego w § 2., l. 1. do 7., 9. do 11., tudzież w §§ 3. do 8. niniejszego rozporządzenia cesarskiego, jakoteż do zmiany lub uzupełnienia postanowień §§ 1. i 9. do 26., o ile jest to potrzebne ze względów gospodarczych.

W szczególności upoważnia się Rząd do wydania przepisów odmiennych od postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności wobec tych dłużników, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w Królestwie Galicji i Lodomeryi z Wielkim Księstwem krakowskim lub w księstwie Bukowiny.

§ 28.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1915. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321.

(2) Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 25. stycznia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

19.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicji i na Bukowinie.

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicji i Lodomeryi z Wielkim Księstwem krakowskim lub w księstwie Bukowiny, przyznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie, jeżeli one zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. kwietnia 1915, tymczasowo do dnia 31. marca 1915 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapaść między dniem 1. sierpnia a dniem 31. marca 1915, tymczasowo na dzień 1. kwietnia 1915. Stosownie do tego odracza się również termin do podniesienia protestu. Przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia uważa się odnośnie do przekazowych weksli i czeków miejsce, wymienione przy imieniu i nazwisku lub przy firmie przekazanego, za siedzibę przekazanego, zaś odnośnie do weksli własnych miejsce ich wystawienia za siedzibę wystawcy.

Wierzytelności wyłączone od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

- a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;
- b) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;
- c) na podstawie wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczenia o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny osób, powołanych z powodu mobilizacji, lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

- a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K,
- b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,
- c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia z tytułu odszkodowania do wysokości 400 K.

(2) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniedbania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie ustanowionego w kontrakcie terminu dodatkowego dla zapłaty premii oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należyłym czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na boni kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w prze-

ciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K a najwyżej w kwocie 1000 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K a najwyżej w kwocie 500 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzonego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczionych na książkę wkładową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na boni kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. rozporządzeń z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć także w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednak w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Wpływ siły wyższej na weksle i чеки.**§ 8.**

(1) Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możliwości przeszkodę i czas jej trwania.

(2) Dla weksli i czeków, bez różnicy miejsca ich wystawienia, które są płatne w Galicyi lub na Bukowinie tudzież dla weksli i czeków, które wystawiono po dniu 31. lipca 1914 a są płatne w Galicyi lub na Bukowinie albo przy których przekazany a przy wekslach własnych, których wystawca mieszka na tym obszarze (art. 4. l. 8, i art. 97. u. w.), odracza się dzień zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tymczasowo na dzień 1. kwietnia 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.**§ 9.**

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwości odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.**§ 10.**

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skarg.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.**§ 11.**

(1) Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, uważa się za dokonane:

a) w dniu 1. października 1914, jeżeli dokonano je między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914;

b) w dniu 1. grudnia 1914, jeżeli dokonano je między dniem 29. września a dniem 25. listopada 1914;

c) w dniu 1. lutego 1915, jeżeli dokonano lub dokona się je między dniem 26. listopada 1914 a dniem 31. stycznia 1915;

d) w dniu 1. kwietnia 1915, jeżeli dokonano się je między dniem 1. lutego a dniem 31. marca 1915.

(2) Od wierzytelności w ten sposób zapadłej można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później uiszczenie zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów, lub rat z tytułu wierzytelności wymienionego w § 1., ustęp 1., rodzaju, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, ani też z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. kwietnia 1915; wierzyciel może w takim czasie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.**§ 12.**

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.**§ 13.**

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwanego postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencya po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten kalendarzowo oznaczono, przesuwa się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiścić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya.**§ 14.**

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucję dla zabezpieczenia na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.**§ 15.**

(1) Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 19.), zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypelnienia zobowiązania w należytych czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki.

(2) Sąd może również uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

§ 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; terminu tego jednak nie można przyznać poza dzień 31. marca 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało do dnia 31. stycznia 1915 włącznie lub według § 16. rozporządzenia z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, aż do tego dnia zostało przedłużone, uważa się za przedłużone do dnia 31. marca 1915 włącznie;

sąd może jednak na wniosek wierzyciela i po przesłuchaniu dłużnika (§ 56. o. e.) powziąć uchwałę na skrócenie terminu.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu lub odmówieniu sędziowskiego odroczenia zapłaty niema środka prawnego.

§ 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla zobowiązania dłużnego, wyjętego od odroczenia zapłaty.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do zobowiązania dłużnego powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 18.

(1) Jeżeli przez sędziowskie odroczenie zapłaty zezwolono na uiszczania odsetek czynszowych ratami, wchodzą niekorzyści prawne, co do których się ułożono na wypadek zaniedbania wypełnienia w czasie należytych, jedynie w razie nieuiszczenia takich rat w czasie przypisanym.

(2) Jeżeli nie zapłaci się takiej raty w czasie należytych, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmującemu z mocą obowiązującą dla najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 19.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć najdalej do dnia 31. marca 1915 egzekucję na rzecz roszczenia, wyjętego od odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylene już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 2. do 4.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do § 15. rozporządzenia z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, lub § 18. rozporządzenia z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, może, jeżeli termin odroczenia nie upłynął jeszcze przed dniem 31. stycznia 1915, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczone najdłużej do dnia 31. marca 1915.

Prawo wzajemności.

§ 20.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod

dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322.

Stürgkh wtr.

Hochenburger wtr.

Forster wtr.

Trnka wtr.

Zenker wtr.

Georgi wtr.

Heinold wtr.

Hussarek wtr.

Schuster wtr.

Engel wtr.

Morawski wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 31. stycznia 1915.

Treść: (№ 20.—25.) 20. Rozporządzenie, którem przedłuża się termin przewidziany w drugim ustępie § 29. rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. lipca 1914, dotyczącego austriackiej korporacji militarnej. — 21. Rozporządzenie celem wykonania § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915 w sprawie odroczenia zapłaty prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych. — 22. Obwieszczenie celem sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. grudnia 1914, dotyczącem piątego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII. — 23. Rozporządzenie o poręczonej wzajemności w państwie niemieckiem odnośnie do postanowień procesowo-prawnych na rzecz osób wojskowych. — 24. Rozporządzenie, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót chleba i pieczywa. — 25. Rozporządzenie w sprawie ustanowienia ceny najwyższej dla mączki ziemniaczanej.

20.

Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem skarbu z dnia 28. stycznia 1915,

którem przedłuża się termin przewidziany w drugim ustępie § 29. rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 141, dotyczącego austriackiej korporacji militarnej.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się:

§ 1.

Termin, przewidziany w drugim ustępie § 29. rozporządzenia cesarskiego z dnia 4. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 141, przedłuża się na trzy miesiące po zawarciu pokoju, zakończającym wojnę.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1915.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Engel wlr.

21.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 29. stycznia 1915

celem wykonania § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, w sprawie odroczenia zapłaty prywatno-prawnych wierzytelności pieniężnych.

§ 1.

Przy wykonywaniu § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, należy w ten sposób zastosować rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 333, że w miejsce

powołanego tamże § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, ma wejść wszędzie § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. lutego 1915.

Engel wlr.

22.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 29. stycznia 1915

celem sprostowania błędu drukarskiego w rozporządzeniu Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 359, dotyczącem piątego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII.

W cenniku lekarstw, ogłoszonym w części CXCIV. Dziennika ustaw państwa z roku 1914, Nr. 359 winna stopa należności w punkcie 2. „uwagi“ do taksy za czynności sporządzania recept (strona 1412) opiewać zamiast 3 h, właściwie 5 h.

Heinold wlr.

23.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 30. stycznia 1915

o poręczonej wzajemności w państwie niemieckiem odnośnie do postanowień procesowo-prawnych na rzecz osób wojskowych.

Z odwołaniem się na rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 27. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 328, o postanowieniach na rzecz osób wojskowych w sile zbrojnej jednego z przymierzonych państw, prowadzących wojnę, podaje się do wiadomości, że ustawodawstwem państwa niemieckiego poręczona została wzajemność odnośnie do wydanych rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 178, postanowień wyjątkowych w dziedzinie postępowania w sprawach cywilno-prawnych dla osób wojskowych i osób z nimi na równi postawionych.

Hochenburger wlr.

24.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 30. stycznia 1915,

dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót chleba i pieczywa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Nie wolno używać do wytwarzania chleba przedniej mąki pszennej, przeznaczonej do pieczenia i do gotowania (punkt 1. i 2., § 1. ustęp 1., rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324).

§ 2.

Pszennej mąki na chleb, pszennej mąki jednolitej i mąki żytniej (§ 1., ustęp 1., punkt 3., i ustęp 2., tudzież § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324) wolno używać do wytwarzania chleba tylko w ilości, która nie przekracza 50 procent ogólnej wagi ilości mąki, przeznaczonej do przerobienia. Reszta ma składać się z mąki jęczmiennej, kukurydzianej, owsianej, ryżowej, ziemniaczanej, mączki ziemniaczanej lub miazgi ziemniaczanej, i to bądź z jednego z tych gatunków bądź z mieszanki dowolnej.

Mączki ziemniaczanej wolno jednak dodawać tylko najwyżej 20 procent ogólnej wagi ilości mąki, którą się ma przerobić.

Prócz tego można przymieszać cukier, jednak tylko najwyżej 5 procent ogólnej wagi ilości przerobić się mającej mąki.

Przy używaniu mąki, zmieszanej już według § 3., ustęp 2., § 4. i § 5. powołanego rozporządzenia ministeryalnego, należy przez dodanie przymieszek stworzyć stosunek mieszanki, powyżej przepisany.

§ 3.

Piekarze, handlarze i inne osoby, zajmujące się sprzedażą chleba, mają obowiązek sprzedawać kupującym chleb także krajany w kromkach w każdej żądanej ilości.

§ 4.

Polityczne władze krajowe mogą w razie potrzeby ustanowić cenę sprzedaży, uwzględniając jakość i wagę chleba mieszanego tudzież mając na oku stosunki istniejące.

§ 5.

Do wytwarzania pieczywa małego wolno używać przedniej mąki pszennej, przeznaczonej do pieczenia lub do gotowania (§ 1., ustęp 1., punkt 1. i 2., tudzież § 3., ustęp 1., rozporządzenia ministerjalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324) tylko w tej ilości, która w pierwszym przypadku nie przewyższa 50 procent a w ostatnim 70 procent ogólnej wagi ilości mąki, przeznaczonej do przerobienia.

Reszta winna składać się z przymieszek, oznaczonych w § 2., ustęp 2. i 3., i to z poszczególnych lub z dowolnej ich mieszanki.

Polityczne władze krajowe mają ustanowić wagę, kształt i cenę sprzedaży tego pieczywa małego. Wytwarzanie wszelkiego innego rodzaju pieczywa z mąki pszennej jest zakazane.

§ 6.

Polityczne władze krajowe są uprawnione zezwolić na prośbę każdym razem z osobna w przypadkach, zasługujących na całkiem wyjątkowe uwzględnienie, w szczególności odnośnie do wytwarzania chleba i pieczywa dla zakładów leczniczych, jakoteż dla celów dyetetycznych i religijnych, na wyjątki od przepisów §§ 1., 2. i 5.

§ 7.

Polityczne władze krajowe mogą odpowiednio do stosunków miejscowych ustanowić ilość dziennie dozwolonych wypieków chleba i pieczywa małego, w przemysłowych przedsiębiorstwach wytwórczych.

§ 8.

Przepisów niniejszego rozporządzenia o mieszankach mącznych należy także i wtedy przestrzegać, jeżeli ciasto na chleb lub na pieczywo, przyrządzone już przez osobę trzecią, przynosi się do piekarni celem jego wypieczenia.

Także mąki pszennej i żytniej, wytworzonej w młynach, w których się mieli za otrzymaniem wynagrodzenia, dla użytku domowego producentów zboża, wolno używać do sporządzania chleba i pieczywa tylko w postaci mieszanki, przepisanej niniejszem rozporządzeniem.

§ 9.

Handlarzom i innym przekupniom wolno wprowadzać do obrotu tylko taki chleb i takie pieczywo, wytworzone z mąki pszennej lub żytniej a pochodzące z krajów tutejszych, które odpowiada przepisom niniejszego rozporządzenia.

§ 10.

Do sporządzania w sposób przemysłowy ciast tak zwanych babek, pączków, strudla, ciasta francuskiego i drożdżowego, sucharków i tym podobnych, wolno używać przedniej mąki pszennej do pieczenia tylko w takiej ilości, która nie przewyższa 70 procent ogólnej wagi ilości mąki, przeznaczonej do przerobienia.

Reszta winna składać się z przymieszek, wymienionych w § 2., ustęp 2. i 3., i to z jednego z tych gatunków lub z ich dowolnej mieszanki. Produkcya tego rodzaju dozwolona jest nadto tylko w dwóch dniach w tygodniu. Naczelnik gminy winien te dwa dni stosownie do miejscowego zwyczaju ustanowić i podać do wiadomości publicznej.

Każde wytwarzanie w celu odpłatnego udzielania osobom trzecim uważa się za dokonane w sposób przemysłowy.

§ 11.

Zakazuje się używanie w piekarniach i cukierniach mąki pszennej, żytniej lub jęczmiennej jako mączki do posypywania dla oddzielania wytwórców z ciasta.

§ 12.

Wytwory piekarniane i cukierniane wolno wytwórcom i handlarzom tudzież w przemysłowych przedsiębiorstwach gospodnich i szynkarskich wszelkiego rodzaju wydawać gościom tylko na ich żądanie względnie zamówienie. Wystawianie na stołach tac z tymi wytworami jakoteż obnoszenie na tacach celem wolnego ich wyboru jest zakazane.

§ 13.

Piekarze, cukiernicy, inne osoby, zajmujące się sprzedażą pieczywa, jakoteż przedsiębiorcy gospodni i szynkarscy wszelkiego rodzaju winni jedną odbitkę drukowaną niniejszego rozporządzenia przybić w swych ubikacjach sprzedaży i ruchu przedsiębiorstwa na miejscu dla każdego widocznem.

§ 14.

Polityczne władze pierwszej instancji, jakoteż władze policyjne są uprawnione przedsiębrać

przez swe organa lub przez ustanowionych specjalnie w tym celu i odnośnie do zachowywania tajemnic przedsiębiorstw zaprzysiężonych rzeczoznawców każdego czasu oględziny w ubikacjach, w których sporządza się towary piekarskie, przechowywa je, wystawia się na sprzedaż lub pakuje, wglądać do zapisków przedsiębiorstw i według własnego wyboru pobierać próbki do zbadania.

Przedsiębiorcy i ich zastępcy są obowiązani dawać wszelkie wyjaśnienia organom urzędowym, jakoteż rzeczoznawcom, jakiego oni tylko zażądataj.

Polityczne władze pierwszej instancji, jakoteż władze policyjne są uprawnione do powoływania do tych czynności urzędowych także organów straży skarbowej, policji środków żywności i policji targowej urzędów gminnych.

§ 15.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i przepisów, wydanych na jego zasadzie, o ile niema zastosowania odpowiedzialność karnosądowa, będą karaly władze polityczne pierwszej instancji grzywnami do 5000 K lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec a zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacyi przemysłowej, można nadto odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do wytwarzania chleba i pieczywa dla administracyi wojskowej.

§ 17.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 6. lutego 1915 w miejsce rozporządzenia ministeryalnego z dnia 31. października 1914, Dz. u. p. Nr. 301.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

25.

Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa i Ministra spraw wewnętrznych z dnia 30. stycznia 1915,

w sprawie ustanowienia ceny najwyższej dla
mączki ziemniaczanej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274,

zarządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Cena za jeden cetnar metryczny najlepszego gatunku mączki ziemniaczanej nie może przekroczyć przy sprzedaży, dokonywanej przez producenta mączki, 50 K.

§ 2.

Pod ceną najwyższą, ustanowioną w § 1., rozumie się cenę w miejscu produkcji. Ona zawiera koszt przewozu aż do najbliższego towarowego dworca kolejowego, w razie przewozu wodą aż do najbliższej stacji dla statków, tudzież kosztu załadowania. Cena najwyższa obejmuje także cenę worka i uważa się brutto za netto przy zaplacie gotówką.

W razie odsprzedaży wolno prócz kosztów przewozu doliczyć nadwyżkę jednorazową w wysokości 1½ procent ceny najwyższej.

§ 3.

Polityczna władza krajowa może wezwać posiadacza mączki ziemniaczanej, aby towar znajdujący się w jego posiadaniu dostawił po cenie najwyższej, którą ustanowiono. Jeżeli posiadacz nie chce zadość uczynić temu wezwaniu, wówczas może polityczna władza krajowa zapasy sprzedać na rachunek i koszt posiadacza; cenę sprzedaży winna ustanowić polityczna władza krajowa ostatecznie po wysłuchaniu rzeczoznawców z uwzględnieniem ceny najwyższej, jakoteż dobroci towaru i jego użyteczności.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do mączki ziemniaczanej, sprowadzanej z zagranicy celnej.

§ 5.

Za przekroczenia postanowień rozporządzenia niniejszego i przepisów, wydanych na jego podstawie, będą polityczne władze pierwszej instancji karaly osoby, zajmujące się sprzedażą, grzywnami do 5000 koron lub karami areszta do 6 miesięcy.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 3. lutego 1915.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 7. lutego 1915.

Treść: (№ 26.—29.) 26. Obwieszczenie, dotyczące oświadczenia cesarskiego rządu niemieckiego o mocy obowiązującej „Układu Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej“ na obszarach, zostających pod ochroną niemiecką. — 27. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów. — 28. Rozporządzenie o użyciu zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów. — 29. Obwieszczenie w sprawie zezwolenia na przetwarzanie i sprzedaż pewnych oznaczonych ilości tych gatunków metali, które objęto rekwizycją na cele wojenne według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915.

26.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 28. stycznia 1915,

dotyczące oświadczenia cesarskiego rządu niemieckiego o mocy obowiązującej „Układu Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej“ na obszarach, zostających pod ochroną niemiecką.

Według zawiadomienia Ministerstwa spraw zewnętrznych cesarski rząd niemiecki podał do wiadomości szwajcarskiej radzie związkowej stosownie do art. 16 b układu Unii paryskiej z dnia 20. marca 1883 dla ochrony własności przemysłowej, rewidowanego w Brukseli dnia 14. grudnia 1900 i w Waszyngtonie dnia 2. czerwca 1911 (Dz. u. p. Nr. 64 z roku 1913, pod l), że ten układ ma wejść w życie na obszarach, zostających pod ochroną niemiecką, w tej samej chwili jak w państwie niemieckiem.

Układ niniejszy wszedł w życie w państwie niemieckiem w dniu 1. maja 1913.

Trnka wlr.

27.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem robót publicznych, Ministerstwem kolei żelaznych i Ministerstwem obrony krajowej z dnia 7. lutego 1915

o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obowiązkowi zgłoszenia podlegają wszystkie istniejące i w przyszłości nadejść mające zapasy:

1. glinu, antymonu, ołowiu, chromu i ferrochromu, miedzi, mosiądzu, molibdenu, i ferromolibdenu, niklu i ferroniklu, spiżu, wanadu i ferrowanadu, wolframu i ferrowolframu, cyny i stopów cyny, o ile te metale i stopy znajdują się w stanie nieprzerobionym;

2. rud, produktów pierwotnych, kawałków odlewów surowych, taśli, płyt, blach, prętów, rur, drutów, materiałów starych, odpadków, okruchów i popiołów tych metali i tych stopów;

3. materiałów starych, odpadków, okruchów i popiołów i innych stopów poprzednio wspomnianych metali, o ile się ich nie przerabia w własnym przedsiębiorstwie;

4. blachy cynowanej i odpadków blachy cynowanej.

Obowiązek zgłoszenia odpada, o ile istniejące zapasy nie przewyższają ilości następujących:

przy glinie 20 *kg*, antymonie 10 *kg*, ołowiu 100 *kg*, chromie i ferrochromie 10 *kg*, miedzi 30 *kg*, mosiądzu, zawierającym 58% lub mniej miedzi 200 *kg*, zawierającym więcej miedzi 10 *kg*, molibdenie i ferromolibdenie 10 *kg*, niklu i ferro-niklu 1 *kg*, spiżu 200 *kg*, wanadzie i ferrowanadzie 5 *kg*, wolframie i ferrowolframie 10 *kg*, cynie 10 *kg*, stopach cyny, zawierających mniej anizeli 85% cyny 50 *kg*, zawierających cyny 85% lub więcej 20 *kg*, przy nowej blasze cynowanej 100 *kg*.

Rudy, produkty pierwotne, materiały stare, odpadki, okruchy i popioły należy zawsze zgłaszać.

§ 2.

Każdy, kto posiada w zapasie materiały rodzaju, wymienionego w § 1., pod l. 1. do 4., w ubikacjach własnych lub obcych lub dla innych je utrzymuje, jest obowiązany najdalej do dnia 18. lutego 1915 włącznie zgłosić te zapasy, o ile one przekraczają najmniejsze ilości, wyszczególnione w § 1., ustęp ostatni, według ich stanu w dniu 7. lutego 1915 u politycznej władzy I. instancyi, w której okręgu znajdują się te zapasy.

Podobne zgłoszenie należy uskutecznić do dnia 8. każdego następującego miesiąca według stanu z ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego.

Materiały, które dnia 7. lutego 1915 lub w dalszym ciągu w ostatnim dniu miesiąca pozostają w transporcie, winien zgłosić odbiorca natychmiast po nadejściu przesyłki.

Co do zapasów, znajdujących się w posiadaniu państwa, w szczególności c. k. kolei państwowych i zarządu poczt i telegrafów, obowiązują szczególne postanowienia.

§ 3.

Do uskuteczniania zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów, znajdujących się u władz politycznych I. instancyi i u zwierzchności gminnych.

Zgłoszenia należy uskutecznić w dwóch egzemplarzach. W razie przesyłki drogą pocztową

należy nadać na pocztę najpóźniej ostatniego dnia terminu.

Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy I. instancyi; drugi winna ta władza przesłać zaraz bezpośrednio Ministerstwu handlu.

§ 4.

Każdy, obowiązany do uskutecznienia zgłoszenia, winien prowadzić dokładną książkę składową co do zapasów. W tej książce musi być uwidoczniona każda zmiana ilości zapasu i tegoż użycie.

W razie sprzedaży należy także wpisywać do książki składowej imię i nazwisko tudzież miejsce zamieszkania nabywcy oraz zwrócić uwagę nabywcy w sposób, który można wykazać, na obowiązek zgłoszenia.

§ 5.

Nad wykonywaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będzie Ministerstwo handlu, posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi odpowiednimi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać ubikacje składowe i inne zakłady tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 6.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karane polityczne władze I. instancyi grzywnami do 5.000 koron lub karani aresztu do 6 miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Forster wlr.

Heinold wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

28.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami z dnia 7. lutego 1914,

o użyciu zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej

powinności wojennych, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274. zarządza się celem uregulowania użycia metali i stopów dla celów wojskowych i gospodarczych, co następuje:

§ 1.

1. Wszystkie znajdujące się w dniu 7. lutego 1915 w królestwach i krajach reprezentowanych w radzie państwa zapasy glinu, antymonu, ołowiu, chromu i ferrochromu, miedzi, mosiądzu, molibdenu i ferromolibdenu, niklu i feroniklu, spizu, wanadu i ferrowanadu, wolframu i ferrowolframu, cyny i stopów cyny, o ile materiałom tym nie nadano już przez dalsze przerobienie ich takiej postaci, która odróżnia je od surowca, uzyskanego w sposób hutniczy,

2. nadto wszystkie zapasy rud, produktów pierwotnych, materiałów starych, odpadków, okruców i popiołów wspomnianych metali,

które według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, zgłosić należy do dnia 18. lutego 1915, są mocą niniejszego rozporządzenia objęte rekwizycją dla celów wojennych w myśl postanowień poniżej wymienionych. Przedmiotów tych nie wolno bez względu na to, czy uczyniono zadość obowiązкови zgłoszenia czy nie, począwszy od dnia 7. lutego 1915, ani sprzedawać ani przerabiać bez zezwolenia Ministerstwa handlu ani też w inny sposób nimi rozporządzać bez wspomnianego zezwolenia.

Zakazowi temu nie podlegają te zapasy, które niezbędnie są potrzebne do spełnienia nakazów zarządu wojskowego tudzież zapasy, znajdujące się w posiadaniu państwa, w szczególności c. k. kolei państwowych i zarządu poczt i telegrafów, jakoteż w posiadaniu wszelkich innych kolei żelaznych, znajdujących się w obrębie operacyi wojennych.

§ 2.

Objęte rekwizycją zapasy, o ile będą uznane przy badaniu, dokonaniem przez rzeczoznawców, za odpowiednie dla celów wojskowych, zostaną całkowicie przyjęte dla zarządu wojskowego za wynagrodzeniem, które się oznaczy.

Posiadacz winien je przechowywać aż do rzeczywistego odebrania przez zarząd wojskowy.

Posiadaczowi należy się, o ile miał na składzie zapasy celem przerobienia lub sprzedaży, od dnia doniesienia do rzeczywistego odebrania zapasów za każdy cały miesiąc wynagrodzenie w wysokości $\frac{1}{2}\%$ ceny odebrania; nie uwzględnia się ułanków miesiąca.

§ 3.

Za objęte rekwizycją zapasy, które przy badaniu, dokonaniem przez rzeczoznawców,

uznane zostaną za nieodpowiednie dla celów wojennych, należy się posiadaczowi, o ile posiadał zapasy na składzie celem przerobienia lub sprzedaży, od dnia zgłoszenia aż do chwili oddania ich mu do rozporządzenia, dzienne wynagrodzenie, które obliczyć należy w wysokości 9% oznaczyć się mającej wartości szacunkowej za rok.

§ 4.

Jeżeli materiały te nie zostaną całkowicie przyjęte (§ 2., ustęp 1.) w ciągu trzech miesięcy od dnia zgłoszenia, wówczas posiadacz może dowolnie rozporządzać zapasem. W tym przypadku należy się posiadaczowi, który miał na składzie zapasy celem przerobienia lub sprzedaży, za trzy miesiące wynagrodzenie, ustanowione w § 3.

§ 5.

Zapas, objęty rekwizycją, może Ministerstwo handlu na prośbę posiadacza pozostawić mu do wolnego rozporządzenia w całości lub w części.

Prośbę taką można wnieść równocześnie ze zgłoszeniem lub później.

Za ilość zapasu, która pozostawiona została posiadaczowi, nie należy się żadne wynagrodzenie.

§ 6.

1. Kto bez wymaganego zezwolenia sprzedaje zapas, objęty rekwizycją, lub część tego zapasu, przerabia albo w inny sposób, zostający w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem, nim rozporządza,

2. kto w prośbach o pozostawienie zapasów do dowolnego rozporządzenia podaje okoliczności nieprawdziwe,

będzie, o ile czynność nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu, karany przez polityczną władzę powiatową grzywną do 5000 koron lub karą aresztu do 6 miesięcy.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

29.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych z dnia 7. lutego 1915

w sprawie zezwolenia na przetwarzanie i sprzedaż pewnych oznaczonych ilości tych gatunków metali,

które objęto rekwizycją na cele wojenne według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28, o użyciu zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów, zezwala się w ogólności aż do dalszego zarządzenia na przetwarzania i sprzedaż materiałów, które mocą tego rozporządzenia objęto rekwizycją na cele wojenne, a to w granicach niżej wymienionych:

1. Posiadaczom przyznaje się celem przetwarzania w własnym przedsiębiorstwie z objętych rekwizycją zapasów metali i stopów, które istniały w dniu 7. lutego 1915, o ile one są w stanie nieprzerobionym, następujące udziały procentowe:

- a) przy ołowiu i spiżu 25%
- b) przy mosiądku o 58% lub mniejszej zawartości miedzi 25%
- c) przy cynie i stopach cyny, posiadających więcej niż 60% zawartości cyny 15%
- d) przy stopach cyny o 60% lub mniejszej zawartości cyny 25%

Dla sporządzania stali narzędziowej wolno użyć:

- e) z chromu i ferrochromu 25%
- f) z wolframu i ferrowolframu 20%
- g) z molibdenu i ferromolibdenu 20%

2. Posiadaczom wolno sprzedać następujące ilości objętych rekwizycją zapasów metali i stopów, które znajdowały się w dniu 7. lutego 1915, o ile są w stanie nieprzerobionym:

- a) przy ołowiu i spiżu 15%
- b) przy mosiądku o 58% lub mniejszej zawartości miedzi 15%

- c) przy cynie i stopach cyny, posiadających więcej niż 60% zawartości cyny 10%
- d) przy stopach cyny o 60% lub mniejszej zawartości cyny 15%

3. Ilości przerobione i sprzedane stosownie do zezwolenia, udzielonego w punkcie 1. i 2., nie mogą przekraczać razem wzięte stopy procentowej, wymienionej w punkcie 1.

4. Posiadacz rud, produktów pierwotnych, materiałów starych, odpadków, okruchów i popiołów może także kazać je dla siebie przerobić na surowce w własnym przedsiębiorstwie lub w obcych przedsiębiorstwach, znajdujących się w krajach tutejszych, nie wolno mu ich jednak sprzedać bez zezwolenia c. k. Ministerstwa handlu.

5. Posiadaczom przedsiębiorstw, wytwarzających żelazo i stal, dozwala się na przetwarzanie dla tych celów tyle znajdującego się w ich posiadaniu zapasu glinu, ile jego potrzeba do końca kwietnia 1915.

6. Posiadacze mogą przetwarzać takie ilości objętych rekwizycją metali i stopów tudzież materiałów starych i odpadków, jakie są potrzebne do poprawek, mających na celu dalsze utrzymanie własnego przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw obcych. Takie użycie jest tylko wtedy dopuszczalne, jeżeli nie można go zastąpić innymi materiałami i jeżeli materiał stary, uzyskany przez te poprawki a niezdatny do użytku w własnym przedsiębiorstwie posiadacza, odda się do rozporządzenia zarządowi wojskowemu za odpowiednim wynagrodzeniem, a to, o ile jego waga wynosi co najmniej 20 kilogramów. Pod tymi samymi warunkami dopuszcza się także sprzedaży oznaczonych materiałów, które potrzebne są dla celów tego rodzaju.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 10. lutego 1915.

Treść: (Nr. 30. i 31.) 30. Rozporządzenie, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów. — 31. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylenia celi od rozmaitych przedmiotów.

30.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 9. lutego 1915, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.*)

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się, względnie ogłasza się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

W miejsce postanowień rozporządzeń ministerjalnych z dnia 2. października 1914, Dz. u. p. Nr. 265, z dnia 21. października 1914, Dz. u. p. Nr. 288, z dnia 30. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 329, i z dnia 4. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 3, wchodzą postanowienia następujące:

§ 2.

Zakazuje się wywozu wymienionych poniżej przedmiotów i ich przewozu:

I.

1. ziarn i łupin kakao,
2. kawy surowej i palonej,

*) Uwaga: Przedmioty, wydrukowane w dalszym ciągu drukiem rozstrzelonym, nie były zawarte w rozporządzeniach, przytoczonych w § 1.

3. herbaty,

4. pieprzu,

Uwaga: Zakaz ten nie odnosi się do papryki.

5. zboża (pszenicy, poślądu, orkisz, żyta, jęczmienia wszelkiego rodzaju, owsa, kukurydzy, hreczki, prosa),

6. owoców strączkowych (bobu, grochu, soczewicy, wyki, łupin),

7. ryżu,

8. mąki i wszelkiego rodzaju wyrobów z młwa, wliczonych pod Nr. t. 33. taryfy celnej,

9. słoju,

10. ziemniaków,

11. cebuli, czosnku, buraków wszelkiego rodzaju, świeżej kapusty, jarzyn i roślin, służących dla użytku kuchennego a osobo nie wymienionych, w stanie świeżym jakoteż jarzyn tego rodzaju przyrządzonych (ususzonych, suszonych [suszona jarzyna], prasowanych, pokrajanych, sproszkowanych) także osolonych lub marynowanych (z wyjątkiem grzybów suszonych i ogórków kiszonych) oraz konserw z jarzyn (z wyjątkiem konserw luksusowych),

12. wszelkiego rodzaju tłuszczów do potraw tudzież słoniny,

13. mięsa świeżego i przyrządzonego, kielbas z mięsa, konserw z mięsa oraz konserw z mięsa i jarzyn,

14. dziczyzny i dzikiego ptactwa, gęsi,

15. ryb świeżych, solonych, wędzonych, suszonych, konserw z ryb,

16. sucharów, używanych w armii i na okrętach,

17. chleba i wyrobów z ciasta,

18. czekolady w tabliczkach i taflach, masy kakao i kakao w proszku,

19. konserw kawowych, kawy słodowej, i innych surrogatów kawy,
20. jaj,
21. rumu,
22. octu, wyciągu octowego i kwasu octowego,
23. serów wszelkiego rodzaju,
24. mleka skondensowanego i mleka ususzonego w kształcie proszku lub w tabliczkach (konserw mlecznych),
25. cukru z trzciny cukrowej i cukru burakowego.

Zakaz wywozu nie obejmuje tak zwanego małego obrotu granicznego między mieszkańcami gmin, położonych bezpośrednio koło linii cłowej, mającego na celu zaspokojenie codziennych potrzeb zapomocą wyżej wymienionych przedmiotów.

II.

1. Bydła, świń, owiec i kóz,
2. koni, mułów, osłomulów i osłów,
3. gołębi,
4. siana, słomy i sieczki,
5. rzepaku, rzepaku do siewu z wyjątkiem nasion buraków cukrowych,
6. siemienia lnianego i konopnego, nasion bawełny, sezamu, orzachy podziemnej, ziarn palmowych, suszonych ziarn orzechów kokosowych, ziarn zaprawki, koniczyny na zasiew, kminku,
7. skórek i skór w stanie surowym, pęcherzy i jelit świeżych, solonych lub suszonych, błonek złotarskich,
8. tłuszczu dla celów technicznych i kwasów tłuszczowych Nr. t. 91. (tranu rybiego i tranu z fok), Nr. t. 92 (łoju zwierzęcego i łoju prasowanego), Nr. t. 93 (łoju roślinnego, tłuszczu palmowego, tłuszczu z ziarn palmowych i tłuszczu z orzechów kokosowych), Nr. t. 95 (kwasu stearynowego, kwasu palmitowego), Nr. t. 96 (parafiny) i Nr. t. 97 (degrasu i kwasu elainowego),
9. tłustych olejów,
10. europejskiego drzewa budulcowego i użytkowego, twardego lub miękkiego, okrągłego, obciosanego, porzniętego piłą, pociętego, połupanego, drzewa wcale nieobrobionego, tudzież progów kolejowych jakoteż słupów telegraficznych, tafl drzewnych obłupionych lub ostruganych Nr. t. 347, tudzież fornir lub płyt, utworzonych przez zlepianie fornir i przysposobionego drzewa na becзки; surowych, przysposobionych i obrobionych łożysk drewnianych dla ręcznej broni palnej, tudzież wyrobów kołodziejskich, jakoteż drzewa przysposobionego dla robót kołodziejskich, pali na namioty, kołów na namioty i trzonów do narzędzi,
11. węgla do palenia (także węgla drzewnych), tudzież koksu i brykietów,
12. rud kruszcowych,

13. dwusiarczka żelaza i odpadków dwusiarczka żelaza,

14. żużli z przedsiębiorstw hut metalowych,

15. asbestu, grafitu, kaolinu; magnezytu, surowego lub palonego, tudzież cegieł magnetyzowanych,

Uwaga: Tutaj nie należą ołówki opravione i nieoprawione.

16. materiałów do farb tudzież wyciągów barwników jakoteż farb wszelkiego rodzaju i farb terowych,

Uwaga: Zakas ten odnosi się także do sadzy, bistru sadzy, pyłu węgla, jakoteż do mielonych i przyrządzonych czernideł Nr. t. 605 do 607, natomiast nie odnosi się do farb ziemnych, bieli cynkowej, bieli ołowianej, litoponu, bieli gryfitowej, tudzież do farb emaliowych i farb do malowania na szklwie oraz do farb utartych z lakierów jakoteż przyrządzonych jako farby malarskie, wodne i pastelowe.

17. materiałów do garbowania i wyciągów materiałów do garbowania,

18. żywicy zwyczajnej, kalafonii,

19. terpentyny i oleju terpentynowego,

20. mastyku i wyciągów mastykowych,

21. teru z węgla kamiennego tudzież wszystkich lekkich i ciężkich tłuszczów z mazi węgla kamiennych i wszystkich organicznych produktów, używanych do wyrobu materiałów wybuchowych i materiałów farb terowych, z wyjątkiem kwasu będzwinowego i tegoż soli. Tutaj zaliczyć należy w szczególności następujące produkty i ich sole:

- a) aldehyd mrówkowy, fosgen (chlorotlenek węgla), chlorometan, chlorek etylowy, kwas octowy kryształiczny, bezwodnik kwasu octowego, kwasy chlorowo-octowe, ester octowy (octan etylowy), eter aceto-octowy,
- b) benzol, toluol, ksyloł, naftalinę, antracen i tegoż związki azotowe, amidowe i chlorowe, jakoteż ich kwasy siarczane, kwasy węglowe i produkty zastępcze:

anilinę, toludyne, ksyldinyne, kumidynę, anilinę potasową, naftylamin (alfa i beta), kwas sulfanilowy, kwas metanilowy, kwas naftionowy, naftionat, kwas Freunda, fenylendiamin, toluylendiamin, naftylendiamin, benzidin, tolidin, nadto anilinę i toluidynę jednometyliczną, jednoetylową, jednobenzylową, dwumetyliczną, dwuetylową, dwubenzylową, metylowoetyliczną, metyloobenzylową, etyloobenzylową, dyfenylamin, nitrobenzol, dwu- lub podwójny nitrobenzol, dwu- lub podwójny nitrotoluol, trójnitrotoluol, nitronaftalinę, kwas ftalowy, kwas antranilowy, chlorek benzyłowy, chlorki benzoilowe,

- c) fenol (kwas karbolowy), krezol, dwuoksybenzol (resorcyna), alfa i beta naftol, tegoż związki azotowe, krochmalowe i chlorowe jakoteż ich produkty zastępcze (na przykład kwasy naftolowo-siarczane [kwasy Neville i Winthera, kwasy szafranowe, kwasy Schöffera, F-kwasy, kwasy chromotropowe], kwasy amidonaftolosiarczane [kwasy Gamma, J-kwasy, H-kwasy, S-kwasy, SS-kwasy], anisidine, phenetidine, dianisidine, azobenzol, amidoazobenzol, amidoazotoluol, acetanilid [antyfebryna], amidoacetanilid, amidofenole, amidokresole, amidofenol dwumetyłowy i dwuetyłowy, kwasy dwuamidostilbenzulowe, kwasy salicyłowe, kwasy nitro- i amidosalicyłowe, kwasy naftolowo-węglowe),
- d) aldehydy, ketony, wodne roztwory leku i ich produkty zastępcze (aldehyd bęźdzwinowy, aldehydy azotowe, chlorowe i amidobęźdzwinowe, czworometyłowe, czworoetyłowe diamidodifenylketony i hydrole).
22. olei mineralnych i wszystkich olei z nich utworzonych, w szczególności benzyny, nafty, olei gazowych i ciężkich olei wszelkiego rodzaju,
23. bawełny, surowej, gremplowanej, blichowanej, zabarwionej, pofarbowanej i jej odpadków, waty bawełnianej i pakul wełnianych,
24. przędzy bawełnianej wszelkiego rodzaju, także przysposobionej do sprzedaży drobiazgowej,
25. tkaniny bawełnianej, zwykłej, gładkiej, także pojedynczej cwelichowej, surowej lub blichowanej, tudzież przedmiotów dzianych i szydełkowych z bawełny, jakoteż wszystkich nieprzemakalnych materiałów bawełnianych,
26. lnu, konopi, juty i innych szczegółowo niewymienionych roślinnych materiałów do przędzenia, surowych, moczonych, zmiędlonych, wyczesanych, blichowanych, zabarwionych tudzież ich odpadków,
27. przędzy lnianej, konopnej, juty, tudzież przędzy z szczegółowo niewymienionych roślinnych materiałów do przędzenia,
28. tkanin z przędzy lnianej, konopnej, juty i przędz z szczegółowo niewymienionych roślinnych materiałów do przędzenia, niewzorzystych, surowych, blichowanych lub wylugowanych, zabarwionych lub przedzonych na kolor pstry, impregnowanych, do 80 nici w osnowie i wątku na 2 cm w kwadracie (wyjąwszy dywany i materiały na meble i firanki), nadto
29. przedmiotów sporządzonych z przędz, wymienionych w punkcie poprzednim,
30. nakryć na wozy i innych placht z grubych materiałów, także impregnowanych, z wyjątkiem przykryw, używanych w zwyczajnym ruchu kolejowym i okrętowym, następnie namiotów, pasów na namioty i płóciennych drelichów na namioty Nru t. 207 a 2, o wadze od 500 do 550 g na metr kwadratowy, tudzież ceraty wszelkiego rodzaju,
31. powrozów o grubości na 10 do 25 mm włącznie, tudzież wszelkiego rodzaju pasów i taśm do nich podobnych,
32. wełny, surowej, oczyszczonej, wyczesanej, zabarwionej, blichowanej, nafarbowanej i jej odpadków, włosieni i innych włosów końskich, także warkoczy z włosia końskiego,
33. przędzy wełnianej wszelkiego rodzaju,
34. wełnianych nakryć i koców, tudzież tkanin dzianych i szydełkowych z wełny,
35. materiałów na mundury i gotowych mundurów wszelkiego rodzaju, także biesagów,
- Uwaga: Tutaj nie należą rękawiczki skórko we.
36. zbitej wełny do maszyn,
37. grubych szczotek (szczotek do koni, zgrzebeł),
38. koszy do pakowania i do noszenia,
39. miazgi papierniczej blichowanej lub nieblichowanej i tektury dachowej,
40. papieru drukarskiego, bibuły i bibułki jedwabnej (z wyjątkiem papieru cygaretowego, krajanego i w całych arkuszach).
41. kauczuku, gutaperki (także balaty) w stanie surowym lub oczyszczonym, nadto ich odpadków, faktisu (surogatu kauczuku),
42. wyrobów kauczukowych Nr. t. 305—320; Uwaga: Zakazowi wywozu nie podlegają inne towary, których nieznaczne części sporządzono z kauczuku,
43. wyprawnej skóry wszelkiego rodzaju, z wyjątkiem skóry galanteryjnej,
- Uwaga: Do skóry galanteryjnej zalicza się także skórę świńską o grubości 2 mm lub mniejszej.
44. wyrobów siodlarskich, rymarskich i miechowniczych, o ile one zdadne są dla użytku wojskowego,
45. trzewików i butów dla mężczyzn o wadze jednej pary ponad 1000 g, tudzież opanek,
46. towarów futrzanych z pospolitych skór,
47. baraków i części składowych baraków, drewnianych łodzi, wiosel, tudzież skrzyń do gotowania i tacek, jakoteż nart, przysposobionych drzewców na narty, lasek do nartów i ich części składowych,
48. łąk i podstaw do siodeł,
49. nosz, służących do przenoszenia na koniach itd.,
50. izolatorów do zakładania telegrafów i telefonów, zmontowanych lub nie,
51. surowca żelaza; żelaza i stali w stanie starym, połamanym i w odpadkach do przetapiania i spajania,

Uwaga. Tutaj należą także żelazo nakrzemione, żelazo manganowe i inne stopy żelaza,

52. żelaza nieolawnego; ingotu,

53. sztab żelaza lanego i sztab z spajanego żelaza lipionego, bryły i płyt,

54. stali chromowej i niklowej, tudzież stali chromowo-niklowej w sztabach, walcowanej, kutej lub ciągniętej,

55. drutu żelaznego i stalowego, także cynowanego lub cynkowego o grubości 0·3 do 6 mm,

56. I-dźwigarów o wadze od 16 do 186 kg i II-dźwigarów o wadze 8·7 do 50·5 kg na metr bieżący,

57. blachy żelaznej i stalowej o grubości 0·7 do 2 mm przy długości od 1000 do 3700 mm i szerokości od 360 do 850 mm, nadto takie blachy o grubości od 10 do 12 mm,

58. blachy cynowanej,

59. rur z żelaza kutego,

60. drutu kolczastego wszelkiego rodzaju, powrozów drucianych od 8 do 35 mm grubości,

61. konstrukcyi mostów, także rozłożonych,

62. kotłów (flaszek) do transportu gazów zgęszczonych,

63. pochodni, przydatnych na wypadek burzy, tudzież min rzecznych i morskich oraz naczyń do min,

64. puszek, domowego i kuchennego naczynia z blachy pobielanej,

65. szyn i środków do ich przymocowywania, urządzeń do wymijania i urządzeń do miejsc krzyżowania się, platform do przesuwania, hamulców i pufrów,

66. kłonic i przyrządów do łamania grubego kamienia,

67. podbijaków i łopat,

68. haków i młotów o wadze poszczególnej sztuki ponad 500 g, czarnych lub zwyczajnych,

69. trzgli, kandarów, strzemion, bodźców, okucia i innych przedmiotów z żelaza do jazdy konnej i powożenia,

70. zgrzebeł końskich z blachy,

71. podków, bródek do podków, hufnali,

72. kotwic (o dwu lub więcej łapach),

73. węgielnic stolarskich (fasonowych) o długości na 25 × 25 do 60 × 60 i grubości na 3 do 7 mm,

74. większych taśm do mierzenia w puszkach,

75. pilników o długości nacięcia 250 mm i większej,

76. świdrów wszelkiego rodzaju, rzczaków, dłuł, kluczy do śrub o wadze wyższej niż 250 g,

77. pił do użytku maszynowego tudzież pił poprzecznych i lasowych,

78. łańcuchów żelaznych o grubości ogniw na 2 mm lub większej,

79. wozów o ruchomych skrzyniach i podstaw takich wozów dla kolei polnych,

80. sieci dla ochrony torped,

81. pancerzy ochronnych oraz części składowych tychże i konstrukcyi pancernych dla dział,

82. osęk, żelaza wlawowego wszelkiego rodzaju także takiego dla zakładania przewodów elektrycznych,

83. torped i ich części składowych, na przykład: rezerwoarów na powietrze, puzder na patrony wybuchowe, mechanizmów do poruszania, śrub śmigowych,

84. broni, podstaw na broń oraz części składowych broni wszelkiego rodzaju,

85. metali nieszlachetnych i stopów metali w stanie surowym, starym, w odłamekch lub odpadkach (także popiołów, odłamekch, młotowin i żużli metali), jakoteż zrobionych z nich płyt, blach, sztab, prętów i drutów,

86. przedmiotów w całości lub w części z ołowiu, cyny, miedzi, niklu lub glinu, o ile te metale nie znajdują się w tych przedmiotach jedynie tylko w całkiem nieznacznej ilości, czcionek drukarskich,

87. siatek mosiężnych,

88. parowych walców do ulic, lokomobil poruszających się, lokomotyw, także rozłożonych na części,

89. silników spalinowych wszelkiego rodzaju,

90. pomp do tłoczenia gorącego powietrza, pulsometrów,

91. katarów różnego rodzaju, wielokrążków, krążków, dźwigni, przewoźnych żurawi, maszyn do obrabiania metali, maszyn do wyrobów materiałów z drzewa i z papieru, także w stanie rozłożonym,

92. drabin do przesuwania,

93. miechów, wymienionych w klasie taryfy XL, kuźni polowych i takich pieców piekarskich,

94. kondensatorów elektrycznych,

95. przyrządów telegraficznych (także radio-telegraficznych), telefonicznych, tudzież mikrofonów, urządzeń piorunochronnych, antenów (części składowych masztów i przewodów dla radiotelegrafów),

96. stosów galwanicznych wszelkiego rodzaju, akumulatorów, oraz ich części składowych; zapalniczek kieszonkowych,

Uwaga. Tutaj należą także elektryczne lampki kieszonkowe, stopy suche i ich części składowe.

97. drutów izolowanych,

98. kabli telegraficznych i telefonicznych,

99. węgla do elektryki,

100. wozów ciężarowych, kuchni przewoźnych i takich pieców piekarskich, wozów do transportowania chorych i nosz, także rozłożonych.

101. kół do jazdy, automobili (także kół motorowych) i motorów automobilowych, statków powietrznych wszelkiego rodzaju oraz części składowych dopieroco wymienionych przedmiotów, wozów towarowych i osobowych dla kolei żelaznych,

102. komórek i materiałów na komórki dla aeroplanów i balonów,

103. statków drewnianych i żelaznych, statków parowych i łodzi motorowych,

104. instrumentów chirurgicznych i medycznych,

105. instrumentów niwelacyjnych, planimetrów, węgielnic bębnowych,

106. binokli, teleskopów, reflektorów i mierników odległości, optycznych przyrządów sygnałowych i ich części składowych,

107. instrumentów dla lotników i żeglarzy do wymiarów kątowych, żeglarskich mierników do mierzenia odległości jazdy, głębiomierzy, chronometrów, zegarów do obserwacji, busoli i ich przynależności, busoli bąkowych i ich przenośni, lotniczych przyrządów mierniczych, aparatów fotograficznych i kinematograficznych tudzież filmów,

108. prawideł do torów i zaciosów dla budowy kolei żelaznych,

109. naczyń bakteryologicznych,

110. antymonu, rtęci, siarki i kwasu siarczanego, saletry i kwasu azotowego, kwasu solnego, chloranu potasowego, węgla wapniowego, ługu do robienia mydła, gliceryny surowej i oczyszczonej, acetonu, wysokoku drzewnego, alkoholu metylowego, bezwodnika siarkowego, kwasu siarkowego i kwasu pikrynowego, sody, potasu surowego, potażu, chlorku cyny (chlorku cynawego) i chlorku cynowego, siarkanu miedzi (także admonerwitryolu),

111. wodoru i tlenu w stanie zgęszczonym lub płynnym,

112. wypalanej glinki, kwasu winnego, kwasu winnokamiennego, kwasu cytrynowego, sinka potasowego, sinka sodowego, octanu wapniowego, azotanu barytowego, szczawianu sodowego, siarczanu amonowego, paraformaldehydu i rozczyńców formaldehydu,

113. walców do drukarni i masy do walców drukarskich,

114. następujących materiałów lekarskich i towarów lekarskich: antypiryny, aspiryny, atropiny, jakoteż korzeni i liści belladony, wody migdałowej, bromu i jego połączeń, katgut, chininy (kwasu solnego i siarczanego), chinolu, jedwabiu chirurgicznego, chloroformu, kokainy i jej soli, kodeiny (kwasu solnego i fosforowego), form a liny, fuksyny, jodu, jodka potasowego, rodka sodowego, jodoformu, jodiny, rtęci jodowej, morfiny i jej soli, eteru do usypiania, opium, nalewki

opiowej, fenacetyny, pyrazolonum phenyldimetylum i jego artykułów pochodnych (piramidonu itp.), soli rtęciowych, salipiryny i jej preparatów zastępczych, nasieni strofantus i preparatów strofantus, strychniny i jej soli, styrakowcu, sulfonalu, waseliny, weronalu, soli bismutowej, tudzież waty do opatrunków, gazy do opatrunków, i innych materiałów opatrunkowych jakiegokolwiek bądź formy,

115. materiału dla pożywki bakteryologicznej (agaru, gelatyny, peptonu), materiałów do szczepień ochronnych, surowic ochronnych i surowic leczniczych dla chorób zakaźnych, zwierząt dla doświadczeń,

116. amunicji i jej części składowych wszelkiego rodzaju,

117. materiałów wybuchowych, wszelkiego rodzaju środków do strzelania, rozsadzania i zapalania,

118. soli potasowych wszelkiego rodzaju jak chlorku potasowego, siarczanu potasu itd., fosforanów, soli nawozowych, nawozów sztucznych tudzież środków nawozowych, wytworzonych z azotu powietrza,

119. otrębów, zmielonych łupin ryżowych (zmielonych plew ryżowych) oraz paszy wzmacniającej wszelkiego rodzaju (lnianych inakuchów i innych stałych resztek, pozostałych po fabrykacji olei tłustych, także zmielonych, siekanych buraków, paszy wzmacniającej melasowej itd.).

120. kości, tudzież odpadków kości, rogów i racic,

Uwaga. Tutaj nie należą tak zwane kości użytkowe do sporządzania przedmiotów kościanych (zwane także kośćmi twardymi lub wydrążonymi), które są w zupełności odłuszczone, suche, wolne od części mięsnych i prawie zupełnie bez woni.

121. szmat wszelkiego rodzaju,

122. platyny, chlorków platyny i towarów z platyny,

123. tygli do topienia kruszców,

124. celuloidy w płytach, sztabach lub rurach,

125. saga i surrogatów saga, tapioki, arrowrootu; skrobii (także mączki skrobiowej); prawika (dekstryny, leiokomu, gommeliny) i innych szczegółowo nie nazwanych surrogatów gumy; klajstrów, klejów tkackich i innych zawierających mączkę krochmalową artykułów do klejenia i wykończania.

Oдноśnie do towarów wywożonych jest uprawnione Ministerstwo skarbu, właściwe według stacyi załadowania, одноśnie do towarów przewożonych toż Ministerstwo, właściwe według stacyi nadejścia, do zezwalania w szczególnych przypadkach na wyjątki od powyższych zakazów w porozumieniu z c. i. k. Ministerstwem wojny.

§ 3.

Ruch graniczny samochodami (automobilami i kołami motorowymi), kołami do jazdy, wozami ciężarowymi, kołmi, mułami, osłomułami, osłami, innemi zwierzętami pociągowemi i jucznymi oraz bydłem pastewnym pędzonym przez granicę umownego obszaru celnego, jest dopuszczalny według następujących postanowień:

- a) Z powiatów granicznych, leżących z tej strony, do przyległych powiatów zagranicznych można powyższe artykuły przeprowadzać w obrocie przemysłowym i gospodarskim, jakoteż do innego przejściowego użytku, w ruchu podróznym i handlowym lub też w celu wygonu na pastwisko tylko za zezwoleniem rządowych władz bezpieczeństwa (rządowych władz policyjnych lub starostw) i tylko w postępowaniu zapiskowym z obowiązkiem wprowadzenia rzeczy tych z powrotem przez graniczny urząd celny, wymieniony wyraźnie w certyfikacie zezwolenia, a to w ciągu terminu, który będzie wyznaczony odpowiednio do zachodzących okoliczności. Osobom, znany w urzędzie i zasługującym na zaufanie, mogą graniczne urzędy celne zezwolić w krótkiej drodze na taki ruch graniczny pod takimi samymi warunkami;
- b) artykuły, wyliczone w ustępie pierwszym tego paragrafu, wprowadzane z powiatu granicznego zagranicy do przyległego powiatu granicznego, leżącego z tej strony, dla celów przemysłowych lub gospodarskich, do innego użytku przejściowego, w ruchu podróznym i handlowym lub też w celu wygonu na pastwisko należy podać celnemu postępowaniu zapiskowemu celem zabezpieczenia sobie prawa do wolnego wywiezienia tych rzeczy z powrotem. Wywóz powrotny jest dozwolony tylko przez graniczny urząd celny, oznaczony w rewersie zapiskowym z uwzględnieniem odnośnego wniosku strony i po stwierdzeniu tożsamości dotyczących przedmiotów;
- c) zakazy w sprawie ruchu granicznego, zawarte w § 2. niniejszego rozporządzenia, jakoteż postanowienia, wydane w § 3., punkt a) i b), nie mają zastosowania do środków komunikacyjnych tych kursów pocztowych, które idą przez granice celne, o ile owych środków komunikacyjnych używa się do służby pocztowej.

§ 4.

W wypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących mogą naczelnicy krajów na specjalną prośbę zezwalać w porozumieniu z wojskowemi komendami terytorjalnemi na wywóz poszcze-

gólnych w § 3. wymienionych artykułów, jakoteż na obrót takimi rzeczami, także w wypadkach innych aniżeli wymienionych w § 3., punkt a) i b).

Naczelnikom krajów wolno również w porozumieniu z krajowemi władzami skarbowemi a ewentualnie także z wojskowemi komendami terytorjalnemi zezwalać gospodarzom wiejskim, którzy mieszkają w powiatach granicznych z tej lub z tamtej strony i posiadają lub dzierżawią pola, łąki lub pastwiska w powiecie granicznym, leżącym z drugiej strony, albo których grunta przecięte są linią celną, a to na prośbę tych gospodarzy i wśród okoliczności, zasługujących na szczególne uwzględnienie, oraz po wydaniu odpowiednich zarządzeń celem zapobieżenia ewentualnemu nadużyciu:

- a) na wolny wywóz przez linię celną wymienionych w § 2. płodów naturalnych tych gruntów, względnie zboża, potrzebnego do ich zasiewu;
- b) na przekraczanie granicy drogami bocznemi z własnym bydłem roboczym lub pastewnym.

§ 5.

O zezwolenie na wywóz artykułów, wymienionych w §§ 3. i 4., winni posiadacze tychże prosić rządowe władze bezpieczeństwa (rządowe władze policyjne lub starostwa), względnie graniczne urzędy celne.

Zezwolenia tego, które w miarę oceny odnośnych władz można w danym razie uczynić zawistem od dania odpowiedniego zabezpieczenia, należy udzielać jedynie osobom zupełnie pewnym, a to raz na zawsze albo w każdym przypadku z osobna.

§ 6.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie odnoszą się do transportów, przedsiębioranych w interesie państwowego zarządu wojennego.

§ 7.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia będzie się karało według obowiązujących norm prawnych.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wtr.
Zenker wtr.

Schuster wtr.
Engel wtr.

31.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 9. lutego 1915,****dotyczące czasowego uchylecia ceł od rozmaitych przedmiotów.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, uchyla się aż do dalszego zarządzenia w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim wślad za rozporządzeniami z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, i z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 16, cła tudzież podwyżki cła od mleka skondensowanego lub ususzonego, także mleka

w tabliczkach, mleka wszystkich tych rodzajów z domieszką cukru lub bez, numeru taryfy 131/132 umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, tudzież zezwala się na wolny od cła dowóz towarów 115. numeru taryfy (saga i surrogatów saga, tapioki, arrowrootu) i 613. numeru taryfy (skrobii, także mączki skrobiowej), dla przerabiania za zezwoleniem pisemnem na przedmioty spożywcze, a to pod warunkami i kontrolą, które zostaną oznaczone w drodze rozporządzenia (patrz § 2. przep. wyk.).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.**Zenker wlr.****Engel wlr.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

* Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1871 za	4 K — h	Rocznik 1893 za	6 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	" 1872 "	6 " 40 "	" 1894 "	6 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1873 "	6 " 60 "	" 1895 "	7 " — "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1875 "	4 " — "	" 1897 "	15 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1876 "	3 " — "	" 1898 "	6 " — "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1877 "	2 " — "	" 1899 "	10 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1900 "	7 " — "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1901 "	6 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1902 "	7 " 50 "
" 1859 "	4 " — "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1903 "	9 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1882 "	6 " — "	" 1904 "	5 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1883 "	5 " — "	" 1905 "	6 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1884 "	5 " — "	" 1906 "	12 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1885 "	3 " 60 "	" 1907 "	13 " — "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1886 "	4 " 60 "	" 1908 "	9 " — "
" 1865 "	4 " — "	" 1887 "	5 " — "	" 1909 "	8 " 50 "
" 1866 "	4 " 40 "	" 1888 "	8 " 40 "	" 1910 "	8 " 40 "
" 1867 "	4 " — "	" 1889 "	6 " — "	" 1911 "	7 " — "
" 1868 "	4 " — "	" 1890 "	5 " 40 "	" 1912 "	12 " 50 "
" 1869 "	6 " — "	" 1891 "	6 " — "	" 1913 "	9 " 50 "
" 1870 "	2 " 80 "	" 1892 "	10 " — "	" 1914 "	15 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 13. lutego 1915.

Treść: (Nr 32.—34.) 32. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące używania częściowych zapisów długu, wydać się mających do kwoty nominalnej 10. milionów koron przez gminę miasta Tryestu, do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. — 33. Rozporządzenie cesarskie o wyborze siedziby przez adwokatów. — 34. Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości o wyborze siedziby przez adwokatów.

32.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 7. lutego 1915,

dotyczące używania częściowych zapisów długu, wydać się mających do kwoty nominalnej 10. milionów koron przez gminę miasta Tryestu, do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Częściowych zapisów długu, które wyda gmina miasta Tryestu do kwoty nominalnej 10,000.000 K na zasadzie uchwały rady miejskiej w Tryeście z dnia 1. kwietnia 1914, zatwierdzonej Najwyższem postanowieniem z dnia 21. listopada 1914, można używać do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacji, zakładów, zostających pod nadzorem publicznym, Urzędu pocztowych kas oszczędności oraz pieniędzy pupilarnych, fideikomisowych tudzież depozytowych a nadto po kursie giełdowym, jednak nie powyżej wartości nominalnej, na kaucyje służbowe i handlowe.

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom skarbu, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. lutego 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.	Georgi wkr.
Hochenburger wkr.	Heinold wkr.
Forster wkr.	Hussarek wkr.
Trnka wkr.	Schuster wkr.
Zenker wkr.	Engel wkr.

Morawski wkr.

33.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 11. lutego 1915,

o wyborze siedziby przez adwokatów.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Minister sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia oznaczyć okręgi wyższych sądów krajowych, do których aż do dalszego zarządzenia nie wolno przesiedlać się adwokatom z innych okręgów wyższych sądów krajowych (§ 21. ordynacji adwokackiej).

W drodze takiego rozporządzenia można nadto postanowić, że na listę adwokatów izb adwokackich jednego z okręgów wyższych sądów krajowych będą mogli być wpisani kandydaci adwokacy tylko wtedy (§ 7. ordynacji adwokackiej), jeżeli byli zapisani przez czas, oznaczony w tem rozporządzeniu, w liście kandydatów adwokackich jednej z izb adwokackich tego samego okręgu wyższego sądu krajowego.

§ 2.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości, wydane stosownie do § 1. ma zastosowanie także do tych przypadków, w których zamierzone przesiedlenie zostało już zgłoszone przez adwokata w dniu rozpoczęcia się mocy obowiązującej rozporządzenia, lecz nie nastąpiło jeszcze wpisanie nowo obranej siedziby na listę izby adwokackiej lub nie dokonano jeszcze żądanego przez kandydata adwokackiego nowego wpisu na listę adwokacką.

§ 3.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 11. lutego 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

34.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 11. lutego 1915

o wyborze siedziby przez adwokatów.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 11. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 33, zarządza się:

Aż do dalszego zarządzenia nie wolno przesiedlać się adwokatom z innych okręgów wyższych sądów krajowych do okręgu wyższego sądu krajowego we Wiedniu. Na listy adwokatów izb adwokackich w okręgu wyższego sądu krajowego we Wiedniu mogą być wpisani aż do dalszego zarządzenia kandydaci adwokacy, jeżeli oni conajmniej przez dwa lata byli wpisani na listę kandydatów adwokackich jednej z izb adwokackich tego okręgu wyższego sądu krajowego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzecim dniu po dniu ogłoszenia.

Hochenburger wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 16. lutego 1915.

Treść: (Nr 35. i 36.) 35. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolei z Liberca (Kaiserstrasse) do Ober-Hanichen. — 36. Rozporządzenie, dotyczące zakazu wytwarzania siodu z jęczmienia i w sprawie używania suszarni siodowych do suszenia kukurydzy.

35.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 7. lutego 1915, dotyczące koncesjonowania elektrycznej wązkotorowej kolei z Liberca (Kaiserstrasse) do Ober-Hanichen.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Liberca żadaną koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu elektrycznej wązkotorowej kolejki od Kaiserstrasse w Libercu do Ober-Hanichen w połączeniu z istniejącą linią Liberzec (plac sukieny)—Rochlice, należącą do liberzeckich kolei drogowych, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, oznaczonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonaryuszka z ulg skarbowych, przewidzianych w artykułach VI. do XII. względnie XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie kolei żelaznej

najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający do dnia 4. października 1986.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy pupilarnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesjonaryuszce prawo wywłaszczania według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyzna się koncesjonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie uznałby c. k. Rząd za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ile celem poprowadzenia koncesjonowanej kolei ma się użyć dróg publicznych, które nie zostają w zarządzie gminy, powinna koncesjonaryuszka postarać się o zezwolenie u osób, obowiązanych do utrzymywania tychże, a względnie u tych władz lub organów, które w myśl obowiązujących ustaw są powołane do zezwolenia na używanie drogi.

§ 5.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego, jakoteż imiennego, podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem parku wozowego oraz uposażeniem rezerwy kapitałowej z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i straty na kursie, gdyby ją istotnie poniesiono przy gromadzeniu kapitału, żadnych wydatków jakiegobądź rodzaju w kapitał wliczać nie wolno.

§ 6.

Pozatem należy na wstępie wspomnianą linię kolejki uważać za istotną część składową linii liberzeckich kolei drogowych, stanowiących przedmiot obwieszczeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 5. października 1896, Dz. u. p. Nr. 206, z dnia 23. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 233, z dnia 13. sierpnia 1904, Dz. u. p. Nr. 89, i z dnia 16. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 83; wobec tego mają analogiczne zastosowania do wspomnianych linii kolejek postanowienia §§ 5. do 11. włącznie i 13. do 15. włącznie powołanego wyżej obwieszczenia z dnia 5. października 1896, Dz. u. p. Nr. 206, z uzupełnieniami, zawartymi w § 5. obwieszczenia z dnia 23. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 233, tudzież z zmianami, ustanowionymi w punkcie I., ustęp 1., 3. i 4. oraz w punkcie II. obwieszczenia z dnia 16. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 83, a to z następującymi zmianami:

I.

W miejsce tracących moc obowiązującą przepisów § 13. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 5. października 1896, Dz. u. p. Nr. 206, wchodzi postanowienia następujące:

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesyonaryszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

C. k. Rządowi wolno będzie uczynić zezwolenie na utrzymywanie koncesyonowanej kolei w ruchu na inny rachunek aniżeli na rachunek gminy miasta Liberca zależnem od warunku, aby skrócono odpowiednio termin 25letni, ustanowiony w przytoczonym w § 1. artykule X., i artykule XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, oraz czas trwania koncesyi, oznaczony w obwieszczeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 83, jakoteż

w § 2. niniejszego obwieszczenia i zastrzedz sobie prawo wykupna i prawo przepadku pod warunkami, które będą w takim razie bliżej określone.

II.

W miejsce tracących moc obowiązującą przepisów § 5., ustęp 2. lit. a, obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 23. listopada 1899, Dz. u. p. Nr. 233, wchodzi postanowienia następujące:

Koncesyonaryszka jest obowiązana postarać się o zaopatrzenie swych w służbie kolejowej zatrudnionych funkcyonaryuszy na przypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy pensyjnej związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy pensyjnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie wkładającej na koncesyonaryszkę przynajmniej takie same zobowiązania jak kasa rzeczowego związku.

Zabezpieczenie to należy tak przeprowadzić, by koncesyonaryszka miała obowiązek zgłaszać w instytucie pensyjnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie pensyjnej stałych funkcyonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z reszty zaś funkcyonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po upływie trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej, oraz wszelkie jego zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych.

Forster wtr.

36.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 15. lutego 1915, dotyczące zakazu wytwarzania siodu z jęczmienia i w sprawie używania suszarni siodowych do suszenia kukurydzy.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się przerabiania jęczmienia na siodł począwszy od trzeciego dnia po ogłoszeniu

niniejszego rozporządzenia. Ilości jęczmienia, które już przed tym dniem namoczone, nie podlegają temu zakazowi.

Słodownicy i piwowarzy są obowiązani zgłosić bezzwłocznie u politycznej władzy powiatowej swe zapasy jęczmienia, które posiadają w tym dniu, i mogą nimi odtąd rozporządzać tylko za zezwoleniem politycznej władzy krajowej. Posiadacze i osoby, zajmujące się przechowywaniem tych ilości jęczmienia, odpowiadają za fachowe obchodzenie się z niemi i utrzymanie ich w dobrym stanie.

§ 2.

Władze polityczne mogą zarządzić, że w słodowniach i browarach należy suszyć nową kukurydzą nawet dla osób trzecich za stosownem wynagrodzeniem, które ustali władza.

§ 3.

Władze polityczne mogą celem kontrolowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia przedsiębrać przeglądanie wszystkich ubikacji, należących do przedsiębiorstwa wytworców siodu, przez organa urzędowe lub przez upoważnionych przez się w tym celu rzeczoznawców, zaprzysiężonych

co do obowiązku zachowania tajemnicy przedsiębiorstwa, tudzież wglądać w odnośne zapiski.

Przedsiębiorcy są obowiązani udzielać żądanych wyjaśnień organom nadzorującym, wymienionym w ustępie pierwszym.

§ 4.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia tudzież przepisów, wydanych na jego podstawie, będzie karała władza polityczna pierwszej instancyi, o ile nie ma miejsca odpowiedzialność karnosądowa, grzywnami do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec, można nadto o ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacyi przemysłowej, odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1871 za 4 K — h	Rocznik 1893 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1894 " 6 " — "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1895 " 7 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1896 " 7 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1875 " 4 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1876 " 3 " — "	" 1898 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1899 " 10 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1900 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1901 " 6 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1859 " 4 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1903 " 9 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1882 " 6 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1883 " 5 " — "	" 1905 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1906 " 12 " — "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1907 " 13 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1908 " 9 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1909 " 8 " 50 "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1910 " 8 " 40 "
" 1867 " 4 " — "	" 1889 " 6 " — "	" 1911 " 7 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1890 " 5 " 40 "	" 1912 " 12 " 50 "
" 1869 " 6 " — "	" 1891 " 6 " — "	" 1913 " 9 " 50 "
" 1870 " 2 " 80 "	" 1892 " 10 " — "	" 1914 " 15 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVII. — Wydana i rozesłana dnia 18. lutego 1915.

Treść: (№ 37. i 38.) 37.ª Rozporządzenie o sporządzaniu planów podziału przez miejski urząd budowniczy królewskiego stołecznego miasta Pragi. — 38. Rozporządzenie, dotyczące zabezpieczenia robót koło uprawy pola dla wiosennych zasiewów w roku 1915.

37.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 10. lutego 1915

o sporządzaniu planów podziału przez miejski urząd budowniczy królewskiego stołecznego miasta Pragi.

Na zasadzie artykułu I., § 1., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 116, zarządza się:

Aż do dalszego zarządzenia uznaje się plany sytuacyjne miejskiego urzędu budowniczego królewskiego stołecznego miasta Pragi, sporządzone dla celów własnego zakresu służbowego, za nadające się do tego, aby służyły za podstawę hipotecznych podziałów parcel.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

38.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 15. lutego 1915,

dotyczące zabezpieczenia robót koło uprawy pola dla wiosennych zasiewów w roku 1915.

Na zasadzie rozporządzeń cesarskich, z dnia 5. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 199, i z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się w uzupełnieniu rozporządzeń ministerjalnych z dnia 5. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 200, i z dnia 25. września 1914, Dz. u. p. 252, celem zabezpieczenia robót koło uprawy pola dla wiosennych zasiewów plonów polnych, co następuje:

§ 1.

Każdy posiadacz gruntu jest obowiązany poddać wszystkie swoje grunta rolne zasiewom wiosennym, o ile ich nie zasiano oziminą.

§ 2.

Komisje dla żniw mają starać się o to, aby w roku bieżącym przeprowadzono wiosenne zasiewy w czasie należytym i całkowicie.

W tym celu winna komisya dla żniw w szczególności:

1. Stwierdzić, które grunta nie zostały jeszcze uprawione a przedewszystkiem, które z nich z powodu powołania ich posiadaczy lub zarządców do służby wojskowej albo z powodu innych przeszkód, wywołanych wojną, potrzebują świadczenia pomocy.

2. Ułożyć plan robót dla uprawy i zasiewu powierzchni gruntowych, potrzebujących pomocy, tudzież nadzorować ich wykonywanie.

3. Starać się, by żaden grunt nadający się do zasiewów wiosennych, nie pozostał nieuprawiony.

4. Przydziałać siły robocze i pociągowe tudzież narzędzia w myśl §§ 3. do 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 200, i stawiać wnioski u politycznej władzy powiatowej w myśl § 6., ustęp 2., tego rozporządzenia w brzmieniu artykułu I. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. września 1914, Dz. u. p. Nr. 252.

5. Udzielać rady posiadaczom gruntów co do wyboru gatunków płodów, które należy uprawiać, co do miejsca i sposobu pobierania zasiewu i środków nawozowych.

6. Podać do wiadomości gminy te nieruchomości, których zasiew w należytych czasie nie może być zabezpieczony samymi zarządzeniami, przewidzianymi w punkcie 4. i 5. tego paragrafu, z powodu powołania ich posiadaczy lub zarządców do służby wojskowej lub z powodu doznania przez posiadaczy i zarządców innej przeszkody, wywołanej stanem wojennym.

7. Przedkładać sprawozdania politycznej władzy powiatowej o spostrzeżeniach, które zdają się wymagać szczególnych zarządzeń rządowych.

§ 3.

Uprawa i zasiew gruntów, oznaczonych w § 2., należy do gminy. Gmina jest uprawniona domagać się zwrotu połączonych z tem kosztów, rzeczywiście poniesionych, a to z dochodu z płodów, przez nią uprawionych.

§ 4.

Organa techniczno-lasowej służby administracyi politycznej jakoteż w tych krajach, gdzie dokonywa się operacyi agrarnych, urzędowe organa agrarne są obowiązane wspierać polityczne władze powiatowe przy wykonywaniu prawa nadzoru, przysługującego im według § 9. rozporządzenia z dnia 5. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 200, tudzież komisye dla żniw przy wykonywaniu zadań im przekazanych.

§ 5.

Za niestosowanie się do polecenia, zawartego w § 1. niniejszego rozporządzenia, będzie karała polityczna władza powiatowa grzywnami do 1000 K lub aresztem do 1. miesiąca.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Bok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 23. lutego 1915.

Treść: M 39. Rozporządzenie, dotyczące odosobnienia chorych, podejrzanych o chorobę i podejrzanych o zarażenie tudzież oznaczania domów i mieszkań.

39.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 22. lutego 1915,

dotyczące odosobnienia chorych, podejrzanych o chorobę i podejrzanych o zarażenie tudzież oznaczania domów i mieszkań.

Na zasadzie §§ 7., 17. i 21. ustawy z dnia 14. kwietnia 1913, Dz. u. p. Nr. 67, dotyczącej zapobiegania chorobom zaraźliwym oraz ich zwalczania, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Dla zapobiegania dalszemu szerzeniu się jednej z chorób, podlegających obowiązkowi doniesienia (§ 1. ustawy z dnia 14. kwietnia 1913, Dz. u. p. Nr. 67), można co do osób chorych, podejrzanych o chorobę lub podejrzanych o zarażenie wydać zarządzenia celem odosobnienia ich pod względem miejsca lub wprowadzenia innych odpowiednich ograniczeń komunikacyjnych.

Za chore uważa się te osoby, u których choroba już stwierdzono, za podejrzane o chorobę te, u których objawy zdają się przypuszczać istnienie choroby, za podejrzane o zarażenie te, u których nie ma wprawdzie żadnych objawów chorobowych, a stwierdzono u nich jednak w sposób bakteriologiczny, że należy je uważać za noszące

zarodek choroby lub u których pozatem stwierdzono albo należy przyjąć według doświadczenia, że były narażone na zarażenie i mogą pośredniczyć w dalszem jego rozszerzaniu się.

§ 2.

Odosobnienie chorych, podejrzanych o chorobę i podejrzanych o zarażenie lub wprowadzenie ograniczeń komunikacyjnych co do takich osób ma nastąpić na czas trwania niebezpieczeństwa zarażenia w ten sposób, aby wstrzymane zostało dalsze rozszerzanie się choroby.

Odosobnienie polega na umieszczeniu osób, wymienionych w ustępie 1., w oddzielnych ubikacjach.

Z pomiędzy ograniczeń komunikacyjnych mogą być zarządzone jako środki samoistne specjalny obowiązek meldunkowy, nadzór policyjno-sanitarny, regularnie powtarzające się badanie lekarskie itd. Można zakazać uczęszczania do zakładów naukowych, lokali publicznych i miejsc zgromadzeń, używania publicznych środków komunikacyjnych itp., nadto zatrudnień, które wymagają częstego znośzenia się z innymi osobami.

Przez odpowiednie środki zapobiegawcze należy postarać się o to, aby przez odchody i wydzieliny chorych, podejrzanych o chorobę lub podejrzanych o zarażenie nie rozszerzano choroby.

Również można zarządzić unikanie lub usuwanie zwierząt, w szczególności owadów pasożytnych, much, komarów itp., przedewszystkiem o ile one mogą powodować rozszerzanie się choroby.

Które z powyższych zarządzeń ma być wydane, należy zarządzić w każdym poszczególnym przypadku na podstawie opinii właściwego lekarza, zostającego w publicznej służbie sanitarnej, a to według postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 3.

Do odosobnienia musi się użyć ubikacji, będącej bez zarzutu pod względem sanitarnym i dającej gwarancję skutecznego odosobnienia. W ubikacji, przeznaczonej na odosobnienie, mogą się znajdować jedynie tylko niezbędnie potrzebne przedmioty użytkowe. Przedmiotów, używanych przez osobę odosobnioną, nie wolno wynosić przed dokonaniem odkażenia z ubikacji, przeznaczonej na odosobnienie.

O ile rozporządzenie nie zezwala na wyjątki, nie wolno osobom niepowołanym wstępować do ubikacji, w której unieszczone osobę odosobnioną, tudzież do należących do niej ubikacji ubocznych.

W razie, jeżeli według opinii lekarza, pozostającego w publicznej służbie sanitarnej, nie można dokonać skutecznego odosobnienia przez pozostawienie w mieszkaniu, w szczególności przy tyfusie plamistym, ospie, choleryze azjatyckiej, dżumie lub żółtej febrze, należy umieścić chorego w zakładzie dla chorych, który posiada odpowiednie urządzenia dla odosobnienia, lub w innej stosownej ubikacji odosobnionej, o ile przeniesienie może nastąpić bez narażenia na niebezpieczeństwo osoby, którą się ma odosobnić.

Przy szkarlatynie, błonicy, tyfusie brzuszny, biegunce krwawej (dysenterji), tyfusie plamistym, ospie, choleryze azjatyckiej, dżumie, tyfusie powrotnym, trądzie (leprze), żółtej febrze, węgliku i nosaciznie nie mogą pozostawać ubikacje, używane do odosobnienia, w wolnym połączeniu z ubikacjami, używanymi do prowadzenia przemysłu gospodnio-szynkarskiego lub wyrabiania, przechowywania lub sprzedaży środków żywności albo też wykonywania innego przedsiębiorstwa, przez które może się choroba rozszerzyć.

Chorych, podejrzanych o chorobę i podejrzanych o zarażenie należy umieszczać oddzielnie od siebie i oddzielnie według poszczególnych chorób zakaźnych.

Dla każdego chorego lub podejrzanego o chorobę musi pozostawać do dyspozycji obok tylko dla niego przeznaczonego łóżka, tylko dla niego przeznaczone naczynie do mycia i naczynie na jedzenie.

Również należy przeznaczyć oddzielnie według poszczególnych chorób zakaźnych dla chorych, podejrzanych o chorobę i ich personelu pielęgniarskiego odrębne wychodki lub co najmniej zaprowadzić inne odpowiadające celowi urządzenia.

Można zarządzić, aby dla osób, niezbędnych do nadzoru i pielęgnowania, dano do dyspozycji odrębną ubikację do spania pod względem sanitarnym bez zarzutu o bezpośrednim połączeniu z ubikacją dla chorych.

§ 4.

Przy szkarlatynie, błonicy, tyfusie brzuszny, biegunce krwawej (dysenterji), nagminnem zapaleniu opon mózgowo-rdzeniowych, tyfusie plamistym, ospie, choleryze azjatyckiej, dżumie, tyfusie powrotnym, żółtej febrze lub nosaciznie należy odosobnić chorych lub podejrzanych o chorobę. Przy gorączce połogowej, trądzie (leprze) lub wścieklicznie i, jeżeli zachodzi szczególnie niebezpieczeństwo przeniesienia choroby, także przy egipskiem zapaleniu oczu (jaglicy) lub węgliku, należy chorych odosobnić lub według okoliczności danego przypadku poddać tylko pewnym oznaczonym ograniczeniom komunikacyjnym.

§ 5.

Odnosnie do podejrzanych o zarażenie należy zastosować te zarządzenia z pośród wymienionych w § 2., które w danym przypadku potrzebne są według opinii lekarza, zostającego w publicznej służbie sanitarnej.

Zarządzenia, mające na celu odosobnienie lub innego rodzaju oznaczone ograniczenia komunikacyjne, można także zastosować do członków rodziny i personelu pielęgniarskiego, którym poruczone nadzór i pieczę nad chorymi, podejrzany o chorobę lub podejrzany o zarażenie, a zatem do osób, które dlatego również należy uważać za podejrzaną o zarażenie.

Jeżeli w wydzielinach rekonwalescentów można jeszcze w sposób bakteryologiczny stwierdzić zarodki choroby, wówczas można utrzymać odosobnienie aż do upływu dziesięciu tygodni, licząc od początku choroby. W razie potrzeby można także mimo upływu tego terminu zarządzić regularnie powtarzające się badanie lekarskie jakoteż ewentualnie innego rodzaju ograniczenia komunikacyjne. Również można na takie osoby (osoby, wydzielające przez dłuższy czas) nałożyć specjalny obowiązek meldunkowy.

W podobny sposób należy również postąpić odnosnie do przenośników prątków.

Wobec osób, przychodzących z okolic, w których panuje cholera azjatycka, dżuma lub tyfus plamisty albo istnieją epidemia ospy, można zarządzić nadzór policyjno-sanitarny bez ograniczeń komunikacyjnych lub obserwację policyjno-sanitarną.

§ 6.

Dostęp do osób odosobnionych z wyjątkiem odosobnionych z powodu gorączki połogowej,

trądu i egipskiego zapalenia oczu (jaglicy) dozwolony jest tylko lekarzom, zostającym w publicznej służbie sanitarnej, tudzież lekarzom ordynującym, duszpasterzom, jakoteż członkom rodziny i personalowi pielęgniarstwu, którym poruczono nadzór i pieczę nad odosobnionymi, a to przy zachowaniu wskazanych środków ostrożności.

Przy odosobnieniu poza publicznym zakładem dla chorych może gmina stosownie do opinii, wydanej w danym przypadku przez właściwego lekarza, zostającego w publicznej służbie sanitarnej, a w przypadkach nagłych sam lekarz zezwolić członkom rodziny odosobnionego i innym powołanym osobom dostępu do chorego na krótki czas przy ścisłym zachowaniu potrzebnych środków ostrożności; przy tyfusie plamistym, ospie, choleryze azjatyckiej lub dżumie wolny jest dostęp do osób, dotkniętych temi chorobami, tylko w obecności właściwego lekarza, zostającego w publicznej służbie sanitarnej lub lekarza ordynującego.

W powszechnych publicznych zakładach dla chorych przysługuje udzielanie pozwolenia na dostęp do osób odosobnionych kierownikowi zakładu lub naczelnikowi pewnego oddziału dla chorych, upoważnionemu do tego na mocy specjalnych przepisów.

Przy tyfusie plamistym, ospie, choleryze azjatyckiej lub dżumie należy o udzieleniu pozwolenia donieść politycznej władzy powiatowej — a to o ile pozwolenia nie wydaje gmina sama — za pośrednictwem gminy.

Sluchaczom medycyny można w celach naukowych demonstrować chorych na tyfus brzuszny, biegunkę krwawą (dysenterję), nagminne zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych, gorączkę połogową, tyfus powrotny, trąd (leprę), egipskie zapalenie oczu (jaglicę), wąglik, nosaciznę, wściekliznę.

Przy szkarlatynie, blonicy, tyfusie plamistym, ospie i choleryze azjatyckiej należy im dozwolić dostępu do ubikacji odosobnionych tylko przy zachowaniu środków ostrożności, zarządzonych przez naczelnika oddziału odosobnionego. Przy tyfusie plamistym, ospie i choleryze azjatyckiej ma o tem donieść politycznej władzy powiatowej naczelnik oddziału odosobnionego w każdym przypadku.

Przy ospie dozwala się dostępu tylko takim sluchaczom, którzy dowodnie z dobrym wynikiem byli szczepieni i w czasie należytem ponowili szczepienie.

§ 7.

Osoby, zajmujące się chorymi lub pieczę nad chorymi, muszą przestrzegać przy wejściu do ubikacji, używanych do odosobniania, wszystkich stosownie do rodzaju choroby wskazanych środ-

ków ostrożności (ubierać na wierzch ubranie do prania, specjalne na ten cel przeznaczone buciki, kamasze itp.).

Nie wolno im w ubikacji dla chorych ani jeść, ani pić, ani też palić.

Przy opuszczeniu ubikacji, używanej do odosobnienia, mają one odłożyć wierzchnie ubranie, zmienić ewentualnie także obuwie lub conajmniej oczyścić, zaś ręce, a w razie potrzeby także i twarz, włosy na głowie lub w danym razie na brodzie poddać gruntownemu oczyszczeniu lub odkażeniu (ile możliwości wykapać).

Obchodzeniem się z chorymi na ospę i ich pielęgnowaniem mogą zajmować się tylko osoby, które dowodnie z dobrym wynikiem były szczepione i w należytem czasie ponowily szczepienie.

Osobom pielęgnującym, które mają w prywatnej pieczy chorego lub podejrzanego o chorobę, nie wolno przyjmować służby pielęgniarstwu przy innych chorych, chyba że lekarz, zostający w publicznej służbie zdrowia, zezwoli na wyjątek od tego zakazu.

Przepisy, wydane dla personelu pielęgniarstwu, stosują się analogicznie do osób, którym poruczono przewóz osób, dotkniętych chorobami zakaźnymi, lub podejrzanych o chorobę, albo odkażenie lub też nadzorowanie podejrzanych o zarażenie.

§ 8.

Przepisów obowiązujących co do odosobnienia należy także przestrzegać przy przewozie chorych lub podejrzanych o chorobę.

Przewozu należy dokonać o ile możliwości, posługując się wyłącznie ku temu przeznaczonymi środkami przewozowymi, które łatwo dadzą się wyprać i odkażyć.

Nie wolno używać do tego środków przewozowych, służących do ruchu publicznego (pojazdów do najmowania, omnibusów, kolei ulicznych itp.).

Co do przewozu kolejami lub okrętami obowiązują odnośne przepisy specjalne.

§ 9.

Wskazówki co do rodzaju i sposobu odosobnienia odnośnie do każdej poszczególnej choroby zawiera załączone pouczenie.

Załącznik.

§ 10.

O odosobnieniu osoby z powodu zachorowania na trąd winna polityczna władza powiatowa donieść sądowi powiatowemu miejsca zamieszkania osoby odosobnionej a, jeżeli miejsce to jest nieznanne lub leży zagranicą, temu sądowi powiatowemu, w którego okręgu znajduje się miejscowość odosobnienia. Doniesienie należy skutecznie w ciągu 48. godzin po zarządzeniu

odosobniczenia; doniesienie to winno zawierać stwierdzenie, czy potrzebne są środki zaradcze dla strzeżenia interesów osoby odosobnionej lub osób, stojących pod jej opieką.

§ 11.

Zarządzone przez władzę polityczną na zasadzie § 21. ustawy oznaczenie na domach i mieszkaniach ma być wykonane zapomocą tablic, które mają zawierać nazwisko odnośnej choroby zakaźnej, napisane czarnymi, łatwo dającymi się odczytać literami, umieszczonemi o ile możności na

zółtem tle. Litery mają być co najmniej 12 centymetrów wysokie a główne ich kreski co najmniej na 2 centymetry szerokie.

Tablice te należy umieścić na miejscach, w oczy wpadających, i w nocy odpowiednio oświetlić.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Załącznik do § 9.

Pouczenie o wykonaniu odosobnienia przy chorobach przenośnych.

Odosobnienie osób chorych, podejrzanych o chorobę lub podejrzanych o zarażenie musi nastąpić w ubikacji, która odpowiada wymogom higieny i daje zabezpieczenie odosobnienia skutecznego. Ubikacja, przeznaczona na odosobnienie, musi mieć takie położenie, aby osoby niepowołane nie mogły wejść do tej ubikacji ani do należących do niej ubikacji pobocznych i aby wstrzymane zostało dalsze rozszerzanie się choroby.

Odosobnienie kończy się z wyzdrowieniem lub śmiercią chorego, odnośnie do podejrzanych o chorobę z ustaniem podejrzenia i winien je uchylić właściwy lekarz, zostający w publicznej służbie sanitarnej. Odosobnienie to winno trwać tak długo, dopóki na podstawie badania bakteriologicznego nie stwierdzono lub na podstawie doświadczenia można przyjąć, iż nie należy obawiać się dalszego rozszerzania się choroby przez osoby, które były chore.

Co do osób, wydzielających przez czas dłuższy, i co do przenośników prątków należy postąpić według postanowień § 5.

Oдноśnie do osób, podejrzanych o zarażenie, ma nadzór względnie odosobnienie z reguły trwać przez przeciąg czasu, który przekracza o 24 godzin maksymalny okres wylegania się zarazka odnośnej choroby.

W razie uchylenia odosobnienia oraz w razie zmiany pobytu chorego (przeniesienia do domu odosobnionego itd.) należy przeprowadzić gruntowne odkażenie.

1. Szkarlatyna, błonica.

Chorych i podejrzanych o chorobę należy odosobnić.

Przy błonicy należy odnośnie do wydzielających przez czas dłuższy i przenośników prątków postąpić według postanowień § 5.

Oдноśnie do osób pielęgnujących można zarządzić ograniczenia komunikacyjne.

Z reguły należy pominąć rozszerzenie ograniczeń komunikacyjnych na domowników (wyjąwszy osoby, które chodzą do szkoły), jeżeli chorego odosobniono w sposób należyty.

Osoby, podejrzone o zarażenie, można, w razie jeżeli wymagają tego szczególnie okoliczności, poddać policyjno-sanitarnemu nadzorowi przy szkarlatynie przez najwyżej dziewięć dni, przy błonicy według wyniku badania bakteriologicznego, pozatem najwyżej przez dziesięć dni, a w razie potrzeby osoby takie odosobnić pod względem miejsca.

Odosobnienie w mieszkaniu można uważać za odpowiednie celowi, jeżeli do pokoju chorego można dostać się z zewnątrz, z korytarzy domu lub z przedpokoju mieszkania, nie potrzebując wchodzić do innych ubikacji, używanych także przez innych uczestników pomieszczenia.

Prócz tego nie może mieszkanie pozostawać w połączeniu z przedsiębiorstwem, w którym artykuły żywności i użytkowe wyrabia się, przechowuje lub sprzedaje.

Również musi być odpowiednia osoba do pielęgnowania oraz musi się postarać o to, aby dostarczanie potrzeb życiowych, lekarstw itp. skutecznie było za pośrednictwem osób, którym nie wolno wchodzić do ubikacji odosobnionych.

Odosobnienie przy szkarlatynie należy znieść dopiero po zupełnie ukończonem zluszczeniu się skóry chorego i co najmniej po dwukrotnej jego kąpeli.

Zniesienie odosobnienia przy błonicy ma poprzedzić o ile możności stwierdzenie bakteryologiczne, że chory wolny jest od prątków błonicy.

Winno to również o ile możności nastąpić w odniesieniu do osób, które stykały się z chorym, tudzież jego domowników w ogóle przed dozwoleńiem im publicznej komunikacji w szkołach, urzędach itp.

2. Tyfus brzusny, biegunka krwawa (dysenterya).

Chorych i podejrzanych o chorobę należy odosobnić.

Co do wydzielających przez czas dłuższy i przenośników prątków należy postąpić według postanowień § 5.

Odnosnie do osób pielęgnujących można zarządzić ograniczenia komunikacyjne.

Można pominąć z reguły rozszerzenie ograniczeń komunikacyjnych na domowników w razie odpowiedniego odosobnienia chorego.

Odosobnienie w mieszkaniu można uważać za odpowiednie celowi, jeżeli odosobnionemu dano do dyspozycji osobny pokój z ubikacją poboczną, przeznaczoną dla osoby pielęgnującej i odrębny wychodek. Prócz tego nie może mieszkanie pozostawać w połączeniu z przedsiębiorstwem, w którym artykuły żywności i użytkowe wyrabia się, przechowuje lub sprzedaje. Również musi być zaufana osoba do pielęgnowania.

Zniesienie odosobnienia po ukończeniu choroby należy o ile możności uczynić zawisłem od dowodu bakteryologicznego, że wypróbnienia chorego nie wykazały w dwóch badaniach, oddzielonych od siebie co najmniej jednodzielnym okresem czasu, prątków tyfusowych względnie prątków biegunki krwawej.

3. Nagminne zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych.

Chorych i podejrzanych o chorobę należy odosobnić.

Odnosnie do osób pielęgnujących można zarządzić ograniczenia komunikacyjne.

Jeżeli przy badaniu bakteryologicznem, które o ile możności należy przeprowadzić, okaże się, że domownicy są przenośnikami ziarenkowców zapalenia opon mózgowych, wówczas lekarz, zostający w publicznej służbie sanitarnej, winien zwrócić ich uwagę na niebezpieczeństwo, jakim one są dla swego otoczenia, pouczyć ich o środkach ostrożności, jakie należy zachować, podciągnąć ich pod nadzór policyjno-sanitarny, tudzież poddać ich potrzebnym innym ograniczeniom komunikacyjnym według postanowień § 5.

Odosobnienie w mieszkaniu można uważać za odpowiadające celowi, jeżeli odosobnionemu dano do dyspozycji osobny pokój i jeżeli jest zaufana osoba do pielęgnowania.

Zniesienie odosobnienia ma nastąpić, w razie jeżeli jest sposobność do przedsięwzięcia badania bakteryologicznego, na podstawie dowodu, że chory nie ma ziarenkowców zapalenia opon mózgowych.

4. Gorączka połogowa.

Odosobnienia należy dokonać w ten sposób, aby osoby w daleko posuniętym stanie brzemieniym, osoby rodzące i położnice tudzież osoby, dotknięte ranami niezagojonemi, nie pozostawały w styczności z chorą.

Pozatem obowiązują odpowiednie postanowienia instrukcji służbowej dla akuszerki. Poświadczenie pisemne co do usunięcia niebezpieczeństwa zarażenia ma być wystawione przez właściwego lekarza, zostającego w publicznej służbie sanitarnej.

5. Tyfus plamisty.

Tępienie i unikanie owadów pasożytnych, w szczególności wszy, gnieźdzących się w ubraniach, i to tak w ubraniach i bieliznie osób, które mają być odosobnione, jak i u osób pielęgnujących oraz w ubikacjach, w których się przebywa, ma istotne znaczenia dla rezultatu odosobnienia.

Chorych i podejrzanych o zarażenie należy odosobnić.

Odnosnie do osób pielęgnujących można wydać ograniczenia komunikacyjne, a w razie potrzeby również zarządzić ich odosobnienie.

Osoby, podejrzane o zarażenie, należy po ich wykąpaniu tudzież gruntownem oczyszczeniu i odkażeniu ubrania i bielizny (po wytepieniu owadów pasożytnych) poddać nadzorowi policyjno-sanitarnemu przez najwyżej 22 dni, a w razie potrzeby odosobnić w stosownem miejscu, wolnem od owadów pasożytnych.

To obowiązuje również w szczególności domowników, osoby, zatrudnione przy przenoszeniu chorych (podejrzanych o chorobę lub podejrzanych o zarażenie), i przy odkażaniu jakoteż personal pielęgniarzki po ukończeniu pielęgnowania.

Odosobnienie w mieszkaniu można uważać za odpowiadające celowi, jeżeli w mieszkaniu niema owadów pasożytnych lub jeżeli w mieszkaniu dokonano w sposób zawodowy oczyszczenia i wytępienia owadów pasożytnych a choremu dano do dyspozycji co najmniej jeden osobny pokój z ubikacją poboczną, przeznaczoną dla osoby pielęgnującej.

Również musi być zaufana osoba do pielęgnowania oraz musi się postarać o to, aby dostarczanie potrzeb życiowych, lekarstw itp. uskuteczniane było za pośrednictwem osób, którym nie wolno wchodzić do ubikacji odosobnionych.

6. Ospa, dżuma.

Chorego i podejzranego o chorobę tudzież osobę do pielęgnowania należy odosobnić.

Do pielęgnowania chorych na ospę (podejrzanych o chorobę lub podejrzanych o zarażenie), tudzież do przenoszenia tychże osób, jakoteż do przedsiębrania odkażenia można używać tylko takich osób, które z dobrym wynikiem były szczepione, w ostatnich sześciu latach ponowiły szczepienie i w razie potrzeby poddadzą się natychmiast ponownemu szczepieniu koniecznemu.

Osoby, podejzrane o zarażenie, należy po wykąpaniu ich tudzież po odkażeniu ich ubrań i bielizny poddać nadzorowi policyjno-sanitarnemu a w razie potrzeby, w szczególności przy dżumie płuc odosobnić w miejsce stosownem. Nadzór lub odosobnienie należy utrzymywać przy ospie najwyżej przez 16 dni, przy dżumie najwyżej przez 11 dni.

Nadzorowi, w razie potrzeby odosobnieniu należy poddać także osoby, zatrudnione przy przenoszeniu chorego (podejzranego o chorobę lub podejzranego o zarażenie) i przy odkażaniu jakoteż personal pielęgniarzki po ukończeniu pielęgnowania.

Odosobnienie w mieszkaniu można uważać za odpowiadające celowi, jeżeli inni mieszkańcy opuścili budynek, w którym znajduje się osoba odosobniona z personelem pielęgniarzkim.

Również musi być zaufana osoba do pielęgnowania oraz musi się postarać o to, aby dostarczanie potrzeb życiowych, lekarstw itp. uskuteczniane było za pośrednictwem innych osób w ten sposób, aby te osoby ani nie stykały się bezpośrednio z osobami pielęgnującymi ani też nie wchodziły do ubikacji odosobnionych.

W przeciwnym razie tudzież o ile chorego można przenieść bez niebezpieczeństwa dla niego, należy go umieścić w zakładzie dla chorych, który posiada odpowiednie urządzenia dla odosobnienia.

Odosobnienie chorych można znieść przy ospie dopiero po zupełnie ukończonym procesie odpadania strupów i po ponownem wykąpaniu się celem oczyszczenia, przy dżumie po zgaśnięciu wszystkich objawów chorobowych i po ponownem stwierdzeniu bakteryologicznem, że w odchodach niema prątków dżumy.

Przy dżumie można wydać zarządzenia celem unikania i tępienia szczurów. O tępieniu i unikaniu owadów pasożytnych mianowicie pcheł i to tak w ubraniach i w bieliźnie jak i w ubikacjach, w których się przebywa, należy starać się ustawicznie.

7. Cholera azyatycka.

Chorych i podejzranych o chorobę jakoteż osoby do pielęgnowania należy odosobnić.

Odnosnie do wydzielaających przez czas dłuższy i przenośników prątków należy postępować według postanowień § 5. a mianowicie na ogół tak samo jak w odniesieniu dla chorych.

Osoby, podejzrane o zarażenie, należy po odkażeniu ich ubrań i bielizny, tudzież po ich wykąpaniu poddać nadzorowi policyjno-sanitarnemu przez najwyżej pięć dni, a w razie potrzeby odosobnić w stosownem miejscu.

Nadzorowi w razie potrzeby odosobnieniu należy poddać także osoby, zatrudnione przy przenoszeniu chorego (podejzranego o chorobę lub podejzranego o zarażenie) i przy odkażaniu jakoteż personal pielęgniarzki po ukończeniu pielęgnowania.

Odosobnienie w mieszkaniu może być uważane za odpowiadające celowi, jeżeli w budynku, w którym mieści się to pomieszczenie, nie ma żadnych przedsiębiorstw, zajmujących się bezpośrednio lub pośrednio wytwarzaniem, przechowywaniem lub sprzedażą artykułów żywności i użytkowych, oraz jeżeli mieszkanie, w którym umieszczono chorego z personelem pielęgniarskim, opróżniono z pozostałych uczestników mieszkania i jeżeli odosobnionemu oddano do dyspozycji osobny wychodek.

Również musi być zaufana osoba do pielęgnowania oraz musi się postarać o to, aby dostarczanie potrzeb życiowych, lekarstw itp. uskuteczniane było za pośrednictwem innych osób w ten sposób, aby te osoby ani nie stykały się bezpośrednio z osobami pielęgnującymi aniteż nie wchodziły do ubikacji odosobnionych.

W przeciwnym razie tudzież o ile chorego można przenieść bez niebezpieczeństwa dla niego, należy go umieścić w zakładzie dla chorych, który posiada odpowiednie urządzenia dla odosobnienia.

Odosobnienie chorego można uchylić dopiero wtedy, jeżeli dwa bakteryologiczne badania stolca, dokonane w ciągu niekrótszego okresu czasu jak pięciu dni, wykażą, że nie ma w nim prątków cholerycznych.

Tego rodzaju badania stolca należy, o ile to jest możliwym, przeprowadzić także odnośnie do osób, które jako podejrzane o zarażenie pozostają pod obserwacją.

8. Tyfus powrotny.

Wypięcie i unikanie owadów pasożytnych, i to tak w ubraniach i bieliznie osób, które mają być odosobnione, jak i u osób pielęgnujących oraz w ubikacjach, w których się przebywa, ma istotne znaczenie dla rezultatu odosobnienia.

Chorych i podejrzanych o chorobę należy odosobnić.

Odnośnie do osób pielęgnujących można zarządzić ograniczenia komunikacyjne.

Osoby, podejrzane o zarażenie, należy po ich wykąpaniu tudzież gruntownem odkażeniu ubrań i bielizny (po wypięciu owadów pasożytnych) poddać nadzorowi policyjno-sanitarnemu przez najwyżej ośm dni a w razie potrzeby odosobnić w stosownem miejscu, wolnem od owadów pasożytnych.

Odosobnienie w mieszkaniu można uważać za odpowiadające celowi, jeżeli w mieszkaniu niema owadów pasożytnych lub jeżeli w mieszkaniu dokonano w sposób zawodowy oczyszczenia i wypięcia owadów pasożytnych a odosobnionemu dano do dyspozycji osobny pokój z ubikacją, przeznaczoną dla osoby pielęgnującej.

Również musi być zaufana osoba do pielęgnowania oraz musi się postarać o to, aby dostarczanie potrzeb życiowych, lekarstw itp. uskuteczniane było za pośrednictwem osób, którym nie wolno wchodzić do ubikacji odosobnionych.

9. Trąd (lepra).

Chorego należy odosobnić w ten sposób, że daje się odosobnionemu do dyspozycji specjalny pokój, zawierający łóżko, które służy tylko do jego użytku i osobną umywalnię. Przedmioty, będące w używaniu chorego (naczynie na jedzenie i do picia, bieliznę, przyrząd do golenia, książki itd.), należy oznaczyć i przeznaczyć do wyłącznego użytku chorego. Ubikacji, zostających do dyspozycji chorego (ubikacji mieszkalnych, pokoju sypialnego, wychodka), nie wolno używać innym osobom jak tym, które dopuszczono do komunikowania się z nim (osobom pielęgnującym, członkom rodziny).

Chorych można prócz regularnego nadzoru policyjno-sanitarnego poddać jeszcze innym ograniczeniom komunikacyjnym o tyle, że zakazuje się im uczęszczania do publicznych zakładów kąpielowych, zakładów fryzjerskich, szkół, w szczególnych przypadkach do restauracji, teatrów itp. Chorym nie wolno zajmować się zatrudnieniami, które powodują bezpośrednio ich stykanie się z osobami, niedotkniętymi tą chorobą. Również odnośnie do używania środków do ruchu publicznego można wydać zarządzenia ograniczające.

Należy dążyć do tego, aby umieścić chorych w nadających się do ich pielęgnacji zakładach dla chorych lub w przeznaczonych do tego domach dla chorych.

Osoby, stale znoszące się z chorymi (uczestników mieszkania), należy uważać za podejrzane o zarażenie i poddać nadzorowi policyjno-sanitarnemu, polegającemu na regularnie powtarzającym się badaniu ich stanu zdrowia przez lekarza, zostającego w publicznej służbie sanitarnej. Nadzór ten niema trwać dłużej jak pięć lat, licząc od dnia ostatniej sposobności zarażenia się.

O każdej zmianie mieszkania należy donieść gminie w należyłym czasie.

10. Egipskie zapalenie oczu (jaglica).

Odosobnienie chorego dokonywa się w ten sposób, że każdemu odosobnionemu oddaje się odrębnie stojące łóżko, osobną bieliznę i pościel tudzież odrębne naczynie do mycia wraz z ręcznikiem.

W razie potrzeby, jeżeli zachodzi specjalne niebezpieczeństwo przeniesienia choroby, można zakazać chorym, aby poza swym domem stykali się przez dłuższy czas, w szczególności na miejscach pracy, bezpośrednio z osobami, niedotkniętymi tą chorobą.

Również można zarządzić regularnie powtarzające się badanie lekarskie tych chorych i ich domowników.

11. Żółta febra.

Osoby chore i podejrzane o chorobę mają być ze względu na przenoszenie tej choroby przez komary, nie pochodzące z krajów tutejszych, o ile możności umieszczane zdaleka od zakładów portowych z magazynami i hangarami, które zawierają wytwory (na przykład drzewa), pochodzące z krajów nawiedzanych przez żółtą febrę.

W tym przypadku nie są potrzebne specjalne zarządzenia co do odosobnienia. Poza to należy zarządzić odosobnienie chorych lub podejrzanych o chorobę.

Odosobnienie to można uważać za odpowiednie celowi, jeżeli choremu daje się do dyspozycji osobny pokój, w którym albo otwory drzwi wchodowych zaopatrzone są podwójnymi sieciami na drzwi a otwory okien kratkami od much lub łóżka chorych otoczone są gęstymi siatkami od moskitów.

12. Wąglik, wścieklizna.

Odosobnienie rozciąga się na chorych i może wówczas być uważane za odpowiadające celowi, jeżeli choremu daje się do dyspozycji osobny pokój, do którego nie mają przystępu osoby niepowołane i jeżeli jest zaufana osoba do pielęgnowania.

Osoby, pokąsane przez zwierzęta wściekle lub podejrzane o wściekliznę, należy jak najrychlej poddać szczepieniu ochronnemu; przez przeciąg jednego roku należy w sposób ogólny roztoczyć nad nimi nadzór policyjno-sanitarny.

13. Nosacizna.

Chorych i podejrzanych o chorobę należy odosobnić pod względem miejsca.

Odosobnienie można uważać za odpowiadające celowi, jeżeli choremu daje się do dyspozycji osobny pokój i jeżeli jest zaufana osoba do pielęgnowania.

Odnosnie do osób pielęgnujących można zarządzić ograniczenia komunikacyjne.

Odnosnie do domowników można z reguły zaniechać rozszerzenia na nich ograniczeń komunikacyjnych.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczony pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1871 za 4 K — h	Rocznik 1893 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1894 " 6 " — "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1895 " 7 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1896 " 7 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1875 " 4 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1876 " 3 " — "	" 1898 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1899 " 10 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1900 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1901 " 6 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1859 " 4 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1903 " 9 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1882 " 6 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1883 " 5 " — "	" 1905 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1906 " 12 " — "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1907 " 13 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1908 " 9 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1909 " 8 " 50 "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1910 " 8 " 40 "
" 1867 " 4 " — "	" 1889 " 6 " — "	" 1911 " 7 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1890 " 5 " 40 "	" 1912 " 12 " 50 "
" 1869 " 6 " — "	" 1891 " 6 " — "	" 1913 " 9 " 50 "
" 1870 " 2 " 80 "	" 1892 " 10 " — "	" 1914 " 15 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dzienniku ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwia jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIX. — Wydana i rozesłana dnia 23. lutego 1915.

Treść: № 40. Rozporządzenie, dotyczące ograniczenia uprawy buraków cukrowych w roku 1915.

40.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spra- wiedliwości, Ministrem skarbu i Ministrem handlu z dnia 20. lu- tego 1915,

dotyczące ograniczenia uprawy buraków cukro-
wych w roku 1915.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Posiadacze gruntów i dzierżawcy, którzy na podstawie kontraktu, zawartego przed dniem 1. stycznia 1915 z jedną z cukrowni, przyjęli na siebie zobowiązanie uprawiania na swych powierzchniach gruntowych w pewnym oznaczonym obszarze buraków cukrowych i dostarczania

cukrowni wyprodukowanych ilości, są uwolnieni od tego zobowiązania na rok 1915 w odniesieniu do 30 procent powierzchni gruntowych, które według kontraktu należało przeznaczyć na uprawę buraków, a to o ile tych powierzchni gruntowych użyje się na uprawę innych płodów polnych.

§ 2.

Ci posiadacze gruntów i dzierżawcy, którym cukrownia dostarczyła już do rozporządzenia potrzebnych nasion do uprawy buraków i którzy czynią użytek z uwolnienia, przyznanego im w § 1., winni niezużyte ilości nasion zwrócić cukrowni według stosunku powierzchni gruntowej, uwolnionej od uprawy buraków, lub zapłacić jej odpowiednie wynagrodzenie.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wtr.
Zenker wtr.

Schuster wtr.
Engel wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1871 za 4 K — h	Rocznik 1893 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1894 " 6 " — "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1895 " 7 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1896 " 7 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1875 " 4 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1876 " 3 " — "	" 1898 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1899 " 10 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1900 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1901 " 6 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1859 " 4 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1903 " 9 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1882 " 6 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1883 " 5 " — "	" 1905 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1906 " 12 " — "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1907 " 13 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1908 " 9 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1909 " 8 " 50 "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1910 " 8 " 40 "
" 1867 " 4 " — "	" 1889 " 6 " — "	" 1911 " 7 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1890 " 5 " 40 "	" 1912 " 12 " 50 "
" 1869 " 6 " — "	" 1891 " 6 " — "	" 1913 " 9 " 50 "
" 1870 " 2 " 80 "	" 1892 " 10 " — "	" 1914 " 15 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 24. lutego 1915.

Treść: **M** 41. Rozporządzenie cesarskie, którem reguluje się obrót zbożem i produktami z mlewa.

41.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 21. lutego 1915,

którem reguluje się obrót zbożem i produktami
z mlewa.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Zamknięcie.

§ 1.

Zboże (pszenica, żyto, jęczmień, owies i kukurydza), znajdujące się w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa, w dniu 24. lutego 1915, tudzież tamże znajdujące się w tym dniu uzyskane ze zboża produkty z mlewa wszelkiego rodzaju (mąka, grys, krupy jęczmienne itp.), z wyjątkiem otrębów, zmiłcone lub niezmiłcone, niez mieszane lub zmieszane, zostają z tym dniem poddane zamknięciu.

Z zamknięcia są wyłączone zapasy, które znajdują się w posiadaniu państwa lub zarządu wojskowego.

§ 2.

Bez zezwolenia władzy lub organu przez nią oznaczonego nie wolno zamkniętych zapasów zboża i produktów z mlewa ani przerabiać, używać,

używać do karmienia, sprzedawać dobrowolnie lub przymusowo, ani też w inny sposób nimi rozporządzać, o ile wyjątków nie przewidziano w niniejszym rozporządzeniu cesarskim.

Zastaw, którego dokonywa się bez przeniesienia posiadania przez umieszczenie znaków, jak przez wystawienie tablic itp. nie podlega temu zakazowi.

Czynności prawne, sprzeciwiające się zakazowi, są nieważne.

Posiadacze zamkniętych zapasów są obowiązani starać się o utrzymanie zapasów i zboże niezmiłcone zmiłować najdalej do dnia 31. marca 1915.

§ 3.

Niezależnie od zamknięcia wolno bez zezwolenia

- a) posiadaczom zapasów zamkniętych używać swych własnych zapasów do wyżywienia członków swego domu (gospodarstwa) tudzież tych robotników i funkcjonariuszy, którym wolny wikt lub zboże na chleb i produkty z mlewa należą się jako zastuga, ale z tych jednak użytkować aż do powszechnego uregulowania zużycia (§ 14.) tylko taką ilość, która nie przewyższa, licząc na głowę 7-2 kg produktów z mlewa lub 9 kg zboża miesięcznie (240 g produktów z mlewa albo 300 g zboża dziennie),
- b) piekarzom i cukiernikom zużytkować na wypiekanie mąkę a tym, którzy w sposób przemysłowy oddają osobom trzecim produkty

z mlewa za zapłatą, tychże dostarczać, o ile to potrzebnem jest dla pokrycia bezpośredniego zapotrzebowania ich klienteli w powiecie politycznej władzy I. instancyi. W razie potrzeby może władza oznaczyć te ilości zapotrzebowania dla poszczególnych lub wszystkich przedsiębiorstw albo wydać inne zarządzenia celem zapobieżenia nagromadzeniu produktów z mlewa u konsumentów,

- c) posiadaczom przedsiębiorstw rolniczych użyć zboża do własnego zasiewu lub innym rolnikom dostarczyć dla celów zasiewu za świadczeniem, w którym uwidoczniono imię i nazwisko nabywcy, gatunek i ilość zasiewu tudzież dzień oddania,
- d) trzymającym konie użyć do karmu z znajdującego się w ich posiadaniu zapasu owsa dla każdego konia przeciętnie 3 *kg* dziennie,
- e) przemleć zboże przedsiębiorstwom młyńskim,
- f) dokończyć rozpoczęte transporty w kraju tutejszym.

§ 4.

Jeżeli w czasie przejściowym aż do powszechnego uregulowania zużycia (§ 14.) okaże się potrzeba zaopatrzenia jednej z gmin, dla której tymczasowego zaopatrzenia nie ma zapasów wystarczających, w zboże lub produkty z mlewa, wówczas może polityczna władza krajowa a z jej upoważnienia władza powiatowa wezwać posiadaczy zapasów, objętych zamknięciem, do dostarczenia po cenach oznaczonych urzędownie tej ilości zapasów, która jest potrzebna dla zaspokojenia naglącej potrzeby tej gminy.

Jeżeli posiadacz nie chce zadość uczynić wezwaniu, może polityczna władza krajowa lub władza przez nią oznaczona sprzedać gminie odnośne przedmioty na rachunek i koszt posiadacza. Przy tem mają zastosowanie postanowienia §§ 22 i 24.

Władza winna natychmiast donieść Ministerstwu spraw wewnętrznych o każdym takim oddaniu.

§ 5.

Działanie zamknięcia kończy się:

1. z dozwoleń użyciem lub taką sprzedażą (§ 2., ustęp 1., § 3., lit. a) do d), § 4., ustęp 1.);
2. z wywłaszczeniem (§§ 4., ustęp 2., i 21.);
3. z przepadkiem (§ 13.).

Spisywanie zapasów.

§ 6.

Kto zboże lub produkty z mlewa (§ 1.) przechowuje jest obowiązany zgłosić te zapasy najdalej do dnia 5. marca 1915, władzy, w której powiecie zapasy się znajdują, a to według stanu z dnia 28. lutego 1915.

Zapasy, znajdujące się w dniu 28. lutego 1915 w transporcie, winien odborca zgłosić w ciągu trzech dni po ich otrzymaniu.

Osoby, wymienione w § 3., lit. b), mają podać także w zgłoszeniu, ile produktów z mlewa zużyli w czasie od dnia 1. do dnia 15. lutego 1915 na wypieczenia lub sprzedali kupującym.

§ 7.

Zapasy, znajdujące się w posiadaniu zarządu wojskowego, są wolne od obowiązku zgłoszenia.

Jeżeli w domu (gospodarstwie) nie znajduje się więcej jak 20 *kg* wszystkich gatunków zboża i produktów z mlewa razem wzięwszy, wówczas ogranicza się obowiązek zgłoszenia do zapewnienia, że zapasy nie są większe.

To zapewnienie ma złożyć głowa domu (gospodarstwa).

§ 8.

Spisywanie zapasów dokonywa się według gmin zapomocą urzędowych kartek zgłoszeń, które ma wypełnić bądź obowiązany do zgłoszenia, bądź według tegoż zapodań maż zaufania, ustanowiony przez władzę. Władza oznacza, uwzględniając stosunki miejscowe, jaki sposób postępowania ma znaleźć zastosowanie w poszczególnych gminach lub częściach gmin.

Wypełnione kartki zgłoszeń należy przedłożyć władzy lub oddać organowi, któremu poruczono odbieranie tych kartek.

§ 9.

Władza winna przekonywać się w sposób odpowiedni, czy kartki zgłoszeń są należycie wypełnione a zapodania tam poczynione prawdziwe. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do prawdziwości lub zupełności dat, zawartych w kartkach zgłoszeń, i jeżeli nie można tych wątpliwości pewnie usunąć w inny sposób, wówczas może władza zarządzić w każdej chwili nowe spisanie zapasów w dotyczących gminach.

Co do znajdujących się zapasów sporządza władza dla każdej gminy przegląd gminny

a z przeglądów gminnych przegląd powiatowy. Sporządzenie przeglądu gminnego można także gminie pozostawić.

Przegląd powiatowy należy przedłożyć najdalej do dnia 10. marca 1915, politycznej władzy krajowej, która zestawia z przeglądów powiatowych przegląd krajowy i przedkłada go Ministerstwu spraw wewnętrznych, dołączając przeglądy powiatowe.

§ 10.

Każdy jest obowiązany przyjąć na wezwanie władzy urząd męża zaufania i współdziałać przy spisaniu zapasów, sprawdzaniu i opracowaniu. Odnosnie do osób, zostających w służbie publicznej, potrzebne jest dla ich współdziałania zezwolenie ich władzy służbowej.

Mężowie zaufania mają postępować bez względu na osobę i według najlepszej wiedzy i sumienia, utrzymywać w tajemnicy doszłe do ich wiadomości stosunki prywatne lub tajemnice przedsiębiorstw posiadaczy zapasów tudzież, o ile nie są urzędnikami publicznymi, złożyć przyrzeczenie wypełniania tych powinności.

Urząd męża zaufania jest urzędem honorowym.

Uwolnienie od ustanowienia jako męża zaufania może nastąpić tylko z ważnych powodów.

§ 11.

Władza jest uprawniona przedsięwziąć każdego czasu przez swych pełnomocników oględziny w ubikacjach przedsiębiorstwa, w ubikacjach zapasowych i w innych ubikacjach, tudzież wglądać do zapisków gospodarczych i zapisków przedsiębiorstwa.

Pełnomocnikom władzy należy dozwolnić wstępu do tych ubikacji i udzielać wszelkich potrzebnych wyjaśnień na żądanie.

Na wytwórcach, handlarzach, domach składowych i przedsiębiorstwach przewozowych ciąży w szczególności obowiązek dawania władzy na żądanie potrzebnych wyjaśnień i dowodów co do zapasów i dostaw, a to celem sprawdzenia dokonanych zgłoszeń.

§ 12.

Jeżeli obowiązany do zgłoszenia przy skutecznieniu zgłoszenia podaje zapasy, które on przy ich spisaniu na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 194, podał nieprawdziwie lub zataił, nie wolno już więcej z powodu wcześniejszego zapodania nieprawdziwego lub zatajenia wdrożyć postępowania karnego według przytoczonego rozporządzenia cesarskiego.

§ 13.

Zapasy, podlegające obowiązkowi zgłoszenia, może władza, w razie gdy nie zostaną zgłoszone, uznać za przepadłe na rzecz państwa. Państwo winno użyć zapasów przepadłych dla zaopatrzenia ludności.

Uregulowanie zużycia.

§ 14.

Po przeprowadzeniu spisania zapasów postanowi Minister spraw wewnętrznych według jakich zasad należy dostarczyć rozporządzalnego zapasu dla zużycia.

§ 15.

Zarządzenia, potrzebne do uregulowania zużycia w kraju, wyda polityczna władza krajowa. Przy załatwianiu tych spraw może władza krajowa posługiwać się radą przyboczną przez siebie złożoną.

§ 16.

Bliższe zarządzenia, potrzebne w poszczególnych gminach dla uregulowania zużycia, można pozostawić władzy lub dla obszaru gminnego gminie. Sprawy te załatwia gmina w poręczonym zakresie działania.

§ 17.

Przy załatwianiu tych spraw może władza posługiwać się stałą zawodową radą przyboczną lub rzeczoznawcami.

Jeżeli uregulowanie zużycia przeniesione zostanie na gminę, wówczas może reprezentacja gminna załatwiać sprawy z temi połączone przez specjalny wydział aprowizacyjny.

Do członków zawodowej rady przybocznej lub wydziału aprowizacyjnego tudzież do rzeczoznawców mają zastosowanie postanowienia § 10.

Jeżeli gmina nie może sprostać swym zadaniom przy uregulowaniu zużycia, wówczas władza może jej w każdej chwili odjąć załatwianie tych spraw.

§ 18.

Przy uregulowaniu zużycia może polityczna władza krajowa a za jej upoważnieniem władza lub gmina, której przekazano uregulowanie, w szczególności

1. regulować wydawanie chleba i produktów z młewa w oznaczonych ilościach i ubikacjach

wydawczych, w pewnych godzinach oznaczonych, za przedłożeniem wykazu lub w inny sposób,

2. zarządzić wyrabiania chleba jednolitego,

3. regulować wyrabianie i sprzedaż chleba i pieczywa w granicach istniejących postanowień ogólnych,

4. ustanowić cenę sprzedaży dla handlu drobiazgowego.

§ 19.

Władza może, jeżeli w jej powiecie znajduje się po dniu 31. marca 1915 zboże jeszcze nie zmlócone, zarządzić zmlócenie na koszt posiadacza jele możliwości, używając przyrządów jego przedsiębiorstwa rolniczego.

Posiadacz winien zezwolić na zmlócenie w swych ubikacjach gospodarczych i przyrządami swego przedsiębiorstwa.

§ 20.

Władza może przedsiębiorstwa młyńskie zobowiązać do zmielenia zboża tudzież do przechowania zboża i produktów z mlewa. Wynagrodzenie za zmielenie oznacza polityczna władza krajowa. Za przechowanie nie płaci się wynagrodzenia.

Również może władza użyć za wynagrodzeniem, ustanowionem przez władzę, ubikacji składowych dla umieszczenia na składzie a suszarni (słodowni itp.) dla prac około zboża i zapasów mąki.

Wywłaszczenie.

§ 21.

Jeżeli posiadacz nie chce na żądanie urzędowe swych zapasów zboża lub produktów z mlewa sprzedać po cenie, urzędownie oznaczonej lub, jeżeli osoba uprawniona do rozporządzenia albo jej pobyt nie jest wiadomy, wówczas może władza uznać wywłaszczenie zapasów, objętych rekwizycją.

Orzeczenie jest skuteczne wobec każdego, komu przysługują prawa co do zapasów wywłaszczonych.

§ 22.

Wyłączone od wywłaszczenia są:

1. zapasy, które posiadacz potrzebuje dla wyżywienia członków swego domu (gospodarstwa) albo do własnej uprawy rolnej.

2. zapasy, znajdujące się w posiadaniu kraju, powiatu lub gminy, o ile są one przeznaczone dla zaopatrzenia kraju, powiatu lub gminy,

3. zapasy, które znajdują się w posiadaniu jednej z instytucji humanitarnych i są dla jej celów potrzebne do dnia 31. lipca 1915.

4. wyprodukowane zboże na zasiew.

Zapasy, wymienione pod l. 1 i 2, są wyłączone od wywłaszczenia tylko o tyle, o ile są one według uregulowania zużycia (§ 14) potrzebne dla posiadaczy.

§ 23.

Żądanie o pozostawienie zapasów jakoteż orzeczenie wywłaszczające można skierować do poszczególnego posiadacza lub do kilku albo wszystkich posiadaczy jednej gminy lub jednego powiatu politycznego.

Żądanie pozostawienia zapasów może nastąpić w drodze zawiadomienia indywidualnego albo, jeżeli chodzi o więcej posiadaczy, w drodze zwyczajnego w miejscu obwieszczenia w dotyczących gminach.

§ 24.

Za zapasy, co do których dokonano wywłaszczenia, należy zapłacić cenę niższą o 10 procent od ceny, urzędownie oznaczonej.

Cenę przyjęcia należy zapłacić w ciągu ośmiu dni po prawomocności orzeczenia wywłaszczającego.

Jeżeli posiadacz lub tegoż pobyt nie jest wiadomy albo jeżeli cena ma służyć do zaspokojenia roszczeń osób trzecich, przysługujących im na zasadzie praw rzeczowych, wówczas należy cenę złożyć w sądzie.

§ 25.

Posiadacz zapasów, które na żądanie urzędowe sprzedano lub wywłaszczono, winien je bezpłatnie tak długo przechowywać i starać się o ich utrzymanie, dopóki nie nastąpi odwołanie

Postanowienia ogólne.

§ 26.

Celem gospodarnego przeprowadzenia rozdziału rozporządzalnych zapasów na poszczególne obszary przeznacza się zakład dłu obrotu zboża, stojący pod państwowym nadzorem i wpływem, którego ustanowienie i zadania zostaną postanowione w drodze rozporządzenia.

§ 27.

Przepisy niniejszego rozporządzenia cesarskiego nie odnoszą się do zboża i produktów z mlewa, które sprowadzono po dniu 24. lutego 1915 z zagranicy celnej.

Każdą przesyłkę zboża i produktów z mlewa z zagranicy celnej winna zgłaszać u władzy stacya przeznaczenia co najmniej na 24 godzin przed ich wydaniem.

Władza może obejrzeć przesyłkę i nadzorować sprzedaż.

§ 28.

Od dnia 24. lutego 1915 wolno kolejom żelaznym i przedsiębiorstwom żeglugi parowej przyjmować do transportu przesyłki zboża i produktów z mlewa (§ 1.) tylko wtedy, gdy do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie transportowe.

Do wystawienia poświadczenia transportowego jest wyłącznie władza uprawniona. Minister spraw wewnętrznych ustanowi w drodze rozporządzenia wzór dla takiego poświadczenia.

Przesyłki, które doszły już do stacyi przeznaczenia przed dniem 24. lutego 1915, muszą w ciągu 4. dni po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia cesarskiego, a przesyłki, które dopiero w tym dniu lub później dojdą do stacyi przeznaczenia, muszą w ciągu 4. dni po dokonaniem zawiadomieniu zostać podjęte przez odbiorcę.

§ 29.

Gminy są obowiązane do współdziałania w wykonywaniu niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

§ 30.

Pod „władzą“ bez bliższego oznaczenia rozumie się w niniejszym rozporządzeniu cesarskiem rządową polityczną władzę powiatową, w gminach o własnym statucie, władzę gminną, o ile polityczna władza krajowa sprawy, przysługujące władzy, w całości lub w części nie przeniesie na siebie lub nie przekaze innemu organowi urzędowemu.

§ 31.

Przeciw rozstrzygnięciom i zarządzeniom, wydanym na zasadzie postanowień powyższych, odwołanie jest niedopuszczalne. Badanie tych rozstrzygnięć i zarządzeń z urzędu zastrzega się przełożonej władzy politycznej i Ministrowi spraw wewnętrznych.

Postanowienia karne.

§ 32.

1. Kto postępnie zataja wobec władzy w jego posiadaniu lub w jego przechowaniu będące za-

paszy zboża lub produktów z mlewa (§ 1.),

2. kto zamknięte zapasy zboża lub produktów z mlewa uszkadza, niszczy, usuwa lub nieprawnie przerabia, używa do karmienia lub sprzedaje,

3. kto zboża, uzyskanego na zasiew, pozbawia tego przeznaczenia,

będzie karany przez sąd z powodu przekroczenia aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do dwóch tysięcy koron.

4. Kto czynów wymienionych dopuszcza się odnośnie do zapasów, których wartość przewyższa pięćset koron, będzie karany z powodu przestępstwa ścisłym aresztem od jednego miesiąca do jednego roku. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do dwudziestu tysięcy koron.

§ 33.

1. Kto przy spisywaniu zapasów dat, żądanych od niego, nie dostarcza w ciągu terminu oznaczonego, nie chce odpowiadać na pytania do niego wystosowane lub odpowiada niezgodnie z prawdą,

2. kto wzbrania pełnomocnikom władzy wstępu do swych ubikacji przedsiębiorczych, zapasowych i innych ubikacji, wglądu do swych zapisków gospodarczych i przedsiębiorczych lub udzielenia wyjaśnień albo podaje wyjaśnienia nieprawdziwe,

będzie karany przez sąd z powodu przekroczenia aresztem od trzech dni do trzech miesięcy lub grzywną od dwudziestu koron do dwóch tysięcy koron. Obok kary na wolności można nałożyć grzywną do dwóch tysięcy koron.

Sąd może w tych przypadkach karnych wydać zarządzenia karne (§ 460. p. k.) o ile jest zdania, że należy wymierzyć karą najwyżej jedno-tygodniowego aresztu lub grzywną w kwocie sto koron.

§ 34.

1. Kto bez uzasadnionego powodu nie chce przyjąć urzędu męża zaufania, rzeczoznawcy lub członka zawodowej rady przybocznej albo wydziału aprowizacyjnego (§§ 10. i 17.) lub takiego urzędu dalej wykonywać,

2. kto wyjawia, nie będąc uprawniony, doszły do jego wiadomości przy wykonywaniu jednego z tych urzędów prywatne stosunki lub tajemnice przedsiębiorstw posiadaczy zapasów,

będzie karany przez władzę (§ 30.) grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem po sześciu miesiącach.

§ 35.

Za wszystkie inne przekroczenia rozporządzenia cesarskiego lub przepisów, wydanych na jego podstawie, będzie karała władza (§ 30.) grzywną do dwóch tysięcy koron lub aresztem do trzech miesięcy, w razie natomiast okoliczności obciążających grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do 6 miesięcy.

§ 36.

Przy zasądzeniu po myśli §§ 32. i 35. można orzec także utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 37.

Oдноśnie do przekroczeń, wchodzących w zakres działania władz politycznych, można wydawać zarządzenia karne bez poprzedniego postępowania.

Wymogi i treść tych zarządzeń karnych jakoteż prawo wnoszenia zarzutów, przysługujące stronie, zostaną uregulowane w drodze rozporządzenia.

Postanowienia końcowe.

§ 38.

Upoważnia się Rząd do zmiany, uzupełnienia lub rozszerzenia na inne przedmioty użyt-

kowe postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego w drodze rozporządzenia.

Upoważnia się nadto Rząd do uchylecia w drodze rozporządzenia mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego w całości lub w części dla całego obszaru królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, lub dla poszczególnych obszarów administracyjnych.

§ 39.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jego poruczam Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 21. lutego 1915.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr.

Hochenburger włr.

Forster włr.

Trnka włr.

Zenker włr.

Georgi włr.

Heinold włr.

Hussarek włr.

Schuster włr.

Engel włr.

Morawski włr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXI. — Wydana i rozesłana dnia 24. lutego 1915.

Treść: (№ 42. i 43.) 42. Rozporządzenie o składaniu egzaminu kancelaryjnego w sądach krajowych i obwodowych tudzież o ustanowieniu komisji egzaminacyjnych dla egzaminu kancelaryjnego i egzaminu na prowadzącego księgi gruntowe. — 43. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylecia ceł od ryżu numeru taryfy 34. i tuszczów numeru taryfy 89.

42.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 14. lutego 1915

o składaniu egzaminu kancelaryjnego w sądach krajowych i obwodowych tudzież o ustanowieniu komisji egzaminacyjnych dla egzaminu kancelaryjnego i egzaminu na prowadzącego księgi gruntowe.

Na zasadzie § 99. ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217, i artykułu I, l. 6., rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 118 (§ 50., ustęp 1., powołanej ustawy), zmienia się rozporządzenie o służbie kancelaryjnej z dnia 18. lipca 1897, Dz. u. p. Nr. 170, jak następuje:

1. § 34., ustęp 2., zdanie pierwsze ma opiewać:

„O przypuszczeniu do egzaminu orzeka prezydium wyższego sądu krajowego; terminy egzaminacyjne wyznacza prezydium trybunału, gdzie odbywa się egzamin.“

2. § 35., ustęp 1. do 3., ma opiewać:

„Egzamin złożyć należy w tym wyższym sądzie krajowym, w którego okręgu odbywano służbę przygotowawczą lub służbę kancelaryjną (§ 20.). Jeżeli służbę przygotowawczą lub służbę kancelaryjną (§ 20.) wykonano w Austrii górnej, Solnogradzie, Karyntyi, Krainie, na Śląsku, w Przedarlunii, Istrii, Gorycy i Gradysce albo na Buko-

winie, wówczas można egzamin składać także w sądzie krajowym kraju koronnego, a jeżeli sąd taki nie istnieje, w sądzie obwodowym tego kraju (§ 50., ustęp 1. ust. o. org. sąd.).

Przewodniczących i członków komisji egzaminacyjnej mianuje prezydent wyższego sądu krajowego na przeciąg pięciu lat. Przed upływem tego czasu należy dokonać tylko niezbędnych zmian i uzupełnień w składzie komisji. Ustanowienie zamianowanych już komisji egzaminacyjnych pozostaje w mocy do końca roku 1919.

W komisji egzaminacyjnej wyższego sądu krajowego przewodniczyć ma jeden z radców tego trybunału, w komisji egzaminacyjnej sądu krajowego lub obwodowego prezydent trybunału lub jego zastępca. Na komisarzy egzaminacyjnych powoływać należy do poszczególnych egzaminów dwóch radców trybunału pierwszej instancji; w miejsce drugiego radcy można także powołać uzdolnionego do tego dyrektora kancelarii, naczelnika kancelarii lub urzędnika egzekucyjnego.“

3. Do § 41. należy dodać jako ustęp ostatni:

„Jeżeli egzaminu nie dokonywa się w wyższym sądzie krajowym, należy o jego wyniku zdać sprawozdanie prezydium wyższego sądu krajowego.“

4. § 46., ustęp 1., ma opiewać:

„Dla ustanowienia komisji egzaminacyjnej obowiązują przepisy § 35., ustęp 2.“

5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

43.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 22. lutego 1915,**

dotyczące czasowego uchylenia ceł od ryżu numeru taryfy 34. i tłuszczów numeru taryfy 89.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, uchyla się aż do dalszego zarządzenia w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim w ślad za rozporządzeniami z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p.

Nr. 16, i z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 31, cła następujących numerów taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278:

Nr. t. 34. ryż, w łuskach i wyluszczoney, także odpadki ryżu,

Nr. t. 89. tłuszcz wieprzowy (sadio); smalec wieprzowy, słonina wieprzowa, tłuszcz gęsi, także topiony.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXII. — Wydana i rozesłana dnia 28. lutego 1915.

Treść: (№ 44.—47.) 44. Rozporządzenie, dotyczące przyznania ulg należnościowych i podatkowych wojennym bankom kredytowym i innym służącym interesom publicznym przedsiębiorstwom, tudzież zakładom, założonym z powodu stanu wojennego. — 45. Rozporządzenie, dotyczące obrachunku kontraktów dostawy buraków. — 46. Rozporządzenie w sprawie ograniczenia używania ziemniaków do wyrobu wódki. — 47. Rozporządzenie, dotyczące wojennego zakładu dla obrotu zbożem.

44.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 25. lutego 1915,

dotyczące przyznania ulg należnościowych i podatkowych wojennym bankom kredytowym i innym służącym interesom publicznym przedsiębiorstwom, tudzież zakładom, założonym z powodu stanu wojennego.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Dokumenty dłużne i ekstabulacyjne z wyjątkiem weksli, które wystawi wojenny kredytowy bank dolno-austriacki przy sposobności udzielenia pożyczek, są uwolnione od opłat stemplowych i należności bezpośrednich, jeżeli okres do umorzenia pożyczki nie przekracza czasu trzech lat, licząc od dnia wystawienia dokumentu dłużnego.

Pod tym samym warunkiem nie podlega opłacie od zanotowania w księgach gruntowych wpisanie prawa zastawu na zabezpieczenie tych pożyczek.

Upoważnienie, przewidziane w § 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. października 1914, Dz. u. p. Nr. 295, obejmuje także przy-

znanie uwolnień, wymienionych w obydwóch wyżej przytoczonych ustępach.

Pozatem pozostaje bez zmiany rozporządzenie cesarskie z dnia 25. października 1914, Dz. u. p. Nr. 295.

§ 2.

Spółkom, towarzystwom, stowarzyszeniom i zakładom, założonym z powodu stanu wojennego a nie dążącym do celów zarobkowych lecz przeznaczonym do służenia interesom prowadzenia wojny lub gospodarstwa społecznego przez udzielanie kredytu, współdziałanie przy dostarczaniu środków żywności w artykułach surowych lub innych albo też w inny sposób, może Rząd udzielić uwolnienia od opłat stemplowych i należności bezpośrednich w zakresie, oznaczonym w paragrafie poprzednim tudzież w § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. października 1914, Dz. u. p. Nr. 295.

Wolno przyznać ulgę tę tylko wtedy, gdy przedsiębiorstwo lub zakład według statutu ma się rozwiązać lub wejść w stan likwidacji najdalej w ciągu jednego roku po ukończeniu wojny, i jeżeli istniejący w chwili rozwiązania ich majątek, o ile okaże się nadwyżka po zwrocie wkładek, będzie według statutu stale przeznaczony na cele powszechnej użyteczności. Wypłata udziałów w zysku (dywidendy) w wymiarze najwyżej pięć od sta wkładek nie przeszkadza przyznaniu tej ulgi.

§ 3.

W razie jeżeli zachodzą warunki, wyliczone w § 2., ustęp drugi, niniejszego rozporządzenia cesarskiego, może Rząd przyznać równorzędne stanowisko z stowarzyszeniami: zarobkowymi i gospodarzami, uprzywilejowanymi według § 85. u. o pod. osob. tym przedsiębiorstwom, podlegającym podatkowi zarobkowemu według II. rozdziału ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, które założone zostały z powodu stanu wojennego i nie dążąc do celów zarobkowych przeznaczone są do służenia interesom, oznaczonym w § 2., ustęp pierwszy, tego rozporządzenia cesarskiego.

§ 4.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma wsteczną moc obowiązującą dla okresu czasu, który upłynął od dnia 31. października 1914.

Wykonanie jego poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 25. lutego 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Heinold wkr.

Forster wkr.

Hussarek wkr.

Trnka wkr.

Schuster wkr.

Zenker wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

45.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem handlu, Ministrem sprawiedliwości i Ministrem skarbu z dnia 26. lutego 1915,

dotyczące obrachunku kontraktów dostawy buraków.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przy obrachunku wszystkich kontraktów dostawy buraków, według których przysługuje dostawcom buraków prawo do zapłaty, które ma się obliczyć według ceny cukru z trzciny cukrowej, mają obowiązywać w miejsce cen przeciętnych, wypośredkowanych na podstawie notowań na giełdzie w Uściu n. Łabą, względnie na giełdzie w Pradze następujące ceny:

a) zamiast ceny przeciętnej za październik do grudnia 1914:

dla paritetu Uście n. Łabą-plac lądowania	cena	21 K 75 h
dla paritetu Praga	cena	21 „ 15 „

b) zamiast ceny przeciętnej za październik 1914 do stycznia 1915:

dla paritetu Uście n. Łabą-plac lądowania	cena	22 K 50 h
dla paritetu Praga	cena	21 „ 90 „

§ 2.

Do tych kontraktów dostawy buraków, co do których dokonano już obrachunku przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, nie mają zastosowania postanowienia powyższe.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wkr.

Schuster wkr.

Zenker wkr.

Engel wkr.

46.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 26. lutego 1915

w sprawie ograniczenia używania ziemniaków do wyrobu wódki.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się polityczne władze krajowe, aby na czas trwania nadzwyczajnych stosunków,

wywołanych stanem wojennym, zakazały w poszczególnych wypadkach według stosunków miejscowych używania ziemniaków do wyrobu spiritusu w gorzelniach rolniczych lub ograniczyły używanie ich do pewnych oznaczonych ilości dziennych.

Zakaz używania ziemniaków wchodzi w życie dla dotyczącej gorzelnii z ósmym dniem, ograniczenie ilości dziennych z trzecim dniem po pisemnem zawiadomieniu przedsiębiorcy gorzelnianego o zarządzeniu politycznej władzy krajowej.

§ 2.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karali polityczne władze pierwszej instancji grzywnami do pięciuset koron lub aresztem do jednego miesiąca.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

47.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 27. lutego 1915, dotyczące wojennego zakładu dla obrotu zbożem.

W wykonaniu § 26. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zakład dla obrotu zbożem, ustanowiony celem odpowiedniego przeprowadzenia rozdziału rozporządzalnych zapasów zboża i produktów z mlewa nosi firmę „Wojenny zakład dla obrotu zbożem“ i ma swoją siedzibę we Wiedniu. Zakład ten ma charakter osoby prawnej i należy go jako kupca zaprotokołować w c. k. Sądzie handlowym we Wiedniu.

§ 2.

Administrację Zakładu należy prowadzić według zasad kupieckich i w ten sposób urządzić, aby wydatki znalazły pokrycie w wpływających dochodach.

Gdyby mimo to powstał niedobór, będzie on pokryty przez państwo.

§ 3.

Bliższe postanowienia co do urządzenia i zadań Zakładu ustanowi Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w statucie, który wydany zostanie.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Hussarek wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1871 za	4 K — h	Rocznik 1893 za	6 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	" 1872 "	6 " 40 "	" 1894 "	6 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1873 "	6 " 60 "	" 1895 "	7 " — "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1875 "	4 " — "	" 1897 "	15 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1876 "	3 " — "	" 1898 "	6 " — "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1877 "	2 " — "	" 1899 "	10 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1900 "	7 " — "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1901 "	6 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1902 "	7 " 50 "
" 1859 "	4 " — "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1903 "	9 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1882 "	6 " — "	" 1904 "	5 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1883 "	5 " — "	" 1905 "	6 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1884 "	5 " — "	" 1906 "	12 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1885 "	3 " 60 "	" 1907 "	13 " — "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1886 "	4 " 60 "	" 1908 "	9 " — "
" 1865 "	4 " — "	" 1887 "	5 " — "	" 1909 "	8 " 50 "
" 1866 "	4 " 40 "	" 1888 "	8 " 40 "	" 1910 "	8 " 40 "
" 1867 "	4 " — "	" 1889 "	6 " — "	" 1911 "	7 " — "
" 1868 "	4 " — "	" 1890 "	5 " 40 "	" 1912 "	12 " 50 "
" 1869 "	6 " — "	" 1891 "	6 " — "	" 1913 "	9 " 50 "
" 1870 "	2 " 80 "	" 1892 "	10 " — "	" 1914 "	15 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIII. — Wydana i rozestana dnia 3. marca 1915.

Treść: (№ 48.—51.) 48. Rozporządzenie o zgłoszeniu należności i wierzytelności, opiewających na pieniądze lub papiery wartościowe obywateli Wielkiej Brytanii, Francji i Rosji tudzież osób, które mają swe miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach. — 49. Rozporządzenie o zarządzeniach karnych odnośnie do przekroczeń rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, wchodzących w zakres działania władz politycznych. — 50. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot. — 51. Rozporządzenie o użyciu zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot.

48.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 1. marca 1915

o zgłoszeniu należności i wierzytelności, opiewających na pieniądze lub papiery wartościowe obywateli Wielkiej Brytanii, Francji i Rosji tudzież osób, które mają swe miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 289, dotyczącego środków odwetu w zakresie prawnym i gospodarczym z powodu wydarzeń wojennych, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie opiewające na pieniądze lub papiery wartościowe należności i wierzytelności wszelkiego rodzaju, które należą się obywatelom Wielkiej Brytanii wraz z Irlandią, Francji i Rosji tudzież ich kolonii oraz posiadłości jakoteż osobom, mającym swoje miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) na tych obszarach, wobec przedsiębiorstw czynnych w krajach tutejszych, publicznych ciał administracyjnych, innych korporacji i poszczególnych osób, muszą być przez nie zgłoszone Ministerstwu skarbu w ciągu 14 dni.

§ 2.

Obowiązkowi zgłoszenia nie podlegają:

1. Należności i wierzytelności mniejsze jak 500 koron, 500 franków, 20 funtów lub 200 rubli; przy świadczeniach powtarzających się (rentach, dodatkach na wychowanie itd.) jest miarodajną roczna kwota długu;

2. należności i wierzytelności obywateli państw, wymienionych w § 1., którzy mają swoje miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) w krajach tutejszych;

3. roszczenia, które powstały dla obywateli tych państw z obrotu ich ekspozytur, znajdujących się w krajach tutejszych, i mają być wypelnione w krajach tutejszych.

§ 3.

Zgłoszenia mają zawierać w formie tabelarycznej imię i nazwisko tudzież adres wierzytela i obowiązowanego, kwotę dłużną oraz podstawę prawną roszczenia. Należy je na kopercie oznaczyć zapiskiem „na wezwanie urzędowe“; one są wolne od stempli i portoryum.

§ 4.

Za zaniechanie zgłoszenia, podanie dat niezupełnych i nieprawdziwych będzie się karało według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, o ile

nie mają zastosowania bardziej surowe postanowienia, przytoczone w § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 289.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

49.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 1. marca 1915

o zarządzeniach karnych odnośnie do przekroczeń rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, wchodzących w zakres działania władz politycznych.

Na zasadzie § 37. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, którym reguluje się obrót zbożem i produktami z mlewa, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Jeżeli władza publiczna, mająca zaufania władzy politycznej lub jedna z osób, wymienionych w § 68. ustawy karnej, na podstawie swych spostrzeżeń urzędowych doniesie o jednym z przekroczeń, wyszczególnionych w §§ 34. i 35. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, wówczas władza polityczna, o ile jest zdania, że należy wymierzyć grzywnę do 50 koron lub w razie jej nieściągalności karę aresztu do trzech dni, może nałożyć zawinioną karę osądem bez poprzedniego postępowania.

§ 2.

Osąd musi zawierać następujące daty:

1. Imię i nazwisko tudzież miejsce zamieszkania obwinionego lub inne oznaczenie tożsamości osoby, wykluczające wszelką wątpliwość;

2. jakość czynu karygodnego, oraz czas i miejsce jego popełnienia;

3. nazwę władzy lub osoby, która uczyniła doniesienie;

4. ustawowy przepis, który przekroczone oraz postanowienie karne, które zastosowano;

5. wymiar kary;

6. prawo sprzeciwu i terminu do wniesienia sprzeciwu;

7. władzę, która wydaje osad.

Osąd musi być jako taki widoczny już na zewnątrz oraz oznaczać wymiar kary i termin do wniesienia sprzeciwu w sposób w oczy wpadający.

§ 3.

Przeciw każdemu osądowi wolno w ciągu ośmiu dni po jego doręczeniu wnieść sprzeciw do władzy, która go wydała.

Jeżeli w ciągu ośmiodniowego terminu sprzeciw nie zostanie wniesiony, jest osąd wykonalny.

Gdy sprzeciw zostanie wniesiony w należytym czasie, należy wdrożyć zwyczajne postępowanie karne.

Również należy wdrożyć zwyczajne postępowanie karne, jeżeli dojdą do wiadomości władzy fakty, które budzą wątpliwość co do słuszności osądu.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

50.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, rolnictwa, robót publicznych i obrony krajowej z dnia 3. marca 1915

o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie istniejące ilości wody gazowej w stanie surowym i zgęszczonym (amoniaku płynnego), siarczanu amonowego i wapnoazotu (cyanamidu wapnia) tudzież ilości tych materiałów, które nadejdą w przyszłości, podlegają obowiązkowi zgłoszenia według postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Każdy, kto posiada w zapasie materiały wymienione w § 1. rodzaju w własnych lub cudzych ubikacjach albo przechowuje je dla innych, jest obowiązany zgłosić te zapasy najdalej do dnia 18. marca 1915 włącznie u politycznej władzy I. instancji, w której okręgu zapasy te znajdują się, a to według stanu z dnia 3. marca 1915. Podobne zgłoszenie należy uskutecznić do dnia 8. każdego następującego miesiąca według stanu z ostatniego dnia miesiąca poprzedniego. Kto zapasy oznaczonego w § 1. rodzaju wytwarza lub uzyskuje, winien podać w tych zgłoszeniach także istotną produkcję w miesiącu ubiegłym tudzież przypuszczalną produkcję w miesiącu bieżącym.

Materyały, które w dniu 3. marca 1915 lub następnie w ostatnim dniu miesiąca znajdują się w drodze, winien odbiorca zgłosić bezzwłocznie po nadejściu przesyłki.

Zgłaszaniu nie podlegają zapasy przedsiębiorstw zarządu wojskowego tudzież zapasy zakładów naukowych, doświadczalnych i kontrolnych oraz aptek.

§ 3.

Do uskuteczniania zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów, znajdujących się u władz politycznych I. instancji i u zwierzchności gminnych.

Zgłoszenia należy uskutecznić w dwóch egzemplarzach. W razie przesyłania pocztą należy nadać je najpóźniej w ostatnim dniu terminu.

Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy I. instancji; drugi winna ta władza przesłać zaraz bezpośrednio Ministerstwu handlu.

§ 4.

Każdy, obowiązany do uskutecznienia zgłoszenia, winien prowadzić co do zapasów dokładną książkę składową. Z tej książki musi być widoczna każda zmiana ilości zapasu i tegoż użycie. W razie sprzedaży należy także wpisać do książki składowej imię i nazwisko tudzież miejsce zamieszkania nabywcy.

§ 5.

Nad wykonywaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będą interesowane Ministerstwa. Posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi odpowiednimi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać ubikacje składowe i inne zakłady tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 6.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karane politycznie władze I. instancji grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

51.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami z dnia 3. marca 1915

o użyciu zapasów pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot.

Na zasadzie §§ 18., 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się celem uregulowania użycia pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot, dla celów wojskowych i gospodarczych, co następuje:

§ 1.

Wszystkie znajdujące się w dniu 3. marca 1915 w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa ilości wody gazowej w stanie surowym i zgęszczonym (amoniaku płynnego), siarczanu amonowego i wapnoazotu (cyanamidu wapnia), które według rozporządzenia ministerialnego z dnia 3. marca 1915, D. u. p. Nr. 50, zgłosić

należy do dnia 18. marca 1915, są mocą niniejszego rozporządzenia objęte rekwizycją dla celów wojennych w myśl postanowień poniżej wymienionych.

W równej mierze są objęte rekwizycją wszystkie ilości wspomnianych materiałów, które zostaną po dniu 3. marca 1915 wytworzone lub uzyskane.

Materiałów, objętych rekwizycją, nie wolno bez względu na to, czy uczyniono zadość obowiązki zgłoszenia czy nie, począwszy od dnia 3. marca 1915, ani zużywać ani przetwarzać lub sprzedawać bez zezwolenia Ministerstwa handlu. Również nie wolno nimi w inny sposób rozporządzać bez takiego zezwolenia. Jeżeli wchodzi w rachubę względy rolnicze, Ministerstwo handlu zasięgnie porozumienia Ministerstwa rolnictwa.

§ 2.

Od rekwizycji wyłączone są zapasy, które niezbędnie są potrzebne dla spełnienia nakazów zarządu wojskowego.

Rolnicy i korporacje rolnicze mogą użyć dla celów rolniczych

- a) zapasów wapnoazotu, które posiadają w dniu 3. marca 1915 i które zostaną im jeszcze dostarczone do dnia 15. kwietnia 1915,
- b) jednej trzeciej części swych zapasów siarczanu amonowego, jakie posiadają w dniu 3. marca 1915.

Wytwórcy i handlarze wapnoazotu winni dostarczyć go do dnia 15. kwietnia 1915 rolnikom i korporacjom rolniczym.

Posiadacze wody gazowej w stanie surowym mogą ją przetworzyć lub dać przetworzyć na zgęszczoną wodę gazową lub na siarczan amonowy.

Przedsiębiorstwom, które swej wody gazowej, znajdującej się w stanie surowym, nie używali lub jedynie oddawali rolnikom, zamieszkałym w okolicy, wolno aż do dalszego zarządzenia Ministerstwa handlu dowolnie nią rozporządzać.

§ 3.

Przedsiębiorstwa, mające potrzebne urządzenia ku temu, są obowiązane na żądanie zarządu wojskowego do zgęszczania wody gazowej lub przetwarzania jej na siarczan amonowy.

§ 4.

Posiadacze wody gazowej są obowiązani swe naczynia, używane do przewozu, tudzież środki przewozowe oddać do rozporządzenia zarządowi wojskowemu celem wysyłki zarekwirowanej u nich wody gazowej.

§ 5.

Za zapasy, objęte rekwizycją i całkowicie przyjęte przez zarząd wojskowy, należy się wynagrodzenie, które ma się oznaczyć.

Posiadacz winien zapasy przechowywać aż do rzeczywistego odebrania przez zarząd wojskowy.

Posiadaczowi należy się, o ile miał na składzie zapasy celem przetworzenia lub sprzedaży, od dnia zgłoszenia aż do rzeczywistego odebrania zapasów za każdy cały miesiąc wynagrodzenie w wysokości połowy procentu ceny odebrania; nie uwzględnia się ułamków miesiąca.

§ 6.

Jeżeli materiały, objęte rekwizycją, nie zostaną całkowicie przyjęte w ciągu trzech miesięcy od dnia zgłoszenia, wówczas posiadacz może dowolnie rozporządzać zapasem. W tym przypadku należy się posiadaczowi, który miał na składzie zapasy celem przetworzenia lub sprzedaży, za te trzy miesiące dzienne wynagrodzenie, które obliczyć należy w wysokości 9 procentów oznaczonej dla tego materiału ceny przyjęcia za rok.

§ 7.

Zapas, objęty rekwizycją, może Ministerstwo handlu na prośbę posiadacza pozostawić mu do wolnego rozporządzenia w całości lub w części.

Prośbę taką można wnieść równocześnie ze zgłoszeniem zapasów lub później.

Za tę ilość zapasu, która pozostawiona została posiadaczowi, nie należy się żadne wynagrodzenie.

§ 8.

1. Kto zapas, objęty rekwizycją, lub część tego zapasu bez upoważnienia zużywa, przetwarza, sprzedaje albo rozporządza nim w inny sposób, zostający w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem,

2. kto w prośbach o pozostawienie zapasów do swego wolnego rozporządzenia podaje okoliczności nieprawdziwe,

będzie karany, o ile czynność nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu, przez polityczną władzę powiatową grzywną do 5000 koron lub karą aresztu do 6 miesięcy.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 5. marca 1915.

Treść: (52 i 53.) 52. Obwieszczenie w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministra handlu z dnia 30. stycznia 1915, dotyczącem produkcji i wprowadzenia w obrót chleba i pieczywa. — 53. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów skóry i materiałów potrzebnych do przemysłu skórzanego.

52.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami handlu, rolnictwa i skarbu z dnia 27. lutego 1915

w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministra handlu z dnia 30. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 24, dotyczącem produkcji i wprowadzenia w obrót chleba i pieczywa.

W § 5., ustęp 2., i w § 10., ustęp 2., zdanie pierwsze rozporządzenia Ministra handlu z dnia 30. stycznia 1915 ogłoszonego w XII. części Dziennika ustaw państwa pod Nr. 24. opiewać ma podane miejsce właściwie „§ 2.” zamiast „§ 2., ustęp 2. i 3.”

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

53.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem robót publicznych i Ministerstwem obrony krajowej z dnia 4. marca 1915

o obowiązku zgłoszenia zapasów skóry i materiałów potrzebnych do przemysłu skórzanego.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obowiązkowi zgłoszenia podlegają zapasy i zmiany w stanie zapasów następujących materiałów:

1. skór i skórek, a mianowicie: skórek cielęcych, skórek z bukatów, skór bydłęcych, skór końskich, kipsów, skór z zwierząt dzikich i skór bawolich;

2. skór na podeszwy, skór na podeszwy wewnętrzne, skór wierzchnich (z wyjątkiem skór

owczych, szewro i szewrets), skór łuszczonych, skór do wyrobów rymarskich i siodlarskich. skór na pasy maszynowe:

3. materiałów garbarskich i wyciągów garbnikowych;

4. degrasu.

Obowiązek zgłoszenia odpada, o ile istniejące zapasy nie przekraczają ilości następujących:

przy skórach 10 sztuk.

„ skórkach 25 sztuk,

„ skórach na podszewy 100 *kg*.

„ skórach wierzchnich i innych skórach 50 *kg*,

przy materiałach garbarskich 100 *kg* każdego rodzaju.

§ 2.

Każdy, kto materiały, wymienione w § 1., wyrabia, przerabia lub posiada w zapasie w własnych lub obcych ubikacjach albo też dla innych przechowuje, jest obowiązany zgłosić swe zapasy tych materiałów we wtorek dnia 16. marca 1915 u politycznej władzy I. instancyi, w której okręgu zapasy te znajdują się, a to według stanu z soboty dnia 13. marca 1915.

Podobne zgłoszenia należy uskutecznić każdego następującego czternastego dnia (we wtorek) według stanu z trzeciego dnia poprzedzającego (z soboty), podając przybytek i ubytek.

Obowiązek zgłoszenia materiałów, które znajdują się w transporcie, ciąży na odbiorcy.

Dla zapasów, znajdujących się w posiadaniu państwa, obowiązują specjalne postanowienia.

§ 3.

Do uskuteczniania zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów urzędowych, znajdujących się u władz politycznych I. instancyi i u zwierzchności gminnych. Zgłoszenia należy uskutecznić w dwóch egzemplarzach. W razie przesyłki drogą pocztową

należy nadać na pocztę najpóźniej w dniu, przepisany dla uskutecznienia zgłoszenia. Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy I. instancyi, drugi winna ta władza przesłać bezpośrednio Ministerstwu handlu.

§ 4.

Każdy, obowiązany do uskutecznienia zgłoszenia, winien prowadzić dokładną książkę składową co do zapasów. Z tej książki musi być widoczna każda zmiana ilości zapasu i tegoż użycie.

W razie sprzedaży należy także wpisywać do książki składowej imię i nazwisko tudzież miejsce zamieszkania nabywcy oraz zwrócić na obowiązek zgłoszenia uwagę nabywcy w sposób, który można wykazać.

§ 5.

Nad wykonaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będzie Ministerstwo handlu, posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi odpowiednimi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać ubikacje składowe i inne zakłady tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 6.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karane politycznie władze I. instancyi grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wtr.

Trnka wtr.

Heinold wtr.

Schuster wtr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 6. marca 1915.

Treść: (№ 54. i 55.) 54. Rozporządzenie w sprawie zastosowania rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914 (dotyczącego postanowień wyjątkowych dla budowli uprzywilejowanych) do budowy kolei żelaznych. — 55. Rozporządzenie, dotyczące uprawy gruntów, leżących odłogiem.

54.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 28. lutego 1915

w sprawie zastosowania rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284 (dotyczącego postanowień wyjątkowych dla budowli uprzywilejowanych) do budowy kolei żelaznych.

Na zasadzie § 9. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914. Dz. u. p. Nr. 284, dotyczącego postanowień wyjątkowych dla budowli uprzywilejowanych w czasie trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych wojną, zarządza się odnośnie do budowli, przypadających kompetencji władz kolejowych a uznanych za budowle uprzywilejowane, co następuje:

§ 1.

Przy przebudowach lub dobudowach na kolejach żelaznych, dla których nie jest wymagany obchód polityczny według § 18. rozporządzenia ministerialnego z dnia 25. stycznia 1879, Dz. u. p. Nr. 19, tudzież dla nie należących do kolei budowli, które mają być wybudowane na gruncie kolejowym, należy zastosować w całej pełni postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284.

§ 2.

Przy innych budowach, przypadających kompetencji władz kolejowych, należy zastosować postanowienia §§ 2., 3. i 5., ustęp 3., §§ 6. i 7., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284, odnośnie do reszty postępowania obowiązują natomiast odpowiednie postanowienia ustawy o wyłączeniu na rzecz kolei żelaznych z dnia 18. lutego 1878, Dz. u. p. Nr. 30, i rozporządzenia ministerialnego z dnia 25. stycznia 1879, Dz. u. p. Nr. 19, z zmianami, jakie wynikają z postanowień następujących (§§ 3., 4., 5., 6. i 7.).

§ 3.

Przy zasadniczym zatwierdzeniu projektów należy udzielić nakaz politycznej władzy krajowej, aby połączyła w jednej rozprawie ewentualnie potrzebne ustalenie trasy i stacji kolejowych z obchodem politycznym i rozprawą, dotyczącą wyłączenia.

Rozprawę tę należy rozpocząć najdalej w ciągu trzech tygodni. Dla wyłożenia w poszczególnych gminach projektów i środków, potrzebnych dla wyłączenia, należy ustanowić 8dniowy termin. Komisja ma się składać z członków, wymienionych w § 15. rozporządzenia ministerialnego z dnia 25. stycznia 1879, Dz. u. p. Nr. 19.

Można upoważnić polityczną władzę krajową, aby na podstawie wyniku urzędowej czynności komisyjnej, jeżeli jest jednomyślny wniosek komisji, udzieliła w imieniu Ministerstwa kolei żelaznych konsensu na budowę i połączyła go z decyzją co do przedmiotu i zakresu wywłaszczenia.

O wydanej decyzji należy zdać sprawozdanie Ministerstwu kolei żelaznych w ciągu 8 dni.

Jeżeli przy komisji obchodowej nie można uzyskać porozumienia lub jeżeli Ministerstwo kolei żelaznych zastrzegło sobie wydanie decyzji co do przedmiotu, wówczas winna polityczna władza krajowa zdać sprawozdanie o wyniku urzędowej czynności komisyjnej w ciągu 8 dni; orzeczenia w sprawie wywłaszczenia należy wydać w ciągu 8 dni po nadejściu decyzji Ministerstwa kolei żelaznych.

Odwołanie przeciw orzeczeniu w sprawie wywłaszczenia jest niedopuszczalne.

Przy udzieleniu konsensu na budowę należy także oznaczyć termin, w ciągu którego budowa pod rygorem utraty zezwolenia ma być rozpoczęta i ukończona.

§ 4.

Jeżeli nie można oznaczyć odszkodowania, które ma się zapłacić wskutek wywłaszczenia, po myśli § 22. ustawy o wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych w drodze porozumienia między przedsiębiorstwem kolejowym a wywłaszczonym, wówczas należy oznaczyć odszkodowanie według § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284.

W tym celu winna polityczna władza krajowa, która dokonała urzędowej czynności komisyjnej, unormowanej w § 3. niniejszego rozporządzenia ministeryalnego, na prośbę przedsiębiorstwa kolejowego lub, jeżeli prośba taka nie zostanie wniesiona w ciągu jednego miesiąca po wydaniu orzeczenia w sprawie wywłaszczenia, na prośbę wywłaszczonego przeprowadzić na miejscu dochodzenia co do stosunków, miarodajnych dla wywłaszczenia, a to posługując się dwoma rzeczoznawcami zaprzysiężonymi, których wybrać należy z spisu, sporządzonego według § 24. ustawy o wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych.

Wynik dochodzeń ma polityczna władza krajowa przedłożyć Ministerstwu kolei żelaznych, a Ministerstwo to winno w przypadkach, które pozostały sporne, przesłać go komisji, ustanowionej według § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia

16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284; komisja ta rozstrzyga stanowczo o odszkodowaniu, które należy uiścić, z wyłączeniem dalszej drogi prawnej.

Przy wymierzaniu odszkodowania należy analogicznie stosować postanowienia §§ 4. do 10., 25. do 29. i § 32., odnośnie do zapłaty kwoty odszkodowania postanowienia §§ 33. i 34. ustawy o wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych.

§ 5.

Ministerstwo kolei żelaznych może orzec przy udzielaniu konsensu na budowę kolei uprzywilejowanej (§ 3.), że w miejsce postępowania, unormowanego w § 4., ma wejść dla wymierzenia odszkodowania zwyczajne postępowanie według postanowień ustawy o wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, jeżeli nie należy się wskutek tego obawiać odwleczenia budowy.

§ 6.

W przypadkach szczególnie nagłych może polityczna władza powiatowa na prośbę starającego się o budowę jeszcze przed zapłatą lub złożeniem odszkodowania za wywłaszczenie zarządzić tymczasowe wprowadzenie w posiadanie gruntów, do których odnosi się wywłaszczenie.

Zabezpieczenie, które ewentualnie należy uiścić, jakoteż odszkodowanie za wejście przed czasem w posiadanie należy oznaczyć według § 42., ustęp 3. i 4. ustawy o wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych.

§ 7.

Jeżeli kolej żelazną, co do której przeprowadzono już obchód polityczny i rozprawę, dotyczącą wywłaszczenia, lecz nie wydano jeszcze orzeczeń wywłaszczających, uznano za budowę uprzywilejowaną po myśli § 8. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 284, wówczas mają zastosowanie co do dalszego postępowania odnośnie postanowienia § 3., ustęp 6. i 7., tudzież §§ 4., 5. i 6. niniejszego rozporządzenia ministeryalnego.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Forster wkr.

55.**Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem sprawiedliwości z dnia 3. marca 1915, dotyczące uprawy gruntów, leżących odłogiem.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzają się, co następuje:

§ 1.

Grunta, leżące odłogiem, na których do dnia 15. kwietnia 1915 osoby ku temu uprawnione nie poczynią żadnych robót przygotowawczych dla uprawy wiosennej, jakkolwiek stosunki pod względem wilgoci gleby na to pozwalają, mogą być uprawione w roku 1915 przez gminę, na której obszarze leżą, płodami służącymi do żywienia ludzi lub zwierząt.

Jeżeli gmina nie uczyni użytku z tego prawa do dnia 23. kwietnia 1915, wówczas może polityczna władza powiatowa zezwolić gminom sąsiednim lub osobom trzecim na uprawę takich gruntów.

Gmina ma obowiązek przedłożyć politycznej władzy powiatowej najdalej do dnia 25. kwietnia 1915 wykaz wszystkich, gruntów, które na jej obszarze pozostawiono nieuprawione.

§ 2.

Postanowienia § 1. nie mają zastosowania lub tylko mają je z czasowem ograniczeniem prawa uprawy, jeżeli właściciel do dnia 31. marca 1915 doniesie lub uprawdopodobni politycznej władzy powiatowej, że grunt ma być w roku 1915 poddany uprawie lub użyty dla celów, które wykluczają w ogóle lub wykluczają począwszy od pewnej oznaczonej chwili ich uprawę płodami wiosennymi.

Polityczna władza powiatowa winna w ciągu trzech dni po otrzymaniu doniesienia zawiadomić gminę i zgłaszającego, czy uprawa gruntu jest dopuszczalna lub o ile ona jest ograniczona.

§ 3.

Jeżeli grunt, odłogiem leżący, pozostawiono do uprawy gminie lub osobie trzeciej, wówczas należy natychmiast dokonać uprawy, i to według wskazówek komisji dla żniw.

Piecza nad uprawą i zwożenie żniwa zostaje pod nadzorem komisji dla żniw.

§ 4.

Uprawiający może wydawać wszelkie zarządzenia potrzebne dla odpowiedniego zagospodarowania gruntu. Przysługuje mu prawo przechodu i przejazdu przez obce drogi prywatne. Dostęp i dojazd przez obce grunty dla celów zagospodarowania jest o tyle dozwolony, o ile to możliwe jest bez znacznej szkody cudzego posiadania.

Natomiast nie wolno przez zagospodarowanie gruntu ukrócać istniejących praw do drogi.

Polityczna władza powiatowa może wydać wskazówki, które są potrzebne dla powstrzymania przeszkód w obrocie i w prowadzeniu gospodarstwa.

§ 5.

Dochód, uzyskany z uprawy gruntu (§ 1.), należy się uprawiającemu.

Właściciel nie ma prawa do dochodu. Prawo do odszkodowania wobec uprawiającego przysługuje mu tylko o tyle, o ile tenże dopuścił się zawinienia przy wykonywaniu prawa uprawy.

Po zwiczeniu żniwa gaśnie wszelkie prawo uprawiającego do używania gruntu.

W razie potrzeby może komisja dla żniw wydać postanowienia co do czasu żniw (§ 3.).

§ 6.

Przez uprawę nie narusza się istniejących zobowiązań wierzyciela do zapłaty ciężarów, obciążających grunt.

§ 7.

Sprzedaż lub wydzierżawienie gruntu nie wywiera żadnego wpływu na prawa uprawiającego.

§ 8.

Przepisy obowiązujące właściciela na zasadzie niniejszego rozporządzenia, mają analogiczne zastosowanie także do dzierżawców, użytkowników lub innych osób, rzeczowo uprawnionych.

§ 9.

Przeciw zarządzeniom politycznych władz powiatowych, wydanym w wykonaniu niniejszego rozporządzenia, dalszy tok instancyi jest niedopuszczalny.

§ 10.

1. Kto podaje daty nieprawdziwe, aby spowodować orzeczenie urzędowe co do niedopuszczalności uprawy pewnego gruntu przez inną osobę lub co do czasowego ograniczenia takiej uprawy, będzie karany grzywną do 5000 koron lub aresztem do 6 miesięcy.

Posiadacza gruntu, który przedsięwzięty tylko roboty przygotowawcze, natomiast zaniedbuje dalszej uprawy z własnej, winy jakoteż osobę trzecią, która stosownie do § 2. przyjęła na siebie uprawę pewnego gruntu i ją z własnej winy zaniedbuje, będzie się karało grzywną do 1000 koron lub aresztem do jednego miesiąca.

3. Kto działa wbrew przepisom, wydanym na podstawie niniejszego rozporządzenia przez władzę polityczną lub komisję dla żniw, będzie karany grzywną do 500 koron lub aresztem do 14 dni.

Postępowanie karne przysługuje władzom politycznym.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 10. marca 1915.

Treść: *M* (56—58.) 56. Rozporządzenie. dotyczące przeliczania chilenejskich papierpezów przy uiszczaniu opłat stempowych i należyci bezpośreduich tudzież podatku od obrotu papierów wartościowych. — 57. Rozporządzenie o sporządzaniu planów podziału przez miejski urząd budowniczy w Insbuku. — 58. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania zbytu oirębów.

56.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1915,

dotyczące przeliczania chilenejskich papierpezów przy uiszczaniu opłat stempowych i należyci bezpośreduich tudzież podatku od obrotu papierów wartościowych.

W ślad za rozporządzeniem z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 208, tyczącem się przeliczania monet zagranicznych i monet handlowych tutejszo-krajowych przy wymierzaniu i uiszczaniu należyci stempowych i bezpośreduich, jakoteż podatku od obrotu papierów publicznych, uzupełnia się § 1. tegoż rozporządzenia tem, iż aż do dalszego rozporządzenia jeden chilenejski papierpezo przy przeliczaniu na walutę koronową odpowiada kwocie 1 K.

Engel wlr.

57.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwoci w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 1. marca 1915

o sporządzaniu planów podziału przez miejski urząd budowniczy w Insbuku.

Na zasadzie artykułu I., § 1., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 116, zarządza się:

Aż do dalszego zarządzenia uznaje się plany sytuacyjne miejskiego urzędu budowniczego w Insbuku, sporządzone dla celów własnego zakresu służbowego, za odpowiednie do tego, aby służyły za podstawę hipotecznych podziałów parcel.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

58.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 8. marca 1915,

dotyczące uregulowania zbytu otrębów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Przedsiębiorstwa młynarskie z wyjątkiem rolniczych młynów domowych i takich młynów przemiających zboże na zamówienie, które miały wyłącznie cudze zboże za opłatą wynagrodzenia za mielenie, mogą sprzedawać swe zapasy, istniejące w dniu 10. marca, tudzież swoją całkowitą późniejszą produkcję otrębów żytnich, pszennych, jęczmiennych, hreczanych, owsianych i kukurydzianych tylko za pośrednictwem Powszechnej austriackiej spółki dla sprzedaży bydła, spółki akcyjnej we Wiedniu, St. Marx.

Są one zatem obowiązane zgłosić u tej spółki zapomocą doniesienia, sporządzonego według wzoru A (dodatek), należące do nich zapasy tych gatunków otrębów, znajdujące się na składzie w własnych lub obcych ubikacjach w dniu 10. marca bieżącego roku. Zgłoszenie to należy odesłać do spółki najdalej do dnia 15. marca 1915, i to uwzględniając w niem ilość otrębów, wytworzoną w dalszym ciągu aż do dnia sporządzenia zgłoszenia. Również są one obowiązane w dniach 1. i 15. każdego następnego miesiąca zgłosić u pomienionej spółki zapomocą doniesienia, sporządzonego według wzoru B (dodatek), ilości wspomnianych gatunków otrębów, pozostające w danej chwili w zapasie tudzież nowo wytworzone.

§ 2.

Kto pozatem w dniu 10. marca 1915 utrzymuje na składzie w ubikacjach własnych lub obcych należące do niego zapasy otrębów pszennych, żytnich, jęczmiennych, hreczanych, owsianych i kukurydzianych w ilości co najmniej 100 g, może je sprzedawać również tylko za pośrednictwem Powszechnej austriackiej spółki dla sprzedaży bydła i jest obowiązany zgłosić te zapasy u wspomnianej spółki zapomocą doniesienia, sporządzonego według pomienionego wzoru A (dodatek). Zgłoszenie to należy wysłać do spółki najdalej do dnia 15. marca 1915.

§ 3.

Powszechna austriacka spółka dla sprzedaży bydła może zgłoszonych u niej ilości otrębów

zażądać w ciągu 14. dni, licząc od dnia 10. marca bieżącego roku, względnie od dalszych terminów zgłoszenia, przewidzianych w §§ 1. i 2. i ma w takim razie zapłacić za otręby gotówką po otrzymaniu faktury i objęciu towaru bez zarzutu przez odbiorcę, o ile sprzedający otręby nie zgodził się wyraźnie na inny sposób postępowania.

Te zgłoszone ilości otrębów, których Powszechna austriacka spółka dla sprzedaży bydła nie zażąda w ciągu terminu, wymienionego w ustępie pierwszym, można później sprzedać bez pośrednictwa spółki.

§ 4.

Istniejące umowy nie uwalniają od obowiązku uskuteczniania zgłoszeń, przepisanych w §§ 1. i 2. i od dostawy ilości otrębów, zażądanych w myśl § 3. ustęp 1.

§ 5.

Właściciele otrębów, wymienieni w §§ 1. i 2., są obowiązani bez jakiegokolwiek zwłoki dostawić z tych otrębów tym kupcom, których wskaże im Powszechna austriacka spółka dla sprzedaży bydła i w takich ilościach, jakie oznaczy wspomniana spółka.

Aż do uskutecznienia dostawy winni oni bezpłatnie otręby utrzymywać na składzie, obchodzić się z nimi w sposób fachowy i strzedz ich przed jakimkolwiek uszkodzeniem.

Jeżeli jednakowoż młyn z powodu braku ubikacji do przechowywania nie może przechować otrębów bez przeszkody dla ruchu przedsiębiorstwa, wówczas winien donieść o tem Powszechnej austriackiej spółce dla sprzedaży bydła zapomocą listu poleconego.

W takim razie zażądanie odnośnej ilości otrębów ze strony Powszechnej austriackiej spółki dla sprzedaży bydła winno nastąpić w ciągu 3. dni po ogłoszeniu takiego uwiadomienia.

Jeżeli to zażądanie nie dojdzie do przedsiębiorstwa młynarskiego w 6. dniu po wysłaniu uwiadomienia, wspomnianego w poprzednim ustępie, wówczas może to przedsiębiorstwo przechować otręby na koszt Powszechnej austriackiej spółki dla sprzedaży bydła w obcym, jednak dla wysyłki nie mniej korzystnie położonym magazynie.

§ 6.

Cena jednego cctnara metrycznego otrębów nie może przy sprzedażach, przeprowadzonych za pośrednictwem Powszechnej spółki dla sprzedaży bydła, przewyższać kwoty 17 koron 35 h. Cena

ta rozumie się od stacyi załadowania i obejmuje koszta przesyłki aż do tej stacyi tudzież koszta ładowania. Ma ona być zapłacona gotówką i nie zawiera wartości worka.

W cenie tej zawarte jest wynagrodzenie w kwocie 35 h od cetnara metrycznego, które zapłacić się ma Powszechnej austriackiej spółce dla sprzedaży bydła za dokonanie sprzedaży.

§ 7.

Jeżeli Powszechna austriacka spółka dla sprzedaży bydła zażąda pewnej oznaczonej ilości otrębów, za którą handlarz przed dniem 10. marca 1915 dowodnie zapłacił wyższą cenę aniżeli 17 koron, wówczas może Minister rolnictwa zezwolić, aby sprzedano tę ilość otrębów po cenie wyższej od wymienionej w § 6.

§ 8.

Otręby, sprzedane w myśl niniejszego rozporządzenia przez Powszechną austriacką spółkę dla sprzedaży bydła, muszą pod względem swej jakości i czystości czynić zadość wymaganiom, stawianym według zwyczajów giełdy dla rolniczych produktów we Wiedniu.

Spory przy dostawie towarów mniej wartościowych rozstrzyga, w razie jeżeli miejsce zamieszkania sprzedawcy otrębów znajduje się w kraju, gdzie istnieje giełda dla produktów rolniczych, sąd polubowny jej giełdy, pozatem sąd polubowny izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu mieszka sprzedawca.

§ 9.

Powszechna austriacka spółka dla sprzedaży bydła nie jest obowiązana przyjmować zamówień dotyczących otrębów, które nie opiewają na całe ładunki wagonowe

Otręby, pobrane za pośrednictwem Powszechnej austriackiej spółki dla sprzedaży bydła, można dalej sprzedawać tylko za wyraźnym zezwoleniem tej spółki.

Przy dalszej sprzedaży może cena żądana przekroczyć cenę zakupną w kwocie 17 koron 35 halery, ustaloną w § 6, względnie cenę, na którą zezwolono według § 7., najwyżej o kwotę, odpowiadającą urosłym niezbędnym kosztom zarządu.

§ 10.

Nadzór nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia będą wykonywały władze państwowe lub ich pełnomocnicy.

Właściciele otrębów (§§ 1. i 2.) obowiązani są tym osobom, które wykażą się w sposób należyty, że są pełnomocnikami władz, zezwolić każdego czasu na wstępnywanie do ubikacji przedsiębiorstwa, magazynów i ubikacji kancelaryjnych. Wglądanie w zapiski przedsiębiorstwa tudzież na pobór próbek otrębów i udzielać im wszelkich wyjaśnień, odnoszących się do produkcji i sprzedaży otrębów.

Pełnomocnicy władz są obowiązani utrzymywać w tajemnicy doszłe do ich wiadomości tajemnice przedsiębiorstwa właścicieli otrębów i osób, trudniących się ich przechowywaniem.

Przedsiębiorstwa młynarskie, wspomniane w § 1., obowiązane są prowadzić książki poboru i książki składowe co do swej produkcji otrębów.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do tych ilości otrębów, które pozostają w posiadaniu zarządu wojskowego lub którymi zarząd ten ma rozporządzić na podstawie istniejących kontraktów.

§ 12.

Od dnia 10. marca 1915 mogą koleje żelazne lub przedsiębiorstwa żeglugi parowej tylko wówczas przyjmować do transportu przesyłki zawierające gatunki otrębów, wymienione w § 1., jeżeli do dokumentów przesyłkowych dołączono dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe według wzoru C (dodatek).

Do wystawiania poświadczeń przewozowych jest uprawniona wyłącznie Powszechna austriacka spółka dla sprzedaży bydła we Wiedniu. Spółka ta jest jednak obowiązana w ciągu 24. godzin po postawieniu żądania wygotować poświadczenia przewozowe dla tych ilości otrębów, które nie podlegają obowiązkowi zgłoszenia po myśli §§ 1. i 2., lub których Powszechna austriacka spółka dla sprzedaży bydła nie zażądała w należytych czasie (§ 3.).

Przesyłki, które dostawia się za wojskowymi adresami przesyłkowymi, tudzież przesyłki z zagranicy celnej i z krajów świętej korony węgierskiej nie potrzebują poświadczenia przewozowego.

Przesyłki, które nadano przed dniem 10. marca 1915, mogą być ukończone bez poświadczenia przewozowego i wydane odbiorcy.

§ 13.

Całkowity zarząd Powszechnej austriackiej spółki dla sprzedaży bydła podlega odnośnie do tej gałęzi przedsiębiorstwa wszelkiemu uznanemu

za wskazany nadzorowi Ministerstwa rolnictwa i może być przez to Ministerstwo uregulowany w drodze specjalnych przepisów.

§ 14.

Sprzedaje otrębów, dokonane w sprzeczności z przepisami niniejszego rozporządzenia, są nieważne.

§ 15.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za wszelki współdział w udaremnianiu obowiązków. ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, będą karali, o ile one nie podpadają zasądzeniu w drodze karno-sądowej, polityczne władze I. in-

stancji grzywną do 5000 koron lub według ich oceny aresztem do 6 miesięcy.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Dodatek.

Wzór A.

Kraj:

Powiat:

Gmina:

Zgłoszenie

zapasu otrębów, który jest do rozporządzenia w dniu tego zgłoszenia.

		Otręby					
		pszenne	żytnie	jęczmień	hreczane	owsiane	kuku-rydziane
		w cetnarach metrycznych					
Zapasy, które są do rozporządzenia w dniu niniejszego zgłoszenia	W własnym przechowaniu						
	Pzechowane w składach obcych. a mianowicie:						
	a) u						
	w						
	b) u						
	w						
	Razem: ..						

Miejscowość, data, imię i nazwisko (firma) właściciela otrębów:

Podpis właściciela (ewentualnie kierownika przedsiębiorstwa):

Dodatek.

Wzór B. .

Kraj:

Powiat:

Gmina:

Zgłoszenie**posiadanych ilości otrębów w dniu 1. (15.) kwietnia, maja itd. 1915.**

Ilość otrębów w cetnarach metrycznych	a) Reszta ilości. zgłoszonej ostatnim razem	
	b) nowo wyrobiona	
	c) razem	

Miejscowość, data, imię i nazwisko (firma) właściciela otrębów:

.....

Podpis właściciela (ewentualnie kierownika przedsiębiorstwa):

.....

Dodatek.

Wzór C.

Poświadczenie przewozowe.

(Imię i nazwisko wysyłającego) w (miejscowość)
uprawniony jest kilogramów (rodzaj towaru)
w czasie od do 1915
z (nazwa stacji wysyłającej)
do (nazwa stacji przeznaczenia)
zapomocą (kolei żelaznej lub okrętu parowego)
przesłać pod adresem (imię i nazwisko i miejsce zamieszkania odbiorcy).....
.....

Miejsce i dzień wystawienia:

.....

Firma Powszechnej austriackiej spółki
dla sprzedaży bydła:

.....

Poświadczenie to należy doszyć mocno do dokumentu przewozowego.

Dołączenie poświadczenia należy zanotować na dokumencie przewozowym.

Poświadczenie winna odebrać stacya przeznaczenia.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1871 za 4 K — h	Rocznik 1893 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1894 " 6 " — "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1895 " 7 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1896 " 7 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1875 " 4 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1876 " 3 " — "	" 1898 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1899 " 10 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1900 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1901 " 6 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1859 " 4 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1903 " 9 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1882 " 6 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1883 " 5 " — "	" 1905 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1906 " 12 " — "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1907 " 13 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1908 " 9 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1909 " 8 " 50 "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1910 " 8 " 40 "
" 1867 " 4 " — "	" 1889 " 6 " — "	" 1911 " 7 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1890 " 5 " 40 "	" 1912 " 12 " 50 "
" 1869 " 6 " — "	" 1891 " 6 " — "	" 1913 " 9 " 50 "
" 1870 " 2 " 80 "	" 1892 " 10 " — "	" 1914 " 15 " — "

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przebiegu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{3}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{3}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 13. marca 1915.

Treść: № 59. Rozporządzenie, dotyczące jednostek giełdowych papierów wartościowych, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów wartościowych.

59.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. marca 1915,

dotyczące jednostek giełdowych papierów wartościowych, notowanych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej), jako podstawy wymiaru podatku od obrotu papierów wartościowych.

Ze względu na niektóre zmiany w notowaniu papierów wartościowych na giełdach swojskich (wiedeńskiej, praskiej i tryesteńskiej) ogłasza Ministerstwo skarbu na zasadzie upoważnienia, udzielonego w § 4., l. 2., ust. 3., ustawy z dnia 9. marca 1897, Dz. u. p. Nr. 195, o opo-

datkowaniu obrotu papierów wartościowych (o podatku od obrotu papierów wartościowych), w miejsce załączników, obwieszonych rozporządzeniem z dnia 23. lutego 1914, Dz. u. p. Nr. 46, następujące nowo wygotowane załączniki A do C, podające warunki zawierania interesów co do jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na giełdach swojskich, które rozstrzygają pod względem wymiaru podatku od obrotu papierów wartościowych.

O ile według powołanej ustawy obrót pieniężny nie stanowi podstawy opodatkowania, uchodzi co do wszystkich papierów wartościowych, nie wymienionych w tych załącznikach, imienna kwota 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K za jednostkę giełdową.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej w dniu 15. marca 1915.

Engel wlr.

Załącznik A-C.

Załącznik A,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie wiedeńskiej pod względem jednostki
giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto poniżej umieszczonym spisem, stanowi jednostkę giełdową kwota imienna 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
B. Państwowy dług królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.		Kwota imienna:	
Austr. renta złota, wolna od podatku, w zlocie 4 ⁰ / ₁₀	5.000 zł. złotem	Kolei zach. czeskiej em. 1885 M. 4 ⁰ / ₁₀ , .	10.200 marek
Austr. państw. poż. kolejowa, wolna od podatku, umarz. od r. 1913 w M. n. 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	10.000 marek	Kolei Elżbiety 400 i 2000 M. wol. od pod.	10.000
Kolejowe zapisy długu państwa.		Moraw.-śląsk. kolei centr. 600 i 3000 K .	10.200 K
Kolei Elżbiety w zlocie, wol. od pod., po 10.000 zł. 4 ⁰ / ₁₀	5.000 zł. złotem	Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1874 w mark., 5 ⁰ / ₁₀	10.200 marek
Akcyje kolejowe, przestemplowane na obligacje długu państwa.		Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1874 w mark., konwert., 3 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	10.200 „
Kolei Elżbiety 200 zł. m. k. .	25 sztuk	Kolei północno-zachod. austr., lit. C, em. 1903 w mark. 3 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	10.000 „
detto Linc-Budziej. 200 „ w. a. sr.	25 „	Pilz.-brzeź., wol. od pod., 150 zł. srebr. .	5.100 zł. w. a. sr.
detto Salch.-Tyr. 200 „ „ „ „	25 „	Kolei Rudolfa (Salzkammergut) M.	5.000 zł. złotem
Kolei Kremskiej 200 i 2000 K	25 „	Spółki kolei państwowych fr. 3 ⁰ / ₁₀	25 sztuk
Kolejowe obligacje pierwszeństwa, objęte przez państwo do spłacenia.		detto em. 1874 fr. 3 ⁰ / ₁₀	25 „
Kolei Albrechta 300 zł. sr. 5 ⁰ / ₁₀	5.100 zł. srebr.	detto X. em. 1885 fr. 3 ⁰ / ₁₀	25 „
detto 200 „ złot. = 400 M. = 20 £ = 500 fr. 5 ⁰ / ₁₀ . .	5.000 zł. złotem	detto sieć uzupeł. fr. 3 ⁰ / ₁₀	25 „
Czeskiej kolei pół. em. 1882, 300, 1500, 3000 M. 4 ⁰ / ₁₀	10.200 marek	detto 500 frank. = 405 M. 4 ⁰ / ₁₀	25 „
Czeskiej kolei pół. em. 1902, 500, 1000, 2000 M. 3 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	10.000 „	detto em. 1883 M. 4 ⁰ / ₁₀	10.000 marek
		C. Państwowy dług krajów Korony węgierskiej.	
		Węg. renta w K. M. F. i £ z r. 1913 480K=408M.=504F.=20£, 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	9.600 K
		Węg. amort. państwowa pożyczka rentowa w K. M. F. i £ z r. 1914 480K=408M.=504F.=20£, 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₁₀	9.600 „
		Węg. renta w zlocie 4 ⁰ / ₁₀	5.000 zł. złotem

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi
	Kwota imienna:		Kwota imienna:
Węg. renta w K z r. 1910, 480 K = 408 M., 4 ⁰ / ₀	9.600 K	Kolei kosz.-bogum. em. 1889 w mar. 4 ⁰ / ₀	10.000 marek
„ oblig. poz. p. w zł. na reg. Żel.Br.K.	12.000 „	detto em. 1891 „ „ 4 ⁰ / ₀ .	10.000 „
D. Inne pożyczki publiczne.		Sp. kolei lwow.-czern.-jasskiej em. 1884 srebr. 4 ⁰ / ₀	5.100 zł. w. a. s.
Pożycz. miasta Wiednia (w srebrze lub złocie) z r. 1874. 5 ⁰ / ₀	5.000 zł. z złotem	Sp. kolei lwow.-czern.-jasskiej wol. od pod. em. 1884 srebr. 4 ⁰ / ₀	5.100 „ „ „ „
Dolno austriacka pożyczka na koleje kra- jowe z roku 1911 (sztuki po 500 fr. nom.) 4 ⁰ / ₀ podl. wylos. w 70 latach .	20 sztuk	Kolei ostrawsko-frydlandzkiej K 4 ⁰ / ₀ . . .	10.200 K
Renta włoska 100 lirów 3 ³ / ₄ ⁰ / ₀	10.000 lir. kap.	Kolei prasko-duchc. em. 1896 w mark. 3 ⁰ / ₀	10.200 marek
Rosyjska pożyczka państw. z r. 1906. 5 ⁰ / ₀	20 sztuk	Spółki kolei państw. em. 1895 w M. 3 ⁰ / ₀	10.000 „
Bułgar. poz. hip. państw. z r. 1892. w złocie	5.000 zł. z złotem	detto I. em. zł. złotem 5 ⁰ / ₀ . . .	5.000 zł. z złotem
„ poz. (tytoń.) państw. z r. 1902. . .	10.000 fr.	detto II. em. 1874 zł. złot. 5 ⁰ / ₀	5.000 „
„ państw. poz. w zł. 1907 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀ .	9.520 K	detto (Berno-Rossice) 5 ⁰ / ₀ . . .	5.100 zł. srebr.
„ „ „ „ 1909 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀ .	20 sztuk	Sp. kolei połud., styczeń-lipiec fr. 2 ⁶ / ₀	25 sztuk
Turecki konw. dług państw. z r. 1903 4 ⁰ / ₀	12.500 fr.	detto kwiecień-paźdz. fr. 2 ⁶ / ₀	25 „
Turecka pożyczka z r. 1911, Część I, 4 ⁰ / ₀	9.570 K	detto 500 fr. = 405 M. 4 ⁰ / ₀ .	25 „
„ poz. na kolej bagdadzką, Serya II 4 ⁰ / ₀ po 476 K	20 sztuk	detto zł. srebr. lub złot. 5 ⁰ / ₀ .	5.000 zł. z złotem
Sofia, poz. gwar. przez państwo, em. 1910 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀ po 500 fr.	20 „	detto w markach 4 ⁰ / ₀	10.000 marek
E. Listy zastawne, obligacje po- życzek gminnych i kolejowych, tudzież obligacje bankowe.		G. Obligacje innych przedsię- biorstw przewozowych.	
Zakł. kred. ziem. powsz. austr. zapisy dł. gmin. po 476 K = 500 fr.	20 sztuk	Sp. żegl. par. na Dunaju 400 i 10.000 Marek 4 ⁰ / ₀	10.000 marek
Poz. ks. Schwarzenberga, w markach 4 ⁰ / ₀	10.000 marek	Sp. żegl. parow. na Dunaju em. 1886 M. 4 ⁰ / ₀	10.000 „
Bułgar. Banku nar. podl. wylos. w 40 la- tach 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	10.000 fr.	Lloyda austr. em. 1881 po 500 zł. zł. 5 ⁰ / ₀ .	5.000 zł. z złotem
F. Obligacje pierwszeństwa kolei żelaznych.		„ „ „ 1882 „ 500 „ „ 5 ⁰ / ₀ .	5.000 „ „
Kolei duchc.-podmok. I. em. 1869 srebr. w. a. 5 ⁰ / ₀	5.100 zł. w. a. s.	„ „ „ 1884 „ 500 „ „ 4 ¹ / ₂ ⁰ / ₀	5.000 „ „
Kolei duchc.-podmok. II. em. 1871 srebr. w. a. 5 ⁰ / ₀	5.100 „ „ „ „	„ „ „ 1887 „ 500 „ „ 4 ⁰ / ₀ .	5.000 „ „
Kolei duchc.-podmok. III. em. 1874 złot. 5 ⁰ / ₀	5.100 zł. z złotem	„ „ „ 1895 „ 1000 i 5000 zł. złotem 4 ⁰ / ₀	5.000 „ „
Kolei duchc.-podmok. em. 1891 zł. srebr. 4 ⁰ / ₀	5.100 zł. w. a. s.	H. Obligacje spółek przemy- słowych.	
Kolei duchc.-podmok. em. 1891 w mark. 4 ⁰ / ₀	10.200 marek	Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1883 500 fr. = 200 zł. złotem 5 ⁰ / ₀	5.000 zł. z złotem
		Spółki kop. węgla w Terbowln em. 1889 500 fr. = 200 zł. złotem 4 ⁰ / ₀	5.000 „ „
		Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1893 500 fr. = 200 zł. złotem 4 ⁰ / ₀	5.000 „ „
		Spółki kop. węgla w Terbowlu em. 1907 476 K 4 ⁰ / ₀	9.520 K

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi
I. Losy.		K. Akcje banków.	
1. Austriackie losy państwowe:		Banku adriatyckiego w Tryeście	25 sztuk
Losy z r. 1860. po 500 zł. w. a.	5 sztuk	Banku anglo-austr.	25 "
" " " 1860. " 100 " " "	10 "	Banku bałkańskiego w Sofii	25 "
" " " 1864. " 100 " " "	10 "	Stowarzyszenia bankowego wiedeńskiego	25 "
" " " 1864. " 50 " " "	20 "	Banku esk. i weksl. bielsko-bialskiego	25 "
2. Węgierskie losy państwowe:		Zakładu kred. ziem. austr.	25 "
Węg. pożyczki premiowej po 100 zł. w. a.	25 sztuk	Banku przemysł. czeskiego	25 "
" " " " 50 " " " "	50 sztuk	Banku kred. ziem. central. austr.	25 "
" oblig. prem. regul. Cisy po 100 zł.	25 sztuk	Banku hip. centr. węg. kas oszcz. t. s. a.	25 "
" w. a.	25 sztuk	Banku komerc. węg. w Peszcie	5 sztuk
3. Losy rozmaite:		Zakładu kred. dla handlu i przem.	25 sztuk
a) Losy oprocentowane.		Banku kred. węgier. powsz.	25 "
Zakł. kred. ziem., pow. austr., obl. prem.	25 sztuk	Zakł. kr. austr. dla przeds. kom. i r. pub.	25 "
em. 1880 po 100 zł. w. a. 3%	25 "	Banku depoz. powsz.	25 "
Zakł. kred. ziem., pow. austr., obl. prem.	25 "	Banku eskont. czeskiego	25 "
em. 1889 po 100 zł. w. a. 3%	25 "	detto kroackiego	25 "
Losy regul. Dunaju z r. 1870. po 100 zł.	25 "	detto morawskiego	25 "
w. a. 5%	25 "	Banku eskont. maryborskiego	25 "
Banku hipot. węg., obl. prem. po 100 zł.	25 "	Banku eskont. styryjskiego, c. k. uprz.	25 "
w. a. 4%	25 "	Towarz. eskont. dolno-austr.	25 "
Pożyczki prem. serbskiej po 100 fr. 2%	25 "	detto i banku weksl. węg.	25 "
b) Losy bezprocentowe.		Galic. banku hip. akcyj.	25 "
Bazyliki budap. (bud. katedry) 5 zł. w. a.	50 sztuk	" " dla handlu i przem.	25 "
Zakładu kredyt. dla handlu i przemysłu	25 sztuk	Stowarz. żyr. i kas. wied.	25 "
100 zł. w. a.	25 "	Sp. akc. węg. powsz. kantorów weks.	25 "
Pożyczki prem. lublańskiej 20 zł. w. a.	25 "	" „Hermes“	25 "
Austr. towarz. Czerwonego Krzyża 10 zł.	25 "	Banku hip. austr.	25 "
w. a.	25 "	" " węgier.	25 "
Węgier. towarz. Czerwonego Krzyża 5 zł.	50 sztuk	Banku hipot. kraj. kroac.-slaw.	25 "
w. a.	25 sztuk	Banku kred. lublańskiego	25 "
Tureck. pożycz. kol. obl. prem. po 400 fr.	25 sztuk	Banku dla krajów austr. (Länderbanku).	25 "
Losy komun. wiedeńskie z r. 1874. 100 zł.	25 "	Banku kraj. bośn.-hercegowińskiego	25 "
w. a.	25 "	Banku kraj. kroackiego	25 "
Cedule losowe 3% oblig. premiov. Zakł.	25 "	Banku kred. roln. dla Czech	25 "
kred. ziem. em. 1880	25 "	Banku lombard. i eskont. wied.	25 "
Cedule losowe 3% oblig. premiov. Zakł.	25 "	Banku handl. i przem. w Mor. Ostrawie	25 "
kred. ziem. em. 1889	25 "	Spółki akc. bank. i kant. weks. „Merkur“	25 "
Cedule losowe 4% obl. premiov. Banku	25 "	Banku górno-austr. i salcburskiego	25 "
hipot. węgier.	25 "	Banku austr.-węgier.	5 sztuk
		Praskiego Banku kredytowego	25 sztuk

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa pap er ó w	Jednostka gieldowa wynosi
Węg. banku roln. i rent., Sp. a.	25 sztuk	Kolei lokal. bukowińskich, akc. pierw.	25 sztuk
Węg. sp. akc. bank. i handl.	25 „	detto akcye zakład.	25 „
Kasy Oszczędności, budapeszteńskiej głów. połączonej	10 sztuk	Kolei busztiehradzkiej	5 sztuk
Węg. powsz. sp. akc. kas oszcz. w Buda- peszcie	10 „	detto (lit. B.)	25 sztuk
Centr. krajowej węg. kasy oszczędności .	10 „	Spółki żegl. par. na Dunaju, I. c. k. up.	10 sztuk
Banku Union	25 sztuk	Kolei duchcowsko-podmokielskiej	25 sztuk
Banku Union, czeskiego	25 „	Zjedn. społ. żegl. na Łabie	5 sztuk
Banku ojezystego, sp. akc. w Budapeszcie	25 „	Kolei północnej Ferdynanda	5 „
Banku obrotowego powszechnego	25 „	Kolei fryulskiej akc. pierwsz.	25 sztuk
Živnostenská banka	25 „	Kolei pięciokość.-barskiej	25 „
Zakłady ubezpieczeń.		Kolei lokalnej Fürstenfeld-Hartberg (Neu- dau) akc. pierw. lit. A	25 „
Sp. akc. „Allianz“ ubezp. na życie i rent	25 sztuk	Sp. kol. na Gaisberg akc. pierwsz.	25 „
Sp. akc. „Anker“ ubezp. na życie i rent .	5 sztuk	Gleisdorf-Weiz, akc. pierwsz.	25 „
Assicurazioni generali	5 „	Spółki kolej. i górn. gracko-köflach.	25 „
Spółki ubezp. od odpowiedzial. i wypadków „Danubius“	25 sztuk	Spółki Kolei kahlenb. (system Rigi)	25 „
Spółki akc. ubezpiecz. austr. „Donau“	25 „	Kolei koszycko-bogumińskiej	25 „
Spółki akc. ubezpiecz. peszt. „Foncière“	25 „	Kolei Lwów-Belzec (Tomaszów) akc. pierw.	25 „
Sp. akc. węg. ubez. od gradob. i kontras.	25 „	Spółki Kolei lwowsko-czern.-jasskiej	25 „
Sp. ubezp. od gr. i kontras. „Meridionale“	25 „	Kolei lokal. Lwów-(Kleparów) Jaworów, akc. pierw.	25 „
Sp. ubezp. „Phönix“ austr., c. k. uprz.	25 „	Kolei Leoben-Vordernberg	25 „
Phönix, austr. sp. ubez. na życie	25 „	Loyda austr.	25 „
Spółki kontrasekuracyjnej wiedeńskiej	25 „	Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. pierw. lit. A	25 „
Spółki kontrasekuracyjnej „Securitas“	10 sztuk	Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. pierw. lit. B	25 „
Sp. ubezp. od wypadków, I. austr. powsz.	5 „	Kolei lokalnej Mori-Arco-Riva, akc. zakład.	25 „
Sp. akc. ubezp. od wypadków, międzyn.	5 „	Navigazione Libera Triestina	25 „
Zakładu wied. ubezp. na życie i rent	25 sztuk	Kolei lokal. wsch.-galic. akc. pierwsz.	25 „
Spółki asekuracyjnej wiedeńskiej	25 „	Kolei ostrawsko-frydlandzkiej	25 „
L. Akcye przedsiębiorstw przewozowych.		Kolei prasko-duchcowskiej	25 „
„Adria“, kr. węg. Sp. żegl. morsk.	25 sztuk	detto, akcye pierwsz.	25 „
Kolei uściecko-ciepliekiej	5 sztuk	Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akcye pierwsz.	25 „
Austr.-belg. Spółki kolei żelaznej	25 sztuk	Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. A	25 „
Kolei Barcs-Pakracz akc. pierwsz.	25 „	Kolei liberecko-jablonecko-tannwaldzkiej akc. zakład. lit. B	25 „
Spółki ruchu Kolei orient.	25 „	Spółki salc. kolei żel. i tramw.	25 „
Zjedn. Kolei lok. Lasu Czeskiego akc. pierw. I. i II. em.	25 „	Spółki kolei państwowych	25 „
Kolei bożeńsko-merańskiej, c. k. uprz.	25 „	Spółki kolei południowej	25 „
Spółki Kolei lokalnej berneńskiej	25 „	Kolei w dolinie Samoszy, akcye pierwsz.	10 sztuk

Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka gieldowa wynosi
Międzyn. akc. społ. przew.	25 sztuk	Spółki a. browar. i fabr. siodu „Moravia“ .	25 sztuk
Kolei Überetsch, akc. pierwsz.	5 sztuk	Browaru akcyjnego pierwsz. w Pilźnie .	5 sztuk
Kolei zach. węg. (Stuhlw.-Raab-Grac) . .	25 sztuk	Browaru poschachskiego w Lincu	25 sztuk
Kolei Wiedeń-Pottendorf-Wr.-Neustadt .	25 „	Browaru akcyjnego w Sarajewie	25 „
Spółki akc. Wied. kolei lokal.	25 „		
		Przedsiębiorstwa chemiczne.	
Kolei Uście-Cieplice, dow. uczest.	5 sztuk	Związku austr. dla produkcji chem. i metalurg. Uście	5 sztuk
Spółki kolei państ. akc., dow. uczest. . .	25 sztuk	Spółki akc. I. bośn. fabr. amoniaku i sody	25 sztuk
		Sp. akc. Franc. Ks. Broschego	25 „
M. Akcje przedsiębiorstw przemysłowych.		Zakładów karborund. i elektr.	25 „
Budowle i materiały budowlane.		„Clotilde“ I. węg. Sp. akc. dla przemysłu chem.	25 „
Spółki budowlanej, powsz. austr.	25 sztuk	Spółki akc. dynamitu Nobla	25 „
detto I. Powsz. Stowarz. urzędników	25 „	Spółki akc. przemysłu zwęglania drzewa w Konstancyi	5 sztuk
Związku budowlanego dolno-austr. . . .	25 „	Spirytus młodobołsławski	25 sztuk
Beocsińskiej Spółki a. Union fabr. cementu	25 „	Spółki akc. handl. dla wytw. chem. Scheidemandel	5 sztuk
Fabryki cementu portl. w Holeszowie . .	25 „	Zjedn. wielk. składów mat. apt. F. P. S. .	25 sztuk
Spółki a. fabryki cementu w Königshofe	25 „		
Sp. akc. fabryki karkowca	25 „	Elektryczność.	
Fabryki cem. portl. w Lengenfeld, Sp. a.	20 sztuk	Spółki elektrycznej, p. t. e. Union	25 sztuk
Fabr. wapna hydraul. i cementu portlandz. w Perlmoos	25 sztuk	Spółki elektrycznej, sp. a. przedtem Kolben et Co.	25 „
Austr. Spółki a. fabr. cementu portlandz.	25 „	detto sp. a. zjednoczonej	25 „
Spółki budowlanej Union	25 „	detto spółki akc. powsz. budapeszt.	25 „
Spółki materyatów budowl. Union	25 „	detto węgierskiej	25 „
Zach. czeskich fabryk kaolinu i szamoty	25 „	detto powsz. austr.	25 „
Wiedeńskiej Spółki budowl.	25 „	Sp. akc. zarówek i elektr., zjedn. Budapeszt	25 „
Wied. Spółki a. cegielnianej	25 „	Sp. a. austr. zakładów fabr. Siemens et Schuekert	25 „
Spółki fabr. cegieł i budowl. wienerberskiej	25 „	Sp. akc. fabr. telefonów przedtem J. Berliner w Hanowerze	5 sztuk
		Spółki akc. fabr. telefonów i telegrafów, zjednoczonej, Czeija, Nissl et Co., akcje pierwszeństwa	25 sztuk
Browary.			
Spółki a. browarnianej (Schellenhof) . .	25 sztuk	Przemysł żelazny i metalowy.	
Berneń. Browaru akc. i fabr. siodu I. . . .	25 „	Sp. akc. „Austria“ fabr. wyr. em. i metal.	25 sztuk
Spółki akc. browar. w Brunn	25 „	Spółki austr. górniczej i hutniczej	25 „
Sp. akc. browaru w Brunn akc. pierwsz.	25 „	Spółki przem. żel. i stal. w Egydy	25 „
Spółki akc. browar. w Göss	25 „	Felten & Guilleaume, sp. akc. fabr. elektr. kabli	25 „
Browaru akc. pierw. w Gracu (Schreiner)	10 sztuk		
Browaru w Liesing	25 sztuk		
Browaru akc. i fabryki siodu w Lincu . .	25 „		
Spółki akcyj. brow. i fabr. siodu w Mor. Ostrawie	25 „		

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
Greinitz sp. akc. hut żelaznych i przemysłu żel.	25 sztuk	Spółki górń. rossickiej	25 sztuk
Fabr. nab., kap. i wyr. met. w Hirtenbergu	25 „	Sp. akc. kop. węgla kam. w Sálgo-Tarján	25 „
Sp. akc. Hutter i Schrantz fabr. sit i filcu	25 „	Spółki kop. węgla w Terbowlu	25 „
Sp. akc. fabr. kabli i przemysłu drutowego	25 „	Spółki kop. węgla, węg. powsz.	25 „
Sp. akc. fabr. kabli w Preszburgu	25 „	Sp. akc. węg. kop. węgla Urikány Zsilthaler	25 „
Sp. akc. kopalń miedzi „Austria“	25 „	Fabryki magnezytu w Veitsch	25 „
Sp. akc. fabr. lamp Ditmar G. Brünner	25 „	Towarzystwa akc. górń. zach. czesk.	25 „
Austr. alp. spółki górniczej	25 „		
Spółki przem. żelaznego nadragkiej	25 „	Maszyny i wagony.	
„Poldihütte“, sp. akc. fabr. stali lanej tyg.	25 „	Berneńskiej Spółki fabr. masz.	25 sztuk
Spółki przemysłu żelaznego w Pradze	10 sztuk	Sp. akc. fabr. Fiat	25 „
Fabr. żel. w Rimamurány-Sálgo-Tarján	25 sztuk	Sp. akc. bud. zakł. gaz. F. Manoschek	25 „
Sp. akc. fabr. żel. w Rothau-Neudeck	25 „	Sp. akc. wied. fabr. samochodów, przedtem Gráf i Stift	25 „
Fabr. śrub i tow. kutych Brevillier & Co. i A. Urban z synami	25 „	Sp. akc. fabr. wag. i masz. w Gracu prz. J. W.	25 „
Sp. akc. fabr. tow. żel. Szopron-Grac	20 sztuk	Wied. spółki akc. fabr. lokomotyw	25 „
Sp. fabr. żel. i blachy Union	25 sztuk	Sp. akc. fabr. lokom. przedt. G. Sigl w Wr.-Neustadt	25 „
Sp. akc. przemysłu żel. w Vares	25 „	Sp. akc. budowy maszyn prz. Brand et Lhuillier	25 „
Waagner R. Ph., L. i J. Biro & A. Kurz, Sp. akc.	25 „	detto akcyje pierwszeństwa	25 „
Spółki fabr. broni, austr.	25 „	Sp. akc. bud. masz. w Pradze prz. Daněk et Co.	25 „
Fabr. stali w Weissenfels przedt. Göppingera et Co.	25 „	Spółki akc. fabr. maszyn N. Heid	25 „
Sp. akc. przemysłu żelaznego Zenica	25 „	Spółki fabr. wozów w Nesselsdorfie	25 „
G a z.		Fabryki maszyn i wagonów w Simmeringu	25 „
Austr. Sp. akc. oświel. gaz.	10 sztuk	Sp. akc. fabryk Skody	25 „
Towarz. gazow., pow. austr. węg.	10 „	Weitzer J. Sp. masz. wag. lodu w Aradzie	25 „
Sp. akc. węg. światła żarowego	25 sztuk	Zieleniewskiego fabr. masz. i wag. w Krakowie, we Lwowie i w Sanoku	25 „
Tow. przemysł. gazow. wied.	10 sztuk		
Węgłe i rozmaite przedsiębiorstwa kopalniane.		Papier i druk.	
Spółki kopalni węgla w Brüx	25 sztuk	Sp. fabr. papieru i nakł. Elbemühl	25 sztuk
Spółki akc. gal. zakładów górniczych w Sierszy	25 „	Spółki akc. fabr. papieru w Heinrichsthal, przedtem Marcin Kink i Sp.	25 „
Sp. akc. kop. węgla w Gran-Szászvár	25 „	Leykam-Josefsthal	25 „
Związku dla przemysłu węglowego	25 „	Sp. akc. fabr. papieru w Nettingsdorf	25 „
Spółki węgl. w Lankowicach	25 „	Sp. akc. fabr. papieru w Neusiedl	25 „
Spółki półn. czesk. kop. węgla	25 „	C. k. uprz. fabryki papieru w Pitten	25 „
Póln. węg. zjedn. kop. węgla	25 „	Sp. fabr. papieru i nakł. Steyermühl	25 „
Sp. akc. hutn. i górń. górno-węg.	25 „	Sp. akc. druk. i nakł. Waldheim, Józ. Eberle & Co.	25 „

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi	Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
N a f t a.		Spółki akc. I kroac.-sław. przem. cukrow.	10 sztuk
Sp. akc. rafinerii oleju skal. „Apollo“	25 sztuk	Spółki akc. węg. przemysłu cukrow. . .	5 „
Spółki akc. galic. naft. karpac. przedtem Sp. gór. i hut.	20 sztuk	• Rozmaite.	
Sp. akc. galic. naft. „Galicja“	25 sztuk	Sp. akc. fabr. świec i mydła w Bernie . .	25 sztuk
Sp. akc. dla przemysłu naft. „Schodnica“	20 sztuk	Zakładu austr. komunikacji kolej. . . .	25 „
T k a c t w o.		Spółki akc. węg. komunikacji kolej. . . .	25 „
Berneńskiej sp. dla przemysłu tow. wełn.	25 sztuk	Spółki wypoż. wozów kolej., pierwszej .	25 „
Fabr. druk. i tkalni mech. Braci Enderlin	25 „	Sp. akc. Gerhardus i synowie	25 „
Feliksдорfskiej tkalni i apretury	25 „	Hut szklanych, przedt. J. Schreiber & Neffen, Sp. a.	10 sztuk
Austr. sp. akc. fabr. fezów	25 „	Götz P. & C. Sp. akc. wyiębu drzewa i tartaku parowego	20 „
I. austr. przędzalni i tkalni juty	25 „	Spółki akc. fabr. gum., austr.-ameryk. Semperit	25 sztuk
Przędzalni i tkalni bawełny w Klein- münchen	25 „	Sp. akc. węg. wyrobu towarów gumo- wych	25 „
Przędzalni bawełny i fabr. nici w Potten- dorfie	25 „	Spółki akc. handlu drzewem	25 „
Przędzalni bawełny i fabr. nici w Potten- dorfie, akc. pierw.	25 „	Spółki akc. hotel. pierw. wiedeń.	25 „
Sp. akc. przędzalni i tkalni w Roth Koste- letz i Erlach	25 „	Sp. akc. hotel. Métropole	25 „
Fabr. dywanów i mat. mebl. prz. Ph.H. et S.	25 „	Spółki przem. mlecznego	25 „
Fabr. kamgaru w Vöslau	10 sztuk	Spółki przem. olejowego	25 „
C u k i e r.		Sp. akc. Porto et Fix	25 „
Sp. akc. fabr. cukru Lipnik-Lundenburg .	25 sztuk	I. tryest. Sp. akc. fabr. huszczenia ryżu .	25 „
Sp. akc. fabr. cukru w Lobosicah	25 „	Sp. akc. handl. i transport. w Sarajewie	25 „
Sp. akc. fabr. cukru Schoeller & Co. . .	25 „	Sp. akc. dla fabr. szkła Stözlzlego synów .	25 „
Spółki czeskiej przemysł. cukrow. . . .	25 „	Sp. akc. braci Stollwerk, Preszburg, ak. uprz.	25 „
		Spółki turec. monopolu tyton.	25 „
		Sp. akc. młynu parowego Union w Essek	25 „

Załącznik B,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie praskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie praskiej a nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto poniżej umieszczonym spisem, stanowi jednostkę giełdową kwota imienn 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

Nazwa papierów	Jednostka giełdowa wynosi
A. Akcje banków. (Rubryka F ceduły kursów.)	
Záložní úvěrní ústav v Hradci Králové (Zakładu kredytowego zaliczkowego w Hradcu Králové)	25 sztuk
První česká všeob. akc. společn. pro pojišťování na život (Pierwszego czeskiego powszechnego Towarzystwa akc. ubezpieczeń na życie)	25 „
První pražská zastavárna (Pierwszej praskiej Spółki zastawniczej)	5 sztuk
Pierwszego czeskiego powszechnego Banku kontrasekuracyjnego (První česká všeob. zajišť. banka)	25 sztuk
Sp. akc. banku kredyt. w Rózsahegy (Úvěrná banka úč. spol.)	25 „
B. Akcje przedsiębiorstw przewozowych. (Rubryka G ceduły giełd.)	
Elektr. drobná dráha Praha—Libeň—Vysočany (Kolejki elektr. Praga—Libeň—Wysoczany)	25 sztuk
Praskiej Spółki żeglugi parowej na Wełtawie i Łabie (Pražská spol. paropl. po Vltavě a Labi)	5 sztuk
Kolei lokalnej Postelberg—Laun (Akcje pierwszeństwa)	25 sztuk
Kolei lokalnej Strakonice—Blatna—Brzeźnica (Akcje pierwszeństwa lit. A)	25 „
C. Akcje przedsiębiorstw przemysłowych. (Rubryka H ceduły giełd.)	
Akciová továrna na vyrábění umělých hnojiv a lučebnin v Kolíně (Fabryki akcyjnej wyrobu nawozu sztucznego i chemikaliów w Kolinie)	25 sztuk
Podolskiej fabryki cementu (Podolská cementárna)	25 „
Český akc. pivovar v Č. Budějovicích (Akc. czesk. brow. w Budziejowicach)	5 sztuk
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej fabryk. wschodnich towarów cukrowych i czekokolady w Królewskich Winogradach po 200 K (První česká akc. společnost tovarů na orient. cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech)	25 sztuk
Pierwszej czeskiej spółki akcyjnej rafinerii cukru (První česká spol. pro raf. cukru [Modřany])	25 „
Kolnínská továrna na kávové náhražky akciový podnik česko-moravského kupectva v Kolíně (Kolińskie fabryki surogatów kawy, Przeds. akc. czesko-mor. stowarz. kupców)	5 sztuk
Spółki akcyjnej praskiej budowy maszyn (dawniej Ruston) (Pražská strojnická spol. [dř. Ruston])	25 sztuk
Sp. akc. praskich fabryk papieru w Pradze	25 „
První česko-moravská továrna na stroje v Praze (Pierw. czesko-morawskiej fabryki maszyn w Pradze)	25 „
Akciová společnost „zámecký pivovar v Kolíně“ (Sp. akc. browaru zamkowego w Kolinie)	5 sztuk
Spółka akcyjna fabryki żelaza Libschitz w Pradze	25 sztuk

Załącznik C,

podający warunki zawierania interesów na giełdzie tryesteńskiej pod względem jednostki giełdowej papierów wartościowych, notowanych na tej giełdzie lecz nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej.

Uwaga wstępna. Dla papierów wartościowych, notowanych na giełdzie tryesteńskiej a nie notowanych także na giełdzie wiedeńskiej, których nie objęto umieszczonym poniżej spisem, stanowi jednostkę giełdową kwota imienna 5000 zł. w. a. czyli 10.000 K.

N a z w a p a p i e r ó w	Jednostka giełdowa wynosi:
A. Akcje banków (Rubryka G ceduly kursów).	
Banca commerciale Triestina (Banku komercyjnego tryesteńskiego)	10 sztuk
" " " II. em. (Banku komercyjnego tryesteńskiego II. em.)	25 sztuk
Spółki akc. kroacko-sław. Banku parcel. i koloniz. (Banca per lo scomparto di terreni e per la colonizzazione in Croazia-Slavonia)	25 „
Banku Marmarosch Blank & C. Bukareszt	10 sztuk
Kasy likwidacyjnej dla terminowych interesów kawowych na giełdzie tryesteńskiej (Cassa di liquidazione per gli affari a termine di caffè alla Borsa di Trieste)	25 sztuk
B. Akcje zakładów ubezpieczeń (Rubryka H ceduly kursów).	
I. R. priv. Riunione Adriatica di Sicurtà	5 sztuk
Węg. Zakł. kontrasek. „Pannonia“ (Istituto ung. di riassic. „Pannonia“)	10 „
Pierwszej węg. pow. Spółki asekuracyjnej (Prima Società ungherese di Assicurazioni generali)	1 sztuka
Pierwszej czeskiej powsz. Spółki akc. ubezpieczeń na życie (Prima Società boema di assicurazioni sulla vita)	25 sztuk
C. Akcje przedsiębiorstw przewozowych (Rubryka J ceduly kursów).	
Spółki akcyjnej tryesteńskich kolejek (Società anonima delle Piccole Ferrovie di Trieste):	
akcje pierwszeństwa (Azioni priorali)	25 sztuk
akcje zakładowe (Azioni fondazionali)	25 „
Spółki tramwajowej tryesteńskiej (Società Triestina Tramway)	25 „
Krakowskiej Spółki tramwajowej (Società Tramway di Cracovia)	25 „
Società Goriziana Trenovie	25 „

N a z w a p a p i e r ó w	Jednostka giełdowa wynosi:
Austryackiej Spółki akc. żeglugi parowej „Dalmacya“ (Società anonima austr. di Navigazione a vapore „Dalmatia“)	25 sztuk
Spółki a. pow. austr. dla żeglugi Gerolimich et Co (Navigazione gener. austr. Gerolimich & C. Soc. in azioni)	25 „
Sp. akc. żeglugi parowej „Lussino“ (Società anonidi di Navigazione a vapore „Lussino“)	25 „
Zjednoczonej austr. Sp. akc. żegl. (Unicne austriaca di Navigazione)	25 „
D. Akcje przedsiębiorstw przemysłowych (Rubryka L ceduły kursów).	
Sp. akc. dla destylacji i przem. chem. „Ampelea“ („Ampelea“, soc. anon. di distillazione e d'industrie chimiche)	25 sztuk
Cantiere navale Triestino	25 „
Sp. akc. dla wyzyskania sił wodnych Dalmacyi (Società anon. per l'utilizzazione delle forze idraul. d. Dalmazia)	25 „
Sp. akc. tryesteńskiej przemysłu jutowego (Jutificio Triestino)	25 „
Sp. akc. tryesteńskiej pralni parowej (Lavanderia a vapore triestina Società p. azioni)	25 „
Tryesteńskiej Sp. akc. sortowania kawy (Società Triestina in azioni per la mondatura del caffè)	10 sztuk
Tryesteńskiej fabryki oleju (Oleifici Triestini)	25 sztuk
Tryesteńskiej rafinerii ol: skalnych (Raffineria Triestina di Oli minerali)	10 sztuk
Sp. akc. portlandzkiego cementu „Spalato“ („Spalato“ Società an. del Cemento Portland)	25 sztuk
Stabilimento tecnico Triestino	5 sztuk
„ „ „ (akcje pierwszeństwa)	5 „
Spółka akcyjna „Tergesteum“ (Società per azioni „Tergesteo“)	1 „

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za	4 K 90 h	Rocznik 1871 za	4 K — h	Rocznik 1893 za	6 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	" 1872 "	6 " 40 "	" 1894 "	6 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1873 "	6 " 60 "	" 1895 "	7 " — "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1875 "	4 " — "	" 1897 "	15 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1876 "	3 " — "	" 1898 "	6 " — "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1877 "	2 " — "	" 1899 "	10 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1900 "	7 " — "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1901 "	6 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1902 "	7 " 50 "
" 1859 "	4 " — "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1903 "	9 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1882 "	6 " — "	" 1904 "	5 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1883 "	5 " — "	" 1905 "	6 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1884 "	5 " — "	" 1906 "	12 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1885 "	3 " 60 "	" 1907 "	13 " — "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1886 "	4 " 60 "	" 1908 "	9 " — "
" 1865 "	4 " — "	" 1887 "	5 " — "	" 1909 "	8 " 50 "
" 1866 "	4 " 40 "	" 1888 "	8 " 40 "	" 1910 "	8 " 40 "
" 1867 "	4 " — "	" 1889 "	6 " — "	" 1911 "	7 " — "
" 1868 "	4 " — "	" 1890 "	5 " 40 "	" 1912 "	12 " 50 "
" 1869 "	6 " — "	" 1891 "	6 " — "	" 1913 "	9 " 50 "
" 1870 "	2 " 80 "	" 1892 "	10 " — "	" 1914 "	15 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVIII. — Wydana i rozestana dnia 13. marca 1915.

Treść: *M* 60. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące prawno-podatkowego traktowania strat wojennych u przedsięwzięciach, podlegających rozdziałowi II. ustawy o podatkach osobistych.

60.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 11. marca 1915,

dotyczące prawno-podatkowego traktowania strat wojennych u przedsięwzięciach, podlegających rozdziałowi II. ustawy o podatkach osobistych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Jeżeli przedsiębiorstwa, podlegające rozdziałowi II. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, uwzględniają w księgach rezerwy na pokrycie strat, których wskutek wydarzeń wojennych należy spodziewać się choć nie można ich jeszcze cyfrowo oznaczyć, i te rezerwy prowadzą w księgach oddzielnie od innych odpisów wartości w nadzwyczajem koncie, dotyczącem ocenienia wartości (rezerwa dla strat wojennych), które w bilansie wykazać należy jako odrębną pozycję pasywów, wówczas należy rezerwy te o tyle traktować na równi z sumami, złożonemi na jeden z funduszów według § 95. lit. f, ust. o pod. osob., o ile przez traktowanie ich jako pozycje policzalne nie ukróci się podstawy opodatkowania więcej aniżeli o jedną piątą część.

Z końcem roku obrotowego, następującego po zawarciu pokoju, należy rozwiązać rezerwę dla strat wojennych, o ile z tej rezerwy nie zostały pokryte straty, istotnie zaszłe aż do tego czasu.

Jeżeli w czasie sporządzenia bilansu za rok obrotowy, oznaczony w poprzedzającym ustępie, okazały się jeszcze znaczne trudności przy ustaleniu rzeczywistych strat, można rozwiązanie rezerwy dla strat wojennych za zezwoleniem urzędowym odroczyć do następnego roku obrotowego.

§ 2.

Jeżeli ma się obliczyć podatek tylko w najmniejszym wymiarze, ustalonym w § 100., ustęp 2. do 4., ust. o pod. osob., lub jeżeli go wogóle nie można obliczyć przy przedsiębiorstwach uprzywilejowanych pod względem prawno-podatkowym z powodu braku czystego dochodu, podlegającego podatkowi, wówczas należy rezerwy na pokrycie szkód wojennych, zaliczane jako pozycje potrącenia, uważać za opodatkowane o tyle, o ile również bez ich uwzględnienia należałoby przypisać jedynie podatek najmniejszy, względnie nie przypisywać żadnego podatku.

Części rezerw nieopodatkowanych, oddzielone w celu dotacji rezerwy dla strat wojennych, nie należy opodatkowywać przy ewentualnem powrotnem ksiązkowaniu.

§ 3.

O ile szkód, spowodowanych wojną, nie zaliczono w rezerwie dla strat, którą ma się rozwiązać po zawarciu pokoju, lecz zarachowano je w inny sposób i traktowano przy wymiarze podatków jako nadające się do potrącenia, dopuszczalne jest sprostowanie wymiaru według skonstruowanej wysokości rzeczywiście doznanych szkód,

a to przy przedłużeniu terminu przedawnienia, przewidzianego w § 3. ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31, aż do upływu drugiego roku po zawarciu pokoju.

§ 4.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przedsiębiorstwa, których bilanse sporządzono i stosownie do statutu zatwierdzono już przed tą chwilą, uwzględniając szkody wojenne, jednak nie ustanawiając rezerwy dla szkód wojennych (§ 1.), winny odrębnie wykazać władzy podatkowej odpisaną z tytułu szkód wojennych celem osiągnięcia ulg podatkowych, oznaczonych w § 1. Pozatem mają postanowienia niniejszego rozporządzenia analogiczne zastosowanie.

§ 5.

Wydanie bliższych postanowień wykonawczych zastrzega się drodze rozporządzenia.

§ 6.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 11. marca 1915.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr.

Hochenburger włr.

Forster włr.

Trnka włr.

Zenker włr.

Georgi włr.

Heinold włr.

Hussarek włr.

Schuster włr.

Engel włr.

Morawski włr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 18. marca 1915.

Treść: (№ 61 i 62.) 61. Rozporządzenie, którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenie ministerjalne z dnia 9. lutego 1915, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów. — 62. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylenia ceł od rozmaitych przedmiotów.

61.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 15. marca 1915,

którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenie ministerjalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się względnie ogłasza się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, spisy przedmiotów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

Punkt 17. grupy I. ma opiewać:

17. chleba, wyrobów z ciasta i pieczywa (biskoptów, herbatników, ciastek, andrutów itd.),

Punkt 21. grupy I. ma opiewać:

21. płynów wysokowych pędzonych Nr. t. 108 a do d,

Przy końcu punktu 4. grupy II. należy dodać:

„nadto ziela piółunowego,“

Przy końcu punktu 8. grupy II. należy dodać:

„tudzież Nr. t. 101 (tłuszczów i mieszanin tłuszczu, osobno nie wymienionych),“

Przy końcu punktu 25. grupy II. należy dodać:

„z wyjątkiem sztucznej skóry (imitacji skóry),“

Przy końcu punktu 30. grupy II. należy dodać:

„z wyjątkiem płótna dla introligatorów,“

Punkt 46. grupy II. ma opiewać:

46. skórek owczych, skór jagniąt i australskich dydelfów tudzież futer z tych skórek oraz sporządzonych z nich wyrobów futrzanych,

Punkt 67. grupy II. ma opiewać:

67. dżaganów (także kilofów) i łopat,

Do punktu 68. grupy II. należy dodać:

„tudzież tego rodzaju siekier i toporów oraz gwintownic, napinaczy drutów i kleszczy do drutów,“

W punkcie 110. grupy II. należy między słowa „alkoholu metylowego“ a „bezwodnika siarkowego“ wstawić:

„eteru siarczanego (eteru etylowego), niedogonu,“

Po punkcie 110. grupy II. należy wstawić następującą uwagę:

Uwaga: Ług wapienny mogą tutejszo-krajowe fabryki mydła, które mają ogólne pozwolenie do oddania go fabrykom gliceryny, tylko wtedy wywozić na podstawie udzielonego w każdym poszczególnym przypadku lub ogólnego zezwolenia na wywóz, jeżeli stwierdzi się przez przedłożenie poświadczenia rolniczo-chemicznej stacji doświadczalnej we Wiedniu, że towar nie zawiera więcej niż 8 procent gliceryny.

Przy końcu punktu 111. grupy II. należy dodać:

„tudzież rozpuszczonego amoniaku,“

Przy końcu punktu 112. grupy II. należy dodać:

„surowej i zgęszczonej wody gazowej i amoniaku żrącego,“

Punkt 119. grupy II. ma opiewać:

119. wszelkiego rodzaju środków do karmy, jak otrębów, plew, kiści kukurydzy wyluszczonej, lnianych makuchów i innych stałych resztek, pozostałych po fabrykacji olei tłustych, także zmieszanych, buraków siekanych, paszy wzmacniającej melasowej itd.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

62.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 16. marca 1915,

dotyczące czasowego uchylenia ceł od rozmaitych przedmiotów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, uchyla się aż do dalszego zarządzenia w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim w ślad za rozporządzeniami z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 16, tudzież z dnia 9. i 22. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 31 i 43, cła następujących numerów umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278:

Z Nr. t. 70. świnię o wadze 130 kg i wyższej.

Nr. t. 88. masło naturalne, świeże lub solone, także przetopione.

Nr. t. 90. masło sztuczne i margaryna, tudzież inne tłuszcze do potraw, osobno nie wymienione.

Nr. t. 92. kój zwierzęcy, surowy lub topiony; kój prasowany.

Nr. t. 93. kój roślinny, olej palmowy, olej z ziarn palmowych i orzechów kokosowych, stały.

Z Nr. t. 530 c 2. kosiarki i żniwiarki.

Nr. t. 602 a. wytrył miedzi.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXX. — Wydana i rozesłana dnia 19. marca 1915.

Treść: **№ 63.** Rozporządzenie cesarskie o użyciu części nadwyżek z obrotu wspólnych kas sierocych.

63.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 13. marca 1915

o użyciu części nadwyżek z obrotu wspólnych kas
sierocych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia
21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, posta-
nawiam, co następuje:

§ 1.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 3. czerwca
1901, Dz. u. p. Nr. 62 o użyciu części nad-
wyżek z obrotu wspólnych kas sierocych, przedłuża
się do dnia 31. grudnia 1915.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie
z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jego poruczam Moim Ministrom
sprawiedliwości, spraw wewnętrznych, wyznań
i oświaty oraz skarbu.

Wiedeń, dnia 13. marca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Heinold wkr.

Forster wkr.

Hussarek wkr.

Trnka wkr.

Schuster wkr.

Zenker wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1871 za 4 K — h	Rocznik 1893 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1894 " 6 " — "
" 1851 " 2 " 20 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1895 " 7 " — "
" 1852 " 5 " 60 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1896 " 7 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1875 " 4 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1876 " 3 " — "	" 1898 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1899 " 10 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1900 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1901 " 6 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1859 " 4 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1903 " 9 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1882 " 6 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1883 " 5 " — "	" 1905 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1906 " 12 " — "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1907 " 13 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1908 " 9 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1909 " 8 " 50 "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1910 " 8 " 40 "
" 1867 " 4 " — "	" 1889 " 6 " — "	" 1911 " 7 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1890 " 5 " 40 "	" 1912 " 12 " 50 "
" 1869 " 6 " — "	" 1891 " 6 " — "	" 1913 " 9 " 50 "
" 1870 " 2 " 80 "	" 1892 " 10 " — "	" 1914 " 15 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20°/_o, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25°/_o, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30°/_o.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXI. — Wydana i rozesłana dnia 20. marca 1915.

Treść: (172 64.—67.) 64. Rozporządzenie o terminach do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie. — 65. Obwieszczenie, dotyczące stop wynagrodzenia dla pewnych oznaczonych metali i stopów. — 66. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia centralnej komisji rekwizycyjnej i komisji odbiorczych dla metali i stopów. — 67. Rozporządzenie, którem zarządza się dostawę metali i stopów, objętych rekwizycją w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915.

64.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 17. marca 1915

o terminach do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, i artykułu III. l. 8. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, zarządza się w uzupełnieniu przepisów rozporządzenia z dnia 8. października 1914, Dz. u. p. Nr. 271, co następuje:

§ 1.

Do terminów ustawowych do zaczepiania czynności prawnych dłużników, mających w Galicyi lub na Bukowinie swoje miejsce zamieszkania (swoją siedzibę) lub swoje stałe przedsiębiorstwo przemysłowe, nie zalicza się:

Czasu od dnia 1. stycznia do dnia 31. maja 1915, jeżeli do czynności prawnej stosują się postanowienia ustawy o zaczepianiu ważności czynności prawnych z dnia 16. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 36 (artykuł IX., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337), tudzież czasu od dnia 12. grudnia 1914 do dnia 31. maja 1915, jeżeli do czynności

prawnej stosują się postanowienia ordynacyi konkursowej o zaczepianiu czynności prawnych i postanowienia ordynacyi zaczepnej z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337.

36 19.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

65.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami z dnia 19. marca 1915,

dotyczące stop wynagrodzenia dla pewnych oznaczonych metali i stopów.

Ceny ustalone w myśl postanowień do § 18. : 2., ustęp drugi, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326, zawierającego postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, ogłasza się, jak następuje:

1. Dla pewnych metali i stopów.

Klasa	Materiały	Stopa wynagrodzenia za 100 kg
		K
1	Dla nowej miedzi (elektrolitu miedzi i miedzi oczyszczonej, zawierających 99-75 procent miedzi i wolnych od arsenu i antymonu)	275
2	„ innej miedzi oczyszczonej	275
3	„ starej miedzi ciężkiej, miedzi na rury i aparaty, starego drutu miedzianego (wyjąwszy drut cienki) i dla odpadków sztab	255
4	„ tak zwanej miedzi lekkiej, wiór miedzianych, starej miedzi cynowanej, starych drutów telefonicznych z brązu i starych drutów cienkich	235
5	„ nowych odpadków blach mosiężnych przy wyrabianiu nabojów, odpadków tombaku	200
6	„ odpadków blach mosiężnych (tak zwanego obrzynku mosiądzu), niecynowanych rur mosiężnych, zużytych gilz od naboł	180
7	„ mosiądzu lanego, mosiądzu w bloczkach i tym podobnego (aligierowanego poniżej 60 procent)	150
8	„ wiór mosiężnych, mosiądzu lekkiego (tak zwanego mosiądzu zlewego), sit mosiężnych, cynowanych, niklowanych i innych nieczystych odpadków mosiądza	125
9	„ spiżu starego, armatur, maszyn, spiżu dla kolei żelaznych, bloczków ze spiżu	190
10	„ wiór spiżowych, sit z brązu	170
11	„ nowego oryginalnego glinu hutniczego i nowych odpadków blach z glinu	300
12	„ starych odpadków blach z glinu i odpadków z odlewów z glinu, tudzież dla glinu przelanego	260
13	„ czystych wiór glinowych	200
14	„ nowego niklu czystego	700
15	„ surowca niklu, zawierającego więcej niż 90 procent niklu	600
16	„ nowych odpadków z blach czysto niklowych i czystych odpadków anodów	650
17	„ wiór niklowych i zanieczyszczonych odpadków niklowych, starych anodów	350
18	„ antymonu regulüsü	200
19	„ cyny o więcej jak 99 procent szlachetnej zawartości	850
20	„ cyny o 98/99 procent szlachetnej zawartości w bloczkach lub sztabach	800
21	„ zawierających cynę stopów do lutowania i stopów metalu białego za 1 kg cyny	5·5 (za 1 kg)
22	„ nowego ołowiu miękkiego	65
23	„ starego „ „	58
24	„ nowych odpadków blachy białej	6
25	„ starych „ „	5
26	„ cynku szlachetnego (o najwyższej zawartości ołowiu 0·1) tylko w stopach miedzi	105
27	„ cynku oczyszczonego tylko w stopach miedzi	70
28	„ surowca cynku tylko w stopach miedzi	68

Za stopy powyżej niewspomniane lecz zawierające przytoczone tam metale, wyznaczy się wynagrodzenie, o ile stopy te okażą się przydatne, według ceny zasadniczej, ustalonej dla poszczególnych stopów metali.

Za rudy, produkty pierwotne, cementy metalowe i nieuczyszczone surowce metali, tudzież popioły, okruchy i inne wymagające wyhajlowania metale stare, odpadki i resztki wyznaczy się wynagrodzenie wzięwszy za podstawę cenę materiału nowego po odciążeniu kosztów przeróbki kuźniczej. W cenie tej zawarte są koszty przewozu do huty.

Pod cenami rekwizycyjnymi rozumi się ceny w miejscu rekwizycji.

2. Za półfabrykaty wyznaczy się wynagrodzenie według cen zasadniczych po doliczeniu do nich cen produkcji.

Dla wyrobów o rozmiarach nieprawidłowych obowiązują przyjęte w handlu podwyżki.

Jako dodatki do ceny metali i stopów ustalono celem wypośredkowania ceny zasadniczej poniżej wymienione kwoty dla wyrobów o rozmiarach prawidłowych:

M a t e r y a ł y		Dodatek za 100 kg
		K
1	Miedź:	
	Blachy i druty	30
	Sztaby	25
	Rury	60
2	Mosiądz:	
	Blachy	55
	Druty	60
	Sztaby	50
	Rury	80
3	Glin:	
	Blachy i druty	140
4	Nikiel:	
	Blachy	180
	Druty	190
	Sztaby	200
	Rury	320
5	Ołów:	
	Płyty, blachy, druty i rury	10
	Śrut ołowiany	8
6	Cynfolia według grubości aż do	100

66.

**Rozporządzenie Ministerstwa
obrony krajowej w porozumieniu
z Ministerstwem wojny i innymi
interesowanymi Ministerstwami
z dnia 19. marca 1915,**

dotyczące ustanowienia centralnej komisji rekwizycyjnej i komisji odbiorczych dla metali i stopów.

§ 1.

Dla spraw. pozostających w związku z objęciem rekwizycją metali i stopów, urzęduje jako wydający opinię i wykonawczy organ Ministerstwa obrony krajowej Centralna komisja rekwizycyjna z siedzibą we Wiedniu (w Ministerstwie wojny), w skład której wchodzi jeden reprezentant Ministerstwa obrony krajowej, jeden Ministerstwa wojny, jeden Ministerstwa handlu i jeden Ministerstwa robót publicznych.

Komisja nosi nazwę „C. k. Centralna komisja rekwizycyjna“.

§ 2.

Do przyjmowania metali i stopów, objętych rekwizycją dla celów wojennych, utworzy się „C. k. komisje odbiorcze dla metali i stopów“ w Gracu, Pradze, Solnogradzie i we Wiedniu. Zakres działania komisji odbiorczej w Gracu obejmuje Dalmację, Karyntię, Krainę, Poblżeże i Styryę; zakres działania komisji w Pradze Czechy, komisji w Solnogradzie Austryę górna, Solnogród, Tyrol i Przedarulanję, w końcu komisji we Wiedniu wszystkie inne kraje koronne.

Zadaniem komisji odbiorczych jest badanie materiałów co do ich przydatności dla celów wojennych, szacowanie tych materiałów i ich przyjmowanie.

Zastrzega się ustanowienie dalszych komisji odbiorczych.

Każda komisja odbiorcza składa się z jednego reprezentanta politycznej władzy krajowej, zarządu wojskowego i zarządu skarbowego. Do komisji przydany zostanie jeden rzeczoznawca.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Georgi wlr.

67.

**Rozporządzenie Ministerstwa
obrony krajowej w porozumieniu
z Ministerstwem wojny i innymi
interesowanymi Ministerstwami
z dnia 19. marca 1915,**

którem zarządza się dostawę metali i stopów, objętych rekwizycją w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p.

Nr. 28.

§ 1.

Posiadacze i przechowcy zapasów

1. glinu, antymonu, ołowiu, miedzi, msiądzu, niklu, spiżu, cyny i stopów cyny,
2. produktów pierwotnych, materiałów starych, odpadków, okruców i popiołów wspomnianych metali i stopów.

objętych rekwizycją dla celów wojennych według rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28. obowiązani są najpóźniej w dniu 27. marca 1915. po odpowiednim ich opakowaniu i urzędowym stwierdzeniu na kolei ilości i wagi nadanych posyłek przesać je jako posyłkę towarową do właściwej komisji odbiorczej. W liście przewozowym należy podać gatunki, które się przesyła, wymieniając, czy są to materiały nowe, czy stare, odpadki miedzi itp. Koszta opakowania i przesyłki zwrócić wysyłającemu zarząd wojskowy; jeżeli zapasy uznane zostaną za nie nadające się dla celów wojennych, wówczas zarząd wojskowy ponosi także koszta przesyłki z powrotem.

Co do innych wynagrodzeń obowiązują w obydwóch przypadkach postanowienia §§ 2. i 3. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28.

§ 2.

Posiadacz lub przechowca winien równocześnie z nadaniem materiałów na kolej przesać właściwej komisji odbiorczej spis materiałów, objętych dostawą. W spisie tym należy podać: posiadacza materiałów a w danym razie dotychczasowego przechowcę materiałów, powiat polityczny i miejscowość, w której materiał dotychczas był złożony, miejsce wysyłki, rodzaj opakowania tudzież znaki, umieszczone na opakowaniach, urzędownie stwierdzoną na kolei ilość i wagę brutto nadanych przesyłek, poszczególne

gatunki wysłanych materiałów i ich wagę netto. Spis winien podpisać wysyłający.

Drugi równobrzmiący egzemplarz spisu należy przesłać bezpośrednio Centralnej komisji rekwizycyjnej.

Jeżeli chodzi o materiały, które znajdują się w miejscowości, w której ma siedzibę sama komisja odbiorcza lub w jej najbliższej okolicy a zatem nie mają być przesłane koleją lecz przywiezione, wówczas należy najpóźniej do dnia 27. marca 1915 najpierw przesłać wspomniane spisy Centralnej komisji rekwizycyjnej i komisji odbiorczej, poczem ta ostatnia komisja oznaczy dzień i miejsce dostawy.

§ 3.

Jeżeli zapas materiałów i stopów, wymienionych w § 1. : 1. i 2. niniejszego rozporządzenia, który ma się dostawić komisji odbiorczej, mniejszy jest aniżeli zapas, który istniał w dniu 7. lutego 1915, wówczas winien posiadacz lub przechowca, obowiązany do dostawy, równocześnie z przesłaniem spisu, wspomnianego w § 2., usprawiedliwić za pomocą podania wobec Centralnej komisji rekwizycyjnej tę mniejszą dostawę.

O ile obowiązany powołuje się na okoliczność, że materiał został użyty dla spełnienia nakazów zarządu wojskowego lub do tego celu nadal bezwzględnie jest potrzebny, winien wymienić organ wojskowy, który wydał nakaz, oznaczyć przedmiot tego nakazu oraz podać datę i liczbę nakazu.

O ile zobowiązany powołuje się na udzielenie mu odnośnych materiałów do wolnego rozporządzenia przez Ministerstwo handlu (§ 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28), wówczas winien podać datę i liczbę tego pozwolenia.

Wolne są od dostawy:

1. produkty pierwotne, materiały stare, odpadki, okruchy i popioły, które posiadacze przetwarzają w własnym przedsiębiorstwie na surowce lub które przerabia się na ich zlecenie w cudzych tutejszokrajowych przedsiębiorstwach;

2. zapasy glinu, jakie potrzebują posiadacze przedsiębiorstw, wytwarzających żelazo i stal, do pokrycia swego zapotrzebowania do końca lipca 1915;

3. te ilości objętych rekwizycją metali i stopów tudzież materiałów starych i odpadków, jakich potrzebują posiadacze do naprawek, mających na celu utrzymanie własnego ich przedsiębiorstwa do końca lipca 1915. Ostatni wyjątek ma miejsce jednak tylko wtedy, jeżeli według właściwości urzędzeń przedsiębiorstwa nie można wspomnianych materiałów zastąpić innymi materiałami.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Georgi wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uściślić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczony pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 fi	Rocznik 1871 za 4 K — h	Rocznik 1893 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1894 " 6 " — "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1895 " 7 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1896 " 7 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1875 " 4 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1876 " 3 " — "	" 1898 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1899 " 10 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1900 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1901 " 6 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1859 " 4 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1903 " 9 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1882 " 6 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1883 " 5 " — "	" 1905 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1906 " 12 " — "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1907 " 13 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1908 " 9 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1909 " 8 " 50 "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1910 " 8 " 40 "
" 1867 " 4 " — "	" 1889 " 6 " — "	" 1911 " 7 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1890 " 5 " 40 "	" 1912 " 12 " 50 "
" 1869 " 6 " — "	" 1891 " 6 " — "	" 1913 " 9 " 50 "
" 1870 " 2 " 80 "	" 1892 " 10 " — "	" 1914 " 15 " — "

Pojedyncze roczniki **wydan w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza == 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza == 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyj

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 21. marca 1915.

Treść: № (68—71.) 68. Obwieszczenie, dotyczące przeniesienia Głównego urzędu celnego II. klasy z Morawskiej Ostrawy na dworzec kolejowy Morawska Ostrawa Oderfurt i zmiany nazwy tego urzędu celnego. — 69. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące wyrównania płatnych w krajach tutejszych prywatno-prawnych pieniężnych długów państwa, opiewających na monety złote lub na walutę zagraniczną. — 70. Rozporządzenie, którym zmienia się częściowo rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. stycznia 1915, dotyczące produkcji i wprowadzanie w obrót chleba i pieczywa. — 71. Rozporządzenie, którym zakazuje się wywozu i przewozu złota i srebra.

68.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. marca 1915,

dotyczące przeniesienia Głównego urzędu celnego II. klasy z Morawskiej Ostrawy na dworzec kolejowy Morawska Ostrawa-Oderfurt i zmiany nazwy tego urzędu celnego.

Główny urząd celny II. klasy w Morawskiej Ostrawie został przeniesiony na dworzec kolejowy Morawska Ostrawa-Oderfurt.

Wskutek tego zmienia się nazwę tego urzędu celnego na „c. k. Główny urząd celny II. klasy w Morawskiej Ostrawie-Oderfurt.“

W uprawnieniach urzędu celnego nie nastąpiła żadna zmiana.

Engel wtr.

69.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 20. marca 1915,

dotyczące wyrównania płatnych w krajach tutejszych prywatno-prawnych pieniężnych długów

państwa, opiewających na monety złote lub na walutę zagraniczną.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Prywatno-prawne pieniężne długi państwa, płatne w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa a opiewające na państwowe monety złote waluty koronowej, można wyrównać w wartości nominalnej zapomocą wszystkich ustawowych środków zapłaty waluty koronowej według siły płatności, przyznanej im na podstawie ustaw.

§ 2.

Prywatno-prawne długi pieniężne państwa, płatne w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa a opiewające na złote guldeny, dukaty, na jedną z walut zagranicznych albo na pewne oznaczone środki zapłaty waluty zagranicznej, można wyrównać zapomocą wszystkich ustawowych środków zapłaty waluty koronowej według siły płatności, przyznanej im na podstawie ustaw, a to przy zastosowaniu tego pravidła wymiany, które Minister skarbu w każdym poszczególnym przypadku ustanowi.

§ 3.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia cesarskiego odnoszą się tak do istniejących już prywatno-prawnych pieniężnych długów państwa jak i do takichże długów, które powstaną dopiero po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego.

§ 4.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1. sierpnia 1914. Wykonanie jego poruczeń całym Mojemu Ministerstwu.

Wiedeń, dnia 20. marca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

70.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 20. marca 1915,

którem zmienia się częściowo rozporządzenie ministeryjne z dnia 30. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 24, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót chleba i pieczywa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Artykuł I.

W miejsce §§ 5. i 10. rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 30. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 24, dotyczącego produkcji i wprowadzania w obrót chleba i pieczywa, wstępują następujące postanowienia:

§ 5.

Do wyrabiania pieczywa małego wolno używać przedniej mąki pszennej, przeznaczonej

do pieczenia lub do gotowania (§ 1., ustęp 1., punkt 1. i 2., tudzież § 3., ustęp 1., rozporządzenia ministeryjnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324) tylko w tej ilości, która w pierwszym przypadku nie przewyższa 50 procent a w ostatnim 70 procent ogólnej wagi ilości mąki, przeznaczonej do przerobienia.

Reszta winna składać się z przymieszek, oznaczonych w § 2. i to z poszczególnych lub z dowolnej ich mieszanki.

Polityczne władze krajowe mają ustanowić wagę, kształt i cenę sprzedaży tego pieczywa małego. Wyrabianie wszelkiego innego rodzaju pieczywa z mąki pszennej jest zakazane.

Polityczne władze powiatowe mogą ograniczyć wyrabianie pieczywa małego, uczynić je zawisłym od specjalnych warunków lub całkowicie je zakazać.

§ 5 a.

Sucharki, niezawierające cukru (sucharki na wodzie) wolno wyrabiać w sposób przemysłowy tylko za zezwoleniem politycznej władzy krajowej.

§ 10.

Do wyrabiania w sposób przemysłowy wyrobów cukiernianych wszelkiego rodzaju, które zawierają mąkę pszenną lub żytnią, wolno używać mąki pszennej lub żytniej tylko w takiej ilości, która nie przewyższa 20 procent ogólnej wagi ciasta.

Sporządzanie wyrobów piekarskich, wymienionych w ustępie poprzedzającym, jest dozwolone tylko w dwóch dniach w tygodniu. Naczelnik gminy winien te dwa dni stosownie do miejscowych zwyczajów oznaczyć i podać do wiadomości publicznej.

Do wyrabiania herbatników w sposób przemysłowy wolno używać mąki pszennej i żytniej tylko w takiej ilości, która nie przewyższa 30 procent ogólnej wagi ciasta.

Polityczne władze krajowe mogą zakazać wyrabiania w sposób przemysłowy wyrobów cukiernianych z ciasta francuskiego (płatkowanego) i ciasta drożdżowego tudzież ograniczyć na pewien czas wyrabianie herbatników w sposób przemysłowy.

Każde wyrabianie w celu odpłatnego pożywania osobom trzecim uważa się za dokonane w sposób przemysłowy.

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 25. marca 1915.

Heinold wkr.

Zenker wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

71.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. marca 1915,**

którem zakazuje się wywozu i przewozu złota i srebra.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, i na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, wydaje się względnie ogłasza się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się wywozu i przewozu złota i srebra w stanie czystym lub aligierowanym w sztabach tudzież w monetach złotych i srebrnych.

§ 2.

Ministerstwo skarbu właściwe ze względu na miejsce wysyłki względnie na stację nadejścia jest uprawnione do zezwalania na wyjątki od powyższego zakazu.

§ 3.

Za czynności, sprzeciwiające się niniejszemu rozporządzeniu, będzie się karało według istniejących norm prawnych.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1871 za	4 K — h	Rocznik 1893 za	6 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	" 1872 "	6 " 40 "	" 1894 "	6 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1873 "	6 " 60 "	" 1895 "	7 " — "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1875 "	4 " — "	" 1897 "	15 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1876 "	3 " — "	" 1898 "	6 " — "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1877 "	2 " — "	" 1899 "	10 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1900 "	7 " — "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1901 "	6 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1902 "	7 " 50 "
" 1859 "	4 " — "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1903 "	9 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1882 "	6 " — "	" 1904 "	5 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1883 "	5 " — "	" 1905 "	6 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1884 "	5 " — "	" 1906 "	12 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1885 "	3 " 60 "	" 1907 "	13 " — "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1886 "	4 " 60 "	" 1908 "	9 " — "
" 1865 "	4 " — "	" 1887 "	5 " — "	" 1909 "	8 " 50 "
" 1866 "	4 " 40 "	" 1888 "	8 " 40 "	" 1910 "	8 " 40 "
" 1867 "	4 " — "	" 1889 "	6 " — "	" 1911 "	7 " — "
" 1868 "	4 " — "	" 1890 "	5 " 40 "	" 1912 "	12 " 50 "
" 1869 "	6 " — "	" 1891 "	6 " — "	" 1913 "	9 " 50 "
" 1870 "	2 " 80 "	" 1892 "	10 " — "	" 1914 "	15 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa **wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie **roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i wszystkie **roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiajone jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 26. marca 1915.

Treść: (Nr 72—74.) 72. Rozporządzenie w sprawie ponownego wejścia w życie rozporządzenia z dnia 30. lipca 1914 o ustanowieniu wynagrodzenia za odstawienie z powrotem nieodebranych w miejscach oddania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, oraz środków przewozowych. — 73. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów gumy surowej i obręczy wozów motorowych. — 74. Rozporządzenie, którym zmienia się jedno postanowienie rozporządzenia z dnia 22. kwietnia 1913, dotyczące międzynarodowego rejestrowania marek.

72.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami z dnia 11. lutego 1915

w sprawie ponownego wejścia w życie rozporządzenia z dnia 30. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 185 o ustanowieniu wynagrodzenia za odstawienie z powrotem nieodebranych w miejscach oddania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, oraz środków przewozowych.

§ 1.

Przepisy § 1. rozporządzenia z dnia 30. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 185, którym po myśli ustawy z dnia 21. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 235, dotyczącej dostawiania koni i wozów, oznaczono wynagrodzenia za odstawienie z powrotem nieodebranych w miejscach oddania koni, wpisanych do kart ewidencyjnych, a które z dniem 31. grudnia 1914 utraciło moc obowiązującą, wchodzi ponownie w życie i będą obowiązywały aż do wydania nowych zarządzeń.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu z mocą wsteczną na czas od dnia 1. stycznia 1915.

Georgi wlr.

73.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i obrony krajowej z dnia 18. marca 1915

o obowiązku zgłoszenia zapasów gumy surowej i obręczy wozów motorowych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obowiązkowi zgłoszenia podlegają zapasy i zmiany w stanie zapasów następujących materiałów:

1. Gumy surowej lub oczyszczonej.

2. Obręczy do wozów motorowych (pneumatyków, węzów wiatrowych i pełnych pierścieni gumowych) wszelkich wymiarów, i to tak nowych jak używanych lub naprawianych.

3. Niezdatnych obręczy wozów motorowych.

§ 2.

Każdy, kto materiały, wymienione w § 1., wyrabia, przerabia lub posiada je w zapasie we własnych lub obcych ubikacjach, albo też dla innych przechowuje, obowiązany jest zgłosić te zapasy najpóźniej do dnia 3. kwietnia 1915 włącznie u politycznej władzy I. instancji, w której okręgu zapasy znajdują się, a to według stanu z dnia 1. kwietnia 1915.

Podobne zgłoszenie winien uskutecznić w dalszym ciągu każdy, kto zajmuje się handlem lub naprawą obręczy dla wozów motorowych, według stanu z dnia 1. i 15. każdego miesiąca, a to najpóźniej w ciągu trzech dni.

Odnosnie do materiałów, znajdujących się w drodze, ciąży obowiązek zgłoszenia na odbiorey.

§ 3.

Obowiązkowi zgłoszenia nie podlegają obręcze do rowerów i pojazdów, zaprzęgniętych końmi.

Posiadacze wozów motorowych uwolnieni są od obowiązku zgłoszenia obręczy, umontowanych na ich pojazdach, tudzież pierścieni rezerwowych i węzów rezerwowych, licząc po dwa na każdy pojazd.

§ 4.

Do uskutecznienia zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów, znajdujących się u władz politycznych I. instancji i u zwierzchności gminnych.

Zgłoszenia należy uskutecznić w dwóch egzemplarzach. W razie przesyłania pocztą należy nadać je najpóźniej w ostatnim dniu terminu.

Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy I. instancji; drugi winna władza ta przesłać natychmiast bezpośrednio c. k. Ministerstwu handlu.

§ 5.

Każdy, obowiązany do uskutecznienia zgłoszenia, winien prowadzić dokładną książkę składową co do zapasów, które ma na składzie celem przeobrażenia lub sprzedaży. W tej książce musi być uwidoczniiona każda zmiana ilości zapasu i tegoż użycie.

W razie sprzedaży należy także wpisać do książki składowej imię i nazwisko tudzież miejsce zamieszkania nabywcy.

§ 6.

Nad wykonywaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będzie Ministerstwo handlu, posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi odpowiednimi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać ubikacje składowe i inne zakłady tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 7.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karaty polityczne władze I. instancji grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. kwietnia 1915.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

74.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 20. marca 1915,

którem zmienia się jedno postanowienie rozporządzenia z dnia 22. kwietnia 1913, Dz. u. p. Nr. 66, dotyczącego międzynarodowego rejestrowania marek.

Postanowienie § 4., punkt B, 1., rozporządzenia Ministerstwa robót publicznych z dnia 22. kwietnia 1913, Dz. u. p. Nr. 66, dotyczącego międzynarodowego rejestrowania marek, zostaje o tyle częściowo zmienione, że aż do dalszego zarządzenia należy uiszczać międzynarodową należność za zarejestrowanie w walucie koronowej według kursu wymiany, ustanowionego każdorazowo dla wyplat do Szwajcaryi w drodze pocztowej Kasy oszczędności i ogłoszonego w dzienniku „Wiener Zeitung,” a obowiązującego w dniu wniesienia prośby o międzynarodowe zarejestrowanie marki.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Trnka wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 27. marca 1915.

Treść: № 75. Rozporządzenie o powszechnem uregulowaniu zużywania zboża i produktów z mlewa.

75.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 26. marca 1915

o powszechnem uregulowaniu zużywania zboża i produktów z mlewa.

Na zasadzie §§ 14. i 38. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, którym reguluje się obrót zbożem i produktami z mlewa. zarządza się, co następuje:

§ 1.

Począwszy od dnia 28. marca 1915 nie wolno jednej osobie aż do dalszego zarządzenia użyć więcej jak 200 g produktów z mlewa dziennie (1 kg i 40 dkg tygodniowo). Przy pobieraniu chleba zaliczy się zamiast 5 g produktów z mlewa 7 g chleba, dopóki polityczna władza krajowa nie ustali innego stosunku.

Dla przedsiębiorców przedsiębiorstw rolniczych tudzież dla członków ich domu (gospodarstwa) oraz tych robotników i funkcjonariuszy, którym wolny wikt lub zboże na chleb i produkty z mlewa należą się jako zasługa, oznacza się dozwoloną ilość zużycia na 300 g zboża dziennie (2 kg 10 dkg zboża tygodniowo) lub na wyrobić się z nich mające ilości produktów z mlewa lub chleba, licząc na głowę.

Te ilości zużycia obowiązują także posiadaczy zapasów. objętych zamknięciem, i wstępują zatem w miejsce ilości zużycia, ustanowionych w § 3., lit. a rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41.

§ 2.

Dla poszczególnych obszarów, których ludność zdana jest wyłącznie lub prawie wyłącznie na produkty z mlewa i chleb, może Ministerstwo spraw wewnętrznych zezwolić wyjątkowo na dodatki, ograniczone do ilości najniezbędniejszej.

Również może Ministerstwo spraw wewnętrznych zakładom leczniczym i innym zakładom, w których miarodajnymi są dla odżywiania szczególnie względy lub stosunki, zezwolić na niezbędnie potrzebne dodatki.

§ 3.

Dozwoloną ilość zużycia należy przedewszystkiem pokryć z własnych zasobów a w inny sposób można się o nie postarać tylko stosownie do przepisów, wydanych w tej mierze przez polityczną władzę krajową.

Pod chlebem rozumie się w myśl niniejszego rozporządzenia także nie zawierający cukru sucharek (sucharek na wodzie).

§ 4.

Celem zapobieżenia pobieraniu chleba i produktów z mlewa ponad dozwoloną ilość zużycia

tudzież nagromadzeniu ich u konsumentów należy dla odpłatnego wydawania im chleba i produktów z mlewa, uwzględniając miejscowe stosunki i potrzeby, albo zarządzić wprowadzenie urzędowych „kartek wykazowych co do zużywania chleba i mąki“ lub wydać innego rodzaju stosowne zarządzenia.

Polityczna władza krajowa oznacza, w których gminach musi się wprowadzić karty wykazowe i jakie innego rodzaju zarządzenia mogą być wydane w innych gminach.

Władza ta a z jej upoważnienia polityczna władza powiatowa ma także postanowić, pod jakimi warunkami mogą przedsiębiorstwa, przerabiające w sposób przemysłowy produkty z mlewa lub wydające potrawy, pobierać produkty z mlewa lub chleb, przerabiać je albo podawać gościom.

§ 5.

Karty wykazowe (§ 4.), wydawane w obszarze administracyjnym jednej politycznej władzy krajowej, są ważne w wszystkich gminach tego obszaru administracyjnego, w których zaprowadzono karty wykazowe.

Polityczna władza krajowa może również w drodze rozporządzenia uznać za ważne karty wykazowe, wprowadzone w innym w Radzie państwa reprezentowanem królestwie lub kraju, zwłaszcza w odniesieniu dla gmin, położonych na granicy kraju.

§ 6.

Bliższe postanowienia co do urzędzenia i wydawania kart wykazowych (§ 4) konsumentom wyda polityczna władza krajowa.

Wydawanie kart wykazowych można uczynić zawisłem od oświadczenia, że zapasy zboża i produktów z mlewa w poszczególnym domu (gospodarstwie) nie przewyższają pewnej oznaczonej ilości. Przytem może polityczna władza powiatowa uznać zapasy zatajone za przepadłe na rzecz państwa. Przepadłych zapasów ma państwo użyć do zaopatrzenia ludności.

§ 7.

Polityczna władza krajowa a za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa może wydać odmiennie zarządzenia celem uregulowania zużywania w zakładach humanitarnych i dobroczynnych tudzież w przedsiębiorstwach, w których istnieją specjalne urządzenia dla zaopatrywania ich funkcyjaryuszy i robotników w produkty z mlewa lub chleb.

§ 8.

Kto w sposób przemysłowy przerabia produkty z mlewa, chleb lub produkty z mlewa za zapłatą odstępuje osobom trzecim, lub podaje potrawę, winien prowadzić począwszy od dnia 4. kwietnia 1915 książkę na zapiski, której wzór może przypisać polityczna władza krajowa.

Z książki na zapiski musi być widoczny stan zapasów produktów z mlewa lub chleba z początkiem tygodnia, przyrost w ciągu tygodnia, źródło, z którego się pobiera, stan z końcem tygodnia tudzież nadto, czy produkty z mlewa przerabia się w własnem przedsiębiorstwie, czy jako takie sprzedaje się.

Książka na zapiski musi mieć strony numerowane bieżącymi liczbami, być zaopatrzona przez gminę urzędową pieczęcią i zawsze musi być trzymana w pogotowiu do jej przeglądnięcia przez polityczną władzę powiatową lub jej pełnomocników.

§ 9.

Każdy obowiązany jest do współdziałania na wezwanie politycznej władzy powiatowej przy regulowaniu zużywania według wskazówek tej władzy lub organu, przez nią oznaczonego. Odnosnie do osób, zostających w służbie publicznej, potrzeba do tego współdziałania zezwolenia ich władzy służbowej.

Ci mężowie zaufania mają postępować bez względu na osobę i według najlepszej wiedzy i sumienia, utrzymywać w tajemnicy doszłe przy tej sposobności do ich wiadomości stosunki prywatne lub tajemnice przedsiębiorstwa osób trzecich tudzież, o ile nie są urzędnikami publicznymi, złożyć przyrzeczenie wypełniania tych powinności.

Urząd męża zaufania jest urzędem honorowym.

Uwolnienie od ustanowienia mężem zaufania może nastąpić tylko z ważnych powodów.

Przepis § 34. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, należy zastosować do tych mężów zaufania.

§ 10.

Dla celów uregulowania zużywania może polityczna władza krajowa zarządzić w każdym czasie spisanie zapasów, ustanowić termin zgłoszenia najdłużej na ośm dni i rozszerzyć obowiązek zgłoszenia także na zapasy mniejsze aniżeli 20 kg.

Pozatem mają do tych spisywań zapasów zastosowanie postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41

o spisywaniu zapasów (§§ 6. do 13) — z wyjątkiem wymienionych tamże postanowień, dotyczących terminów, — tudzież postanowienia karne tegoż rozporządzenia cesarskiego.

§ 11.

Za wszystkie inne przekroczenia tego rozporządzenia lub przepisów, wydanych na jego podstawie, będzie karała polityczna władza powiatowa, o ile czyn nie podpada pod surowsze postanowienie karne, według § 35. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, grzywną do dwóch tysięcy koron lub aresztem do trzech miesięcy, w razie okoliczności obciążających natomiast grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Przy zasądzeniu można według § 36. powołanego rozporządzenia cesarskiego orzec także utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiszczyć także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za	4 K 20 h	Rocznik	1871 za	4 K — h	Rocznik	1893 za	6 K — h
"	1850 "	10 " 50 "	"	1872 "	6 " 40 "	"	1894 "	6 " — "
"	1851 "	2 " 60 "	"	1873 "	6 " 60 "	"	1895 "	7 " — "
"	1852 "	5 " 20 "	"	1874 "	4 " 60 "	"	1896 "	7 " — "
"	1853 "	6 " 30 "	"	1875 "	4 " — "	"	1897 "	15 " — "
"	1854 "	8 " 40 "	"	1876 "	3 " — "	"	1898 "	6 " — "
"	1855 "	4 " 70 "	"	1877 "	2 " — "	"	1899 "	10 " — "
"	1856 "	4 " 90 "	"	1878 "	4 " 60 "	"	1900 "	7 " — "
"	1857 "	5 " 70 "	"	1879 "	4 " 60 "	"	1901 "	6 " — "
"	1858 "	4 " 80 "	"	1880 "	4 " 40 "	"	1902 "	7 " 50 "
"	1859 "	4 " — "	"	1881 "	4 " 40 "	"	1903 "	9 " — "
"	1860 "	3 " 40 "	"	1882 "	6 " — "	"	1904 "	5 " — "
"	1861 "	3 " — "	"	1883 "	5 " — "	"	1905 "	6 " — "
"	1862 "	2 " 80 "	"	1884 "	5 " — "	"	1906 "	12 " — "
"	1863 "	2 " 80 "	"	1885 "	3 " 60 "	"	1907 "	13 " — "
"	1864 "	2 " 80 "	"	1886 "	4 " 60 "	"	1908 "	9 " — "
"	1865 "	4 " — "	"	1887 "	5 " — "	"	1909 "	8 " 50 "
"	1866 "	4 " 40 "	"	1888 "	8 " 40 "	"	1910 "	8 " 40 "
"	1867 "	4 " — "	"	1889 "	6 " — "	"	1911 "	7 " — "
"	1868 "	4 " — "	"	1890 "	5 " 40 "	"	1912 "	12 " 50 "
"	1869 "	6 " — "	"	1891 "	6 " — "	"	1913 "	9 " 50 "
"	1870 "	2 " 80 "	"	1892 "	10 " — "	"	1914 "	15 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXV. Wydana i rozesłana dnia 27. marca 1915.

Treść: (M 76. i 77.) 76. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania zbytu odpadków powstałych przy wytwarzaniu siodu celem zaopatrywania przemysłu wyrobu drożdży prasowanych. — 77. Rozporządzenie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

76.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem skarbu i Ministerstwem rolnictwa z dnia 24. marca 1915,

dotyczące uregulowania zbytu odpadków powstałych przy wytwarzaniu siodu celem zaopatrywania przemysłu wyrobu drożdży prasowanych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914. Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Każdy, kto posiada w dniu 27. marca 1915 zapasy odpadków siodowych w ilości co najmniej pięciu cetnarów metrycznych w własnych lub obcych ubikacjach lub dla innych je przechowuje, obowiązany jest zgłosić te zapasy w Wojennym zakładzie dla obrotu zbożem we Wiedniu, podając dokładnie właściciela, ilość tudzież miejsce ich przechowania.

Zgłoszenie to należy wysłać pisemnie do Wojennego zakładu dla obrotu zbożem najpóźniej w dniu 8. kwietnia 1915.

Ilości, znajdujące się w dniu 27. marca 1915 w drodze, winien odbiorca zgłosić w ciągu trzech dni po otrzymaniu.

§ 2.

Zapasy, które należy zgłosić według § 1., poddaje się zamknięciu przez przeciąg czasu do dnia 27. kwietnia 1915. W czasie trwania zamknięcia nie wolno właścicielom swoich odpadków siodowych ani zużywać (używać do karmy) ani też do innych celów przerabiać jak do wytwarzania drożdży prasowanych; sprzedawać wolno je tylko za pośrednictwem Wojennego zakładu dla obrotu zbożem we Wiedniu.

§ 3.

Wojenny zakład dla obrotu zbożem jest upoważniony do objęcia rekwizycją do dnia 27. kwietnia (dla wytwórców drożdży prasowanych) zgłoszonych u niego ilości odpadków siodowych.

Właściciele odpadków siodowych są obowiązani dostawić objęte rekwizycją ilości wytwórcom drożdży prasowanych, których wymieni im Wojenny zakład dla obrotu zbożem. Az do chwili dostawy winni oni bezpłatnie utrzymywać na składzie odpadki siodowe, obchodzić się z nimi w sposób fachowy i strzedz je przed jakimkolwiek uszkodzeniem.

Wojenny zakład dla obrotu zbożem winien za towar, objęty rekwizycją, po jego odebraniu przez nabywcę uiścić na jego rachunek zapłatę

gotówką na podstawie faktury (§ 6.), o ile sprzedawca odpadków słodowych wyraźnie nie zgodził się na inny sposób postępowania.

§ 4.

Temi zgłoszonymi ilościami odpadków słodowych, które Wojenny zakład dla obrotu zbożem nie obejmie rekwizycją w ciągu terminu, oznaczonego w § 3., ustęp pierwszy, może właściciel dowolnie rozporządzić.

§ 5.

Istniejące umowy nie uwalniają od obowiązku skutecznego zgłoszenia, przepisanego w § 1., tudzież od dostawy tych ilości odpadków słodowych, które objęte zostały rekwizycją po myśli § 3.

§ 6.

Cena przy sprzedażach odpadków słodowych, przeprowadzonych za pośrednictwem Wojennego zakładu dla obrotu zbożem, które według zwyczajów giełdy dla produktów rolniczych we Wiedniu odpowiadają zwyczajnym wymogom pod względem jakości i czystości, wynosi 32 K za 100 kg.

Cena rozumie się od stacji naładowania i obejmuje koszt przewozu aż do tej stacji tudzież koszt ładowania. Cena ta obowiązuje bez worka za zapłatą w gotówce.

W razie, jeżeli towar nie odpowiada zwyczajowym wymogom i nie przyjdzie do porozumienia co do odpowiedniego obniżenia ceny, wówczas rozstrzyga, jeżeli miejsce zamieszkania sprzedawcy odpadków słodowych znajduje się w kraju, w którym istnieje giełda dla produktów rolniczych, sąd polubowny tej giełdy, pozatem sąd polubowny izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu mieszka sprzedawca.

Jeżeli Wojenny zakład dla obrotu zbożem obejmie rekwizycją pewną oznaczoną ilość odpadków słodowych, co do której właściciel może wykazać w sposób wiarogodny, iż ilości te zakupił po cenie wyższej od wymienionej w ustępie pierwszym, wówczas Minister handlu może zezwolić dla sprzedaży tych ilości odpadków słodowych na wyższą cenę od ceny, wyszczególnionej w ustępie pierwszym.

Nie wolno zwlekać z dostawą z tego powodu, ponieważ nie zapadła decyzja co do wysokości ceny sprzedaży.

§ 7.

Nadzór nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia będą wykonywały władze państwowe lub ich pełnomocnicy. Na obowiązanych do zgłoszenia (§ 1.) ciąży obowiązek zezwalania w każdym

czasie tym osobom, które wykażą się, że są pełnomocnikami władz, na wstępowanie do ubikacji przedsiębiorstwa i ubikacji składowych, wglądanie w zapiski przedsiębiorstwa tudzież pobieranie próbek odpadków słodowych oraz udzielania wszystkich wyjaśnień, odnoszących się do produkcji odpadków słodowych.

Pełnomocnicy władz są obowiązani utrzymywać w tajemnicy doszłe do ich wiadomości tajemnice przedsiębiorstwa właścicieli odpadków słodowych i osób, zajmujących się ich przechowywaniem.

§ 8.

Rozporządzenie to nie odnosi się do tych ilości odpadków słodowych, które znajdują się w posiadaniu wytwórców drożdży prasowanych, lub którymi oni mogą rozporządzać na postawie istniejących kontraktów. Wytwórcy drożdży prasowanych są jednak obowiązani zgłosić swoje zapasy odpadków słodowych Wojennemu zakładowi dla obrotu zbożem w myśl § 1. niniejszego rozporządzenia.

Zapasów odpadków słodowych, znajdujących się w dniu 27. marca w posiadaniu wytwórców drożdży prasowanych, tudzież ilości tych odpadków później przez nich sprowadzonych, nie wolno bez zezwolenia Ministerstwa skarbu używać do innych celów jak do produkcji drożdży prasowanych.

§ 9.

Zarząd Wojennego zakładu dla obrotu zbożem podlega odnośnie do tej gałęzi przedsiębiorstwa nadzorowi Ministerstwa handlu i może być przez to Ministerstwo w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami uregulowany w drodze specjalnych przepisów.

§ 10.

Sprzedaże odpadków słodowych, dokonane w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem, są nieważne.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za wszelkie współdziałanie w udaremnianiu obowiązków, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, będą kary, o ile one nie podpadają zasądzeniu w drodze karno-sądowej, polityczne władze I. instancyi grzywną do 5000 K lub według ich oceny aresztem do 6 miesięcy.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

77.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 26. marca 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicyi i Lodomerji z Wielkiem Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny, przyznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie, jeżeli one zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. czerwca 1915, tymczasowo do dnia 31. maja 1915 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapaść między dniem 1. sierpnia a dniem 31. maja 1915, tymczasowo na dzień 1. czerwca 1915. Stosownie do tego odracza się również termin do podniesienia protestu. Przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia uważa się odnośnie do przekazowych weksli i czeków miejsce, wymienione przy imieniu i nazwisku lub przy firmie przekazanego, za siedzibę przekazanego, zaś odnośnie do weksli własnych miejsce ich wystawienia za siedzibę wystawcy.

Wierzytelności wyłączone od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawarych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie

lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;

b) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;

c) na podstawie wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczenia o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny osób, powołanych z powodu mobilizacji, lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K,

b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,

c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia z tytułu odszkodowania do wysokości 400 K.

(2) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniebdania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie ustanowionego w kontrakcie terminu dodatkowego dla zapłaty premii oświadczył, iż

nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należywym czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K a najwyżej w kwocie 1000 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K a najwyżej w kwocie 500 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczniionych na książkę wkładową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. rozporządzeń z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć także w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednak w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 8.

(1) Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10. dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

(2) Dla weksli i czeków, bez różnicy miejsca ich wystawienia, które są płatne w Galicyi lub na Bukowinie, tudzież dla weksli i czeków, które wystawiono po dniu 31. lipca 1914 i przy których przekazany a przy wekslach własnych, których wystawca mieszka w Galicyi lub na Bukowinie (art. 4., l. 8, i art. 97. u. w.), odracza się dzień zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tymczasowo na dzień 1. czerwca 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 9.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie czasu odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwości odciągać potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 10.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skarg.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.**§ 11. ~**

(1) Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, uważa się za dokonane:

- a) w dniu 1. października 1914, jeżeli dokonano je między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914;
- b) w dniu 1. grudnia 1914, jeżeli dokonano je między dniem 29. września a dniem 25. listopada 1914;
- c) w dniu 1. lutego 1915, jeżeli dokonano je między dniem 26. listopada 1914 a dniem 31. stycznia 1915;
- d) w dniu 1. kwietnia 1915, jeżeli dokonano lub dokona się je między dniem 1. lutego a dniem 31. marca 1915;
- e) w dniu 1. czerwca 1915, jeżeli dokona się je między dniem 1. kwietnia a dniem 31. maja 1915.

(2) Od wierzytelności w ten sposób zapadłej można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później uiszczenie zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów, lub rat z tytułu wierzytelności wymienionej w § 1., ustęp 1., rodzaju, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, a nietylko z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. czerwca 1915; wierzyciel może w takim czasie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.**§ 12.**

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczonej jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.**§ 13.**

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwane postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencya

po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten kalendarzowo oznaczono, przesuwa się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiszczyć zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya.**§ 14.**

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucję dla zabezpieczenia na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.**§ 15.**

(1) Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 19.), zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należytym czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki.

(2) Sąd może również uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

§ 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to

niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; terminu tego jednak nie można przyznać poza dzień 31. maja 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało do dnia 31. marca 1915 włącznie lub według § 16. rozporządzenia z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19, aż do tego dnia zostało przedłużone, uważa się za przedłużone do dnia 31. maja 1915 włącznie; sąd może jednak na wniosek wierzyciela i po przesłuchaniu dłużnika (§ 56. o. e.) powziąć uchwałę na skrócenie terminu.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu sędziowskiego odroczenia zapłaty tudzież przeciw odmówieniu tegoż przez sąd drugiej instancji niema środka prawnego.

§ 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla zobowiązania dłużnego, wyjątego od odroczenia zapłaty. Taki sam wniosek może dłużnik postawić także wówczas, jeżeli istnienie jego zobowiązania stwierdzono w akcie notaryalnym, nadającym się do egzekucyi.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, jeżeli natomiast strony w ugodzie sądowej, zawartej co do zobowiązania dłużnego powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności, albo jeżeli zobowiązanie dłużnika stwierdzono w akcie notaryalnym, nadającym się do egzekucyi, w odrębnej uchwale. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 18.

(1) Jeżeli przez sędziowskie odroczenie zapłaty zezwolono na uiszczania odsetek czynszowych ratami, wchodzi niekorzyści prawne, co do których ułożono się na wypadek zaniedbania wypełnienia w czasie należytych, jedynie w razie nieuiszczenia takich rat w czasie przypisanym.

(2) Jeżeli nie zapłaci się takiej raty w czasie należytych, wówczas może wynajmujący wypowie-

dzić najem najmującemu z mocą obowiązującą dla najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 19.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć najdalej do dnia 31. maja 1915 egzekucję na rzecz roszczenia, wyjątego od ustawowego odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylenie już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 2. do 4.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do § 15. rozporządzenia z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, lub § 18. rozporządzeń z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, i z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19, może, jeżeli termin odroczenia nie upłynął jeszcze przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczone najdłużej do dnia 31. maja 1915.

(4) Wierzyciel popierający egzekucję nie ma prawa do zwrotu kosztów egzekucyi, które urosły za egzekucję odroczonej, jeżeli odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, które tenże postawił w drodze pozasądowej.

Prawo wzajemności.

§ 20.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszem rozporządzeniu, podlegają roszczeniom wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19.

Stürgkh wtr.

Hochenburger wtr.

Forster wtr.

Trnka wtr.

Zenker wtr.

Georgi wtr.

Heinold wtr.

Hussarek wtr.

Schuster wtr.

Engel wtr.

Morawski wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1915.

Treść: № 78. Rozporządzenie, dotyczące regulaminu c. k. Trybunału państwa.

78.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 27. marca 1915.

dotyczące regulaminu c. k. Trybunału państwa.

Niżej przytoczony regulamin Trybunału państwa, ułożony przez c. k. Trybunał państwa na zasadzie § 10. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44. a zatwierdzony Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1915. ma wejść w życie z dniem ogłoszenia, a to w miejsce regulaminu z dnia 26. października 1869. Dz. u. p. Nr. 163.

Regulamin c. k. Trybunału państwa.

§ 1.

Zwyczajne posiedzenia Trybunału państwa (§ 5. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) odbywają się cztery razy w roku.

Początek zwyczajnych posiedzeń oznacza się zwyczajnie na przeciąg jednego roku i ogłasza się w dziennikach urzędowych.

§ 2.

Na wszystkie posiedzenia Trybunału państwa zaprasza się wszystkich jego stałych członków (§ 5 ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44).

Każdy członek jest obowiązany o ile możliwości jak najrychlej zawiadomić prezydenta o przeszkodzie jawienia się.

§ 3.

Do powzięcia każdej uchwały w Trybunale państwa potrzebną jest prócz przewodniczącego obecność przynajmniej ośmiu członków, mających prawo do głosowania, tudzież protokolanta.

§ 4.

Wszyscy członkowie zajmują swe miejsca według wieku.

§ 5.

Trybunał państwa wybiera z pomiędzy swoich stałych członków zapomocą głosowania kartkami stałych referentów na przeciąg każdych 3 lat (§ 3. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44).

W wyborze tym bierze udział także przewodniczący.

Wybrany jest ten, na kogo padnie przynajmniej siedm głosów.

Ustępujący stali referenci mogą być ponownie wybrani.

§ 6.

Zastępca prezydenta (wiceprezydent) jest uprawniony nawet w takim razie, jeżeli nie zastępuje prezydenta (§ 6. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) do ciągłego zasiągania wiadomości o całym toku czynności Trybunału

państwa, do wglądania we wszystkie akta tegoż i do obecności na jego posiedzeniach, jednakże bez współudziału w obradach i powzięciu uchwał.

§ 7.

Jeżeli tak prezydent jak i wiceprezydent doznają przeszkody, natenczas ma prezydenta zastępować najstarszy ze stałych członków, obecnych we Wiedniu, o ile nie jest stałym referentem.

Jeżeli takie zastępstwo ma prawdopodobnie dłużej potrwać, wówczas należy o niem zawiadomić Prezydenta Ministrów.

§ 8.

Podania, wniesione do Trybunału państwa, przydziela zazwyczaj prezydent stałemu referentowi, a tylko ze szczególnych powodów innemu członkowi.

§ 9.

Do każdego podania, w którym uprasza się o orzeczenie Trybunału państwa (art. 2. i 3. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 143, i §§ 12., 14., 15., 16., 17. i 37. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44), należy dołączyć zazwyczaj (§ 12.) odpis tego podania, tudzież odpisy wszystkich załączników.

Dokumenty mogą być dołączone do oryginału podania albo w pierwopisie albo w odpisie.

To samo odnosi się do wszystkich innych pism procesowych (§§ 10. i 13.).

§ 10.

Oryginał podania wraz z jego załącznikami zatrzymuje Trybunał państwa.

Odpis tego podania przesyła referent stronie przeciwnej z tem nadmienieniem, iż wolno jej wnieść sprzeciw do Trybunału państwa w terminie, który nie może być wyznaczony poniżej 14 dni a przedłużony być może tylko z szczególnie ważnych powodów.

§ 11.

Tylko w razie, jeżeli postawiony wniosek musi być oczywiście odrzucony po myśli § 20. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44, ma referent, nie doręczając stronie przeciwnej odpisu, przedłożyć najpierw to przedwstępne pytanie Trybunałowi państwa do rozstrzygnięcia.

§ 12.

Prośbę o rozstrzygnięcie ujemnego sporu kompetencyjnego między władzą administracyjną

a władzą sądową (§ 14. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) należy wnieść tylko w jednym egzemplarzu.

§ 13.

Jeżeli zachodzi przypadek, przewidziany w § 16. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44, może referent pozostawić stronom do woli wniesienie repliki i dupliki w sposób, oznaczony w §§ 9. i 10., jeżeli to uzna za potrzebne dla należytego przygotowania rozprawy.

§ 14.

W razie wniesienia prośby o wznowienie postępowania (§ 37. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) może proszący o nie albo połączyć wyjaśnienie co do głównego przedmiotu z wyjaśnieniem co do dopuszczalności wznowienia, albo ograniczyć się tylko do tego ostatniego.

Referent może jednak także z urzędu zarządzić rozdzielenie postępowania, jeżeli uzna to za stosowne.

§ 15.

Wszystkie załatwienia referenta (§ 21. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) mają być wygotowane w imieniu e. k. Trybunału państwa.

§ 16.

Jeżeli jakie podanie nie odpowiada wymogom, ustanowionym w niniejszym regulaminie; wówczas ma referent zarządzić odpowiednie uzupełnienie.

§ 17.

Jeżeli referent jest zdania, że rozprawa jest dostatecznie przygotowana (§ 21. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44), ma o tem donieść prezydentowi (§ 22. tamże).

§ 18.

O wyznaczeniu rozprawy co do sporów kompetencyjnych między władzami sądowymi a administracyjnymi (§§ 12. i 14. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) należy zawiadomić również Ministerstwo sprawiedliwości (§ 25. właśnie przytoczonej ustawy) tudzież strony w niej interesowane (§§ 22. i 24. tamże).

§ 19.

Wyznaczoną rozprawę można odłożyć na inny okres posiedzeń (§ 1.) tylko na zgodne żądanie obu stron albo celem przeprowadzenia dalszych dochodzeń lub wyjaśnień, uznanych przez Trybunał państwa za potrzebne.

§ 20.

W wydawaniu orzeczenia przez Trybunał państwa w przedmiocie ustnej rozprawy mogą brać udział tylko ci głosujący, którzy przy rozprawie byli bez przerwy obecni.

§ 21.

Po poprzedniej naradzie (rozprawie) następuje głosowanie.

Przewodniczący oznacza pytania, nad którymi ma się odbywać głosowanie tudzież ich porządek.

Jednakowoż i o tem może Trybunał państwa na wniosek każdego głosującego obradować i powziąć uchwałę.

§ 22.

Głosowanie odbywa się bez motywowania.

Jeżeli głosujący chce cofnąć głos przez siebie oddany, wówczas winien oświadczyć to przed ukończeniem posiedzenia.

Jeżeli przeto zmieni się stosunek oddanych głosów w ten sposób, że uchwała nie ma za sobą większości głosów, wymaganej dla jej powzięcia, wówczas należy przedsięwziąć nowe głosowanie.

Również można w takim razie na nowo podjąć rozprawę.

§ 23.

Uchwały Trybunału zapadają bezwzględną większością głosów.

Do powzięcia jednak uchwały, zostającej w sprzeczności z jedną z zasad prawnych, zapisanych do księgi judykatów, potrzeba ośmiu głosów.

Jeżeli zachodzi wątpliwość, czy zaproponowana uchwała pozostaje w sprzeczności z jedną z zasad prawnych, zapisanych do księgi judykatów, wówczas rozstrzyga Trybunał państwa to przedwstępne pytanie bezwzględną większością głosów.

§ 24.

Jeżeli w przypadkach, w których powzięto uchwałę bezwzględną większością głosów, głosy są podzielone na dwa zdania, lub jeżeli z pomiędzy większej ilości zdań jedno będzie miało

za sobą przynajmniej połowę wszystkich głosów, wówczas przewodniczący jest obowiązany do oddania także swego głosu (§ 29., ustęp 4., ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44, w brzmieniu ustalonym artykułem I. ustawy z dnia 12. lipca 1913. Dz. u. p. Nr. 144).

Jeżeli on w jednym z tych przypadków przystąpi do zdania, za którym oświadczyła się już połowa głosów, wówczas to zdanie staje się uchwałą.

Jeżeli pomiędzy dwoma równo podzielonymi zdaniami zachodzi różnica tylko co do stosunków ilościowych, może przewodniczący przyjąć ilość pośrednią.

Przewodniczący jest w każdym razie uprawniony do objawienia swego zdania po powzięciu uchwały i podania jego do protokołu.

§ 25.

Jeżeli żadne zdanie nie uzyska większości wymaganej dla powzięcia uchwały, wówczas należy ponowić kolejne zbieranie głosów.

Jeżeli i tym razem nie uzyska się wymaganej większości, to należy próbować, czy nie można jej osiągnąć przez rozłożenie przedłożonego wniosku na kilka punktów, co do których ma się głosować w razie potrzeby słowami tak lub nie.

§ 26.

Uchwała powzięta co do jednego punktu ma służyć za podstawę do dalszych obrad i powzięcia uchwał co do wszystkich innych następujących punktów w ten sposób, że także i ci głosujący, którzy z poprzednią uchwałą nie zgadzali się, mają tę uchwałę przyjąć za podstawę ich obowiązującą i na tem mniemaniu oprzeć swe dalsze głosowanie.

§ 27.

Według postanowień §§ 23. do 26. należy także postąpić przy ustalaniu powodów rozstrzygnięcia.

§ 28.

Do księgi judykatów należy zapisać zasadę prawną, jeżeli Trybunał państwa według poniżej wymienionych postanowień (§§ 29. do 34.) powziął ośmioma głosami daną zasadę prawną i jej zapisanie.

§ 29.

Na wdrożenie postępowania celem wpisania zasady prawnej do księgi judykatów można uczynić wniosek tylko odnośnie do uchwały, powziętej

przez Trybunał państwa. Wniosek musi być postawiony najpóźniej w zwyczajnej sesyi, bezpośrednio następującej do powzięciu uchwały.

Do postawienia wniosku uprawniony jest każdy członek i każdy zastępca członka Trybunału państwa.

Wniosek należy wręczyć prezydentowi wraz z pisemnym zarysem proponowanej zasady prawnej.

§ 30.

O wniosku w sprawie wdrożenia postępowania rozstrzyga Trybunał państwa bezwzględną większością głosów na posiedzeniu niejawnem.

Jeżeli uchwali się wdrożyć postępowanie, wówczas winien Trybunał państwa wybrać dwóch sprawozdawców. Sprawozdawcami można ustanowić także członków, którzy nie są stałymi referentami.

§ 31.

Jeżeli istnieją co do jednej i tej samej kwestyi prawnej sprzeczne rozstrzygnięcia i jeżeli w tym przedmiocie nie zapisano jeszcze zasady prawnej do księgi judykatów, wówczas może prezydent Trybunału państwa zarządzić bez dalszych formalności wdrożenie postępowania.

W takim razie należy w zarządzeniu oznaczyć także obu sprawozdawców, przestrzegając przepisu § 30., ustęp 2.

§ 32.

Każdy sprawozdawca ma swój wniosek wypracować pisemnie.

Prezydent zarządzi powielenie wniosków i będzie się starał o to, aby one zostały doręczone wszystkim członkom i zastępcom członków Trybunału państwa w odpowiednim czasie przed obradami.

W podobny sposób postąpi prezydent o ile możliwości z wnioskami przeciwnymi, postawionymi w drodze pisemnej.

Wszystkie wnioski należy w ten sposób ułożyć, aby można co do nich głosować, słowami tak lub nie.

§ 33.

O zapisaniu rozstrzyga Trybunał na posiedzeniu niejawnem.

Na posiedzenie należy zaprosić również wszystkich zastępców. Zastępcy ci mają głos doradczy, o ile nie są powołani do współdziałania w powzięciu uchwały według § 6. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44.

§ 34.

Jeżeli Trybunał państwa uchwalił zapisanie pewnej zasady prawnej do księgi judykatów, wówczas zarządzi prezydent Trybunału państwa ogłoszenie i utrzymywanie w ewidencji tej zasady prawnej.

§ 35.

Orzeczenia Trybunału państwa wydaje się „W imieniu Najjaśniejszego Pana“.

§ 36.

Co się tyczy odnoszenia się Trybunału państwa do władz i stron, wzywania świadków i rzeczoznawców tudzież sprawowania policyi posiedzeń (§ 26. ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44) mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawowe, wydane dla c. k. Sądów.

To samo tyczy się urzędzenia i kierownictwa urzędów pomocniczych jakoteż całego wewnętrznego toku czynności.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1915.

Treść: (№ 79—83.) 79. Rozporządzenie o przedłużeniu terminów do przedsięwzięcia czynności wekslowo- i czekowo-prawnych. — 80. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów cynku. — 81. Rozporządzenie o użyciu zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów. — 82. Obwieszczenie, dotyczące zezwolenia na przerabianie i sprzedaż pewnych oznaczonych ilości gatunków metali, które dla celów wojennych objęto rekwizycją według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1915. — 83. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów wyrobów na pół gotowych i wyrobów gotowych z pewnych oznaczonych metali i stopów.

79.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 28. marca 1915

o przedłużeniu terminów do przedsięwzięcia czynności wekslowo- i czekowo-prawnych.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się:

§ 1.

Przy wekslach i czekach, które są płatne w całości lub w części w miesiącach kwietniu, maju i czerwcu 1915, uważa się prezentowanie do zapłaty i podniesienie protestu jako dokonane w czasie należytych, jeżeli się je skutecznie w ciągu dziesięciu dni powszednich po dniu płatności; nadto przy takich wekslach i czekach przedłuża się termin do zawiadomienia poprzednich indosantów na dziesięć dni poprzednich.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. kwietnia 1915.

Hochenburger wtr.

80.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem robót publicznych, Ministerstwem kolei żelaznych i Ministerstwem obrony krajowej z dnia 29. marca 1915

o obowiązku zgłoszenia zapasów cynku.

§ 1.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27 o obowiązku zgłoszenia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów, mają mieć zastosowanie także do zapasów cynku.

Obowiązek zgłoszenia odpada, o ile zapas nie przewyższa ilości 200 kg, i to także co do zapasów rud, produktów pierwotnych, materiałów starych, odpadków, popiołów i okruschu tego metalu.

Zgłoszenie o wspomnianych zapasach należy skutecznie równocześnie ze zgłoszeniem o innych metalach, które podlegają obowiązkowi zgłoszenia.

Pierwsze zgłoszenie o wspomnianych zapasach należy zatem najdalej do dnia 8. kwietnia 1915 włącznie przedłożyć politycznej władzy I. instancyi, w której okręgu znajdują się te zapasy, a to według stanu z dnia 31. marca 1915.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

81.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami z dnia 29. marca 1915

o użyciu zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się celem uregulowania użycia pewnych oznaczonych metali i stopów dla celów wojskowych i gospodarczych, co następuje:

§ 1.

Zapasy

1. glinu, antymonu, ołowiu, chromu i ferrochromu, miedzi, mosiądzu, molibdenu i ferromolibdenu, niklu i ferroniklu, spiżu, wanadu i ferrowanadu, wolframu i ferrowolframu, cyny i stopów cyny, o ile materiałom tym nie*) nadano już przez dalsze przerobienie ich takiej postaci, która je odróżnia od surowca, uzyskanego w sposób hutniczy,

2. rud, produktów pierwotnych, materiałów starych, odpadków, popiołów i okruców wspomnianych metali,

których nie było jeszcze w dniu 7. lutego 1915 w królestwach i krajach, reprezentowanych

w Radzie państwa, ale znajdują się już w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, tudzież zapasy wspomnianych materiałów, które powstaną w przyszłości jako materiały stare wskutek wytwarzania, odpadania lub wydzielania. obejmuje się mocą niniejszego rozporządzenia rekwizycją dla celów wojennych.

Rekwizycya nie rozciąga się na takie zapasy wymienionych materiałów, istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, które nie przewyższają następujących ilości:

przy glinie 20 kg, antymonie 10 kg, ołowiu 100 kg, chromie i ferrochromie 10³ kg, miedzi 30 kg, przy mosiądzu, zawierającym 58% lub mniej miedzi 200 kg, zaś przy zawierającym więcej miedzi 10 kg, molibdenie i ferromolibdenie 10 kg, niklu i ferroniklu 1 kg, spiżu 200 kg, wanadzie i ferrowanadzie 5 kg, wolframie i ferrowolframie 10 kg, cynie 10 kg, stopach cyny, zawierających mniej aniżeli 85% cyny 50 kg, zawierających cyny 85% lub więcej 20 kg, przy nowej blasze cynowanej 100 kg.

Jeżeli przyrost miesięczny materiałów nie przewyższa wymienionych ilości, wówczas jest on również wyjęty z pod rekwizycyi.

Pozatem mają zastosowanie postanowienia §§ 1. do 6. rozporządzenia ministerialnego z dnia 7. lutego 1915. Dz. u. p. Nr. 28. także do zapasów, objętych rekwizycją według niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Celem spełnienia nakazów zarządu wojskowego wolno wydać z zapasów, objętych rekwizycją według niniejszego rozporządzenia lub według rozporządzenia ministerialnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28, tylko tyle, ile ich niezbędnie potrzeba dla tego celu. Wydanie to może nastąpić tylko za wręczenie należycie wypełnionego poświadczenia, które kupujący winien dać posiadaczowi materiału lub osobie, przechowującej materiał, najpóźniej przy jego wydaniu. Urzędowe wzory poświadczeń znajdują się w izbach handlowych i przemysłowych.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Georgi wlr.

*) Patrz obwieszczenie z dnia 13. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 89.

82.**Obwieszczenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami obrony krajowej, robót publicznych tudzież z Ministerstwem wojny z dnia 29. marca 1915,**

dotyczące zezwolenia na przerabianie i sprzedaż pewnych oznaczonych ilości gatunków metali, które dla celów wojennych objęto rekwizycją według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81.

I.

Aż do dalszego zarządzenia wolno użyć w każdym miesiącu z metali i stopów, objętych rekwizycją według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1915. Dz. u. p. Nr. 81, z wyjątkiem rud, produktów pierwotnych, materiałów starych, odpadków, popiołów i okruchów następujące udziały procentowe:

1. do przerobienia w własnym przedsiębiorstwie posiadacza materiałów po 20 procent ołowiu, miedzi, cyny i stopów cyny;

2. na sprzedaż po 15 procent materiałów, wymienionych pod 1.

Ilości przerobione lub sprzedane stosownie do zezwolenia uwidocznionego pod punktem 1. i 2.. nie mogą razem wzięte przekroczyć stopy procentowej, wymienionej w punkcie 1.

Dopóki przytoczone udziały procentowe nie dosięgają ilości, oznaczonych w § 1., rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81, można w każdym razie swobodnie użyć tych ilości i zapasów ołowiu, miedzi, cyny i stopów cyny.

II.

Posiadacz rud, produktów pierwotnych, materiałów starych, odpadków, popiołów i okruchów może materiały te przerabiać na surowce w własnym przedsiębiorstwie lub też kazać przerabiać je dla siebie w obcych tutejszo-krajowych przedsiębiorstwach; nie wolno mu jednak sprzedawać wspomnianych materiałów bez zezwolenia Ministerstwa handlu.

III.

Posiadaczom przedsiębiorstw, wytwarzających żelazo i stal, należy celem przerobienia dla tych

celów zwolnić taką ilość zapasów glinu, znajdujących się w jego posiadaniu, jakiej potrzebują dla pokrycia swego zapotrzebowania do końca lipca 1915.

IV.

Z metali i stopów, tudzież materiałów i odpadków, objętych rekwizycją, mogą posiadacze takie ich ilości przerabiać, jakie potrzebne są do końca lipca 1915 dla naprawek, mających na celu utrzymanie własnego przedsiębiorstwa.

Użycie to jest jednak tylko wtedy dopuszczalne, jeżeli nie można ich zastąpić przez inne metale. Pod tym samym warunkiem dopuszczalna jest również sprzedaż wspomnianych materiałów, które są potrzebne dla takich samych celów.

V.

Temu, kto po chwili ogłoszenia niniejszego obwieszczenia sprowadza z zagranicy materiały wymienione w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81, rodzaju, pozostawia się zasadniczo wolność rozporządzenia materiałami sprowadzonymi. W tym celu należy, przedkładając dokumenty wprowadcze, zgłosić dokonane wprowadzenie natychmiast po nadejściu przesyłki Ministerstwu skarbu, które po sprawdzeniu tych dokumentów rozstrzyga o udzieleniu proszonego zezwolenia. Jeżeli takie zezwolenie ma przypaść w udziale również temu, komu sprzedaje się taki materiał w kraju tutejszym, wówczas winien sprzedawca zgłosić u Ministerstwa handlu sprzedaż, wymieniając kupca.

Georgi wlr.

Truka wlr.

Schuster wlr.

83.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, Ministerstwem robót publicznych, Ministerstwem kolei żelaznych i Ministerstwem obrony krajowej z dnia 29. marca 1915**

o obowiązku zgłoszenia zapasów wyrobów na pół gotowych i wyrobów gotowych, wytworzonych z pewnych oznaczonych metali i stopów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274,

zarządza się, uzupełniając przepisy, wydane w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, co następuje:

§ 1.

Każdy, kto posiada w zapasie wyroby na pół gotowe lub wyroby gotowe, składające się całkowicie lub w przeważnej części z glinu, ołowiu, miedzi, mosiądzu, niklu, spiżu lub cynku w ubikacjach własnych lub obcych celem ich przerobienia albo sprzedaży, obowiązany jest zgłosić te zapasy u władzy, o ile one już i tak nie podlegają każdego miesiąca uskutecznić się mającemu obowiązkowi zgłoszenia według § 1., rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, jak kawałki odlewów, tafle, płyty, blachy, pręty, rury, druty.

Przedmioty o wartości artystycznej, obłożone metalami szlachetnymi lub w części z takich metali wytworzone, nie podlegają obowiązkowi zgłoszenia.

Obowiązek zgłoszenia odpada nadto, jeżeli ogólna waga pozostających w zapasie wyrobów na pół gotowych i wyrobów gotowych nie przewyższa:

przy glinie	20 kg
„ niklu	20 „
„ ołowiu	100 „
„ miedzi	100 „
„ każdym z innych pozostałych metali	200 „

§ 2.

Zgłoszenie należy dokonać najdalej do dnia 24. kwietnia 1915 włącznie u politycznej władzy I. instancji, w której okręgu znajdują się zapasy, a to według stanu z dnia 10. kwietnia 1915.

Materyały, które w wspomnianym dniu pozostają w drodze, winien zgłosić odbiorca natychmiast po nadejściu przesyłki.

Co do zapasów, znajdujących się w posiadaniu państwa, w szczególności c. k. kolei państwowych i zarządu poczt i telegrafów, obowiązują szczególne postanowienia.

§ 3.

Do uskutecznienia zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów, znajdujących się u władz politycznych I. instancji i u zwierzchności gminnych.

Zgłoszenia należy uskutecznić w dwóch egzemplarzach. W razie przesyłki pocztą należy nadać ją najpóźniej w ostatnim dniu terminu.

Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy I. instancji; drugi winna ta władza przesłać zaraz bezpośrednio Ministerstwu handlu.

§ 4.

Nad wykonywaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będzie Ministerstwo handlu, posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi odpowiednimi organami. W tym celu można urzędniczo zwiedzać ubikacje skladowe i inne zakłady, tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 5.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karane polityczne władze I. instancji grzywnami do 5.000 koron lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.
Forster wlr.

Heinold wlr.
Trnka wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVIII. — Wydana i rozestana dnia 30. marca 1915.

Treść: (№ 84. i 85.) 84. Rozporządzenie celem uproszczenia formalnego sposobu postępowania przy wypłatach państwowych (wydaniach). — 85. Rozporządzenie, dotyczące zakazu azyotarstwa odnośnie do krajowych monet złotych waluty koronowej.

84.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z innymi Ministerstwami i z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 12. marca 1915

celem uproszczenia formalnego sposobu postępowania przy wypłatach państwowych (wydaniach).

Przy wypłatach (wydaniach), uskutecznianych przez organa państwowe, można

- a) jeżeli wypłata (wydanie) uskutecznia się za użyciem czeków pocztowej kasy oszczędności lub zapomocą przekazu pocztowego, albo
- b) jeżeli w innych przypadkach specjalnie zarządzono zastosowanie postanowień niniejszego rozporządzenia,

celem ułatwienia wypłat przestrzegać aż do dalszego zarządzenia co do pokwitowania i poboru należności stemplowych od kwitów i kontraktów sposobu postępowania, uregulowanego w niżej przytoczonych punktach 1. do 3.

1. Organ służbowy, zarządzający wypłatę (wydanie), winien pobrać w drodze potrącenia i przypisać na rzecz należności skarbowych kwotę, odpowiadającą należności stemplowej za kwit od tej sumy, którą się ma wypłacić; odstępuje się

natomiast od żądania poprzedniego przedłożenia potwierdzenia odbioru.

Należy zaniechać potrącenia, jeżeli przedłożono należycie ostemplowane potwierdzenie odbioru (kwit lub stwierdzający wyrównanie rachunek ostemplowany według przepisu p. t. 83 B 2., ustęp 2. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89). lub jeżeli także w razie przedłożenia potwierdzenia odbioru nie potrzeba uiszczać należności stemplowej za kwit. Uwolnienia od należności, które są zależne od pewnej formy potwierdzenia odbioru, pominiawszy wyjątki, ustanowione w drodze rozporządzeń, zostaną wtedy tylko uwzględnione, jeżeli przedłożono potwierdzenie odbioru, sporządzone w takiej formie.

Strony mogą żądać zwrotu kwot, potrąconych wbrew przepisom, w ciągu trzyletniego terminu, przewidzianego w § 77. ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, a to zapomocą podania wolnego od stempla u tej władzy należnościowej I. instancyi, w której okręgu urzędowym znajduje się organ, który zarządził potrącenie. Przeciw rozstrzygnięciu tej władzy przysługuje stronie administracyjny tok instancyi.

2. Jeżeli strona podniesie zarzuty przeciw zastosowaniu sposobu postępowania, uregulowanego w punkcie 1., ustęp 1., wówczas wypłata ma nastąpić bez potrącenia za poprzednim przedłożeniem potwierdzenia odbioru, odpowiadającego przepisom należnościowym. Jeżeli jednak strona otrzymała już zapłatę, umniejszoną o kwotę za

stempel, wówczas wolno wydać jej kwotę, zatrzymaną w drodze potrącenia, dopiero po przedłożeniu odpowiadającego przepisom należyciowym potwierdzenia odbioru, opiewającego na całą wypłatę.

3. Jeżeli strona obowiązana jest na mocy specjalnych przepisów lub umów do zapłacenia należyci kontraktowej przy sposobności pokwitowania, wówczas należy powyżej przytoczone postanowienia analogicznie zastosować także do należyci kontraktowej, jednak z tą zmianą, że dla potrącenia należyci kontraktowej obojętnem jest, czy przedłożono potwierdzenie odbioru, które podlega opłacie należyci, lub jest od niej uwolnione, czy też nie przedłożono wcale potwierdzenia odbioru.

4. Niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do wypłat (wydań), przy których z powodu specjalnych stosunków musi się żądać przedłożenia potwierdzenia odbioru (odnosi się to mianowicie do poborów emerytalnych i poborów zaopatrzenia osób uprawnionych do poboru mieszkających zagranicą [§ 11. rozporządzenia z dnia 8. października 1910, Dz. u. p. Nr. 187], do zakazów, do bieżących poborów fundacyjnych, stypendyów itp.), tudzież do wypłat (wydań) na rachunek Węgier, na rachunek wspólnych władz i organów autonomicznych.

Dla tych wypłat (wydań), uskutecznianych według przepisów o wypłatach, w których specjalnie unormowane jest potrącenie należyci za kwit, obowiązują wyłącznie odnośne przepisy o wypłatach.

Engel wlr.

85.

Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 27. marca 1915,

dotyczące zakazu ażyotarstwa odnośnie do krajowych monet złotych waluty koronowej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Kto bez zezwolenia Ministra skarbu nabywa lub sprzedaje krajowe monety złote waluty koronowej po cenie wyższej od ich ceny nominalnej, tudzież kto bierze współdział w takich interesach, do tego nakłania lub siebie oddaje na usługi, będzie karany grzywną do 5000 K lub aresztem do 6 miesięcy.

§ 2.

Postępowanie karne należy do władz politycznych.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 1. kwietnia 1915.

Treść: (M 86.—90.) 86. Rozporządzenie, dotyczące zakazu używania skrobii ziemniaczanej, mączki ziemniaczanej i mąki wszelkiego rodzaju do wyrabiania mydła. — 87. Rozporządzenie, dotyczące dodatku na kosztu ruchu dla rozebranych i wycofanych ze służby handlowej handlowych okrętów morskich. — 88. Rozporządzenie, dotyczące zmiany warunków przesyłki dla pakietów poczty polowej. — 89. Obwieszczenie celem sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministerstwa obrony krajowej z dnia 29. marca 1915, dotyczącemu użycia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów. — 90. Rozporządzenie o zmianie piętego rozporządzenia o odroczeniu zapłaty (Rozporządzenie cesarskie z dnia 25. stycznia 1915).

86.

Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa i Ministra spraw wewnętrznych z dnia 26. marca 1915,

dotyczące zakazu używania skrobii ziemniaczanej, mączki ziemniaczanej i mąki wszelkiego rodzaju do wyrabiania mydła.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się używania skrobii ziemniaczanej, mączki ziemniaczanej i innych wytworów z ziemniaków tudzież mąki wszelkiego rodzaju do wyrabiania mydła.

§ 2.

Władze polityczne mogą celem kontrolowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia dokonywać przeglądu wszystkich ubikacji, należących do przedsiębiorstwa wytwórców mydła, a to przez organa urzędowe lub przez upoważnionych przez nie w tym celu rzeczoznawców, zaprzysiężonych co do obowiązku zachowania tajemnicy przedsiębiorstwa, tudzież wglądać w odnośne zapiski.

Przedsiębiorcy są obowiązani udzielać żądanych wyjaśnień organom nadzorującym, wymienionym w ustępie pierwszym.

§ 3.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia tudzież przepisów, wydanych na jego podstawie, będzie karała władza polityczna pierwszej instancji, o ile nie ma miejsca odpowiedzialność karnosądowa, grzywnami do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec, można nadto o ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacji przemysłowej, odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

87.

Rozporządzenie Ministrów handlu i skarbu z dnia 27. marca 1915,

dotyczące dodatku na kosztu ruchu dla rozebranych i wycofanych ze służby handlowej handlowych okrętów morskich.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się:

I.

Władza morska jest uprawniona wypłacić handlowym okrętom morskim, które według artykułu IV., ustęp 1., ustawy z dnia 23. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 44, o wspieraniu marynarki handlowej i przyczynianiu się do budowy okrętów, z powodu dłużej jak trzy miesiące trwającego ich rozebrania lub wycofania ze służby handlowej, tracą na odnośny okres czasu prawo do dodatku na kosztu ruchu, kwotę rocznej raty, przypadającą za czas wywołanego stanem wojennym wycofania ze służby handlowej pod tym warunkiem, że właściciele tych okrętów

1. co do zwolnienia lub zmniejszenia płacy swych funkcyjaryuszów, którzy w dniu 1. stycznia 1915 zostawali w służbie na pokładzie lub w służbie biurowej postarają się najpierw o zezwolenie władzy morskiej i je uzyskają,

2. wszystkim swoim funkcyjaryuszom wyplacają pobory służbowe według minimalnego wymiaru, który każdym razem oznaczy władza morską,

3. członkom rodzin załóg okrętowych, należących do okrętów, znajdujących się za granicę nieprzyjacielską lub neutralną, o ile nie można tym funkcyjaryuszom płacić wynagrodzenia, tudzież członkom rodzin swych funkcyjaryuszów, znajdujących się w niewoli wojennej, przyznają odpowiednie wsparcie.

II.

Wykonanie tych warunków należy odpowiednio wykazać przy sposobności wnoszenia prośb o wyplacanie dodatków na kosztu ruchu, które wysto-

sować należy stosownie do art. XIII. ustawy z dnia 23. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 44, lub w uzupełnienie tych prośb.

III.

Władza morską rozstrzyga po wysłuchaniu interesowanych właścicieli okrętów, uwzględniając specjalne stosunki, zachodzące w poszczególnym przypadku.

IV.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Engel wlr.

88.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 29. marca 1915,

dotyczące zmiany warunków przesyłki dla pakietów poczty polowej.

W porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny zmienia się warunki przesyłki dla pakietów poczty polowej, ogłoszone rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 30. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 331, jak następuje:

1. W artykule I., l. 2, mają odpaść postanowienia pod b), dotyczące dopuszczenia do przesyłki środków żywności i użytkowych.

2. W tym samym artykule otrzymują postanowienia, przytoczone pod l. 9. następujące brzmienie:

Pakiety, których nie można doręczyć, odsyła się z powrotem do miejsca nadania i zwraca się wysyłającemu. Jeżeli wysyłający jest nieznan, wówczas oddaje się zawartość najbliższemu położonemu szpitalom celem rozdzielenia jej między rannych lub chorych osób stanu wojskowego. Za przesyłkę powrotną nie płaci się portoryum.

3. Przy końcu artykułu I. należy jako l. 11 wstawić następujące postanowienie:

Jakkolwiek wszelka odpowiedzialność jest wykluczona, wolno w drodze zapytań pisemnych czynić poszukiwania co do miejsca znajdowania się pakietu poczty polowej.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzi natychmiast w życie.

Schuster wlr.

89.**Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 30. marca 1915**

celem sprostowania błędu w rozporządzeniu Ministerstwa obrony krajowej z dnia 29. marca 1915, dotyczącem użycia zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów.

Zdanie poboczne, zawarte w § 1., punkt 1., rozporządzenia Ministerstwa obrony krajowej z dnia 29. marca 1915, ogłoszonego w XXXVII. części Dziennika ustaw państwa pod Nr. 81, ma opiewać właściwie: „o ile metalom tym **nie***) nadano już przez dalsze przerobienie ich takiej postaci, która odróżnia je od surowca, uzyskanego w sposób hutniczy,“.

Heinold wlr.

90.**Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 31. marca 1915**

o zmianie piątego rozporządzenia o odroczeniu zapłaty (Rozporządzenie cesarskie z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18).

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, zmienia się następujące postanowienia tego rozporządzenia.

§ 1.

§ 18., ustęp 5. ma opiewać:

„(5) Przeciw zezwoleniu sędziowskiego odroczenia zapłaty tudzież przeciw jego odmówieniu przez sąd drugiej instancji niema środka prawnego.“

*) Uwzględniono już w polskim wydaniu Dziennika ustaw państwa.

§ 2.

§ 19. ma opiewać:

„(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla roszczeń, wymienionych w § 18., ustęp 1. Wniosek taki może dłużnik postawić także wtedy, jeżeli jego zobowiązanie stwierdzono w akcie notaryalnym, nadającym się do egzekucyi.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, zaś w odrębnej uchwale wówczas, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do kwoty dłużnej, powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności lub jeżeli zobowiązanie dłużnika stwierdzono w akcie notaryalnym nadającym się do egzekucyi. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 18. mają odpowiednie zastosowanie.“

§ 3.

Do § 23. należy dodać ustęp następujący:

„(5) Wierzyciel, popierający egzekucyę, nie ma prawa do zwrotu kosztów egzekucyjnych, urosłych z powodu odroczenia egzekucyi, jeżeli odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, które tenże postawił w drodze pozasądowej.“

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. § 1. ma zastosowanie także do poprzednio zapadłych decyzji, jeżeli w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia nie upłynął jeszcze termin do wniesienia środków prawnych.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za 4 K 20 h	Rocznik 1871 za 4 K — h	Rocznik 1893 za 6 K — h
" 1850 " 10 " 50 "	" 1872 " 6 " 40 "	" 1894 " 6 " — "
" 1851 " 2 " 60 "	" 1873 " 6 " 60 "	" 1895 " 7 " — "
" 1852 " 5 " 20 "	" 1874 " 4 " 60 "	" 1896 " 7 " — "
" 1853 " 6 " 30 "	" 1875 " 4 " — "	" 1897 " 15 " — "
" 1854 " 8 " 40 "	" 1876 " 3 " — "	" 1898 " 6 " — "
" 1855 " 4 " 70 "	" 1877 " 2 " — "	" 1899 " 10 " — "
" 1856 " 4 " 90 "	" 1878 " 4 " 60 "	" 1900 " 7 " — "
" 1857 " 5 " 70 "	" 1879 " 4 " 60 "	" 1901 " 6 " — "
" 1858 " 4 " 80 "	" 1880 " 4 " 40 "	" 1902 " 7 " 50 "
" 1859 " 4 " — "	" 1881 " 4 " 40 "	" 1903 " 9 " — "
" 1860 " 3 " 40 "	" 1882 " 6 " — "	" 1904 " 5 " — "
" 1861 " 3 " — "	" 1883 " 5 " — "	" 1905 " 6 " — "
" 1862 " 2 " 80 "	" 1884 " 5 " — "	" 1906 " 12 " — "
" 1863 " 2 " 80 "	" 1885 " 3 " 60 "	" 1907 " 13 " — "
" 1864 " 2 " 80 "	" 1886 " 4 " 60 "	" 1908 " 9 " — "
" 1865 " 4 " — "	" 1887 " 5 " — "	" 1909 " 8 " 50 "
" 1866 " 4 " 40 "	" 1888 " 8 " 40 "	" 1910 " 8 " 40 "
" 1867 " 4 " — "	" 1889 " 6 " — "	" 1911 " 7 " — "
" 1868 " 4 " — "	" 1890 " 5 " 40 "	" 1912 " 12 " 50 "
" 1869 " 6 " — "	" 1891 " 6 " — "	" 1913 " 9 " 50 "
" 1870 " 2 " 80 "	" 1892 " 10 " — "	" 1914 " 15 " — "

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XL. — Wydana i rozesłana dnia 2. kwietnia 1915.

Treść: № 91. Rozporządzenie o nieważności zakupna plonów przyszłego żniwa w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa.

91.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem rolnictwa i Ministrem handlu z dnia 31. marca 1915

o nieważności zakupna plonów przyszłego żniwa w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się:

§ 1.

(1) Kontrakty, mocą których za pewną oznaczoną cenę kupuje się ryczałtowo plony żniwa roku 1915 w rolniczych ziemiopłodach krajów tutejszych lub spodziewane plony tego żniwa (§ 1276. p. k. u. c.) są zakazane i nieważne.

(2) Powyższe postanowienie nie ma zastosowania do sprzedaży wina i owoców.

§ 2.

(1) Tutejszo-krajowego zboża (pszenicy, żyta, pośladu, jęczmienia, owsa i kukurydzy wszelkiego rodzaju) ze żniwa roku 1915 nie wolno przed dniem 1. lipca 1915 kupować ani sprzedawać.

(2) Interesy, sprzeciwiające się tym postanowieniom, są nieważne.

(3) Do interesów zarządu wojskowego i Wojennego zakładu dla obrotu zbożem (tudzież centrali dla kukurydzy) nie mają zastosowania niniejsze przepisy.

§ 3.

Kto działa wbrew postanowieniom §§ 1. lub 2., pośredniczy w interesach tamże wymienionego rodzaju lub współdziała przy ich zawieraniu, będzie karany przez polityczną władzę powiatową grzywnami do 5000 K lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile czynność nie podpada pod surowsze postanowienie karne.

§ 4.

(1) Postanowienia §§ 1. i 2. mają zastosowanie także do interesów, zawartych przed rozpoczęciem się obowiązywania niniejszego rozporządzenia. Wszystko, co świadczone na podstawie tych interesów, można żądać z powrotem.

(2) Postanowienia § 3. nie mają zastosowanie do czynności, których dokonano przed rozpoczęciem się obowiązywania tego rozporządzenia.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.
Schuster wlr.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Journal of the American Medical Association

Published Weekly, except on Sundays, Holidays, and the Last Tuesday of December

Volume 100, Number 1, January 1, 1917

Subscription price, \$5.00 per Annum in Advance. Single Copies, 15 Cents. Entered as Second-Class Matter, October 3, 1911, under Post Office No. 265, at Chicago, Ill., under special rate of Post Office No. 265, Chicago, Ill., authorized on July 16, 1911. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917. Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices. Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill. Telephone: 521-2100. Cable: 521-2100. Second-class postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices. Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Copyright, 1917, by American Medical Association. All rights reserved. Printed and published by the American Medical Association, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill. Telephone: 521-2100. Cable: 521-2100. Second-class postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices. Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Subscription price, \$5.00 per Annum in Advance. Single Copies, 15 Cents. Entered as Second-Class Matter, October 3, 1911, under Post Office No. 265, at Chicago, Ill., under special rate of Post Office No. 265, Chicago, Ill., authorized on July 16, 1911. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917. Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices. Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Subscription price, \$5.00 per Annum in Advance. Single Copies, 15 Cents. Entered as Second-Class Matter, October 3, 1911, under Post Office No. 265, at Chicago, Ill., under special rate of Post Office No. 265, Chicago, Ill., authorized on July 16, 1911. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Act of October 3, 1917. Postage paid at Chicago, Ill., and at additional mailing offices. Postmaster: Send address changes to JOURNAL OF THE AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION, 535 North Dearborn Street, Chicago, Ill.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLI. — Wydana i rozesłana dnia 4. kwietnia 1915.

Treść: № 92. Rozporządzenie, którem zmienia się § 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, dotyczącego produkcji i wprowadzania w obrót mąki.

92.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rol- nictwa i spraw wewnętrznych z dnia 2. kwietnia 1915,

którem zmienia się § 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczącego produkcji i wprowadzania w obrót mąki.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Artykuł I.

W miejsce § 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, mają wejść następujące postanowienia:

§ 10.

Rozporządzenie to nie odnosi się do dostaw dla administracyi wojskowej.

§ 10 a.

Rozporządzenie to nie ma zastosowania do wytwarzania tej mąki, którą producenci zboża każą sporządzać dla celów swego użytku domowego z własnego zboża w młynach, przemiałających zboże na zamówienie.

Z ważnych powodów gospodarczych można upoważnić polityczną władzę krajową do zezwalania na wyjątki od przepisu, zawartego w ustępie poprzednim.

Polityczna władza krajowa może, uwzględniając szczególne stosunki miejscowe, oznaczyć najwyższy wymiar wynagrodzenia, jakiego mogą żądać młyny jako zapłatę mielniczą za przemielenie własnego zboża, dostarczonego przez producentów zboża.

Artykuł II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 7. kwietnia 1915.

Treść: (№ 93 i 94.) 93. Rozporządzenie o poręczonej wzajemności w państwie niemieckim odnośnie do postanowień wyjątkowych w dziedzinie przepisów patentowych na rzecz osób wojskowych. — 94. Rozporządzenie, dotyczące zakazu używania chleba do czyszczenia tapet i podłóg.

93.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, handlu i sprawiedliwości z dnia 1. kwietnia 1915

o poręczonej wzajemności w państwie niemieckim odnośnie do postanowień wyjątkowych w dziedzinie przepisów patentowych na rzecz osób wojskowych.

Odwołując się do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 27. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 328 o postanowieniach na rzecz osób wojskowych w sile zbrojnej jednego z sprzymierzonych państw, prowadzących wojnę, podaje się do wiadomości, że w państwie niemieckim poręcza się wzajemność odnośnie do wyjątkowych postanowień w dziedzinie przepisów patentowych, wydanych rozporządzeniem Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, handlu i sprawiedliwości z dnia 2. września 1914, Dz. u. p. Nr. 232, na rzecz osób wojskowych (§ 5. tego rozporządzenia).

Hochenburger wlr.
Schuster wlr.

Trnka wlr.
Engel wlr.

94.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem handlu z dnia 6. kwietnia 1915,

dotyczące zakazu używania chleba do czyszczenia tapet i podłóg.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się używania chleba do czyszczenia tapet i podłóg.

§ 2.

Za przekroczenie tego zakazu będą karali władze polityczne I. instancji grzywnami do pięćset koron lub aresztem do jednego miesiąca.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLIII. — Wydana i rozesłana dnia 9. kwietnia 1915.

Treść: (№ 95 i 96.) 95. Rozporządzenie, dotyczące dodatku do margaryny. — 96. Rozporządzenie, dotyczące mielenia kukurydzy i zniesienia cen najwyższych dla kukurydzy i mąki kukurydzianej.

95.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa z dnia 6. kwietnia 1915,

dotyczące dodatku do margaryny.

Na zasadzie § 4. ustawy z dnia 25. października 1901, Dz. u. p. Nr. 26 z roku 1902, o obrocie masłem, serem, masłem topionem, smalcem wieprzowym i ich surogatami, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Aż do dalszego zarządzenia można używać zamiast oleju sezamowego, przepisanego w artykule I. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. lutego 1902, Dz. u. p. Nr. 27, jako dodatku przy wyrobie margaryny, smalcu margarynowego, oleomargaryny i sera margarynowego, dwumetyl amidoazobenzolu jako dodatku do margaryny, smalcu margarynowego i sera margarynowego a fenoltaleiny jako dodatku do oleomargaryny.

Dodatek wynosić ma na każdych 100 *kg* tłuszczów i olejów albo ich mieszanek, użytych do wyrobu margaryny, smalcu margarynowego i sera margarynowego 2 *g* dwumetylamidoazobenzolu a do wyrobu oleomargaryny 5 *g* fenoltaleiny.

Dodanie dwumetylamidoazobenzolu ma nastąpić w ten sposób, że potrzebną ilość rozpuszcza się zupełnie poprzednio w 100krotnej ilości oleju, używanego do przyrządzenia, jeżeli potrzeba przy nieznacznej ogrzaniu, poczem rozczyń należy

równomiernie rozdzielić między topione tłuszcze i oleje.

Zmieszanie oleomargaryny z fenoltaleiną ma nastąpić w ten sposób, że potrzebną ilość fenoltaleiny rozpuszcza się poprzednio w 25krotnej ilości alkoholu, zawierającego 95 do 96 procentów objętościowych, poczem należy dodać rozczyń do tłuszczu roztopionego i mieszaninę utrzymywać w ciepocie topliwości przez pół godziny, mieszając ją często.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Hochenburger wlr.
Schuster wlr.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

96.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa, Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem skarbu z dnia 8. kwietnia 1915,

dotyczące mielenia kukurydzy i zniesienia cen najwyższych dla kukurydzy i mąki kukurydzianej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

Artykuł I.

Ustęp drugi, § 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324 dotyczącego produkcji i wprowadzania w obrót mąki, traci moc w swoim dotychczasowym brzmieniu i ma opiewać obecnie:

„Do wytwarzania grysu kukurydzianego i mąki kukurydzianej wolno używać tylko kukurydzy suszonej w sposób naturalny lub wysuszonej sztucznie; mielenie ma nastąpić w ten sposób, że z surowca uzyskuje się 8 procent grysu kukurydzianego i 74 procent mąki kukurydzianej.“

Artykuł II.

Odnoszące się do kukurydzy i mąki kukurydzianej postanowienia §§ 1. i 2. rozporządzenia

ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 325, dotyczącego ustanowienia najwyższych cen dla zboża i mąki, tracą moc obowiązującą. Najwyższe ceny, ustanowione przez polityczne władze krajowe na zasadzie § 1. wspomnianego rozporządzenia, dla kukurydzy tudzież ogłoszone na zasadzie tegoż rozporządzenia dla mąki kukurydzianej tracą wobec tego moc obowiązującą.

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIV. — Wydana i rozesłana dnia 10. kwietnia 1915.

Treść: № 97. Rozporządzenie cesarskie w sprawie utrzymania w trwałym ruchu wyłącznych szurfów i nadanych kopalni.

97.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 28. marca 1915

w sprawie utrzymania w trwałym ruchu wyłącznych szurfów i nadanych kopalni.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Minister robót publicznych jest uprawniony na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, celem zaspokojenia zwiększonego zapotrzebowania metali ze strony państwa w szczególności ze strony zarządu wojaskowego

- a) wydać odmiennie od przepisów §§ 174., 176. i 178. do 182. powszechnej ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146 specjalne zarządzenia o prowadzeniu ruchu w wyłącznych szurfach, kopalniach i na powierzchni ziemi;
- b) zarządzić natychmiastowe wprowadzenie w ruch kopalń, ograniczonych pod względem czasu.

§ 2.

Wyłącznym posiadaczom szurfów, którzy według zarządzeń, wydanych stosownie do § 1., nie wykonali przepisanych im poszukiwań w ciągu ustanowionego terminu albo nie dostarczyli mimo wezwania im dowodów co do wykonywania ruchu w ich wyłącznych szurfach, może Minister robót

publicznych odebrać wyłączne szurfy tudzież służące im za podstawę pozwolenie szurfowe bez poprzedniego nałożenia grzywien, przewidzianych w §§ 241. i 242. powszechnej ustawy górniczej.

§ 3.

Osobom, którym odebrano pozwolenie szurfowe według § 2., nie można w czasie trwania nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, udzielić nowego pozwolenia szurfowego na obszarze, na który rozciągało się pozwolenie odebrane.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia a po ponownym nastaniu normalnych stosunków zostanie przez Mojego Ministra robót publicznych uchylone w drodze rozporządzenia.

§ 5.

Wykonanie tego rozporządzenia poruczam Mojemu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. marca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLV. — Wydana i rozesłana dnia 16. kwietnia 1915.

Treść: (№ 98—100.) 98. Rozporządzenie, dotyczące upoważnienia c. k. Głównego urzędu celnego w Grigno do odprawiania posylek z żyjącymi roślinami. — 99. Rozporządzenie, dotyczące przydzielenia gminy Atzesberg do okręgu Sądu powiatowego w Lembach. — 100. Rozporządzenie, dotyczące „Galicyjskiego Wojennego Zakładu Kredytowego“.

98.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych z dnia 22. grudnia 1914,

dotyczące upoważnienia c. k. Głównego urzędu celnego w Grigno do odprawiania posylek z żyjącymi roślinami.

Dodatkowo do rozporządzenia Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 15. lipca 1882, Dz. u. p. Nr. 107, dotyczącego środków ostrożności, które należy zachowywać w stosunkach z zagranicą celem zapobieżenia zawleczeniu mszycy winnej (*Phylloxera vastatrix*), upoważnia się c. k. Główny urząd celny w Grigno, rozszerzając uprawnienia przysługujące obecnie temu urzędowi, do odprawiania posylek z zagranicy, zawierających przedmioty, wymienione pod Nr. 2. dodatku do powyższego rozporządzenia (dodatek C do § 18. przepisu wykonawczego do ustawy o taryfie celnej, rozdział a, punkt IV.),

według przepisów, istniejących dla odprawiania takich posylek przez celne urzędy do tego upoważnione.

Heinold wlr.
Schuster wlr.

Forster wlr.
Zenker wlr.

Engel wlr.

99.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. kwietnia 1915,

dotyczące przydzielenia gminy Atzesberg do okręgu Sądu powiatowego w Lembach.

Na zasadzie § 2. ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, wydziela się gminę Atzesberg z okręgu Sądu powiatowego w Rohrbach i przydziela ją do okręgu Sądu powiatowego w Lembach.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. maja 1915.

Hochenburger wlr.

100.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 15. kwietnia 1915,****dotyczące „Galicyjskiego Wojennego Zakładu Kredytowego“.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzają się:

§ 1.

„Galicyjski Wojenny Zakład Kredytowy“ (Galizische Kriegskreditanstalt), (Halyckij Wojennyj Zakład Kredytowyj), którego urządzenie i zadania

uregulowano statutem, wydanym przez Ministerstwo skarbu, ma charakter osoby prawnej i należy go jako kupca zaprotokołować w Sądzie bandlowym jego siedziby.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.**Engel wlr.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVI. — Wydana i rozesłana dnia 20. kwietnia 1915.

Treść: (№ 101. i 102.) 101. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia urzędzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali. — 102. Rozporządzenie o użyciu urzędzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali.

101.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych, Ministrem skarbu, Ministrem robót publicznych, Ministrem kolei żelaznych, Ministrem rolnictwa, Ministrem obrony krajowej i Ministerstwem wojny z dnia 19. kwietnia 1915

o obowiązku zgłoszenia urzędzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Posiadacze przedsiębiorstw przemysłowych, rolniczych i leśnych mają zgłosić u władzy urzędzenia przedsiębiorstwa, które nie pozostają w użytku a składają się w całości lub w przeważnej części z glinu, ołowiu, miedzi, mosiądzu, niklu lub spiżu.

Należy zgłosić:

1. Maszyny i przyrządy (alembiki, chłodniki i warniki, kotły, pokrywy do kotłów, wirówki, cylindry, walce itp.),
2. rurociągi i ich armatury,
3. instalacje elektryczne tudzież przewody,
4. części zastępcze.

Do przedmiotów, które ma się zgłosić, należą także takie większe części składowe wymienionych urzędzeń, które dają się łatwo oddzielić od innych części, sporządzonych z innych materyałów.

§ 2.

Obowiązek zgłoszenia istnieje bez względu na to, czy ruch przedsiębiorstwa zastanowiono trwale, czy też ponowne podjęcie ruchu, jak przy przedsiębiorstwach sezonowych, jest spodziewane w pewnym późniejszym czasie.

Przerwy, które powstają w prawidłowym toku przedsiębiorstwa, zostającego trwale w ruchu, jak n. p. z powodu niezbędnych napraw, nie uzasadniają obowiązku zgłoszenia.

Oдноśnie do zakładów, znajdujących się trwale w ruchu, należy zgłosić poszczególne urzędzenia, których stale nie używa się do ruchu, tudzież nadto przyrządy rezerwowe i części zastępcze.

Urządzenia, znajdujące się w przedsiębiorstwach górniczych, przy kolejach żelaznych, przed-

siębiorstwach żeglugi tudzież w szpitalach, zakładach humanitarnych i szkolnych oraz w aptekach nie podlegają przepisom co do zgłoszenia, zawartym w niniejszem rozporządzeniu. Dla urządzeń, zostających w państwowych przedsiębiorstwach i zakładach obowiązują specjalne postanowienia.

§ 3.

Walce drukarskie w drukarniach katunów i tapet oraz w fabrykach ceraty jakoteż domowe kotły gorzelniane i urządzenia gorzeln, podlegających podatkowi produkcyjnemu, składające się w całości lub w przeważnej części z wspomnianych metali, należy zgłosić bez względu na to, czy są w użyciu czy nie.

§ 4.

Posiadacze przedsiębiorstw mają zgłosić powyżej wymienione urządzenia tych przedsiębiorstw, które w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia nie pozostają w ruchu, najdalej do dnia 5. maja 1915 włącznie u politycznej władzy I. instancyi, w której powiecie znajduje się zakład przedsiębiorstwa. Przytem należy podać powód, początek i przypuszczalny czas trwania zastanowienia ruchu.

W ciągu takiego samego terminu mają także posiadacze zakładów, zostających w ruchu, zgłosić u tej władzy urządzenia, nie zostające w użyciu, tudzież przyrządy rezerwowe i części zastępcze, oznaczonego rodzaju.

Nadto ma się zgłosić u władzy w ciągu oznaczonego terminu urządzenia, wymienione w § 3.

Jeżeli ruch zakładu zostanie po dniu 20. kwietnia 1915 zastanowiony w sposób, oznaczony w § 2., ustęp 1. lub jeżeli po tym dniu w przedsiębiorstwie pozatem nadal prowadzonym pozostaną stale nieużywane poszczególne urządzenia wymienionego rodzaju, wówczas należy zgłosić to w ciągu ośmiu dni u wspomnianej władzy, oznaczając odnośne urządzenia przedsiębiorstwa.

Ewentualne ponowne podjęcie ruchu lub ponowne używanie odnośnych urządzeń należy również zgłosić w ciągu ośmiu dni.

§ 5.

Do skutecznienia zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów, znajdujących się u władz politycznych I. instancyi.

Zgłoszenia należy skuteczniać w dwóch egzemplarzach. W razie przesyłania pocztą należy nadać je najpóźniej w ostatnim dniu terminu.

Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy I. instancyi; drugi winna władza ta przesłać natychmiast bezpośrednio Ministerstwu handlu.

§ 6.

Nad wykonaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będzie Ministerstwo handlu, posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać ubikacje przedsiębiorstwa i zakłady tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

Organami inspekcji przemysłowej można również posługiwać się przy przeprowadzaniu dochodzeń w sprawie urządzeń zakładów, które pozostają w ruchu.

§ 7.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karaty polityczne władze I. instancyi grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienie karne.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Forster wlr.

Schuster wlr.

Heinold wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

102.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami z dnia 19. kwietnia 1915

o użyciu urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się celem uregulowania użycia dla celów wojskowych i gospodarczych urządzeń przedsiębiorstwa, składających się z pewnych oznaczonych metali, co następuje:

§ 1.

Urządzenia przedsiębiorstw, które zgłosić należy według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 101, są mocą niniejszego rozporządzenia objęte rekwizycją dla celów wojennych. Wolno je bez zakładu przedsiębiorstwa, do którego należą, przerabiać lub sprzedawać z wolnej ręki tylko organom, upoważnionym przez zarząd wojskowy do zakupu i przyjęcia przedmiotów, pozatem jednak tylko za specjalnem zezwoleniem Ministerstwa handlu; aż do dalszego zarządzenia pozostają one jednak do ewentualnego użytku posiadacza przedsiębiorstwa i znajdują się w jego przechowaniu.

Jeżeli sprzedaje się urządzenia wraz z zakładem przedsiębiorstwa, wówczas rekwizycją obowiązuje wobec nowego posiadacza.

§ 2.

Posiadacz przedsiębiorstwa może żądać w każdym czasie, aby zarząd wojskowy wydał stanowczą decyzję co do przyjęcia urządzeń, objętych rekwizycją, lub co do ich pozostawienia do jego wolnego rozporządzenia.

W podaniach w sprawie takich próśb należy oznaczyć urządzenia szczegółowo; przytem należy podać, jakie one zawierają ilości wagi glinu, ołowiu, miedzi, mosiądzu, niklu i spiżu. Przy próśbach o pozostawienie do wolnego rozporządzenia należy podać, czy wnoszący prośbę chce przedmioty sprzedać lub w jakim celu zamierza je przerobić. Również można przytoczyć kwotę, za którą gotów jest posiadacz z wolnej ręki odstąpić przedmioty te zarządowi wojskowemu.

Podania należy przesyłać polecane c. k. Centralnej komisji rekwizycyjnej (Wiedeń, I. Ministerstwo wojny).

Jeżeli wnoszący prośbę nie otrzyma decyzji w sprawie takiej próśby w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia jej nadania, wówczas może dowolnie rozporządzać przedmiotami, wymienionymi w prośbie.

Pozatem odbywa się ewentualne stanowcze przyjęcie według postanowień ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych.

Wynagrodzenie, a to według pospolitej wartości przedmiotu, wypłaca się tylko w razie stanowczego przyjęcia zarekwirowanych przedmiotów.

Urządzenia, które wyłączono jako materiały stare, są już objęte rekwizycją mocą rozporządzenia z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81; do nich odnoszą się zatem postanowienia wspomnianego rozporządzenia.

§ 3.

Odnosnie do objętych rekwizycją urządzeń, które nie zostały przez zarząd wojskowy stanowczo przyjęte w chwili zgaśnięcia zobowiązania do świadczenia powinności wojennych (§ 2. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236), gaśnie objęcie rekwizycją z wspomnianą chwilą.

§ 4.

Za czynności, sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą karały polityczne władze I. instancyi grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienie karne.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wtr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 24. kwietnia 1915.

Treść: (№ 103. i 104.) 103. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylenia ceł od rozmaitych przedmiotów.
— 140. Rozporządzenie, dotyczące wydania nowych znaczków pocztowych po 3, 5, 10, 20 i 35 halerzy.

103.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 19. kwietnia 1915,

dotyczące czasowego uchylenia ceł od rozmaitych przedmiotów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, uchyła się aż do dalszego zarządzenia w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim w ślad za rozporządzeniami z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 16, tudzież z dnia 9. i 22. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 31 i 43, jakoteż z dnia 16. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 62, dla następujących numerów umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278:

z Nr. t. 20. cukier innego rodzaju z wyjątkiem cukru mlecznego i cukru kolorowego.
Uw.: Obowiązek uiszczenia opłaty konsumcyjnej pozostaje w mocy.

Nr. t. 41. cebula i czosnek.

Nr. t. 44. jarzyny wszelkiego rodzaju (z wyjątkiem truflii) i inne rośliny do użytku kuchennego, przyrządzone (suche, suszone, prasowane, pokrajane, sproszkowane lub w inny sposób rozdrobnione):

a) jarzyny suszone, także solone;
b) inne, także solone; następnie w wodzie słonej lub occie ułożone, w beczkach.

Nr. t. 63. woly.

Nr. t. 64. byki.

Nr. t. 65. krowy.

Nr. t. 66. jałownik.

Nr. t. 67. cielęta.

Nr. t. 68. owce i kozy (także skopy, barany i kozły).

Nr. t. 69. jagnięta i kozłeta.

z Nr. t. 70. świnie o wadze 60 kg i wyższej.

Nr. t. 73. drób wszelkiego rodzaju.

Nr. t. 74. b) dziczyzna i ptactwo dzikie, nieżywe, także rozebrane.

Nr. t. 75. świcze ryby, raki z wody słodkiej, ślimaki lądowe, scampi.

Nr. t. 91. tran rybi i tran z fok.

Nr. t. 113. chleb, pospolity, tak czarny jak biały; suchary okrętowe.

Nr. t. 114. pieczywo (biszkopty, herbatniki, ciastka, andruty itp.).

Nr. t. 116. wyroby z ciasta (to jest makaron, kluski i inne tego rodzaju wyroby z mąki niepieczone).

Nr. t. 117. mięso:

a) świeże;

b) przyrządzone, a to solone, suszone, wędzone, marynowane, także ugotowane,

Nr. t. 118. kielbasy mięsne.

Nr. t. 119. ser.

Nr. t. 120. śledzie, solone lub wędzone.

- Nr. t. 121. ryby, szczeg. niewym., solone, wędzone, suszone.
 Nr. t. 122. ryby, przyrządzone (marynowane lub w oliwie itp.) w beczkach.
 z Nr. t. 128. konserwy z ryb.
 Nr. t. 129. konserwy z jarzyn (z wyjątkiem jarzyn suszonych Nr. t. 44 a).
 z Nr. t. 131. i 132. owoce, jarzyny i inne rośliny dla użytku kuchennego, przyrządzone, nadto konserwy z mięsa i konserwy z ryb oraz twarde (suszone) żółtka do jedzenia, tudzież wszelkiego rodzaju konserwy z jaj, jakoteż wyciągi mięsne wszelkiego rodzaju wszelkiego rodzaju fabrykaty zup.
 Uw. do Nr. t. 204., 205. i 206. Tak zwane wiązadła przędzy w kłębkach lub w molkach.

Nadto zarządza się w miejsce Nr. t. 106., że oleje, wymienione pod Nr. t. 102. do 105., należy odliczyć także wtedy według tych numerów taryfy, jeżeli wprowadza się je w flaszkach, dzbankach lub tym podobnych naczyniach w ilości poniżej 25 kg.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

104.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 21. kwietnia 1915,

dotyczące wydania nowych znaczków pocztowych po 3, 5, 10, 20 i 35 halerzy.

Z końcem kwietnia 1915 wydane zostaną na czas trwania wydarzeń wojennych nowe znaczki pocztowe po 3, 5, 10, 20 i 35 halerzy, które będą sprzedawane za cenę, przewyższającą kwotę nominalną i wartość portoryum. Nadwyżka wynosi przy znaczku 3-halerzowym 1 halerz, przy znaczkach 5- i 10-halerzowych 2 halerze, przy znaczkach 20- i 35-halerzowych 3 halerze, tak że znaczki pocztowe sprzedawane będą przy sprzedaży w pojedynczych sztukach po cenie 4, względnie 7, 12, 23 i 38 halerzy. Cena sprzedaży całego bloczku o 100 sztukach wynosi przy markach 3-halerzowych 3 K 87 h, przy znaczkach 5-halerzowych 6 K 75 h, przy znaczkach 10-halerzowych 11 K 70 h, cena sprzedaży połowy bloczka o 50 sztukach znaczków 20-halerzowych 11 K 25 h, cena sprzedaży jednej c. wartej części bloczka o 25 sztukach znaczków

35-halerzowych 9 K 35 h. Dochód uzyskany z nadwyżki przeznaczają się na wsparcia dla wdów i sierót po poległych żołnierzach.

Znaczki pocztowe wykonane są na białym papierze drukim wypukłym (książkowym). Powierzchnia zadrukowana ma 26 mm szerokości i 22 mm wysokości, znaczki pocztowe mają ząbkowany brzeg o szerokości na 2 mm, zawierający 7 ząbków na centymetr. Na dolnym brzegu papierowym każdego znaczka znajdują się podpisy artystów, od których pochodzi projekt i sztych, profesora Kolomana Mosera i miedziorytnika Ferdynanda Schirnböcka. Bloczki, zawierające znaczki 3-, 5- i 10-halerzowe, zaopatrzone są w biały brzeg ochronny, na którego węższej stronie u dołu i u góry uwidocziona jest ogólna zwiększająca się od strony lewej ku prawej wartość rzędków pionowych.

Znaczki pocztowe mają na dolnym brzegu na obydwu rogach prostokątne pola z cyframi, oznaczającymi wartość portoryum, między temi polami umieszczone jest słowo „Heller“ a w środku okrągłe pole z kwotą nadwyżki. Prócz tego zawiera każdy znaczek słowa „Kaiserliche königliche österreichische Post“, napisane literami białymi na tle barwnem. Pole dla wewnętrznego wizerunku znaczków jest formy owalnej.

Na znaczkach pocztowych widnieją następujące wizerunki:

Znaczek 3-halerzowy: Piechota w okopach strzeleckich, barwa brunatno-fioletowa;

Znaczek 5-halerzowy: Patrol konnicy, barwa zielona;

Znaczek 10-halerzowy: Działo 30-5 cm baterii motorowej w pozycji do strzału, barwa czerwona;

Znaczek 20-halerzowy: Wielki okręt wojenny „Viribus unitis“, barwa niebiesko-czarna;

Znaczek 35-halerzowy: Aeroplan, barwa ultramarynowa.

Aż do dalszego zarządzenia można używać tych znaczków pocztowych obok znaczków obowiązującego wydania (Rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 23. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 275 i z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 260) przy opłacie należności od przesyłek pocztowych w obrocie wewnętrznym i w obrocie wzajemnym z Węgrami, Bośnią-Hercegowiną i Państwem niemieckiem.

Wymiana i kupno z powrotem tych znaczków pocztowych niema miejsca.

Znaczki pocztowe po 5 i 10 halerzy, wydane na mocy rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 260, wychodzą z obiegu z dniem 30. czerwca 1915.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. kwietnia 1915.

Treść: (Nr 105. i 106.) 105. Rozporządzenie, dotyczące wydrukowania przez Drukarnię nadworną i państwową pieczęci kontrolnej na listach przewozowych, sporządzanych w drukarniach prywatnych. — 106. Rozporządzenie, dotyczące zastosowania rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1914 do osób wojskowych, przynależnych do państwa saskiego.

105.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych i Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 23. kwietnia 1915,

dotyczące wydrukowania przez Drukarnię nadworną i państwową pieczęci kontrolnej na listach przewozowych, sporządzanych w drukarniach prywatnych.

Uzupełniając postanowienia, zawarte w § 5. rozporządzenia Ministerstwa kolei żelaznych i Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 197, dotyczącego sporządzania i używania kolejowych listów przewozowych z wydrukowanymi znaczkami stempłowymi, zarządza się:

§ 1.

Upoważnia się Drukarnię nadworną i państwową, aby na listach przewozowych, sporządzanych w drukarniach prywatnych, co do których drukarnia ta jest upoważniona według § 2., lit. b, rozporządzenia z dnia 10. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 197, i obwieszczenia Ministerstwa skarbu z dnia 3. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 216, do

wydrukowania znaczków stempowych, wydrukowała także pieczęć kontrolną, wspomnianą w § 5., ustęp ostatni, powołanego rozporządzenia.

Tę pieczęć kontrolną wydrukuje się na listach przewozowych w formie wartościowych znaczków stempowych po dziesięć halerzy w barwie błękitnej oraz na takich listach w formie wartościowych znaczków stempowych po dwa halerze w barwie zielonej.

§ 2.

Za wydrukowanie pieczęci kontrolnej, uskutecznione stosownie do § 1., należy uiścić należność w danym czasie dla niej ustanowioną w taryfie należności pobocznych kolejowej taryfy towarowej, austriackiej, węgierskiej i bośniacko-hercegowińskiej, część I., rozdział B.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15. maja 1915.

Forster wlr.

Engel wlr.

106.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 24. kwietnia 1915,
dotyczące zastosowania rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1914, Dz. u. p.

Nr. 246, do osób wojskowych, przynależnych do państwa saskiego.

W myśl rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 27. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 32S, ogłasza się, że w królestwie saskim poręczono począwszy od dnia 4. lutego 1915, wzajemność odnośnie do wydanych dla osób wojskowych rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 246, postanowień wyjątkowych co do czasokresów w postępowaniu

przed władzami, urzędami i organami zarządu skarbowego, zajmującymi się rozkładem, wymiarem i zarządzeniem podatków bezpośrednich, danin pośrednich i innych opłat skarbowych.

Postanowienia rozporządzenia z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 246, mają zatem znaleźć zastosowanie z mocą obowiązującą począwszy od dnia 4. lutego 1915, do osób wojskowych, przynależnych do państwa saskiego.

Engel wtr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIX. — Wydana i rozesłana dnia 4. maja 1915.

Treść: (M 107. i 108.) 107. Obwieszczenie w sprawie zwinienia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego pobocznego II. klasy przy tartaku w Szalánc. — 108. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zmiany na czas trwania obecnej wojny ustawy z dnia 6. czerwca 1886, o pospolitem ruszeniu dla królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii.

107.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. kwietnia 1915

w sprawie zwinienia królewsko-węgierskiego Urzędu celnego pobocznego II. klasy przy tartaku w Szalánc.

Według zawiadomienia królewsko-węgierskiego Ministra skarbu związa się z dniem 30. kwietnia 1915 królewsko-węgierski Urząd celny poboczny II. klasy przy tartaku w Szalánc.

Engel wlr.

108.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 1. maja 1915,

dotyczące zmiany na czas trwania obecnej wojny ustawy z dnia 6. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 90 o pospolitem ruszeniu dla królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

W miejsce § 2., ustęp pierwszy i drugi, ustawy dnia 6. czerwca 1886, Dz. u. p. Nr. 90 o pospolitem ruszeniu dla królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii, wstępują postanowienia następujące:

Do służby w pospolitem ruszeniu obowiązani są wszyscy obywatele państwa, którzy posiadają wymaganą zdatność do służby wojskowej w ogólności lub przynajmniej do służby w pospolitem ruszeniu i nie należą ani do wspólnej siły zbrojnej ani też do obrony krajowej, a to od początku roku, w którym kończą 18. rok życia, do końca roku, w którym osiągnęli 50. rok życia.

Dla tych jednak, którzy przed wejściem w życie ustawy z dnia 5. lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 128, dotyczącej wprowadzenia nowej ustawy o służbie wojskowej, przed ukończeniem 19. roku życia wstąpili dobrowolnie do wspólnej armii, tudzież dla tych, których obowiązek służby w pospolitem ruszeniu stosownie do § 1. ustawy z dnia 25. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 200 o c. k. obronie krajowej królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii, już z rokiem osiągnięcia 40. lat życia miał się ukończyć, kończy się obowiązek służby w pospolitem ruszeniu z końcem roku, w którym ukończyli 47. rok życia.

§ 2.

Przegląd wojskowy najmłodszego rocznika obowiązanych do służby w pospolitem ruszeniu ma być dokonywany przez komisye mieszane.

§ 3.

W miejsce § 3. wstępują postanowienia następujące:

Obowiązani do służby w pospolitem ruszeniu dzielą się na dwa powołania.

Do pierwszego powołania należą wszyscy obywatele państwa, obowiązani do służby w pospolitem ruszeniu według § 2., od początku roku, w którym ukończyli 18. rok życia do końca roku, w którym osiągnęli 42. rok życia.

Drugie powołanie obejmuje obowiązanych do służby w pospolitem ruszeniu obywateli państwa od początku roku, w którym ukończyli 43. rok życia, aż do końca roku, w którym kończy się ich obowiązek służby w pospolitem ruszeniu.

§ 4.

W miejsce § 5., ustęp trzeci i czwarty, wstępują postanowienia następujące:

W razie nadzwyczajnej potrzeby, mianowicie jeżeli w dalszym przebiegu obecnej wojny rezerwa i rezerwa zapasowa, przeznaczona do uzupełnienia wspólnej armii i obrony krajowej, nie okaże się wystarczająca, można na czas trwania nieodzownej potrzeby powołać całe pospolite ruszenie — i to odnośnie do wspólnego wojska, przestrzegając norm co do przydzielania w myśl postanowień § 36., l. 3 ustawy o służbie wojskowej z dnia 5. lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 128.

Do celu wymienionego w ustępie poprzedzającym, można powołać obowiązanych do służby w pospolitem ruszeniu a należących do drugiego powołania, tylko wyjątkowo.

Osób, należących do drugiego powołania pospolitego ruszenia, można użyć do służby na froncie

dopiero wtedy, jeżeli powołano już w ogólności do takiej służby osoby, należące do pierwszego powołania.

§ 5.

Jako nowy § 9 a) należy wstawić po § 9:

Kto działa wbrew przepisom, wydanym celem wykonania niniejszej ustawy, będzie karany za przekroczenie przez władzę polityczną, którą oznaczy się w drodze rozporządzenia, o ile czyn jego nie podpada pod surowsze postanowienia karne, w szczególności pod postanowienia ustawy z dnia 28. czerwca 1890, Dz. u. p. Nr. 137 o karaniu za nieposłuszeństwo rozkazowi powołującemu do wojska i za uwiedzenie do tego.

Co do tych przekroczeń mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 75., ustęp pierwszy, 78. i 79. ustawy o służbie wojskowej z dnia 5. lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 128.

§ 6.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; postanowienia jego mają moc obowiązującą tylko przez czas trwania obecnej wojny aż do rozpuszczenia pospolitego ruszenia.

Wykonanie tego rozporządzenia poruczam Mojemu Ministrowi obrony krajowej.

Wiedeń, dnia 1. maja 1915.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr.

Hochenburger włr.

Forster włr.

Trnka włr.

Zenker włr.

Georgi włr.

Heinold włr.

Hussarek włr.

Schuster włr.

Engel włr.

Morawski włr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część L. — Wydana i rozesłana dnia 6. maja 1915

Treść: (Nr 109.—110) 109. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia cen najwyższych dla wełny. — 110. Rozporządzenie, którym uzupełnia się i zmienia się rozporządzenie z dnia 10. października 1914 o tworzeniu list sędziów przysięgłych na rok 1915.

109.

Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa, Ministra skarbu, Ministra spraw wewnętrznych i Ministra obrony krajowej z dnia 5. maja 1915,

dotyczące ustanowienia cen najwyższych
dla wełny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Jako cenę najwyższą za 1 kg czystej wełny (pranej) ustanawia się

przy wełnie merynosowej 20 koron,

przy wełnie zgrzebnej i wełnie czesankowej AAA/AA 17 koron,

przy wełnie zgrzebnej i wełnie czesankowej A/B 15 koron,

przy wełnie zgrzebnej i wełnie czesankowej C 11 koron,

przy wełnie cigajskiej (D-wełnie) 9¹/₂ koron,

przy wełnie raczkowej (wełnie węgierskiej) (E-wełnie) 7¹/₂ koron.

Ta cena najwyższa, która zawiera także koszt przesyłki aż do stacji załadowania, rozumie się wraz z opakowaniem (workiem) w razie sprzedaży za gotówkę, nie obejmuje natomiast należności za pranie.

§ 2.

Cena najwyższa, ustanowiona w § 1., wchodzi w życie w dniu 7. maja 1915.

Zakazuje się począwszy od powyższego dnia przez czas mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia sprzedawania wełny po cenie wyższej od oznaczonej ceny najwyższej.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania do sprowadzania wełny z zagranicy celnej.

§ 4.

Za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia będą karali władze polityczne pierwszej instancji grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

110.**Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych i Ministra sprawiedliwości z dnia 5. maja 1915,**

którem uzupełnia się i zmienia się rozporządzenie z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 273, o tworzeniu list sędziów przysięgłych na rok 1915.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na terminy, czasokresy i postępowanie, zarządza się, co następuje:

1. Postępowanie, jeżeli pierwotnej listy nie wyłożono jeszcze do przeglądu.**Wykładanie list pierwotnych w lipcu 1915.****§ 1.**

Gminy, które w chwili rozpoczęcia się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia nie wyłożyły jeszcze do wolnego przeglądu pierwotnej listy sędziów przysięgłych na rok 1915, mają przerwać postępowanie, wyłożyć na nowo pierwotną listę z początkiem lipca 1915 i przeprowadzić postępowanie, przepisane w § 7. ustawy z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 121, o tworzeniu list sędziów przysięgłych.

Przedkładanie pierwotnych list.**§ 2.**

Sprostowane pierwotne listy mają naczelnicy gmin przesać najpóźniej do końca lipca 1915 staroście, w miejscowościach natomiast o własnych statutach gminnych do końca sierpnia 1915 prezydentowi trybunału sądowego pierwszej instancji.

2. Postępowanie z pierwotnymi listami, które już wyłożono do przeglądu, tudzież z ich dodatkami.**Zarządzenia tymczasowe.****§ 3.**

1. Gminy, w których w chwili rozpoczęcia się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia wyłożono już pierwotną listę do wolnego przeglądu, mają przeprowadzić postępowanie, przepisane w § 7. ustawy o tworzeniu list sędziów przysięgłych i sprostowaną pierwotną listę na razie przechować.

2. Gminy, które w oznaczonej chwili nie wyłożyły jeszcze do wolnego przeglądu dodatku do pierwotnej listy, sporządzonego stosownie do przepisu § 2. rozporządzenia z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 273, mają przerwać postępowanie i pierwotną listę tudzież dodatek na razie przechować.

3. Gminy, w których w oznaczonej chwili wyłożono już do wolnego przeglądu dodatek do pierwotnej listy, sporządzony stosownie do przepisu § 2. rozporządzenia z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 273, mają przeprowadzić postępowanie sprostowawcze i pierwotną listę tudzież sprostowany dodatek na razie przechować.

4. Gminom, które przedłożyły już pierwotną listę — czy to ją samą czy też z dodatkiem — starostom lub prezydentom trybunałów sądowych pierwszej instancji (§ 3. rozporządzenia z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 273), należy listy te zwrócić do tymczasowego przechowania.

Zbadanie i ponowne sprostowanie w lipcu 1915.**§ 4.**

W gminach, posiadających już sprostowaną pierwotną listę, ma komisja gminna z początkiem lipca 1915 zbadać, czy w stosunkach, które były miarodajne dla sporządzenia pierwotnej listy i jej sprostowania, od tego czasu zaszły zmiany. Jeżeli okaże się z tego zbadania, iż należy osoby wykreślić z pierwotnej listy lub na nowo wpisać do tej listy, w takim razie wpisze się ich imiona i nazwiska w dodatku do pierwotnej listy w dwóch grupach i to w porządku alfabetycznym; obok imion i nazwisk osób na nowo zapisanych należy przytoczyć daty, przepisane w § 5., ustęp 2., ustawy o tworzeniu list sędziów przysięgłych.

Przy osobach obowiązanych do służby wojskowej a już od początku wpisanych do pierwotnej listy i przy osobach obowiązanych do służby wojskowej, które wpisano na nowo w dodatku, należy uwidocznnić, czy je powołano do służby wojskowej lub czy one mają spodziewać się swego powołania. Uwagi tego rodzaju, które już pierwaj poczyniono w pierwotnej liście, należy sprawdzić.

Dodatek stanowi część pierwotnej listy.

§ 5.

W gminach, posiadających już sprostowaną listę pierwotną i dodatek do niej, ma komisja gminna z początkiem lipca 1915 zbadać, czy w stosunkach, które były miarodajne dla sporządzenia

i sprostowania pierwotnej listy oraz dodatku, od tego czasu zaszły zmiany. Jeżeli okaże się z tego zbadania, że należy niektóre osoby wykreślić z pierwotnej listy lub z dodatku albo na nowo wpisać do tej listy, w takim razie wpisze się ich imiona i nazwiska w drugim dodatku do pierwotnej listy w dwóch grupach i to w porządku alfabetycznym; obok imion i nazwisk osób na nowo zapisanych należy przytoczyć daty, przepisane w § 5., ustęp 2., ustawy o tworzeniu list sędziów przysięgłych.

Przy osobach obowiązanych do służby wojskowej a wpisanych do pierwotnej listy i do pierwszego dodatku tudzież przy osobach obowiązanych do służby wojskowej, które na nowo wpisano w drugim dodatku, należy uwidocznic, czy je powołano do służby wojskowej lub czy one mają spodziewać się swego powołania. Uwagi tego rodzaju, które już pierwaj poczyniono w pierwotnej liście i w pierwszym dodatku, należy sprawdzić.

Oba dodatki tworzą część pierwotnej listy.

§ 6.

Pierwotną listę, sprawdzoną po myśli § 4. lub po myśli § 5., należy wraz z dodatkiem (§ 4.) lub wraz z obydwoma dodatkami (§ 5.) wyłożyć do wolnego przeglądu.

Do publicznego ogłoszenia, prawa wnoszenia zarzutów i korzystania z powodów uwalniających stosuje się § 6. ustawy o tworzeniu list sędziów przysięgłych. O ile jednak chodzi o osoby, które już wpisano do początkowo utworzonej pierwotnej listy lub do dodatku już raz sprostowanego (§ 2. rozporządzenia z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 273, i § 3., punkt 3. niniejszego rozporządzenia) lub je w nich pominięto, można oprzeć zarzut tylko na takich okolicznościach, które zaszły po upływie poprzedniego terminu do podnoszenia zarzutów. Taksamo można co do tych osób — z wyjątkiem powołania do służby wojskowej — podnosić tylko powody uwalniające, które zaszły do tego czasu. Poza tem należy w nowem postępowaniu sprostowawczem zastosować przepisy § 7. ustawy o tworzeniu list sędziów przysięgłych.

§ 7.

Nowe postępowanie sprostowawcze, zarządzone w § 6., nie ma miejsca, jeżeli następstwem sprawdzenia pierwotnej listy (§ 4.) lub sprawdzenia pierwotnej listy i jej dodatku, który już raz sprostowano, było jedynie wykreślenie zmarłych i zanotowania dat o powołaniu do służby wojskowej.

Przedłożenie pierwotnych list i dodatków.

§ 8.

Sprostowane pierwotne listy i w danym razie sprostowane dodatki mają naczelnicy gmin przesłać najdalej do końca lipca 1915 staroście, w miejscowościach natomiast o własnych statutach gminnych do końca sierpnia 1915 prezydentowi trybunału sądowego pierwszej instancyi.

3. Tworzenie list rocznych i ewentualnych uzupełniających list pierwotnych.

§ 9.

Listy roczne na rok 1915 należy sporządzić w pierwszej połowie września.

§ 10.

Uzupełniające listy pierwotne (§ 14. ustawy o tworzeniu list sędziów przysięgłych) należy sporządzić tylko wtedy, jeżeli pierwotne listy odnośnego okręgu trybunału sądowego razem wzięte nie zawierają przynajmniej czterystu osób, powołanych do sprawowania urzędu sędziego przysięgłego.

4. Tworzenie listy służbowej.

§ 11.

Listę służbową należy sporządzić w połowie września.

5. Rozpoczęcie się mocy obowiązującej tego rozporządzenia.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z trzecim dniem po dniu ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LI. — Wydana i rozesłana dnia 8. maja 1915.

Treść: (№ 111. i 112.) 111. Rozporządzenie, dotyczące zabezpieczenia użytkowania paszy i pastwisk w roku 1915.
— 112. Rozporządzenie, dotyczące wybicia i wydania nowych monet zdawkowych waluty koronowej.

111.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i sprawiedliwości z dnia 6. maja 1915,

dotyczące zabezpieczenia użytkowania paszy i pastwisk w roku 1915.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W roku 1915 obowiązany jest każdy właściciel gruntu do użycia wszystkich swoich łąk, pastwisk i wzgórz na produkcję paszy lub wypasania ich przez rolnicze bydło użytkowe.

§ 2.

Komisye dla żniw, ustanowione na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 200, mają starać się w obrębie obszaru, dla którego zostały ustanowione o to, aby produkcja paszy i wypasanie przez rolnicze bydło użytkowe dokonane były w czasie należytych i w całości.

W tym celu są komisye dla żniw obowiązane w szczególności do:

1. stwierdzenia, dla których łąk, pastwisk i wzgórz potrzeba celem ich należytego użytkowania z powodu powołania ich posiadaczy (użytkowców) lub z powodu innych przeszkód, wywołanych stanem wojennym, pomocy tudzież postarania się o taką pomoc;

2. stwierdzenia, których łąk, pastwisk i wzgórz, mimo ich przydatności użyto dotychczas wcale lub niewystarczająco do produkcji paszy lub wypasania przez rolnicze bydło użytkowe. Komisye dla żniw mają przedłożyć najdalej do dnia 1. czerwca politycznej władzy powiatowej spis takich gruntów, i to z szczególnem uwzględnieniem powierzchni, przydatnych do produkcji suchej paszy; równocześnie należy podać, czy w gminie istotnie brak jest pastwisk i czy wobec tego zachodzi potrzeba użycia innych takich gruntów jako pastwisk dla bydła użytkowego.

§ 3.

Polityczna władza powiatowa winna po otrzymaniu tego wykazu bezzwłocznie wezwać właścicieli gruntów, wymienionych w § 2., l. 2., aby najdalej do końca czerwca przedłożyli dowód, iż sami użyli już dostatecznych środków zapobiegawczych, aby zabezpieczyć produkcję paszy lub wypasanie rolniczego bydła użytkowego, w obu wypadkach w pełnej mierze, zwyczajnej w danej miejscowości, czy to we własnym gospodarstwie czy też przez pozostawienie tego użytkowania innym osobom.

Jeżeli dowód ten nie zostanie przedłożony w ciągu wyżej oznaczonego terminu, wówczas może polityczna władza powiatowa odstąpić wszystkie niezupełnie wyzyskane grunta, przydatne na paszę i niezbędne dla zaspokojenia istotnej potrzeby powierzchni pastwiskowej i powierzchni wzgórz tej gminie, w której grunta te są położone, lub innej gminie, w której brak jest gruntów przydatnych na paszę, lub gruntów pastwiskowych, do zagospodarowania i wykorzystania, uwzględniając ich położenie i ich potrzebę.

§ 4.

Przy prowadzeniu gospodarstwa na gruntach przydzielonych upoważnioną jest gmina do używania dróg istniejących i do sporządzania nowych w razie potrzeby. Nadto może ona zarządzić wszystkie potrzebne środki dla zabezpieczenia użytkowania, w szczególności ogrodzić grunta płotem, urządzić miejsca do pojenia bydła, schroniska i inne tym podobne zwyczajne urządzenia.

§ 5.

Po ustaniu użytkowania ma gmina grunta przekazane bez zwłoki przywrócić do ich stanu pierwotnego.

§ 6.

Dochód z użytkowania gruntów przydzielonych wpływa do kasy gminnej.

Właściciel nie ma prawa do wynagrodzenia. Roszczenie o odszkodowanie od gminy przysługuje mu tylko co do takich szkód, które nie pozostają w związku z zwyczajnem prowadzeniem gospodarstwa na gruntach odstąpionych.

§ 7.

Przeciw zarządzeniom politycznej władzy powiatowej, wydanym w wykonaniu niniejszego rozporządzenia, nie jest dopuszczalna dalsza droga prawna, pominąwszy sprawy karne.

§ 8.

Kto działa wbrew jednemu z przepisów, zawartych w niniejszem rozporządzeniu lub jednemu z zarządzeń, wydanych na jego podstawie przez polityczną władzę powiatową, będzie karany przez tę władzę grzywną do 1000 K lub aresztem do 1. miesiąca.

§ 9.

Przepisy, obowiązujące właściciela na zasadzie niniejszego rozporządzenia, mają analogiczne zastosowanie również dla dzierżawcy, użytkowcy i innych osób, którym przysługują prawa rzeczowe.

§ 10.

Organa służby techniczno-lasowej administracji politycznej tudzież w tych krajach, gdzie istnieją władze agrarne, urzędowe organa agrarne, obowiązane są wspierać polityczne władze powiatowe, komisye dla żniw i gminy w wykonywaniu zadań, przekazanych im mocą niniejszego rozporządzenia.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

112.

Rozporządzenie Ministra skarbu z dnia 7. maja 1915,

dotyczące wybicia i wydania nowych monet
zdawkowych waluty koronowej.

Stosownie do umowy, zawartej przez Ministerstwo królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z Ministerstwem krajów świętej korony węgierskiej wybić się będzie z zastrzeżeniem uzyskania dodatkowego upoważnienia ustawowego, najwyżej do kwoty 20 milionów koron monety zdawkowe po dziesięć halerzy, ewentualnie także po dwadzieścia halerzy, a to z aliażu, składającego się z 50 części miedzi, 40 części cynku i 10 części niklu.

Z kilograma tego aliażu ma się uzyskać 333 dziesięcio-halerzówek, względnie 250 dwudziestu-halerzówek. Średnica ma wynosić przy dziesięcio-halerzówkach 19 mm, przy dwudziestu-halerzówkach 21 mm.

Wybicie tych monet odbywa się w obydwóch obszarach państwa tylko na rachunek odnośnego państwa. Z 20. milionów koron tych monet, które ma się wybić w obydwóch obszarach państwa, wybije się w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa, 14 milionów koron a w krajach świętej korony węgierskiej 6 milionów koron.

Wydawanie monet dziesięcio-halerzowych nastąpi stosownie do umowy, zawartej z królewsko-węgierskim Ministrem skarbu, począwszy od dnia 10. maja b. r.

Strona odwrotna monet zdawkowych, wybijanych w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa, będzie zawierała w wieńcu z liści dębowych oznaczenie wartości i liczbę roku wybicia, zaś strona odwrotna monet zdawkowych, wybijanych w krajach świętej korony węgierskiej, oznaczenie wartości a poniżej dwie na krzyż złożone gałązki wawrzynu. Pozatem wyposażenie tych monet zdawkowych będzie się zgadzało z wyposażeniem monet niklowych po dziesięć halerzy i po dwadzieścia halerzy.

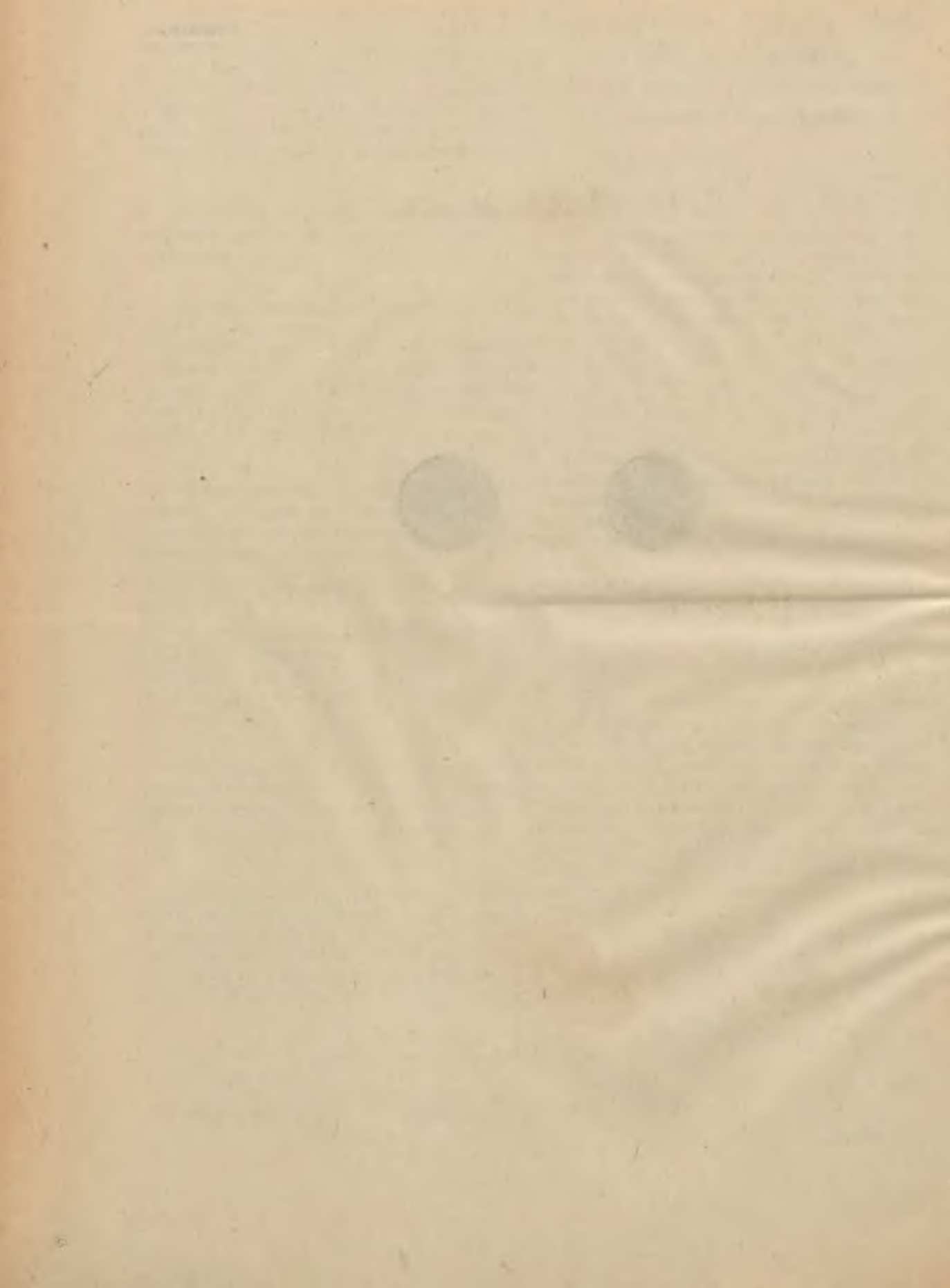
Zresztą wydane dla monet niklowych postanowienia ustaw, względnie układu monetarnego i waluty mają zastosowanie także do monet zdawkowych, wybitych z wymienionego aliażu. Rysunek strony odwrotnej nowych dziesięcio-halerzówek podaje się do powszechnej wiadomości w dodatku.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Engel wlr.

Dodatek.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LII. — Wydana i rozesłana dnia 9. maja 1915.

Treść: (113.—115.) 113. Rozporządzenie, dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w mięso. — 114. Rozporządzenie, dotyczące ograniczenia rzezi bydła rogatego i świń. — 115. Rozporządzenie, dotyczące handlu bydłem.

113.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem handlu i Ministrem rolnictwa z dnia 8. maja 1915,

dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w mięso.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzają się na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Dozwala się sprzedaży mięsa, surowego lub przyrządzonego (gotowanego, pieczonego, wędzonego itp.), tudzież dokonywanego w sposób przemysłowy podawania potraw, składających się całkowicie lub w części z mięsa tylko w pięciu dniach tygodnia.

Pod mięsem rozumie się w niniejszym rozporządzeniu mięso wołowe, cielęce, wieprzowe i mięso z kur z wyjątkiem wyrobów masarskich i wewnętrznych organów bitych zwierząt, jak płuc, wątroby, nerck, sadła, mózgu itp.

§ 2.

Polityczna władza krajowa ma oznaczyć i podać do publicznej wiadomości dni, w których

wolno sprzedawać mięso i dokonywać w sposób przemysłowy podawania potraw mięsnych.

§ 3.

W przypadkach, zasługujących na specjalnie wyjątkowe uwzględnienie, w szczególności zakładom leczniczym może polityczna władza powiatowa lub organ przez nią oznaczony, zezwalać na prośbę w każdym poszczególnym przypadku na wyjątki od postanowień, przytoczonych w § 1. i 2.

Przemysłowcy, którzy na podstawie takiego pozwolenia sprzedają mięso osobom trzecim, mają prowadzić książkę na zapiski; z książki tej musi być widocznym dla władzy, która udzieliła pozwolenia, imię i nazwisko tudzież miejsce zamieszkania partyi oraz ilość i rodzaj mięsa, sprzedanego każdej partyi.

§ 4.

Postanowienia §§ 1.—2. nie mają zastosowania do sprzedaży mięsa, dokonywanej celem dawania wiktowi osobom wojskowym, pobierającym wikt w naturze; rzeźnikom wolno jednak wydawać mięso tylko za potwierdzeniem, które należy wpisać do książki na zapiski (§ 3.).

§ 5.

W dniach, w których nie jest dozwolona sprzedaż mięsa, nie wolno przemysłowcom utrzymywać na składzie mięsa w ubikacjach przedsiębiorstwa, dostępnych dla kupujących.

Polityczna władza powiatowa a w miejscowościach, gdzie istnieje osobna rządowa władza policyjna, także ta władza jest upoważniona do zwiedzania w każdym czasie przez swoje organa ubikacyi, w których sprzedaje się mięso i do wglądania w zapiski przedsiębiorstwa.

§ 6.

Gminy obowiązane są do współdziałania w wykonywaniu niniejszego rozporządzenia.

§ 7.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i przepisów, wydanych na jego podstawie, będzie się karało, o ile czyn nie podpada pod surowsze postanowienia karne, grzywną do dwóch tysięcy koron lub aresztem do trzech miesięcy, natomiast w razie okoliczności obciążających grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec, można nadto o ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacyi przemysłowej, odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

114.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem handlu z dnia 8. maja 1915,

dotyczące ograniczenia rzezi bydła rogatego i świń.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzającego na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Krów, cielice i świń, które znajdują się w tak wysoko posuniętym stanie brzemiennym, iż stan ten widocznym jest dla osób, zajmujących się chowem, sprzedają lub rzezią bydła, nie wolno — poza wypadkiem rzezi z konieczności — sprzedawać na rzeź ani też bić.

§ 2.

Krowy dojne i krowy do chowu, cielęta płci żeńskiej i skastrowane, jakoteż cielice i woły do wieku 2¹/₂ lat tudzież byczki i byki do wieku 2 lat wolno sprzedawać na rzeź lub bić tylko za zezwoleniem urzędowym. Wiek 2¹/₂ lat poznaje się przez istnienie czterech, wiek 2 lat przez istnienie dwóch wielkich zębów siecznych.

Dla udzielania zezwolenia winna polityczna władza powiatowa w każdej odnośnej gminie ustanowić osobę znajdującą się na rzeczy. Dopóki nie nastąpi to ustanowienie, będzie funkcją tą wykonywana przez znajdującą się na rzeczy osobę, ustanowioną w myśl rozporządzeń z dnia 14. października 1914, Dz. u. p. Nr. 285 i z dnia 23. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 353, a w braku jej przez naczelnika tej gminy, w której znajduje się gospodarstwo hodowcy względnie poszczególnego rolnika, trzymającego bydło.

Polityczna władza krajowa może dla odnośnego obszaru administracyjnego lub także tylko dla poszczególnych części tego obszaru przenieść upoważnienie do udzielania pozwoleń, przewidzianych w ustępie 1., na polityczną władzę powiatową lub na inny organ.

§ 3.

Każdy jest obowiązany na wezwanie władzy przyjąć urząd zwierzchniczego organu, wspomnianego § 2., ustęp 2., i wykonywać go według najlepszej wiedzy i sumienia.

Urząd ten jest urzędem honorowym.

§ 4.

Dla cieląt w wieku niższym niż 6 miesięcy należy hodowcy udzielić zezwolenia urzędowego celem rzezi lub sprzedaży na rzeź w takim razie, jeżeli on w ciągu ostatnich 6 miesięcy, licząc wstecz od dnia wniesienia prośby, conajmniej dwie trzecie cieląt, które mu przybyły, przeznaczył na hodowlę. Nadto musi cielę, przeznaczone w tym przypadku na rzeź, w dniu transportu wykazywać znamiona dojrzałego cielęcia to jest 8 całkowicie wyklutych zębów siecznych, otoczonych twardymi dziąslami, tudzież pępek zagojony.

§ 5.

Pozwolenia urzędowego co do cieląt i młodego bydła rogatego można nadto udzielić hodowcy względnie rolnikowi, trzymającemu bydło, z ważnych powodów.

Za takie powody należy uważać w szczególności:

1. Brak u cielęcia zdolności fizycznych do chowu;
2. choroby, wady i niedający się usunąć nędzny rozwój zwierząt;
3. brak potrzebnych ubikacji do trwałego, choćby tylko od biedy wystarczającego umieszczenia dla zwierząt;
4. brak potrzebnej karmy;
5. tego rodzaju położenie ekonomiczne hodowcy względnie rolnika, trzymającego bydło, iż brak dochodu z sprzedaży spowodowałby dotkliwy uszczerbek w jego utrzymaniu lub w prowadzeniu przedsiębiorstwa.

Takiego pozwolenia nie wolno jednak udzielić dla cieląt, które nie wykazują wymienionych w § 4. znamion dojrzałego cielęcia.

§ 6.

Dla krów dojnych i krów do chowu należy udzielić zezwolenia urzędowego do rzezi lub do odsprzedaży dla rzezi tylko wtedy, jeżeli dalsze trzymanie krowy ze względu na stosunki odnosnego przedsiębiorstwa nie przedstawia się jako uzasadnione pod względem gospodarczym.

§ 7.

W razie udzielenia pozwolenia urzędowego (§ 2.) wyda się hodowcy względnie rolnikowi, trzymającemu bydło, poświadczenie, zaopatrzone liczbą bieżącą, które należy przy sprzedaży zwierzęcia udzielić kupującemu. W poświadczeniu tem należy podać okoliczności, które były miarodajne dla udzielenia pozwolenia a prócz tego odnośnie do cielic, wołów i byków wiek ich według stanu uzębienia. Nadto należy wiek zwierząt uwidocznnić także w paszporcie bydłym w rubryce „Dokładny opis zwierząt“. Organ urzędowy (§ 2.) winien udzielone zezwolenia wciągać do spisu według numerów porządkowych z wyszczególnieniem istotnej ich treści. Poświadczenie to odbierze oglądacz bydła i mięsa przy sposobności przedsiębrania rzezi. Oglądacz bydła i mięsa ma zbierać poświadczenia i każdego tygodnia oddawać je naczelnikowi tej gminy, w której dokonywa się rzezi. Naczelnik gminy ma poświadczenia te przesyłać politycznej władzy powiatowej.

§ 8.

Jeżeli udzielanie zezwolenia urzędowego w myśl § 2., ustęp 3. przeniesiono na polityczną

władzę powiatową lub na inny organ, wówczas w razie transportu zwierzęcia celem rzezi może być dokonaniem wystawienie paszportu bydłowego dla dotyczącego bydłęcia dopiero po nadejściu zezwolenia na rzeź, udzielonego przez polityczną władzę powiatową lub przez wspomniany organ; zezwolenie to należy uwidocznnić w paszporcie bydłym i w odcinku kuponowym zeszytu z paszportami bydłecyjni, podając liczbę i datę odnosnego reskryptu urzędowego.

Jeżeli chodzi o transport bydłęcia, nie przeznaczonego na rzeź, wówczas należy na paszporcie bydłym umieścić zapisek „Nie wolno puścić na rzeź“.

§ 9.

Polityczna władza powiatowa wykonywa prawo nadzoru nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia i może zarządzenia naczelnika gminy, względnie specjalnego funkcjonariusza, ustanowionego po myśli § 2., zmienić lub je uchylić.

Przeciw odmowie udzielenia pozwolenia na rzeź wolno wnieść zażalenie w ciągu 14 dni do politycznej władzy powiatowej. Polityczna władza powiatowa rozstrzyga zażalenia stanowczo w ciągu 8 dni po wysłuchaniu gminy. Jeżeli sama polityczna władza powiatowa wydała rozstrzygnięcie w sprawie udzielenia zezwolenia na rzeź, wówczas nie można zacząć tego rozstrzygnięcia.

§ 10.

Zwierząt, wymienionych w § 2. gatunków, nie wolno bez przedłożenia poświadczenia, wspomnianego w § 7., względnie paszportu bydłowego, zaopatrzonego w klauzulę zezwolenia (§ 8.), dopuścić na targowicę bydłą, przeznaczoną dla bydła na rzeź.

§ 11.

Kto zwierzęta wymienionego w § 1. rodzaju sprzedaje na rzeź albo dopuszcza do rzezi, nadto

któ zwierzęta wymienionych w § 2. gatunków bez zezwolenia sprzedaje na rzeź lub do rzezi doprowadza,

któ takie zwierzęta bez zezwolenia na rzeź sprzedaje na ten cel lub

któ podaje świadomie daty nieprawdziwe celem uzyskania zezwolenia na rzeź lub

któ umyślnie sprowadza okoliczności miarodajne dla uzyskania zezwolenia na rzeź.

kto bez uzasadnionej przyczyny wzbrania się przyjąć urząd zwierzchniczego organu, wymienionego w § 2., lub nadał go piastować, w końcu

kto w inny sposób działa wbrew przepisom tego rozporządzenia,

staje się winnym przekroczenia tego rozporządzenia, za które będzie karany przez polityczną władzę powiatową grzywną do 500 koron względnie aresztem do jednego miesiąca.

Prócz tego może polityczna władza powiatowa w razie potrzeby zarządzić odpowiednie umieszczenie lub także sprzedaż odnośnych zwierząt na koszt i niebezpieczeństwo właściciela.

Jeżeli przekroczenie popełnione zostanie w wykonywaniu przemysłu, można nadto, o ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacji przemysłowej, odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 12.

Postanowienia §§ 1. i 2., nie mają zastosowania do:

- a) zwierząt, sprowadzonych dla rzezi z zagranicy;
- b) zwierząt, bitych z konieczności.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 14. maja 1915.

Równocześnie gaśnie moc obowiązująca rozporządzenia z dnia 23. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 353. Zezwolenia urzędowe, udzielone na zasadzie tego rozporządzenia, pozostają jednak w mocy.

Heinold wr.

Schuster wr.

Zenker wr.

115.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych z dnia 8. maja 1915,

dotyczące handlu bydłem.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Handlarze bydła winni przy wykonywaniu handlu bydła wykazywać się swem uprawnieniem przemysłowym przez okazanie karty przemysłowej.

§ 2.

Ustanowienie przez handlarzy bydła osób trudniących się zakupywaniem należy zgłosić u politycznej władzy powiatowej, właściwej dla stanowiska odnośnego przedsiębiorstwa przemysłowego; władza ta wystawia dla każdej z osób trudniących się zakupywaniem legitymację.

Wystawienie legitymacji może nastąpić tylko dla takich osób, które przedstawiają się jako zupełnie godne zaufania.

Przeciw osobom trudniącym się zakupywaniem a nieposiadającym legitymacji, należy wdrożyć postępowanie karne.

§ 3.

Handlarz bydła jest obowiązany do prowadzenia ksiąg na zapiski, do których należy zapisać wszystkie akty kupna i sprzedaży, wyszczególniając ceny zapłacone tudzież kwoty uzyskane, oraz do przedkładania tych ksiąg w każdej chwili politycznej władzy powiatowej na jej żądanie.

§ 4.

Polityczna władza krajowa jest upoważniona do wydania zakazu zakupywania bydła w poszczególnych obszarach przez chodzenie od domu do domu.

§ 5.

W razie gdyby na pewnym obszarze okazały się niewłaściwości odnośnie do handlu bydłem, wówczas upoważniona jest polityczna władza powiatowa z wyjątkiem, wymienionym w § 7., uczynić zawieszanie wystawiania paszportów bydłowych w poszczególnych gminach od swego upoważnienia.

Nie wolno udzielić takiego upoważnienia, jeżeli chodzi o kupno bydła przez handlarzy, którzy nie mogą wykazać swego uprawnienia przemysłowego, lub przez osoby trudniące się zakupywaniem a nie posiadające legitymacji (§ 2.).

§ 6.

Upoważnienie politycznej władzy powiatowej winien naczelnik gminy lub organ, któremu poruczono wystawianie paszportów bydłowych, uwiódzić tak na paszporcie bydłowym jak i na odciuku kuponowym zeszyciu z paszportami bydłowymi, podając datę i liczbę reskryptu urzędowego.

§ 7.

Dla obrotu bydłem, które nabywa rolnik od innego rolnika celem prowadzenia swego gospodarstwa, można także w razie zarządzenia, wydanego po myśli § 5., wystawiać paszporty bydłące bez zezwolenia politycznej władzy powiatowej.

Na paszporcie bydłącym należy w takim razie umieścić zapisek: „Wystawiono na zasadzie § 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 115. Nie wolno dopuścić do rzezi.“

§ 8.

Przeciw odmowie udzielenia upoważnienia, wymienionego w § 5., wolno wnieść w ciągu 8 dni przez polityczną władzę powiatową zażalenie do politycznej władzy krajowej; władza ta rozstrzyga stanowczo.

Ministerstwo rolnictwa wykonywa prawo nadzoru nad przestrzeganiem niniejszego rozporządzenia i może zmienić zarządzenia władz niższych i je uchylić.

§ 9.

Gminy są obowiązane do współdziałania w wykonywaniu niniejszego rozporządzenia.

§ 10.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karaly władze polityczne grzywnami do 5000 K, względnie aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni handlarz bydła, można o ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacyi przemysłowej, odebrać także uprawnienie przemysłowe.

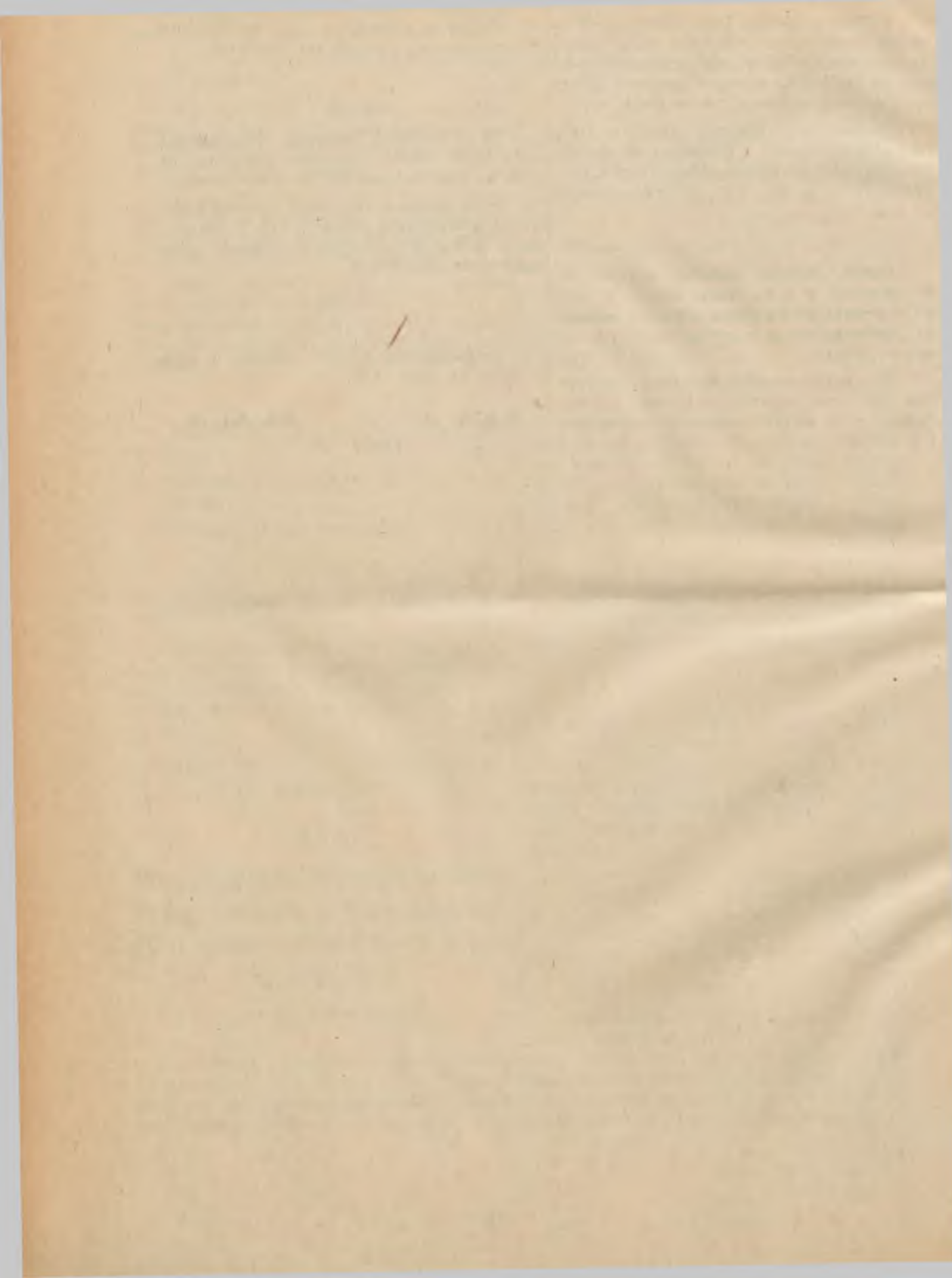
§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 14. maja 1915.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 12. maja 1915.

Treść: № 116. Rozporządzenie, dotyczące używania owsa do karmy.

116.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem rolnictwa z dnia 11. maja 1915,

dotyczące używania owsa do karmy.

Na zasadzie § 38., rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, którym reguluje się obrót zbożem i produktami z młewa, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyla się § 3., lit. d) rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41.

Wszystkie wydane na zasadzie § 2. tego rozporządzenia cesarskiego zezwolenia co do używania owsa do karmy tracą moc obowiązującą.

§ 2.

Aż do dalszego zarządzenia wolno trzymającym konie użyć do karmy dla każdego konia przeciętnie najwyżej 1 kg owsa (czystego, mieszanego, śrutowanego) dziennie.

Podwyższenie tego wymiaru w drodze pozwolenia urzędowego na zasadzie § 2. wspomnianego rozporządzenia cesarskiego jest niedopuszczalne.

§ 3.

Za przekroczenie tego rozporządzenia będzie karała polityczna władza powiatowa grzywną do 2000 koron lub aresztem do trzech miesięcy, w razie okoliczności obciążających natomiast grzywną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 17. maja 1915.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 15. maja 1915.

Treść: № 117. Rozporządzenie, którem w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami zmienia się częściowo rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. listopada 1914, którem wydano postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, dotyczącej powinności wojennych.

117.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 14. maja 1915,

którem w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami zmienia się częściowo rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326, którem wydano postanowienia wykonawcze do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych.

Uchyła się niniejszem ostatnie zdanie drugiego ustępu punktu 2. do § 18. tudzież punkt 2. do § 22. i punkt 2. do § 24. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326, jakoteż należące do nich załączniki I. i II., dotyczące stóp wynagrodzenia.

W ich miejsce wstępują następujące postanowienia:

Do § 22.

2. Wynagrodzenie za pożywienie w naturze wynosi:

za całą porcyę dzienną	1 K 89 h
za śniadanie	— „ 22 „
za obiad z całą porcyą mięsa	1 „ 29 „
za obiad z połową porcyi mięsa	— „ 89 „
za wiczerzę z połową porcyi	
mięsa	— „ 78 „
za wiczerzę bez porcyi mięsa	— „ 38 „

Wynagrodzenia za artykuły żywności ustanowione są w załączniku; wynagrodzenia te obowiązują tylko o tyle, o ile nie da się uzyskać na podstawie dobrowolnego porozumienia cen niższych.

Do § 24.

2. Za artykuły, nadające się do ustalenia cen jednolitych, należy w razie, jeżeli nie można uzyskać cen niższych w drodze dobrowolnego porozumienia, płacić wynagrodzenie według cen ustanowionych stosownie do postanowień wykonawczych do § 18., punkt 2.

Co do artykułów, zabranych z aptek cywilnych, obowiązują pod tem samym zastrzeżeniem taksy, obowiązujące przy zakupnie dla potrzeby szpitali i zakładów dobroczynnych. Celem ustalenia wartości pospolitej innych przedmiotów, tudzież ustalenia wynagrodzenia lub odszkodowania, wyznacza polityczna władza powiatowa o ile możności w porozumieniu z władzą wojskową, rzeczoznawcę w tych przypadkach, w których porozumienie dobrowolne nie przyjdzie do skutku. Jeżeli będzie chodziło prawdopodobnie o wynagrodzenie wyższe niż 1000 K, należy do oceny powołać reprezentanta władzy skarbowej. Co do sporządzania i przesyłania protokołu w sprawie oceny, tudzież co do rzeczoznawcy, obowiązują postanowienia wykonawcze do § 23.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po jego ogłoszeniu.

Georgi wlr.

Załącznik
(do §§ 22. i 23.)

Stopy wynagrodzenia za artykuły żywności.

Artykuły żywności		Wynagrodzenie		
		za	K	h
Chleb i pasza	Pszenica	g	*)	—
	Żyto (zboże)		*)	—
	Pośląd		36	—
	Jęczmień		*)	—
	Owies		*)	—
	Wyka		50	—
Mąki	Przednia mąka pszenna do pieczenia	kg	*)	—
	Mąka pszenna do gotowania		*)	—
	Mąka pszenna na chleb		*)	—
	Mąka pszenna jednolita		*)	—
	Mąka żytnia jednolita		*)	—
	Mąka jęczmienna		*)	—
Suche jarzyny	Ryz	g	125	—
	Krupy		70	—
	Grys pszenny		*)	—
	Bób (fasola)		78	—
	Soczewica		140	—
	Groch		100	—
	Groch łuskany		140	—
	Jagły		56	—
	Hreczka		42	—

*) Dla artykułów oznaczonych *) obowiązują ceny najwyższe, ustanowione każdorazowo w drodze rozporządzenia. W razie jeżeliby w przyszłości ustanowiono ceny najwyższe także dla innych artykułów, wymienionych w załączniku, wówczas ceny te wstępują w miejsce słów wynagrodzenia, oznaczonych w niniejszym załączniku.

Artykuły żywności		Wynagrodzenie			
		za	K	h	
Suche jarzyny	Tarhonya	kg	1	45	
	Makaron		1	45	
	Inne suszone potrawy mączne		1	40	
Świeże jarzyny	Ziemniaki	g	*)	—	
	Inne świeże jarzyny (kapusta, rodzaje kielu, buraki itd.)	kg	—	31	
	Kwaśna kapusta i kwaśne buraki		—	33	
Użytki i zaprawy	Kawa niepalona	g	320	—	
	Kawa palona		400	—	
	Herbata	kg	9	—	
	Kakao		6	50	
	Cukier w głowach (głowa cukru)	g	82	—	
	Cukier w kostkach		85	—	
	Sól	kg	—	28	
	Pieprz		3	10	
	Papryka		4	—	
	Kminek		1	30	
	Zielenina do zupy (suszona)		3	50	
	Cebula		—	58	
	Czosnek		1	50	
Napoje, ocet i oliwa	Wino	l	1	—	
	Piwo (łącznie z opłatami autonomicznymi)	hl	30	—	
	Wódka		1	20	
	Rum		1	60	
	Koniak	l	4	—	
	Ocet		—	20	
	Oliwa do jedzenia		2	20	
Mięso	Żywe bydło rzeźne z wyjątkiem bydła do chowu i dającego mleko	Woły	g żywej wagi	155	—
		Krowy		130	—
	Żywe bydło przeznaczone na zakłucie	Owce		70	—

*) Dla artykułów oznaczonych *) obowiązują ceny najwyższe, ustanowione każdorazowo w drodze rozporządzenia. W razie jeżeliby w przyszłości ustanowiono ceny najwyższe także dla innych artykułów, wymienionych w załączniku, wówczas ceny te wstępują w miejsce stóp wynagrodzenia, oznaczonych w niniejszym załączniku.

Artykuły żywności				Wynagrodzenie		
				za	K	h
Mięso, tłuszcz. ser	Żywe bydło przeznaczone na zakłucie	Świnie	nżej 65 <i>kg</i>	q żywej wagi	200	—
			między 65 a 130 <i>kg</i>		230	—
			ponad 130 <i>kg</i>		260	—
		Kozy		60	—	
	Mięso świeże	Wołowina		230	—	
		Baranina		160	—	
		Wieprzowina		250	—	
		Kozina		125	—	
	Mięso wędzone		320	—		
	Salami		500	—		
	Inne dające się przechowywać kielbasy		340	—		
	Słonina wędzona		360	—		
	Smalec świński		400	—		
	Masło	kg	3	70		
	Ser		2	80		
Pasza	Siano		11	—		
	Krupy owsiane		†)	—		
	Krupy jęczmienne		†)	—		
	Otręby		25	—		
	Słoma		7	—		
Materiał na opał, do oświetlenia i do wytwarzania ruchu	Twarde drzewo opałowe	<i>m</i> ³	12	50		
	Miękkie drzewo opałowe		11	—		
	Węgiel drzewny		13	60		
	Węgiel brunatny	q	2	20		
	Węgiel kamienny		3	40		
	Koks		4	—		
	Spirytus (90stopniowy)	l	—	97		
	Olej do palenia		2	—		
	Olej do samochodów	kg	1	—		
	Tłuszcz do samochodów (tłuszcz spoisty)		—	80		
Karbid		—	60			

†) Tutaj obowiązuje cena najwyższa, ustanowiona w drodze rozporządzenia dla owsa, względnie jęczmienia z dodatkiem, wynoszącym 2 korony za cetnar metryczny.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LV. — Wydana i rozesłana dnia 15. maja 1915.

Treść: (№ 118.—122.) 118. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania normalnotorowej linii kolejki elektrycznej od ulicy Grenzackergasse w X. dzielnicy Wiednia do urzędu akcyzowego Rothneusiedl. — 119. Rozporządzenie, którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministerjalne z dnia 9. lutego 1915 i z dnia 15. marca 1915, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów. — 120. Rozporządzenie, dotyczące ograniczenia dowozu i przewozu rozmaitych przedmiotów z krajów nieprzyjacielskich. — 121. Rozporządzenie o obowiązku zgłoszenia zapasów wełny owczej. — 122. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylenia ceł od tłustych olejów.

118.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 3. maja 1915,

dotyczące koncesjonowania normalnotorowej linii kolejki elektrycznej od ulicy Grenzackergasse w X. dzielnicy Wiednia do urzędu akcyzowego Rothneusiedl.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami reprezentacji gminnej c. k. stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia, która wpisana jest do rejestru handlowego pod firmą „Gmina Wiednia, miejskie koleje uliczne“, koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej linii kolejki elektrycznej od ulicy Grenzackergasse w X. dzielnicy miejskiej do urzędu akcyzowego Rothneusiedl, a to pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonaryuszka z ulg skarbowych, prze-

widzianych w artykułach VI. do XII. względnie XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka ma obowiązek ukończenia budowy wspomnianej na wstępie linii kolejowej najpóźniej w przeciągu jednego roku, tudzież oddania gotowej linii kolejowej na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający do dnia 24. marca 1989.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy złożyć ma koncesjonaryuszka na żądanie Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacji pieniędzy pupilarnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej linii kolejowej nadaje się koncesjonaryuszce prawo wywłaszczania według postanowień odnośnych przepisów ustawowych.

Takie samo prawo przyzna się koncesyonaryszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ile w celu budowy koncesyonowanej linii kolejowej ma się użyć ulic publicznych lub gruntów c. k. Skarbu nadwornego, które nie pozostają w zarządzie gminy Wiednia, winna koncesyonaryszka postarać się o zezwolenie obowiązanych do utrzymywania tych ulic, względnie tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielenia zezwolenia na ich używanie.

§ 5.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do wydanych w granicach ustawowego zakresu działania zarządzeń Ministerstwa kolei żelaznych i innych pozatem powołanych władz.

§ 6.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesyonaryszce powierzać ruchu na koncesyonowanej linii kolejowej osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

C. k. Rządowi wolno będzie uczynić zezwolenie na utrzymywanie koncesyonowanej linii kolejowej w ruchu na inny rachunek aniżeli na rachunek c. k. stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia zależnym od warunku, aby skrócono odpowiednio okres koncesyjny, oznaczony odnośnie do tej linii do dnia 24. marca 1989 tudzież termin uwolnienia, ustanowiony odnośnie do podatków i należności stemplowo-kuponowych jakoteż zastrzedz sobie prawo wykupna i prawo przepadku pod warunkami, które będą w takim razie bliżej określone.

§ 7.

Pozatem mają do tej linii zastosowanie §§ 6. do 13. włącznie, tudzież §§ 16. i 17. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 24. marca 1899, Dz. u. p. Nr. 58.

Forster wlr.

119.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 8. maja 1915,

którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministeryalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30 i z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się względnie ogłasza się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniach ministeryalnych z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30 i z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, spisy przedmiotów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

Przy końcu punktu 19. grupy I. należy dodać:

„tudzież korzeni cykoryi. suchych lub suszonych,“

W punkcie 7. grupy II. należy w miejsce słów: „skórek i skór w stanie surowym“ wstawić tekst następujący:

„wszelkich gatunków skór bydłych, w stanie surowym, skór końskich i świńskich, w stanie surowym tudzież świeżych skórek cielęcych, owczych, skórek z jagniąt i australskich oposumów,“

W punkcie 40. grupy II. należy skreślić słowa „bibuły... do arkuszach.“

Punkt 46. grupy II. ma opiewać: „futer owczych, jagniąt i australskich opossumów i sporządzonych z nich wyrobów futrzanych“

Punkt 54. grupy II. ma opiewać:

54. żelaza w sztabach, kutego, walcowanego, ciągnionego i takiejże stali: którym nie nadano formy tudzież o poprzecznym przekroju owalnym, sześciobocznym lub osmiobocznym,

Punkt 64. grupy II. należy przy końcu uzupełnić następującem brzmieniem:

„artykułów potrzebnych dla wojska z blachy emaliowanej (manierek, czarek na jedzenie itd.),“

Punkt 67. grupy II. ma opiewać:

67. kos, sierpów (także sierpów zębatych), dziganów (także kilofów) i łopat,

Punkt 114. grupy II. ma opiewać:

114. następujących materiałów lekarskich i towarów lekarskich:*)

amonjaku, antypiryny, aspiryny, atropiny, jakoteż korzeni i liści belladony, wody migdałowej, bromu i jego połączeń, katgutu, chininy, (kwasu solnego i siarczanego), chinosu, jedwabiu chirurgicznego, wodnika chloralu, chloroformu, kokainy i jej soli, kodeiny (kwasu solnego i fosforowego), dioniny, digalów, formaliny, fuksyny, jodu, jodka potasowego, jodka sodowego, jodoformu, jodiny, rtęci jodowej, mentolu, morfiny i jej soli, eteru do usypiania, opium, nalewki opiovej, perhydrolu, olejku miętowego, fenacetyny, pilokarpiny, pyrazolonum phenyldimetylicum i jego artykułów pochodnych (piramidonu itd.), soli rtęciowej, korzenia skupiętki wymiotnej, korzenia lukrecyonowego, korzenia rheum, korzenia kozłkowego, salipiryny i jej preparatów zastępczych, kwasu salicylowego i jego soli, nasieni strofantus i preparatów strofantus, stychminy i jej soli, styrakowcu, sulfonalu, taniny, tanalbiny (Albumin. tannic.), teobromu i jego połączeń z innemi solami, urotropiny (lekarskiej heksametylen-tetraminy), waseliny, weronalu, soli bismutowej, tudzież waty do opatrunków, gazy do opatrunków i innych materiałów opatrunkowych jakiegokolwiek bądź formy.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

*) Przedmioty, wydrukowane w dalszym ciągu drukiem rozstrzelonym, nie są zawarte w rozporządzeniach. powołanych w § 1.

120.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 14. maja 1915,

dotyczące ograniczenia dowozu i przewozu rozmaitych przedmiotów z krajów nieprzyjacielskich.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. wżeśnia 1914, Dz. u. p. Nr. 251, zakazuje się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim dowozu i przewozu następujących towarów poniżej wymienionych numerów taryfowych, zawartych w umownej taryfie celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, o ile towary te pochodzą z jednego z państw, pozostających z Austro-Węgrami w stanie wojny lub z kolonii i z obszarów, zostających pod ochroną jednego z tych państw:

Nr. t. 108.	Palone płyny wysokokowe.
" " 109.	Wino (wino winogronowe) w beczkach lub szlaskach.
" " 110.	Wino musujące.
" " 197.	Koronki, także hafty ażurowe (towar wypalany).
" " 210.	Batysty, gazy, linony i inne tkaniny rzadkie.
" " 237. b.	Kobierce wiązane.
" " 237. c.	Kobierce pod nogi innego rodzaju tudzież takie kobierce z pilśni, także drukowane.
" " 247.—260.	Towary z samego jedwabiu i towary półjedwabne.
" " 261.	Kwiaty sztuczne, gotowe, całe lub w części z materiałów tkackich.
" " 263.	Pióra strojne, przysposobione i roboty z nich.
" " 268.	Kapelusze damskie i dla dziewcząt, wszelkiego rodzaju.
" " 269.	Kapelusze wszelkiego rodzaju, przystrojone.
" " 274.	Suknie, stroje i inne szyte przedmioty z materiałów tkanych.
" " 276. b.	Towary szcztotkarskie, osob. nie wym. z oprawą, z przednich materiałów (z wyjątkiem pendzli).
" " 296./300.	Bibułki na papierosy wszelkiego rodzaju.
" " 341.	Rękawiczki, skórzane.
" " 361. c.	Towary osob. nie wym. z pianki morskiej, lawy, celuloitu itp.

Nr. t. 361. e.	Towary osob. nie wym. z szylkretu, prawdziwe lub naśladowane, także w połączeniu z pospolitymi, przednimi lub innymi najprzedniejszymi materiałami.
" " 380.	Płyty do celów fotograficznych, wrażliwe na światło.
" " 468.	Pióra do pisania i pochwy do piór.
" " 524.	Biżuterje.
" " 631.	Ocya, tuszcze i olejki, perfumowane.
" " 632.	Wyskokowe esencje aromatyczne.
" " 633.	Perfumy, kosmetyki.
" " 637. b.	Mydło, przednie t. j. perfumowane lub w tabliczkach, kulkach, puszkach, słoikach.

Przy dowozie i przewozie takich towarów winien uprawniony do rozporządzenia wręczyć temu organowi celnemu, który obejmuje nadchodzący towar, oświadczenie pisemne, że towary nie są wytworami państw, prowadzących wojnę z Austro-Węgrami, lub kolonii albo obszarów, zostających pod ochroną takich państw. Prócz tego należy co do prawdziwości tego oświadczenia przedłożyć dowód:

1. przez świadectwo co do miejsca wytworzenia towaru, wystawione przez jedną z władz państwowych kraju, z którego towar pochodzi, a potwierdzone przez właściwy c. i k. konsulat lub wystawione przez ten ostatni albo

2. przez przedłożenie papierów przewozowych, rachunków, kupieckiej wymiany listów itp.

Wystawienie oświadczenia, względnie przedłożenie dowodu co do kraju pochodzenia towarów nie jest potrzebne dla ruchomości osób podróżujących (art. X. l. 1. ustawy, zawierającej taryfę celną z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20.).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

121.

Rozporządzenie Ministra handlu, Ministra rolnictwa, Ministra spraw wewnętrznych i Ministra obrony krajowej z dnia 14. maja 1915

o obowiązku zgłoszenia zapasów wełny owczej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Każdy, kto posiada zapasy wełny owczej nie-przerobionej lub nie znajdujące się w przerabianiu w własnych lub w obcych ubikacjach lub dla innych je przechowuje, obowiązany jest zgłosić te zapasy u władzy według stanu z dnia 20. maja 1915, tudzież według stanu z dnia 1. i 15. czerwca — zaś począwszy od miesiąca lipca 1915 miesięcznie według stanu z dnia pierwszego każdego miesiąca — a to w ciągu 8 dni, licząc od podanych terminów. Wełnę owczą jedynie praną nie należy uważać za przerobioną i wobec tego podlega ona obowiązkowi zgłoszenia. Kto zapas swój już zgłosił, jest tylko wówczas obowiązany do dalszego zgłoszenia, jeżeli w jego zapasie powstała zmiana.

Wytwórcy i handlarze wełny obowiązani są donieść także przy sposobności pierwszego zgłoszenia, jakie ilości wełny i komu (handlarzom, fabryce) dostarczyli jej z tegorocznych strzyżyn owiec; w następnych zgłoszeniach są oni obowiązani donieść, jakie ilości i komu (handlarzom, fabryce) dostarczyli od chwili zgłoszenia poprzedniego.

Obowiązek zgłoszenia nie odnosi się do tych zapasów, które posiadacz potrzebuje dla własnego gospodarstwa lub dla celów przemysłu domowego; nie odnosi się on również do wełny z owiec zdechłych, wełny garbarskiej, kuśnierskiej i wełny sztucznej tudzież do odpadków wełny.

§ 2.

Zgłoszenia należy dokonać u władzy politycznej pierwszej instancji, w której okręgu znajdują się zapasy.

Do skutecznienia zgłoszeń należy używać wyłącznie wzorów, znajdujących się u tych władz i u zwierzchności gminnych. Zgłoszenia należy skutecznie w dwóch egzemplarzach.

W razie przesyłania pocztą należy nadać je najpóźniej w ostatnim dniu terminu. Jeden egzemplarz zgłoszenia pozostaje u politycznej władzy pierwszej instancji, drugi winna władza ta przesłać natychmiast bezpośrednio Ministerstwu handlu.

§ 3.

Wytwórcy wełny mogą swe zgłoszenia skutecznie także ustnie u tej zwierzchności gminnej, w której okręgu znajduje się zapas wełny owczej, mający być zgłoszony. W takim razie zwierzchności gminne mają dokonać wypełnienia wzorów i przesłać te wzory w ciągu przepisane terminu właściwej politycznej władzy pierwszej instancji.

§ 4.

Nad wykonaniem obowiązku zgłoszenia czuwać będzie Ministerstwo handlu, posługując się inspektorami przemysłowymi i innymi odpowiednimi organami. W tym celu można urzędownie zwiedzać ubikacje składowe i inne zakłady tudzież wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 5.

Za czynności. sprzeciwiające się przepisom niniejszego rozporządzenia, będą kary polityczne władze pierwszej instancji grzywnami do 5000 K lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

122.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 14. maja 1915,

dotyczące czasowego uchylenia^o cel od tłustych olejów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, uchyła się aż do dalszego zarządzenia w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim w ślad za rozporządzeniami z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 16, tudzież z dnia 9. i 22. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 31 i 43, z dnia 16. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 62, tudzież z dnia 19. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 103 cła od tłustych olejów XII. klasy taryfowej, objętej umowną taryfą celną obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, którą ogłoszono ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Zenker wlr.

1881
The following is a list of
the names of the persons who
were present at the meeting
of the Board of Directors
of the [unclear] Company
held on the [unclear] day
of [unclear] 1881.

[The following text is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a list of names and possibly titles or positions.]

[The following text is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a list of names and possibly titles or positions.]

[The following text is extremely faint and illegible due to the quality of the scan. It appears to be a list of names and possibly titles or positions.]

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. maja 1915.

Treść: (№ 123. i 124.) 123. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia i zmian rozporządzenia z dnia 2. września 1914, którem wydatuje się na czas zawikłań wojennych wyjątkowe postanowienia w dziedzinie przepisów patentowych. — 124. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia § 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, którem wydatuje się ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

123.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, handlu i sprawiedliwości z dnia 17. maja 1915,

dotyczące uzupełnienia i zmian rozporządzenia z dnia 2. września 1914, Dz. u. p. Nr. 232, którem wydatuje się na czas zawikłań wojennych wyjątkowe postanowienia w dziedzinie przepisów patentowych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na czasokresy, terminy i postępowanie, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie z dnia 2. września 1914, Dz. u. p. Nr. 232, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

1. Do § 2. wstawia się następujące ustępy jako ustęp drugi, trzeci i czwarty:

„Innym osobom, aniżeli wymienionym w ustępie poprzednim, można na prośbę dozwolić tego odroczenia co do zapłaty, jeżeli osobom tym przeszkodzono wskutek wydarzeń wojennych w uiszczeniu opłaty w czasie należywym.

Nie można już więcej zezwolić na odroczenie uiszczenia opłat, wymienionych w ustępie pierwszym l. 1. i 2., po ogłoszeniu w dzienniku patentowym, że ogłoszenie patentu należy uważać za cofnięte, lub po wpisaniu zgaśnięcia patentu do rejestru patentowego. O odroczenie uiszczenia opłat, wymienionych w ustępie pierwszym l. 2., należy wnieść prośbę przed upływem terminu do uiszczenia opłaty.

Odroczenie jednej opłaty rocznej jest ważne dla każdej dalszej opłaty rocznej, która zapadnie w czasie trwania odroczenia.“

2. Ustęp przedostatni § 2. ma opiewać:

„Prośbę o odroczenie zapłaty, którą może wnieść także i kierownik przedsiębiorstwa bez polecenia, rozstrzyga stanowczo prezydent urzędu patentowego, który może udzielić stosownego

czasokresu do przedłożenia ewentualnie potrzebnych poświadczeń.“

3. Ustęp pierwszy § 3. ma opiewać:

„Jeżeli należało w ciągu okresu czasu ustanowionego w § 1. uiścić opłatę, której nieniszczenie pociągnęłoby za sobą zgaśnięcie patentu i jeżeli opóźnienie zapłaty spowodowane zostało wydarzeniami wojennymi bez zawinięcia posiadacza patentu lub jego zastępcy, wówczas należy uznać na prośbę, iż zgaśnięcie patentu nie nastąpiło.“

4. Do § 3. wstawia się jako ustęp drugi:

„Prośbę należy, uiszczając dodatkowo niezapłaconą należność, wnieść najdalej w ciągu jednego miesiąca po dniu, który będzie oznaczony w drodze rozporządzenia (§ 1.).“

§ 2.

Na podstawie próśb o odroczenie, które zostaną wniesione w ciągu dwóch miesięcy po dniu ogłoszenia tego rozporządzenia, można według rozporządzenia z dnia 2. września 1914, Dz. u. p. Nr. 232, zezwolić na odroczenie uiszczenia opłat rocznych, zapadłych po dniu 25. lipca 1914, także po ogłoszeniu w dzienniku patentowym, że ogłoszenie patentu uważa się za cofnięte, lub po wpisaniu zgaśnięcia patentu do rejestru patentowego.

Z chwilą udzielenia pozwolenia na odroczenie zapłaty wchodzi w moc prawa przywrócenie do stanu pierwotnego (§ 4. powołanego rozporządzenia) lub utrzymanie w mocy patentu (§ 3. tego samego rozporządzenia).

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.
Schuster wlr.

Trnka wlr.
Engel wlr.

124.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 18. maja 1915,

dotyczące uzupełnienia § 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11, którym wydaje się ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

Odnośnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułów 8., 9., 10., 12. i 13. państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, zarządza się na zasadzie § 8. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, co następuje:

§ 1.

§ 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11 uzupełnia się i otrzymuje następujące brzmienie:

Paszport na podróż, wystawiony przez jedną z władz zagranicznych, musi być zaopatrzony w wizę c. i k. misyi lub c. i k. konsulatu, upoważnionego do tego.

Paszporty na podróż, wystawiane cudzoziemcowi przez jedną z tutejszokrajowych władz reprezentacyjnych państwa, do którego on jest przynależny ze względu na swoje obywatelstwo państwowe, potrzebują wizy właściwej politycznej władzy powiatowej lub rządowej władzy policyjnej.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.
Hochenburger wlr.
Forster wlr.
Trnka wlr.
Zenker wlr.

Georgi wlr.
Heinold wlr.
Hussarek wlr.
Schuster wlr.
Engel wlr.

Morawski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVII. — Wydana i rozesłana dnia 20. maja 1915.

Treść: (№ 125.—128.) 125. Rozporządzenie cesarskie w sprawie administracji publicznej obszarów fortecznych. — 126. Rozporządzenie w sprawie własności w zakresie pomocy prawnej w Wiedniu. — 127. Rozporządzenie cesarskie w sprawie czasu nauki uczniów przemysłowych, powołanych do służby w pospolitem ruszeniu przed osiągnięciem wieku popisowego. — 128. Rozporządzenie w sprawie zakazu używania zielonego zboża na paszę.

125.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 6. maja 1915

w sprawie administracji publicznej obszarów
fortecznych.

Na mocy § 14. ustawy o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, wydaję następujące zarządzenia w celu ułatwienia wojskowych zarządzeń obronnych tudzież ochrony osób i mienia w obrębie twierdz w czasie trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych wojną:

§ 1.

Administracja publiczna w obrębie twierdz, o ile wchodzi ona w zakres działania władz politycznych I. instancji, rządowych władz policyjnych lub gmin, może być przez Ministra spraw wewnętrznych powierzona komisarzowi fortecznemu, jeżeli to zostanie uznane za potrzebne przez naczelną komendę armii.

§ 2.

Komisarz forteczny jest w zakresie administracji politycznej, policyjnej i gminnej w obrębie rejonu fortecznego jedyną rozstrzygającą i zarządzającą władzą I. instancji.

W sprawach, które mają styczność z interesami militarnymi, są zarządzenia komisarza zawisłe od zgody komendy twierdzy. Ma on na żądanie komendy twierdzy wydawać w obrębie swego prawnego zakresu działania wszystkie zarządzenia, konieczne dla strzeżenia i zabezpieczenia interesów militarnych.

§ 3.

Władze polityczne, policyjne i gminne, których siedziba urzędowa leży w obrębie twierdzy, podlegają komisarzowi fortecznemu, a mianowicie organa gminne uchwalające, w charakterze rad przybocznych, zaś wykonawcze w tym samym charakterze.

§ 4.

Z tych gmin oraz okręgów politycznych i policyjnych, których granice przecięte są granicami rejonu fortecznego, może naczelnik władzy krajowej te części, które przypadają na rejon forteczny, złączyć z podobnym obszarem administracyjnym, leżącym w obrębie twierdzy, zaś części, leżące poza rejonem fortecznym, z takim samym obszarem administracyjnym, leżącym poza tym rejonem.

W tym wypadku zakres działania gmin oraz władz politycznych i policyjnych I. instancji musi być ograniczony na te części własnego terytorium administracyjnego, które leżą wewnątrz względnie na zewnątrz rejonu fortecznego.

Zażalenia przeciw postanowieniom i zarządzeniom komisarza fortecznego wnosi się do naczelnika kraju.

O ile chodzi o sprawę, należącą do własnego zakresu działania gminy lub o nowe obciążenie gospodarstwa gminnego, rozstrzyga naczelnik kraju w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§ 6.

Dalsze zarządzenia, jakie będą potrzebne dla uregulowania publicznej administracji w obrębie twierdzy, mogą być wydane w drodze rozporządzenia.

Ustanowienie komisarza fortecznego (§ 1.) jakoteż dalsze zarządzenia wojenne, wydane w myśl pierwszego ustępu, również jak uchylene, będą ogłoszone w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych tego królestwa lub kraju, w którym leży odnośna twierdza.

§ 7.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Uchylenie jego ważności zostanie ustanowione w drodze rozporządzenia.

Wykonanie jego poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych i Memu Ministrowi obrony krajowej.

Wiedeń, dnia 6. maja 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

126.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 15. maja 1915

w sprawie właściwości w zakresie pomocy prawnej w Wiedniu.

Na mocy § 37., ustęp 4., normy jurysdykcyjnej (artykuł IV., l. 6, noweli o uproszczeniu czynności sądów) zarządza się:

(1) Dla czynności w zakresie pomocy prawnej w cywilnych sprawach prawnych łącznie z aktami realnymi (§ 117. n. j.), które mają być przeprowadzone w Wiedniu w dzielnicach I do XX, a zatem z wyłączeniem XXI. dzielnicy Floridsdorf, jest miejscowo właściwy każdy sąd powiatowy, w którego okręgu ma być udzielona chociażby tylko częściowo pomoc prawna.

(2) Gdy rozchodzi się o przesłuchanie, wówczas właściwość do przedsięwzięcia czynności w zakresie pomocy prawnej uzasadnia nie tylko miejsce zamieszkania, lecz także siedziba wykonywania przedsiębiorstwa lub zawodu przez osobę, która ma być przesłuchana.

(3) Gdy tym sposobem właściwych jest kilka sądów powiatowych w Wiedniu, należy wnieść prośbę do tego sądu powiatowego, w którego okręgu pomoc prawna może być według uznania wezwanego sędziego najskuteczniej udzielona, w razie zaś wątpliwości, do tego sądu powiatowego, który ma udzielić pomocy prawnej w znaczniejszej części.

(4) Jeśli sąd wezwany, nie jest właściwy, winien on odstąpić wezwanie sądowi, w myśl powyższych zasad właściwemu.

(5) Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. czerwca 1915.

Hochenburger wkr.

127.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 17. maja 1915

w sprawie czasu nauki uczniów przemysłowych, powołanych do służby w pospolitem ruszeniu przed osiągnięciem wieku popisowego.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Czas nauki tych uczniów przemysłowych (§ 97. ustawy przemysłowej), którzy z powodu obecnego stanu wojennego przed osiągnięciem wieku popisowego (§ 16., punkt 1., ustęp 3., ustawy wojskowej z dnia 5. lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 128) zostali powołani jako obowiążani do pospolitego ruszenia do służby w pospolitem ruszeniu, uważa się za ukończony, jeśli uczeń w dniu wstąpienia do służby wojskowej odbył przynajmniej dwuletni czas nauki.

§ 2.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Wykonanie jego poruczam Memu Ministrowi handlu w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 17. maja 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

128.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 19. maja 1915

w sprawie zakazu używania na paszę zielonego
zboża.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych wojną, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się używania na paszę zielonego, nie jako pokarm mieszany uprawianego zboża (pszenicy, żyta, jęczmienia, owsa), w zżętym stanie lub przez wypasanie.

§ 2.

O ileby wskutek nadzwyczajnych wydarzeń, jak objedzenia przez myszy, zmarznięcia lub innych szkód nie było wskazane ze względów gospodarczych, aby uszkodzony plon zupełnie dojrzał, może polityczna władza powiatowa, w której okręgu leży pole uprawne, zezwolić po wysłuchaniu właściwej komisji żniw, ustanowionej na mocy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 200 na użycie takiego zboża na paszę.

§ 3.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą karane przez polityczne władze powiatowe I. instancji grzywnami do 500 K lub aresztem do jednego miesiąca.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Heinold wkr.

Zenker wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVIII. — Wydana i rozestana dnia 21. maja 1915.

Treść: (№ 129. i 130.) 129. Rozporządzenie cesarskie w sprawie przyznania uwolnień od należności na cele subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej w roku 1915. — 130. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 20. maja 1915, z sprawie przyznania uwolnień od należności w celu subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915.

129.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 20. maja 1915

w sprawie przyznania zwolnień od należności na cele subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej państwowej z 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, jak następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd przyznawać uwolnienie od należności stemplowych i bezpośrednich dla wpisów hipotecznych prawa zastawu na rzecz pożyczek, zaciąganych w celu przyspożenia środków pieniężnych, potrzebnych dla subskrybowania pożyczki wojennej z roku 1915, dalej dla dokumentów dłużnych i ekstatulacyjnych, wystawianych z powodu zaciągania i spłaty takich pożyczek hipotecznych, jak również dla podań o wpis hipoteczny lub o wykreślenie prawa zastawu dla tych pożyczek.

Ulgi te mogą być udzielone jednakże tylko dla takiej kwoty pożyczkowej, która nie przewyższa

połowy nominalnej kwoty pożyczki wojennej, subskrybowanej przez podejmującego pożyczkę.

Pozbycie się przed dniem 15. września 1916 przez zaciągającego pożyczkę subskrybowanej pożyczki wojennej przez dobrowolne akty prawne między żyjącymi, pociąga za sobą utratę przyznanego uwolnienia od należności. Każde takie pozbycie winno tedy być w ciągu trzydziestu dni podane do wiadomości władzy skarbowej, pod rygorem skutków prawnych z §§ 79. i 80. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 2.

Bliższe przepisy co do postępowania przy uzyskiwaniu ulg oznaczonych w § 1., co do dowodu, że zostały spełnione warunki, od których te ulgi są zależne, co do doniesienia, przewidzianego w § 1., ustęp 3. i co do innych zarządzeń, koniecznych dla zabezpieczenia skarbu państwa przeciw niedozwolonemu korzystaniu z ulg, zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

§ 3.

Podania wnoszone przez podlegającego opiece (przez fundację) celem uzyskania zezwolenia władzy opiekuńczej lub fundacyjnej do subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915 lub

celem zrealizowania praw majątkowych, potrzebnych dla zapłacenia podpisanej pożyczki wojennej, są wolne od stempla.

§ 4.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą wsteczną na czas ubiegły od dnia 8. maja 1915, poruczam memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, 20. maja 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

130.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. maja 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 20. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 129 w sprawie przyznawania uwolnień od należności na cele subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915.

Dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 20. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 129, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Na mocy upoważnienia, udzielonego rozporządzeniem cesarskim z dnia 20. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 129, przyznaje się pożyczkom hipotecznym, zaciąganym w celu przysporzenia środków pieniężnych, potrzebnych dla subskrybowania austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915, przy zaistnieniu podpisanych tem rozporządzeniem warunków, uwolnienia od należności stemplowych i bezpośrednich o tyle, o ile kwota pożyczki przy wypłacie jej gotówką nie przekracza ćwierci, zaś przy pożyczce, wypłaconej listami zastawnymi połowy nominalnej kwoty pożyczki wojennej, subskrybowanej przez zaciągającego pożyczkę. Uwolnienie od należności rozciąga się:

1. na dokumenty dłużne i ekstabulacyjne, wystawione z powodu zaciągania i spłaty takich pożyczek hipotecznych,

2. na podania o wpis hipoteczny lub wykreślenie prawa zastawu dla takich pożyczek i

3. na wpis hipoteczny prawa zastawu, przytoczonego pod 2.

Z ulg tych można tylko wówczas korzystać, gdy z dokumentu dłużnego jest widoczne, iż pożyczka ma służyć na cel określony w pierwszym ustępie. Dokumenty dłużne i ekstabulacyjne, jak również podania o wpis hipoteczny lub wykreślenie prawa zastawu dla pożyczki, winny być zaopatrzone w górnym brzegu na pierwszej stronie uwagą: „wolne od stempla na mocy § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 20. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 129.“

§ 2.

Ulg należnościowe z § 1. tracą skuteczność:

1. gdy biorący lub udzielający pożyczki nie wniesie na czas (§ 3.) podania do władzy skarbowej o przyznanie ulg należnościowych;

2. gdy władza skarbowa odmówi przyznania ulg z powodu braku warunków, przepisanych tem rozporządzeniem;

3. gdy biorący pożyczkę pozbywa się w czasie do dnia 15. września 1916 podpisanej przezeń austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915 przez dobrowolny akt prawny między żyjącymi lub

4. nie uczyni zadość zobowiązaniom, nałożonym nań w § 5.

Gdy ulgi należnościowe tracą skuteczność, należy ściągnąć dodatkowo należności stemplowe i bezpośrednie, na które się zwolnienie rozciągało.

§ 3.

Biorący lub udzielający pożyczki winien najpóźniej do dnia 15. lipca 1915 prosić o przyznanie ulg należnościowych, rozszczynonych według § 1. przez wniesienie podania bez stempla do krajowej władzy skarbowej (krajowej dyrekcji skarbu, dyrekcji skarbu), w której okręgu urzędowym znajduje się nieruchomości obciążona zastawem na rzecz pożyczki, lub w wypadku zbiorowego zastawu część główna. Termin ten może być z powodów, zasługujących na uwzględnienie przedłużony za zezwoleniem Ministerstwa skarbu.

Do podania tego należy dołączyć:

1. Potwierdzenie ze strony biura, przyjmującego subskrypcję na pożyczkę wojenną, że zaciągający pożyczkę subskrybował austriacką pożyczkę wojenną z roku 1915 i co do wysokości subskrybowanej przezeń kwoty nominalnej;

2. Potwierdzenie wspomnianego pod l. 1. biura, iż mu ta część wartości wymiennej pożyczki wojennej, subskrybowanej przez zaciągającego pożyczkę, która nie może być uzyskana przez obciążenie pożyczki wojennej zastawem, została wypłacona lub zapisana na jego korzyść.

Dokumenty oznaczone pod l. 1. i 2. poprzedniego ustępu są w myśl pozycyi taryfowej 102, lit. b, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 zwolnione warunkowo od stempla na dokumenty; nie podlegają stempłowi od załączników.

Tak zaopatrzone podanie o przyznanie ulgi należyściowej należy przedłożyć Ministerstwu skarbu do rozstrzygnięcia.

§ 4.

Gdy zaciągający pożyczkę pozbywa się w czasie przed dniem 15. września 1916 w całości lub części podpisanej przezeń pożyczki wojennej przez dobrowolny akt prawny między żyjącymi, winien o tem donieść krajowej władzy skarbowej, oznaczonej w § 3., podaniem wolnem od stempla w ciągu 30. dni po pozbyciu się. Niewypełnienie tego zobowiązania pociąga za sobą ten skutek, że niezapłacone z powodu podniesienia roszczenia o ulgi należyściowe, podlegające skali i stałe należyści będą ściągnięte w trzykrotnym, a należyści za wpisy, w podwójnym wymiarze (§§ 79. i 80. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

§ 5.

Zaciągający pożyczkę jest pod rygorem utraty ulg należyściowych (§ 2.) obowiązany do dnia

15. września 1916 wykazać się przed władzą skarbową na jej żądanie posiadaniem podpisanej przezeń pożyczki wojennej.

Od tego obowiązku jest zaciągający pożyczkę zwolniony, jeśli i jak długo papiery wartościowe subskrybowanej przezeń pożyczki wojennej są w ten ten sposób na jego nazwisko winkulowane, że uchylenie winkulacyi przed dniem 16. września 1916 może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministerstwa skarbu.

§ 6.

Podania wnoszone przez podlegającego władzy opiekuńczej (przez fundacyę) celem uzyskania zezwolenia władzy opiekuńczej lub fundacyjnej na subskrybcyę austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915 lub celem zrealizowania potrzebnych dla zapłacenia pożyczki wojennej praw majątkowych, mają być zaopatrzone na górnym brzegu pierwszej strony uwagą: „wolne od stempla na mocy § 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 20. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 129.“

§ 7.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie jednocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 20. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 129.

Pod warunkami, przepisanemi w tem rozporządzeniu mają ulgi z §§ 1. i 3. rozporządzenia cesarskiego zastosowanie także w tych wypadkach, w których skarb państwa nabył już prawo do należyści, na które się zwolnienie rozciąga, w czasie ubiegłym od dnia 8. maja 1915, przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozesłana dnia 21. maja 1915.

Treść: *Nr* 131. Rozporządzenie, dotyczące używania płynnego powietrza do wyrobu materiałów wybuchowych.

131.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 20. maja 1915,

dotyczące używania płynnego powietrza do wyrobu materiałów wybuchowych.

Na zasadzie § 1. ustawy z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134, zawierającej przepisy przeciw niebezpiecznemu dla ogółu używaniu materiałów wybuchowych i przeciw obchodzeniu się z nimi w sposób niebezpieczny dla ogółu, zarządza, co następuje:

§ 1.

Do materiałów wybuchowych, sporządzanych z płynnego powietrza (z płynnego tlenu) i z jednego z środków wchłaniających, który sam przez się nie jest materiałem wybuchowym, tudzież zużywanych bezpośrednio po sporządzeniu, nie mają zastosowania postanowienia rozporządzenia ministerialnego z dnia 2. lipca 1877, Dz. u. p. Nr. 68, w brzmieniu rozporządzenia ministerialnego z dnia 22. września 1883, Dz. u. p. Nr. 156.

§ 2.

Zezwolenie na wyrób i użytkowanie takiego materiału wybuchowego udziela polityczna władza powiatowa, a o ile chodzi o wysadzanie w powietrze, które ma być dokonane w przedsiębior-

stwach górniczych, wydobywających minerały zastrzeżone, górniczy urząd rewizyjny w porozumieniu z polityczną władzą powiatową.

§ 3.

Starający się o takie zezwolenie winni podać w swojej prośbie przedsiębiorstwo lub miejsce, gdzie mają być dokonane wysadzania zapomocą płynnego powietrza, tudzież rodzaj środka wchłaniającego i sposób uzyskania powietrza płynnego.

§ 4.

Można udzielić zezwolenia tylko pod warunkami, które wykluczają narażenie na niebezpieczeństwo osób i majątku, tudzież niebezpieczeństwo nadużycia.

Zezwolenie można odwołać, jeżeli nie zachodzą już warunki, pod którymi je udzielono.

§ 5.

W przedsiębiorstwach, w których wyrabia się materiały wybuchowe w myśl § 1., wolno przechowywać płynne powietrze tylko w chronionych przed przenikaniem ciepła naczyniach, nadających się do tego celu, i przemieszać na miejsce ich użytkowania.

Naczynia muszą być zabezpieczone przed stłuczeniem i rozlaniem się ich zawartości; wolno je tylko w taki sposób zamknąć, aby mogły ulatniać się gazy parujące, nie wytwarzając wewnątrz znacznego ciśnienia.

§ 6.

Płynne powietrze należy zdala utrzymywać od materiałów, które w zetknięciu z płynnym powietrzem mogą nagle zapłonąć; nie wolno jego przechowywać w ubikacjach, w których znajdują się przedmioty łatwo zapalne.

Zapasy płynnego powietrza należy w ten sposób przechowywać, aby były niedostępne dla osób niepowołanych.

§ 7.

Środek wchłaniający nie może zawierać materiałów, które w razie zetknięcia się z płynnym powietrzem nagle mogą zapłonąć.

§ 8.

Do wyrobu materiałów wybuchowych z płynnego powietrza, tudzież do ładowania, zatykania i oddania strzałów wybuchowych wolno używać tylko osób zaufanych i wyćwiczonych w wykonywaniu tego rodzaju robotach wybuchowych.

Dla tych osób winien przedsiębiorca wydać pouczenie, które musi być zatwierdzone przez władzę (§ 2.).

§ 9.

Jeżeli strzał zawiódł, wówczas wolno otworzyć strzałowy wyczyścić nie prędzej jak po upływie 15. minut po oddaniu strzału i ponownie go użyć.

§ 10.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania dla zarządu wojskowego.

§ 11.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LX. — Wydana i rozesłana dnia 21. maja 1915.

Treść: № 132. Rozporządzenie o posiadaniu broni, amunicji i materiałów wybuchowych, tudzież o obrocie tych przedmiotów.

132.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 20. maja 1915,

o posiadaniu broni, amunicji i materiałów wybuchowych tudzież o obrocie tych przedmiotów.

Oдноśnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, o zawieszeniu mocy obowiązującej artykułów 8., 9., 10., 12. i 13. państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się wskutek uchwały całego Ministerstwa na podstawie § 8. ustawy z dnia 5. maja 1869. Dz. u. p. Nr. 66, i § 1. ustawy z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134, następujące policyjne zarządzenia ograniczające co do posiadania broni, przedmiotów amunicji i materiałów wybuchowych, jakoteż co do obrotu tych rzeczy, z tem, że zarządzenia te obowiązywać mają w księżąconem hrabstwie Tyrolu, w kraju Przedarułańskim. w księstwach Solnogradu, Styryi, Karynty i Krainy, w księżąconem hrabstwie Gorycyi i Gradyjski, w margrabstwie Istrii tudzież w bezpośrednio podległym mieście Tryeście z tegoż okręgiem.

§ 1.

Naczelnik kraju może, jeśli tego bezpieczeństwo publiczne wymaga, w miarę potrzeby ograniczać lub całkiem zawieszać, miejscowo lub także oдноśnie do poszczególnych osób, uprawnienia do posiadania lub do noszenia broni i amunicji dla broni palnej (amunicji w ściślejszem znaczeniu).

§ 2.

Posiadacze materiałów wybuchowych, będących przedmiotem monopolu państwowego (amunicji w obszerniejszem znaczeniu), jakoteż materiałów wybuchowych, podpadających pod postanowienia § 1. ustawy z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134, winni są przedmioty te, w terminie, oznaczonym obwieszczeniem przez Naczelnika kraju, złożyć za poświadczeniem odbioru w miejscu, wskazanem przez rządową władzę bezpieczeństwa (rządową władzę policyjną lub starostwo). Ten sam obowiązek ciąży na osobach uprawnionych do wyrobu materiałów wybuchowych i do ich sprzedaży.

Od obowiązku oddawania są zwolnione:

- a) osoby uprawnione do wyrobu i do sprzedaży materiałów wybuchowych oдноśnie do tego gatunku i tej ilości tych materiałów, co do których mogą się wykazać, że mają je dostarczyć na zamówienie albo tutejszej administracji wojennej albo osobom, które przebywają na obszarze, w którym to rozporządzenie obowiązuje i które według postanowień tego rozporządzenia uprawnione są do posiadania materiałów wybuchowych;
- b) przedsiębiorstwa górnicze co do tych materiałów wybuchowych, które są potrzebne dla celów utrzymywania przedsiębiorstwa w ruchu, o ile tych przedsiębiorstw nie wezwał Naczelnik kraju w porozumieniu ze starostwem górniczym do oddania ich zapasów.

Naczelnik kraju może również zezwolić poszczególnym przedsiębiorstwom i przemysłowcom na posiadanie i nabywanie materiałów wybuchowych w ilościach niezbędnie potrzebnych do prowadzenia ich przedsiębiorstwa lub przemysłu.

Prócz tego może Naczelnik kraju zezwolić osobom uprawnionym do wyrobu i do sprzedaży materiałów wybuchowych na utrzymywanie pewnego zapasu tych materiałów; osobom powyższym wolno jednak oddawać te zapasy tylko takim osobom, które przebywają na obszarze, w którym rozporządzenie to obowiązuje, i które według postanowień tego rozporządzenia uprawnione są do posiadania materiałów wybuchowych.

Wymienione w ustępie 2., 3. i 4. przedsiębiorstwa i osoby mają starać się w sposób dający pełne bezpieczeństwo o strzeżenie materiałów wybuchowych, pozostających w ich posiadaniu.

§ 3.

Naczelnik kraju wyda bliższe postanowienia co do odbioru materiałów wybuchowych, podlegających obowiązkowi oddania, tudzież co do przechowywania tych materiałów i co do zabezpieczenia ich przed samowolnem używaniem, jakoteż co do ich późniejszego zwrotu.

§ 4.

Przyznane § 23. patentu o broni z dnia 24. października 1852, Dz. u. p. Nr. 223, zagranicznym podróżnym uprawnienie do noszenia przy sobie broni i przeznaczonej dla niej amunicji zawieszają się czasowo z chwilą wstąpienia podróżnego w granice obszaru, na którym rozporządzenie to

obowiązuje, o ile granice te stanowią zrazem granice Monarchii austriacko-węgierskiej.

§ 5.

Za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia tudzież zarządzeń, wydanych na podstawie tych postanowień, o ile one odnoszą się do broni i do przedmiotów amunicji, karać będą na podstawie § 9. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, polityczne władze powiatowe lub własne rządowe władze policyjne, ostatnie w miejscach, w których istnieją, o ile zaś powyższe postanowienia i zarządzenia dotyczą materiałów wybuchowych, podpadających pod postanowienie § 1. ustawy z dnia 27. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 134, karać będą odnośne przekroczenia sądy według powyższej ustawy.

Jeśli przekroczenia dopuścił się obcokrajowiec, to należy go nadto stosownie do obowiązujących przepisów wydalić z królestw i z krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. — Wydana i rozesłana dnia 23. maja 1915.

Treść: № 133. Rozporządzenie cesarskie o przeniesieniu uprawnień administracji politycznej.

133.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 23. maja 1915

o przeniesieniu uprawnień administracji
politycznej.

Na podstawie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

W książęconem hrabstwie Tyrolu, kraju Przedarulanii, księstwie Solnogradu, Styrii, Karyntyi i Krainie, książęconem hrabstwie Gorycyi i Gradyjski, margrabstwie Istrii jak też w bezpośrednio podległym mieście Tryeście z jego okręgiem upoważnia się Głównego komendanta tych części armii, które są przeznaczone do operacji wojennych przeciw Włochom, do wydawania rozporządzeń i rozkazów, tudzież do stosowania w celu ich wykonania środków przymusowych wobec tych, których te zarządzenia i rozkazy obowiązują, a to dla ochrony interesów wojskowych w obrębie administracji politycznej i w granicach urzędowego zakresu działania, przysługującego Naczelnikowi politycznej władzy krajowej.

Główny komendant armii, czyniąc użytek z powyższego uprawnienia, winien jest podawać wydane przez siebie zarządzenia bezzwłocznie do wiadomości Naczelnika politycznej władzy krajowej.

Naczelnicy politycznych władz krajowych, tudzież podległe im władze polityczne i policyjne, jakoteż zwierzchności gminne obowiązane są do ścisłego przestrzegania i wykonywania powyższych rozporządzeń i rozkazów Głównego komendanta armii.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w moc obowiązującą w dniu jego ogłoszenia.

Wykonanie polecam całemu Ministerstwu.

Wiedeń, dnia 23. maja 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXII. — Wydana i rozestana dnia 23. maja 1915.

Treść: № 134. Rozporządzenie w sprawie zakazów co do peryodycznych pism drukowanych, pojawiających się we Włoszech, tudzież rewizji nadchodzących stamtąd drukowanych pism nieperyodycznych.

134.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami skarbu i handlu z dnia 23. maja 1915,

w sprawie zakazów co do peryodycznych pism drukowanych, pojawiających się we Włoszech, tudzież rewizji nadchodzących stamtąd drukowanych pism nieperyodycznych.

Na czas trwania mocy obowiązującej rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułu 13. państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się co do pism drukowanych, pojawiających się we Włoszech, następujące zarządzenia dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych:

§ 1.

Zabrania się wydawania pism drukowanych peryodycznych, wychodzących we Włoszech.

Zakaz ten odnosi się również do wydawania wszelkiego tłumaczenia, jakoteż innego wydania,

sporządzonego w kraju lub zagranicą, bez względu na to, czy tłumaczenie to lub wydanie zawiera całą treść peryodycznego pisma drukowanego czy też tylko pewną jego część.

Nikomiu nie wolno wprowadzać lub rozszerzać takich pism drukowanych.

C. k. poczta nie może przyjmować prenumeraty na te pisma ani też ich dalej przewozić.

§ 2.

Peryodyczne pisma drukowane wspomnianego w § 1. rodzaju, które nadeszły do oclenia lub do ekspedycji pocztowej, należy oddawać prokuratorom państwa.

§ 3.

Pisma drukowane nieperyodyczne, które nadchodzą z oznaczonej zagranicy, podlegają rewizji policyjnej przed wydaniem ich uprawnionym odbiorcom.

Rewizya posyłek, nadchodzących do Austrii niższej, Czech, Moraw, Styrii, Krainy, Pobrzeża i Bukowiny należy do Dyrekcji policyi w Wiedniu, względnie w Pradze, Bernie, Gracu, Lublanie, Tryeście i Czerniowcach, zaś rewizya posyłek, przeznaczonych do Galicji, do Dyrekcji i Policyi w Krakowie. Rewizya przesyłek, nadchodzących do innych krajów, należy do prezydium politycznej władzy krajowej.

Wobec tego winny urzędy cłowe oddane im do ocenia przesылki nieperyodycznych pism drukowanych, nadchodzące z oznaczonej zagranicy, bez względu na to, czy przesылki te są przeznaczone dla księgarzy czy też dla innych osób, odstępować do urzędowej czynności cłowej głównemu urzędowi cłowemu w siedzibie tej władzy, która jest powołana do rewizji po myśli obu poprzednich ustępów.

O przesылkach pism drukowanych, nadchodzących do wspomnianych głównych urzędów cłowych, należy zawiadamiać bezzwłocznie w celu przeprowadzenia rewizji odnośnie dyrekcje policyi, względnie prezydium politycznej władzy krajowej.

Nieperyodyczne pisma drukowane, które nadchodzą z oznaczonej zagranicy jako pocztowe przesылki listowe i które nie mają być oddawane urzędowi cłowemu, winny graniczne urzędy pocztowe odstępywać bezpośrednio wymienionym wyżej władzom.

§ 4.

Presылki nieperyodycznych pism drukowanych, co do których nie zachodzi żadna przeszkoda, należy bezzwłocznie wydawać.

Pisma drukowane, znalezione przy rewizji a orzeczeniem sądownym zakazane, jakoteż te, których rozszerzenie wstrzymała już władza administracyjna stosownie do postanowień ustępu czwartego tego paragrafu, należy odkładać, konfiskować i wdrażać co do nich dochodzenie karne.

Inne pisma drukowane wspomnianego wyżej rodzaju należy brać w urzędowe przechowanie, jeśli co do ich dopuszczenia nasuwają się wątpliwości ze względu na interes publiczny.

Dyrekcje policyi, względnie prezydya politycznych władz krajowych mają się z możliwym pośpiechem zapoznawać z treścią takich pism drukowanych. Jeśli się okaże, że rozszerzenie pisma drukowanego należałoby w interesie publicznym wstrzymać, to winien Naczelnik kraju zarządzić wstrzymanie rozszerzania.

Wstrzymanie należy ogłosić w gazecie krajowej.

§ 5.

Za przekroczenia tego rozporządzenia karać będą według § 9. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, sądy, powołane do orzecznictwa karnego w sprawach prasowych.

§ 6.

Do odezw, wydawanych przez Stolicę apostolską, nie stosują się powyższe postanowienia.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Hochenburger wlr.	Heinold wlr.
Schuster wlr.	Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIII. — Wydana i rozesłana dnia 25. maja 1915.

Treść: (№ 135.—137.) 135. Dokument koncesyjny na koleje lokalne z Hruszowa do Bogumina, z Bogumina do Niemieckiej Lutyni i z Kopanin do Orłowa. — 136. Rozporządzenie, którem ustanawia się właściwość władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny. — 137. Rozporządzenie w sprawie urzędowania Galicyjskiego Towarzystwa kredytowego ziemskiego w Wiedniu.

135.

Dokument koncesyjny z dnia 11. maja 1915

na koleje lokalne z Hruszowa do Bogumina,
z Bogumina do Niemieckiej Lutynii i z Kopanin
do Orłowa.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia udzielałam w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Wydziałowi krajowemu księstwa Śląska koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu następujących wązkotorowych kolei lokalnych, przeznaczonych wyłącznie dla ruchu osobowego oraz przewożenia pakunków podróźnych a mianowicie:

1. z Hruszowa do Bogumina,
2. z Bogumina do Niemieckiej Lutyni i
3. z Kopanin do Orłowa,

a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do kolei żelaznych, będących przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzysta koncesyona-

ryusz z ulg, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910. Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesyonaryusz ma obowiązek ukończenia budowy koncesyonowanych kolei najpóźniej w przeciągu jednego roku, licząc od dnia dzisiejszego, tudzież oddania gotowych kolei na użytek publiczny i utrzymywania ich w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, trwający do 13. listopada 1993.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć ma koncesyonaryusz na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei żelaznych nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wyłączania podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

§ 4.

Przy budowie koncesyjonowanych kolei i ruchu na nich stosować się winien koncesyonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a zwłaszcza ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze stosować się będzie osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Zresztą mają do wymienionych na wstępie kolei lokalnych odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 5. aż do włącznie 16. dokumentu koncesyjnego z 12. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 228, obowiązującego dla kolei lokalnych z Polskiej Ostrawy do Michałkowic, z Karwina do Niemieckiej Lutyni i z Karwina do Frysztatu.

Forster wr.

136.

Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 22. maja 1915,

którem ustanawia się właściwość władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny.

Artykuł I.

Dla przeprowadzenia administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych

w czasie trwania obecnej wojny, które to przekroczenia mają być karane według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. grudnia 1857, Dz. u. p. Nr. 198, jest w ogólności właściwą władzą polityczną powiatowa, w której okręgu obwiniony w czasie popełnienia przekroczenia przebywał, lub gdzie zostanie przydybany; gdyby jednakże postępowanie karne nie mogło być w tej drodze przeprowadzone, wówczas będzie dla postępowania karnego właściwą polityczną władzą powiatowa, w której okręgu obwiniony posiada prawo przynależności.

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wr.

137.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami skarbu i sprawiedliwości z dnia 22. maja 1915

w sprawie urzędowania Galicyjskiego Towarzystwa kredytowego ziemskiego we Wiedniu.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zmienia się następujące postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 22. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 349:

§ 1.

§ 3., l. 1., ma brzmieć:

„1. Powzięcia uchwały w sprawie operacji kredytowej celem wykupienia płatnych w dniu 31. grudnia 1914 i 30. czerwca 1915 kuponów 4°/_oowych i 4¹/₂^o/_oowych listów zastawnych Towarzystwa kredytowego ziemskiego i wykonania tej uchwały, w szczególności wystawienia dokumentów, niezbędnych do zabezpieczenia zaciąganego hipotecznego kredytu, jak też wystawienia weksli, potrzebnych do przeprowadzenia tej operacji kredytowej.“

§ 2.

§ 6. ma brzmieć:

Kontrola nad Towarzystwem kredytowym ziemskim i jego dyrekcją, przysługująca według statutu radzie nadzorczej, przysługuje odnośnie do sposobu postępowania wydziału administracyjnego komisji rewizyjnej.

Do ważności uchwały rewizyjnej komisyjnej, składającej się z 7 członków i 2 zastępców, potrzebne jest przepisane i w stosownym czasie dokonane zaproszenie wszystkich członków, z którymi regularna komunikacja jest możliwa i — bez naruszenia postanowienia pierwszego ustępu § 2. — obecność przewodniczącego względnie jego zastępcy i trzech członków; w razie potrzeby może być uchwała komisji rewizyjnej przeprowadzona w drodze pisemnej.

Gdyby liczba członków komisji rewizyjnej zmalała z jakichś powodów poniżej ilości, potrzebnej do powzięcia uchwały, wówczas pozostali członkowie komisji rewizyjnej są uprawnieni uzu-

pełnić się do 7 członków z pośród delegatów na walne zgromadzenie (§ 89. statutu towarzystwa), mieszkających we Wiedniu i okolicy, z ważnością do następnego walnego zgromadzenia Towarzystwa kredytowego ziemskiego, a to przez wylosowanie.

Koszta, które urosną dla Towarzystwa kredytowego ziemskiego z powodu urzędowania we Wiedniu, podlegać będą zatwierdzeniu ze strony komisji rewizyjnej.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Heinold wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIV. — Wydana i rozesłana dnia 26. maja 1915.

Treść: (№ 138.—139.) 138. Rozporządzenie cesarskie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (szóste rozporządzenie o odroczeniu zapłaty). — 139. Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

138.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 25. maja 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych (szóste rozporządzenie o odroczeniu zapłaty).

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Rozciągnięcie odroczenia zapłaty.

§ 1.

(1) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914,

tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie według następujących postanowień.

(2) O ile inaczej nie postanowiono w §§ 2. do 5. i nie naruszając sędziowskiego odroczenia zapłaty, przewidzianego w §§ 18. do 21., są wyłączone od odroczenia zapłaty oprócz kwot, które już przez poprzednie rozporządzenia o odroczeniu zapłaty zostały wyłączone od odroczenia zapłaty i mają być zapłacone następujące dalsze kwoty:

Z wierzytelności, które zapadły:	należy zapłacić pod datą pierwotnego dnia zapadłości		
	w czerwcu 1915	w lipcu 1915	w sierpniu 1915
w listopadzie 1914	25 ⁰ / ₀ (3. ćwierć)	resztę	
w grudniu 1914	50 ⁰ / ₀ (1. i 2. ćwierć)	resztę	
w styczniu 1915			całą wierzytelność

Przy wekslach i czekach, które stały się płatne w listopadzie lub grudniu 1914, należy w czerwcu 1915 zapłacić przynajmniej 100 K także wtedy, gdyby podane wyżej kwoty częściowe w wysokości 25 lub 50 procent pretensyi wynosiły mniej niż 100 K.

(3) Płatną w czerwcu 1915 kwotę częściową wierzytelności, zapadłych w listopadzie lub grudniu 1914, należy obrachować według kwoty wierzytelności w dniu zapadłości; razem z kwotą częściową należy zapłacić odsetki od całej wierzytelności niezapłaconej, bieżące do dnia płatności tudzież ewentualne należności uboczne.

(4) Wierzytelności, które zapadły lub zapadną pod 1. listopada 1914, lub po 31. stycznia 1915, podlegają tylko sędziowskiemu odroczeniu zapłaty według §§ 18. do 21., o ile nie postanowiono inaczej w §§ 3. do 5.

Wierzytelności wyłączone w zupełności od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są w zupełności wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888. Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych:

a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych,

b) na podstawie zabezpieczonych w księgach gruntowych wierzytelności kas oszczędności i wspólnych kas sierocych,

c) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji,

d) na podstawie innych wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego krzyża. tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny powołanych z powodu mobilizacji lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

9. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od listów zastawnych, ufundowanych bankowych zapisów dłużnych i częściowych zapisów dłużnych;

10. wierzytelności, wynikające z pożyczek udzielonych na zastaw przez zakłady zastawnicze i osoby trudniące się pożyczaniem na zastaw w sposób przemysłowy; nie wolno jednak przedsięwziąć w wykonywaniu przemysłu zastawniczego sprzedaży przedmiotu zastawionego wcześniej niż w sześć miesięcy po pierwotnie oznaczonym terminie przepadłości;

11. wierzytelności towarzystw kredytowych o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych z pożyczek wobec osób, które są stale zajęte w służbie publicznej lub prywatnej i których pobory służbowe istotnie nie zmniejszyły się od dnia 1. sierpnia 1914.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od ustawowego odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 500 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 5000 K,

b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,

c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia do wysokości 5000 K, a jeżeli suma odszkodowania przewyższa 5000 K, do 5000 i 20 procent od kwoty sumy odszkodowania, przewyższającej 5000 K, w każdym przypadku jednak nie więcej jak do wysokości łącznej w kwocie 10.000 K,

d) o zapłatę premii ubezpieczenia do wysokości 100 K.

(2) Dla roszczeń z tytułu kontraktów ubezpieczenia, które nie są już wyłączone od odroczenia zapłaty na podstawie ustępu 1., kończy się odroczenie od zapłaty z dniem 1. sierpnia 1915.

(3) Dodatkowe terminy zapłaty premii, ustanowione zgodnie z kontraktem, należy wliczać do czasu trwania ustawowego odroczenia zapłaty.

(4) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniedbania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający podnieść pozostawszy od drugiego roku ubezpieczenia aż włącznie do 31. grudnia 1915, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie ustanowionego kontraktem terminu dodatkowego dla zapłaty premii, oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należytych czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 5 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K. Pretensya o zapłatę odsetek, przypadających za drugie półrocze 1914 roku i pierwsze półrocze 1915 roku, nie podlega odroczeniu zapłaty.

(2) Wypłaty wyższych od powyżej wymienionych kwot można żądać z tytułu roszczeń, pochodzących z rachunku bieżącego, tudzież z tytułu wkładek na bony kasowe:

I. Bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty, o ile zwrot

- a) potrzebny jest według przedłożonego poświadczenia do wypełnienia ciężących na wierzycielu zobowiązań według § 1., ustęp 2. do 4., do wypłaty płac i zarobków w własnym przedsiębiorstwie wierzyciela lub do zaspokojenia czynszów najmu i dzierżawy, które wierzyciel winien jest zapłacić, lub do wypłaty odsetek i rat amortyzacyjnych, które według § 2., l. 5, są wyłączone w całości od odroczenia zapłaty;
- b) potrzebny jest do zaspokojenia roszczeń państwa lub opłacenia podatków i danin publicznych, tudzież do uskutecznienia wpłat na pożyczki państwa w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do ich przyjmowania;
- c) wymagany jest przez kraje, powiaty, gminy celem wypełnienia ich zobowiązań, jakoteż oprocentowania i umarzania długów krajo-

wych i gminnych, tudzież przez banki i zakłady, które wydały listy zastawne lub inne zapisy dłużne, celem wypełnienia wynikłego stąd ich zobowiązania do oprocentowania i umarzania, w końcu przez publiczno-prawne zakłady ubezpieczenia celem wypełnienia ich zobowiązań wobec ubezpieczonych i członków ich rodzin albo przez prywatne zakłady ubezpieczenia do wypełnienia zobowiązań według § 2., l. 6, i § 3., ciężących na nich według przedłożonego poświadczenia;

- d) wymagany jest przez sądy z tytułu złożonych przez nie pieniędzy;
- e) wymagany jest przez adwokatów lub notariuszy z tytułu pieniędzy, złożonych przez nich według przedłożonego poświadczenia celem wykonania sądowych zarządzeń lub poleceń albo celem dopełnienia nieodroczonego co do zapłaty zobowiązań ich mocodawców;

II. w każdym miesiącu kalendarzowym do wysokości 20 procent istniejącej dnia 1. sierpnia 1914 wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, o ile według przedłożonego poświadczenia jej zwrot jest nieodzownie potrzebny do utrzymania przedsiębiorstwa wierzyciela;

III. w czasie od dnia 1. czerwca do dnia 31. sierpnia 1915 do wysokości 25 procent wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, która istniała w dniu 1. sierpnia 1914, o ile zwrot jest dowodnie potrzebny do wypełnienia nałożonego niniejszem rozporządzeniem cesarskiem obowiązku na pewien zakład kredytowy do zwrotów z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe albo na książeczkę wkładową. Celem wypełnienia obowiązku, ciężącego na pewnym zakładzie kredytowym według l. I., lit. b, można żądać zwrotu bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do przyjęcia.

(3) Kwot, wyszczególnionych w drugim ustępie, l. I., II. i III., można żądać niezależnie od siebie. Natomiast można żądać w przeciągu tego samego miesiąca kalendarzowego niezależnie od siebie kwot, wymienionych w pierwszym i drugim ustępie, tylko do tej najwyższej sumy, do której wypłacenia zakład kredytowy jest w ogóle obowiązany bądź na podstawie pierwszego bądź drugiego ustępu.

(4) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzonego mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

(1) Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczni-
onych na książkę wkładkową przed dniem 1. sier-
pnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem
ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można
w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać
wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież
kas oszczędności do wysokości 5 procent należy-
tości, która istniała dnia 1. sierpnia 1914, naj-
mniej jednak 200 K, od innych zakładów kredy-
towych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości
2 procent takiej należitości, najmniej jednak
200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.
Pretensya o zapłatę odsetek, przypadających za
drugie półrocze 1914 roku i pierwsze półrocze
1915 roku, nie podlega odroczeniu co do zapłaty.

(2) Jeżeli wkładka, złożona przed dniem
1. sierpnia 1914 w jednym z banków krajowych
lub banków akcyjnych albo w jednej z kas
oszczędności, przewyższa jeszcze w dniu ogłoszenia
niniejszego rozporządzenia cesarskiego kwotę
2000 K, można nadto żądać w czasie od dnia
1. czerwca do dnia 31. sierpnia 1915 zwrotu:

- a) 20 procent resztującej wkładki dla zaspoko-
jenia roszczeń państwa lub opłacenia po-
datków i danin publicznych w drodze prze-
kazania lub przesłania do kasy, powołanej
do ich przyjmowania i
- b) dalszych 20 procent, o ile one są potrzebne
według przedłożonego poświadczenia do wy-
pełnienia ciężących na wierzycielu zobowiązań
według § 1., ustęp 2. do 4.

(3) Zwrotu kwot, potrzebnych do uskutecz-
nienia wpłat na rzecz pożyczek państwa w drodze
przekazania lub przesłania kasie, powołanej do
ich przyjmowania, jakoteż kwot, złożonych przez
sądy, można żądać bez ograniczenia.

§ 6.

(1) Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z ty-
tułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon
kasowy lub na książkę wkładkową aniżeli można
było wówczas żądać tytułem zwrotu według po-
przednich rozporządzeń o odroczeniu zapłaty tudzież
niniejszego rozporządzenia cesarskiego, w takim
razie może odnośną nadwyżkę wliczyć w razie
podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

(2) Jak długo zakład kredytowy dla roszczeń
z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek
na bon kasowy lub książkę wkładkową wskutek
jednostronnej obniżki stopy procentowej przyznaje
oprocentowanie niższe aniżeli w dniu 1. sierpnia
1914, tak długo nie może on wobec żądania
o zwrot takiego roszczenia powoływać się na

ustawowe odroczenie zapłaty. Postanowienie to
nie ma zastosowania, jeżeli obniżka stopy procen-
towej przedstawia się tylko jako rachunkowe
przeprowadzenie ułożonego stosunku stopy pro-
centowej i każdoczesnej stopy procentowej banków.

(3) O ile oprócz wyłączonych w myśl §§ 4.
i 5. od odroczenia zapłaty kwot można żądać
zapłaty na podstawie roszczeń z tytułu rachunku
bieżącego, bonów kasy i książeczek wkładkowych
po 31. sierpnia 1915, będzie postanowione osobnem
rozporządzeniem.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzy-
telności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenie o zwrot długu w podatkach lub
publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią,
podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień
§ 1., korzystają jednakże w postępowaniu egze-
kucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego
roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24.
o. ugod. pozostają nienaruszone.

Weksle i czeki.

§ 8.

(1) Przy wekslach, wystawionych przed dniem
1. sierpnia 1914, a które zapadły w czasie między
1. listopada 1914 a 31. stycznia 1915, uważa
się za dni płatności dla należitości, wyłączonych
według § 1., ustęp 2. i 3. od odroczenia zapłaty,
dni tamże wymienione.

(2) Jeżeli dokonano częściowej zapłaty, należy
zanotować na wekslu, kiedy, kto i w jakiej wyso-
kości ją uiszczył. Płacącemu należy na odpisie
weksla udzielić pokwitowania.

(3) Jeżeli dokonano zapłaty reszty sumy
wekslowej, w takim razie należy zwrócić weksel
pokwitowany (artykuł 39. u. w.).

§ 9.

(1) Przy wekslach, które wystawiono przed
dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły w czasie
między dniem 1. listopada a dniem 31. grudnia
1914, należy zaniechanie uiszczenia częściowej
zapłaty (§ 1., ustęp 2. i 3.) w szczególności także
wtedy stwierdzić za pomocą protestu, jeżeli na-
stąpiło uwolnienie od protestu. Poprzednich
indosantów należy zawiadomić po myśli artykułów
45. do 47. u. w.

(2) Przy wekslach, wymienionych w ustępie 1.
można z powodu zaniechania uiszczenia częściowej
zapłaty (§ 1., ustęp 2. i 3.) zastąpić protest:

- a) przez oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy własnego weksla lub domicylianta;
- b) przez oświadczenie posiadacza weksla, jeżeli na niego można wystawić czek po myśli § 1. ustawy z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 84, wyjąwszy przypadek, że nie można wyszukać lokalu przedsiębiorstwa lub w braku tegoż mieszkania osoby, której należało go zaprezentować.

(3) Oświadczenie musi być umieszczone na wekslu lub na związanej z nim kartce (allonge) i podpisane przez oświadczającego. To oświadczenie ma zawierać dzień prezentowania tudzież uwagę, iż zapłaty nie dokonano lub że osobę, której należało weksel zaprezentować, nie można było zastać. Dla utrzymania praw wekslowych musi się nadto uzyskać w ciągu terminu, ustanowionego do podniesienia protestu, uwierzytelnienie odpisu weksla, zaopatrzonego oświadczeniem. Uwierzytelnienie odpisu należy zanotować na wekslu. Dla każdej częściowej zapłaty nie wolno uwierzytelnić więcej jak jednego odpisu weksla. Podpis Banku austriacko-węgierskiego na odpisie weksla zastępuje tegoż uwierzytelnienie.

(4) Jeżeli obowiązany do regresu dokona częściowej zapłaty na weksel, oznaczony w ustępie 1., wówczas może on żądać obok zanotowania według § 8., ustęp 2., i pokwitowania, wydania protestu co do częściowej zapłaty, której nie uiszczono, lub, jeżeli protest zastąpiono przez jedno z oświadczeń, wymienionych w ustępie 2., uwierzytelnionego według przepisu ustępu 3. odpisu weksla.

(5) Jeżeli obowiązany do regresu podnosi roszczenie o zwrot uiszczonej przez niego częściowej zapłaty wobec poprzednich indosantów lub wobec akceptanta, wówczas należy przedłożyć przy wekslach, wymienionych w ustępie 1., pokwitowanie i protest lub odpis weksla, uwierzytelniony według przepisu ustępu 3.

§ 10.

Postanowienia §§ 8. i 9. mają odpowiednie zastosowanie do czeków.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 11.

Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewidywana przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie

odroczają się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

Opłacanie odsetek.

§ 12.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5., 8. i 11.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

Potrącenia kasowe.

§ 13.

Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwym odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 14.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skargi.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawno.

§ 15.

(1) Od wierzytelności pieniężnych, które zapadły lub mają zapasć wskutek wypowiedzenia, dokonanego po dniu 31. lipca 1914, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później zapłatę zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(2) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów lub rat wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, ani z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty

procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść najpóźniej w dniu 31. sierpnia 1915; wierzyciel może w takim razie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.

§ 16.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 17.

(1) Skargi o uiszczenie wierzytelności, które są w myśl § 1., ustęp 2. i 3. częściowo wyłączone od ustawowego odroczenia zapłaty, są dopuszczalne, choćby żądano w nich uiszczenia całej kwoty wierzytelności. Natomiast należy odrzucić nowe skargi, jeżeli one odnoszą się tylko do uiszczenia kwot wierzytelności, odroczonej co do zapłaty. Na podstawie weksli lub czeków, które zostały wystawione przed dniem 1. sierpnia 1914 a zapadły między dniem 1. listopada a dniem 31. grudnia 1914, można wnosić skargi tylko co do kwoty, która stała się płatna.

(2) Wolno zasądzić na dopełnienie takiego świadczenia, co do którego dłużnikowi przysługuje jeszcze w czasie wydania wyroku ustawowe odroczenie zapłaty; jednakże termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych należy oznaczyć w ten sposób, aby on rozpoczął się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty. Dzień ten należy w wyroku oznaczyć kalendarzowo, podając dzień zapadłości wierzytelności. Początek wyrokiem ustanowionego terminu do uiszczenia kwot wierzytelności, co do których ustawowe odroczenie zapłaty przedłużone zostaje niniejszem rozporządzeniem cesarskiem, odracza się łącznie z kosztami procesowymi do tego dnia, w którym należy uskutecznić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Jeżeli dnia zapadłości nie można powziąć z wyroku, który zapadł przed dniem 1. października 1914, uważa się celem oznaczenia początku terminu dla dopełnienia świadczenia dzień 14. sierpnia 1914 jako dzień zapadłości wierzytelności.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 18.

(1) Dla wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, które są wyłączone od ustawowego odroczenia zapłaty, może sąd procesowy na wniosek

pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin dla dopełnienia świadczenia; dla wierzytelności, oznaczonych §§ 2. do 5. ma to postanowienie zastosowanie tylko wówczas, o ile rozchodzi się o zabezpieczone w księgach gruntowych roszczenia wierzycieli nieuprzywilejowanych (§ 2., 1. 5. lit. d).

(2) Taki termin można przyznać dla całej wierzytelności lub jednej jej części, jednak nie poza dzień 31. grudnia 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, przyznane do dnia 31. maja 1915 włącznie lub według § 18. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18, przedłużone aż do tego dnia, uważa się za przedłużone do dnia 31. lipca 1915 włącznie. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu przeciwnika (§ 56. o. e.) zezwolić na dalsze przedłużenie do dnia 31. grudnia 1915 włącznie lub przedłużenie ustawowe skrócić.

(3) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(4) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(5) Przeciw zezwoleniu sędziowskiego odroczenia zapłaty, następnie przeciw odmówieniu go przez sąd drugiej instancji niema środka prawnego.

(6) Postanowienia te nie mają zastosowania do roszczeń z weksli lub czeków.

§ 19.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla roszczeń, wymienionych w § 18., ustęp 1. Dłużnik może postawić taki wniosek także wówczas, jeśli jego zobowiązanie jest stwierdzone przez podlegający egzekucji akt notaryalny.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do kwoty długu, powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności lub jeśli zobowiązanie dłużnika jest stwierdzone przez podlegający egzekucji akt notaryalny. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 18. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 20.

(1) Zapadłe przed dniem 1. września 1915 czynsze najmu za ubikacje, używane w całości lub częściowo na przedsiębiorstwo kupieckie, mogą być, bez względu na to, czy kontrakt najmu zawarto przed dniem 1. sierpnia 1914 czy później, odroczone co do zapłaty według postanowień §§ 18. i 19. w ten sposób, iż z półrocznej raty czynszu należy połowę natychmiast uiszczyć, a następną połowę po upływie kwartału, z kwartalnej zaś raty czynszu jedną trzecią natychmiast a każdą z następnych trzecich części po upływie każdego następnego miesiąca.

(2) Niekorzyści prawne, które ułożono na przypadek zaniedbania wypełnienia w należytych czasie, następują tylko wtedy, gdy najemca nie płaci tych rat w czasie należytych.

(3) Jeżeli raty takiej nie zapłacono w czasie należytych, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmującemu z ważnością na najbliższy termin wypowiedzenia.

§ 21.

(1) Osobom, trudniącym się przemysłem lub handlem, które wykażą się świadectwem izby handlowej i przemysłowej, iż one przeważnie dostarczają lub sprowadzają towary, przeznaczone do wywozu za granicę celną, nadto osobom i przedsiębiorstwom, które wykażą się, że skazani są w przeważnej części na zarobek lub dochody, pochodzące ruchu obcych, można przyznać pod warunkami, wymienionymi w § 18., ustęp 1., sędziowskie odroczenie zapłaty także dla wierzytelności oznaczonych w § 2., l. 1., 2., 3. i 5., które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914, w szczególności dla wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy także wtedy, gdy kontrakty te zostały milcząco odnowione po dniu 31. lipca 1914.

(2) Postanowienia § 18., ustęp 2. do 6., i § 19. mają zastosowanie.

Egzekucya.

§ 22.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucji, na które już zezwolono, nie należy wykonywać.

(2) Na egzekucję dla zabezpieczenia i na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Odroczenie egzekucyi.

§ 23.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, przytoczonymi w § 18., ustęp 1., odroczyć egzekucję, wdrożoną na rzecz wierzytelności tamże wymienionych, najdalej do dnia 31. grudnia 1915, o ile nie chodzi o zastaw przedmiotów majątku ruchomego lub o przymusowe ustanowienie prawa zastawu. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli oznaczono już termin zapłaty według §§ 18., 19. lub 21.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 18., ustęp 1. i 3. do 5.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do § 18. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, lub § 23. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321 i z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18. może w razie, jeżeli termin odroczenia nie upłynął jeszcze przed dniem 31. maja 1915, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczonej dalej najdłużej do dnia 31. grudnia 1915.

(4) W przypadkach, wymienionych w § 21., można pozwolić na odroczenie egzekucji także dla oznaczonych w § 2., l. 1, 2, 3 i 5 powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914 wierzytelności. Postanowienia poprzedzających ustępów mają zastosowanie.

(5) Dochodzący swego roszczenia wierzyciel nie ma prawa do zwrotu kosztów urosłych z powodu odroczonej egzekucji, gdy odrzucił wniesione pozasądowo i widocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

Sędziowskie odroczenie zapłaty w odniesieniu do terenu wojennego.

§ 24.

(1) Osobom, mającym swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) na obszarze, w którym wskutek wydarzeń wojennych działalność sądu została czasowo zawieszona i osobom, których przedsiębiorstwo znajduje się stale na takim obszarze, może sąd, do którego się odwołano, zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju (§ 18. i 19.), jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należytych czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki. Postanowienia § 23. mają zastosowanie do takich osób bez względu na rodzaj wierzytelności, na rzecz której prowadzi się egzekucję.

(2) Sąd może również pod warunkami, oznaczonymi w ustępie 1., uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

Prawo wzajemności.

§ 25.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) takim samym ograniczeniom.

Postanowienia prawne co do należności.

§ 26.

(1) Jeżeli zapłacono już należność za protest przy wniesieniu protestu z powodu zaniedbania uiszczenia częściowej zapłaty na weksel lub czek, w takim razie jest już protest, odnoszący się do zaniedbania uiszczenia dalszej zapłaty, wolny od należności według P. T. 116, lit. *g* lub *a*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89. Bliższe postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

(2) Oznaczone w § 9. oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy weksla własnego lub domicylianta albo posiadacza weksla lub czeku nie jest przedmiotem należności.

Postanowienia końcowe.

§ 27.

Upoważnia się Rząd do rozszerzenia lub ograniczenia w drodze rozporządzenia wyjątków od ogólnego zarządzenia odroczenia zapłaty, ustanowionego w § 2., l. 1. do 7., 9. do 11., tudzież w §§ 3. do 8. niniejszego rozporządzenia cesarskiego, jakoteż do zmiany lub uzupełnienia postanowień §§ 1. i 9. do 26., o ile jest to potrzebne ze względów gospodarczych.

W szczególności upoważnia się Rząd do wydania przepisów odmiennych od postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności wobec tych dłużników, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny.

§ 28.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem 1. czerwca 1915. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 18. o ile zawiera ono przepisy w sprawach, w niniejszem rozporządzeniu unormowanych, oraz rozporządzenie z dnia 31. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 90.

(2) Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 25. maja 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hohenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

139.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. maja 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny, przynajmniej się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie, jeżeli one zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. października 1915, tymczasowo do dnia 30. września 1915 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca

ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapasć między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 30. września 1915, tymczasowo na dzień 1. października 1915. Stosownie do tego odracza się również termin do podniesienia protestu. Przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia uważa się odnośnie do przekazowych weksli i czeków miejsce, wymienione przy imieniu i nazwisku lub przy firmie przekazanego, za siedzibę przekazanego, zaś odnośnie do weksli własnych miejsce ich wystawienia za siedzibę wystawcy.

Wierzytelności wyłączone od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;

b) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;

c) na podstawie innych wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczenia o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny osób, powołanych z powodu mobilizacji, lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K,

b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,

c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia z tytułu odszkodowania do wysokości 400 K.

(2) Niekorzyści nastawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniedbania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie ustanowionego w kontrakcie terminu dodatkowego dla zapłaty premii oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należytym czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bonony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K a najwyżej w kwocie 1000 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K a najwyżej w kwocie 500 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczionych na książkę wkładkową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładkową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według poprzednich rozporządzeń o odroczeniu zapłaty, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć także w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednak w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Wpływ siły wyższej na weksle i czek.

§ 8.

(1) Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10. dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

(2) Dla weksli i czeków, bez różnicy miejsca ich wystawienia, które są płatne w Galicyi lub na Bukowinie, tudzież dla weksli i czeków, które wystawiono po dniu 31. lipca 1914 a przy których przekazany a przy wekslach własnych, których wystawca mieszka w Galicyi lub na Bukowinie (art. 4., l. 8, i art. 97. u. w.), odracza się dzień zapłaty

i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tymczasowo na dzień 1. października 1915. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

Oplacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 9.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwości odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 10.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skarg.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.

§ 11.

(1) Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, uważa się za dokonane:

- a) w dniu 1. października 1914, jeżeli dokonano je między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914;
- b) w dniu 1. grudnia 1914, jeżeli dokonano je między dniem 29. września a dniem 25. listopada 1914;
- c) w dniu 1. lutego 1915, jeżeli dokonano je między dniem 26. listopada 1914 a dniem 31. stycznia 1915;
- d) w dniu 1. kwietnia 1915, jeżeli dokona się je między dniem 1. lutego a dniem 31. marca 1915;
- e) w dniu 1. czerwca 1915, jeżeli dokonano lub dokona się je między dniem 1. kwietnia a dniem 31. maja 1915;
- f) w dniu 1. października 1915, jeżeli dokona się je między dniem 1. czerwca a dniem 30. września 1915.

(2) Od wierzytelności w ten sposób zapadłej można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później uiszczenie zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów, lub rat z tytułu wierzytelności pieniężnych prawnoprywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa

natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, aniteż z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. października 1915; wierzyciel może w takim czasie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.

§ 12.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 13.

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonech co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwane postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencya po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatecznego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten kalendarzowo oznaczono, przesuwa się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiścić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonech co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya.

§ 14.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucję dla zabezpieczenia na rzecz odroczonech co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonech co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 15.

(1) Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 19.), zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należywym czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki.

(2) Sąd może również uznać, że następstwa prawne z powodu niezainienienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

§ 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; terminu tego jednak nie można przyznać poza dzień 30. września 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało do dnia 31. maja 1915 włącznie lub według § 16. rozporządzenia z dnia 26. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 77, aż do tego dnia zostało przedłużone, uważa się za przedłużone do dnia 30. września 1915 włącznie; sąd może jednak na wniosek wierzyciela i po przesłuchaniu dłużnika (§ 56. o. e.) powziąć uchwałę na skrócenie terminu.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu sędziowskiego odroczenia zapłaty dalej przeciw odmówieniu go przez sąd drugiej instancji niema środka prawnego.

§ 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla zobowiązania dłużnego, wyjątego od odroczenia zapłaty. Wniosek taki może dłużnik postawić także wówczas, gdy jego zobowiązanie jest stwierdzone przez podlegający egzekucyi akt notaryalny.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, zaś w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do zobowiązania dłużnego powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności, lub gdy zobowiązanie dłużnika jest stwierdzone przez podlegający egzekucyi akt notaryalny. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 18.

(1) Jeżeli przez sędziowskie odroczenie zapłaty zezwolono na uiszczania odsetek czynszowych ratami, wchodzi niekorzyści prawne, co do których się ułożono na wypadek zaniedbania wypełnienia w czasie należytych, jedynie w razie nieuiszczenia takich rat w czasie przypisanym.

(2) Jeżeli nie zapłaci się takiej raty w czasie należytych, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmu z mocą obowiązującą dla najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 19.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć najdalej do dnia 30. września 1915 egzekucję na rzecz roszczenia, wyjątego od odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylenie już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 2. do 4.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do § 15. rozporządzenia z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 279, lub § 18. rozporządzeń z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 322, z dnia 25. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 19 i z dnia 26. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 77, może, jeżeli termin odroczenia nie upłynął jeszcze przed dniem 31. maja 1915, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczonej najdłużej do dnia 30. września 1915.

(4) Dochodzący swego roszczenia wierzyciel nie ma prawa do zwrotu kosztów urosłych z powodu odroczonej egzekucyi, gdy odrzucił wniesione pozasądowo i widocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

Prawo wzajemności.

§ 20.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innem państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, podlegają roszczeniom wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. czerwca 1915. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 25. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 77.

Stürgkh wr.

Hochenburger wr.

Forster wr.

Trnka wr.

Zenker wr.

Georgi wr.

Heinold wr.

Hussarek wr.

Schuster wr.

Engel wr.

Morawski wr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXV. — Wydana i rozesłana dnia 27. maja 1915.

Treść: № 140. Rozporządzenie, dotyczące ustalenia najwyższych cen za skóry surowe i wyprawne.

140.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, skarbu, robót pu- blicznych, rolnictwa i obrony kra- jowej z dnia 26. maja 1915,

dotyczące ustalenia najwyższych cen za skóry
surowe i wyprawne.

Na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Dla skór surowych lub wyprawnych wołowych i końskich ustanawia się najwyższe ceny, oznaczone w załączonych wykazach I. i II.

§ 2.

Najwyższe ceny nie mają zastosowania do towarów, nadchodzących z poza granicy celnej.

Związkom, służącym dobru powszechnemu, które zajmują się dostarczaniem skór surowych i wyprawnych na potrzeby wojenne, może Ministerstwo handlu w porozumieniu z administracją wojskową udzielić zezwolenia, by dostarczone wytwory sprzedawały za ustanowionym, odpowiednim dodatkiem do cen najwyższych.

§ 3.

W lokalach, w których odbywa się drobna sprzedaż skóry wyprawnej, należy przybić na

widocznem dla każdego miejscu odbitkę lub odpis załączonego do niniejszego rozporządzenia wykazu (II.) cen najwyższych dla skóry wyprawnej.

§ 4.

Sprzedaż wymienionych w § 1. wytworów po cenie wyższej, niż ta, którą ustanowiono w najwyższej wysokości, jest zakazana. Kto działa wbrew temu zakazowi, pośredniczy przy sprzedażach, które mają przychodzić do skutku po wyższej cenie, lub w inny sposób w ich uskuteczeniu współdziała, lub kto staje się winnym innego działania wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, będzie karany przez władzę polityczną pierwszej instancyi karą pieniężną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 5.

Posiadacz wytworów, wymienionych w § 1. może zostać wezwany przez polityczną władzę krajową, do dostarczenia znajdującego się w jego posiadaniu towaru po ustanowionej, najwyższej cenie. Jeśli się on wzbrania uczynić zadość temu wezwaniu, może polityczna władza krajowa sprzedać zapasy na rachunek i koszt posiadacza. Cenę sprzedaży ma oznaczyć po wysłuchaniu rzeczoznawców polityczna władza krajowa, uwzględniając najwyższą cenę oraz dobroć i użyteczność towaru.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 28. maja b. r.

Georgi wlr.
Trnka wlr.
Zenker wlr.

Heinold wlr.
Schuster wlr.
Engel wlr.

Wykaz I.

Najwyższe ceny za skóry surowe.

A. Skóry wołowe.

a) Świeże i solone skóry.

Rodzaj i ciężar skór	Cena w koronach za kilogram surowej wagi			
	Klasa			
	I	II	III	IV
1. Jałówki (rasa niemiecka)				
do 22 $\frac{1}{2}$ kg	2·76	2·71	2·67	2·52
od 23 do 29 $\frac{1}{2}$ kg	2·73	2·68	2·64	2·49
od 30 do 39 $\frac{1}{2}$ kg	2·71	2·67	2·62	2·47
od 40 do 49 $\frac{1}{2}$ kg	2·67	2·62	2·57	2·42
od 50 kg wzwyż	2·62	2·57	2·52	2·37
2. Krowy i woły (rasa niemiecka)				
do 22 $\frac{1}{2}$ kg	2·76	2·71	2·67	2·52
od 23 do 29 $\frac{1}{2}$ kg	2·71	2·67	2·62	2·47
od 30 do 39 $\frac{1}{2}$ kg	2·67	2·62	2·57	2·42
od 40 do 49 $\frac{1}{2}$ kg	2·62	2·57	2·52	2·37
od 50 kg wzwyż	2·57	2·52	2·47	2·33
3. Byki (rasa niemiecka)				
do 22 $\frac{1}{2}$ kg	2·62	2·57	2·52	2·37
od 23 do 29 $\frac{1}{2}$ kg	2·57	2·52	2·47	2·33
od 30 do 39 $\frac{1}{2}$ kg	2·52	2·47	2·42	2·28
od 40 do 49 $\frac{1}{2}$ kg	2·42	2·37	2·33	2·18
od 50 kg wzwyż	2·28	2·23	2·18	2·04
4. Bawoły.				
do 39 $\frac{1}{2}$ kg	2·04	1·99	1·94	1·79
od 40 do 49 $\frac{1}{2}$ kg	1·94	1·89	1·84	1·69
od 50 kg wzwyż	1·79	1·74	1·69	1·45

b) ceny najwyższe suszonych skór wołowych wynoszą 2·4 kroć oznaczonych poprzednio najwyższych cen za skóry świeże.

c) ceny najwyższe skór jałówek, krów, wołów i byków bydła rasy węgierskiej, wynoszą o 15 h, zaś bydła bośniacko-hercegowińskiej rasy krajowej o 40 h mniej, niż najwyższe ceny za skóry bydła rasy niemieckiej.

d) Podział na klasy:

1. klasa. Skóry, odpowiadające dotychczasowym zwyczajom, przyjętym przy sprzedażach publicznych, urządzanych przez Spółkę kupiecką rzeźników, masaży i rzeźników-grosistów, stow. rej. z o. p. w Pradze (I.).

2. klasa. Skóry, odpowiadające dotychczasowym zwyczajom, przyjętym w obrocie ze spółkami gospodarczemi wiedeńskich rzeźników.

3. klasa. Skóry, odpowiadające dotychczasowym zwyczajom, przyjętym w obrocie ze spółkami gospodarczemi budapeszteńskich rzeźników.

4. klasa. Inne skóry.

e) Dodatki:

Należytość za sól 3 h za kilogram skóry,
za bicie bez rogów 6% do ceny najwyższej

f) Odliczenia:

Zagnieżdżone miejscami robaki 3 K za skórę.

Dziura lub cięcie w głównej części 2 K za skórę.

Dziura lub cięcie poza główną częścią 1 K za skórę.

Silnie uszkodzone lub rozłazące się skóry podlegają osobnemu ocenieniu.

B. Skóry końskie.

	Długość skóry cm	Cena w koronach za sztukę łącznie z należytością za sól
a) Solone skóry końskie	175—199	24
	200—219	29
	220—239	35
	ponad 240	43

Długość skóry należy mierzyć od ucha do nasady ogona.

b) Suche skóry końskie za kilogram 3 K 70 h.

c) Odliczenia:

Dziura lub cięcie w głównej części 2 K za skórę.

Dziura lub cięcie poza główną częścią 1 K za skórę.

Silnie uszkodzone lub rozłazące się skóry podlegają osobnemu ocenieniu.

C. Postanowienia wspólne.

Poprzednie ceny najwyższe za skóry wołowe i końskie obowiązują na miejscu składu łącznie z zwykłym opakowaniem (owiązaniem) w razie kupna gotówką.

W handlu pośrednim można żądać cen najwyższych, oznaczonych pod A i B z dodatkiem 3%, w czem mieszczą się koszty przesyłki sprzedanych skór aż do stacji naładowania.

Wykaz II.

Najwyższe ceny za skóry wyprawne.

A. Skóry wołowe.

Rodzaj			Ceny w koronach za kilogram
Skóra błyszcząca	czarna (gruba na 4—5 mm)		11·75
	naturalna		14·30
Skóra podpodeszwiana			13—
Terce lakierowane na wierzchnią część siodła			12—
Skóra wierzchnia	brązowa	lekka (gruba na 1·8—2·5 mm)	18—
		ciężka (skóra na rzemienie)	16·50
	czarna	lekka (gruba na 1·8—2·5 mm)	17—
		ciężka	15·50
Skóra podeszwiana.	Vache	w połowie lub całe	11—
		krupony	12·65
		karki	9·80
		avern	8·90
	Terce, garbowane korą świerkową	w połowie lub całe	12—
		krupony	13·80
		karki	10·70
		avern	9·70
Terce, trzykrotnie nasycone	w połowie lub całe	12—	
	krupony	14·40	
	karki	10—	
	avern	9—	

B. Skóra końska.

Skóra podpodeszwiana	12—
----------------------	-----

C. Postanowienia wspólne.

Wymienione wyżej ceny najwyższe obejmujące również koszty zwykłego opakowania lub osznurowania i przesyłki do stacji naładowania, obowiązują dla sprzedaży, dokonywanych przez producentów skór i to w razie sprzedaży gotówką.

W handlu hurtownym można doliczać do cen najwyższych dodatek aż do 3%.

W handlu drobnym można żądać najwyższych cen, oznaczonych pod A i B z dodatkiem aż do 9%.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVI. — Wydana i rozesłana dnia 28. maja 1915.

Treść: (№ 141.—145.) 141. Obwieszczenie, dotyczące stóp odszkodowania za pewne oznaczone materiały, zawierające azot. — 142. Rozporządzenie, którem zarządza się dostarczenie materiałów, zawierających azot, objętych rekwizycją w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 3. marca 1915. — 143. Obwieszczenie, którem uzupełnia się obwieszczenie z dnia 19. marca 1915, dotyczące stóp wynagrodzenia za pewne oznaczone metale i stopy. — 144. Rozporządzenie, dotyczące uchylenia rekwizycji pewnych metali i stopów. — 145. Rozporządzenie, dotyczące używania i dostarczania pewnych oznaczonych metali i stopów.

141.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami z dnia 27. maja 1915,

dotyczące stóp odszkodowania za pewne oznaczone materiały, zawierające azot.

Ceny, ustanowione w myśl postanowień § 18. : 2., drugi ustęp rozporządzenia ministerjalnego z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326, zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, o świadczeniach wojennych, ogłasza się, jak następuje:

§ 1.

Stopa
odszkodowania

1. Za 100 kg czystego amoniaku w surowej (amoniakowej) wodzie gazowej K 60.—

2. Za 100 kg czystego amoniaku w zgęszczonej (amoniakowej) wodzie gazowej z zawartością najmniej 15% amoniaku 125.—

Stopa
odszkodowania

3. Za 100 kg azotu w siarczanie amonowym (bez opakowania) K 172.—

4. Za 100 kg azotu w wapno-azocie (cyanamidzie wapna) wraz z bębniem , 150.—

§ 2.

Ceny rekwizycyjne obowiązują na miejscu rekwizycji.

Georgi wlr.

142.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami z dnia 27. maja 1915,

którem zarządza się dostarczenie materiałów, zawierających azot, objętych rekwizycją w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 3. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 51.

§ 1.

Objęte rekwizycją w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 3. marca 1915, Dz. u. p.

Nr. 51, zapasy pewnych oznaczonych materiałów, zawierających azot, winni posiadacze i przechowujący przesać na żądanie zarządu wojskowego, po stwierdzeniu przez urząd kolejowy ciężaru do wskazanego im miejsca jako zwyczajną przesyłkę towarową, przyczem siarczan amonowy i wapno-azot winny być odpowiednio opakowane. Koszta opakowania i transportu będą nadawcy przez zarząd wojskowy wynagrodzone.

§ 2.

Posiadacze lub przechowujący mają równocześnie z nadaniem materiałów na kolej przesać odbiorcy spis dostarczanych materiałów.

W tym spisie należy podać: nazwisko posiadacza i w danym razie tego, który dotąd materiał przechowywał, powiat polityczny i miejsce, gdzie materiał leżał dotąd na składzie, miejsce nadania przesyłki, przy siarczanie amonowym i wapno-azocie sposób opakowania i umieszczone na opakowaniach znaki, stwierdzoną przez urząd kolejowy ilość i ciężar brutto nadanych sztuk towaru, oraz ich ciężar netto. Spis ma być podpisany przez nadawcę.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie natychmiast po jego ogłoszeniu.

Georgi wtr.

143.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami z dnia 27. maja 1915,

którem uzupełnia się obwieszczenie z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 65, dotyczące stóp wynagrodzenia za pewne oznaczone metale i stopy.

1. Do tabeli punktu 1. obwieszczenia z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 65, należy wstawić:

Klasa	Materiały	Stopa wynagrodzenia za 100 kg
		K
29	Za nowy mosiądz	235

2. Sztuki odlewów surowych należy wynagradzać według stóp w punkcie 1. wspomnianej tabeli.

Georgi wtr.

144.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami z dnia 27. maja 1915,

dotyczące uchylecia rekwizycji pewnych metali i stopów.

§ 1.

Objęte w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81, rekwizycją na cele wojenne zapasy:

1. rud, produktów pierwotnych, popiołów i okruców,

2. cyny i stopów cyny łącznie z materiałami starymi i odpadkami mogą być dowolnie używane.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie zaraz po jego ogłoszeniu.

Georgi wlr.

145.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem wojny i innymi interesowanymi Ministerstwami z dnia 27. maja 1915,

dotyczące używania i dostarczania pewnych oznaczonych metali i stopów.

Na zasadzie §§ 24. i 27., ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914. Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się co następuje:

§ 1.

Zapasy:

1. blach i drutów grubości ponad 1 mm, tablic, płyt, sztab i rur z glinu, ołowiu (także twardego ołowiu), niklu, miedzi, mosiądzu, spiżu i tombaku, także wówczas, gdy oznaczone materiały są obrzynane lub pocięte, lecz dalej nie przerobione,

2. sztuk surowego odlewu z ołowiu (także twardego ołowiu) niklu, miedzi, spiżu i tombaku są na mocy obecnego rozporządzenia objęte rekwizycją na cele wojenne.

Rekwizycya nie rozciąga się na zapasy wymienionych materiałów, istniejące w dniu wejścia w moc obowiązującą tego rozporządzenia, które nie przekraczają następujących ilości:

Przy glinie 20 kg, ołowiu 100 kg, niklu 1 kg, miedzi 30 kg, mosiądzu, spiżu i tombaku po 100 kg.

Zresztą mają postanowienia §§ 1. do 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28, zastosowanie także do zapasów, objętych rekwizycją na mocy obecnego rozporządzenia.

§ 2.

1. Materiały objęte rekwizycją według § 1. tego rozporządzenia,

2. objęte rekwizycją na cele wojenne według rozporządzenia z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81, zapasy:

a) glinu, antymonu, ołowiu (także twardego ołowiu), miedzi, mosiądzu, niklu i spiżu,

b) stare materiały i odpadki wymienionych metali i stopów

winni posiadacze lub przechowujący dostarczyć zarządowi wojskowemu najdalej do dnia 8. czerwca 1915, według następujących przepisów.

Niezależnie od tego dostarczenia należy uskutecznić przepisowo te zgłoszenia zapasów, które mają być na mocy przepisu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, według stanu z dnia 31. maja 1915, wnoszone w dniu 8. czerwca 1915 do właściwej władzy politycznej I. instancyi.

§ 3.

Oznaczone materiały należy stosownie i o ile możliwości według poszczególnych rodzajów metali osobno opakowane, po stwierdzeniu przez urząd kolejowy ilości i ciężaru nadanych sztuk towaru, przesłać najpóźniej do dnia 8. czerwca 1915 do właściwej c. k. komisji odbiorczej dla metali i stopów (Grac, Praga, Salzburg lub Wiedeń; według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 66), jako zwyčajną przesyłkę towarową.

W liście przesyłkowym należy wymienić nadane gatunki z podaniem, czy stanowią one nowe czy stare materiały, miedziane okrucy itp. Koszta opakowania i transportu zostaną nadawcy przez zarząd wojskowy zwrócone; jeśli zapasy zostaną uznane jako niezdatne do celów wojennych, zarząd wojskowy ponosi także koszta przesyłki zwrotnej.

Co do dalszego wynagrodzenia obowiązują w obydwu wypadkach postanowienia §§ 2. i 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28. Do zapasów, oznaczonych w § 1., punkt 1. obecnego rozporządzenia, należy zastosować przepisy punktu 2. obwieszczenia ministeryalnego z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 65.

§ 4.

Posiadacz lub przechowujący ma równocześnie z nadaniem materiałów na kolej przesłać właściwej komisji odbiorczej spis dostarczonych materiałów. W tym spisie należy podać: posiadacza i w danym razie tego, który dotychczas materiały przechowywał, powiat polityczny i miejsce, gdzie materiał był dotąd na składzie, miejsce

nadania przesyłki, sposób opakowania i umieszczone na opakowaniach znaki, stwierdzoną przez urząd kolejowy ilość i ciężar brutto nadanych sztuk towaru, pojedyncze rodzaje przesłanych materiałów i ich ciężar netto. Spis ma być podpisany przez nadawcę.

Drugi równobrzmiący egzemplarz spisu należy przesłać bezpośrednio c. k. Centralnej komisji rekwizycyjnej (Wiedeń, I., Ministerstwo wojny).

Gdy się rozchodzi o materiały, które znajdują się w samej siedzibie komisji odbiorczej lub jej najbliższym otoczeniu, zatem nie mają być przesłane koleją, lecz dowieszone, wówczas przedewszystkiem należy wspomniane spisy przesłać najdalej do dnia 8. czerwca 1915 centralnej komisji rekwizycyjnej i właściwej komisji odbiorczej, poczem ta ostatnia komisja oznaczy dzień i miejsce dostawy.

§ 5.

Jeżeli przeznaczony na dostarczenie komisji odbiorczej zapas:

1. materiałów, wymienionych w § 2. pod 1 jest szczuplejszy, niż zapas, który istniał w dniu 31. marca 1915,

2. materiałów, oznaczonych w § 2., pod 2 szczuplejszy, niż zapas, który odpowiada stanowi z dnia 31. marca 1915 z dorachowaniem przyrostu, powstałego w czasie między dniem 31. marca a dniem 31. maja 1915, wówczas obowiązany do dostarczenia posiadacz lub przechowujący winien równocześnie z przesłaniem wspomnianego w § 3. spisu usprawiedliwić wobec Centralnej komisji rekwizycyjnej tę szczuplejszą dostawę przez wniesienia podania.

O ile zobowiązany powołuje się na to, że materiał obrócony został w celu spełnienia nakazów zarządu wojskowego lub dlatego jest nadal bezwarunkowo potrzebny dla jego własnego lub innego, przezeń do udziału przyzwanego przedsiębiorstwa, ma on wymienić tę władzę wojskową, która udzieliła nakazu, oznaczyć przedmiot tego nakazu i podać datę i liczbę nakazu. Po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia nie wolno już z zapasów, przeznaczonych na dostawę, wydawać materiałów na inny cel, nawet za poświadczeniami (§ 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81).

O ile obowiązany powołuje się na to, że c. k. Ministerstwo handlu pozostawiło mu materiały do wolnego rozporządzenia (§ 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28), ma podać datę i liczbę tego zezwolenia.

§ 6.

1. Z zapasów materiałów, wymienionych w § 2. pod 1, nie są objęte rekwizycją i nie podpadają obowiązkowi dostarczenia:

- a) 50%, o ile materiały te są w posiadaniu przedsiębiorstw przemysłu elektrotechnicznego, które zajmują się wyrobem maszyn, aparatów, przewodów i wykonywaniem urządzeń elektrycznych,
- b) 20% w innych wypadkach.

2. Obowiązkowi dostarczenia nie podlegają również i mogą być używane dowolnie:

20% zapasów materiałów, wymienionych w § 2. pod 2.

Dalej nie podlegają obowiązkowi dostarczenia:

3. Stare materiały i odpadki, które posiadacze przerabiają we własnym przedsiębiorstwie na metale surowe, lub polecają przerabiać je w ten sposób w innych, tutejszo-krajowych przedsiębiorstwach. Użycie uzyskanego materiału surowego jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem c. k. Ministerstwa handlu lub w celu spełnienia nakazów zarządu wojskowego, udzielonych posiadaczowi materiałów.

4. Zapasy glinu, których właściciele przedsiębiorstw wytwarzania żelaza i stali potrzebują do pokrycia własnych potrzeb do końca lipca 1915.

5. Te ilości objętych rekwizycją materiałów, których posiadacze potrzebują do końca lipca 1915 do ulepszeń w celu utrzymania nadal własnego przedsiębiorstwa. Ten ostatni wyjątek zachodzi jednak tylko wówczas, gdy z powodu szczególnej właściwości urządzeń warsztatowych zastąpienie przez inne materiały nie jest możliwe.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą zaraz po jego ogłoszeniu.

Georgi wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 29. maja 1915.

Treść: № 146. Rozporządzenie celem wykonania § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych.

146.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. maja 1915

celem wykonania § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych.

§ 1.

Przy wykonywaniu § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz.

u. p. Nr. 138, należy stosować rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 333 w ten sposób, iż na miejsce powołanego w niem § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 321, ma wejść wszędzie § 26., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. 138.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. czerwca 1915.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. maja 1915.

Treść: № 147. Rozporządzenie w sprawie terminów dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

147.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 28. maja 1915

w sprawie terminów dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, i artykułu III., l. 8., rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Do ustawowych terminów dla zaczepiania czynności prawnych dłużników, których miejsce zamieszkania (siedziba) lub stała siedziba przedsiębiorstwa leży w Galicyi lub na Bukowinie, nie wlicza się:

Czasu od dnia 1. stycznia do dnia 30. września 1915, jeśli do czynności prawnej mają zastosowanie postanowienia ustawy o zaprzeczaniu ważności czynności prawnych z dnia 16. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 36 (artykuł IX., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337) i czasu od dnia 12. grudnia 1914 do dnia 30. września 1915, jeśli do czynności prawnej mają zastosowanie postanowienia ordynacyi konkursowej o zaczepianiu czynności prawnych i postanowienia ordynacyi zaczepnej z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. czerwca 1915.

W tym samym dniu traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 17. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 64.

Hochenburger wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX. — Wydana i rozestana dnia 3. czerwca 1915.

Treść: (M 148.—150.) 148. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania dwu przedłużeń linii wąskotorowych poruszanych siłą elektryczną kolejek na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego okolicy z Krasnego Brzezna do Nestomic i od granicy gmin Uścia i Predlic do Tirmic. — 149. Rozporządzenie o listach zarządców ugodowych, którzy nie są adwokatami lub notaryuszami i o listach badaczy gospodarki w postępowaniu konkursowym i ugodowym. — 150. Rozporządzenie o ograniczeniu używania zapasów owczej wełny i obrotu nimi.

148.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 22. maja 1915,

dotyczące koncesjonowania dwu przedłużeń linii wąskotorowych poruszanych siłą elektryczną kolejek na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego okolicy z Krasnego Brzezna do Nestomic i od granicy gmin Uścia i Predlic do Tirmic.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami gminie miasta Uścia nad Łabą koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu dwu przedłużeń linii kolejek wąskotorowych, poruszanych siłą elektryczną na obszarze miasta Uścia nad Łabą i jego okolicy, a mianowicie od ich dotychczasowego końcowego punktu w Uściu Krasne Brzezno do Nestomic i od jej końcowego punktu na granicy gmin Uście i Predlice do Tirmic, a to pod następującymi bliższymi warunkami i zastrzeżeniami:

§ 1.

Koncesjonaryuszka korzysta co do koncesjonowanych linii kolejowych z ulg skarbowych, określonych w artykułach VI. do XII. i XXII. ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana skończyć budowę oznaczonych na wstępie linii kolejowych najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, oddać gotowe linie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny, upływający z dniem 6. kwietnia 1989.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, ma koncesjonaryuszka na żądanie c. k. Rządu złożyć stosowną kaucyę w papierach wartościowych, w których wolno lokować pieniądze pupilarne.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanych linii kolejowej nadaje się koncesjonaryuszce prawo

wywłaszczenia podług obowiązujących w tej mierze przepisów ustawowych.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce także do wybudowania kolei dojazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§ 4.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest mieć pieczę o zaopatrzenie swoich zatrudnionych przy ruchu koncesyonowanych kolei funkcyonaryuszów i na wypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i w tym celu przystąpić do kasy pensyjnej związku austriackich kolei lokalnych i kolejek, jeśliby dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego nie była utworzona własna kasa pensyjna, zapewniająca członkom przynajmniej takie same korzyści i nakładająca na koncesyonaryuszkę przynajmniej takie same zobowiązania, jak kasa rzeczonoego związku.

Zaopatrzenie to należy co do funkcyonaryuszów, zatrudnionych przy ruchu koncesyonowanych linii kolejowych, przeprowadzić w ten sposób, że koncesyonaryuszka ma zgłaszać w kasie pensyjnej Związku austriackich kolei lokalnych i kolejek, lub we własnej kasie pensyjnej stałych funkcyonaryuszów z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej, gdyby ona miała być założona, jak też i każda jego zmiana, podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§ 5.

Przy budowie kolei koncesyonowanych i ruchu na nich stosować się powinna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, znajdują zastosowanie do kolejek, tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 6.

Zresztą mają do wymienionych na wstępie przedłużeń linii znaleźć odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 4., 6. do włącznie 10., 12., 13., 16. i 17. obwieszczenia z dnia 7. kwietnia 1899, Dz. u. p. Nr. 73, i § 6. obwieszczenia z dnia 10. października 1912, Dz. u. p. Nr. 201.

Forster wlr.

149.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 29. maja 1915

o listach zarządców ugodowych, którzy nie są adwokatami lub notaryuszami i o listach badaczy gospodarki w postępowaniu konkursowem i ugodowem.

Na zasadzie § 146., ustęp 3., ordynacyi konkursowej oraz §§ 30., ustęp 3., i 31., ustęp 3., ordynacyi ugodowej (rozporządzenie cesarskie z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337), rozporządza się:

I. Lista zarządców ugodowych.

§ 1.

Do użytku przy wyborze zarządców ugodowych, niebędących adwokatami lub notaryuszami założą sądy ugodowe listę osób do tego uzdolnionych, w szczególności dla takich grup przedsiębiorstw i gałęzi interesów, w których zastanowienia wypłat nie zdarzają się tylko wyjątkowo.

§ 2.

(1) Do listy wciągnięte być mogą tylko osoby nieposzlakowane, godne zaufania i obznajmione z interesami, które oświadczyły gotowość przyjęcia urzędu zarządcy ugodowego.

(2) Zarządca taki musi być uzdolniony do spełnienia zadań, określonych w § 31., ustęp 1. u. ugod., w szczególności do nadzorowania toku interesów dłużnika a w razie potrzeby do samostannego wkroczenia.

(3) Kobiety nie są wykluczone od przyjęcia do listy.

§ 3.

Listę należy założyć oddzielnie wedle poszczególnych gałęzi interesów i dla najważniejszych miejscowości okręgu sądowego, w których zastanowienia wyplat nie zdarzają się tylko wyjątkowo.

§ 4.

(1) Trybunał pierwszej instancji winien celem założenia listy zażądać propozycji co do:

- a) przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz górniczych od izb handlowych i przemysłowych;
- b) gospodarstw rolnych i leśnych od głównych korporacji rolniczych w kraju;
- c) miejskich posiadłości gruntowych od politycznej władzy powiatowej, a jeżeli chodzi o miasto o własnym statucie, od przełożonego gminy (burmistrza);
- d) przedsiębiorstw techników cywilnych od izby inżynierskiej.

(2) W prośbie o przedstawienie propozycji należy dla przedłożenia wyznaczyć termin nieprzekraczający dwu miesięcy i podać, w których głównych grupach przedsiębiorstw i gałęziach interesów i w których miejscowościach zastanowienia wyplat nie zdarzają się tylko wyjątkowo. Jeżeli jest to możliwe należy podać także ilość osób, które mają być zaproponowane dla poszczególnych grup przedsiębiorstw i miejscowości.

§ 5.

(1) Władza uproszona o propozycję winna zarządzić dochodzenia, jakie uzna za stosowne.

(2) Oprócz tego wolno jest korporacyom i związkom, które zastępują interesa pewnych grup przedsiębiorstw albo zawodów lub mają na celu ochronę interesów wierzycieli lub dłużników, podać wnioski u władzy powołanej do przedstawienia propozycji a w razie gdy władza ta przedstawiła już propozycję, bezpośrednio w trybunale pierwszej instancji. W takim razie może trybunał zażądać od władzy powołanej do przedstawienia propozycji wydania o tem opinii.

(3) Propozycje należy uporządkować oddzielnie wedle poszczególnych gałęzi interesów i mają one zawierać podanie imienia i nazwiska, zawodu lub zatrudnienia, miejsca zamieszkania a w razie potrzeby znajomość języków zaproponowanego.

§ 6.

Trybunał pierwszej instancji prześle propozycje, nadeszłe od władz wymienionych w § 4., władzy politycznej krajowej, o ile zaś chodzi o przedsiębiorstwa górnicze, starostwu górniczemu, z prośbą o opinię, w szczególności co do tego, czy zaproponowane osoby są godne zaufania.

§ 7.

(1) Zużytkowując nadeszłe propozycje, opinie i oświadczenia, poweźmie trybunał pierwszej instancji w senacie, złożonym wedle § 36. ust. o org. sąd., wedle swobodnego ocenienia uchwałę względem założenia listy zarządców ugodowych.

(2) Trybunał może przed swem rozstrzygnięciem zażądać od sądów powiatowych wszelkich wyjaśnień, jakie uzna za potrzebne.

(3) Trybunał może przyjąć do listy także osoby niewymienione w propozycjach, za ich zgodą, jeżeli ich uzdolnienie (§ 2.) jest stwierdzone. W razie potrzeby należy zażądać opinii od władz, powołanych do przedstawienia propozycji.

(4) Listę winien trybunał wyłożyć do powszechnego wglądu.

§ 8.

(1) Lista ma być co lat pięć nowo założona.

(2) Należy ją następnie wedle potrzeby o tyle sprostować i uzupełnić, o ile osoby umieszczone na liście odpadły z niej, w szczególności z przyczyny, że okazały się nieodpowiedniami lub z innych powodów mają być wyłączone, albo jeżeli sąd uzna za potrzebne pomnożenie liczby zarządców, wpisanych na listę.

(3) Przy nowem zakładaniu oraz przy nowych wpisach postępować należy tak, jak przy pierwotnem założeniu listy.

§ 9.

(1) Osób poszczególnych nie zawiadamia się o umieszczeniu na liście ani o wyłączeniu.

(2) Orzeczenia sądów, których wciąga się osoby na listę albo wyłącza się je z listy, nie mogą być zaczepione żadnym środkiem prawnym.

§ 10.

(1) Osoby umieszczone na liście mogą odrzucić ustanowienie ich zarządcami ugodowymi

tylko z ważnych powodów, których ocena należy do sądu ugodowego. Jeżeli ustanowiony odmawia bez dostatecznego powodu przyjęcia lub sprawowania urzędu, może go sąd wykreślić z listy.

(2) Umieszczonym na liście osobom zakazuje się używania poza ich urzędowaniem tytułu „zarządcy ugodowego.“ Przekraczających ten zakaz należy skreślić z listy.

§ 11.

Lista zarządców ugodowych nie wiąże sądu przy ustanawianiu zarządców, służy ona tylko jako środek pomocniczy dla ułatwienia wyboru.

II. Lista badaczy gospodarki.

§ 12.

(1) Sądy konkursowe (ugodowe) mogą zakładać i prowadzić listę osób, które jako obznajomione z interesami i godne zaufania, oraz dla swej szczególnej znajomości rzeczy nadają się do powierzenia im badania gospodarki dłużników w myśl § 146., ustęp 2. o. k. i § 31., ustęp 2. u. ugod.

(2.) Postanowienia §§ 1. do 11. stosować należy analogicznie do zakładania, prowadzenia i używania list badaczy gospodarki.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

150.

Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa, spraw wewnętrznych i obrony krajowej z dnia 2. czerwca 1915

o ograniczeniu używania zapasów owczej wełny i obrotu nimi.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Od chwili wejścia w życie tego rozporządzenia można przerabiać surową lub jedynie praną wełnę owczą (nie wyłączając wełny ze zwierząt zabitych) tylko w celu spełnienia zleceń dostawy dla wojska. Każde inne przerabianie wełny owczej z wyjątkiem użycia na cele przemysłu domowego, które to użycie pozostaje i nadal bez ograniczenia, dopuszczalne jest tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu.

Od tych ograniczeń wyłączone są jednak te zapasy wełny, które w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia znajdują się już w przedsiębiorstwach fabrycznych i są niezbędnie potrzebne do utrzymania ruchu w dotychczasowych rozmiarach przez dalszych dni 14.

Postanowienia pierwszego ustępu nie odnoszą się nadto do wełny martwej, garbowniczej, kuśnierskiej i sztucznej jak również do odpadków wełny. Materiały te mogą być i w przyszłości w celach dowolnych użyte bez ograniczenia.

§ 2.

Wełna owcza (nieczyszczona, prana na żywych owcach, prana ręcznie lub fabrycznie, ze zwierząt zabitych, garbarska, martwa, kuśnierska i sztuczna jak również i odpadki wełny) w nieprzerobionym stanie, może być przewożona koleją, okrętami, wozami motorowymi lub zwykłymi (z wyjątkiem obrotu pocztowego) z miejsca przechowania do innego miejsca, leżącego poza miastem lub gminą, tylko za poprzednim doniesieniem do Ministerstwa handlu, na podstawie wydanego przezeń potwierdzenia transportu. Poświadczenia takiego udziela Ministerstwo handlu:

a) we wszystkich wypadkach przesyłki wełny nieczyszczonej, wełny pranej na żywych owcach, pranej ręcznie lub fabrycznie, oraz wełny ze zwierząt zabitych, do publicznych domów składowych lub pralni wełny, leżących wewnątrz granic państwa, oraz do tych przerabiających wełnę fabryk, leżących w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa i w krajach świętej korony węgierskiej, które się wykażą wystawionym przez c. i k. Ministerstwo wojny, c. k. Ministerstwo obrony krajowej lub królewsko-węgierskie Ministerstwo honwedów, certyfikatem odnośnego, otrzymanego już w czasie wniesienia prośby, zlecenia na dostawę wojskową i przeznaczenia wełny owczej do spełnienia tego zlecenia;

b) w celu przesłania wełny martwej, garbarskiej kuśnierskiej i sztucznej jak również odpadków wełny, przyczem nie jest wymagane wykazanie się certyfikatem wymienionych w punkcie a) ministerstw;

c) według uznania Ministerstwa handlu w innych, godnych uwzględnienia wypadkach.

Doniesienie i poświadczenie, przepisane w pierwszym ustępie tego paragrafu, nie jest potrzebne do przewożenia wełny owczej wozami zwykłymi lub motorowymi z miejsca strzyży do własnych, tutejszokrajowych składów producenta.

§ 3.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą karali władze polityczne pierwszej

instancyi grzywnami do 5000 K, lub aresztem do 6 miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.
Schuster wlr.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXX. — Wydana i rozesłana dnia 5. czerwca 1915.

Treść: *M* 151. Rozporządzenie, którem uzupełnia się rozporządzenia ministerjalne z dnia 9. lutego 1915, z dnia 15. marca 1915 i z dnia 8. maja 1915, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.

151.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 24. maja 1915,

którem uzupełnia się rozporządzenia ministerjalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61 i z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. 119, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.

Na zasadzie artykułu VII. ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, wydaje się, względnie ogłasza w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zamieszczone w rozporządzeniach ministerjalnych z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61 i z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, spisy przedmiotów, których wywozu lub przewozu zakazano, uzupełnia się, jak następuje:

Po punkcie 36. grupy II. należy zamieścić następujący nowy punkt:

„36 a. Odpadki kokonów i inne nieoprzędzone odpadki jedwabiu (strusi), wyczeski jedwabne (jedwab chappe) jak też i nici z nich także w połączeniu z innymi przedziwami.“

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXI. — Wydana i rozesłana dnia 8. czerwca 1915.

Treść: № 152. Rozporządzenie, którem wydatę się z powodu stanu wojennego, wyjątkowe przepisy w dziedzinie ochrony wzorów.

152.

Rozporządzenie Ministra robót publicznych w porozumieniu z Ministrem handlu z dnia 2. czerwca 1915,

którem wydatę się z powodu stanu wojennego wyjątkowe przepisy w dziedzinie ochrony wzorów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie zdarzeń wojennych na czasokresy, terminy i postępowanie. zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wstrzymuje się rozpoczęcie i bieg czasu ochronnego wzorów (§ 4., ustęp 1., ustawy o ochronie wzorów z dnia 7. grudnia 1858, Dz. u. p. Nr. 237) w czasie od dnia 26. lipca 1914 do dnia, który zostanie oznaczony w drodze rozporządzenia.

Bez naruszenia ochrony, uzyskanej przez zarejestrowanie wzoru, rozpoczyna się tedy:

1. przy wzorach, które zostały złożone w oznaczonym wyżej czasie, bieg całego czasu ochrony,
2. przy wzorach, które zostały złożone przed dniem 26. lipca 1914, bieg tej części czasu

ochronnego, która z tym dniem jeszcze nie upłynęła, w dniu, który będzie oznaczony w drodze rozporządzenia (ustęp 1.).

Część czasu ochronnego, która ubiegła przed dniem 26. lipca 1914, należy obrachować na całe miesiące. Przy tem nie należy wliczać czasokresów niżej jednego miesiąca.

Postanowienia te obowiązują też dla wzorów, których czas ochronny według § 4., ustęp 1., ustawy o ochronie wzorów upłynął już w czasie od 26. lipca 1914 aż do chwili wejścia w życie tego rozporządzenia.

§ 2.

Postanowienia § 1. mają także odpowiednie zastosowanie dla czasokresu, przez który uprawniony może używać wzoru w krajach tutejszych i przez który wzór, złożony za opieczętowaniem, ma być utrzymywany w tajemnicy (§ 9. ustawy o ochronie wzorów). Postanowienia te nie obowiązują dla czasokresu utrzymywania wzoru w tajemnicy, jeśli to ostatnie zostało uchylone jeszcze przed chwilą wejścia w moc obowiązującą tego rozporządzenia (§ 9. ustawy o ochronie wzorów).

§ 3.

Wobec osób, które objęły wzór do używania w czasie po dniu, w którym czas trwania ochrony

w myśl § 4., ustęp 1., ustawy o ochronie wzorów upłynął, aż do chwili wejścia w moc obowiązującą tego rozporządzenia, nie można podnosić roszczeń z tytułu tego używania i są one uprawnione używać nadal wzoru w swem własnem przedsiębiorstwie.

§ 4.

Jeżeli wygaśnięcie prawa do wzoru, którego trwanie zostaje wstrzymane (§ 1.), zostało już wciągnięte do rejestru wzorów, należy to wciągnięcie uważać za niebyłe i cofnąć je. Wzór należy przenieść z jawnego archiwum dla wolnych wzorów do jawnego archiwum dla chronionych wzorów.

§ 5.

Przy wzorach, których jednoroczny, lub dwu-
 roczny czas trwania nie upłynął jeszcze dnia
 26. lipca 1914, lub które zostają złożone w ciągu
 edno- lub dwurocznego czasokresu, oznaczonego

w § 1., ustęp 1., dla ochrony wzoru, może być czas ochronny przedłużony do trzech lat. Przedłużenia tego dokonuje się przez zapłacenie należności izbie handlowej i przemysłowej. Należność wynosi 1 koronę za każdy wzór i za każdy rok dalszego, żadanego czasu ochrony. Należność należy uiścić przed upływem obliczonego w myśl § 1. tego rozporządzenia czasu ochrony, u izby handlowej i przemysłowej lub w celu przekazania na tę ostatnią w jednym z tutejszo-krajowych urzędów pocztowych. Przy wzorze, którego czas ochronny został przedłużony tylko na rok drugi, przedłużenie czasu ochrony na rok trzeci nie jest dopuszczalne.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Truka wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXII. — Wydana i rozesłana dnia 9. czerwca 1915.

Treść: (№ 153. i 154.) 153. Rozporządzenie w sprawie ograniczenia produkcji piwa. — 154. Rozporządzenie, któremu ogranicza się rozpowszechnianie kart plastycznych, map, przewodników podróży i opisów miejscowości.

153.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych i handlu z dnia 6. czerwca 1915

w sprawie ograniczenia produkcji piwa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, wydaje się celem ograniczenia produkcji piwa następujące zarządzenia:

§ 1.

W browarach, które uiszczają w pełni podatek od piwa, może być w każdym z miesięcy: czerwiec, lipiec i sierpień 1915 produkowane co najwyżej siedemdziesiąt pięć procent tej ilości brzożki piwnej (§ 2.), która okazuje się jako przeciętna ilość zbadanej przez władze skarbowe produkcji w odpowiednich miesiącach lat 1912 i 1913. Co do browarów, które w roku 1912 lub 1913 podczas jednego z miesięcy: czerwiec, lipiec lub sierpień dłużej niż dziesięć następujących po sobie dni nie były w ruchu, jest miarodajną dla wypośredkowania poprzedniej ilości porównawczej, zamiast produkcji odnośnego miesiąca, produkcja podobnego miesiąca w roku 1911, a gdy browar i w tym ostatnim roku nie był dłużej niż przez dziesięć dni w ruchu, produkcja odnośnego miesiąca w roku 1914.

Przedsiębiorstwom browarniczym, które korzystały w bieżącym roku ruchu fabrycznego z pięcioprocentowego opustu podatku od piwa (§ 1., część I. rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120), wolno

osiągnąć miarodajną w myśl ustępu 1. ilość porównawczą w wysokości do osmdziesięciu procentów, tym, które korzystają z dziesięcioprocentowego opustu, do dziewięćdziesięciu procentów, wreszcie tym, które mają piętnastoprocentowy opust, pełną ilość porównawczą, lecz jej nie przekraczać.

§ 2.

Dla obliczenia dopuszczalnej, maksymalnej ilości produkcji (uprawnienie browarnicze), jest miarodajna podstawa wymiaru podatku, t. j. stopień hektolitrowy ekstraktu.

§ 3.

Każdy przedsiębiorca browarniczy, który nie korzysta w pełni ze swego uprawnienia browarniczego w jednym z miesięcy: czerwiec, lipiec lub sierpień 1915, jest obowiązany zgłosić pisemnie niewyzyskaną część do władzy podatkowej I. instancji najpóźniej w dniu 20. odnośnego miesiąca. W razie zaniechania tego zgłoszenia w miesiącach czerwcu lub lipcu 1915, lub gdyby niewyzyskaną część podano jako o więcej niż pięć procentów mniejszą, będzie przysługujące browarowi uprawnienie browarnicze za miesiąc następujący uszczuplone o część, w poprzednim miesiącu nie wyzyskaną lub nie zgłoszoną.

§ 4.

Przedsiębiorcy browarniczy, którzy nie wykorzystują w pełni swego uprawnienia browarniczego w jednym z miesięcy czerwiec lub lipiec 1915, mogą przenieść niewyzyskaną część na następujący miesiąc z tym skutkiem, że ich uprawnienie browarnicze za ten miesiąc podnosi się o przeniesioną ilość. Dalej może każdy przedsiębiorca

browarniczy przenieść nie wyzyskaną przez siebie w jednym z miesięcy: czerwiec, lipiec i sierpień część uprawnień browarniczego na inne przedsiębiorstwo browarnicze z tym skutkiem, że to ostatnie może swe uprawnienie browarnicze przekroczyć o ilość przeniesioną.

Każde tego rodzaju przeniesienie uprawnień browarniczego należy poprzednio zgłosić pisemnie do władzy skarbowej I. instancyi. Doniesienie może być dokonane łącznie z przepisaniem w § 3. zgłoszeniem i ma zawierać stopień hektolitrowy ekstraktu, nazwę i siedzibę tego browaru, na który uprawnienie przeniesiono. Władza skarbową I. instancyi winna bezzwłocznie zawiadomić o przeniesieniu organ powołany do nadzoru nad browarem, na który przeniesiono uprawnienie. Jak również właściwą dla władzę skarbową I. instancyi.

§ 5.

Gdy browar wyczerpał przysługujące mu w myśl poprzednich przepisów uprawnienie browarnicze, nie przyjmuje się już zgłoszenia opodatowanego postępowania przy wyrobie piwa i każda nadprodukcja podpada pod przepisy ustawy karnej o przekroczeniach skarbowych.

§ 6.

Rozporządzenie to obowiązuje dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z wyjątkiem Galicji i Bukowiny. Wchodzi ono w moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

154.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości z dnia 8. czerwca 1915,

którem ogranicza się rozpowszechnianie kart plastycznych, map, przewodników podróży i opisów miejscowości.

Odnosnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, o zawieszeniu artykułów 8., 9., 10., 12. i 13. ustawy zasadniczej państwa o ogólnych prawach obywateli zarządza się na mocy § 7. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, co następuje:

§ 1.

Wstrzymuje się rozpowszechnianie kopii wojskowych pomiarów kraju, planów i map plastycz-

nych o podziałce 1 : 50.000 lub większej, jak również rozpowszechnianie map o podziałce 1 : 200.000 i większej, dotyczących obszarów austriacko-węgierskiej Monarchii, Państwa niemieckiego i Turcji.

Karty mapy generalnej mogą być wydawane w pojedynczych egzemplarzach przez wydawnictwo geograficznego Instytutu wojskowego w Wiedniu oficerom i urzędnikom wojskowym, należącym do siły zbrojnej.

§ 2.

Ministerstwo spraw wewnętrznych może w porozumieniu z Ministerstwem wojny pozwalać w poszczególnych wypadkach na nabywanie wymienionych w § 1. druków, o ile są one potrzebne dla celów państwowych lub gospodarstwa społecznego, a to do niedających się odłożyć, ważnych robót (kompozycje projektów komunikacji, regulacji rzek, innych budowli etc.) lub dla władz i przedsiębiorstw publicznych do urzędowego użytku.

§ 3.

Mapy o mniejszej podziałce niż 1 : 200.000, przewodniki i podręczniki podróźnicze i opisy miejscowości, dotyczące austriacko-węgierskiej Monarchii, Państwa niemieckiego i Turcji lub poszczególnych części obszaru tych państw nie mogą być wogóle wysyłane do nieprzyjacielskich państw, zaś do innych państw obcych tylko za udzieleniem w każdym przypadku zezwoleniem władzy politycznej krajowej po porozumieniu się jej z komendą wojskową.

Władza polityczna krajowa może w porozumieniu z komendą wojskową zezwolić na wyjątki dla opisów miejscowości tutejszokrajowych miejsc kąpielowych i lotnisk.

Upoważnia się polityczną władzę krajową do wstrzymania na wniosek komendy wojskowej lub ograniczenia rozpowszechniania wewnątrz kraju druków, wymienionych w § 1., jeśli zawierają one ważne pod względem wojskowym dane, o których wiadomość może być dla nieprzyjaciela użyteczna.

§ 4.

Za przekroczenia tego rozporządzenia będą karać sądy, powołane do dochodzeń karnych w sprawach prasowych, w myśl § 9. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą z dniem 10. czerwca 1915.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 10. czerwca 1915.

Treść: № 155. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. listopada 1914, dotyczące produkcji i wprowadzenia w obrót mąki.

155.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 9. czerwca 1915,

którem zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzenia w obrót mąki.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzającego na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, spowodowanych stanem wojennym, co następuje:

Artykuł I.

Uchyla się § 3., ustęp 2., jakoteż §§ 4. i 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczącego produkcji i wprowadzenia w obrót mąki.

Artykuł II.

W miejsce drugiego ustępu § 6. tego rozporządzenia ministeryalnego w brzmieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 96, w sprawie wymielania kukurydzy i uchylecia najwyższych cen za kukurydzę i mąkę kukurydzianą, wstępują następujące postanowienia:

Do wytwarzania grysu kukurydzianego i mąki kukurydzianej wolno używać tylko kukurydzy

suszonej w sposób naturalny, lub wysuszonej stucznie; kukurydzę należy wymiełać do 82 procent, przyczem na grys ma wypaść co najwyżej 8 procent wagi surowego produktu.

Władza polityczna krajowa może w wypadkach szczególnie uwzględnienia godnych dozwalać na wytwarzanie mąki także i w innym wymiarze procentowym.

Artykuł III.

§ 7. tego rozporządzenia ministeryalnego ma brzmienie:

Mieszanekę mączną, przewidzianą w § 3., należy zasadniczo sporządzać już w młynach, przyczem nie czyni różnicy, czy mieszanek ta powstaje przez zmielenie zmieszanych gatunków zboża, czy przez mechaniczne zmieszanie gatunków mąki, zmielonych osobno.

Polityczna władza krajowa może wyjątkowo na prośbę poszczególnych młynów, które z technicznych powodów ruchu lub składu, lub z powodu braku jęczmienia, nie są w możności same dokonać mieszanek mącznych, pozwolić im aż do odwołania, na odstawianie niez mieszanej mąki pszennej do gotowania, do innych młynów, do osób, zajmujących się w sposób przemysłowy przetwarzaniem, lub do drobnych handlarzy.

Jeżeli pewnemu młynowi udzielono takiego pozwolenia, wówczas inne młyny lub drobni handlarze mogą wprowadzić do obrotu pszeną mąkę do gotowania tylko jako mieszanekę przewidzianą w § 3., zaś osoby, zajmujące się przetwarzaniem w sposób przemysłowy, mogą jej używać tylko w miarę osobnych, obowiązujących przepisów.

Artykuł IV.

Jako nowy § 7 a należy po § 7. wstawić:

Pszenną mąkę do pieczywa, na chleb, jednolitą oraz żytnią, można wprowadzać w obrót tylko jako niemieszane.

Pszenną mąkę na chleb, pszenną mąkę jednolitą i mąkę żytnią można dostarczać osobom, zajmującym się przerabianiem w sposób przemysłowy i konsumentom tylko wówczas, gdy kupujący nabywa równocześnie tę samą ilość mąki kukurydzianej. W miejsce mąki kukurydzianej można nabywać również mąkę kartoflącą, lub ryżową.

W wypadkach, szczególnie godnych uwzględnienia, może polityczna władza powiatowa zezwalać od wypadku do wypadku na wyjątki od przepisów powyższych ustępów.

Przepis drugiego ustępu niema zastosowania do dostarczania mąki przez młyny.

Artykuł V.

Drugi ustęp § 9. ma opiewać:

W przypadkach, przewidzianych w drugim ustępie § 7., ma polityczna władza krajowa równocześnie z udzieleniem pozwolenia wyjątkowego dopilnowywać przez dalsze zarządzenia nadzorcze, odnoszące się tak do młynów jak i do osób, zajmujących się w sposób przemysłowy przetwarzaniem mąki i do drobnych handlarzy, aby przestrzegano tych wyjątkowych przepisów.

Artykuł VI.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą z dniem ogłoszenia, jednakowoż można pozbywać się istniejących w dniu powyższym zapasów mąki mieszanej do dnia 20. czerwca 1915 włącznie, a to przy odpowiednim zastosowaniu przepisów artykułu IV.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 12. czerwca 1915.

Treść: № 156. Rozporządzenie cesarskie o odpowiedzialności za szkody, wyrządzone działaniem zdrazieckiem, popełnionem w czasie wojny.

156.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 9. czerwca 1915

o odpowiedzialności za szkody, wyrządzone działaniem zdrazieckiem, popełnionem w czasie wojny.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141. postanawiam, co następuje:

Odpowiedzialność za szkody, wyrządzone działaniem zdrazieckiem, popełnionem w czasie wojny.

§ 1.

Kto jako osoba wojskowa zbiegnie do nieprzyjaciela, albo kto w czasie wojny zwraca bezprawnie oręż przeciw Monarchii austriacko-węgierskiej lub mocarstwu z nią sprzymierzonemu, albo szpiegowaniem lub w inny sposób, radą lub czynem, udziela pomocy nieprzyjacielskiej sile zbrojnej, winien za swe działanie zbrodnicze wynagrodzić państwu szkodę.

Należy państwu wynagrodzić nie tylko wszelką szkodę, wyrządzoną bezpośrednio lub pośrednio działaniem zbrodniczym, ale nadto należy mu przyznać jako zadośćuczynienie za naruszenie prawa stosowne odszkodowanie wedle swobodnego

przekonania sądu, opartego na rozważeniu wszelkich okoliczności.

Roszczenie o wynagrodzenie szkody nie podlega trzechletniemu zadawnieniu (§ 1489 p. k. u. c.).

Zajęcie.

§ 2.

Dla zabezpieczenia roszczenia państwa o wynagrodzenie szkody może być zarządzone zajęcie położonego w Austrii ruchomego i nieruchomego majątku obwinionego, jeżeli wedle zbadanych okoliczności zachodzi uzasadnione podejrzenie jednej z czynności wymienionych w § 1. Przed wydaniem orzeczenia należy przesłuchać obwinionego, jeśli jest obecny, na przemawiające przeciw niemu poszlaki i dowody.

§ 3.

Jeżeli postępowanie karne toczy się w sądzie wojskowym, powołanym jest do orzeczenia o zajęciu cywilny Trybunał karnej pierwszej instancji w siedzibie sądu krajowego wyższego, w którego okręgu czyn popełniono. Jeżeli czyn popełniony został za granicą, natenczas właściwym jest ten cywilny Trybunał karnej pierwszej instancji w siedzibie sądu krajowego wyższego, w którego okręgu znajduje się większa część majątku obwinionego.

Jeżeli Trybunał z powodu zdarzeń wojennych zastanowił swoją czynność albo jeżeli za tem

przemawiają ważne powody rzeczowe, może sąd krajowy wyższy poruczyć to zadanie innemu Trybunałowi swego okręgu, Trybunał kasacyjny innemu Trybunałowi jednego z królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

§ 4.

Jeżeli postępowanie karne toczy się w cywilnym Trybunale karnym albo w sądzie powiatowym jego okręgu, powołanym jest do orzeczenia o zajęciu ten Trybunał.

§ 5.

Cywilny Trybunał karny może jeszcze przed wydaniem orzeczenia o zajęciu wydać zarządzenia, służące do tymczasowego zabezpieczenia majątku.

§ 6.

Cywilny Trybunał karny orzeka o zajęciu na wniosek prokuratora państwa, w gronie trzech sędziów. Uchwałę należy doręczyć prokuratorowi państwa, obwinionemu i jego prawnemu zastępcy. Jeżeli doręczenie do rąk obwinionego lub jego prawnego zastępcy nie da się uskuteczyć, natenczas należy uchwałę zarządzającą zajęcie doręczyć obrońcy, który będzie ustanowiony z urzędu dla strzeżenia praw obwinionego.

Uchwałę, zarządzającą zajęcie ogłosić należy raz jeden w dzienniku, przeznaczonym na krajowe ogłoszenia urzędowe. Z dniem, w którym doręczoną zostanie uchwała obwinionemu lub jego prawnemu zastępcy lub z dniem, w którym uchwała będzie ogłoszona, traci obwiniony na czas trwania zajęcia prawo rozporządzania swym majątkiem między żyjącymi. Surowsze przepisy wojskowej ustawy karnej o ograniczeniu zdolności prawnej i do działań prawnych, pozostają w mocy.

Jeżeli doręczenie do rąk obwinionego lub jego prawnego zastępcy nie da się uskuteczyć, należy doręczyć uchwałę także małżonkowi obwinionego, jego rodzicom i dzieciom, o ile ci bez znaczniejszych trudności mogą być wyszukani.

§ 7.

Jeżeli obwiniony zmarł, może mimo to być zarządzane zajęcie nieprzyznanego jeszcze po nim spadku, jeżeli zapadło przeciw niemu prawomocne orzeczenie skazujące. Uchwałę zarządzającą zajęcie należy doręczyć kuratorowi, który będzie ustanowiony przez właściwy sąd cywilny dla zastępo-

wania spadku oraz małżonkowi, rodzicom i dzieciom zasądzonego, o ile ci ostatni mogą być wyszukani bez znaczniejszych trudności. Uchwałę należy ogłosić (§ 6., ustęp 2.).

Począwszy od dnia, w którym doręczono uchwałę kuratorowi, albo od dnia, w którym ogłoszono uchwałę, nie można w czasie trwania zajęcia rozporządzać dalej majątkiem.

§ 8.

Przeciw uchwałom (§§ 6., 7.) dopuszczalne jest zażalenie do sądu krajowego wyższego w ciągu dni ośmiu; nie ma ono skutku odwłocznego.

Jeżeli doręczenie do rąk obwinionego albo jego prawnego zastępcy nie da się uskuteczyć, albo jeżeli zajęto majątek spadkowy, jest także uprawniony do wniesienia zażalenia małżonek, rodzice i dzieci obwinionego; jeżeli niedoręczono im uchwały, zarządzającej zajęcie, natenczas mogą wnieść zażalenie w ciągu trzech miesięcy od dnia ogłoszenia uchwały.

Sąd krajowy wyższy może przeprowadzić nowe dowody, albo zarządzić inne uzupełnienie dochodzenia.

§ 9.

Cywilny Trybunał karny winien udzielić uchwałę zarządzającą zajęcie temu sądowi cywilnemu, który byłby właściwym do sprawowania kurateli nad majątkiem obwinionego. Ten sąd winien zabezpieczyć majątek i zarządzać nim podobnie, jak majątkiem nieobecnego. Przy nieruchomościach i wierzytelnościach obwinionego zabezpieczonych hipotecznie, uskuteczyć należy adnotację zajęcia. W miarę potrzeby ustanowić należy zarządcę majątku.

Osobom, którym przysługuje przeciw obwinionemu roszczenie o utrzymanie z mocy ustawy, należy wypłacić je z dochodów majątku, jeżeli osoby te mieszkają w granicach państwa, żyją w niedostatku i są bez winy. Pod takimi samymi warunkami można ich pozostawić w posiadaniu majątku albo jego części i upoważnić do wydawania zarządzeń, niezbędnych do prawidłowego prowadzenia gospodarstwa. Przed wydaniem takiego orzeczenia winien sąd kuratelarny wysłuchać właściwą prokuratorę skarbu.

Postanowienia te należy stosować analogicznie, jeżeli zajęto majątek spadkowy. W miejsce sądu kuratelarnego wstępuje sąd przeprowadzający postępowanie spadkowe.

Zaspokojenie roszczenia państwa i trwanie zajęcia.**§ 10.**

Jeżeli obwiniony skazany zostanie w wyroku cywilnego sądu karnego na zapłacenie państwu żadanego odszkodowania, należy zaspokoić roszczenie z zajętego majątku. Majątek pozostający po zaspokojeniu roszczenia zwrócić należy bezwzględnie skazanemu względnie jego dziedzicom po odliczeniu kosztów zarządu i dochodów pozostawionych na utrzymanie (§ 9., ustęp 2.).

§ 11.

Jeżeli w skazującym orzeczeniu sądu karnego nie orzeczono o roszczeniu państwa o wynagrodzenie szkody albo orzeczono tylko o części roszczenia, natenczas winne państwo dochodzić swego roszczenia drogą skargi w ciągu sześciu miesięcy po prawomocności wyroku; w przeciwnym razie zajęcie należy uchylić.

§ 12.

Jeżeli obwiniony nie może być stawiony przed sąd, trwa zajęcie aż do jego śmierci, o ile roszczenie o wynagrodzenie szkody nie zadawniło się wcześniej.

§ 13.

Jeżeli z majątku nie ma być zaspokojone jakiegokolwiek roszczenie państwa, natenczas należy po odliczeniu kosztów zarządu i dochodów pozostawionych na utrzymanie (§ 9., ustęp 2.) zwrócić

bezwzględnie majątek właścicielowi względnie jego dziedzicom.

§ 14.

Jeżeli zajęcie majątku uchyli się z tego powodu, że przeciw obwinionemu zastanowiono ściganie albo uwolniono go od oskarżenia, natenczas przy zwrocie majątku odliczyć należy jako koszta zarządu tylko te koszta, które on sam na prawidłowy zarząd majątku byłby musiał wyłożyć.

Początek mocy obowiązującej tego rozporządzenia.**§ 15.**

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 16.

Wykonanie poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości i Memu Ministrowi obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 9. czerwca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Hohenburger wkr.

Heinold wkr.

Forster wkr.

Hussarek wkr.

Trnka wkr.

Schuster wkr.

Zenker wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXV. — Wydana i rozesłana dnia 13. czerwca 1915.

Treść: (№ 157. i 158.) 157. Rozporządzenie, którem zmienia się względnie uzupełnia rozporządzenie ministerjalne z dnia 7. sierpnia 1912. dotyczące nadania poszczególnym zakładom prawa odbywania egzaminów na majstrów. — 158. Rozporządzenie cesarskie o umowach o dostawy wojskowe.

157.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 8. czerwca 1915,

którem zmienia się względnie uzupełnia rozporządzenie ministerjalne z dnia 7. sierpnia 1912, Dz. u. p. Nr. 168, dotyczące nadania poszczególnym zakładom prawa odbywania egzaminów na majstrów.

§ 1.

Na zasadzie § 114. a, ustęp 4. i 5. ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, w sprawie zmiany i uzupełnienia ustawy przemysłowej, nadaje się aż do dalszego zarządzenia, wymienionym poniżej zakładom prawo odbywania egzaminów na majstrów dla następujących przemysłów rękodzielniczych:

a) Zakładowi dla popierania przemysłu w Gracu dla przemysłu stolarzy, koszykarzy (nie ślepych), szczotkarzy (nie ślepych):

b) Zakładowi dla popierania przemysłu w Dornbirn, dla wszystkich przemysłów rękodzielniczych, wyliczonych w § 1., ustępie 3., ustawy przemysłowej;

c) Graficznemu zakładowi naukowemu i doświadczalnemu w Wiedniu dla przemysłu fotografów-portrecistów;

d) Państwowej szkole przemysłowej (przedtem szkole budownictwa i rękodzieła artystycznego) w Villach, dla przemysłu malarzy i lakierników, malarzy pokojowych, wyrobu sukien przez kobiety, ograniczonego na suknie kobiece i dziecięce;

e) Państwowej szkole przemysłowej w Tryeście dla przemysłu malarzy szyldów i napisów;

f) Fachowej szkole przemysłu szklarskiego w Szenowie kamienicznym dla przemysłu szlifierzy szkła;

g) Szkole przemysłowej dla kobiet w Strakonicach dla przemysłu wyrobu sukien przez kobiety, ograniczonego na suknie kobiece i dziecięce.

Natomiast wyłącza się z dotychczasowego zakresu prawa do odbywania egzaminów na majstrów:

a) przy Zakładzie dla popierania przemysłu w Tryeście, przemysły malarzy szyldów i napisów;

b) przy państwowej szkole przemysłowej w Gracu przemysł stolarzy.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Trnka wtr.

Schuster wtr.

158.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 12. czerwca 1915

o umowach o dostawy wojskowe.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Dla umów odpłatnych, zawartych ze skarbem państwa co do świadczeń na rzecz siły zbrojnej Monarchii austriacko-węgierskiej albo sprzymierzeńca lub wspólnie z nią działającego mocarstwa (umowy o dostawy wojskowe), obowiązują następujące postanowienia, nawet w przypadkach, gdy interes ma być uważany za czynność handlową.

§ 2.

Jeżeli obowiązany nie wykonuje umowy o dostawy wojskowe we właściwym czasie, we właściwym miejscu albo w sposób umówiony, natenczas może skarb państwa żądać wykonania, albo odstąpić od umowy jeszcze niewypelnionych.

Jeżeli chodzi o umowę, która ma być spełniona w świadczeniach częściowych, natenczas może skarb państwa odstąpić od umowy co do poszczególnych, kilku albo też co do wszystkich świadczeń częściowych.

Jeżeli zobowiązany ponosi winę nienależytego wykonania umowy, wówczas może skarb państwa, w razie jeżeli istnieją między obu stronami inne jeszcze, niewykonane przez zobowiązanego umowy o dostawy wojskowe, odstąpić także od nich w całości lub w części.

§ 3.

Zobowiązany odpowiada w każdym razie za szkodę, spowodowaną nienależytym wykonaniem umowy, chyba, że doznał przeszkody w należytem wykonaniu bez swej winy.

Jeżeli jest kilku zobowiązanych, odpowiadają oni za szkodę do niepodzielnej ręki.

§ 4.

Jeżeli zobowiązany, widocznie w zamiarze wyrządzenia skarbowi państwa szkody, nie świadczy tak, jak było umówione, traci on niezawisłe od następstw prawnych, wymienionych w §§ 2. i 3., prawo domagania się świadczenia wzajemnego z tytułu przeciwnego umowie świadczenia; o ile już je otrzymał, obowiązany jest zwrócić je wraz z odsetkami ustawowemi od dnia płatności. Zobowiązany nie ma prawa żądać ani zwrotu przeciwnego umowie świadczenia, ani zaliczenia jego wartości.

§ 5.

Kto zawiera umowę o dostawę wojskową, odpowiada (§§ 2. do 4.) za przewinienie osób, któremi posługuje się przy pośredniczeniu, zawarciu lub wykonaniu umowy. Osoby te odpowiadają za swe własne przewinienie za zwrot i wynagrodzenie szkody razem ze zobowiązanym do niepodzielnej ręki stosownie do §§ 3. i 4.

§ 6.

Kto z powodu zawarcia albo po zawarciu umowy o dostawę wojskową otrzymuje nieodpłatny datek od zobowiązanego do dostawy, odpowiada skarbowi państwa aż do wysokości tego nieodpłatnego datku wraz z obowiązany wedle §§ 3. do 5., jeśli nie udowodni, że ten datek nie pozostaje w żadnym związku z umową o dostawę.

Odpowiedzialność ta niema miejsca, o ile przy nieodpłatnem świadczeniu zobowiązanego chodzi o wykonanie obowiązku z mocy ustawy, albo o świadczenia w odpowiedniej wysokości. działane na cele użyteczności publicznej lub takie, któremi uczyniono zadość obowiązkowi moralnemu albo względem przyzwoitości.

§ 7.

Skarb państwa nie może się powoływać na przepisy §§ 4. i 5. wobec osób, które przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia cesarskiego nabyły za odpłatą wierzytelność zobowiązanego przeciw skarbowi państwa albo prawa na tej wierzytelności w dobrej wierze.

§ 8.

Tymczasowych zarządzeń na rzecz wierzytelności skarbu państwa, wynikających z umów

o dostawy wojskowe, dozwolić należy na wniosek prokuratoryi skarbu także wówczas, gdy nie wykazano wszystkich innych warunków, oznaczonych w ustawie.

§ 9.

Przepisy §§ 2. do 8. stosować należy analogicznie także do umów z zakładami, które z mocy upoważnienia władzy przeznaczone są do przyjmowania i pielęgnowania chorych i rannych osób wojskowych.

§ 10.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Postanowienia tegoż mają zastosowanie także do umów o dostawy wojskowe, które zawarto po dniu 31. lipca 1914.

§ 11.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 12. czerwca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Faint, illegible text at the top left of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Faint, illegible text at the top right of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Faint, illegible section header or title.

Faint, illegible text in the middle left section, possibly a list or a set of instructions.

Faint, illegible text in the middle right section, possibly a list or a set of instructions.

Faint, illegible text on the left side of the page, possibly a page number or a reference.

Faint, illegible text in the center of the page, possibly a page number or a reference.

Large area of extremely faint, illegible text covering the bottom half of the page, possibly the main body of a document or a long list.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 15. czerwca 1915.

Treść: (№ 159.—162.) 159. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylenia cła dla pewnych artykułów. — 160. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów płatności podatku domowo-czynszowego w okręgu poboru podatków w Brodzie Niemieckim w Czechach. — 161. Rozporządzenie cesarskie o dalszej wypłacie należących się w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, zasiłków na utrzymanie i o przyznawaniu wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla pozostałych po żołnierzach członkach rodziny. — 162. Rozporządzenie, którym zarządza się dalszą wypłatę przypadających w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, zasiłków na utrzymanie oraz ustanawia państwowe wsparcia dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, jakoteż pozostałych po nich członkach rodziny.

159.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 7. czerwca 1915,

dotyczące czasowego uchylenia cła dla pewnych artykułów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim, uchyla się aż do dalszego zarządzenia w ślad rozporządzeń z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 16, z dnia 9. i 22. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 31 i 43, z dnia 16. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 62, z dnia 19. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 103, wreszcie z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 122, cła dla następujących numerów taryfowych ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, umownej taryfy cłowej obu państw austriacko-węgierskiej Monarchii:

Nr. t. 21. Melas.

Z Nr. t. 300. Papier w zwojach dla fabryk przędzy papierowej do wyrobu przędzy papierowej, przędzy tkackiej itp. przędzy, za poświadczeniem zezwolenia, pod warunkami i kontrolą, przepisanimi w drodze rozporządzenia (§ 2. r. w. do u. o t. c.).

Z Nr. t. 528, 530, 538, 539, 553 i 554. Pługi parowe i inne pługi motorowe jakoteż traktory na cele rolnicze, te ostatnie za potwierdzeniem właściwych głównych korporacji rolniczych.

Z. Nr. t. 612. Kazeina.

Dalej 6. ogólna uwaga do kl. t. XXII.—XXVI. ma brzmieć jak następuje:

Worki wszelkiego rodzaju z grubych materyi, jak również tkaniny, nadające się do wyrobu takich worków . . . wolne od cła.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

160.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. czerwca 1915,

dotyczące zmiany terminów płatności podatku domowo-czynszowego w okręgu poboru podatków w Brodzie Niemieckim w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, zarządza się, że podatek domowo-czynszowy, który należało uiszczać

w okręgu poboru podatków w Brodzie Niemieckim według dotychczasowych przepisów w kwartalnych ratach z góry, w dniu 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, należy odład uiszczać w tym okręgu w czterech równych, z góry płatnych ratach, w dniu 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Podobne terminy płatności obowiązują w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, wolnych w całości lub w części od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie to wchodzi w moc obowiązującą z dniem 1. lipca 1915.

Engel wlr.

161.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 12. czerwca 1915

o dalszej wypłacie należących się w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, zasiłków na utrzymanie i o przyznawaniu wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla pozostałych po żołnierzach członkach rodziny.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Rząd, by w wypadkach, w których należące się w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, zasiłki na utrzymanie miałyby być wstrzymane z powodu przeniesienia powołanego napowrót w stosunek nieczynnej służby lub z powodu upływu terminu, wspomnianego w § 6. powołanej ustawy, zarządził w drodze rozporządzenia — o ile istnieją nadal inne ustawowe warunki — dalszą wypłatę tych kwot w pełnym lub zmniejszonym wymiarze.

§ 2.

Dla żołnierzy, mających obywatelstwo austriackie, którzy w czasie lub wskutek obecnej wojny stali się niezdolnymi do służby, dla członków rodziny takich żołnierzy i dla pozostałych członków rodziny po żołnierzach, mających obywatelstwo austriackie, którzy w czasie, lub wskutek wojny polegli, zaginęli lub zmarli, może Rząd ustanowić

wsparcia państwowe w przypadkach, w których niema miejsca dalsza wypłata zasiłku na utrzymanie w myśl § 1.

Wsparcie można udzielać tylko w razie udowodnionej potrzeby i to z dniem, w którym rozpoczyna się wypłata ustawowych należyci na zaopatrzenie, a jeśli te nie wchodzą w rachubę, z pierwszym dniem tego miesiąca, który następuje po śmierci żołnierza.

§ 3.

Wspomniane w §§ 1. i 2. dalki można przyznawać tylko na czas trwania obecnej wojny i jeszcze przez sześć miesięcy po jej ukończeniu i o ile nie nastąpi wcześniej nowe ustawowe uregulowanie zaopatrzenia wojskowego.

§ 4.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Wykonanie poruczam interesowanym Ministrom.

Wiedeń, dnia 12. czerwca 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Hussarek wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

162.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 12. czerwca 1915,

którem zarządza się dalszą wypłatę przypadających w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, zasiłków na utrzymanie oraz ustanawia państwowe wsparcia dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby, członków ich rodzin jakoteż pozostałych po nich członkach rodziny.

§ 1.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161,

zarządza się dalszą wypłatę w pełnym ustawowym wymiarze zasiłków na utrzymanie w przypadkach tam oznaczonych i pod przytoczonymi tam warunkami.

§ 2.

W wykonaniu § 2. powołanego rozporządzenia cesarskiego ustanawia się przewidziane w niem wsparcia państwowe, które niezależnie od przypadających ustawowych należności na zaopatrzenie, należy wypłacać w miesięcznych ratach z góry, w następujących rocznych kwotach:

A. Dla inwalidów:

1. 60 koron, jeśli zdolność zarobkowania w poprzednim zawodzie zmniejszyła się przynajmniej o 20, jednakże o mniej niż 50%;

2. 120 koron, jeśli zdolność zarobkowania w poprzednim zawodzie zmniejszyła się od 50 do 100%;

3. 180 koron, jeśli nastąpiła zupełna niezdolność do pracy.

B. Dla członków rodziny inwalidów:

1. 60 koron dla żony inwalidy, który otrzymuje sam wsparcie według *A*: 1, 2 lub 3;

2. 36 koron dla każdego ślubnego lub nieślubnego dziecka inwalidy, który sam otrzymuje wsparcie według *A*: 1 lub 2, a 60 koron dla każdego takiego dziecka inwalidy, który sam otrzymuje wsparcie według *A*: 3;

3. po 60 koron dla ślubnego ojca i dziadka, ślubnej lub nieślubnej matki i babki, dalej dla ślubnego ojca nieślubnej matki inwalidy, który według *A*: 1, 2 lub 3 sam otrzymuje wsparcie, jednakże z tem ograniczeniem, że łączna suma wsparć tych członków rodziny nie może przekraczać kwoty 120 koron.

C. Dla członków rodziny, pozostałych po poległych lub zmarłych:

1. 120 koron dla wdowy;

2. 12 koron dla każdej ślubnej lub legitymowanej sieroty bez ojca;

3. po 36 koron dla ślubnej lub legitymowanej sieroty po obojgu rodzicach, jeśli jest tylko jedna taka sierota, po 30 koron, jeśli są dwie, po 24 koron, jeśli są trzy, i po 18 koron, jeśli jest cztery lub więcej takich sierót;

4. 60 koron dla każdej nieślubnej sieroty, jeśli jest wdowa, uprawniona do poboru pensji wdowiej i wsparcia według *C*: 1;

5. 108 koron dla nieślubnej sieroty, która była dotąd utrzymywana przez poległego lub zmarłego i nie podpada pod *C*: 4, jeśli jest jedna taka sierota, po 102 korony, jeśli są dwie, po 96 koron, jeśli są trzy i po 90 koron, jeśli jest cztery lub więcej takich sierót;

6. po 60 koron dla ślubnego ojca i dziadka, ślubnej lub nieślubnej matki i babki, dalej dla ślubnego ojca nieślubnej matki, z tem ograniczeniem, że łączna suma wsparć tych pozostałych członków rodziny nie może przekraczać kwoty 120 koron. Przytem wchodzi w rachubę w pierwszej linii rodzice, w drugiej dziadkowie i to według pni.

Jako wiek normalny, do osiągnięcia którego ma się wypłacać wsparcia, oznacza się przy chłopcach ukończony 16. rok życia, u dziewcząt ukończony 14. rok życia.

Członków rodziny zaginionych uważa się na równi z pozostałymi po poległych i zmarłych.

§ 3.

Wsparcia, ustanowione w § 2., *A* i *B*, można wyjątkowo wymierzać tym inwalidom, którzy są zupełnie niezdadni do pracy, także w wyższym wymiarze, jeśli to jest potrzebne dla zapewnienia inwalidzie środków do życia.

Kwoty roczne wsparć wraz z pensją na wypadek niezdolności nie powinny jednak przekraczać kwoty 600 koron.

§ 4.

Poprzednie wsparcia przyznawać się będzie tylko na prośbę i w razie udowodnionej potrzeby.

Przyznanie wsparć dla członków rodziny lub osieroconych — z wyjątkiem sierót, które mają według ustawy wojskowej o zaopatrzeniu prawo do datku na wychowanie — czyni się nadto zależnem od warunku, że osoby te były głównie utrzymywane lub przynajmniej trwale wspierane przez inwalidę lub poległego (zmarłego, zaginionego) przed jego wstąpieniem do szeregów.

Prośbę o wsparcie należy wnosić pisemnie lub ustnie do zwierzchności gminy miejsca pobytu, względnie do c. i k. władzy reprezentacyjnej.

§ 5.

Inwalida ma prawo pobierać wsparcie także za swą żonę i swe ślubne lub nieślubne dzieci, jak również za swych rodziców i dziadków, wdowa także za ślubne lub żyjące z nią we wspólnem gospodarstwie nieślubne sieroty inwalidy, ojciec lub dziadek inwalidy także za swą żonę.

W innych wypadkach mają prawo do pobierania wsparć te same osoby, którym przyznano wsparcie według § 2.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 22. czerwca 1915.

Treść: (Nr 163.—165.) 163. Rozporządzenie, dotyczące żeglugi na jeziorze Bodeńskim. — 164. Rozporządzenie, dotyczące uzyskania patentu szyperskiego dla prowadzenia statków na jeziorze Bodeńskim. — 165. Rozporządzenie o sporządzaniu planów dzielenia przez miejski urząd budowniczy w Lincu.

163.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i kolei żelaznych z dnia 12. czerwca 1915,

dotyczące żeglugi na jeziorze Bodeńskim.

W celu wykonania umów, zawartych przez rząd państw, leżących nad brzegami jeziora Bodeńskiego, zarządza się co następuje:

I.

W miejsce § 18., rozdział I D, rozporządzenia Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i kolei żelaznych z dnia 27. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 213, dotyczącego żeglugi na jeziorze Bodeńskim, wchodzi następujące postanowienia:

§ 18.

Postanowienia, wydane w artykule 6. Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego z dnia 22. września 1867, dla rewizji okrętów, mają zastosowanie także do okrętów motorowych i do łodzi motorowych, służących do zawodowego przewozu osób.

Okręty motorowe i łodzie motorowe, służące do zawodowego przewozu osób, podlegają co-rocennie rewizji.

§ 19.

Przepisy, wydane w artykule 10. międzynarodowego Porządku żeglarskiego i portowego dla jeziora Bodeńskiego z dnia 22. września 1867, o uprawnieniu do żeglugi na jeziorze Bodeńskim, obowiązują także co do okrętów i łodzi motorowych.

Wyjęci od obowiązku uzyskania patentu szyperskiego są prowadzący małe łodzie żaglowe, służące tylko do żeglugi między leżącymi blisko siebie miejscami nadbrzeżnymi, lub do żeglugi spacerowej.

Można nadto dopuścić wyjątków dla prowadzących łodzie motorowe lub żaglowe, które zatrzymują się na jeziorze Bodeńskim tylko chwilowo dla przedsięwzięć sportowych.

Patent szyperski (załącznik IV.) na prowadzenie parowca, okrętu motorowego lub łodzi motorowej można wydać tylko wówczas, gdy dostarczono dowodu długotrwałego zatrudnienia na takich statkach i uzdolnienia do ich prowadzenia.

II.

W załączniku IV., wymienionego pod I., rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 213, skreśla się słowa „służąca do zawodowego przewożenia osób“.

III.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. lipca 1915.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Schuster wlr.

164.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, kolei żelaznych i robót publicznych z dnia 12. czerwca 1915,****dotyczące uzyskania patentu szyperskiego dla prowadzenia statków na jeziorze Bodeńskim.****§ 1.**

Każdy, kto prowadzi okręt parowy lub motorowy, łódź motorową, okręt żaglowy lub łódź żaglową, musi się zaopatrzyć w przepisany patent szyperski.

Wyjęci są od tego prowadzący małe łodzie żaglowe, służące tylko do żeglugi między blisko siebie leżącymi miejscami nadbrzeżnymi lub dla celów spacerowych. Nadto Ministerstwo handlu może dopuścić wyjątki od obowiązku uzyskania patentu szyperskiego dla prowadzących łodzie motorowe lub żaglowe, które zatrzymują się na jeziorze Bodeńskim tylko chwilowo dla przedsięwzięć sportowych.

W razie zwolnienia od obowiązku uzyskania patentu szyperskiego wystawia się poświadczenie.

§ 2.

Ubiegający się o patent szyperski winien wnieść do Starostwa w Bregencyi podanie, zaopatrzone w odpowiednie dokumenty, w drodze pisemnej.

§ 3.

Podania o udzielenie patentu szyperskiego winny zawierać następujące dowody:

1. obywatelstwa państwowego,
2. zwykłego miejsca zamieszkania,
3. pełnoletności,
4. nienagannego życia,
5. normalnego, stwierdzonego przez świadectwo lekarza urzędowego lub przez protokół ostatniego badania ze strony zarządu żeglugi parowej słuchu i wzroku, oraz zdolności rozróżniania barw,

6. trzyletniego zajęcia przy praktycznej obsłudze okrętów na wodach śródlądowych (nie licząc ewentualnej służby w charakterze chłopca okrętowego), z czego przynajmniej jeden rok musi być spędzony na okrętach, żeglujących na jeziorze Bodeńskim i to tego samego rodzaju, co okręt, dla prowadzenia którego ma być uzyskane uprawnienie przez osiągnięcie patentu.

Ubiegający się o patent szyperski na prowadzenie okrętów parowych i motorowych lub łodzi motorowych, służących do zawodowego przewozu osób, mają nadto wykazać, że podczas wspomnianego wyżej roku żeglowali bądź jako prowadzący okręt, bądź jako sternicy pod dozorem i kierownictwem kapitana, względnie sternika. Prowadzący okręt, pod którego kierownictwem ubiegający się o patent służył ostatni raz, winien w tych wypadkach stwierdzić wyraźnie w świadectwie zatrudnienia, że kandydat okazał praktycznie uzdolnienie, potrzebne do prowadzenia odpowiedniego rodzaju statku.

Ubiegający się o patent szyperski na prowadzenie parowców na jeziorze Bodeńskim mają w końcu przedłożyć dowód, że odbyli studia z dobrym wynikiem w jednej z szkół nautycznych lub przynajmniej w niższej szkole realnej, lub że zdobyli sobie w inny sposób wiadomości, odpowiadające temu stopniowi wykształcenia.

§ 4.

Gdy przedłożono wszystkie powyższe dowody, należy przypuścić ubiegającego się do egzaminu.

Odnośna komisja egzaminacyjna z siedzibą w Bregencyi, ma się składać:

Ze starosty lub jego zastępcy jako przewodniczącego, inspektora żeglugi w Bregencyi lub jego zastępcy i przynajmniej z jednego ustanowionego przez starostwo w Bregencyi kierownika okrętów tego rodzaju, na których prowadzenie ma być uzyskany patent.

§ 5.

W ogólności należy ułożyć egzamin stosownie do tego rodzaju statków, na prowadzenie których ma być patent uzyskany. Winien on dotyczyć nie tyle teoretycznych wiadomości, ile raczej praktycznej znajomości żeglugi na jeziorze Bodeńskim i na zdolność rozpoznawania sygnałów optycznych i akustycznych.

§ 6.

W szczególności obowiązują następujące przepisy:

I. Przedmiotami egzaminu na uzyskanie patentu szyperskiego na prowadzenie okrętów parowych są:

- a) międzynarodowy Porządek żeglarski i portowy dla jeziora Bodeńskiego;
- b) przepisy portowe i co do tam dla przystani i miejsc lądowania na jeziorze Bodeńskim;

- c) przepisy co do postępowania przy jazdach według rozkładu, spotkaniach i wymijaniach parowców i innych statków, jak również znajomość i umiejętność rozeznania się w graficznych planach jazdy parowców na jeziorze Bodeńskim;
- d) jazda przy pomocy kompasu, zachowanie się w czasie jazdy we mgle, w nocy i w czasie burzy, dokładna znajomość wód, objętych żegluga, oraz zachowanie się w razie wypadków wszelkiego rodzaju (człowiek w wodzie, niebezpieczeństwo ze strony ognia lub wody, przedziurawienie, zderzenia itd.);
- e) postępowanie przy oznaczaniu kursu i jazdy, jak również prowadzenie i używanie rozkładów jazdy dla sterników.

II. Egzamin celem uzyskania patentu na prowadzenie okrętu motorowego lub łodzi motorowej, służącej do zawodowego przewozu osób, ma się rozciągać na przedmioty, oznaczone pod I a), b), c) i d).

Prócz tego mają ubiegający się wykazać przy egzaminie przez próbną jazdę, że posiadają należyta biegłość w prowadzeniu odnośnego statku i w tym stopniu są obznajomieni z obsługą i dozowaniem motoru, by w razie potrzeby mógł objąć jego obsługę aż do osiągnięcia najbliższego portu.

III. Przy egzaminie dla osiągnięcia patentu na prowadzenie prywatnych łodzi motorowych, okrętów i łodzi żaglowych, pozostawia się komisji wybór przedmiotów egzaminu.

§ 7.

Po dobrze zdanym egzaminie wystawia kandydatowi Starostwo w Bregencyi na wniosek komisji egzaminacyjnej patent szyperski według należycie wypchnionego wzoru, dołączonego do rozporządzenia ministerialnego z dnia 27. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 213, dotyczącego żeglugi na jeziorze Bodeńskim.

Ten patent szyperski uprawnia tylko do prowadzenia okrętu, nie zaś do obsługi i dozowania motoru.

Wykonywanie służby prowadzenia okrętu i dozowania motoru przez jedną i tę samą osobę jest na okrętach i łodziach motorowych tylko wówczas dopuszczalne, gdy osoba ta posiada wymagane uzdolnienie dla obydwu funkcji i siła motoru nie przekracza efektywnych sił 15 koni parowych.

Zastrzega się Ministerstwu handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych wyjątkowe zezwolenie na jednoczesne pełnienie funkcji prowadzącego okręt i dozorecy motoru także przy używaniu silniejszych motorów.

§ 8.

Zastrzega się Ministerstwu handlu zezwalanie w wypadkach, szczególnie godnych uwzględnienia na wyjątki od wymagań, przepisanych w § 3., i udzielanie wogóle lub częściowo dyspens od przewidzianych tem rozporządzeniem egzaminów.

§ 9.

Patentu szyperskiego wolno używać tylko tej osobie, dla której został wystawiony.

§ 10.

Pozatem obowiązują co do przemysłu prowadzenia okrętów na jeziorze Bodeńskim odnośne postanowienia ustawy przemysłowej, co do prowadzenia okrętów parowych postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 4. stycznia 1855, Dz. u. p. Nr. 9.

§ 11.

Bezpośrednie zastosowywanie tego rozporządzenia porucza się starostwu w Bregencyi.

§ 12.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. lipca 1915. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i kolei żelaznych z dnia 16. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 215.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

165.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 15. czerwca 1915

o sporządzaniu planów dzielenia przez miejski urząd budowniczy w Lincu.

Na zasadzie artykułu I., § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 116, zarządza się:

Sporządzone dla celów własnego zakresu służbowego plany sytuacyjne urzędu miejskiego w Lincu, uznaje się aż do dalszego zarządzenia za odpowiednie, aby służyły za podstawę hipotecznych podziałów parcel.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 22. czerwca 1915.

Treść: *M* 166. Rozporządzenie o obowiązku zgłaszania zapasów maszyn żniwiarskich i młockarskich.

166.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa i Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 19. czerwca 1915

o obowiązku zgłaszania zapasów maszyn żniwiarskich i młockarskich.

Na zasadzie sozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, postanawia się, co następuje:

§ 1.

Kto sporządza maszyny, oznaczone w § 2. tego rozporządzenia lub prowadzi nimi handel, jest obowiązany przedłożyć bezpośrednio c. k. Ministerstwu rolnictwa najdalej do 28. czerwca 1915 doniesienie o złożonych u siebie na składzie lub przechowywanych przezeń na innym miejscu maszynach tego rodzaju.

Producenci takich maszyn są obowiązani wymienić wraz z tem doniesieniem także te maszyny, których wykonanie jest w toku, będą jednakże wykończone prawdopodobnie przed tegorocznem żniwem względnie przed młocką.

§ 2.

Doniesienie ma się rozciągać:

- a) na wszystkie maszyny, potrzebne do żniwa, a zatem kosiarki, żniwiarki, żniwiarki wiążące snopy, przetrząsacze siana i grabie konne;

- b) na wszystkie maszyny, potrzebne do młocki, a zatem młockarki ręczne, kieratowe, motorowe, maszyny do czyszczenia i sortownicę;
- c) na wszystkie lokomobile parowe, benzynowe względnie benzolowe, służące do poruszania młocarek.

Doniesienie należy uskutecznić według formularza, zamieszczonego w załączniku niniejszego rozporządzenia, którego rubryki należy wypełnić przez wciągnięcie dat, żądanych w napisach.

§ 3.

Maszyny, które znajdują się w przechowaniu producenta lub handlarza, lecz już zostały sprzedane, należy wciągnąć do doniesienia, podając nazwisko i miejsce zamieszkania nabywcy.

§ 4.

Maszyn, znajdujących się w przechowaniu związków i spółek rolniczych nie trzeba zgłaszać nawet wówczas, gdy są przeznaczone na odsprzedaż.

§ 5.

Nad wypełnieniem obowiązku zgłoszenia będzie czuwać Ministerstwo handlu przy współudziale inspektorów przemysłowych, lub innych odpowiednich organów.

W tym celu można zwiedzać urzędownie ubikacje składowe i inne urządzenia i wglądać w księgi przedsiębiorstwa.

§ 6.

Sprzedaży zgłoszonych maszyn nie stoi nic na przeszkodzie, należy jednakże prowadzić zapiski o sprzedażach, dokonanych po zgłoszeniu, celem przedłożenia ich władzy na żądanie.

§ 7.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia, o ile te działania nie podpadają pod

surowszy przepis karny, karać będą polityczne władze powiatowe I. instancji grzywnami do 5000 koron lub aresztem do 6. miesięcy.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Załącznik do rozporządzenia.

Rodzaj maszyny	Ilość gotowych maszyn	Ilość maszyn, które będą gotowe jeszcze przed czasem użycia	Cena katalogowa jednej maszyny	U w a g i (Strona w katalogu fabryki maszyn)
Zniwiarki	kosiaraki			
	źniwiarki			
	wiązarki			
Przetrasacze siana (bębnowe i widłowe)				
Grabie konne				
Młocarki	poruszane ręcznie			
	poruszane kieratem			
	motorowe			Dla poruszenia potrzeba lokomobili parowej o sile HP. ?
Maszyny do czyszczenia				
Sortownice				
Motory dla młocki	lokomobile parowe			Siła w nom. HP. każdej maszyny
	lokomobile benzynowe			Siła w nom. HP. każdej maszyny

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część LXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 23. czerwca 1915.

Treść: *M* 167. Rozporządzenie cesarskie dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w zboże i mąkę.

167.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 21. czerwca 1915,

dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w zboże
i mąkę.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Zajęcie.

§ 1.

Tutejszokrajowe zboże, pochodzące z żniwa z roku 1915, a mianowicie pszenica, orkisz, żyto (ziarno), psład, jęczmień, hreczka, owies i kukurydza wszelkiego rodzaju, są z chwilą oddzielenia od gruntu zajęte na rzecz państwa.

Także istniejące jeszcze dnia 15. sierpnia 1915 zapasy starego zboża wspomnianych gatunków i wszelkiego rodzaju produktów mlewa, uzyskanych ze starego zboża, o ile te zapasy nie znajdują się w posiadaniu zarządu wojskowego lub Wojennego zakładu dla obrotu zbożem, zajmuje się w tym dniu na rzecz państwa.

Posiadacze zajętych artykułów są obowiązani starać się o ich zachowanie.

§ 2.

Zajęcie ma to znaczenie, że zajętych artykułów (§ 1), nie wolno przerabiać, zużywać, oddać

na karmę, sprzedać dobrowolnie lub przymusowo, o ile nie zostały tem rozporządzeniem cesarskiem lub innymi osobnymi przepisami wydane inne zarządzenia.

Czynności prawne, zawarte wbrew temu zakazowi, są nieważne.

§ 3.

Mimo zajęcia wolno

1. przedsiębiorcom gospodarstw rolnych
 - a) użyć zajętych artykułów w ilości, ustalonej uregulowaniem zużycia, do wyżywienia członków swego domu (gospodarstwa) łącznie z tymi robotnikami i funkcjonaryszymi, którym wolny wikt, produkty mlewa lub zboże na chleb należą się jako zasługa,
 - b) użyć potrzebnych do zasiewu ilości zboża, którego najwyższa ilość zostanie ustanowiona przez władzę,
 - c) zużyć w ilości ustanowionej osobnymi przepisami (§ 2) na karmę owies, oraz odpadłe przy młócce, nienadające się do zmielenia zboże (zboże polednie).

2. młynom żmieleć zboże, oddane im do zmielenia przez gospodarzy rolnych, którzy się sami zaopatrują (l. 1. lit. a).

§ 4.

Minister spraw wewnętrznych wyda ogólne zarządzenie o używaniu zajętych artykułów. W celu przeprowadzenia spraw posługuje się on przytem Wojennym zakładem dla obrotu zbożem, którego statut ma być zastosowany do jego nowych zadań.

Minister rolnictwa w porozumieniu z interesowanymi Ministrami ureguje używanie zboża i produktów młewa (otrębów itp.) na cele karmy.

§ 5.

Do objęcia zajętych artykułów jest przeznaczony Wojenny zakład dla obrotu zbożem, który posługuje się w przeprowadzeniu swych zadań filiami, jakie mają być założone w królestwach i krajach.

Wojenny zakład dla obrotu zbożem jest obowiązany zakupywać ofiarowane mu do zakupienia zboże, nadające się do zmielenia.

Posiadacz zajętych artykułów jest obowiązany sprzedać je Wojennemu zakładowi dla obrotu zbożem lub jego pełnomocnikom, za ustanowioną cenę objęcia (§ 6), o ile one nie mają być posiadaczowi pozostawione stosownie do tego rozporządzenia cesarskiego, lub osobnych przepisów, na jego zasadzie wydanych.

Cenę należy przy odbiorze towaru wypłacić gotówką. Jeżeli odbiór nie nastąpi zaraz przy zawarciu kupna, należy zapłacić przy zawarciu kupna zadatek do wysokości 50 procent ceny kupna, zaś resztę w miarę dalszych odbiorów.

§ 6.

Ceny objęcia ustanawia Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu.

§ 7.

Moc obowiązująca zajęcia kończy się:

1. z dopuszczalnym użyciem lub sprzedażem (§§ 2—5),
2. z odebraniem przymusowem (§ 24),
3. z przypadkiem (§ 13).

Spisywanie zapasów.

§ 8.

Minister spraw wewnętrznych może każdego czasu zarządzić spisywanie zapasów zboża i produktów młewa dla wszystkich lub poszczególnych królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

Kto zboże lub produkty z młewa przechowuje, jest obowiązany przy takim spisaniu zgłosić te zapasy w dniu do tego wyznaczonym i w przeciągu przepisanej terminu władzy, w której powiecie zapasy się znajdują.

Zapasy, znajdujące się w wyznaczonym dniu w transporcie, winien odbiorca zgłosić w ciągu trzech dni po ich otrzymaniu.

Zapasy, znajdujące się w posiadaniu zarządu wojskowego, są wolne od obowiązku zgłoszenia.

§ 9.

Spisywanie zapasów dokonywa się według gmin z pomocą urzędowych kartek zgłoszeń, które ma wypełnić bądź obowiązany do zgłoszenia, bądź według tegoż zapodań mają zaufania, ustanowiony przez władzę. Władza oznacza, uwzględniając stosunki miejscowe, jaki sposób postępowania ma znaleźć zastosowanie w poszczególnych gminach lub częściach gmin.

Wypełnione kartki zgłoszeń należy przedłożyć władzy lub oddać organowi, któremu poruczono odbieranie tych kartek.

§ 10.

Władza winna przekonywać się w sposób odpowiedni, czy kartki zgłoszeń są należycie wypełnione a zapodania tam poczynione prawdziwe. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do prawdziwości lub zupełności dat, zawartych w kartkach zgłoszeń, i jeżeli nie można tych wątpliwości pewnie usunąć w inny sposób, wówczas może władza zarządzić w każdej chwili w dotyczących gminach nowe spisanie zapasów.

Co do znajdujących się zapasów sporządza władza dla każdej gminy przegląd gminny a z przeglądów gminnych przegląd powiatowy. Sporządzenie przeglądu gminnego można także pozostawić gminie.

§ 11.

Każdy jest obowiązany przyjąć na wezwanie władzy urząd męża zaufania i współdziałać przy spisaniu zapasów, sprawdzaniu i opracowaniu. Odnosnie do osób, zostających w służbie publicznej, potrzebne jest dla ich współdziałania zezwolenie ich władzy służbowej.

Mężowie zaufania mają postępować bez względu na osobę i według najlepszej wiedzy i sumienia, utrzymywać w tajemnicy doszłe do ich wiadomości stosunki prywatne lub tajemnice przedsiębiorstw posiadaczy zapasów tudzież, o ile nie są urzędnikami publicznymi, złożyć przyrzeczenie wypełniania tych powinności.

Urząd męża zaufania jest urzędem honorowym.

Uwolnienie od ustanowienia jako męża zaufania może nastąpić tylko z ważnych powodów.

§ 12.

Władza jest uprawniona przedsiębrać każdego czasu przez swych pełnomocników oględziny w ubikacjach przedsiębiorstwa, służących do przechowania zapasów i w innych ubikacjach, tudzież wglądać do zapisków gospodarczych i zapisków przedsiębiorstwa.

Pełnomocnikom władzy należy dozwolić wstępu do tych ubikacji i udzielać na żądanie wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

Na wytwórcach, handlarzach, domach składowych i przedsiębiorstwach przewozowych ciąży w szczególności obowiązek dawania władzy na żądanie potrzebnych wyjaśnień i dowodów co do zapasów i dostaw, a to celem sprawdzenia dokonanych zgłoszeń.

§ 13.

Zapasy, podlegające obowiązkowi zgłoszenia, ma władza, w razie gdy nie zostaną zgłoszone, uznać za przepadłe na rzecz państwa. Tylko w wypadkach, szczególnie zasługujących na uwzględnienie, może Minister spraw wewnętrznych udzielić łaski.

Państwo winno użyć zapasów przepadłych dla zaopatrzenia ludności.

§ 14.

W celu umożliwienia ciągłego przeglądu istniejących zapasów zboża, mogą przedsiębiorcy gospodarstw rolnych być wzywani przez polityczną władzę krajową do udzielania informacji co do ich obszarów, objętych żniwem i do prowadzenia zapisków o wynikach żniwa i młócki.

Uregulowanie zużycia.

§ 15.

Minister spraw wewnętrznych postanawia, według jakich zasad należy dostarczyć rozporządzonego zapasu dla zużycia. Ustanawia on także w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa, handlu i skarbu ceny sprzedażne Wojennego zakładu dla obrotu zbożem, na podstawie kupieckiego obrachowania pozostających do pokrycia kosztów.

§ 16.*

Zarządzenia, potrzebne do uregulowania zużycia w kraju, wyda polityczna władza krajowa. Przy załatwianiu tych spraw może władza krajowa posługiwać się radą przyboczną przez siebie złożoną.

§ 17.

Bliższe zarządzenia, potrzebne w poszczególnych gminach dla uregulowania zużycia, można pozostawić władzy lub dla obszaru gminnego gminie. Sprawy te załatwia gmina w poręczonym zakresie działania.

§ 18.

Przy załatwianiu tych spraw może władza posługiwać się stałą radą przyboczną lub rzeczoznawcami.

Jeżeli uregulowanie zużycia przeniesione zostanie na gminę, wówczas może reprezentacja gminna załatwiać sprawy z tem połączone przez specjalny wydział aprowizacyjny.

Do członków rady przybocznej lub wydziału aprowizacyjnego tudzież do rzeczoznawców mają zastosowanie postanowienia § 11.

Jeżeli gmina nie może sprostać swym zadaniom przy uregulowaniu zużycia, wówczas władza może jej w każdej chwili odjąć załatwianie tych spraw.

§ 19.

Polityczna władza krajowa a za jej upoważnieniem władza lub gmina, której przekazano uregulowanie zużycia, ma ustanowić cenę sprzedażną dla drobnej sprzedaży i może nadto:

1. regulować wydawanie chleba i produktów z mlewa w oznaczonych ilościach i ubikacjach wydawczych, w pewnych godzinach oznaczonych, za przedłożeniem wykazu lub w inny sposób,
2. zarządzić wyrabiania chleba jednolitego,
3. regulować wyrabianie i sprzedaż chleba i pieczywa w granicach istniejących postanowień ogólnych.

Zmłócenie, złożenie na skład i zmielenie.

§ 20.

Posiadacz zboża jest obowiązany przedsięwziąć zmłócenie (wyłuskanie kukurydzy).

Władza może wyznaczyć do tego termin i po bezskutecznym jego upływie zarządzić na koszt i niebezpieczeństwo posiadacza zmłócenie zboża i w tym celu użyć należących do posiadacza ubikacji i środków gospodarskich.

Słoma jest z chwilą zmłócenia wolna od zajęcia.

§ 21.

Na polecenie władz są młyny obowiązane przechowywać i mieć zboże.

Należytość za skład i mlewo mogą być ustanowione przez władzę.

§ 22.

Ci, którym Wojenny zakład dla obrotu zbożem zlecił zakupno zajętych artykułów, mogą rozrządzać dalej zakupionymi artykułami tylko w miarę udzielonych im przez Wojenny zakład dla obrotu zbożem zleceń.

Również młyny, które obejmują od Wojennego zakładu dla obrotu zbożem lub jego pełnomocników zboże, są obowiązane rozporządzać tem zbożem i uzyskanymi zeń produktami mlewa tylko w miarę wskazówek Wojennego zakładu dla obrotu zbożem, o ile osobnymi rozporządzeniami nie zostanie co innego postanowione.

Młyny, które miały zboże dla gospodarzy rolnych, którzy się sami zaopatrują (§ 3), mają od dnia 1. lipca 1915 prowadzić księgę zapisków, w których ma być uwidocznione nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza mlewa, rodzaj i ilość tego ostatniego, uzyskane zeń produkty i dzień ich wydania.

Pozatem może władza także polecać młynom, by prowadziły księgi zapisków dla kontroli wymielania i wydawania produktów mlewa.

Władza polityczna krajowa może przepisać wzór takich ksiąg zapiskowych.

§ 23.

Władza może używać ubikacji składowych dla przechowania zboża i produktów mlewa, oraz zakładów suszarnianych dla zboża za wynagrodzeniem, przez nią ustanowionem.

Posiadacze młynów, ubikacji składowych i zakładów suszarnianych są obowiązani zezwolić każdego czasu pełnomocnikom władzy na wstęp do ubikacji gospodarczych i na ich oglądanie i udzielać wymaganych wyjaśnień.

Zarządzenia przymusowe.

§ 24.

Jeśli posiadacz wzbrania się sprzedawać Wojennemu zakładowi dla obrotu zbożem swe zajęte zapasy zboża lub produktów mlewa. (§ 5) lub jeśli osoba albo miejsce pobytu uprawnionego do rozporządzania niemi nie są znane, ma wówczas

władza orzec o obowiązku oddania zapasów i zarządzić w razie potrzeby ich przymusowy odbiór.

Orzeczenie ma moc obowiązującą wobec każdego, komu przysługują prawa do zapasów.

§ 25.

Jeśli przychodzi do przymusowego odebrania zapasów, należy z ceny objęcia (§ 6) odliczyć 10 procent.

Jeśli posiadacz lub jego miejsce pobytu nie są znane, lub jeśli cena ma służyć na zaspokojenie roszczeń osób trzecich, wypływających z spraw rzeczowych, należy złożyć kwotę ceny w sądzie.

Ogólne postanowienia.

§ 26.

Posiadacz zapasów zboża i produktów mlewa ma przechowywać je także po sprzedaży bezpłatnie i starać się o ich zachowanie tak długo, póki nie nastąpi odbiór.

§ 27.

Posyłki zboża i produktów mlewa mogą być przyjmowane przez przedsiębiorstwa kolejowe i żeglugi parowej w celu transportu tylko wówczas, gdy do dokumentów przewozowych dołączone jest dla każdej posyłki poświadczenie transportowe.

Do wystawiania poświadczenia transportowego jest wyłącznie uprawniona władza. Wzór takiego poświadczenia ustanowi Minister spraw wewnętrznych.

§ 28.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu tego rozporządzenia cesarskiego.

§ 29.

Pod „władzą“, bez bliższego oznaczenia należy w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem rozumieć rządową władzę polityczną powiatową, w gminach, posiadających własny statut władzę gminną, o ile władza polityczna krajowa nie obejmie sama w całości lub częściowo spraw, których załatwianie należy do władzy, lub nie przekaże ich na inny organ urzędowy.

§ 30.

Przeciw rozstrzygnięciom i zarządzeniom, wydanym na zasadzie postanowień powyższych, odwołanie jest niedopuszczalne. Badanie tych rozstrzygnięć i zarządzeń z urzędu zastrzega się

przełożonej władzy politycznej i Ministrowi spraw wewnętrznych.

§ 31.

Jeśli zajdzie konieczność natychmiastowego wydania wyjątkowych zarządzeń w celu zaopatrzenia ludności w produkty mlewa, ma wydać takie zarządzenie władza polityczna powiatowa lub władza polityczna krajowa, zawiadamiając o tem jednocześnie Wojenny urząd dla obrotu zbożem.

W razie potrzeby może i Minister spraw wewnętrznych wydać takie zarządzenie.

Postanowienia karne.

§ 32.

1. Kto podstępnie zataja wobec władzy będącej w jego posiadaniu lub w jego przechowywaniu zapasy zboża lub produktów z mlewa,

2. kto zajęte zapasy zboża lub produktów z mlewa uszkadza, niszczy, usuwa lub nieprawie przerabia, używa do karmienia lub sprzedaje,

3. kto zboża, uzyskanego na zasiew, pozbawia tego przeznaczenia,

będzie karany przez sąd z powodu przekroczenia aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do dwóch tysięcy koron.

4. Kto czynów wymienionych dopuszcza się odnośnie do zapasów, których wartość przewyższa pięćset koron, będzie karany z powodu przestępstwa ścisłym aresztem od jednego miesiąca do jednego roku. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do dwudziestu tysięcy koron.

§ 33.

1. Kto przy spisywaniu zapasów dat, żądanych od niego, nie dostarcza w ciągu terminu oznaczonego, nie chce odpowiadać na pytania do niego wystosowane lub odpowiada niezgodnie z prawdą,

2. kto wzbrania pełnomocnikom władzy wstępu do swych ubikacji przedsiębiorczych, służących do przechowywania zapasów i innych ubikacji, wglądu do swych zapisków gospodarczych i przedsiębiorczych lub udzielenia wyjaśnień albo podaje wyjaśnienia nieprawdziwe,

będzie karany przez sąd z powodu przekroczenia aresztem od trzech dni do trzech miesięcy lub grzywną od dwudziestu koron do dwóch tysięcy koron. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do dwóch tysięcy koron.

Sąd może w tych przypadkach karnych wydać zarządzenia karne (§ 460. p. k.) o ile jest zdania, że należy wymierzyć karę najwyżej jedno-tygodniowego aresztu lub grzywnę w kwocie sto koron.

§ 34.

1. Kto bez uzasadnionego powodu nie chce przyjąć urzędu męża zaufania, rzeczoznawcy lub członka rady przybocznej albo wydziału apro wizacyjnego (§§ 11. i 18.) lub takiego urzędu dalej wykonywać,

2. kto nieprawie wyjawia doszłe do jego wiadomości przy wykonywaniu jednego z tych urzędów prywatne stosunki lub tajemnice przedsiębiorstw posiadaczy zapasów,

będzie karany przez władzę (§ 29.) grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 35.

Za wszystkie inne przekroczenia rozporządzenia cesarskiego lub przepisów, wydanych na jego podstawie, będzie karała władza (§ 29.) grzywną do dwóch tysięcy koron lub aresztem do trzech miesięcy, w razie natomiast okoliczności obciążających, grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 36.

Przy zasądzeniu po myśli §§ 32. i 35. można orzec także utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 37.

Odnośnie do przekroczeń, wchodzących w zakres działania władz politycznych, można stosownie do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 49, wydawać zarządzenia karne bez poprzedniego postępowania.

Postanowienia końcowe.

§ 38.

Upoważnia się Rząd do zmiany, uzupełnienia lub rozszerzenia na inne przedmioty użytkowe postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego w drodze rozporządzenia.

Upoważnia się nadto Rząd do uchylecia w drodze rozporządzenia mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego w całości lub w części dla całego obszaru królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, lub dla poszczególnych obszarów administracyjnych.

§ 39.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 21. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 41, traci moc obowiązującą z dniem 15. sierpnia 1915.

Wydane na zasadzie tego rozporządzenia cesarskiego rozporządzenia ministeryalne z dnia 27. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 47, z dnia 1. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 49, z dnia 26. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 75, i z dnia 11. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 116, pozostają w mocy aż do dalszego zarządzenia.

Zakaz, zawarty w § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 31. marca 1915., Dz. u. p. Nr. 91, rozszerza się na kupno i sprzedaż tutejszokrajowego zboża rodzajów, oznaczonych w § 1.

tego rozporządzenia cesarskiego na czas po 30. czerwca 1915 aż do chwili zajęcia.

§ 40.

Wykonanie poruczam Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 21. czerwca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXX. — Wydana i rozesłana dnia 24. czerwca 1915.

Treść: (№ 168. i 169.) 168. Rozporządzenie o przedłużeniu terminów do przedsięwzięcia czynności prawnych wekslowych i czekowych. — 169. Rozporządzenie co do ograniczenia opodatkowania wódki.

168.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 17. czerwca 1915

o przedłużeniu terminów do przedsięwzięcia czynności prawnych wekslowych i czekowych.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się:

§ 1.

Przy wekslach i czekach, które są płatne w całości lub w części w miesiącach lipcu i sierpniu 1915, uważa się prezentowanie do zapłaty i podniesienie protestu za dokonane we właściwym czasie, gdy się je uskuteczni w ciągu sześciu dni powszednich po dniu zapadłości; nadto przedłuża się przy takich wekslach i czekach termin do zawiadomienia poprzednich indosantów na sześć dni powszednich.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. lipca 1915.

Hochenburger wlr.

169.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 23. czerwca 1915

co do ograniczenia opodatkowania wódki.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, ogranicza się wywóz wódki za opodatkowaniem, jak następuje:

§ 1.

W czasie od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia aż do włącznie 30. czerwca 1915 może być wódka wywożona z gorzelń opłacających podatek konsumcyjny i z wolnych składów wódki, za opłaceniem podatku konsumcyjnego od wódki tylko według oznajmień wywozu, wniesionych przed dniem ogłoszenia (§ 24., I., przepisu wykonawczego dla podatku od wódki, Dz. u. p. Nr. 130 z 1899).

W miesiącu lipcu 1915 może być wódka wywożona za opodatkowaniem z gorzelni, opłaca-

jącej podatek konsumcyjny lub z wolnego składu wódki co najwyżej do połowy tej ilości, która została wywieziona za opodatkowaniem z tego samego przedsiębiorstwa w miesiącu lipcu 1914. Co do tych przedsiębiorstw, które zostały puszczone w ruch dopiero po dniu 31. lipca 1914, ustanawia Ministerstwo skarbu największą ilość, przeznaczoną do wywiezienia za opodatkowaniem w miesiącu lipcu 1915.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Galicyi i Bukowiny.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 26. czerwca 1915.

Treść: (№ 170.-175.) 170. Rozporządzenie cesarskie o właściwości Sądu powiatowego Podgórze w Krakowie do prowadzenia ksiąg gruntowych dla IX., X., XXI. i XXII. dzielnicy królewskiego stołecznego miasta Krakowa. — 171. Obwieszczenie, dotyczące biura ekspedycji cłowych przy urzędzie podatkowym w Gmunden. — 172. Rozporządzenie o sporządzaniu planów podziału przez urząd budowniczy gminy Karolinenthal. — 173. Rozporządzenie o utworzeniu sądu powiatowego Podgórze w Krakowie. — 174. Rozporządzenie o wyjątkach, od zakazu wypłat w stosunku do Rosyi. — 175. Obwieszczenie, dotyczące zwinienia dotychczasowego Starostwa w Podgórzu i ustanowienia Starostwa „Podgórze-okolica“.

170.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 18. czerwca 1915

o właściwości Sądu powiatowego Podgórze w Krakowie do prowadzenia ksiąg gruntowych dla IX., X., XXI. i XXII. dzielnicy królewskiego stołecznego miasta Krakowa.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141. postanawiam, co następuje:

§ 1.

Do prowadzenia ksiąg gruntowych, dotyczących nieruchomości, nie należących do dóbr zapisanych w tabuli krajowej a leżących w nowo utworzonych wskutek galicyjskich ustaw krajowych z dnia 13. listopada 1909, Dz. u. i r. k. Nr. 148, 19. grudnia 1910, Dz. u. i r. k. Nr. 243, 29. listopada 1911, Dz. u. i roz. k. Nr. 137 i 22. sierpnia 1914. Dz. u. i roz. k. Nr. 15 z r. 1915 dzielnicach królewskiego stołecznego miasta Krakowa: Ludwinów (IX.), Zakrzówek (X.), Płaszów (XXI.) i Podgórze (XXII.) jest powołany Sąd powiatowy Podgórze w Krakowie.

§ 2.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. lipca 1915.

§ 3.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 18. czerwca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

171.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. czerwca 1915,

dotyczące biura ekspedycji cłowych przy urzędzie podatkowym w Gmunden.

Biuro ekspedycji cłowych przy urzędzie podatkowym w Gmunden nie będzie w bieżącym roku aktywowane.

Engel wkr.

172.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 21. czerwca 1915

o sporządzaniu planów podziału przez urząd budowniczy gminy Karolinenthal.

Na zasadzie art. I., § 1., ust. 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 116, zarządza się:

Sporządzone dla celów własnego zakresu działania plany sytuacyjne urzędu budowniczego gminy Karolinenthal uznaje się aż do dalszego zarządzenia za odpowiednie do tego, by służyły za podstawę do hipotecznych podziałów parcel.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

173.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 22. czerwca 1915

o utworzeniu sądu powiatowego Podgórze w Krakowie.

§ 1.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 18. czerwca 1915, ustanawia się w królewskim stołecznym mieście Krakowie sąd powiatowy Podgórze.

§ 2.

Do okręgu tego sądu powiatowego zalicza się dzielnice królewskiego stołecznego miasta Krakowa: Ludwinów (IX.), Zakrzówek (X.), Płaszów (XXI.) i Podgórze (XXII.), nadto gminy i obszary dworskie: Bodzów, Gołkowice, Kosocice, Kurdwanów, Łagiewniki, Olszowice, Piaski wielkie, Prokocim, Pychowice, Rajsko, Soboniowice, Wola duchacka, Wróblowice, Wrząsowice, następnie gminy: Świątniki górne i Zbydniowice.

§ 3.

Rejestr grabieży (§ 254., ustęp 2., ordynacji egzekucyjnej z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 79) należy co do wymienionych w § 2. dzielnic królewskiego stołecznego miasta

Krakowa oraz wymienionych tam gmin i obszarów dworskich prowadzić przy sądzie powiatowym Podgórze.

§ 4.

Sąd powiatowy Podgórze ma wykonywać dla swego okręgu także sądownictwo w sprawach o przekroczenia.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. lipca 1915.

Hochenburger wlr.

174.

Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 23. czerwca 1915

o wyjątkach od zakazu wypłat w stosunku do Rosyi.

Na zasadzie § 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 22. października 1914. Dz. u. p. Nr. 291, i § 1. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 14. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 343, dozwala się aż do dalszego zarządzenia wypłat i przekazania do znajdujących się w austriacko-węgierskim zarządzie wojskowym obszarów Polski.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Engel wlr.

175.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 25. czerwca 1915,

dotyczące zwinięcia dotychczasowego Starostwa w Podgórzu i ustanowienia Starostwa „Podgórze okolica“.

Jego cesarsko i królewska Apostolska Mość raczył najlaskawiej zezwolić Najwyższemu posta-

nowieniem z dnia 18. czerwca b. r. przy sposobności połączenia królewskiego wolnego miasta Podgórza z królewskim stołecznym miastem Krakowem na zwinięcie Starostwa w Podgórzu i ustanowienie Starostwa Podgórze-okolica.

Starostwo Podgórze-okolica będzie obejmowało część nowo utworzonego rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 22. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 173, powiatu sądowego Podgórze, obejmującą gminy wiejskie i obszary

dworskie dotychczasowego powiatu sądowego Podgórze, oraz powiat sądowy Skawina i mieć swą siedzibę w XXII. krakowskiej dzielnicy gminnej (Podgórze).

Starostwo w Podgórzu ma zawiesić swą czynność z końcem czerwca 1915, podczas gdy nowe starostwo (Podgórze-okolica) ma rozpocząć swą czynność urzędową z dniem 1. lipca 1915.

Heinold wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 27. czerwca 1915.

Treść: (M 176. i 177.) 176. Rozporządzenie, dotyczące postępowania z kaucjami i wadymi w zakresie czynności zakładu poczt i telegrafów. — 177. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia rozporządzenia z dnia 24. września 1914. którem wydaje się z powodu zawikłań wojennych postanowienia wyjątkowe w dziedzinie ochrony marek.

176.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i c.k. Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 17. czerwca 1915,

dotyczące postępowania z kaucjami i wadymi w zakresie czynności zakładu poczt i telegrafów.

1. Całą służbę kaucyjno-depozytową zakładu poczt i telegrafów sprawuje Urząd pocztowych kas oszczędności.

2. Gdy ma się złożyć kaucję i gdy złożony już depozyt (wadium) nie może być użyty jako kaucya, ma Dyrekcya poczt i telegrafów, a przy dostawach dla zakładu poczt i telegrafów, które rozdaje Ministerstwo handlu, to ostatnie, wezwać obowiązane do złożenia kaucyi, by wręczył kaucję głównej kasie Urzędu pocztowych kas oszczędności. Równocześnie ma Dyrekcya poczt i telegrafów (Ministerstwo handlu) zawiadomić o tem Urząd pocztowych kas oszczędności.

3. Urząd pocztowych kas oszczędności zawiadomi Dyrekcję poczt i telegrafów (Ministerstwo handlu) o złożeniu kaucyi. Gdy kaucyi nie złożono po upływie 8 dni, wówczas Urząd pocztowych kas oszczędności wezwie do przyspieszenia złożenia kaucyi i wezwanie to powtórzy po dalszych 8 dniach; gdyby jeszcze wtedy złożenie nie na-

stąpiło, Urząd pocztowych kas oszczędności doniesie o tem Dyrekcji poczt i telegrafów (Ministerstwu handlu) w 8 dni po drugim wezwaniu.

4. Jako kaucye przyjmuje się:

- a) książeczki wkładkowe Urzędu pocztowych kas oszczędności, gdy są wystawione na imię Dyrekcji poczt i telegrafów (Ministerstwa handlu) jako tego, na którego rzecz wkładkę wniesiono, zaś na imię obowiązane do złożenia kaucyi, jako składającego;
- b) książeczki rentowe Urzędu pocztowych kas oszczędności;
- c) austriackie papiery państwowe, jak również wszystkie inne austriackie efekty, nadające się do zabezpieczenia pieniędzy pupilów i kurandów;
- d) książeczki wkładkowe kas oszczędności, urządzonych według regulatywu dla kas oszczędności z roku 1844 aż do najwyższej dopuszczalnej dla lokacyi pieniędzy pupilów i kurandów kwoty 3000 K*);
- e) listy gwarancyjne i weksle;
- f) gotówkę; ta nie będzie oprocentowana, wolno jednak stronom prosić w myśl punktu 15., 2. ustęp, o zamianę na inne przedmioty kaucyjne, w szczególności o wystawienie książeczki wkładkowej pocztowej kasy oszczędności, opiekującej na gotówkę, która to książeczka musi wówczas odpowiadać warunkom, podanym pod punktem 4. a);

*) Dz. u. p. Nr. 198/1909.

g) węgierskie zapisy długu państwa, dopuszczone do notowania na giełdzie austriackiej.

5. Przy złożeniu książeczki wkładkowej Urzędu pocztowych kas oszczędności ma obowiązany do złożenia kaucyi przedłożyć Urzędowi pocztowych kas oszczędności oświadczenie według załącznika 1., przy złożeniu książeczki rentowej oświadczenie według załącznika 2. Gdy kaucyi nie składa obowiązany do jej złożenia, lecz ktoś trzeci, który jest właścicielem złożonych jako kaucya przedmiotów, należy przesłać jednocześnie Urzędowi pocztowych kas oszczędności oświadczenie co do przeznaczenia według załącznika 3.; gdy niema takiego oświadczenia, uważa się za właściciela tego, kto jest obowiązany do złożenia kaucyi.

6. Wartość pieniężną złożonych jako kaucya w myśl punktu 4. b), c) i g) przedmiotów oblicza się według kursu, który odpowiada ostatniemu notowaniu w dzienniku kursów giełdy wiedeńskiej, poprzedzającemu dzień, na który dokonuje się obliczenie wartości, jednakowoż nie ponad wartość nominalną.

7. Gdy wpływające do Urzędu pocztowych kas oszczędności książeczki wkładkowe oznaczonego pod pozycją 4. d) rodzaju, przy których złożeniu należy w myśl reskryptu Ministerstwa handlu z dnia 19. stycznia 1910, l. 1929, załączyć wolną od stempla konsygnację złożenia, nie są jeszcze w celu złożenia winkulowane, spowoduje winkulowanie Urząd pocztowych kas oszczędności.

8. Pozwolenia na przyjęcie listów gwarancyjnych jako kaucyę należy udzielić tylko wówczas, gdy listy te są wystawione przez jeden z banków krajowych lub jeden z dobrze akkredytowanych banków akcyjnych i odpowiadają formularzowi według załącznika 4.

9. Dyrekcyja poczt i telegrafów (Ministerstwo handlu) może na osobną prośbę zezwolić wyjątkowo firmom, szczególnie godnym zaufania i zasobnym w kapitał, na złożenie jako kaucyę weksla, płatnego za okazaniem, wystawionego w myśl wszelkich istotnych wymagań, przepisanych artykułem 4. ustawy wekslowej i opiewającego na pełną kwotę kaucyjną według załącznika 5. Weksel musi być wystawiony przez skutecznijającego dostawę, przekazany na drugą firmę, znaną urzędowi nadającemu dostawy jako zupełnie zasługującą na kredyt, zaopatrzonej w akcept tej ostatniej firmy i indosowanej przez wystawiającego na zlecenie urzędu, nadającego dostawy. W tekście weksla należy przepisać termin prezentowania do zapłaty; ten ostatni nie może być krótszy, jak termin, odpowiadający czasowi, na który ma być kaucya według umowy

o dostawę ustanowiona. Wreszcie ma wystawiającej wksel poddać się następującym warunkom i oświadczyć swą zgodę na nie przez ich podpisanie:

„C. k. Dyrekcyja poczt i telegrafów w (Ministerstwo handlu w Wiedniu) jest uprawniona(e), zaprezentować każdego czasu wksel do zapłaty lub puścić w obieg, przeciw czemu dostawca nie może podnieść zarzutu, że skarbowi państwa nie urosły jeszcze ze stosunku umowy żadne prawa do świadczeń zwrotnych. Gdy takie żądania świadczeń zwrotnych istotnie jeszcze nie powstały, to spłata weksla zostaje złożona w c. k. Urzędzie pocztowych kas oszczędności bez oprocentowania“.

Podpisane należy „warunki“ należy przedłożyć Urzędowi pocztowych kas oszczędności równocześnie z wekslem.

10. Kwoty w gotówce, przeznaczone na kaucyę, należy wpłacić na konto czekowe Nr. 83.000 „Główniej kasy c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności (depozyty) w Wiedniu“. Wpłata może nastąpić w obrocie czekowym, zapomocą czeku pocztowej kasy oszczędności, który można otrzymać w Dyrekcyi poczt i telegrafów (w Ministerstwie handlu), lub zapomocą czerwonego poświadczenia wpłaty (pocztowej kasy oszczędności).

11. Kaucye, złożone w gotówce za oprocentowaniem w czasie wejścia w życie tego rozporządzenia w krajowych kasach skarbowych, przechodzą także w przechowanie i zarząd Urzędu pocztowych kas oszczędności, który stara się nadal o wypłacanie 3 procentów od sta na rachunek skarbn państwa. Po upływie ich obecnego terminu poręki, należy z uwolnionemi kwotami, które winny być użyte nadal na cele kaucyjne, postępować według punktu 4 f).

12. Co do każdej złożonej kaucyi wyda Urząd pocztowych kas oszczędności właścicielowi kaucyi poświadczenie złożenia według załącznika 6. Gdy kaucya została złożona przez kogoś trzeciego z dołączeniem oświadczenia co do przeznaczenia, wówczas Urząd pocztowych kas oszczędności zaopatrzy poświadczenie złożenia klauzulą według wzoru, podanego w załączniku 7.

13. Urząd pocztowych kas oszczędności zatłwia oddzielenie i wypłatę zapadłych kuponów od złożonych efektów.

14. Kwoty pobrane z zainkasowanych kuponów (przy rencie złotej kwoty, które rzeczywście wpłynęły w walucie koronowej) zapisuje się przy zapadłości w myśl życzenia właściciela kaucyi (tego, który składa kaucyę) wyrażonego przy złożeniu kaucyi, na jego rzecz do konta czekowego, lub przesyła zapomocą przekazu

Załącznik 1.

Załącznik 2.

Załącznik 3.

Załącznik 4.

Załącznik 5.

Załącznik 6.

Załącznik 7.

płatniczego pocztowej kasy oszczędności lub w inny odpowiedni sposób. W podobny sposób postępuje się z procentami kaucyi, złożonych w gotówce, najpóźniej w 15 dni po terminie zapadłości procentów.

Procenty ze złożonych książeczek wkładowych Urzędu pocztowych kas oszczędności zapisuje się na rzecz dalszego oprocentowania lub przesyła na osobne życzenie składającego zapomocą przekazu płatniczego pocztowej kasy oszczędności. Dla umożliwienia pobierania procentów z książeczek wkładowych oznaczonego pod 4 d) rodzaju zarządzi Urząd pocztowych kas oszczędności na życzenie składającego i o ile przy kasie oszczędności istnieje odpowiednie do tego urządzenie, wydanie książeczki na pobieranie procentów.

Zasadniczo nie ma miejsca bezpośrednio wydawanie kuponów i procentów przez sam Urząd pocztowych kas oszczędności.

Kwoty, uzyskane za kupony, oraz procenty można przysłać także innej osobie, lub zapisywać na jej rzecz, o ile właściciel prosi o to we właściwym czasie w Urzędzie pocztowych kas oszczędności.

15. Gdy znajdujące się w depozycie, podlegające losowaniu efekty, zostaną wylosowane, wezwie Urząd pocztowych kas oszczędności właściciela do wymiany na inne, nadające się na kaucyę przedmioty wartościowe i zamknie dalsze wydawanie kuponów od sztuk wylosowanych. W razie zawiadomienia o konwersyi efektów, wezwie Urząd pocztowych kas oszczędności właściciela do złożenia odnośnego oświadczenia i załatwi następnie konwersyę za zarachowaniem własnych kosztów na rachunek właściciela.

Gdy właściciel życzy sobie zamiany złożonych w Urzędzie pocztowych kas oszczędności przedmiotów stanowiących kaucyę, na inne, zastosuje się Urząd do tego życzenia.

16. Urząd pocztowych kas oszczędności załatwia także zakupno papierów państwowych na cele kaucyi, jeżeli potrzebna kwota zostanie przekazana głównej kasie Urzędu pocztowych kas oszczędności, w sposób, oznaczony w punkcie 10., lub jeżeli zostanie wydane zlecenie zakupna zapomocą czeków.

17. W razie nadejścia uchwały sądowej, odnoszącej się do kaucyi, złożonej w Urzędzie pocztowych kas oszczędności, ma Dyrekcyja poczt i telegrafów (Ministerstwo handlu) udzielić zaraz temu Urzędowi odpowiednich wskazówek.

Urząd pocztowych kas oszczędności przesła bezzwłocznie udzielone mu przez sąd uchwały właściwej Dyrekcyi poczt i telegrafów (Ministerstwo handlu) i aż do nadejścia dalszych wskazówek zamknie prowizorycznie kaucyę wraz z procentami, o ile to jest według treści uchwały sądowej dopuszczalne.

Dobrowolne zastawy zanotuje Urząd pocztowych kas oszczędności tylko za zatwierdzeniem Dyrekcyi poczt i telegrafów (Ministerstwa handlu).

18. Urząd pocztowych kas oszczędności będzie po uzyskaniu upoważnienia ze strony Dyrekcyi poczt i telegrafów (Ministerstwa handlu) prezentował zapadłe weksle do zapłaty i w danym razie podniesie w imieniu powyższych urzędów sądowy protest. Będzie on nadto na wezwanie Dyrekcyi poczt i telegrafów (Ministerstwa handlu) załatwiał realizowanie weksli także przed czasem ich płatności, oraz załatwiał sprzedaż złożonych jako kaucya efektów, jak również realizowanie i wykupno innych przedmiotów, tworzących kaucyę.

19. Urząd pocztowych kas oszczędności wyda właścicielowi złożone jako kaucya przedmioty tylko za upoważnieniem, udzielonem przez Dyrekcyę poczt i telegrafów (Ministerstwo handlu) i za ściąganiem poświadczenia złożenia, zaopatrzonego przez właściciela potwierdzeniem odbioru i pisma zawiadamiającego, jakie obowiązany do złożenia kaucyi otrzymał od Dyrekcyi poczt i telegrafów (Ministerstwa handlu).

20. Przy przeniesieniu kaucyi na inne zobowiązanie, porozumie się w razie potrzeby Urząd pocztowych kas oszczędności z obowiązującym do złożenia kaucyi co do odpowiedniego uzupełnienia pokrycia lub co do wydania uwolnionej części kwoty i wyda we wszystkich wypadkach nowe poświadczenie złożenia, za ściąganiem pierwotnego.

21. Kaucye mogą być wydane w zasadzie dopiero po należytem rozwiązaniu stosunku umowy, na jaki zostały ustanowione, jakoteż po upływie umówionego lub ustawowego czasu poręki.

22. Jako wadya można przyjąć przedmioty, oznaczone w punkcie 4. Co do kwot pieniężnych nie wystawia się jednak książeczek wkładowych pocztowej kasy oszczędności.

Poręki i wadya na oferty, które nadaje Ministerstwo handlu, ma się złożyć w Urzędzie pocztowych kas oszczędności, ten zaś ostatni postępuje z nimi w ogóle według przepisów, obowiązujących dla kaucyi. Postanowienia punktów 13. i 14. nie mają jednak zastosowania do wadyów.

Wadya na oferty, nadawane przez Dyrekcyę poczt i telegrafów, należy w zasadzie składać w wyznaczonych do tego urzędach pocztowych. Urzędy pocztowe nie wydają kuponów.

23. Do każdego wadyum należy dołączyć odpowiednio wystawione poświadczenie złożenia. Wnoszący ofertę winien zażądać w tym celu formularza w tym urzędzie, do którego ma się wnosić oferty i który też ma zaopatrzyć poświadczenie złożenia swą wizą.

24. Urzędy przyjmujące wydają tymczasowe pokwitowania na złożone wadya, na których

składający ma w razie zwrotu wadyów potwierdzić odbiór. Jeśli złożone jako wadya przedmioty wartościowe zostaną nadal przeznaczone na kaucye, Urząd pocztowych kas oszczędności wyda kwity depozytowe na te kaucye tylko za zwrotem tymczasowych pokwitowań.

25. W razie zguby poświadczenia złożenia lub tymczasowego potwierdzenia, wystawionego przez Urząd pocztowych kas oszczędności, ma ponoszący zgubę porozumieć się bezpośrednio z tym urzędem.

W razie zguby tymczasowego pokwitowania, wystawionego przez urząd pocztowy, ma ponoszący zgubę złożyć oświadczenie poręczenia, którem zabezpiecza skarb państwa przeciw roszczeniom trzecich osób i zobowiązuje się ponosić odpowiedzialność wobec skarbu państwa za każdą szkodę, jakaby urosła w razie późniejszego ukazania się tymczasowego pokwitowania i gdyby się później odnalazło, zwrócić je bez dalszych roszczeń. Oświadczenie poręczenia i legalizacya umieszczonego na niej podpisu strony są warunkowo wolne od należytości. W razie zwrócenia wadyum winien ponoszący zgubę złożyć nadto nieostemplowane poświadczenie odbioru.

Postanowienia końcowe.

26. Wszystkie kaucye, notowane w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w zakresie Zakładu poczt i telegrafów, udziela się Urzędowi pocztowych kas oszczędności. Ten ostatni postąpi z nimi w myśl poprzednich postanowień.

27. Winkulowane efekty, stanowiące kaucyę, należy udzielić Urzędowi pocztowych kas oszczędności po zaopatrzeniu w odpowiednią klauzulę dewinkulacyjną z ewentualnem dołączeniem arkusza wypłaty procentów. Urząd ten zarządzi wymianę na efekty, opiewające na okaziciela, jak również podniesienie ewentualnych odsetek wyrównawczych. Oznaczonych w punkcie 4. c) papierów wartościowych nie winkuluje się już przy ustanowieniu kaucyi w zakresie Urzędu poczt i telegrafów.

28. Władze skarbowe winny we właściwym czasie przekazać Urzędowi pocztowych kas oszczędności kaucye złożone w gotówce za oprocentowaniem w krajowych kasach skarbowych.

29. Kaucyi hipotecznych nie przyjmuje się więcej. Jednakże ustanowione już w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia kaucye hipoteczne zatrzymują swą ważność aż do upływu ich obecnego terminu poręki.

Leżące obecnie dokumenty hipoteczne będą nadal przechowane w oddziałach dla niedoręczalnych przesyłek pocztowych.

W razie dewinkulacyi kaucyi hipotecznej zwróci się Dyrekcya poczt i telegrafów, dołączając dokument kaucyjny, do Prokuratury skarbu tego kraju koronnego, w którym znajduje się obciążona hipoteką nieruchomość, w celu wystawienia oświadczenia, uprawniającego do wykreslenia.

30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie odnośnie do spraw kaucyjnych, załatwianych dotąd dla Urzędu poczt i telegrafów przez Ministerstwo handlu, jak również co do takich spraw, o ile należą do Dyrekcji poczt i telegrafów w Bernie, Gracu, Insbruku, Celowcu, Lincu, Pradze, Tryeście, Opawie, Wiedniu i Zadarze, z dniem 1. lipca 1915. Równocześnie uchyla się rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 21. stycznia 1883, l. 40118/1882, dotyczące pouczenia o postępowaniu z kaucyami przy c. k. Dyrekcjach pocztowych i c. k. Kasach dyrekcji pocztowych (Dz. rozp. poczt. i tel. Nr. 29/1883) oraz z dnia 1. grudnia 1892, l. 46699, dotyczące przepisu o postępowaniu z depozytami, złożonymi w c. k. Zakładzie poczt i telegrafów (Dz. rozp. poczt. i tel. Nr. 7/1893).

Obydwa wymienione na końcu rozporządzenia Ministerstwa handlu zatrzymują nadal aż do dalszego zarządzenia swą ważność dla zakresu urzędowania Dyrekcji poczt i telegrafów dla Bukowiny i dla Galicyi.

Schuster wtr.

Engel wtr.

Do c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności

w

Wiedniu.

Składam niniejszem zakupioną przezemnie (przez nas) na imię c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów w (c. k. Ministerstwa handlu w Wiedniu) zakupioną książeczkę wkładkową kasy oszczędności Nr., z wkładką K h. Książeczka ta ma służyć jako kaucya dla, którą mi (nam) c. k. Dyrekcyja poczt i telegrafów w (c. k. Ministerstwo handlu w Wiedniu) zleciła(o) złożyć na mocy umowy (terminatki) z dnia 19....., l. Oświadczam(y), że zgadzam(y) się, by wymieniona(e) wyżej c. k. Dyrekcyja poczt i telegrafów (c. k. Ministerstwo handlu) była(o) wyłącznie, jako strona, na której rzecz wkładkę wniesiono, uprawniona(e), rozporządzać każdego czasu wartością wkładkową.

..... dnia 19.....

Do c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności

w

Wiedniu.

Składam(y) niniejszem moją (naszą) książeczkę rentową Nr. o nominalnej wartości K h. Ta książeczka rentowa ma służyć jako kaucya dla, którą mi (nam) c. k. Dyrekcyja poczt i telegrafów w, (c. k. Ministerstwo handlu w Wiedniu) zleciła(o) złożyć na mocy umowy (terminatki) z dnia 19...., l. Oświadczam(y), że zgadzam(y) się na to, iż wymieniona c. k. Dyrekcyja poczt i telegrafów (c. k. Ministerstwo handlu) może bez zapytania się mnie (nas) podjąć ten depozyt każdego czasu.

..... dnia 19....

.....

Do c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności

w

Wiedniu.

Marka
stemplowa.

Niniejszem przeznaczam(y) złożoną(e) dziś przezemnie (przez nas) w c. k. Urzędzie pocztowych

kas oszczędności w jako kaucyę na zabezpieczenie zobowiązania,
 które w na mocy umowy
 (terminatki) z dnia 19...., l., zaciągnął wobec c. k. Dyrekcyi poczt
 i telegrafów w (c. k. Ministerstwa handlu w Wiedniu). Moje
 (nasze) prawo własności na tej kaucyi ma być zatem zaznaczone tylko, o ile przez to nie są naruszone
 prawa c. k. Zarządu poczt i telegrafów (c. k. Ministerstwa handlu), wypływające z powyższej umowy.

..... dnia 19....

U w a g a. Te oświadczenia o przeznaczeniu podlegają w ogólności należności stemplowej według skali II. stosownie do pozycyi taryfowej 78 a ustawy o należnościach; gdy je jednakże wystawiają osoby uprawiające handel i przemysł, w których zakresie działania leży ustanawianie tego rodzaju zabezpieczeń, wówczas oświadczenia te są (jako kupieckie korespondencye) wolne od należności według § 9. ustawy z dnia 29. lutego 1864, Dz. u. p. Nr. 20.

List gwarancyjny.

Firma w
zobowiązała się stosownie do zawartej z c. k. w
umowy (wymienionej wzajemnie terminatki) z dnia 19... l.,
do

Dla zabezpieczenia praw, które urosną skarbowi państwa z zawartego z powyższą firmą zobowiązania, zobowiązujemy się złożyć na każde wezwanie c. k.
w oznaczoną nam kwotę w granicach najwyższego wymiaru K,
słowami koron
u w w ciągu trzech dni po doręczeniu wezwania.

W sporach prawnych, jakieby powstały z tego listu gwarancyjnego, dla których na mocy ustawy żaden ze sądów odrębnych nie jest wyłącznie właściwy, są wyłącznie właściwe w pierwszej instancji rzeczowo właściwe sądy w siedzibie c. k. Prokuratury skarbu w

..... dnia 19...

Formularz na weksel.

(Strona przednia.)

....., dnia Pr. K.

A vista zapłaci pan za ten primaweksel na moje własne zlecenie kwotę
 koron, wartość jako kaucyę i wstawi ją na rachunek według zawiadomienia.

Weksel należy najpóźniej w ciągu
 od daty zaprezentować do zapłaty.

Do pana Y (druga firma).

X.
 (Składający kaucyę.)

Płatny w II

(Strona odwrotna.)

Na zlecenie

X.
 (Składający kaucyę.)

Załącznik 7.

Potwierdzona tu wartość służy jako kaucya na zabezpieczenie zobowiązań, które przyjął na siebie
..... w na mocy umowy
(terminatki) z dnia 19....., l., wobec
c. k. Dyrekcji poczt i telegrafów w (c. k. Ministerstwa
handlu w Wiedniu). Prawo własności

w zostało zatem zanotowane tylko o tyle, o ile przez to nie są
naruszone prawa c. k. Zarządu poczt i telegrafów (c. k. Ministerstwa handlu).

Wiedeń, dnia 19.....

C. k. Urząd pocztowych kas oszczędności:

.....

177.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami handlu i sprawiedliwości z dnia 24. czerwca 1915,

dotyczące uzupełnienia rozporządzenia z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 257, którym wydaje się z powodu zawikłań wojennych postanowienia wyjątkowe w dziedzinie ochrony marek.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na czasokresy, terminy i postępowanie, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

§ 1. rozporządzenia Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwami handlu

i sprawiedliwości z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 257, ma brzmieć:

„Do odnowienia marek, które celem zachowania prawa marki w myśl postanowienia § 16. ustawy o ochronie marek z dnia 6. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 19, należało lub należy odnowić w czasie począwszy od dnia 26. lipca 1914, określa się termin do upływu trzech miesięcy od dnia, który będzie ustanowiony rozporządzeniem.“

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 24. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 355.

Hochenburger wlr.

Truka wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. czerwca 1915.

Treść: (M 178.—180.) 178. Rozporządzenie, dotyczące obowiązku ubezpieczenia uczniów zawodowych zakładów naukowych i zakładów, pokrewnych szkołom średnim. — 179. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zestawienia centralnego zamknięcia rachunkowego dla gospodarstwa państwowego królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa za rok budżetowy 1914/15. — 180. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące dalszego pobierania podatków i opłat oraz pokrywania wydatków państwowych za czas od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1915.

178.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z innemi interesowanemi Ministerstwami z dnia 24. czerwca 1915,

dotyczące obowiązku ubezpieczenia uczniów zawodowych zakładów naukowych i zakładów, pokrewnych szkołom średnim.

Na zasadzie § 2., punkt 9., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914. Dz. u. p. Nr. 138, o ubezpieczeniu pensyjnem funkcyjarszy, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uczniowie zawodowych zakładów naukowych i zakładów, pokrewnych szkołom średnim, są z wyjątkami, oznaczonymi w § 2., wyjęci od obowiązku ubezpieczenia na czas trwania nauki.

§ 2.

Od obowiązku ubezpieczenia nie są wyjęci uczniowie:

1. szkoły górniczej w Przybramie,
2. styryjskiej krajowej szkoły górniczej i hutniczej w Leoben,

3. krajowej szkoły górniczej i wiertniczej w Borysławiu,
4. szkoły górniczej w Celowcu,
5. szkoły górniczej w Dux,
6. morawsko-ostrowskiej szkoły górniczej w Morawskiej Ostrawie,
7. szkoły górniczej w Dąbrowie.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wtr.

179.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 28. czerwca 1915,

dotyczące zestawienia centralnego zamknięcia rachunkowego dla gospodarstwa państwowego królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa za rok budżetowy 1914/15.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Za podstawę dla centralnego zamknięcia rachunkowego, które stosownie do rozporządzenia

cesarskiego z dnia 21. listopada 1866, Dz. u. p. Nr. 140, ma być zestawione dla gospodarstwa państwowego królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, na czas od dnia 1. lipca 1914 do dnia 30. czerwca 1915, ma służyć zamiast ustawy skarbowej, zamieszczone w załączniku zestawienie wydatków i dochodów z przedłożonego na mocy Mego postanowienia Izbie posłów Rady państwa projektu ustawy skarbowej za rok budżetowy 1914/15; stosownie do tego mają być wydatki i dochody wstawione w rachunek.

§ 2.

Te kwoty, dla których w dołączonym do tego rozporządzenia zestawieniu wydatków i dochodów zaznaczony jest dłuższy od jednego roku czas użycia, można, o ile nie zostaną użyte do dnia 30. czerwca 1915, użyć jeszcze do dnia 30. czerwca 1916; dotyczące wydatki należy

wstawić w rachunek na poczet roku budżetowego 1915/16.

§ 3.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1915, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. czerwca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Truka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Załącznik.

Zestawienie

wydatków i dochodów na rok budżetowy 1914/15.

Część pierwsza. — Zapotrzebowanie.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma	
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca				
			1915	1916	1916		
			w k o r o n a c h				
			Wydatki państwowe				
1			I. Dwór cesarski			11,300.000	
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśn. Pana			201.528	
3			III. Rada państwa.				
1	1		Izba panów	182.761		182.761	
			Sporządzenie generalnego indeksu do stenograficznych protokołów Izby panów				
2	1		Izba posłów	3,282.410		3,282.410	
	2		Uzupełnienie galerii portretów prezydentów Izby posłów		2.500	2.500	
3	1		Wydatki wspólne obu Izb Rady państwa	497.608	19.500	517.108	
	2		Dodatek na cele „Unii międzyparlamentarnej dla międzynarodowych sądów rozjemczych“		3.000	3.000	
4	1		Delegacje	95.497	3.900	99.397	
			Koszta wewnętrznego urządzenia do budowy do gmachu austriackich delegacji w Budapeszcie				
5	1		Komisya kontroli długu państwa	34.597		34.597	
			Koszta druku „Pamiętnika“				
6			Budowa gmachu parlamentarnego:				
	1		Artystyczne przyozdobienie gmachu parlamentarnego		20.000	20.000	
	2		Wykonanie popiersi wybitnych członków parlamentu		7.000	7.000	
			Suma ogólna (Rozdział 3.)	4,092.873	23.400	32.500	4,148.773

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydanki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			1915	1916	1916	
z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca						
w k o r o n a c h						
4			IV. Trybunał państwa	85.487		85.487
5			V. Rada Ministrów i Trybunał administracyjny.			
	1		Rada Ministrów:			
	1		Prezydium Rady Ministrów	972.100		972.100
	2		Fundusz dyspozycyjny	200.000		200.000
	3		Koszta dzienników urzędowych	3,142.000		3,142.000
	4		Biuro korespondencji telegraficznych	958.000		958.000
	5		Komisya popierania reformy administracyi		130.000	130.000
			Suma (Tytuł 1.)	5,272.100	130.000	5,402.100
	2		Trybunał administracyjny	1,055.900		1,055.900
			Suma ogólna (Rozdział 5.)	6,328.000	130.000	6,458.000
6			VI. Udział w wydatkach na sprawy wspólne.			
	1		Nadwyżki przychodów celnych	182,492.500		182,492.500
	2		Udział w pokryciu wydatków wspólnych		230,131.430	234,854.168
	3		Udział w nadzwyczajnych specjalnych kredytach zarządu wojskowego i marynarki		115,949.160	115,949.160
	4		Udział w częściowem pokryciu kosztów uzupełnienia bośniacko-hercegowińskiej sieci kolejowej (2. kwota częściowa)		3,916.542	3,916.542
			Suma (Tytuł 2.—4.)		230,131.430	354,719.870
			Suma ogólna (Rozdział 6.)	182,492.500	230,131.430	537,212.370

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych.			
	1		Urząd centralny.			
		1	Kierownictwo naczelne	2,062.764	8.000	2,070.764
		2	Koszta Dziennika ustaw państwa	244.893		244.893
		3	Służba archiwalna i biblioteczna	177.389		177.389
		4	Zakład badań chemiczno-farmaceutycznych	45.450		45.450
		5	Urządzenie wewnętrzne Zakładu badań chemiczno-farmaceutycznych			3.000
		6	Studyja, prace techniczno-asekuracyjne i statystyczne na polu ubezpieczenia społecznego			5.000
		7	Dodatek państwowy do osobistych poborów kierujących urzędników Zakładu pensyjnego i jego biur krajowych			99.500
		8	Ułożenie Codex alimentarius austriacus			6.000
		9	Koszta ochrony wychodźców			25.000
		10	Dodatek państwowy do kosztów kursów uzupełniających dla funkcjonaryuszy zakładów ubezpieczenia robotników			1.000
		11	Koszta statystyki wypadków (4. rata)			30.000
		12	Zapotrzebowanie urzędowe			35.200
			Urządzenie archiwum prawodawczego (4. rata)			
			Zapotrzebowania na urządzenie oddziału chemiczno-hygienicznego zakładu badań chemiczno-farmaceutycznych (2. rata)			
			Suma (Tytuł 1.)	2,530.496	8.000	204.700
						2,743.196
	2		Zarząd polityczny.			
		1	Władze polityczne i zakłady państwowe	26,162.542		26,162.542
		2	Zarząd sanitarny	1,780.000		2,260.000
		3	Austria poniżej Anizy. Zapotrzebowania urzędowe			2.700
		4	Austria powyżej Anizy. Zapotrzebowania urzędowe			8.265
			Solnogród. Zapotrzebowania urzędowe			
		5	Syryja. 1. Rozszerzenie urzędzeń światła elektrycznego i uzupełnienie urzędzenia w salach do przyjęć cesarskiego zamku w Gracu			9.000
			2. Zapotrzebowania urzędowe			17.880
		6	Pobrzeże. Zapotrzebowania urzędowe			7.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем użyteia aż do końca czerwca				
			1915	1916	1916		
w k o r o n a c h							
	2	7	Tyrol i Przedarlania.				
			Zapotrzebowania urzędowe			2.650	2.650
		8	Czechy.				
			Zapotrzebowania urzędowe			26.944	26.944
		9	Morawy.				
			Zapotrzebowania urzędowe			11.023	11.023
			Śląsk.				
			Zapotrzebowania urzędowe				
		10	Kredyt centralny.				
			1. Pierwsze urządzenie nowych politycznych władz powiatowych, które mają być utworzone			65.000	65.000
			2. Nabycie samochodów służbowych			22.300	22.300
			3. Sprawienie szaf ogniowatwych dla władz politycznych (5. rata)			20.000	20.000
			4. Wydatki na regulację granic			70.000	70.000
			Suma (Tytuł 2.)	27,942.542		2,522.762	30,465.304
	3		Bezpieczeństwo publiczne.				
		1	Wydatki policji państwowej	240.000			240.000
		2	Władze i organa policyjne	29,574.395			29,574.395
		3	Austria poniżej Anizy.				
			1. Przełożenie sieci policyjnych telegrafów i tele- fonów w Wiedniu dla zabezpieczenia od przewodów silnego prądu (8. rata)			40.000	40.000
			2. Zapotrzebowanie urzędowe			930	930
			Urządzenie wewnętrzne lokalności komisaryatu policyjnego w Leopoldstadt w Wiedniu w no- wym budynku sądowym				
			Ustawienie drugiego desyinfektora w aresztach policyjnych w Wiedniu				
			Kraina.				
			Urządzenie wewnętrzne lokalności urzędowych dyrekcji policji w Lublanie, która ma być nowo utworzona				
		4	Czechy.				
			1. Zaprowadzenie policyjnych linii telegraficz- nych i telefonicznych, sprawienie aparatów itd.			3.000	3.000
			2. Zaprzęg do wozu dla transportowania aresztan- tów i wozu skrzyniowego			3.230	3.230

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем ныця аз до ко́нца червца			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
7	3	Morawy.				
		Zaprowadzenie telegrafu policyjnego dla dyrekcji policyi w Bernie				
		Galicya.				
		Wewnętrzne urządzenie lokalności urzędowych komisaryatu policyjnego w Borysławiu, który ma być nowo utworzony				
		Sprawienie dwu wozów celkowych wraz z zaprzęgiem dla transportu aresztantów we Lwowie				
	5	Bukowina.				
		Koszta pierwszego wystawienia dla pomnożenia służby bezpieczeństwa w Czerniowcach			1.535	1.535
	6	Dalmacya.				
		Nadzwyczajne wydatki policyjne			10.920	10.920
	7	Kredyt centralny.				
		1. Zakupno automobilów służbowych			32.000	32.000
		2. Dodatki państwowe na urządzenie krajowych zakładów poprawczych			150.000	150.000
		Suma (Tytuł 3.)	29,814.395		241.615	30,056.010
	4	Wydatki z powodu spisu ludności			15.000	15.000
		Suma ogólna (Rozdział 7.)	60,287.433	8.000	2,984.077	63,279.510
8		VIII. Ministerstwo obrony krajowej.				
	1	Kierownictwo naczelne	2,541.308			2,541.308
	2	Obrona krajowa		84,403.068	9,203.650	93,606.718
	3	Koszta poboru do wojska itd.	239.000			239.000
	4	Fundacje wojskowe	66.400			66.400
	5	Korpus straży policyjnej wojskowej		1,410.817	41.646	1,452.463
	6	Żandarmerya		30,044.174	36.040	30,080.214
	7	Podwody wojskowe	1,020.000			1,020.000
	8	Zasilki na utrzymanie według ustawy z dnia 21. lipca 1908, Dz. u. p. Nr. 141.	2,304.500			2,304.500
		Suma ogólna (Rozdział 8.)	6,171.208	115,858.059	9,281.336	131,310.603

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем użyć aż до końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświaty.			
			Urząd centralny.			
1			Kierownictwo naczelne	1,386.823		1,386.823
			Koszta zarządu		3.000	3.000
2			Nadzór szkolny	3,530.536	200.000	3,730.536
			Urządzenie i zapotrzebowania zarządu:			
			Austria poniżej Anizy		500	500
			Słrya		976	976
			Pobrzeże		269	269
			Tyrol i Przedarulanía		1.076	1.076
			Czechy		3.650	3.650
			Morawy		895	895
			Śląsk		6.000	6.000
3			Akademie umiejętności	285.200		285.200
			Akademia umiejętności w Wiedniu:			
			Subwencye i dotacye		46.500	46.500
			Urządzenie i zapotrzebowania zarządu			
			Akademia umiejętności w Pradze:			
			Subwencye i dotacye		13.500	13.500
			Akademia umiejętności w Krakowie:			
			Subwencye i dotacye		26.000	26.000
			Wszystkie akademie umiejętności:			
			Subwencye i dotacye		8.000	8.000
4			Centralna komisya statystyczna	385.544	83.850	469.394
			Subwencye i dotacye		70.000	70.000
			Urządzenie i zapotrzebowania zarządu			
5			Państwowy zakład geologiczny	213.679		213.679
			Subwencye i dotacye		12.500	12.500
			Urządzenie i zapotrzebowania zarządu		2.000	2.000
6			Centralny zakład dla meteorologii i geodynamiki	171.685		171.685
			Subwencye i dotacye		10.400	10.400
			Urządzenie i zapotrzebowania zarządu		1.000	1.000
7			Komisya austryacka dla europejskiego pomiaru stopnia geograficznego i biuro austryackie dla pomiaru stopnia geograficznego	27.956		27.956
			Suma (Tytuły 1.—7.).	6,001.423	283.850	206.266
						6,491.539

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użyć aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
9	8	Wydatki na cele sztuki i archeologii:				
		a) Na cele sztuki:				
	1	Akademia sztuk pięknych w Wiedniu	401.916			401.916
	2	Szkoła grawerów i medalierów w Wiedniu	26.445			26.445
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			600	600
	3	Akademia sztuk pięknych w Pradze	213.732			213.732
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			3.300	3.300
		Subwencye i dotacje				
	4	Akademia sztuk pięknych w Krakowie	134.981			134.981
	5	Na popieranie sztuk plastycznych		940.000		940.000
	6	Na popieranie muzyki, sztuki i literatury	1,126.755	208.000		1,334.755
		Subwencye i dotacje:				
		Solnogród			20.000	20.000
		Kraina			4.000	4.000
		Czechy			11.000	11.000
		Morawy			4.000	4.000
		Galicja			27.000	27.000
		Wszystkie królestwa i kraje, reprezentowane w Radzie państwa			48.600	48.600
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe:				
		Akademia muzyczna i sztuk plastycznych w Wiedniu			12.000	12.000
		Razem (§§ 1.—6.)	1,903.829	1,148.000	130.500	3,182.329
		b) Na cele archeologiczne:				
	7	Centralna komisya dla utrzymania pomników	492.365			492.365
		Subwencye i dotacje			24.200	24.200
	8	Utrzymanie pomników	6.000	263.000		269.000
		Subwencye i dotacje:				
		Austria poniżej Anizy			16.140	16.140
		Austria powyżej Anizy			12.000	12.000
		Solnogród				
		Styrya			3.000	3.000
		Karyntya			6.500	6.500
		Pobrzeże			25.000	25.000
		Tyrol i Przedarulania			6.000	6.000
		Czechy			90.750	90.750
		Morawy			10.000	10.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydutki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем użyć aż do końca czerwca				
1915	1916	1916	w k o r o n a c h				
9	8	8			9.500	9.500	
					60.000	60.000	
					19.500	19.500	
	9		132.119	107.740		239.859	
			Subwencje i dotacje:				
					600	600	
					1.000	1.000	
			Urządzenie i potrzeby administracyjne:				
					25.000	25.000	
			Razem (§§ 7.—9.)	630.484	370.740	309.190	1,310.414
			Suma (Tytuł 8.)	2,534.313	1,518.740	439.690	4,492.743
			Suma (Tytuły 1.—8.)	8,535.736	1,802.590	645.956	10,984.282
			Wyznania.				
9			Potrzeby funduszków religijnych:				
	1		25,365.952			25,365.952	
			Austria poniżej Anizy:				
					127.677	127.677	
					161.000	161.000	
					17.710	17.710	
					12.530	12.530	
			Austria powyżej Anizy:				
					4.778	4.778	
					20.500	20.500	
					286	286	
			Solnogród:				
			Styrya:				
					25.834	25.834	
					19.000	19.000	
					164	164	
			Karyntya:				

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
9	9	1				
			Dodatki			
			Do majątku zakładowego tego funduszu		14.100	14.100
			Kraina:			
			Do majątku zakładowego tego funduszu		667	667
			Tryest:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież urządzenie wewnętrzne		6.390	6.390
			Dodatki		12.500	12.500
			Na majątek zakładowy tego funduszu		970	970
			Gorycja:			
			Dodatki			
			Do majątku zakładowego tego funduszu		15.000	15.000
			Istrya:			
			Do majątku zakładowego tego funduszu		20.000	20.000
			Tyrol:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież urządzenie wewnętrzne			
			Dodatki		40.333	40.333
			Czechy:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież urządzenie wewnętrzne		191.254	191.254
			Dodatki		259.606	259.606
			Zaliczki zwrotne		2.500	2.500
			Na majątek zakładowy tego funduszu		4.844	4.844
			Morawy:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież urządzenie wewnętrzne		32.075	32.075
			Dodatki		123.908	123.908
			Na majątek zakładowy tego funduszu			
			Na majątek zakładowy tego funduszu		4.800	4.800
			Śląsk:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie		7.000	7.000
			Dodatki		14.000	14.000
			Galicja:			
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie		96.430	96.430
			Dodatki		199.212	199.212

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca czerwca			
1915	1916	1916				
w k o r o n a c h						
9	9	1			21.000	21.000
					2.000	2.000
			Kraków:			
					3.893	3.893
			Dodatki			
			Bukowina:			
					43.631	43.631
			Dodatki			
			Dalmacja:			
					219.117	219.117
			Dodatki			
			Zaliczki zwrotne			
			Na majątek zakładowy tego funduszu			
			Do majątku zakładowego tego funduszu			
			Wszystkie fundusze religijne w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa:			
			Dodatki			
			Razem (§ 1.)	25,365.952	2,033.319	27,399.271
2			2,494.090	39.380		2,533.470
			Nowe budynki i kupno realności			
			Pomiar, rozgraniczenie i urządzenie przedsiębiorstwa			
			Uregulowanie i wykup służebności			
			Inne wydatki nadzwyczajne			
			Na majątek zakładowy funduszu religijnego:			
			Austria poniżej Anizy			
			Austria powyżej Anizy			
			Stryya			
			Karyntya			
			Kraina			
			Czechy			
			Galicya			
			Razem (§ 2.)	2,494.090	39.380	3,379.697
			Suma (Tytuł 9.)	27,860.042	2,879.546	30,778.968

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
9	11		Dodatki na potrzeby wyznania ewangelickiego:			
	1		Najwyższa Rada kościelna ewangelicka			147.938
	2		Ryczałtowe wsparcie dla kościoła ewangelickiego wyznania augsburskiego i helweckiego			582.600
			Suma (Tytuł 11.)			730.538
12			Dodatki na potrzeby wyznania grecko-orientalnego:			
			Dalmacya			286.192
			Nowe budowle, przebudowy i dobudowy, tudzież wewnętrzne urządzenie			12.025
			Suma (Tytuł 12.)			286.192
			Suma (Tytuły 9.—12.)			29,312.449
			47.380	3,163.182		32,523.011
			Oświata.			
13			Szkoły wyższe:			
			Uniwersytety:			
	1		Uniwersytet w Wiedniu			3,820.753
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			1,215.446
			Zaliczka dla funduszu wiedeńskich zakładów dla chorych celem dalszej budowy nowego szpitala powszechnego i tamtejszych klinik			245.985
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			1,000.000
	2		Uniwersytet w Gracu			160.000
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			56.800
			Dodatki tytułem wynagrodzenia			5.265
	3		Uniwersytet w Insbrucku			90.000
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			79.325
	4		Uniwersytety w Pradze			3,583.739
			Uniwersytet niemiecki:			
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			111.435
			Subwencye i dotacye			5.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
9	13	Uniwersytet czeski:				
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			124.371	124.371
		Dodatki tytułem wynagrodzenia			8.170	8.170
		Wydatek wspólny:				
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			1.000	1.000
5		Uniwersytet we Lwowie	1,512.981	100.000		1,612.981
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			81.380	81.380
		Dodatki tytułem wynagrodzenia			2.618	2.618
6		Uniwersytet w Krakowie	1,730.167	422.500		2,152.667
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			127.565	127.565
7		Uniwersytet w Czerniowcach	622.564			622.564
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			8.500	8.500
		Wszystkie uniwersytety				
		Urządzenie i wydatki administracyjne				
		Subwencye i dotacje				
		Razem (§§ 1.—7.)	14,165.590	2,451.946	1,876.932	18,494.468
		Wydziały, nie będące w związku z pewnym uniwersyteciem:				
8		Wydział teologiczny katolicki w Solnogradzie	47.669			47.669
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			400	400
9		Wydział teologiczny katolicki w Ołomuńcu	61.922			61.922
10		Wydział teologiczny ewangelicki w Wiedniu	91.378			91.378
11		Wydział umiejętności prawnych i politycznych z wło- skim językiem wykładowym:				
		Potrzeby ryczałtowe			130.000	130.000
		Razem (§§ 8.—11.)	209.969		130.400	331.369
		Wszystkie katolickie wydziały teologiczne				
		Akademie techniczne:				
12		Akademia techniczna w Wiedniu	1,425.520			1,425.520
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			39.811	39.811
		Subwencye i dotacje			2.000	2.000
		Potrzeby ryczałtowe			30.000	30.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
9	13	13	Akademia techniczna w Gracu	492.999		492.999
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		15.575	15.575
14		14	Akademie techniczne w Pradze	2,265.544		2,265.544
			Niemiecka akademie techniczna:			
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		249.342	249.342
			Czeska akademie techniczna:			
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		119.171	119.171
			Potrzeby ryczałtowe		9.000	9.000
			Wydatek wspólny:			
	Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe					
15		15	Akademie techniczne w Bernie	1,392.081		1,392.081
			Niemiecka akademie techniczna:			
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		47.699	47.699
			Czeska akademie techniczna:			
	Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		506.384	506.384		
16		16	Akademia techniczna we Lwowie	926.524		926.524
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		215.741	215.741
			Wszystkie akademie techniczne			
		Razem (§§ 12.—16.) .	6,502.668	1,234.723	7,737.391	
17		17	Akademia ziemiaństwa w Wiedniu	704.910	10.000	714.910
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		23.400	23.400
			Razem (§ 17.) .	704.910	10.000	738.310
		Akademie weterynaryjne:				
18		18	Akademia weterynaryjna w Wiedniu	255.018		255.018
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		30.660	30.660
19		19	Akademia weterynaryjna we Lwowie	237.062	18.500	255.562
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		42.126	42.126
		Razem (§§ 18.—19.) .	492.080	18.500	583.366	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
9	13	Wydatki wspólne na akademie techniczne i akademie ziemiaństwa w Wiedniu				
		Wszystkie szkoły wyższe:				
		Wyszkolenie sił nauczycielskich w szkołach wyż- szych				
		Wsparcia dla uczniów wszystkich szkół wyższych				
		Popieranie oddawania się sportom przez uczniów szkół wyższych				
		Popieranie studiów naukowych słuchaczy				
	20	Środki pomocnicze i wspierające:				
		a) Kredyty krajowe	59.525		109.650	169.175
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			500	500
		b) Kredyty centralne		320.387		320.387
		Razem (§ 20) .	59.525	430.037	500	490.062
		Suma (Tytuł 13.) .	22,125.742	2,910.483	3,338.741	28,374.966
	14	Biblioteki naukowe	100.544			100.544
		Urządzenie i potrzeby administracyjne			1.770	1.770
		Suma (Tytuł 14.) .	100.544		1.770	102,314
	15	Szkoły średnie.				
	1	Gimnazya, szkoły realne i wyższe szkoły dla dzie- wcząt	38,543.967	791.999		39,335.966
		Austria poniżej Anizy:				
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			145.038	145.038
		Austria powyżej Anizy:				
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			8.500	8.500
		Subwencje i dotacje				
		Styrya:				
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			24.560	24.560
		Subwencje i dotacje				
		Karyntya:				
		Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe			4.147	4.147

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
9	17		Specyalne zakłady naukowe:			
	1		Zakłady naukowe dla położnych	129.021	82.000	211.021
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe:			
			Austria poniżej Anizy		5.870	5.870
			Solnogród			
			Czechy		300	300
			Galicja i Kraków		1.500	1.500
			Dalmacya			
			Razem (§ 1.) .	129.021	82.000	218.691
	2		Zakład naukowy dla języków wschodnich w Wiedniu .	19.574		19.574
			Suma (Tytuł 17.) .	148.595	82.000	238.265
18			Szkoły ludowe:			
	1		Seminarya nauczycielskie męskie i żeńskie	6,876.497		6,876.497
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe:			
			Austria poniżej Anizy:			
			Cywilny pensjonat dla dziewcząt w Wiedniu		1.650	1.650
			Inne zakłady		7.900	7.900
			Austria powyżej Anizy		1.374	1.374
			Solnogród			
			Styrya		1.450	1.450
			Karyntya		1.420	1.420
			Kraina			
			Pobrzeże		7.300	7.300
			Tyrol i Przedarulania		5.550	5.550
			Czechy		11.909	11.909
			Morawy		4.820	4.820
			Śląsk		11.150	11.150
			Galicja i Kraków		33.899	33.899
			Bukowina		800	800
			Dalmacya		2.400	2.400
			Subwencje i dotacje:			
			Tyrol i Przedarulania		500	500
			Czechy			
			Razem (§ 1.) .	6,876.497	92.122	6,968.619
	2		Dodatki	1,063.818	62.695	1,126.513
			Solnogród:			
			Subwencje i dotacje			
			Pobrzeże:			
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		8.550	8.550
			Na podniesienie szkolnictwa ludowego		150.000	150.000
			Tyrol i Przedarulania:			
			Urządzenie, potrzeby administracyjne i naukowe		300	300

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca				
1915	1916	1916	w k o r o n a c h				
9	18	2	Na podniesienie szkolnictwa ludowego w Tyrolu			194.000	194.000
			Na podniesienie szkolnictwa ludowego w Przedarlanii			25.000	25.000
			Dalmacya:				
			Na podniesienie szkolnictwa ludowego			300.000	300.000
			Razem (§ 2.)	1,063.818	62.695	677.850	1,804.363
		3	Środki pomocnicze i wspierające		896.140		896.140
			Suma (Tytuł 18.)	7,940.315	958.835	769.972	9,669.122
19			Fundacye i dodatki.				
		1	Fundacye	102.742			102.742
		2	Dodatki	518.603	209.000		727.603
			Austria poniżej Anizy:				
			Subwencye i dotacye			13.000	13.000
			Galicya i Kraków:				
			Subwencye i dotacye			50.000	50.000
			Dalmacya:				
			Subwencye i dotacye				
			Zaliczki zwrotne			2.500	2.500
			Wszystkie królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa:				
			Subwencye i dotacye			51.500	51.500
			Razem (§ 2.)	518.603	209.000	117.000	844.603
			Suma (Tytuł 19.)	621.345	209.000	117.000	947.345
			Suma (Tytuły 13.—19.)	71,856.430	5,377.097	5,018.280	82,251.807
			Suma ogólna (Rozdział 9.)	109,704.615	7,227.067	8,827.418	125,759.100
			X. Ministerstwo skarbu.				
			Ogólny wydatek:				
10			Zarząd skarbowy.				
		1	Urząd centralny (kierownictwo naczelne, dyrekcya długi państwa, departament rachunkowy i departament rachunków fachowych)	6,677.707	100.000	5.000	6,782.707
		2	Władze skarbowe i techniczna kontrola skarbowa:				
		1	Władze skarbowe (krajowe dyrekcye skarbu, dyrekcye skarbu i dyrekcye okręgów skarbowych, inspektoraty skarbowe, urzędy wymiaru należności, administracye podatkowe i referaty podatkowe starostw powiatowych)	32,247.710		37.900	32,285.610
		2	Techniczna kontrola skarbowa	2,717.820			2,717.820
			Razem (Tytuł 2.)	34,965.530		37.900	35,003.430
		3	Prokuratorye skarbu	2,373.000		500	2,373.500
		4	Urzędy skarbowe (urzędy podatkowe i urzędy depozytów sądowych, kasy skarbowe i kasy depozytów sądowych w Wiedniu, Kasa urzędu taks w Wiedniu, Urzędy stempłowe w Wiedniu i Pradze, liniowe urzędy podatku spożywczego w Wiedniu i Tryeście, Urząd dochodów skarbowych w Pradze)	22,157.800		93.330	22,251.130

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca				
			1915	1916	1916		
w k o r o n a c h							
10	5		Urzędy cechownicze	528.300		1.000	529.300
	6		Kasy skarbowe (państwowe kasy główne i krajowe kasy skarbowe)	977.000			977.000
	7		Kataster podatku gruntowego i utrzymywanie jego ewidencji	6,621.132			6,621.132
	8		Zarząd cel	5,952.000		2.000	5,954.000
	9		Straż skarbowa	27,794.000		47.500	27,841.500
			Suma (Rozdział 10.) .	108,046.469	100.000	187.230	108,333.699
11			Ogólny zarząd kasowy.				
	1		Istotna strata mennicza przy kupnie i sprzedaży złota			150.000	150.000
	2		Wynagrodzenie przy wymianie monet uszkodzonych lub wycofanych z obiegu			35.000	35.000
	3		Kalo i koszty wybicia przy zużytych monetach złotych i częściach monet waluty koronowej, które oddano do przetopienia			5.500	5.500
	4		Koszta sporządzenia wag i ciężarków kontrolnych dla krajowych monet złotych waluty koronowej, tudzież należności cechownicze, przypadające na rzecz służby cechowniczej		250		250
	5		Koszta statystyki walutowej i inne wydatki z tem połączone		3.000		3.000
	6		Zwroty na rzecz stron	30.000			30.000
	7		Bezdzieczności, przypadające do zwrotu	72.000			72.000
	8		Dodatek do funduszu taks wojskowych łącznie z karami pieniężnymi, które mają być do tego dodatku wliczone	2,294.219			2,294.219
	9		Różne wydatki	1,397.160			1,397.160
	10		Wynagrodzenia itd. z udziału państwa w nadwyżkach z grzywien za przestępstwa skarbowe i ewentualna subwencya z tego udziału dla funduszu dobroczynnego, opartego na tych grzywnach		250.000		250.000
	11		Na udzielanie wsparć z powodu klęsk elementarnych			3,000.000	3,000.000
	12		Na przemianę posad pomocników i pomocnic kancelaryjnych na posady oficyantów i oficyantek kancelaryjnych		160.000		160.000
	13		Nadwyżka z powodu wykonania pragmatyki służbowej, ustawy o poborach sług i zarządzeń, będących z tem w związku	30,000.000			30,000.000
			Na rzecz instytutu zaopatrzenia oficyantów i oficyantek kancelaryjnych, zatrudnionych przy państwowych władzach, urzędach i zakładach				
			Nadwyżka z powodu dokonanej w roku 1912. i dokonanej się mającej w roku 1913. przemiany posad służby pomocniczej na posady sług stałych				
			Nadwyżka z powodu zaliczenia niektórych miejscowości do wyższych klas dodatku aktywalnego				
			Na rzecz polepszenia bytu materialnego funkcyjaryszy i robotników kolejowych, a to za drugie półrocze 1913				
			Suma (Rozdział 11.) .	33,793.379	413.250	3,190.500	37,397.129

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
Wydatki szczegółowe.						
12			Podatki bezpośrednie.			
1			Odszkodowania i wynagrodzenia stron i funkcyjnarystów publicznych za współdziałanie przy wyśledzeniu i ustaleniu podstaw podatku, tudzież przy ściąganiu podatków			107.000 107.000
2			Wynagrodzenia stron dawniej wolnych od podatku w Dalmacji z powodu zaprowadzenia podatku gruntowego (renty wynagrodzenia za dziesięćcinę)			4.700 4.700
3			Koszta egzekucji podatkowych			3,192.000 3,192.000
4			Przekazania na rzecz funduszów krajowych z państwowych podatków realnych			28,893.300 28,893.300
			Suma (Rozdział 12.)			3,303.700 28,893.300 32,197.000
13			Cło.			
1			Wydatki celne			14,857.500 14,857.500
14			Podatek spożywczy:			
1	1		Wydatki administracyjne			380.640 380.640
2			Nabycie przyborów do kontrolowania podatku spożywczego			100.000 100.000
2	1		Zwroty podatków z powodu przerw w ruchu przy wyrobie wódki			3.000 3.000
2	2		Zwroty podatków z powodu przerw w ruchu przy wyrobie piwa			22.000 22.000
3			Zwroty podatkowe z tytułu dyskonta			1,300.000 1,300.000
4			Zwroty dodatku do podatku od piwa, wyrobionego w Wiedniu i w Tryeście i wywiezionego poza linię podatkową tych miast			610.000 610.000
5			Zwroty podatkowe, wszelkie inne			2,475.000 2,475.000
3			Zwroty podatku spożywczego:			
1			za wywóz wódki poza linię celną			6.000 6.000
2			" " piwa poza linię celną			3,000.000 3,000.000
4			Bonifikacje podatku spożywczego:			
1			za wywóz wódki poza linię celną			1,700.000 1,700.000
2			dla gorzelni rolniczych			7,600.000 7,600.000
5			Udział gminy wiedeńskiej w dochodzie z liniowego podatku spożywczego w Wiedniu i z dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa tamże			1,600.000 1,600.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволеніем у́жыця а́ж до ко́нца чэрвеня				
1915		1916	1916	w k o r o n a c h			
14	6		Przekazania z podatku od wódki na rzecz funduszków krajowych	54,500.000		54,500.000	
			Zwroty zabezpieczeń dochodów skarbowych				
			Suma (Rozdział 14.)	73,196.640	100.000	73,296.640	
15			Osobna opłata od wyszynku i drobnej sprzedaży palonych płynów wysokowych, tudzież od handlu nimi	62.300		62.300	
16			Stemple, taksy i należitości.				
	1		Stemple:				
	1		Wydatki administracyjne	2,127.120		2,127.120	
	2		Zwroty dochodów skarbowych	3.000		3.000	
	2		Taksy:				
	1		Wydatki administracyjne	300		300	
	2		Zwroty dochodów skarbowych	20.000		20.000	
	3		Należitości:				
	1		Wydatki administracyjne	368.000		368.000	
	2		Zwroty dochodów skarbowych	3,000.000		3,000.000	
			Suma (Rozdział 16.)	5,518.420		5,518.420	
17			Podatek od biletów kolejowych.				
	1		Wydatki administracyjne	900		900	
	2		Zwroty dochodów skarbowych	600		600	
			Suma (Rozdział 17.)	1.500		1.500	
18			Loterya i loterya klasowa:				
	1		Loterya	23,575.000		23,575.000	
	2		Loterya klasowa	53,792.420		53,792.420	
	3		Wspólne wydatki	1,268.000		1,268.000	
			Suma (Rozdział 18.)	78,635.420		78,635.420	
19			Mennica	758.700	51.400	30.000	840.100
20			Drukarnia nadworna i państwowa	7,662.350	195.000		7,857.350
21			Sól.				
	1		Wyrób soli:				
	1		Koszta wyrobu	14,025.430	1,184.530		15,209.960
	2		Nowe budynki i inne wydatki nadzwyczajne			1,783.040	1,783.040
	2		Sprzedaż soli:				
	1		Wydatki administracyjne	2,555.000	43.000	30.000	2,628.000
	2		Zwroty dochodów skarbowych	2.000			2.000
			Suma (Rozdział 21.)	16,582.430	1,227.530	1,813.040	19,623.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
			z дозволеніем użytka aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
22	Tytoń.					
	1	Wydatki administracyjne	4,674.000	1,030.000	410.000	6,114.000
	2	Wydatki na kupno i fabrykację:				
	1	Zakupno zagranicznych liści tytoniowych i wyrobów tytoniowych		39,000.000		39,000.000
	2	Zakupno krajowych liści tytoniowych i tytoniu przemycanego	21,503.000			21,503.000
	3	Koszta wyrobu	46,025.000			46,025.000
		Na zakupno gruntu i prowadzenie budowy w zakresie działania zarządu skarbowego				
	4	Udział w wystawach			10.000	10.000
		Sprzedż tytoniu:				
	1	Wydatki połączone z sprzedażą	3,934.800			3,934.800
	2	Zwroty dochodów skarbowych	75.200			75.200
		Suma (Rozdział 22.) .	76,212.000	40,030.000	420.000	116,662.000
23	Dług państwa i zarząd długu państwa.					
	1	Ogólny dług państwa.				
	1	Odsetki 207,069.058 K				
		Od tego potrąca się udział roczny krajów Korony węgierskiej w kwocie 58,339.340 „	148,729.718			148,729.718
	2	Umorzenie długów	24,188.200			24,188.200
		Suma (Tytuł 1.) .	172,917.918			172,917.918
	2	Dług państwowy królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa.				
	1	Odsetki	305,972.507			309,972.507
	2	Umorzenie długów	33,330.240	17,838.000		51,168.240
		Suma (Tytuł 2.) .	339,302.747	17,838.000		357,140.747
	3	Zarząd długu państwa.				
	1	Wydatki na zarząd wspólnych długów bieżących (70 procent)	4.200			4.200
	2	Wydatki na zarząd nie wspólnych długów bieżących	63.400			63.400

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca			
				1915	1916	1916	
w k o r o n a c h							
23	3	3	Wydatki administracyjne na zarząd długów fundowanych				
			a) wydatki rzeczowe	62.000		71.400	133.400
			b) wydatki osobiste			9.600	9.600
			Suma (Tytuł 3.)	129.600		81.000	210.600
			Suma (Rozdział 23.)	512,350.265	17,838.000	81.000	530,269.265
			Suma ogólna (Rozdział 10.—23.)	930,981.073	88,748 480	5,821.770	1.025,551.323
24			XI. Ministerstwo handlu.				
	1		Urząd centralny.				
	1		Kierownictwo naczelne	6,497.090		71.900	6,568.990
	2		Służba statystyczna handlu zagranicznego	710.160			710.160
	3		Służba statystyczna handlu pośredniego	625.380			625.380
	4		Przyboczne rady zawodowe (przyboczna Rada celna, Rada przemysłowa, przyboczna Rada pracy, Rada rękodzielniczo-przemysłowa, Komisya dla zapobiegania wypadkom, tudzież Komisya komunikacyjna w Tryeście)	138.620			138.620
	5		Koszta sprawozdań handlowych wraz z kosztami ekspozytur c. k. austriackiego Muzeum handlowego	166.000			166.000
	6		Popieranie przemysłu		430.000		430.000
	7		Popieranie wywozu:				
			Dodatek na rzecz c. k. austriackiego Muzeum handlowego	250.320			250.320
			Dodatek na inne związki i zakłady, popierające wywóz		100.000		100.000
			Na inne cele popierania wywozu		300.000		300.000
			Razem (§ 7.)	250.320	400.000		650.320
	8		Wynagrodzenia, dodatki i subwencye		120.400	3.000	123.400
	9		Wydatki z powodu wykonywania policyjnego regulaminu żeglarskiego i rzeczowego na dolno- i górno-austriackiej przestrzeni Dunaju		30.890		30.890
	10		Koszta ochrony wychodźstwa			141.000	141.000
	11		Pobory osobiste Dyrekcji budowy dróg wodnych			1,158.860	1,158.860
	12		Subwencya państwowa na rzecz Muzeum technicznego dla przemysłu i rękodziel w Wiedniu (6. i ostatnia rata)			150.000	150.000
	13		Subwencya państwowa na budowę nowej akademii eksportowej (4. rata)			37.500	37.500
			Na udział Austrii w upiększeniu pałacu pokoju w Hadze				
			Suma (Tytuł 1.)	8,387.570	981.290	1,562 260	10,931.120

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe		zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
					z дозволеніем уżycia aż до końca czerwca			
			1915	1916	1916			
					w k o r o n a c h			
24	6		Domy składowe w Tryeście.					
	1		Wydatki na prowadzenie przedsiębiorstwa	2,106.440	74.200		2,180.640
	2		Roczna rata na umorzenie ceny kupna hangarów na grobli III., odstąpionych państwu przez austriacki Lloyd				89.260	89.260
	3		Rozszerzenie zakładów				351.000	351.000
	4		Odписania				51.700	51.700
	5		Wydatki na przedsiębiorstwo domu składowego na gruntach arsenału Lloyd				25.000	25.000
			Suma (Tytuł 6.) .	2,106.440	74.200		516.960	2,697.600
	7		Zakład poczt i telegrafów, tudzież Urząd pocztowych kas oszczędności.					
	1		Wydatki osobiste	115,638.110		115,638.110
	2		Potrzeby rzeczowe dla utrzymania ruchu	54,945.013		54,945.013
	3		Wydatki, nie należące do właściwych wydatków administracyjnych	1,882.500		1,882.500
	4		Urządzenie i utrzymanie urządzeń telegraficznych, telefonicznych i urządzeń poczty pneumatycznej				12,000.000	12,000.000
	5		Na pocztowe budowle na dworcach kolejowych, adaptacje budowlane budynków najętych i lokalności pocztowych na dworcach kolejowych i inne mniejsze budowlane roboty				261.600	261.600
	6		Rozwinięcie przedsiębiorstwa samochodów pocztowych				500.000	500.000
	7		Różne wydatki				30.000	30.000
	8		Zwroty dochodów				20.000	20.000
			Razem (§§ 1.—8.) .	172,465.623			12,811.600	185,277.223
	9		Urząd pocztowych kas oszczędności	10,930.840	23.000	300.000		11,253.840
			Suma (Tytuł 7.) .	183,396.463	23.000	13,111.600		196,531.063
			Suma ogólna (Rozdział 24.) .	202,532.733	16,389.440	25,346.700		244,268.873
25			XII. Ministerstwo kolei żelaznych.					
	1		Urząd centralny	8,416.580	860.550	28.600		9,305.730
	2		Generalna inspekcya austriackich kolei żelaznych	577.090	3.000		580.090
	3		Centralny urząd dyrygowania wozów austriackich kolei państwowych	1,062.270	3.000	74.000		1,139.270
	4		Umowne wypłaty na oprocentowanie i umorzenie	35,134.790		35,134.790
	5		Zakłady zaopatrzenia na starość i inne urządzenia dobroczynne	50,833.700		50,833.700
	6		Ruch kolejowy utrzymywany przez państwo:					
	1		Służba naczelną dyrekcyi:					
			Wydatki osobowe	40,479.720		40,479.720
			Wydatki rzeczowe	1,675.100		1,675.100

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca			
1915	1916	1916	w k o r o n a c h			
26	XIII. Ministerstwo rolnictwa.					
	Wydatek ogólny.					
1	Kierownictwo naczelne		2,060.703			2,060.703
3	Państwowe zakłady naukowe i doświadczalne		1,009.705	8.900	10.500	1,029.105
3	Popieranie kultury krajowej.					
1	Nauka rolnictwa i leśnictwa			1,355.000	655.000	2,010.000
2	Bezpośrednie popieranie rolnictwa i leśnictwa			6,424.590		6,424.590
3	Statystyka rolnicza i leśnicza i inne informacje fachowe			142.500	105.200	247.700
4	Na wyłepienie mszycy winnej i innych szkodników				818.600	818.600
5	Bezprocentowe zaliczki na przywrócenie winnic, zniszczonych przez mszycę winną, w myśl ustaw z dnia 28. marca 1892 (Dz. u. p. Nr. 61), z dnia 23. sierpnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 138) i z dnia 4. kwietnia 1902 (Dz. u. p. Nr. 136)				400.000	400.000
6	Melioracje			4,250.000		4,250.000
7	Dodatek państwowy na rzecz funduszu melioracyjnego				8,000.000	8,000.000
8	Zakładanie ksiąg wodnych i zbiorów map wodnych i reforma prawa wodnego		15.000			15.000
9	Dodatek państwowy na utrzymanie budowli regulacyjnych na rzece Gail				30.000	30.000
10	Dodatek państwowy:					
	a) na dalszy ciąg zabudowań na austriackim obszarze Renu				207.222	207.222
	b) na konserwację zabudowań				13.250	13.250
11	Wydatki administracyjne i konserwacyjne na państwowe urządzenia osuszenia bagien pod Akwileją		9.987			9.987
12	Dodatek państwowy na popieranie chowu i korzystnego spożytkowywania zwierząt (ustawa z dnia 30. grudnia 1909, Dz. u. p. Nr. 222)				6,050.000	6,050.000
	Suma (Tytuł 3.)		24.987	12,172.090	16,279.272	28,476.349
4	Nadzorowanie kultury krajowej.					
1	Organa do nadzorowania kultury krajowej		1,984.435		20.000	2,004.435
2	Wydatek na koszty, przypadające na skarb państwa z powodu wykonania ustaw agrarnych z dnia 7. lipca 1883 (Dz. u. p. Nr. 92, 93 i 94), dotyczących się komasacji gruntów i lasów oraz podziału gruntów		480.489	310.125		850.614

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca				
			1915	1916	1916		
w k o r o n a c h							
26	4	3	Wydatek skarbu państwa na rachunek krajów (na podstawie umów co do ustanowienia personelu geometrycznego dla operacji agrarnych), a to:				
				160.000		160.000	
				12.000		12.000	
				18.000		18.000	
				40.000		40.000	
				40.000		40.000	
				75.000		75.000	
				12.000		12.000	
				40.000		40.000	
				130.000		130.000	
				12.000		12.000	
			Suma (Tytuł 4.)	2,464.924	909.125	20.000	3,394.049
	5		Szkoły dla leśniczych i dalsze kształcenie państwowych organów leśniczych	73.740			73.740
	6		Państwowa hodowla koni	7,651.536	167.800		7,819.336
	7		Służba weterynaryjna	4,906.129	500	4.000	4,910.629
			Suma (Tytuły 1.—7.)	18,191.724	13,258.415	16,313.772	47,763.911
Lasy i domeny.							
	8		Lasy państwowe i domeny.				
	1		Zarządy lasów i domen	15,339.400	264.620	36.000	15,640.020
	2		Urządzenia gospodarcze i kupno realności			1,072.860	1,072.860
	3		Pomiar, rozgraniczenie i urządzenie gospodarki			29.600	29.600
	4		Wykupno służebności i ich uregulowanie			20.200	20.200
	5		Inne wydatki nadzwyczajne			133.140	133.140
			Suma (Tytuł 8.)	15,339.400	264.620	1,291.800	16,895.820
			Suma ogólna (Rozdział 26.)	33,531.124	13,523.035	17,605.572	64,659.731

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca				
			1915	1916	1916		
w k o r o n a c h							
27			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości.				
	1		Kierownictwo naczelne	1,026.900		1,026.900	
	2		Najwyższy Trybunał	1,743.700		1,743.700	
	3		Zarząd sprawiedliwości w królestwach i krajach	80,323.060		80,323.060	
			Przyrost wydatków z powodu założenia nowych ksiąg gruntowych		465.000	465.000	
			Przyrost wydatków z powodu utworzenia nowych sądów i urzędów depozytowych dla sądów cywilnych, tudzież zmian personelu		80.000	80.000	
			Przyrost wydatków z powodu sprostowania ksiąg gruntowych w Galicyi i na Bukowinie		574.000	574.000	
			Przyrost wydatków na wewnętrzne urządzenie nowych budynków sądowych i więzień		435.550	435.550	
			Suma (Tytuł 3.)	80,323.060	1,554.550	81,877.610	
	4		Zakłady karne	7,670.450	282.100	7,952.550	
			Nadzwyczajny wydatek na utrzymanie budynków		44.500	44.500	
			Przyrost wydatków na wewnętrzne urządzenie budowli zakładów karnych		100.000	100.000	
			Suma (Tytuł 4.)	7,670.450	282.100	8,097.050	
	5		Wydatek na wyższy Sąd konsularny w Konstantynopolu	52.071		52.071	
			Suma ogólna (Rozdział 27.)	90,816.181	282.100	1,699.050	92,797.331
28			XV. Ministerstwo robót publicznych.				
	1		Urząd centralny.				
	1		Kierownictwo naczelne	3,802.230	20.500	3,825.730	
	2		Rady przyboczne:				
		a)	Rada przyboczna dla popierania przemysłu	4.000		4.000	
		b)	Komisya centralna dla spraw nauki przemysłowej	1.600		1.600	
	3		Piecza nad sprawą mieszkań		70.000	2,020.000	
	4		Popieranie ruchu przejezdnych		500.000	500.000	
	5		Popieranie ochrony kraju ojczystego		50.000	50.000	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z дозволеніем у́жыця а́ж до ко́нца чэрвеня			
				1915	1916	1916	
				w k o r o n a c h			
28	1	6	Popieranie wystaw:				
		a) na swojskie wystawy krajowe, zawodowe i obszarowe, jakoteż na wystawy zagraniczne		51.000	152.500	203.500	
		b) na budynek wystawy światowej w c. k. Praterze		29.338		29.338	
		7	Subwencyowanie gmin celem urządzenia składów węglowych			5.000	5.000
	8	Założenie katastru siły wodnej			55.000	55.000	
			Suma (Tytuł 1.)	3,807.830	720.838	2,165.500	6,694.168
	2		Sprawy patentowe.				
		1	Urząd patentowy	1,314.008			1,314.008
		2	Trybunał patentowy	30.000			30.000
			Suma (Tytuł 2.)	1,344.008			1,344.008
	3		Przedsiębranie prób technicznych.				
1		Próby techniczne w ogólności	77.262	132.855		210.117	
2		Zakłady dla próbowania ręcznej broni palnej	65.430			65.430	
3		Urządzenie laboratorium dla budowli rzecznych			6.000	6.000	
4		Popieranie techniki lotniczej			25.000	25.000	
		Suma (Tytuł 3.)	142.692	132 855	31.000	306.547	
4		Służba cechownicza.					
	1	Władze cechownicze	1,639.205			1,639.205	
	2	Na wyposażenie urzędów cechowniczych	76.500			76.500	
	3	Urządzenie techniczne nowego budynku stacji cechowniczej dla zegarów elektrycznych i mierników zużycia wody w Wiedniu			131.500	131.500	
		Uzupełnienie urządzenia technicznego komisji normalno-cechowniczej					
		Suma (Tytuł 4.)	1,715.705		131.500	1,847.205	
5		Popieranie przemysłu.					
	1	Państwowa służba dla popierania przemysłu	785.716			785.716	
	2	Sprawienie przyborów do pracy, udzielanie pożyczek i subwencji:					
	a) Dotacja		360.349	10.000	370.349		
b) Dopłata w miarę zwrotnych opłat za przybory do pracy i pożyczek wraz z procentami, wykupna i innych przypisów	130.000			130.000			

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	Suma
				z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca			
				1915	1916	1916	
w k o r o n a c h							
28	5	3	Subwencyonowane zakłady dla popierania przemysłu	300.000	300.000
		4	Popieranie kredytu przemysłowego	105.630	260.000	365.630
		5	Inne zarządzenia dla popierania przemysłu	156.000	50.000	206.000
			Suma (Tytuł 5.)	1,477.346	670.349	10.000	2,157.695
	6		Sprawy wykształcenia przemysłowego.				
		1	Państwowe zakłady przemysłowe i szkoły	12,908.065	12,908.065
			Zakłady centralne:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			11.000	11.000
			1. Austria poniżej Anizy:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne				
			Potrzeby ryczałtowe			10.000	10.000
			2. Styrya:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne				
			3. Karyntya:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			15.000	15.000
			4. Kraina:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			20.500	20.500
			5. Pobrżeże:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			5.000	5.000
			6. Tyrol i Przedarulania:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne				
			7. Czechy:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			37.400	37.400
			Potrzeby ryczałtowe			5.000	5.000
			8. Morawy:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			33.000	33.000
			9. Śląsk:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			30.000	30.000
			10. Galicya i Kraków:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			77.000	77.000
			Potrzeby ryczałtowe			22.000	22.000
			11. Dalmacya:				
			Potrzeby naukowe i koszty administracyjne			4.000	4.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
28	6	1	12. Wszystkie królestwa i kraje, reprezentowane w Radzie państwa		92.000	92.000
		2	Subwencje dla zakładów i szkół przemysłowych	3,199.324		3,199.324
			Czechy:			
			Subwencje		10.000	10.000
		3	Wyszkolenie i dalsze kształcenie nauczycieli przemysłowych, nauka wędrowna i udział w wystawach	296.960		296.960
			Suma (Tytuł 6.)	16,404.349	371.900	16,776.249
	7		Państwowa służba budownicza.			
		1	Państwowa służba budownicza w poszczególnych krajach	6,386.608		6,386.608
		2	Różne wydatki		16.136	16.136
			Suma (Tytuł 7.)	6,386.608	16.136	6,402.744
	8		Budowa dróg.			
		1	Budowa dróg w poszczególnych krajach	18,777.108		18,777.108
		2	Koszta podróży i diety z powodu nadzwyczajnych budowli drogowych		132.600	132.600
		3	Koszta wygotowania projektów na nadzwyczajne budowle drogowe, nie objęte jeszcze preliminarzem		15.900	15.900
			Nadzwyczajne budowle drogowe, dodatki państwowe do nich, wystawienie domków strażniczych i magazynów na narzędzia budowlane, nabycie walców drogowych, wozów motorowych itd.:			
			1. Austria poniżej Anizy		598.580	598.580
			2. Austria powyżej Anizy		217.113	217.113
			3. Solnogród		239.000	239.000
			4. Styrya		813.444	813.444
			5. Karyntya		269.750	269.750
			6. Kraina		288.660	288.660
			7. Pobrzeże		1,092.220	1,092.220
			8. Tyrol i Przedarlunia		2,753.037	2,753.037
			9. Czechy		1,369.301	1,369.301
			10. Morawy		470.575	470.575
			11. Śląsk		140.850	140.850
			12. Galicya		1,203.800	1,203.800
			13. Bukowina		114.089	114.089
			14. Dalmacya		861.316	861.316
			Suma (Tytuł 8.)	18,777.108	10,580.235	29,357.343

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyčajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użyć aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
28	9		Budownictwo wodne.			
	1		4,264.423			4,264.423
	2				203.230	203.230
	3				13.900	13.900
			Nadzwyczajne budowle wodne, dodatki państwowe do nich, wystawienie magazynów na narzędzia budowlane. nabycie remorkerów parowych, bagrów parowych i łodzi parowych itd., subwencje na roboty wodno-gospodarcze na wodach nie należących do skarbu państwa:			
		1.			19.000	19.000
		2.			1,376.683	1,376.683
		3.			75.000	75.000
		4.			417.923	417.923
		5.			293.300	293.300
		6.			153.450	153.450
		7.			190.000	190.000
		8.			813.880	813.880
		9.			4,188.967	4,188.967
		10.			1,618.000	1,618.000
		11.			399.600	399.600
		12.			6,713.478	6,713.478
		13.			482.925	482.925
		14.			1.000	1.000
	5				23.800	23.800
			Suma (Tytuł 9.)			
			4,264.423		16,984.136	21,248.559
	10		1,015.930	81.100		1,096.930
	11		534.810	97.400	152.900	785.110
	12		Kopalnie i huty państwowe:			
	1		24,551.400			24,551.400
	2		Nowe budowle, zakłady produktywne i zakupno realności:			
		1.			8.000	
		2.			20.000	
		3.			258.000	
		4.			158.500	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z дозволением у́жыця аж до ко́нца чэрвеня				
1915	1916	1916	w k o r o n a c h				
28	12	2			685.000		
					182.600		
					5.000		
					236.000		
					586.000		
						2,139.100	
		3	Inne wydatki nadzwyczajne:				
					400.000		
					1.812		
					916.552		
					458.740		
					6.550		
					12.370		
						1,796.024	
			Suma (Tytuł 12.)			24,551.400	3,935.124
						28,486.524	
13			Państwowe fabryki górnicze:				
		1	Zarząd fabryk górniczych			4,431.970	4,431.970
		2	Nowe budowle, zakłady produkujące i zakupno realności:				
					1,030.000	1,030.000	
		3	Inne nadzwyczajne wydatki:				
					1,500.000	1,500.000	
			Suma (Tytuł 13.)			4,431.970	2,530.000
			Suma ogólna (Rozdział 28.)			84,854.179	1,702.442
					36,908.431	123,465.052	
29			XVI. Zarząd budynków państwowych			96.247	3,653.535
					1,971.218	5,721.000	
30			XVII. Nowe budowle, administracja budowy, zakupna realności itd.				
			Rada państwa				

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволенiem użycia aż do końca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
30			Rada Ministrów i Trybunał administracyjny.			
			Rada Ministrów			
			Trybunał administracyjny			
			Suma			
1			Ministerstwo spraw wewnętrznych.			
			Urząd centralny			
	1		Wiedeń		427.217	427.217
			Austria poniżej Anizy			
	2		Austria powyżej Anizy		6.798	6.798
	3		Styrya		165.580	165.580
	4		Karyntya		8.646	8.646
	5		Kraina		72.600	72.600
	6		Pobrzeże		153.177	153.177
	7		Tyrol i Przedarulania		110.000	110.000
	8		Czechy		199.697	199.697
	9		Morawy		257.591	257.591
	10		Śląsk		40.000	40.000
	11		Galicja		64.205	64.205
	12		Bukowina		58.881	58.881
			Suma (Tytuł 2.)		1,564.392	1,564.392
			Ministerstwo obrony krajowej.			
			Kierownictwo centralne			
19			Ministerstwo wyznań i oświaty.			
			Urząd centralny:			
	1		Wiedeń		12.631	12.631
	2		Dalmacya		6.000	6.000
			Nauka:			
	3		Wiedeń		2,518.717	2,518.717
	4		Austria poniżej Anizy		20.000	20.000
	5		Austria powyżej Anizy		350.000	350.000
	6		Solnogród		20.000	20.000
	7		Styrya		483.213	483.213
	8		Karyntya		3.000	3.000
	9		Kraina		26.459	26.459
	10		Pobrzeże		561.700	561.700

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma
			zwyczajne		nařwyzajne	
			z dozwoleniem uřycia ař do kořca czerwca			
			1915	1916	1916	
w k o r o n a c h						
30	2	11	Tyrol i Przedarulania		626.600	626.600
		12	Czechy		1,211.789	1,211.789
		13	Morawy		356.143	356.143
		14	Śląsk		45.066	45.066
		15	Galicja		2,452.084	2,452.084
		16	Bukowina		300.000	300.000
		17	Dalmacja		243.590	243.590
			Suma (Tytuł 2.)		9,236.992	9,236.992
	3		Ministerstwo skarbu.			
		1	Wiedeń		268.331	268.331
		2	Austria poniżej Anizy		1,552.786	1,552.786
		3	Austria powyżej Anizy		7.516	7.516
			Styrya			
			Karyntya			
		4	Tyrol i Przedarulania		85.374	85.374
		5	Czechy		211.950	211.950
		6	Morawy		87.969	87.969
		7	Śląsk		60.082	60.082
		8	Galicja		729.600	729.600
			Bukowina			
			Dalmacja			
		9	Dla wszystkich krajów		200.000	200.000
	10	a)	Budowle zarządu salin		620.000	620.000
		b)	Budowle zarządu tytoniowego		2,000.000	2,000.000
			Suma (Tytuł 3.)		5,823.608	5,823.608
	4		Ministerstwo handlu			
		1	Wiedeń		126.650	126.650
		2	Austria poniżej Anizy		16.800	16.800
		3	Karyntya		18.500	18.500
		4	Pobrzeże		210.000	210.000
		5	Tyrol i Przedarulania		230.100	230.100
		6	Czechy		367.210	367.210
		7	Śląsk		40.300	40.300
		8	Galicja		419.660	419.660

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z дозволением уждения а до конца czerwca			
				1915	1916	1916	
w k o r o n a c h							
30	4	9	Bukowina			27.000	27.000
		10	Dalmacya			4.000	4.000
			Dla wszystkich krajów				
			Suma (Tytuł 4.)			1,460.220	1,460.220
	5		Ministerstwo rolnictwa.				
			Wiedeń				
	1		Austria poniżej Anizy			19.000	19.000
	2		Styrya			38.200	38.200
			Karyntya				
			Kraina				
	3		Czechy			27.816	27.816
	4		Morawy			14.000	14.000
	5		Galicja			124.260	124.260
	6		Bukowina			70.000	70.000
			Suma (Tytuł 5.)			293.276	293.276
	6		Ministerstwo sprawiedliwości.				
			Kierownictwo centralne				
			Najwyższy Trybunał				
			Zarząd sprawiedliwości:				
	1		Wiedeń			1,577.224	1,577.224
	2		Austria poniżej Anizy			25.000	25.000
	3		Austria powyżej Anizy			63.474	63.474
			Solnogród				
	4		Styrya			331.320	331.320
	5		Karyntya			103.762	103.762
	6		Kraina			90.000	90.000
	7		Pobrzeże			1,304.461	1,304.461
	8		Tyrol			24.861	24.861
	9		Przedarulania			100.000	100.000
	10		Czechy			1,015.503	1,015.503
	11		Morawy			1,184.687	1,184.687
	12		Śląsk			125.000	125.000
	13		Galicja zachodnia			867.179	867.179
	14		Galicja wschodnia			498.017	498.017
	15		Bukowina			401.627	401.627
	16		Dalmacya			230.000	230.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwowe			Suma		
			zwyczajne		nadzwyczajne			
			z dozwoleniem użycia aż do końca czerwca					
			1915	1916	1916	w k o r o n a c h		
30	6		Zakłady karne:					
		17	Austria poniżej Anizy			149.000		149.000
		18	Styrya			100.000		100.000
		19	Czechy			4.250		4.250
		20	Galicja wschodnia			200.000		200.000
			Suma (Tytuł 6.)			8,395.365		8,395.365
7			Ministerstwo robót publicznych.					
		1	Wiedeń			685.191		685.191
		2	Styrya			60.040		60.040
		3	Czechy			289.800		289.800
		4	Morawy			10.000		10.000
			Śląsk					
		5	Galicja			118.000		118.000
		6	Dla wszystkich krajów			24.000		24.000
			Suma (Tytuł 7.)			1,187.031		1,187.031
			Wydatki na budowy, nie przewidziane jeszcze w preliminarzu					
			Suma ogólna (Rozdział 30.)			27,960.884		27,960.884
31			XVIII. Najwyższa Izba obrachunkowa	733.000	11.500			744.500
32			XIX. Emerytury.					
		1	Ogólne emerytury	140,000.000				140,000.000
		2	Wspólne emerytury cywilne 23.859 K					
			Od tego 23procentowa kwota, którą płacić mają kraje Korony węgierskiej w sumie 5.488 „		18.371			18.371
			Suma ogólna (Rozdział 32.)	140,018.371				140,018.371

Zestawienie.

Rozdział	Wydatki państwowe	zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
		z дозволеніем użyć aż do końca czerwca			
		1915	1916	1916	
		w k o r o n a c h			
1	I. Dwór cesarski		11,300.000		11,300.000
2	II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana	201.528			201.528
3	III. Rada państwa	4,092.873	23.400	32.500	4,148.773
4	IV. Trybunał państwa	85.487			85.487
5	V. Rada Ministrów i Trybunał administracyjny	6,328.000		130.000	6,458.000
6	VI. Dodatek na wydatki w sprawach wspólnych	182,492.500	230,131.430	124,588.440	537,212.370
7	VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych	60,287.433	8.000	2,984.077	63,279.510
8	VIII. Ministerstwo obrony krajowej	6,171.208	115,858.059	9,281.336	131,310.603
9	IX. Ministerstwo wyznań i oświaty	109,704.615	7,227.067	8,827.418	125,759.100
10 do 23	X. Ministerstwo skarbu	930,981.073	88,748.480	5,821.770	1,025,551.323
24	XI. Ministerstwo handlu	202,532.733	16,389.440	25,346.700	244,268.873
25	XII. Ministerstwo kolei żelaznych	722,020.470	866.550	132,896.700	855,783.720
26	XIII. Ministerstwo rolnictwa	33,531.124	13,523.035	17,605.572	64,659.731
27	XIV. Ministerstwo sprawiedliwości	90,816.181	282.100	1,699.050	92,797.331
28	XV. Ministerstwo robót publicznych	84,854.179	1,702.442	36,908.431	123,465.052
29	XVI. Zarząd budynków państwowych	96.247	3,653.535	1,971.218	5,721.000
30	XVII. Nowe budowle, administracja budowy, zakupno realności itd.			27,960.884	27,960.884
31	XVIII. Najwyższa Izba obrachunkowa	733.000	11.500		744.500
32	XIX. Emerytury	140,018.371			140,018.371
	Ogólna suma wydatków państwowych	2,574,947.022	489,725.033	396,054.096	3,460,726.156

Część druga. — Pokrycie.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
w k o r o n a c h					
1			I. Dwór cesarski		
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana		
3			III. Rada państwa		
4			IV. Trybunał państwa		
5			V. Rada Ministrów i Trybunał administracyjny.		
	1		Rada ministrów:		
		1	Gazety urzędowe	3,167.000	3,167.000
		2	Biuro korespondencji telegraficznych	761.000	761.000
			Suma ogólna (Rozdział 5.)	3,928.000	3,928.000
6			VI. Sprawy wspólne		
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych.		
	1		Urząd centralny:		
		1	Kierownictwo naczelne	7.200	7.200
		2	Dziennik ustaw państwa	156.692	156.692
		3	Zakład badań chemiczno-farmaceutycznych	45.000	45.000
		4	Zwrot zaliczki państwowej na pierwsze urządzenie Zakładu pensyjnego i jego zarząd (5. rata)		41.152
		5	Dochód z Codex alimentarius austriacus		6.000
	2		Administracja polityczna	357.676	7.500
	3		Bezpieczeństwo publiczne	1,847.917	1,847.917
			Suma ogólna (Rozdział 7.)	2,414.485	54.652
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej.		
	1		Kierownictwo naczelne	14.600	14.600
	2		Obrona krajowa	902.310	902.310
	3		Korpus straży policyjno-wojskowej	220.219	220.219
	4		Żandarmerya	11.428	11.428
			Suma ogólna (Rozdział 8.)	1,148.557	1,148.557

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświaty.		
			Urząd centralny.		
1			Kierownictwo naczelne	600	600
2			Nadzór szkolny	6.250	6.250
3			Centralna komisya statystyczna	17.200	17.200
4			Państwowy zakład geologiczny	8.750	10.100
5			Centralny zakład dla meteorologii i geodynamiki	4.400	4.400
6			Przychody na cele sztuki i archeologii:		
			<i>a) Przychody na cele sztuki:</i>		
1			Akademia sztuk pięknych w Wiedniu	6.000	6.000
2			Szkoła grawerów i medalierów w Wiedniu	216	216
3			Akademia sztuk pięknych w Pradze	18.984	18.984
4			Akademia sztuk pięknych w Krakowie	2.400	2.400
5			Austryacka galerya państwowa w Wiedniu	3.600	3.600
6			Dochód z rozsprzedaży publikacji z zakresu sztuki	25.000	25.000
7			Akademia muzyki i sztuki plastycznej	272.200	272.200
			<i>b) Przychody na cele archeologii:</i>		
8			Komisya centralna dla utrzymania pomników		17.000
9			Austryacki Instytut archeologiczny	3.930	3.930
			Suma (Tytuły 1—6)	369.530	387.880
			Wyznania.		
7			Dochody funduszów religijnych.		
1			Dochody funduszów	5,834.497	5,834.497
			Austria poniżej Anizy:		
			Zwroty zaliczek		336
			Z majątku zakładowego tego funduszu		
			Na majątek zakładowy tego funduszu		12.530
			Austria powyżej Anizy:		
			Zwroty zaliczek		2.000
			Na majątek zakładowy tego funduszu		286
			Styrya:		
			Na majątek zakładowy tego funduszu		164
			Łaryntya:		
			Na majątek zakładowy tego funduszu		14.100
			Kraina:		
			Zwroty zaliczek		399
			Na majątek zakładowy tego funduszu		667

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
			w k o r o n a c h		
9	7	1	Tryest:		
			Zwroty zaliczek	800	800
			Na majątek zakładowy tego funduszu	970	970
			Istria:		
			Z majątku zakładowego tego funduszu	20.000	20.000
			Czechy:		
			Zwroty zaliczek	1.200	1.200
			Na majątek zakładowy tego funduszu	4.844	4.844
			Morawy i Śląsk:		
			Z majątku zakładowego tego funduszu		
			Na majątek zakładowy tego funduszu	4.800	4.800
			Galicja:		
			Z majątku zakładowego tego funduszu	21.000	21.000
			Na majątek zakładowy tego funduszu	2.000	2.000
			Dalmacja:		
			Zwroty zaliczek	250	250
			Z majątku zakładowego tego funduszu	20.000	20.000
			Na majątek zakładowy tego funduszu	22.610	22.610
			Razem (§ 1.)	5,834.497	128.956
					5,963.453
	2		Lasy funduszowe i domeny	3,932.660	3.150
			Z majątku zakładowego funduszu religijnego:		
			Austria poniżej Anizy		
			Austria powyżej Anizy	81.950	81.950
			Styrya	113.750	113.750
			Karyntya	4.200	4.200
			Kraina	41.400	41.400
			Czechy	37.800	37.800
			Galicja	533.797	533.797
			Razem (§ 2.)	3,932.660	816.047
			Suma (Tytuł 7.)	9,767.157	945.003
					10,712.160
8			Fundacje i dodatki na potrzeby wyznania katolickiego:		
	1		Dodatki	10.317	10.317
			Austria poniżej Anizy:		
			Zwroty zaliczek	2.356	2.356
			Suma (Tytuł 8.)	10.317	2.356
					12.673
9			Dodatki na potrzeby wyznania grecko-orientalnego:		
	1		Dalmacja	3.856	3.856
			Suma (Tytuły 7. do 9.)	9,781.330	947.359
					10,728.689

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
			w k o r o n a c h		
			Oświata.		
9	10		Szkoly wyższe.		
	1		1,809.921		1,809.921
			Uniwersytety w Pradze.		
			Niemiecki uniwersytet:		
				1.800	1.800
			Zwrócone zaliczki praskiego funduszu szpitalnego		
				824	824
			Funduszowe dobra uniwersyteckie Michle i Maleszyce:		
			Upłaty		
			Wszystkie uniwersytety.		
			Karyntya:		
			Zwroty stypendyów		
	2		25.705		25.705
			Wydziały nie będące w związku z pewnym uniwersytetem		
	3		720.116		720.116
			Akademie techniczne		
	4		130.970		130.970
			Akademia ziemiaństwa w Wiedniu		
	5		63.500		63.500
			Akademie weterynaryjne		
	6		3.440		3.440
			Środki pomocnicze i popierające		
			Karyntya:		
				600	600
			Zwroty stypendyów		
			Suma (Tytuł 10.) .		
			2,753.652	3.224	2,756.876
11			Szkoly średnie.		
	1		3,986.395		3,986.395
			Gimnazya i szkoly realne		
			Austria poniżej Anizy:		
				1.000	1.000
			Zwroty zaliczek		
			Austria powyżej Anizy:		
			Zwroty zaliczek		
			Galicya i Kraków:		
				2.000	2.000
			Zwroty zaliczek		
			Suma (Tytuł 11.) .		
			3,986.395	3.000	3,989.395
12			507.860	7.201	515.061
			Szkolnictwo handlowe i marynarskie		
13			Specyalne zakłady naukowe.		
	1		4.549		4.549
			Zakłady naukowe dla położnych		
	2		1.000		1.000
			Zakład naukowy dla języków wschodnich w Wiedniu		
			Suma (Tytuł 13.) .		
			5.549		5.549

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
9	14		Szkoly ludowe:		
	1		213 028		213.028
	2		12.425		12.425
	3		9.747		9.747
			Suma (Tytuł 14)		
			235.200		235.200
15			Fundacye i dodatki.		
	1		6.060	3.000	9.060
			Suma (Tytuły 10.—15.)		
			7,494.716	16.425	7,511.141
			Suma ogólna (Rozdział 9.)		
			17,645.576	982.134	18,627.710
X. Ministerstwo skarbu.					
10			Zarząd skarbowy.		
	1		Urząd centralny (kierownictwo naczelne, dyrekcya dlugu państwa, departament rachunkowy i departament rachunków fachowych)		
			18.000		18.000
	2		Władze skarbowe i techniczna kontrola skarbową:		
	1		Władze skarbowe (krajowe dyrekcye skarbu, dyrekcye skarbu i dyrekcye okręgów skarbowych, inspektoraty skarbowe i urzędy wymiaru należności, administracye podatkowe i referaty podatkowe starostw)		
			112.560		112.560
	2		2.800		2.800
			Suma (Tytuł 2.)		
			115.360		115.360
	3		Prokuratorze skarbu		
			361.000		361.000
	4		Urzędy skarbowe (urzędy podatkowe i urzędy depozytów sądowych, kasy skarbowe i kasy depozytów sądowych w Wiedniu, Kasa Urzędu taks w Wiedniu, Urzędy stempłowe w Wiedniu i Pradze, liniowe urzędy podatku spożywczego w Wiedniu i Tryeście, Urząd dochodów skarbowych w Pradze)		
			17.060		17.060
	5		15.300		15.300
	6		1,371.683		1,371.683
	7		6,066.800		6,066.800
	8		330.840		330.840
			Suma (Rozdział 10.)		
			8,296.043		8,296.043
11			Ogólny zarząd kasowy.		
	1		713.850		713.850
	2			1,188.327	1,188.327
	3		Taksa wojskowa i kary pieniężne, które mają przyspaść na rzecz funduszu taks wojskowych		
			4,700.000		4,700.000
	4		Kwota, uzyskana za sprzedane wagi i ciężarki kontrolne dla krajowych monet złotych waluty koronowej		
			1.000		1.000
	5		230.000		230.000
	6		1,336.000	3,500.000	4,836.000
			Rozmaite wpływy		

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
			w k o r o n a c h		
11	7				
		Odsetki od papierów wartościowych, należących do majątku Centralnej Kasy państwa, względnie od niespłaconych zaliczek, od ulokowanych pieniędzy państwowych i z obrotu czekowego z Urzędem pocztowej kasy oszczędności, tudzież odsetki eskontowe i odsetki oraz odsetki zwłoki od kredytowanych należności celnych	6,000.000		6,000.000
	8	Udział państwa w nadwyżkach z grzywien za przestępstwa skarbowe	250.000		250.000
	9	Dodatek k. węg. Rządu na umorzenie częściowej sumy 30 milionów guldenów (równających się 60 milionom koron) długu, należnego Bankowi austriacko-węgierskiemu, w pierwotnej wysokości 80 milionów guldenów (16. rata)	360.000		360.000
	10	Udział w odszkodowaniu, które Rząd chiński ma zapłacić do niej zakładów w wymiarze rocznego potrącenia		417.555	417.555
	11	Udział państwa w czystym dochodzie Banku austriacko-węgierskiego i w podatku banknotowym Banku austriacko-węgierskiego	7,850.000		7,850.000
	12	Odsetki zwłoki z reszty ceny kupna Kolei południowej		638.709	638.709
	13	Roczny zwrot z przedsiębiorstwa na koszty wystawienia fabryki olejów mineralnych w Drohobyczu i należących do niej zakładów w wymiarze rocznego potrącenia		1,500.000	1,500.000
	14	Ryczałt Zjednoczonego austriackiego towarzystwa akcyjnego żeglugi, przedtem Austro-Amerikana & Fratelli Cosulich na służbę kontroli bezpieczeństwa i w stacjach kontrolnych, granicznych i stacjach zbieranych		400.000	400.000
	15	Nadwyżka administracyjna z roku 1913		20,000.000	20,000.000
	16	Czysty dochód monetarny, zrealizowany przez wydawanie monety zdawkowej koronowej waluty		8,950.000	8,950.000
	17	Z zapasów kasowych, do których odda się kwoty, uzyskane z pożyczek na następujące cele:			
	1	Na roboty budowlane i sprawienie środków przewozowych dla kolei państwowych		120,800.000	120,800.000
	2	Na dodatek do nadzwyczajnych, specjalnych kredytów zarządu wojskowego i marynarki		102,000.000	102,000.000
		Suma (Tytuł 17.)		222,800.000	222,800.000
		Z wpływającej do kasy nadwyżki dochodu przedsiębiorstwa kolei państwowych na pokrycie kwoty, prelininowanej pod rozdziałem zapotrzebowania 11., Tytuł 14. (przedłożenie dodatkowe), na materialne polepszenie bytu funkcyjaryuszy i robotników kolejowych			
		Suma (Rozdział 11.)	21,440.850	259,394.591	280,835.441
12		Podatki bezpośrednie.			
	1	Podatki realne	178,714.000		178,714.000
	2	Podatki osobiste:			
	1	Ogólny podatek zarobkowy	36,975.000		36,975.000
	2	Podatek zarobkowy od przemysłów domokrażnych i wędrownych	180.000		180.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
			w k o r o n a c h		
12	2	3	Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków	78,600.000	78,600.000
		4	Podatek rentowy	13,270.000	13,270.000
		5	Podatek dochodowy	130,000.000	130,000.000
		6	Podatek od wyższych poborów służbowych	5,053.000	5,053.000
		7	Podatek od tanyem	1,500.000	1,500.000
Suma (Tytuł 2.) .			265,578.000		565,578.000
	3		Należytości poboczne	3,854.000	3,854.000
Suma (Rozdział 12.) .			448,146.000		448,146.000
13			Cło.		
	1		Dochody celne	197,350.000	197,350.000
14			Podatki spożywcze.		
	1		Podatek od wódki (spożywczy i produkcyjny)	132,900.000	132,900.000
	2		Podatek od wyrobu drożdży prasowanych	800.000	800.000
	3		Należytość kontrolna za denaturowanie wódki	1,000.000	1,000.000
	4		a) Podatek od wyrobu piwa i od piwa, wprowadzanego przez linię celną	76,000.000	76,000.000
			b) Dodatek do podatku od piwa za piwo, wytwarzane w Wiedniu i Tryeście, i za piwo, wprowadzane do Wiednia i Tryestu	6,200.000	6,200.000
	5		Podatek spożywczy od cukru:		
			a) w rodzaju, określonym w § 1., l. 1. ustawy o podatku od cukru	164,000.000	164,000.000
			b) w rodzaju, określonym w § 1., l. 2. ustawy o podatku od cukru	700.000	700.000
	6		Podatek spożywczy od oleju mineralnego	25,500.000	25,500.000
	7		a) Podatek od wina	13,240.000	13,240.000
			b) Podatek od wina musującego	800.000	800.000
	8		Podatek od mięsa	19,500.000	19,500.000
	9		Podatek spożywczy od innych przedmiotów spożywczych	2,000.000	2,000.000
	10		Dzierżawy liniowego podatku spożywczego w miastach zamkniętych	5,400.000	5,400.000
	11		Inne wpływy	318.000	318.000
Zabezpieczenia dochodów skarbowych					
Suma (Rozdział 14.) .			448,358.000		448,358.000
15			Osobny podatek od wyszynku i drobnej sprzedaży palonych trunków wysokowych oraz od handlu nimi	2,233.000	2,233.000
16			Stemple, taksy i należytości.		
	1		Stemple	66,420.000	66,420.000
	2		Taksy	9,360.500	9,360.500
	3		Należytości	157,576.000	157,576.000
Suma (Rozdział 16.) .			233,356.500		233,356.500

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
w k o r o n a c h					
17			Podatek od biletów kolejowych	28,000.300	28,000.300
18			Należytości cechownicze	1,100.000	1,100.000
19			Loterya i loterya klasowa.		
	1		Loterya	39,018.000	39,018.000
	2		Loterya klasowa	68,430.000	68,430.000
	3		Dochody wspólne	126.000	126.000
			Suma (Rozdział 19.)	107,574.000	107,574.000
20			Mennica	1,000.800	1,000.800
21			Drukarnia nadworna i państwowa	9,204.200	9,204.200
22			Sól.		
	1		Wyrób soli	1,305.500	1,305.500
	2		Sprzedż soli	48,633.000	48,633.000
			Suma (Rozdział 22.)	49,938.500	49,938.500
23			Tytoń.		
			Dochody zarządu tytoniowego	9,920.000	9,920.000
			Dochody z sprzedaży w kraju	345,587.600	345,587.600
			Suma (Rozdział 23.)	355,507.600	355,507.600
24			Wynagrodzenia za dostarczenie pomieszczeń dla wojska i za używanie publicznych parcel morskich i przestrzeni brzegu morskiego, czynsze za dzierżawę gruntów i połowania.		
	1		Wynagrodzenia za dostarczenie pomieszczeń dla wojska	335.000	335.000
	2		Czynsze wynajmu i rekognicyjne za używanie publicznych parcel morskich i przestrzeni brzegu morskiego	8.964	8.964
	3		Czynsze gruntowe i za połowanie	82.897	82.897
			Suma (Rozdział 24.)	426.861	426.861
25			Kwoty uzyskane ze sprzedaży nieruchomości państwowych.		
	1		Cena kupna i odsetki za dobra państwowe, których sprzedaż nastąpiła na podstawie upoważnień, udzielonych specjalnie przed dniem 1. lipca 1914 lub ogólnych rocznych na peryody budżetowe przed dniem 1. lipca 1914		573.760
	2		Cena kupna i odsetki za dobra państwowe, które mają być sprzedane w roku budżetowym 1914/15		560.000
	3		Odszkodowania za obciążenie nieruchomości państwowej służebnościami i uprawnieniami budowlanymi		1.400
	4		Należytości lenne i alodyalne i wykupno przywilejów		8.680
			Suma (Rozdział 25.)		1,143.840

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma
			w koronach		
26			Dług państwa i zarząd długu państwa.		
	1		Dług państwa.		
	1			170.000	170.000
	2		1,251.914		1,251.914
	3		20.000		20.000
	4		508.577		508.577
			Suma (Tytuł 1.)	170.000	1,950.491
			1,780.491		
	2		Zarząd długu państwa.		
	1		200		200
	2		400		400
			Suma (Tytuł 2.)		600
			600		
			Suma (Rozdział 26.)	170.000	1,951.091
			1,781.091		
			Suma ogólna (Rozdziały 10.—26.)	260,708.431	2,174,422.176
			1,913,713.745		
27			XI. Ministerstwo handlu.		
	1		Urząd centralny.		
	1		73.250	5.000	78.250
	2		737.950		737.950
	3		640.000		640.000
	4		2.400		2.400
			Kwota za sprzedaży publikacji, sprawionych z nadzwyczajnych kredytów		
			1,453.600	5.000	1,458.600
			Suma (Tytuł 1.)		
			1,453.600		
	2		31.300		31.300
	3		1,709.600		1,709.600
			Suma (Rozdział 27.)		1,740.900
			1,709.600		

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nadzwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
27	4	Obserwatorium morskie w Tryeście	3.250		3.250
	5	Ruch okrętowy:			
	1	Udział rządu w czystym dochodzie austriackiego Lloyd'a	400.000		400.000
	2	Zwrot na poczet zaliczek bezprocentowych, udzielonych Towarzystwu żeglugi parowej na Dunaju		400.000	400.000
	3	Kary konwencyonalne od towarzystw żeglugi		5.000	5.000
	4	Zwrot od Rządu węgierskiego opłat austriackiego Lloyd'a za przejazd kanałem Suezkim		200.000	200.000
		Suma (Tytuł 5.) .	400.000	605.000	1.005.000
	6	Domy składowe w Tryeście.			
	1	Dochody z przedsiębiorstwa	1.537.400		1.537.400
	2	Wynagrodzenie austriackiego Lloyd'a na rzecz rządu za odstąpienie utrzymywania ruchu handlowego hangaru na grobli III.		88.000	88.000
	3	Dochody z przedsiębiorstwa domu składowego na gruntach arsenału Lloyd'a		25.000	25.000
		Suma (Tytuł 6.) .	1.537.400	113.000	1.650.400
	7	Zakład poczt i telegrafów oraz Urząd pocztowych kas oszczędności.			
	1	Zakład poczt i telegrafów	230.740.100	2.410.000	233.150.100
	2	Urząd pocztowych kas oszczędności	17.577.210		17.577.210
		Suma (Tytuł 7.) .	248.317.310	2.410.000	250.727.310
		Suma ogólna (Rozdział 27.) .	253.452.460	3.133.000	256.585.460
28		XII. Ministerstwo kolei żelaznych.			
	1	Urząd centralny	611.630		611.630
	2	Ruch na kolejach państwowych.			
	1	Dochody transportowe	821.000.000		821.000.000
	2	Inne dochody	84.709.170		84.709.170
	3	Dochody z interesu solnego	1.636.600		1.636.600
	4	Dochody z nowych linii, które będą przypuszczalnie otwarte, względnie objęte w ruch w roku budżetowym 1914/15	687.900		687.900
	5	Dochody nadzwyczajne		385.410	385.410
		Suma (Tytuł 2.) .	908.033.670	385.410	908.419.080

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
28	3		Żegluga parowa na jeziorze Bodeńskim	487.500	487.500
	4		Udziały państwa w ruchu wspólnym i w czystym zysku kolei prywatnych. 473.000	473.000
	5		Koleje gwarantowane 100.000	100.000
			Suma ogólna (Rozdział 28.) .	909,132.800	958.410 910,091.210
29			XIII. Ministerstwo rolnictwa.		
	1		Kierownictwo naczelne	1.800	1.800
	2		Państwowe zakłady naukowe i doświadczalne .	341.600	341.600
	3		Popieranie kultury krajowej	207.716	207.716
	4		Nadzorowanie kultury krajowej:		
	1		Organa do nadzorowania kultury krajowej	64.920	1.000 65.920
	2		Na personal geometryczny dla operacji agrarnych (z fun- duszów krajowych):		
			Austria poniżej Anizy	160.000	160.000
			Austria powyżej Anizy	12.000	12.000
			Solnogród	18.000	18.000
			Styrya	40.000	40.000
			Karyntya	40.000	40.000
			Kraina	75.000	75.000
			Pobrzeże	12.000	12.000
			Tyrol	40.000	40.000
			Morawy	130.000	130.000
			Śląsk	12.000	12.000
			Suma (Tytuł 4.) .	603.920	1.000 604.920
	5		Szkoły dla leśniczych i dalsze kształcenie pań- stwowych organów leśniczych	330
	6		Państwowa hodowla koni	1,726.600	1,726.600
	7		Służba weterynaryjna	1,060.650	1,060.650
			Suma (Tytuły 1.—7.) .	3,942.616	1.000 3,943.616
	8		Lasy państwowe i domeny:		
	1		Zarząd lasów i domen	23,184.970	8.150 23,193.120
			Suma ogólna (Rozdział 29.) .	27,127.586	9.150 27,136.736

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
30			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości.		
	1		2.000		2.000
	2		1,839.521		1,839.521
	3		3,062.369		3,062.369
			Suma ogólna (Rozdział 30.)		
			4,903.890		4,903.890
31			XV. Ministerstwo robót publicznych.		
	1		Urząd centralny:		
	1		49.950		49.950
	2		1.000		1.000
	3		7.000		7.000
			Suma (Tytuł 1.)		
			57.950		57.950
	2		41.000		41.000
	3		Przedsiębranie prób technicznych:		
	1		3.000		3.000
	2		37.350		37.350
	3			15.000	15.000
			Suma (Tytuł 3.)		
			40.350	15.000	55.350
	4		Służba cechownicza:		
	1		2,208.080		2,208.080
	2		500		500
			Suma (Tytuł 4.)		
			2,208.580		2,208.580
	5		146.610	11.000	157.610
	6		Szkolnictwo przemysłowe:		
	1		657.261		657.261
			1. Austria poniżej Anizy:		
				10.000	10.000
			2. Austria powyżej Anizy:		
				1.500	1.500
			3. Czechy:		
				4.000	4.000
			Suma (Tytuł 6.)		
			657.261	15.500	672.761

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
31	7	Państwowa służba budownicza	241.705		241.705
	8	Budowa dróg	139.518	303.028	442.546
	9	Budownictwo wodne	281.420	274.924	556.344
	10	Władze górnicze	15.200		15.200
	11	Należytości miarowe i poszukiwawcze	1,167.230		1,167.230
	12	Zakłady naukowe górnicze	47.000		47.000
	13	Państwowe kopalnie i huty:			
	1	Zarząd kopalni i hut	34,125.560		34,125.560
	14	Państwowe fabryki górnicze:			
	2	Zarząd fabryk górniczych	10,984.670		10,984.670
		Suma ogólna (Rozdział 31)	50,164.054	619.452	50,773.506
32		XVI. Zarząd budynków państwowych	734.270	2.200	736.470
33		XVII. Nowe budowle, administracja budowy, zakupno realności itd.			
	1	Ministerstwo spraw wewnętrznych			
	2	Ministerstwo wyznań i oświaty:			
		Oświata:			
		Wiedeń			
	1	Austria powyżej Anizy		2.500	2.500
		Czechy			
	2	Śląsk		700	700
	3	Galicya		130.000	130.000
		Bukowina			
		Suma (Tytuł 2)		133.200	133.200

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwowe		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			w k o r o n a c h		
33	3	Ministerstwo skarbu:			
	1	Austria poniżej Anizy		5.000	5.000
	4	Ministerstwo handlu			
	5	Ministerstwo rolnictwa			
	6	Ministerstwo sprawiedliwości.			
		Zarząd sprawiedliwości:			
	1	Austria poniżej Anizy		7.322	7.322
	2	Czechy		15.500	15.500
	3	Morawy		1.500	1.500
	4	Galicya wschodnia		2.000	2.000
		Suma (Tytuł 6.)		26.322	26.322
	7	Ministerstwo robót publicznych			
		Suma ogólna (Rozdział 33.)		164.522	164.522
34		XVIII. Najwyższa Izba obrachunkowa			
35		XIX. Emerytury.			
	1	Dodatki do emerytur		528	528
	2	Dopłaty funkcyonaryuszcy państwowych	10,000.000		10,000.000
		Suma ogólna (Rozdział 35.)	10,000.528		10,000.528

Zestawienie.

Rozdział	Dochody państwowe	zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
		w koronach		
1	I. Dwór cesarski			
2	II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana			
3	III. Rada państwa			
4	IV. Trybunał państwa			
5	V. Rada Ministrów i Trybunał administracyjny	3,928 000		3,928.000
6	VI. Sprawy wspólne			
7	VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych	2,414.485	54 652	2,469.137
8	VIII. Ministerstwo obrony krajowej	1,148.557		1,148.557
9	IX. Ministerstwo wyznań i oświaty	17,645.576	982.134	18,627.710
10 do 26	X. Ministerstwo skarbu	1.913,713.745	260,708.431	2.174,422.176
27	XI. Ministerstwo handlu	253,452.460	3,133.000	256,585.460
28	XII. Ministerstwo kolei żelaznych	909,132.800	958.410	910,091.210
29	XIII. Ministerstwo rolnictwa	27,127.586	9.150	27,136.736
30	XIV. Ministerstwo sprawiedliwości	4,903.890		4,903.890
31	XV. Ministerstwo robót publicznych	50,154.054	619.452	50,773.506
32	XVI. Zarząd budynków państwowych	734.270	2.200	736.470
33	XVII. Nowe budowle, administracya budowy, zakupno realności itd.		164.522	164.522
34	XVIII. Najwyższa Izba obrachunkowa			
35	XIX. Emerytury	10,000.528		10,000.528
	Ogólna suma dochodów państwowych .	3 194,355.951	266,631.951	3.460,987.902

180.

Rozporządzenie cesarskie z dnia
28. czerwca 1915,

dotyczące dalszego pobierania podatków i opłat oraz pokrywania wydatków państwowych za czas od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1915.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do dalszego pobierania podatków bezpośrednich i opłat pośrednich w czasie od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1915 według istniejących przepisów oraz do pokrywania w tym czasie wydatków w miarę potrzeby na rachunek kredytów, które mają być wyznaczone ustawowo na rok budżetowy 1915/16.

§ 2.

Jako wydatki zwyczajne należy uważać wogóle te kwoty, jako całoroczne sumy maksymalne, które są zamieszczone w zestawieniu wydatków i dochodów, mającemu według rozporządzenia cesarskiego z dnia 28. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 179, służyć za podstawę rachunkową na rok budżetowy 1914/15.

§ 3.

Postanowienia § 1. odnoszą się także do kwot, przypadających ze wspólnych wydatków na królestwa i kraje, reprezentowane w Radzie państwa, pod warunkiem, że kwoty częściowe, przypadające według ustawowego stosunku kwot na kraje świętej korony węgierskiej, będą oddane do dyspozycji.

Skoro jednakże sankcyonowane przezemnie uchwały delegacji ustanowią wspólny budżet 1915/16 lub te kwoty, które w jednej części tego roku budżetowego będą mogły być użyte na

wydatki wspólne, wówczas kwoty łączne, które mają być na mocy upoważnienia, udzielonego w § 1. oddane do dyspozycji, nie mogą przekraczać kwot, które z wydatków, ustanowionych uchwałami delegacji za pierwszych sześć miesięcy roku budżetowego, przypadają na królestwa i kraje, reprezentowane w Radzie państwa.

§ 4.

Wyznaczonego ustawą skarbową z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909 pod rozdział 25., Ministerstwo kolei żelaznych, tytuł 12., § 1., roboty końcowe na kolei przez Taury, a przedłużonego rozporządzeniem cesarskim z dnia 29. grudnia 1914. Dz. u. p. Nr. 364, do końca czerwca 1915 kredytu w kwocie 18,300.000 K można użyć jeszcze do dnia 31. grudnia 1915 i o ile nie został już zużyty do dnia 30. czerwca 1915, użyć go tak, jak gdyby był wyznaczony na rok budżetowy 1915/16.

Ponadto mogą być następujące, przedłużone rozporządzeniem cesarskim z dnia 29. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 364, do końca czerwca 1915 kredyty, użyte do dnia 31. grudnia 1915, a mianowicie:

1. z kredytów, wyznaczonych ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63 (budowa kilku kolei żelaznych na koszt państwa i ustanowienie programu budowy i inwestycji zarządu kolei państwowych za czas do końca roku 1905)

a) kredyt, wyznaczony na rok 1902 pod poz. 10. (Reszta zapotrzebowania na oddane już w ruch linie kolei państwowych, których rachunek budowy nie jest jeszcze zamknięty) w kwocie 540.000 K;

b) kredyty, wyznaczone na lata 1903, 1904 i 1905 pod poz. 7. (Budowa kolei państwowej Spalato—Arzano)

w kwocie 2,000.000 K,
. 3,000.000 K
i 2,000.000 K;

c) kredyt, wyznaczony na rok 1905, pod poz. 11. (Udział w zgromadzeniu kapitału w celu budowy kolei prywatnych i nabycia linii Asch—Rossbach)
w kwocie 2,800.000 K;

2. kredyt, wyznaczony ustawą z dnia 24. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 129, na rok 1906 pod poz. 5. (Spalato—Arzano) (Ułożenie zatwierdzonego ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, programu budowli i inwestycji zarządu kolei państwowych)
w kwocie 658.000 K.

§ 5.

Wykonanie tego cesarskiego rozporządzenia, które wchodzi w życie z dniem 1. lipca 1915, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. czerwca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 29. czerwca 1915.

Treść: (№ 181. i 182.) 181. Rozporządzenie o zestawianiu bilansów podczas wojny. — 182. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania zużycwania zboża i produktów mlewa.

181.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 28. czerwca 1915

o zestawianiu bilansów podczas wojny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274. zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Kupcy, towarzystwa handlowe, spółki zarobkowe i gospodarcze i inne przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków, którzy (które) mają miejsce zamieszkania (siedzibę) w Galicyi, na Bukowinie, w Dalmacyi, na Połbrzeżu lub w okręgach sądów obwodowych w Rovereto i w Trydencie, są do dnia 31. grudnia 1915 zwolnione od obowiązku zestawiania zamknięcia rachunkowego (bilansu).

(2) Władza administracyjna może na uzasadniony wniosek udzielić terminu do sporządzenia zamknięcia rachunkowego (bilansu) najdalej do dnia 31. grudnia 1915 kupcom i przedsiębiorstwom oznaczonego w ustępie 1. rodzaju, którzy (które)

a) w okręgach, wymienionych w ustępie 1. mają wprawdzie nie swe miejsce zamieszkania (siedzibę), lecz główne miejsce przedsiębiorstwa, lub

b) w innym okręgu, w sąsiedztwie terenu wojennego mają miejsce zamieszkania (siedzibę), lub główne miejsce przedsiębiorstwa, lub

c) prowadzą swe interesy w znacznej części za granicą celną lub w stosunkach do niej, lub posiadają tam znaczne części swego majątku.

Do udzielania takiego terminu jest powołane: dla towarzystw ubezpieczeniowych Ministerstwo spraw wewnętrznych, dla banków i innych instytucji kredytowych Ministerstwo skarbu, dla przedsiębiorstw kopalnianych i hutniczych Ministerstwo robót publicznych, dla przedsiębiorstw kolei żelaznych Ministerstwo kolei żelaznych, dla innych przedsiębiorstw i kupców Ministerstwo handlu.

§ 2.

(1) Dla powzięcia uchwały o zamknięciu rachunków przez organ do tego powołany pozostawia się towarzystwom akcyjnym, towarzystwom z ograniczoną poręką, spółkom zarobkowym i gospodarczym i innym przedsiębiorstwom, obowiązany do publicznego składania rachunków, termin do dnia 31. grudnia 1915.

(2) Ministerstwo spraw wewnętrznych może w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami na uzasadniony wniosek zezwalać przedsiębiorstwom oznaczonego w ustępie 1. rodzaju, na odstąpienie od postanowień statutowych co do sposobu zwołania, co do miejsca i czasu zebrania i zdolności powzięcia uchwał przez ich organa, co do formy ich ogłoszeń itp., o ile stosowanie się do tych przepisów stało się wskutek wojny niemożliwe.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Hohenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

182.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 28. czerwca 1915,

dotyczące uregulowania zużycia zboża i produktów mlewa.

Zmieniając rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 26. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 75, o powszechnem uregulowaniu zużycia zboża i produktów mlewa, zarządza się aż do wydania dalszych zarządzeń, co następuje:

§ 1.

Osoby, zatrudnione bezpośrednio przy pracach żniwiarskich mogą, do dnia 1. września 1915 zużywać dziennie 500 g zboża lub 400 g produktów mlewa (3 kg 50 dkg zboża lub 2 kg 80 dkg produktów mlewa tygodniowo).

Pozatem ustanawia się dopuszczalną ilość zużycia dla przedsiębiorców gospodarstw rolnych i osób, należących do ich gospodarstwa domowego łącznie z robotnikami i funkcjonariuszami, którym wikt lub zboże na chleb należą się jako zapłata, 400 g zboża lub 320 g produktów mlewa dziennie (2 kg 80 dkg zboża lub 2 kg 24 dkg produktów mlewa tygodniowo) na głowę.

Dla wszystkich, pracujących ciężko fizycznie osób, choćby nie byli robotnikami rolnymi, ustanawia się dopuszczalną ilość zużycia 300 g produktów mlewa dziennie (2 kg 10 dkg tygodniowo) na głowę.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; dzień, od którego począwszy będzie można zużywać podwyższonych ilości, ustanawia polityczna władza krajowa przez obwieszczenie w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Heinold wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXV. — Wydana i rozesłana dnia 1. lipca 1915.

Treść: (№ 183.—187.) 183. Obwieszczenie, dotyczące świadectw szkoły przemysłowej żeńskiej dla szycia białego i szycia sukien w Węgierskiem Hradyszczu. — 184. Rozporządzenie o uzupełnieniu szóstego rozporządzenia o odroczeniu zapłaty (rozporządzenie cesarskie z dnia 25. maja 1915). — 185. Rozporządzenie o wpływie wydarzeń wojennych na przeprowadzenie we właściwym czasie postępowania ugodowego. — 186. Rozporządzenie o zarządzeniach, dotyczących produkcji wódki i o podniesieniu dodatku do podatku od wódki. — 187. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914.

183.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 17. czerwca 1915,

dotyczące świadectw szkoły przemysłowej żeńskiej dla szycia białego i szycia sukien w Węgierskiem Hradyszczu.

Szkołę przemysłową żeńską dla białego szycia i szycia sukien w Węgierskiem Hradyszczu umieszcza się na podstawie § 14 *l*, ustęp 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, w spisie tych przemysłowych zakładów szkolnych, których świadectwa zastępują przy zgłoszeniu przemysłu szycia sukien przez kobiety ograniczonego do sukien kobiecych i dziecięcych, dowód przepisano ukończenia stosunku nauki.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

184.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 28. czerwca 1915 o uzupełnieniu szóstego rozporządzenia o odroczeniu zapłaty (rozporządzenie cesarskie z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138).

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, zmienia się i uzupełnia to rozporządzenie w sposób następujący:

Art. I.

W § 21., ustęp 1., po słowach „które powstały przed dniem 1. sierpnia 1914“ wstawia się: „dalej dla roszezeń o zapłatę procentów i o zwrot kapitału z częściowych zapisów długu, które zostały przed tym dniem wydane“.

Art. II.

§ 24., ustęp 1., ma brzmieć:

„(1) Osobom, mającym swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), lub stałą siedzibę przedsiębiorstwa

na obszarze, w którym wskutek wydarzeń wojennych sąd powiatowy zawiesił czasowo swą czynność albo przeniósł swą siedzibę urzędową, lub na obszarze, który wskutek zlecenie władz musiał zostać przez znaczną część ludności opuszczony, może sąd, do którego się odwołano, zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju (§§ 18. i 19.), jak również orzec, iż niekorzyści przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należyтым czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki. Postanowienia § 23. mają zastosowanie do takich osób bez względu na rodzaj wierzytelności, na rzecz której prowadzi się egzekucję.“

Art. III.

Po § 24. należy wstawić:

„Osobne postanowienia dla południowego terenu wojny.“

§ 24 a.

(1) Gdy jedna z wymienionych poniżej instytucji kredytowych ma swą siedzibę w Dalmacji, Pobrzeżu lub w okręgach sądu obwodowego Rovereto i Trydent, to można żądać w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego:

- a) od banków akcyjnych, których kapitał zakładowy nie wynosi więcej jak milion koron, na zasadzie roszczeń, powstałych przed dniem 21. maja 1915 z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe, wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, istniejącego w dniu 21. maja 1915, co najmniej jednak w kwocie 400 K, a powyżej w kwocie 1000 K, dalej na zasadzie roszczeń z tytułu wkładek na książeczkę wkładową, złożonych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 200 K z każdej wkładki;
- b) od kas oszczędności na zasadzie roszczeń, z tytułu wkładek na książeczkę wkładową, złożonych przed 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 200 K z każdej wkładki;
- c) od spółek kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena na zasadzie roszczeń z rachunku bieżącego, powstałych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 2 procent tego roszczenia, przynajmniej jednak w kwocie 200 K, a powyżej w kwocie 500 K, dalej na zasadzie roszczeń z wkładek na książeczkę wkładową, złożonych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 100 K z każdej wkładki;

d) od kas Raiffeisena na zasadzie roszczeń z tytułu rachunku bieżącego, powstałych przed dniem 21. maja 1915, lub z tytułu wkładek na książeczkę wkładową, które złożono przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 50 K z każdej wkładki.

(2) Postanowienia § 4., ustęp 4., i § 6. mają odpowiednio zastosowanie.

§ 24. b.

(1) Uprawiającym przemysł i handlarzom, którzy mają miejsce zamieszkania lub stałą siedzibę przedsiębiorstwa w mieście Tryeście z okręgiem i których przedsiębiorstwo nie przekracza zakresu, oznaczonego w ustępie 2., należy przyznać sędziowskie odroczenie zapłaty (§§ 18., 19. i 23.) dla prawnoprywatnych wierzytelności pieniężnych, powstałych przed dniem 21. maja 1915, także i bez wykazania warunków, określonych w § 18. ustęp 1.; to postanowienie niema zastosowania do wierzytelności, oznaczonych w § 2., l. 1., 2., 4. do 7. i 10, dalej do wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, które zostały zawarte przed dniem 21. maja 1915, gdy oddanie lub dostawa zostały lub zostaną uskutezczone dopiero po dniu 20. maja 1915, chyba że miały być uskutecnione przed dniem 21. maja 1915.

(2) Postanowienie ustępu 1. dotyczy handlarzy, którzy trudnią się drobną sprzedażą towarów i nie zatrudniają więcej jak dwu pomocników, oraz innych uprawiających przemysł, którzy nie zatrudniają więcej, jak pięciu pomocników.

(3) Dłużnik ma wykazać istnienie tych warunków świadectwem izby handlowej i przemysłowej, w którym musi być podana ilość pomocników.

§ 24. c.

Przy wekslach lub czekach, płatnych w jednym z oznaczonych w § 24. a okręgów, przypuszcza się, że czynność prawnowe-wekslowa, która miała lub ma być przedsięwzięta po dniu 21. maja 1915, została zaniechana wskutek nieprzewidywanej przeszkody (siła wyższa), jeżeli ona rzeczywiście nie została przedsięwzięta w czasie właściwym.

§ 24. d.

Banki, kasy oszczędności, inne instytucje kredytowe i zakłady ubezpieczeń, które mają siedzibę lub filię w jednym z oznaczonych w § 24. a okręgów i wskutek wojny przeniosły stamtąd służbę kasową w znacznej części w głąb

kraju, nie są obowiązane wypełniać swe zobowiązania w miejscu ich dawniejszego obrotu kasowego, lecz mogą je wypełniać w tem miejscu, dokąd przeniosły swą służbę kasową.“

Art. IV.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.	Georgi wlr.
Hochenburger wlr.	Heinod wlr.
Forster wlr.	Hussarek wlr.
Trnka wlr.	Schuster wlr.
Zenker wlr.	Engel wlr.
Morawski wlr.	

185.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 28. czerwca 1915

o wpływie wydarzeń wojennych na przeprowadzenie w właściwym czasie postępowania ugodowego.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, i art. III., l. 8., rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Gdy postępowanie ugodowe jest w toku w jednym z trybunałów sądowych w Galicyi, Bukowiny, Dalmacyi lub Pobrzeża lub w sądach obwodowych Bozen, Trydent lub Rovereto lub gdy dłużnik ugodowy ma swe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub stałe miejsce przedsiębiorstwa w okręgu, w którym sąd powiatowy zaprzestał czasowo wskutek wojennych wydarzeń swych czynności lub przeniósł swą siedzibą, lub w okręgu, który wskutek zlecenia władzy musiał być opuszczony przez znaczną część ludności, może sąd ugodowy uchwalić dalsze prowadzenie postępowania ugodowego, jeśli postępowanie to prawdopodobnie nie mogłoby być skutkiem wydarzeń wojennych przeprowadzone należycie w ciągu ustawowego terminu.

W tych wypadkach należy wstrzymać postępowanie, jeśli wniosku ugodowego nie przyjęto w ciągu 90 dni po usunięciu przeszkody, najpóźniej zaś w ciągu 90 dni po zawarciu pokoju.

§ 2.

Dalsze prowadzenie postępowania nie jest dopuszczalne, gdy wierzyciele, których roszczenia razem wzięte wynoszą więcej niż jedna czwarta łącznej sumy wszystkich, uprawniających do głosowania roszczeń, odrzucili wniosek ugodowy i audyencya ugodowa nie może być już w myśl § 45. ord. ugod. odroczone na później.

§ 3.

Gdy zostało uchwalone dalsze prowadzenie postępowania ugodowego, ma sąd ugodowy wydać równocześnie w razie potrzeby zarządzenia, służące do zabezpieczenia majątku w myśl § 3., ustęp 4., ord. ugod.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

186.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 30. czerwca 1915

o zarządzeniach, dotyczących produkcji wódki i o podniesieniu dodatku do podatku od wódki.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Z chwilą wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego nie można już zakładać i puszczać w ruch:

1. nowych, podlegających podatkowi spożywczemu, gorzelnii nierolniczych (§ 7. ustawy z dnia 20. czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 95, w brzmieniu rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, [ustawa o podatku od wódki]),

2. nowe rafinerie spirytusu.

Począwszy od chwili powyższej nie można już przedsiębrać w istniejących już, oznaczonych w pierwszym ustępie przedsiębiorstwach rozszerzeń lub zmian, przez któreby mogła być wzmoczona produkcya, zaś w gorzelniach rolniczych rozszerzeń i zmian, przez które byłoby umożliwione produkowanie większej ilości ponad ilość maksymalną, dopuszczalną dla takiej gorzelnii.

Przyrządy, zapomocą których można wyrabiać bezpośrednio z brzezki czyszczony spirytus, dalej urządzenia do rafinowania spirytusu w gorzelniach rolniczych, podpadają pod względem zastosowania poprzednich przepisów pod pojęcie rafinerii spirytusu.

Przywrócenie do dawnego stanu zburzonych urządzeń przedsiębiorstwa jest dopuszczalne bez ujemy dla zastosowania postanowień 2. i 3. ustępu.

Minister skarbu może w porozumieniu z Ministrami handlu i rolnictwa zezwolić od wypadku do wypadku na wyjątki od zakazów, wydanych w ustępie 1. i 2. tego paragrafu, jeśli wymagają tego stosunki produkcyjne i targowe.

§ 2.

Wyrabianie gorących napojów wysokowych z surowego (nieczyszczonego) spirytusu na zimno lub zapomocą destylacji. jest zakazane.

Za przekroczenia tego zakazu będą karały polityczne władze powiatowe pierwszej instancji grzywnami do 1000 K, lub aresztem do 2 miesięcy.

§ 3.

Minister skarbu jest uprawniony ustanowić w porozumieniu z Ministrami handlu i rolnictwa każdorazowo najwyższe ceny dla sprzedaży spirytusu z gorzelnii, rafinerii i wolnego składu i to tak dla spirytusu, wywożonego za opodatkowaniem, jak też i bez.

§ 4.

Wymiar bonifikacji dla wyrabianej w gorzelniach rolniczych i wywożonej za wliczeniem do niższej stopy podatku konsumcyjnego wódki (§ 7., l. 1., lit. a ustawy o podatku od wódki) obniża się z mocą obowiązującą od dnia 1. września 1915 o dwie korony za hektolitr alkoholu.

§ 5.

Wymiar dodatku do podatku od wódki, który ma być ściągany na podstawie artykułu 1., lit. A, ustęp 2., ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 11, podwyższa się o 20 h, t. j. na 70 h od litra alkoholu.

O ile w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia istnieją umowne zobowiązania co do dostarczania opodatkowanej wódki z gorzelnii, podlegającej podatкови konsumcyjnemu lub z wolnego składu wódki, odbiorca jest obowiązany zapłacić dostawcy dodatek do ceny w kwocie 20 h od litra alko-

holu, o ile nie sprzeciwiają się temu wyraźne postanowienia umowy.

§ 6.

Dochód z tego podwyższenia dodatku przypada wyłącznie skarbowi państwa i nie uwzględnia się go przy obliczeniu przypadającego na podstawie ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 14, na rzecz funduszków krajowych królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, przekazywania podatku od wódki.

§ 7.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie o ile nie postanowiono wyraźnie inaczej, z dniem ogłoszenia; wykonanie jego poruczam Memu Ministrowi skarbu w porozumieniu z Moimi Ministrami handlu i rolnictwa.

Wiedeń, dnia 30. czerwca 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.	Georgi wlr.
Hochenburger wlr.	Heinold wlr.
Forster wlr.	Hussarek wlr.
Trnka wlr.	Schuster wlr.
Zenker wlr.	Engel wlr.
Morawski wlr.	

187.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. czerwca 1915,

dotyczące zmiany rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12.

W wykonaniu § 5. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 186, zmienia się następujące postanowienia rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12 (rozporządzenie o dodatku do podatku od wódki), z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia i mają one brzmienie, jak następuje:

§ 1., wstęp:

„Dodatkowi od podatku od wódki, wynoszącemu 70 h od hektolitrowego stopnia alkoholu (litra alkoholu) podlegają:“

§ 2., ustęp 2.:

„Zatem w wszystkich przypadkach, w których dodatek do podatku od wódki należy uiszczać równocześnie z podatkiem od wódki, a mianowicie, gdy chodzi o wódkę, podlegającą podatkowi od wyrobu oraz podlegającą podatkowi konsumcyjnemu według niższej stopy, należy pobierać od litra alkoholu i niepodzielnie zachowywać kwotę 1 K 60 h, zaś, gdy chodzi o wódkę, podlegającą podatkowi konsumcyjnemu według stopy wyższej, kwotę 1 K 80 h. W przypadkach tych wolno żądać zakredytowania tylko podatku pierwotnego razem z dodatkiem.“

§ 7.

„Dodatek do podatku od wódki zwraca się, o ile nie chodzi o wódkę, której uwolnienia od dodatku żądano po myśli § 3. niniejszego rozporządzenia:

1. Przy przesyłaniu w obrocie przekazowym do krajów świętej korony węgierskiej lub do Bośni i Hercegowiny

- a) w kwocie 70 h od litra alkoholu w rumie, likierze, esencji ponczowej, dalej w palonych płynach wysokowych, które według zwykłego sposobu wyrobienia składają się ze spirytusu, opo-

datkowanego podatkiem konsumcyjnym i są wyrabiane zapomocą destylacji przez ingrediencye lub zapomocą dodawania przypraw,

- b) w kwocie 35 h od litra alkoholu przy wszystkich innych palonych płynach wysokowych.

2. Przy wywozie poza linię cłową w kwocie 35 h od litra alkoholu, gdy przesyłka zawiera conajmniej 50 litrów wódki.

Dla tych posyłek, których ekspedycja przez urząd wysyłający nastąpi przed dniem 1. października 1915, udziela się zwrotu dodatku do podatku od wódki w przypadkach, oznaczonych pod l. 1., lit. a tylko w kwocie 50 h, a w oznaczonych pod l. 1., lit. b i pod l. 2. tylko w kwocie 25 h od litra alkoholu, chyba, że wykazano, iż uiszczono już podwyższony dodatek od podatku od wódki za alkohol, w przesyłce zawarty.“

§ 8., l. 2., ustęp 5., ostatnie zdanie:

„W nakazach zapłaty należy podać poszczególne ilości alkoholu, za które uskutecznią się zwrot dodatku, przytaczając odnośne pozycje rejestru wysyłek, i należy uwidocznic osobno kwoty, wynikające z uwzględnienia § 7.“

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 7. lipca 1915.

Treść: *M* 188. Rozporządzenie, którem uzupełnia się lub zmienia rozporządzenia ministeryalne z dnia 9. lutego 1915, z dnia 15. marca 1915, z dnia 8. maja 1915 i z dnia 24. maja 1915, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych artykułów.

188.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 5. lipca 1915,

którem uzupełnia się lub zmienia rozporządzenia ministeryalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119 i z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych artykułów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278. wydaje się, względnie ogłasza w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniach ministeryalnych z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119 i z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, spisy artykułów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się, względnie zmienia, jak następuje:

Punkt 57. grupy II. ma brzmieć:

57. Blacha żelazna i stalowa każdego rodzaju i każdej grubości.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wtr.
Zenker wtr.

Schuster wtr.
Engel wtr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 8. lipca 1915.

Treść: № 189. Rozporządzenie cesarskie o czasowym zawieszeniu działalności sądów przysięgłych.

189.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 7. lipca 1915

o czasowym zawieszeniu działalności sądów przysięgłych.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867. Dz. u. p. Nr. 141. postanawiam. co następuje:

§ 1.

Działalność sądów przysięgłych zawiesza się w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa co do wszystkich, podlegających ich sądownictwu czynów karygodnych, do końca marca 1916.

§ 2.

Postanowienie § 3. ustawy z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 120, o czasowym zawieszeniu sądów przysięgłych należy zastosować, o ile postępowanie nie należy do sądów wojskowych.

§ 3.

Upoważnia się rząd do uchylecia mocy obowiązującej tego rozporządzenia cesarskiego jeszcze przed upływem terminu, oznaczonego w § 1.

§ 4.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 7. lipca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hohenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 9. lipca 1915.

Treść: (№ 190. i 191.) 190. Obwieszczenie o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 22. maja 1915, dotyczącem uregulowania właściwości władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny. — 191. Rozporządzenie, którem uchyla się rozporządzenie z dnia 5. maja 1915, o tworzeniu list sędziów przysięgłych.

190.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej z dnia 21. czerwca 1915,

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 22. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 136, dotyczącem uregulowania właściwości władz politycznych dla administracyjnego postępowania karnego przy przekroczeniach przepisów, dotyczących pospolitego ruszenia, popełnionych w czasie trwania obecnej wojny.

W artykule I. rozporządzenia Ministra obrony krajowej z dnia 22. maja 1915, ogłoszonego w LXIII. części Dziennika ustaw państwa pod Nrem 136, ma data powołanego tam rozporządzenia mini-

steryalnego brzmieć właściwie „30. września 1857“ zamiast „30. grudnia 1857“.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

191.

Rozporządzenie Ministrów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości z dnia 7. lipca 1915,

którem uchyla się rozporządzenie z dnia 5. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 110, o tworzeniu list sędziów przysięgłych.

Z odwołaniem się na rozporządzenie cesarskie z dnia 7. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 189, którem zawieszono działalność sądów przysięgłych do końca marca 1916, uchyla się rozporządzenie ministerjalne z dnia 5. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 110, o tworzeniu list sędziów przysięgłych na rok 1915.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 10. lipca 1915.

Treść: *M* 192. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zasiłków z państwowego funduszu melioracyjnego, które mają być użyte w roku budżetowym 1914/15.

192.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 5. lipca 1915,

dotyczące zasiłków z państwowego funduszu melioracyjnego, które mają być użyte w roku budżetowym 1914/15.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Zatwierdza się po myśli postanowienia § 4. ustawy z dnia 4. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 4, zawarty w załączniku ²³A preliminarz kwot, ²⁷ które mają być użyte z państwowego funduszu melioracyjnego w roku budżetowym 1914/15.

§ 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 5. lipca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Preliminarz kwot,

**które mają być użyte z funduszu melioracyjnego w roku budżetowym
1914/15 (ustawa z dnia 4. stycznia 1909, Dz. u. p. Nr. 4).**

Numer pozycyi	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bezprocentowa	oprocentowana
A. Dalsze budowy.					
1	Anstrya poniżej Anizy. Regulacya Traisen u Spratzern—Oberndorf (pozycya 127. z roku 1905)	kraj Anstrya poniżej Anizy	11. rata 33.646 K 68 h		
2	Usunięcie szkód wskutek powodzi z roku 1906 na Perschlingu, na potokach tullneńskich i Traisenie, oraz dalsza regulacya tej ostatniej rzeki (pozycya 129. z roku 1907)	konkurencyja dla Perschlingu, konkurencyja dla potoku tullneńskiego, wydziały dróg powiatowych w St. Pölten i Herzogenburg	6. rata 84.447 K 42 h		
3	Regulacya potoku Zaya na przestrzeni środkowej (pozycya 144. z roku 1908)	wydział konkurencyjny dla Zaya w Mistelbach-Laa	7. rata 57.637 K 12 h		
4	Budowle uzupełniające i usunięcie szkód wskutek powodzi na uregulowanej rzece Traisenie (pozycya 222. z roku 1910)	wydziały dróg powiatowych w St. Pölten i Herzogenburg	6. rata 67.376 K 08 h		
5	Regulacya potoku Göllersbach w gminie Oberhollabrunn od granicy Aspersdorfu aż do dolnego mostu gminnego w Oberhollabrunn (pozycya 209. z roku 1912)	gmina Oberhollabrunn	4. rata 27.850 K		
6	Regulacya Mistelu od ujścia do Zayagiessbachu w górę aż do granicy gminnej Mistelbach-Siebenhirten (pozycya 211. z roku 1912)	wydział konkurencyjny dla Zaya w Mistelbach-Laa	4. rata 21.616 K		
7	Zabudowanie rowu miejscowego (Ortsgraben) w gminie Scharndorf (pozycya 219. z roku 1912)	kraj Dolna Anstrya	(3.) rata końcowa 6.250 K		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
8	Ukończenie robót regulacyjnych Traisenu i przeprowadzenie usunięcia szkód wskutek powodzi od maja 1911 (pożyczka 221. z roku 1912)	wydziały dróg powiatowych w St. Pölten i Herzogenburg	3. rata 70.623 K		
9	Zabudowanie potoku Gugginger Wildbach (pożyczka 223. z roku 1912)	kraj Dolna Austria	rata końcowa (3.) 11.625 K		
10	Regulacja potoku Aubach w gminie Strengberg (pożyczka 225. z roku 1912)	gmina Strengberg	rata końcowa (3.) 6.600 K		
11	Regulacja potoku Perschling na środkowej przestrzeni 450 metrów powyżej granicy gminy miejscowej Kapelln—Weißkirchen aż do połączenia z uregulowaną już przestrzenią Perschlingu w gminie Atzenbrugg (pożyczka 229. z roku 1912)	interesowane gminy i wydziały dróg powiatowych	3. rata 6.360 K		
12	Odwodnienie zabagnionych gruntów w gminie Dürnleis (pożyczka 230. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (3.) 7.722 K 50 h		
13	Odwodnienie zabagnionych gruntów w gminach Hengersdorf i Leopoldsdorf (pożyczka 231. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (3.) 10.487 K 50 h		
14	Odwodnienie zabagnionych gruntów w gminie Klein-Rötz (pożyczka 234. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (3.) 7.890 K		
15	Odwodnienie zabagnionych gruntów w gminach Enzersfeld, Putzing i Gross-Ebersdorf (pożyczka 235. z roku 1912.)	spółka wodna i gminy interesowane	rata końcowa (4.) 15.284 K		
16	Austria powyżej Anizy. Regulacja Mühlheimerachy (pożyczka 89. z roku 1902)	kraj Austria Górna.	13. rata 43.123 K 72 h		
17	Regulacja Antiesenu (pożyczka 90. z roku 1902)	kraj Austria Górna	13. rata 26.593 K 39 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
18	Grobla powodziowa na Salzachu koło Ettenau (pożyczka 91. z roku 1902)	kraj Austria Górna	12. rata 19.376 K 24 h		
19	Regulacja Gusenu (pożyczka 92. z roku 1902)	kraj Austria Górna	14. rata 10.779 K 69 h		
20	Regulacja dolnej Aurachy (pożyczka 93. z roku 1902)	kraj Austria Górna	12. rata 4.977 K 86 h		
21	Dalsze zabudowania potoków górskich w obszarze Almy (pożyczka 95. z roku 1902)	kraj Austria Górna	13. rata 40.006 K 50 h		
22	Dalsze zabudowania potoków górskich w obszarze Aurachy (pożyczka 96. z roku 1902)	kraj Austria Górna	13. rata 16.607 K 94 h		
23	Dalsze zabudowania potoków górskich w obszarze Steyry (pożyczka 97. z roku 1902)	kraj Austria Górna	13. rata 9.856 K 12 h		
24	Dalsze zabudowania potoków górskich w obszarze Ischlu (pożyczka 98. z roku 1902)	kraj Austria Górna	13. rata 29.607 K 14 h		
25	Zabudowanie obszaru źródeł Haselgraben (pożyczka 74. z roku 1903)	kraj Austria Górna	12. rata 2.721 K 06 h		
26	Regulacja dolnej Almy (pożyczka 110. z roku 1904)	kraj Austria Górna	11. rata 52.086 K 96 h		
27	Zabudowanie potoków górskich w gminie Hochburg-Ach (pożyczka 111. z roku 1904)	kraj Austria Górna	12. rata 2.114 K 96 h		
28	Zabudowanie potoku Lausabach (pożyczka 112. z roku 1904)	kraj Austria Górna	12. rata 1.624 K 90 h		
29	Dodatek do zwiększonych kosztów regulacji rzeki Gusenu (pożyczka 128. z roku 1905)	kraj Austria Górna	11. rata 3.868 K 80 h		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
30	Zabudowanie Krętej Steyrlingi (pozyceya 129. z roku 1905)	kraj Austria Górna	9. rata 3.559 K 30 h		
31	Regulacya Mondserachy (pozyceya 136. z roku 1907)	kraj Austria Górna	8. rata 7.324 K 92 h		
32	Regulacya Feldaistu koło Freistadt (pozyceya 137. z roku 1907)	kraj Austria Górna	7. rata 5.042 K 34 h		
33	Uzupełnienie zabudowań potoków górskich w obszarze Aurachy (pozyceya 149. z roku 1908)	kraj Austria Górna	8. rata 4.423 K 32 h		
34	Dalszy ciąg regulacyi Antiesenu wraz z regulacyą potoku Osternachbach (pozyceya 150. z roku 1908)	kraj Austria Górna	5. rata 6.158 K 01 h		
35	Zabudowanie dorzecza potoku Frauenweissenbach (pozyceya 141. z roku 1909)	kraj Austria Górna	4. rata 23.006 K 48 h		
36	Usunięcie szkód wskutek powodzi na rzekach Antiesen, Mattig, Mühlheimerache i Krems koło Neuhofen (pozyceya 257. z roku 1911)	kraj Austria Górna	rata końcowa (5.) 51.250 K		
Solnogród.					
37	Ukończenie regulacyi Salzachu w Oberpinzgau (pozyceya 139. z roku 1907)	kraj Solnogród	8. rata 57.997 K		
38	Przebudowa przevalu na potoku Hollersbach (pozyceya 239. z roku 1912)	kraj Solnogród	rata końcowa (3.) 8.750 K		
39	Zabudowanie uzupełniające na Unkener Saalach (pozyceya 240. z roku 1912)	kraj Solnogród	rata końcowa (2.) 13.625 K		
40	Zabudowanie, względnie regulacya potoków Thomatalbach i Bundschuhbach w gminie Thomatal w Lungau (pozyceya 243. z roku 1912)	kraj Solnogród	4. rata 34.160 K		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
Styrya.					
41	Regulacja rzeki Anizy od Haus do przekopu espangskiego i dalsze roboty regulacyjne od przekopu espangskiego do wejścia do Gesäuse (pożyczka 136. z roku 1909)	kraj Styrya	rata końcowa (11.) 22.950 K		
42	Dokończenie regulacji Muru od mostu Radeckiego w Gracu do przewozu Kellerdorfskiego (pożyczka 151. z roku 1909)	kraj Styrya	7. rata 157.333 K 33 h		
Karyntya.					
43	Przebudowanie potoków górskich doliny Gail i Lessy, nadto częściowa rekonstrukcja regulacji Gail (pożyczka 120. z roku 1904)	kraj Karyntya	8. rata 50.000 K		
44	Zabudowanie potoku Filzabach w dolinie Kanaltal (pożyczka 238. z roku 1910)	kraj Karyntya	rata końcowa (3.) 13.125 K		
45	Zabudowanie potoków górskich doliny Kanaltal (pożyczka 245. z roku 1912)	kraj Karyntya	3. rata 35.875 K		
46	Dalszy ciąg regulacji Glan w górnym biegu (pożyczka 246. z roku 1912)	kraj Karyntya	2. rata 60.445 K		
47	Zabudowanie potoków Trefflinger lub Leitenbach w gminie Seeboden w do-rzeczcu i biegu Tall	kraj Karyntya	2. rata 7.350 K		
Kraina.					
48	Odwodnienie bagna lublańskiego (pożyczka 125. z roku 1906)	spółka wodna	9. rata 149.715 K 41 h		
49	Regulacja Kamienickiej Bystrzycy (pożyczka 243. z roku 1910)	kraj Kraina	5. rata 80.797 K 08 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
50	Zabudowania i zalesienia w dorzeczu rzek Gradašica i Jška (pożyczka 274. z roku 1911)	główny wydział dla kultury moczarów w Lublanie	rata końcowa (4.) 22.166 K 67 h		
51	Regulacja Sory (pożyczka 249. z roku 1912)	kraj Kraina	4. rata 46.000 K		
Gorycyca i Gradyska.					
52	Melioracja bagien w gminach Akwileja, Cervignano i Terzo (pożyczka 149. z roku 1907)	spółka wodna	6. rata 16.518 K 89 h		
53	Regulacja Isonzo, Torro wraz z Judrio i Wippach, jakoteż zabudowanie potoków górskich w ich dorzeczach (pożyczka 252. z roku 1912)	kraj Gorycyca i Gradyska	4. rata 296.020 K		
54	Zwiększone koszty melioracji bagien w gminach Akwileja, Cervignano i Terzo (pożyczka 250. z roku 1912)	spółka wodna	4. rata 26.533 K 33 h		
Tyrol.					
55	Zabudowanie potoku Tschrin koło Prad (pożyczka 125. z roku 1904)	kraj Tyrol	3. rata 2.761 K 80 h		
56	Regulacja potoku Suldenerbach koło Prad (pożyczka 126. z roku 1904)	kraj Tyrol	4. rata 3.000 K		
57	Uzupełnienie zabudowania Naifbachu (pożyczka 127. z roku 1904)	kraj Tyrol	5. rata 3.249 K 17 h		
58	Uzupełnienie regulacji Nocy koło Mezzolombardo (pożyczka 128. z roku 1904)	kraj Tyrol	3. rata 2.292 K 71 h		
59	Uzupełnienie regulacji Leno (pożyczka 130. z roku 1904)	kraj Tyrol'	7. rata 8.844 K 23 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
60	Naprawa i uzupełnienie regulacji Adygi w II. sekcji (pożyczka 133. z roku 1904)	kraj Tyrol	8. rata 23.607 K 54 h	.	.
61	Uzupełnienie regulacji Adygi w III. sekcji (pożyczka 134. z roku 1904)	kraj Tyrol	5. rata 18.985 K 93 h	.	.
62	Budowle ochronne na Fersynie koło Vigalzano (pożyczka 136. z roku 1904)	kraj Tyrol	4. rata 2.822 K 80 h	.	.
63	Regulacja Fersyny przy ujściu Adygi (pożyczka 137. z roku 1904)	kraj Tyrol	6. rata 4.227 K 84 h	.	.
64	Zabudowanie Lahnbachu koło Schwaz (pożyczka 141. z roku 1904)	kraj Tyrol	3. rata 2.057 K 81 h	.	.
65	Zabudowanie Maukenbachu (pożyczka 142. z roku 1904)	kraj Tyrol	8. rata 5.482 K 65 h	.	.
66	Zabudowanie Rivo Cameraso (pożyczka 147. z roku 1904)	kraj Tyrol	6. rata 1.819 K 54 h	.	.
67	Regulacja głównego rowu odpływowego Lauy łącznie z Krebsbachem (pożyczka 139. z roku 1905)	kraj Tyrol	7. rata 2.739 K 92 h	.	.
68	Regulacja Adygi koło Borghetto (pożyczka 141. z roku 1905)	kraj Tyrol	4. rata 6.617 K 13 h	.	.
69	Uzupełnienie regulacji Adygi na przestrzeni Naturns-Töll (pożyczka 143. z roku 1905)	kraj Tyrol	10. rata 3.137 K 68 h	.	.
70	Osuszenie bagien Speier i Weitenmöser (pożyczka 144. z roku 1905)	kraj Tyrol	5. rata 300 K	.	.
71	Zabudowanie Hahnebaumuhry (pożyczka 147. z roku 1905)	kraj Tyrol	8. rata 1.800 K	.	.

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
72	Zabudowanie Märzerbachu (pożyczka 148. z roku 1905)	kraj Tyrol	7. rata 45.750 K		
73	Zabudowanie Leimbachu, Grabenbachu i Arnbachu w dolinie Cillertalskiej (pożyczka 149. z roku 1905)	gminy Stamm i Stummerbach	7. rata 17.800 K		
74	Zabudowanie potoków Unterbichl, Tal. Laimach i Ekartaubach w dolinie Ciller- talskiej (pożyczka 150. z roku 1905)	interesowane gminy	7. rata 700 K		
75	Przełożenie ujścia wielkiej Lawy do Drawy (pożyczka 151. z roku 1905)	spółka wodna	8. rata 1.767 K 55 h		
76	Odprowadzenie wód górskich w gminie Cavedine (pożyczka 152. z roku 1905)	gmina Cavedine	6. rata 1.151 K 50 h		
77	Regulacja Innu od Telfs do Oberhofen (pożyczka 153. z roku 1905)	kraj Tyrol	8. rata 500 K		
78	Budowle ochronne na Brixentalerachu na przestrzeni od czerwonej Bühel do ujścia Innu (pożyczka 154. z roku 1905)	kraj Tyrol	7. rata 4.078 K 75 h		
79	Regulacja Lechu, Unterletzen—Ehen- bichl (pożyczka 155. z roku 1905)	kraj Tyrol	7. rata 18.139 K		
80	Regulacja Haselbachu koło Waidring i zabudowanie jego bocznych rowów (pożyczka 170. z roku 1909)	kraj Tyrol	5. rata 65.000 K		
81	Odprowadzenie wód górskich w dolinie Reintal (pożyczka 184. z roku 1909)	kraj Tyrol	rata końcowa (6.) 8.500 K		
82	Budowle dla ochrony brzegów na prawym brzegu Lechu koło Forchach (pożyczka 218. z roku 1909)	kraj Tyrol	7. rata 15.000 K		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bezprocentowa	oprocentowana
83	Zabudowanie potoku Schlandernannbach (pozycja 219. z roku 1909)	kraj Tyrol	rata końcowa (6.) 5.000 K		
84	V. serya robót uzupełniających na obszarze II. sekcji Adygi. Gmund-S. Michele (pozycja 262. z roku 1910)	kraj Tyrol	rata końcowa (6.) 13.500 K		
85	Zabudowanie potoku Centa przy Caldonazzo (pozycja 282. z roku 1911)	kraj Tyrol	5. rata 37.800 K		
86	Regulacja dolnego biegu Sarcy (pozycja 289. z roku 1911)	kraj Tyrol	5. rata 100.000 K		
87	Zabudowanie potoków górskich na obszarze Grosachu (pozycja 74. z roku 1910)	kraj Tyrol	2. rata 50.000 K		
88	Przedarulania. Regulacja Illu w gminach Frastanz, Gõfis i Satteins (pozycja 156. z roku 1905)	kraj Przedarulania	11. rata 8.800 K		
89	Usunięcie szkód, wyrządzonych wskutek zdarzeń elementarnych w czerwcu 1910 na rzekach Ill i Bregenzerach oraz ich dopływach, na rzece Dornbirnerach, na górnym biegu Lechu i groblach wewnętrznych oraz na kilku mniejszych dopływach Renu (pozycja 294. z roku 1911)	kraj Przedarulania	5. rata 68.926 K 90h		
90	Uzupełnienie programu budowy elementarnych w roku 1910 (pozycja 297. z roku 1911)	kraj Przedarulania	5. rata 85.616 K 33h		
91	Całkowita odbudowa zburzonych przez powódź z roku 1910 budowli dla ochrony brzegów na potoku Alvierbach w gminie Bürs (pozycja 255. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 31.250 K		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
92	Odbudowa zburzonych przez powódź z roku 1910 budowli dla ochrony brzegów na potoku Mengbach w gminie Nenzing (pozycja 256. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 50.700 K		
93	Odbudowa zburzonych przez powódź w czerwcu 1910 budowli dla ochrony brzegów na potoku Litzbach w gminie Schruns (pozycja 257. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 38.000 K		
94	Odbudowa zburzonych przez powódź w czerwcu 1910 budowli dla ochrony brzegów na rzece Bregenzerach w obszarze gminy Schoppernau (pozycja 258. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 24.625 K		
95	Odbudowa budowli ochronnych na rzece Bregenzerach w obszarze gminy Mellau (pozycja 259. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 22.750 K		
96	Odbudowa budowli ochronnych na rzece Bregenzerach w obszarze gminy Au (pozycja 260. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 34.200 K		
97	Wykończenie regulacji rzeki Illu w obszarze gminy Lorüns (pozycja 261. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 28.750 K		
98	Odbudowa budowli dla ochrony brzegów na rzece Ill i w obszarze gminy Nenzing, parcela Beschling (pozycja 262. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 37.125 K		
99	Odbudowa budowli dla ochrony brzegów na rzece Ill i na potoku Tabuladabach na obszarze gminy Schlins (pozycja 263. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 30.300 K		
100	Odbudowa budowli ochronnych na potoku Saminabach w gminie Frastanz (pozycja 264. z roku 1912)	kraj Przedarulania	4. rata 26.250 K		

Numer pozycyi	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datęk bezzwrotny	pożyczka	
				bezprocentowa	oprocentowana
101	Odbudowab udowli dla ochrony brzegów na rzece Bregenzerache w gminie Schnepfau (pozycya 265. z roku 1912)	kraj Przedarnlania	4. rata 31.875 K		
102	Czechy. Budowa przegród w dolinach na obszarze Zhorzelickiej Nisy (pozycya 74. z roku 1902)	spółka wodna	13. rata 129.492 K 10 h		
103	Regulacja rzeki Cidlina w powiecie Podebrad (pozycya 93. z roku 1903)	spółka wodna	rata końcowa (7.) 59.640 K		
104	Regulacja górnej Łaby od Spindelmühle do Jaromierza i tak zwanej małej Łaby (pozycya 97. z roku 1903)	kraj Czechy	13. rata 68.337 K 17 h		
105	Regulacja górnej Upy od Petzern do Riesenburgu (pozycya 98. z roku 1903)	kraj Czechy	13. rata 95.952 K 23 h		
106	Regulacja rzeki Nisy w obrębie obszaru miasta Liberec (pozycya 130. z roku 1906)	gmina Liberec	7. rata 27.300 K		
107	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Czernilowie (pozycya 140. z roku 1906)	spółka wodna	9. rata 48.270 K 75 h		
108	Melioracya w Lnżce-Nepolis (pozycya 152. z roku 1906)	spółka wodna	7. rata 9.586 K 31 h		
109	Melioracya w Dolnych Miecholupach (pozycya 152. z roku 1907)	spółka wodna	6. rata 14.786 K 66 h		
110	Regulacya potoku Srebrnego i będąca w związku z nią melioracya w Hodeszowicach (pozycya 156. z roku 1907)	spółka wodna	8. rata 2.405 K 08 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
111	Regulacja potoku Aubach (pożyczka 157. z roku 1907)	spółka wodna	7. rata 14.685 K 55 h		
112	Podwyższenie datku na regulację Metuji i meliorację przyległych gruntów (pożyczka 161. z roku 1908)	spółka wodna	7. rata 14.632 K 08 h		
113	Regulacja potoku Flössbach w powiecie cieplickim (pożyczka 164. z roku 1908)	kraj Czechy	7. rata 53.600 K 06 h		
114	Regulacja potoku Baczówka i Hluboký i melioracja przyległych gruntów (pożyczka 166. z roku 1908)	spółka wodna	7. rata 22,448 K 25 h		
115	Regulacja Skalického i Piletického potoku i melioracja przyległych gruntów (pożyczka 167. z roku 1908)	spółka wodna	7. rata 7.141 K 41 h		
116	Regulacja dolnego biegu potoku Dou- brawka przez spółkę wodną w Wszejanach (pożyczka 133. z roku 1906)	spółka wodna	5. rata 50.450 K		
117	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Sobótee (pożyczka 174. z roku 1908)	spółka wodna	6. rata 81.859 K 50 h		
118	Dalszy dodatek na budowę przegród w dolinach w dorzeczu Zhorzelickiej Nisy (pożyczka 175. z roku 1908)	spółka wodna	8. rata 28.826 K 16 h		
119	Zakład melioracyjny spółki wodnej w Solnicy (pożyczka 176. z roku 1908)	spółka wodna	8. rata 7.507 K 45 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
120	Regulacja potoków Belohorsky, Sirina i Nahon oraz melioracja przyległych gruntów (pożyczka 177. z roku 1908)	spółka wodna	rata końcowa (5.) 41.984 K 89 h		
121	Regulacja potoku Chotesów (pożyczka 182. z roku 1908)	powiat Beneszów	6. rata 50.000 K		
122	Zwiększone koszty regulacji Aubachu (pożyczka 270. z roku 1910)	spółka wodna	rata końcowa (5.) 24.900 K		
123	Regulacja rzeki Uslawy i melioracja przyległych gruntów przez spółkę wodną w Pilsenecy (pożyczka 271. z roku 1910)	spółka wodna	5. rata 49.692 K 72 h		
124	Melioracja gruntów przez spółkę wodną dla Neradu i okolicy w Brehách (pożyczka 276. z roku 1910)	spółka wodna	rata końcowa (5.) 7.065 K 59 h		
125	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Wilimowie (pożyczka 283. z roku 1910)	spółka wodna	rata końcowa (5.) 26.964 K		
126	Zabudowanie potoków Treboc, Pochwałów, Domanszyc i Srebrnego potoku w powiecie Louny (pożyczka 302. z roku 1910)	kraj Czechy	5. rata 41.795 K 60 h		
127	Przedsięwzięcia regulacyjne i melioracyjne spółki wodnej w Zalszach (pożyczka 307. z roku 1910)	spółka wodna	5. rata 70.056 K		
128	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Miasteczku królewskim (pożyczka 315. z roku 1910)	spółka wodna	5. rata 36.856 K		
129	Melioracja gruntów przez zjednoczone spółki wodne powiatu Horzyce (pożyczka 314. z roku 1910)	zjednoczone spółki wodne	rata końcowa (5.) 44.098 K		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
	Morawy.				
130	Zabudowanie potoków Lubina, Lomna i Bystrzycka w gminach Frenstacie i Trojanowicach (pożyczka 159. z roku 1906)	kraj Morawy	10. rata 22.913 K 45 h	.	.
131	Regulacje i zabudowania w dorzeczu Ossy (pożyczka 160. z roku 1906)	kraj Morawy	9. rata 94.616 K 35 h	.	.
132	Melioracja w gminach Trzesztyna, Bohuslawice, Dubicko, Hrabowa, Stawenice i Mohelnice (pożyczka 161. z roku 1907)	spółka wodna	9. rata 3.182 K 11 h	.	.
133	Dalsze zabudowania potoków górskich w dorzeczu Beczwy (pożyczka 328. z roku 1910)	kraj Morawy	5. rata 256.352 K 43 h	.	.
134	Dalsze roboty i ukończenie regulacji Beczwy (pożyczka 329. z roku 1910)	kraj Morawy	5. rata 206.720 K 10 h	.	.
135	Zabudowanie Rusawy na przestrzeni od granic gmin katastralnych Koliczyn—Wszetuly w górę do źródeł wraz z dopływami a mianowicie z potokiem Dobrotickim, Jankowickim i Brusnym (pożyczka 312. z roku 1911)	kraj Morawy	4. rata 54.739 K 95 h	.	.
136	Zabudowanie Drzewnicy od zbiegu rzek Drzewnicy Sluszwickiej i Wyzowickiej wraz z wszystkimi dopływami aż do źródeł i z potokiem Fryszlackim w gminach Górna Wieś, Fryszlak i Dolna Wieś (pożyczka 313. z roku 1911)	kraj Morawy	4. rata 99.685 K 47 h	.	.
137	Zabudowanie potoku Olszawy od mostu powiatowego w Szumicy w górę do źródeł i Niwnickiego potoku od kilometra 6-00, to jest od dolnej granicy gminy Niwnicy w górę (pożyczka 314. z roku 1911)	kraj Morawy	4. rata 62.323 K 35 h	.	.

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
138	Zbudowanie zapory na potoku Hlouczela w obszarze gmin Plumow i Sztichowice (pożyczka 266. z roku 1912)	kraj Morawy	4. rata 71.346 K 31 h		
139	Zbudowanie zapory na potoku Luhaczowickim na obszarze gmin Pozlowice i Dolna Lhota (pożyczka 267. z roku 1912)	kraj Morawy	3. rata 50.166 K 59 h		
140	Dalsze zabudowanie Lomne, Lubiny i Bystrzyckiego potoku w obszarze gmin Frenstat nad R. i Trojanowice (pożyczka 268. z roku 1912)	kraj Morawy	4. rata 47.799 K 85 h		
141	Zabudowanie Luhaczowickiego potoku na przestrzeni od drugiego mostu kolejowego w Luhaczowicach do zapory (pożyczka 269. z roku 1912)	kraj Morawy	4. rata 19.238 K 40 h		
142	Zabudowanie Mostenki na przestrzeni od mostu kolejowego w Górnych Mosztjenicach do Drewohostyc i dalsze zabudowanie Bystrzyczki od Drewohostyc aż do źródeł (pożyczka 270. z roku 1912)	kraj Morawy	3. rata 92.712 K 38 h		
143	Regulacja potoku Swodnicy w obszarze gmin Loweszyc, Górne Mosztjenice, Weżek, Bochorz, Wlkosz, Zarzyce i Chropin (pożyczka 273. z roku 1912)	kraj Morawy	3. rata 32.266 K		
144	Regulacja rzeki Oskawy na przestrzeni od Żerotyńskiego młyna do mostu kolejowego na linii Czeska Trzebowa—Olmuniec (pożyczka 274. z roku 1912)	spółka wodna	4. rata 48.500 K		
145	Regulacja rzeki Świtawy w gminach Świtawa, Vierzighuben i Greifendorf i inne z powodu tej regulacji potrzebne wodno-gospodarcze zarządzenia na obszarze regulacyjnym (pożyczka 275. z roku 1912)	kraj Morawy	3. rata 42.191 K 40 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datka bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
146	Regulacja potoku Stupawki w gminach Borszow, Bohusławice, Mouchrůce i Snowidki (pożyczka 276. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (4.) 12.848 K		
147	Odwodnienie gruntów w gminie Hennersdorf, w powiecie Karniowskim (morawska enklawa) (pożyczka 277. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (3.) 9.000 K		
148	Odwodnienie gruntów w gminach Pinkaute, Unter-Langendorf i Schönwald (pożyczka 278. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (3.) 4.485 K		
149	Odwodnienie gruntów w gminie Kniezdub (pożyczka 279. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (3.) 7.436 K		
150	Odwodnienie gruntów w gminie Ujezd koło Unczowa (pożyczka 281. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (4.) 3.478 K 16 h		
151	Odwodnienie gruntów w gminie Kornica (pożyczka 283. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (4.) 7.531 K		
152	Odwodnienie gruntów w gminie Zajeczu (pożyczka 284. z roku 1912)	spółka wodna	4. rata 29.033 K 34 h		
153	Odwodnienie gruntów w gminie Hrubce Wrbee (pożyczka 285. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (4.) 5.823 K		
154	Odwodnienie gruntów w gminie Nowe Wesell (pożyczka 286. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (4.) 2.690 K		
155	Odwodnienie gruntów w gminach Żeletawa, Bytowanky, Saszowice, Jindrzychowice, Walldorf i Rosecz (pożyczka 287. z roku 1912)	spółka wodna	4. rata 12.164 K 50 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
156	Odwodnienie gruntów w gminie Sztiepanowie (pożyczka 289. z roku 1912)	spółka wodna	4. rata 40.840 K		
157	Odwodnienie gruntów w gminach Hunczowice, Nakło, Przykazy, Skrbeń i Hynków (pożyczka 290. z roku 1912)	spółka wodna	4. rata 42.075 K		
158	Odwodnienie gruntów w gminie Ranigsdorf (pożyczka 299. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (3.) 4.500 K		
159	Odwodnienie gruntów w gminie Louczka (pożyczka 302. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (4.) 1.800 K		
160	Regulacja rzeki Cesawy i potoku Dunawki w gminach Bluczyna, Mienin, Otmarów, Sokolnice, Wojkowice i Żydłowice (pożyczka 303. z roku 1912)	spółka wodna	4. rata 46.520 K		
161	Odwodnienie gruntów w gminie Bładowicach (pożyczka 304. z roku 1912)	spółka wodna	rata końcowa (4.) 8.015 K		
	Śląsk.				
162	Zabudowania potoków górskich na Śląsku (pożyczka 170. z roku 1906)	kraj Śląsk	10. rata 142.327 K 34 h		
163	Regulacja potoku Oleśnicy (pożyczka 165. z roku 1907)	kraj Śląsk	8. rata 2.623 K 88 h		
164	Regulacja Opawy wraz z dopływami w gminach Opawie i Katarzynce (pożyczka 166. z roku 1907)	gminy Opawa i Katarzynka	7. rata 53.017 K 70 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datka bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
	Galicja.				
165	Regulacja rzeki Łomnicy (pożyczka 41. z roku 1898)	kraj Galicja	18. rata 58.514 K	.	.
166	Regulacja rzeki Soły (pożyczka 42. z roku 1898)	kraj Galicja	18. rata 47.121 K 53 h	.	.
167	Regulacja górnego Dniestru (pożyczka 45. z roku 1900.)	kraj Galicja	16. rata 107.532 K	.	.
168	Obwałowanie Wisły od Niepołomic do ujścia Raby (pożyczka 121. z roku 1903)	spółka wodna	12. rata 92.832 K	.	.
169	Odwodnienie bagien nad rzeką Dniestrem (pożyczka 122. z roku 1903)	spółka wodna	12. rata 80.000 K	.	.
170	Obwałowanie Wisły od ujścia Raby do Woli Rogowskiej (pożyczka 123. z roku 1903)	kraj Galicja	12. rata 90.000 K	.	.
171	Regulacja potoku Błotnia (pożyczka 156. z roku 1904)	kraj Galicja	11. rata 27.600 K	.	.
172	Podwyższenie lewego wału Wisły od ujścia Białuchy do granicy kraju (pożyczka 157. z roku 1904)	kraj Galicja	rata końcowa (9.) 22.500 K	.	.
173	Podwyższenie prawego wału Wisły między Podgórzem a Niepołomicami (pożyczka 158. z roku 1904)	kraj Galicja	9. rata 45.000 K	.	.
174	Regulacja rzeki Wisłoku i potoku Pielnicy (pożyczka 162. z roku 1905)	kraj Galicja	9. rata 48.750 K	.	.
175	Regulacja górnego biegu rzeki Trześniówki (pożyczka 164. z roku 1905)	spółka wodna	10. rata 70.000 K	.	.

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
176	Regulacja rzeki Wereszycy (pożyczka 165. z roku 1905)	spółka wodna	10. rata 81.600 K		
177	Regulacja rzeki Raty (pożyczka 171. z roku 1906)	spółka wodna	8. rata 121.600 K		
178	Regulacja rzeki Peltwi (pożyczka 173. z roku 1906)	spółka wodna	10. rata 179.512 K		
179	Regulacja Tyśmienicy i potoku Letnianki (pożyczka 172. z roku 1906)	spółka wodna	8. rata 135.880 K		
180	Regulacja potoku Błóżewki (pożyczka 169. z roku 1907)	spółka wodna	8. rata 40.800 K		
181	Regulacja potoku Rudawy od Woli Justowskiej do Dulowej (pożyczka 171. z roku 1907)	powiaty krakowski i chrzanowski	8. rata 90.000 K		
182	Uzupełnienie regulacji rzeki Bngu (pożyczka 173. z roku 1907)	kraj Galicya	9. rata 42.066 K 67 h		
183	Regulacja potoków Kłodnicy i Brydnicy wraz z dopływami (pożyczka 240. z roku 1909)	spółka wodna	6. rata 38.888 K 88 h		
184	Regulacja rzeki Sotokiji wraz z dopływami (pożyczka 241. z roku 1909)	spółka wodna	7. rata 120.000 K		
185	Regulacja potoku Macochy wraz z dopływami (pożyczka 242. z roku 1909)	spółka wodna	6. rata 42.400 K		
186	Odwodnienie bagien rzeszowskich (pożyczka 243. z roku 1909)	spółka wodna	rata końcowa (6.) 18.400 K		
187	Zabudowanie potoków Sudoł i Gródek (pożyczka 333. z roku 1910)	kraj Galicya	rata końcowa (5.) 21.437 K 50 h		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bezprocentowa	oprocentowana
188	Regulacja potoku Siwki od jazu w Holyniu do Kałusza (pozycja 334. z roku 1910)	kraj Galicya	6. rata 100.000 K		
189	Obwałowanie prawego brzegu Wisły od ujścia potoku Dankówki do ujścia rzeki Przemszy (pozycja 335. z roku 1910)	kraj Galicya	4. rata 116.000 K		
190	Regulacja Jasiołki wraz z dopływami (pozycja 321. z roku 1911)	kraj Galicya	4. rata 41.333 K 33 h		
191	Zabudowanie potoków Nawieśnicy, Ponikiewki, Czerny, Bystrej i Jaszczurówki w powiecie wadowickim (pozycja 322. z roku 1911)	kraj Galicya	4. rata 38.570 K		
192	Regulacja potoku Białystoku wraz z dopływami (pozycja 327. z roku 1911)	kraj Galicya	4. rata 78.800 K		
193	Regulacja rzeki Bugu od ujścia Raty do granicy państwa (pozycja 328. z roku 1911)	kraj Galicya	4. rata 28.307 K 69 h		
194	Podwyższenie wałów ochronnych rzeki Łęgu w powiecie tarnobrzesckim (pozycja 330. z roku 1911)	kraj Galicya	4. rata 50.000 K		
195	Obwałowanie lewego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bielan (pozycja 308. z roku 1912)	kraj Galicya	3. rata 185.000 K		
196	Obwałowanie prawego brzegu Wisły od ujścia Przemszy do Bodzowa (pozycja 309. z roku 1912)	kraj Galicya	3. rata 240.000 K		
197	Uzupełnienie zabudowania potoku Krzemionki wraz z dopływami (pozycja 310. z roku 1912)	kraj Galicya	2. rata 50.000 K		
198	Zabudowanie potoku Dylągówki (pozycja 313. z roku 1912)	kraj Galicya	rata końcowa (4.) 9.812 K 50 h		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
199	Ukończenie regulacji rzeki Bialej i obwałowanie prawego brzegu Dunajca (pożyczka 312. z roku 1912)	kraj Galicya	2. rata 29.500 K		
200	Bukowina. Regulacja rzeki Suczawy wraz z bocznymi dopływami potokiem Tutną i rzeką Suczawicą, oraz zabudowanie potoków górskich w dorzeczu rzeki Suczawy (pożyczka 243. z roku 1913)	kraj Bukowina	3. rata 200.000 K		
201	Regulacja rzeki Seretu i jego dopływu małego Seretu oraz zabudowanie potoków górskich w dorzeczu rzeki Seretu (pożyczka 244. z roku 1913)	kraj Bukowina	3. rata 185.000 K		

B. Nowe przedsiębiorstwa.

202	Austria niższa. Regulacja rzeki Pielach w gminie Spielberg	gmina Spielberg	1. rata 21.000 K		
203	Regulacja potoku Trieslingbach w gminach Ober-Waltersdorf i Tattendorf	gminy Ober-waltersdorf i Tattendorf	1. rata 38.133 K		
204	Regulacja potoku Prutzendorferbach w gminie Pleissing	gmina Pleissing	1. rata 6.300 K		
205	Regulacja potoku Waschbach w gminach Waschbach i Pleissing	gminy Waschbach i Pleissing	1. rata 5.920 K		
206	Zabudowanie potoku Aggsbach	kraj Austria niższa	1. rata 12.300 K		
207	Zabudowanie potoku Hassbach	kraj Austria niższa	1. rata 30.060 K		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
208	Regulacja potoku Schleifer, względnie Triestingbach od krały Leobersdorfskiej w dół aż do jazu Günseldorfskiego	gminy Leobersdorf, Schönaun i Günseldorf	1. rata 22.250 K		
209	Regulacja potoku Rappoltendorfskiego (Pöningskiego) w gminach Murstetten i Kapelln	gminy Murstetten i Kapelln	1. rata 7.240 K		
210	Regulacja potoku Michelskiego w gminach katastralnych Furth i Plosdorf gmina miejscowa Böhheimkirchen	gmina Böhheimkirchen	1. rata 15.720 K		
211	Regulacja małej Erlaufy w gminach Wolfpassing, Ernegg i Zarnsdorf	gminy Wolfpassing, Ernegg i Zarnsdorf	1. rata 54.000 K		
212	Regulacja potoku Michelbach w gminach katastralnych Plosdorf i Böhheimkirchen (gmina miejscowa Böhheimkirchen)	gmina Böhheimkirchen	1. rata 17.620 K		
213	Urządzenie odwodniające w gminie Gross-Inzersdorf	spółka wodna	1. rata 4.140 K		
Austria górna.					
214	Regulacja potoku Fuchselbach na obszarze stolicy kraju Linciu i gmin Leonding i St. Peter kolo Linciu	gmina miasta Linc	1. rata 76.000 K		
215	Dalsze zabudowania na Mühlbachu traunkirchnerskim w gminach Traunkirchen i Altmünster	kraj Austria górna	1. rata 15.500 K		
216	Regulacja Laudachu koło Kirchham.	kraj Austria górna	1. rata 8.620 K		
217	Zabudowanie kirchdorfskiego Marktbachu w gminach Kirehdorf i Micheldorf	kraj Austria górna	1. rata 15.400 K		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
218	Regulacja Kremsu w gminie Neuhofen	kraj Austria górna	1. rata 27.500 K		
219	Zabudowanie Hammergraben koło Kleinreifling w gminie Weyer (wieś)	kraj Austria górna	1. rata 47.000 K		
220	Dalsze zabudowania na górnym biegu Aurachu w gminach Ohlstorf, Regau, Pinsdorf i Altmünster	kraj Austria górna	1. rata 13.450 K		
221	Przeprowadzenie budowli elementarnych na górnym brzegu Aurachu i zabudowania na Tonnerachu lub Tauernachu w gminach Altmünster, Regau, Pinsdorf i Ohlstorf	kraj Austria górna	1. rata 10.000 K		
222	Zabudowanie „Dürren-Ager“ w gminie Eggenberg	kraj Austria górna	1. rata 19.280 K		
Solnogród.					
223	Zabudowanie potoku Dürnbach koło Neukirchen w B.	kraj Solnogród	1. rata 42.000 K		
224	Najpilniejsze zabudowania na Gerlinggraben	spółka wodna	1. rata 36.400 K		
Styrya.					
225	Odwodnienie zabagnionych gruntów w gminach Jereslavec, Gross-Ohresch, powiat polityczny Rann	spółka wodna	1. rata 7.482 K		
226	Odwodnienie zabagnionych gruntów w gminach Ivankofcen i Scherowincen, powiat Pettau	spółka wodna	1. rata 4.888 K		
Karyntya.					
227	Zabudowanie Wöllabachu w powiecie drogowym Stall w dolinie Mölltal	kraj Karyntya	1. rata 26.250 K		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bezprocentowa	oprocentowana
228	Zabudowanie potoków górskich doliny Gegendtal	kraj Karyntya	1. rata 43.400 K		
229	Zabudowanie potoku Kreuzner i Stockenboierbach	kraj Karyntya	1. rata 26.000 K		
230	Kraina. Wodociąg w gminach Altenmarkt i Unterberg	kraj Kraina	1. rata 22.400 K		
231	Zabudowanie potoków górskich Belca, Snha i Slamnica w Wocheiner Vellach	kraj Kraina	1. rata 24.500 K		
232	Zabudowanie potoku górskiego Snovišek w gminie Laake	kraj Kraina	1. rata 5.950 K		
233	Tyrol. Regulacja Flimy w dolnym biegu	kraj Tyrol	1. rata 25.000 K		
234	Pokrycie zwiększonych kosztów regulacji dolnego biegu Jenbachu	gminy Ebbs i Niederndorf	1. rata 27.700 K		
235	Odnowienie budowli ochronnych na Achn oeltzalskim	gminy Sölden, Längenfeld i Umhausen	1. rata 38.570 K		
236	Wykonanie lokalnych budowli nadbrzeżnych na Gader	gminy St. Lorenzen, Montal, Onach, Welschellen, Erneberg, Wengen, St. Martin, Abtei, Collfuschg i Corvara	1. rata 35.625 K		
237	Zabudowanie potoku Niederharter i Haselbach w gminie Hart	kraj Tyrol	1. rata 47.925 K		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
238	Uzupełnienie budowli ochronnych na Murze sautenskiej	gmina Sautens	1. rata 33.600 K	.	.
239	Zabudowanie potoku Albolabach koło Rivy	spółka wodna Torrente Albola	1. rata 57.280 K	.	.
240	Zabudowanie Mühlbachu w Gsies	gmina Pichl	1. rata 24.000 K	.	.
241	Zabudowanie Tschrinbachu w dolnym biegu	kraj Tyrol	1. rata 21.000 K	.	.
242	Regulacja dolnego biegu Glaurachbachu w Kirchbichl	kraj Tyrol	1. rata 15.500 K	.	.
243	Najpilniejsze roboty regulacji Innu od Rietz do granicy kraju	kraj Tyrol	1. rata 50.000 K	.	.
Przedarulania.					
244	Wykonanie przejściowych budowli ochronnych na prawym brzegu Alfency na frakeyi Bings, w gminie Bludenc i na lewym brzegu Alfency na obszarze gminy Stallehr	kraj Przedarulania	1. rata 22.250 K	.	.
245	Regulacja dolnego biegu Frutzbachu na obszarach gmin Meiningen i Koblach	kraj Przedarulania	1. rata 21.400 K	.	.
246	Rozszerzenie wąwozu Ill w Feldkirch	kraj Przedarulania	1. rata 40.000 K	.	.
Czechy.					
247	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Materowie, Trzeboszycach i Jeśniczanach	spółka wodna	1. rata 50.000 K	.	.
248	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Habřina Vltči	spółka wodna	1. rata 9.861 K	.	.

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
249	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Krakowianin	spółka wodna	1. rata 30.580 K		
250	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Nowej Wsi koło Chociborza	spółka wodna	1. rata 10.940 K		
251	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Oucmanicach	spółka wodna	1. rata 16.812 K		
252	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Zyrecku Podstranym	spółka wodna	1. rata 7.807 K		
253	Regulacya potoku Podwinza w gminie Steben	gmina Steben	1. rata 7.845 K		
254	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Houdkowicach	spółka wodna	1. rata 7.677 K		
255	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Równi dolnej i górnej i Litecinach	spółka wodna	1. rata 45.000 K		
256	Regulacya Chocisanki w powiecie Włoszyskim	wydział powiatowy Włoszyskim	1. rata 10.600 K		
257	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Niepomierzycach	spółka wodna	1. rata 15.504 K		
258	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Bagnie	spółka wodna	1. rata 5.147 K		
259	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Hostoulicach	spółka wodna	1. rata 8.762 K		
260	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Górnych Krutach	spółka wodna	1. rata 6.175 K		
261	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Kyjach	spółka wodna	1. rata 12.250 K		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
262	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Königshau	spółka wodna	1. rata 8.680 K		
263	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Drahocinie	spółka wodna	1. rata 9.670 K		
264	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Hrzędłach	gmina Hrzędzie	1. rata 4.158 K		
265	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Żiunicach	spółka wodna	1. rata 17.727 K		
266	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Liskowicach	spółka wodna	1. rata 10.423 K		
267	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Trześniowcu Dolnym, strona wschodnia i zachodnia 1., pow. Landskron	spółka wodna	1. rata 5.404 K		
268	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Slatinie	spółka wodna	1. rata 15.050 K		
269	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Łukawicy	spółka wodna	1. rata 4.688 K		
270	Melioracya gruntów przez spółkę wodną w Szawie	spółka wodna	1. rata 10.551 K		
271	Wybudowanie zapory w Moście	gmina miasta Most	1. rata 50.000 K		
272	Zwiększone koszty regulacji potoku Przychowickiego i Jińskiego	Wydział powiatowy w Przestycach	1. rata 19.647 K		
273	Zwiększone koszty regulacji potoku Mandawcy w Warnsdorfe	gmina Warnsdorf	1. rata 20.640 K		
274	Zwiększone koszty regulacji potoku Brodeckiego	spółka wodna	1. rata 4.100 K		

Numer pożyczki	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datak bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
275	Zwiększone koszty regulacji Metui przez spółkę wodną w Nahoranach	spółka wodna	1. rata 20.234 K		
276	Melioracja gruntów przez spółkę wodną w Luhowie, Nowinach, Gross-Grünau	spółka wodna	1. rata 4.382 K		
Morawy.					
277	Odwodnienie gruntów w gminie Łocznowie	spółka wodna	1. rata 8.390 K		
278	Regulacja potoku Romży jakoteż odwodnienie gruntów w gminach Błatcu i Charwatach	spółka wodna	1. rata 8.333 K		
279	Odwodnienie gruntów w gminie Wicowie	spółka wodna	1. rata 8.290 K		
280	Zabudowanie potoku Podolskiego w Rymarzowie	kraj Morawy	1. rata 51.722 K		
281	Odwodnienie gruntów w gminach Krzenów i Sznków	spółka wodna	1. rata 4.024 K		
282	Odwodnienie gruntów w gminie Bergen	spółka wodna	1. rata 5.019 K		
283	Odwodnienie gruntów w gminach Podiwin i Bilowice	spółka wodna	1. rata 4.000 K		
284	Odwodnienie gruntów w gminie Iwan	spółka wodna	1. rata 8.112 K		
285	Odwodnienie gruntów w gminach Starnów, Morawskie Lodenice, Chomontów i Bonnowice	spółka wodna	1. rata 18.536 K		
286	Odwodnienie gruntów w gminie Topolna	spółka wodna	1. rata 4.180 K		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasiłek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
287	Odwodnienie gruntów w gminie Louce, powiat Węgierska Ostrawa	spółka wodna	1. rata 10.578 K		
288	Odwodnienie gruntów w gminach Kalisz, Górne Dubienki, Bejkowce i Iglawka	spółka wodna	1. rata 6.119 K		
289	Odwodnienie gruntów w gminie Łowieszycy	spółka wodna	1. rata 4.800 K		
290	Odwodnienie gruntów w gminie Kokory	spółka wodna	1. rata 6.103 K		
291	Odwodnienie gruntów w gminie Bruszk	spółka wodna	1. rata 12.960 K		
292	Zabudowanie potoku Okłuka w gminach Sławkowie i Horniemcu i potoku Borszyckiego w gminie Borszycach	kraj Morawy	1. rata 37.290 K		
293	Melioracja gruntów w gminach Wielkie Tyńce, Wsisko, Grygów, Holice i Kozuszany	spółka wodna	1. rata 15.040 K		
294	Zabudowanie potoków Wieliczka i Ludina na obszarze gminnym miasta Hranice i urządzenie osadników żwiru na pierwotnym obszarze tych potoków	kraj Morawy	1. rata 30.000 K		
295	Regulacja potoku Kunczyńskiego i Długoluckowskiego w Trzebowie Morawskim	spółka wodna	1. rata 29.640 K		
296	Częściowa regulacja Szwarcawy w gminie Uherczyce	spółka wodna	1. rata 27.170 K		

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
Śląsk.					
297	Roboty uzupełniające przy budowlach z powodu klęsk	kraj Śląsk	1. rata 46.075 K	.	.
298	Regulacja potoku Secina w gminie Brawantyce	gmina Brawantyce	1. rata 15.818 K	.	.
299	Odwodnienie gruntów w gminie Katerzynki	spółka wodna	1. rata 4.377 K	.	.
Galicya.					
300	Odwodnienie gruntów w gminie Wampierzów, powiat Mielec	gmina Wampierzów	1. rata 30.167 K	.	.
301	Uzupełnienie zabudowań potoków górskich w dorzeczu Skawy	kraj Galicya	1. rata 28.700 K	.	.
302	Regulacja rzeki Warony wraz z dopływami	kraj Galicya	1. rata 121.500 K	.	.
303	Regulacja potoków Bobrówki i Lichawki wraz z dopływami	kraj Galicya	1. rata 63.333 K	.	.
304	Zabudowanie potoku Ostrego w powiecie ropczyckim	kraj Galicya	1. rata 27.200 K	.	.
305	Drenowanie gruntów w gminie Oserdów w powiecie sokalskim	spółka wodna	1. rata 22.000 K	.	.
306	Drenowanie gruntów w gminie Gać, powiat Przeworsk	spółka wodna	1. rata 18.000 K	.	.
307	Budowa kanału odprowadzającego z Wojnicza do potoku Kisieliny	kraj Galicya	1. rata 34.120 K	.	.
308	Zabudowanie potoków górskich w Posadzie olchowskiej i sanockiej	kraj Galicya	1. rata 43.282 K	.	.

Numer pozycji	Przedsiębiorstwo	Przedsiębiorca	Zasilek, który ma być udzielony przedsiębiorstwu z funduszu melioracyjnego		
			datek bezzwrotny	pożyczka	
				bez- procentowa	oprocento- wana
309	Obwałowanie potoku Dunajca w dolinie Zakliczyna	kraj Galicya	1. rata 135.000 K	.	.
310	Regulacja potoku Wątok w Tarnowie	gmina miasta Tarnowa	1. rata 38.040 K	.	.
311	Budowa kanału odprowadzającego od Czarnego potoku do Prutu w Kołomyi	gmina miasta Kołomyi	jednorazowy datek 58.333 K	.	.
312	Odwodnienie gruntów w gminie Rudniki	spółka wodna	1. rata 22.800 K	.	.

C. Oddział techniczno-lasowy dla zabudowania potoków górskich.

313	Koszta po myśli ustawy z dnia 7. lutego 1888, Dz. u. p. Nr. 17, pokrywane z funduszu melioracyjnego i połączone z istnieniem i czynnościami techniczno-lasowego oddziału dla zabudowywania potoków górskich.		190.000 K	.	.
	Suma ogólna	11,458.510 K 16 h	.	.
	Datki, które przewidziane były już w poprzednich preliminarzach funduszu do I. półrocza 1914 włącznie, a których nie zażądano względnie nie udzielono do końca I. półrocza 1914	11,781.397 K 37 h	.	.

Pokrycie wydatków, mających nastąpić według tego preliminarza za 1914/15, znajdzie się w przypadającej na ten okres czasu ustawowej racie dotacji i w innych aktywach funduszu.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XC. — Wydana i rozesłana dnia 10. lipca 1915.

Treść: (№ 193.—195.) 193. Obwieszczenie, dotyczące letniej ekspozytury cłowej w Freiheit-Johannisbad. — 194. Rozporządzenie, dotyczące połączenia sądów powiatowych Leopoldstadt I. i II. w Wiedniu. — 195. Rozporządzenie o uregulowaniu obrotu cukrem.

193.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. lipca 1915,

dotyczące letniej ekspozytury cłowej w Freiheit-Johannisbad.

Letnia ekspozytura cłowa w Freiheit-Johannisbad nie będzie w bieżącym roku aktywowana.

Engel wlr.

194.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. lipca 1915,

dotyczące połączenia sądów powiatowych Leopoldstadt I. i II. w Wiedniu.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 2. lipca 1915 łączy się, zmieniając rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 22. października 1890, Dz. u. p. Nr. 192, sądy powiatowe Leopoldstadt I. i Leopoldstadt II. w Wiedniu w jeden sąd powiatowy pod nazwą „Sąd powiatowy Leopoldstadt“.

Ten sąd powiatowy ma swą siedzibę w budynku urzędowym Wiedeń, II., Obere Donaustrasse Nr. 55.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. sierpnia 1915.

Hochenburger wlr.

195.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 7. lipca 1915

o uregulowaniu obrotu cukrem.

Na zasadzie cesarskiego rozporządzenia z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

W celu uregulowania obrotu cukrem, zakłada się Centralę dla cukru w Wiedniu.

Centrala dla cukru składa się z zamianowanych przez Ministra handlu zastępców fabryk cukru surowego i spożywczego.

Centrala pozostaje pod dozorem państwowym, sprawowanym przez komisarzy rządowych, mianowanych przez Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami. Komisarze rządowi są uprawnieni stawiać wnioski, co do których musi zapaść uchwała Centrali; nadto są uprawnieni odłożyć wykonanie uchwał i zarządzeń Centrali na tak długo, póki nie zapadnie rozstrzygnięcie Ministra handlu. To rozstrzygnięcie jest dla Centrali wiążące.

Minister handlu wyda w porozumieniu z Ministrem skarbu statut dla prowadzenia spraw Centrali.

§ 2.

Kto przechowuje nieopodatkowany cukier wszelkiego rodzaju, jest obowiązany zgłosić te zapasy do Centrali dla cukru najpóźniej dnia 15. lipca 1915 według stanu z dnia 10. lipca 1915, oddzielnie co do każdego rodzaju.

Ilości cukru, znajdujące się w dniu 10. lipca w transporcie, winien zgłosić odbiorca natychmiast po ich otrzymaniu.

Przechowujący obcy cukier, winni na wezwanie Centrali dla cukru donieść o tem, kto ma prawo rozporządzania zgłoszonymi ilościami, lub na czyj rachunek one leżą na składzie. W tym celu winni uprawnieni, których cukier znajduje się w obcym przechowaniu, zawiadomić niezwłocznie przechowujących, do jakich ilości mają oni prawo.

§ 3.

Wszystkie, istniejące w dniu 10. lipca, podlegające obowiązkowi zgłoszenia (§ 2.) zapasy nieopodatkowanego cukru wszelkiego rodzaju, jak również wyprodukowany w kampanii 1915/16 nieopodatkowany cukier, ulegają zamknięciu.

Wolny od zamknięcia jest:

1. Wszystek cukier, sprzedany dowodnie przed dniem 10. lipca 1915 na zasadzie ceny w kwocie 79 koron, przeznaczony do opodatkowania wewnątrz kraju.

2. Cukier, który w dniu 10. lipca 1915 znajduje się w posiadaniu zarządu wojskowego.

3. Cukier, na którego wolne od podatku użycie władze skarbowe udzieliły zezwolenia, bez różnicy, czy odnośne ilości zostały już pobrane, lub mają być dostarczone na podstawie kontraktów, zawartych dowodnie przed dniem 10. lipca 1915.

§ 4.

Wyłączne prawo rozporządzania całym zamkniętym cukrem wszelkiego rodzaju przysługuje Centrali dla cukru.

Posiadacze i producenci cukru są obowiązani wykonywać zarządzenia i postanowienia Centrali dla cukru, tyżące się sprzedaży i dostawy cukru i przedkładać jej wszystkie środki dowodowe i wykazy, do spełniania jej zadań potrzebne.

Przeciw uchwałom i rozstrzygnięciom Centrali przysługuje interesowanym prawo zażalenia do Ministra handlu w ciągu jednego tygodnia po zawiadomieniu o rozstrzygnięciu.

§ 5.

Centrali przysługuje w szczególności w ramach jej statutu pokrywanie ogólnego zapotrzebowania cukru ludności i zarządu wojskowego.

Centrala ustanawia ilości surowego cukru, które poszczególne fabryki surowego cukru mają dostarczać fabrykom cukru spożywczego, oraz termin dostawy.

Fabryki cukru spożywczego są obowiązane przerabiać według wskazówek Centrali dla cukru przydzielone im ilości surowego cukru na cukier spożywczy.

§ 6.

Tylko za pośrednictwem Centrali dla cukru można wywozić zamknięty cukier poza linię cłową.

Za zamknięty cukier spożywczy, który wywozi się poza linię cłową, winny fabryki cukru spożywczego w razie udowodnionej korzystniejszej sprzedaży, jak wewnątrz kraju, uiszczać na rzecz fabryk cukru surowego wynagrodzenie, które ma być między temi obydwojma grupami umówione. Gdy taka umowa nie dojdzie do skutku, ustanawia wymiar tego wynagrodzenia Minister handlu.

§ 7.

Cena sprzedażna za zamknięty, nieopodatkowany cukier surowy, produkt pierwszej jakości wynosi 33 koron, produkta dalszych jakości 32-50 koron.

Ceny rozumieją się na zasadzie 88 procentów wydatności na 100 kilogramów netto bez worka na stacyi kolejowej fabryki surowego cukru, która ma skutecznie dostawę, za zapłatą w gotówce z 2 procentami skonto przy dostawie do dnia 31. grudnia 1915. Przy późniejszej dostawie podwyższa się cena w dniu 1. stycznia, 1. lutego, 1. marca i 1. kwietnia 1916 za każdym razem o 20 halerzy za 100 kilogramów netto.

Przy dostawie surowego cukru z kampanii 1915/16 z fabryki cukru spożywczego lub wolnego składu należy wliczyć do rachunku odpowiedni dodatek za przewóz.

Potrzebne worki ma dostarczyć kupujący za opłatą przewozu do stacyi dostawy. Zresztą obowiązują dla dostaw surowego cukru zwyczaj handlowe wiedeńskiej lub praskiej giełdy towarowej, stosownie do miejsca fabryki dostarczającej lub wolnego składu.

§ 8.

Cena zasadnicza zamkniętego cukru spożywczego wraz z podatkiem spożywczym wynosi:

a) za oddany przez komitet zjednoczonych austriackich rafinerji do dnia 10. lipca 1915

do wolnego użytku, lecz jeszcze niesprzedany cukier spożywczy 79 koron za 100 kilogramów;

- b) za inny cukier spożywczy 88.50 koron za 100 kilogramów przy dostawie do dnia 31. grudnia 1915. Przy późniejszej dostawie podwyższa się cena w dniu 1. stycznia i 1. marca 1916 za każdym razem o 50 halerzy za 100 kilogramów.

Ceny ustanawia się na podstawie cukru spożywczo prima za wielkie głowy w kompletnym ładunku wagonowym, za zapłatą w gotówce z 2 procentami skonto.

Dodatki odpowiadające stosunkom miejscowym, jakoteż różnice cen między wielkimi głowami i rozmaitymi rodzajami cukru, dalej dodatki za dostawy w mniejszych ilościach, niż ładunki wagonów, ustanawia Centrala dla cukru za zatwierdzeniem Ministra handlu. Zresztą dla dostaw cukru spożywczo obowiązują zwyczaje handlowe giełdy wiedeńskiej lub praskiej stosownie do siedziby fabryki dostarczającej, lub wolnego składu.

Dla cukru spożywczo wprowadzanego w obrót za cenę oznaczoną pod b) dostarczy się urzędowy znaczek zamknięcia (§ 14. przepisu wykonawczego w sprawie podatku od cukru z dnia 29. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 176) zamiast z czerwonym napisem, z żółtym napisem.

Marki urzędowe są publicznymi dokumentami i oznakami, których fałszowanie będzie karane według ustawy karnej.

§ 9.

Cena za cukier surowy, ustanowiona w § 7., ust. 1., obowiązuje stosownie do postanowień kontraktów o dostawę buraków jako cena ob-

rachunkowa przy obrachowaniu wszystkich kontraktów o dostawę buraków dla kampanii 1915/16, przy których dostawcom buraków przysługuje prawo do zapłaty, wymierzonej według cen cukru surowego.

§ 10.

Wszystkie zawarte przed dniem 10. lipca kontrakty kupna i sprzedaży cukru wszelkiego rodzaju z kampanii 1915/16 są nieważne.

§ 11.

Władza polityczna krajowa ma ustanowić najwyższe ceny dla cukru spożywczo w wielkim obrocie handlowym.

Polityczna władza krajowa lub za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa ma nadto ustanowić najwyższe ceny za cukier spożywczy w drobnym handlu.

§ 12.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań ustanowionych w tem rozporządzeniu, o ile przekroczenia te nie podlegają ściganiu sądowokarnemu, będą karały polityczne władze I. instancji grzywnami do 5000 koron, lub według własnego uznania, aresztem do 6 miesięcy.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCI. — Wydana i rozesłana dnia 13. lipca 1915.

Treść: № 196. Rozporządzenie, którem ustanawia się ceny objęcia dla niektórych rodzajów zboża.

196.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu z dnia 12. lipca 1915,

którem ustanawia się ceny objęcia dla niektórych rodzajów zboża.

Na zasadzie § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, w sprawie zabezpieczenia zaopatrzenia w zboże i mąkę, zarządza się w pierwszym rzędzie co do cen objęcia dla pszenicy, orkiszu, żyta, jęczmienia i owsa, co następuje:

§ 1.

Na czas aż do żniwa roku 1916 ustanawia się ceny objęcia dla Wojennego zakładu obrotu zbożem za celnar metryczny

pszenicy lub orkiszu w kwocie . . . K 34.—
 żyta w kwocie K 28.—
 jęczmienia browarniczego w kwocie K 28.—
 jęczmienia pastewnego w kwocie . K 26.—

i

owsa w kwocie K 26.—

Ceny dla nasienia będą uregulowane osobnem rozporządzeniem.

§ 2.

Przy odbiorze pszenicy przed dniem 16. września 1915, żyta przed dniem 16. sierpnia 1915 lub owsa przed dniem 1. października 1915 należy prócz tego uiszczać dopłatę.

Ta dopłata wynosi za celnar metryczny

1. przy pszenicy

w czasie do 31. lipca 1915 K 4.—

w czasie od dnia 1. sierpnia do 15. sierpnia

1915 K 3.—

w czasie od dnia 16. sierpnia do 31. sierpnia

1915 K 2.—

i

w czasie od dnia 1. września do 15. września

1915 K 1.—

2. przy życie

w czasie do 31. lipca 1915 K 2.—

i

w czasie od dnia 1. sierpnia do 15. sierpnia

1915 K 1.—

3. przy owsie

w czasie do 30. września 1915 . . . K 1.—

Dopłaty te należą się za te ilości, które zostały na wezwanie organów Wojennego zakładu obrotu zbożem w oznaczonych powyżej czasokresach rzeczywiście dostawione do stacji naładowczej lub do oznaczonego przez Wojenny zakład obrotu zbożem młyna, bądź miejsca składowego.

Dostawę należy wykazać duplikatem listu przewozowego lub potwierdzeniem przedsiębiorstwa transportowego, młyna lub miejsca składowego.

§ 3.

Pszenica i żyto nie mogą zawierać więcej jak 2 procent przymieszki (zanieczyszczenia domieszkami, które nie są zbożem).

Za każdy dalszy, choćby dopiero zaczęty procent przymieszki należy odliczyć od ceny objęcia 30 h.

§ 4.

Ceny objęcia (§ 1.) obowiązują na miejscu stacyi naładowczej, o ile młyn, przyjmujący zboże do

wymielenia, lub wyznaczone przez Wojenny zakład obrotu zbożem do przechowania miejsce składowe, nie są położone bliżej miejsca dostawy i zawierają już koszt załadowania i transportu do najbliższej stacyi kolejowej lub okrętowej, młyna lub miejsca składowego.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 14. lipca 1915.

Treść: (№ 197.—199.) 197. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia cen maksymalnych za skóry surowe i wyprawne. — 198. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania obrotu skórami bydlęcami i końskimi. — 199. Rozporządzenie, którym zakazuje się dodawania ciężaru skórze.

197.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, skarbu, robót pu- blicznych, rolnictwa, obrony kra- jowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 12. lipca 1915,

dotyczące ustanowienia cen maksymalnych za
skóry surowe i wyprawne.

Na zasadzie cesarskiego rozporządzenia z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zmieniając i uzupełniając rozporządzenie ministeryjne z dnia 26. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 140, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W miejsce ogłoszonych rozporządzeniem ministeryjnym z dnia 26. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 140, wykazów cen maksymalnych za skóry bydlęce i końskie, wstępują dołączone do niniejszego rozporządzenia wykazy I. i II.

§ 2.

Postanowienia tego rozporządzenia mają zastosowanie do istniejących zobowiązań dostawy

o tyle, o ile te w dniu wejścia w życie rozporządzenia nie są jeszcze wypełnione. Zamiast umówionych przytem cen, obowiązują ustanowione w rozporządzeniu ceny maksymalne.

§ 3.

Dla wymiaru kary, która ma być zastosowana według § 4. wymienionego rozporządzenia, ma być okolicznością obciążającą, gdy winny usiłował uchylić się od postanowień rozporządzenia obejściem jego przepisów. Nie czyni przytem różnicy, czy ktoś usiłował obejść przepisy żądając osobnych wynagrodzeń, zarachowując nadzwyczajne koszty, żądając w związku ze sprzedażą towaru o ograniczonej cenie, przyjęcia towarów, dla których ceny maksymalne nie są przepisane, po cenie, przewyższającej widocznie cenę targową, lub żądając dostarczenia takich towarów po cenie, widocznie niższej od ceny targowej, lub używając do tego innych środków.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 15. lipca 1915.

Georgi wlr.
Trnka wlr.
Zenker wlr.

Heinold wlr.
Schuster wlr.
Engel wlr.

Wykaz I.

Najwyższe ceny za skóry surowe.

A. Skóry bydłące.*)

a) Świeże i solone skóry.

Rodzaj i ciężar skór	Cena w koronach za kilogram surowej wagi			
	Klasa			
	I	II	III	IV
1. Jałowice (rasa niemiecka)				
do 22 $\frac{1}{2}$ kg	2·85	2·80	2·75	2·60
od 23 do 29 $\frac{1}{2}$ kg	2·82	2·77	2·72	2·57
od 30 do 39 $\frac{1}{2}$ kg	2·77	2·72	2·67	2·52
od 40 do 49 $\frac{1}{2}$ kg	2·72	2·67	2·62	2·47
od 50 kg wzwyż	2·65	2·60	2·55	2·40
2. Krowy i woły (rasa niemiecka)				
do 22 $\frac{1}{2}$ kg	2·85	2·80	2·75	2·60
od 23 do 29 $\frac{1}{2}$ kg	2·80	2·75	2·70	2·55
od 30 do 39 $\frac{1}{2}$ kg	2·72	2·67	2·62	2·47
od 40 do 49 $\frac{1}{2}$ kg	2·67	2·62	2·57	2·42
od 50 kg wzwyż	2·60	2·55	2·50	2·35
3. Byki (rasa niemiecka)				
do 22 $\frac{1}{2}$ kg	2·70	2·65	2·60	2·45
od 23 do 29 $\frac{1}{2}$ kg	2·65	2·60	2·55	2·40
od 30 do 39 $\frac{1}{2}$ kg	2·52	2·47	2·42	2·28
od 40 do 49 $\frac{1}{2}$ kg	2·42	2·37	2·33	2·18
od 50 kg wzwyż	2·23	2·18	2·13	1·98
4. Bawoły.				
do 39 $\frac{1}{2}$ kg	2·04	1·99	1·94	1·79
od 40 do 49 $\frac{1}{2}$ kg	1·94	1·89	1·84	1·69
od 50 kg wzwyż	1·79	1·74	1·69	1·45

*) Skóry dzikie (kipsy) nie podpadają pod ustanowienie cen maksymalnych.

b) ceny najwyższe suszonych skór bydlęcych wynoszą 2-4 kroć oznaczonych poprzednio najwyższych cen za skóry świeże.

c) ceny najwyższe skór jałowic, krów, wołów i byków bydła rasy węgierskiej, wynoszą o 15 h, zaś bydła bośniacko-hercegowińskiej rasy krajowej o 40 h mniej, niż najwyższe ceny za skóry bydła rasy niemieckiej.

d) Podział na klasy:

1. klasa. Skóry, odpowiadające dotychczasowym zwyczajom, przyjętym przy sprzedażach publicznych, urządzonych przez Spółkę kupiecką rzeźników, masarzy i rzeźników-grosistów, stow. rej. z o. p. w Pradze (I.).

2. klasa. Skóry, odpowiadające dotychczasowym zwyczajom, przyjętym w obrocie ze spółkami gospodarczymi wiedeńskich rzeźników.

3. klasa. Skóry, odpowiadające dotychczasowym zwyczajom, przyjętym w obrocie ze spółkami gospodarczymi budapeszteńskich rzeźników.

4. klasa. Inne skóry.

e) Dodatki:

Należytość za sól 3 h za kilogram skóry,
za bicie bez rogów 6% do ceny najwyższej

f) Odliczenia:

Zagnieżdżone miejscami robaki 3 K za skórę.

Dziura lub cięcie w głównej części 2 K za skórę.

Dziura lub cięcie poza główną częścią 1 K za skórę.

Silnie uszkodzone lub rozłazące się skóry podlegają osobnemu ocenieniu.

B. Skóry końskie.

	Długość skóry cm	Cena w koronach za sztukę łącznie z należytością za sól
a) Solone skóry końskie	175—199	24
	200—219	29
	220—239	35
	ponad 240	43

Długość skóry należy mierzyć od ucha do nasady ogona.

b) Suche skóry końskie za kilogram 4 K.

c) Odliczenia:

Dziura lub cięcie w głównej części 2 K za skórę.

Dziura lub cięcie poza główną częścią 1 K za skórę.

Silnie uszkodzone lub rozłazące się skóry podlegają osobnemu ocenieniu.

C. Postanowienia wspólne.

1. Ceny najwyższe obowiązują na miejscu składu łącznie ze zwykłym opakowaniem (osznurowaniem).

2. W handlu pośrednim można żądać cen najwyższych, oznaczonych pod A i B z dodatkiem 3%, w czem mieszczą się koszty przesyłki sprzedanych skór aż do stacji naładowania.

3. Producenti skóry wyprawnej mogą udzielić swym zakupującym (komisjonerom, agentom) osobną prowizję do 1%.

4. Procenty, żądane przy sprzedażach na raty, nie mogą przekraczać, licząc na rok, stopy procentowej eskontu wekslowego Banku austriacko-węgierskiego o więcej jak 2%.

5. Wymienione skóry surowe mogą być sprzedawane tylko na wagę (solone skóry końskie na sztuki).

Wykaz II.

Najwyższe ceny za skóry garbowane roślinnie i skombinowanie.

A. Skóry bydlęce.

Rodzaj		Ceny w koronach za kilogram	
Skóry blank (także kipsy blank) za całe lub połowy skór	mniej niż 4 mm grubości (także płyty piersiowe)	naturalne	15 ⁵⁰
		czarne	13 [—]
	4 do 5 mm grubości	naturalne	15 [—]
		czarne	12 ⁵⁰
Skóry podeszwiane (do 3 mm grubości*)	za całe lub połowy skór z bydła, bukatów, skórek cielęcych lub kipsów	14 [—]	
	z szyi lub avern	13 [—]	
Skóry wierzchnie (także z bukatów lub kipsów)	mniej niż 15 mm grubości	naturalne brunatne . . .	19 [—]
		czarne gładkie	18 [—]
		czarne ziarniste	17 [—]
	od 1·5 do 2·5 mm grubości	naturalne brunatne . . .	18 [—]
		czarne gładkie	17 [—]
		czarne ziarniste	16 [—]
ponad 2·5 mm grubości	naturalne brunatne . . .	16 ⁵⁰	
	czarne gładkie	15 ⁵⁰	
Skóry podeszwiane (nie ze skór byków lub bawołów)	Vache	w połowie lub całe . . .	11 [—]
		krupony	12 ⁶⁵
		karki	9 ⁸⁰
		avern	8 ⁹⁰
		w połowie lub całe . . .	12 [—]
	Terce, garbowane korą świerkową	krupony	13 ⁸⁰
		karki	10 ⁷⁰
		avern	9 ⁷⁰
		w połowie lub całe . . .	12 [—]
	Terce, trzykrotnie nasycane	krupony	14 ⁴⁰
		karki	10 [—]
		avern	9 [—]
w połowie lub całe . . .		12 [—]	

*) Miarodajna jest grubość w zwykłym odstępnie wymiarowym 10 cm od linii kroju, a mianowicie przez środek wzdłuż grzbietu, względnie (przy karkach i avern) brzucha.

Skóry podeszwiane ze skór byków i bawołów:

a) ze skór byków przy wszystkich garbowaniach		
pół skóry o	—50	} koron za kilogram niżej
krupony, karki lub avern	1.—	
b) ze skór krajowych lub zagranicznych bawołów przy wszystkich garbowaniach		
półskóry, krupony, karki i avern o	2.—	

Bendy arsenikowe za kilogram w koronach	10-50
Averny arsenikowe „ „ „ „	6-50

B. Skóra wyprawiona końska.

Skóra podpodeszwiana w całości za kilogram w koronach	12--
Karki końskie „ „ „ „	13-20
Zady końskie „ „ „ „	10-80

C. Postanowienia wspólne.

1. Powyższe ceny maksymalne odnoszą się do skór najlepiej garbowanych i przyrzadzonych. ze skór surowych, wolnych od cięć i prawie wolnych od cięć, bez piętna i bez robaków, co najwyżej z miejscami zagueżdżonymi i to zarosłymi robakami. Za pośledni towar należy zapłacić cenę odpowiednio zniżoną. Umowy, o ile one odbiegają od tego postanowienia na niekorzyść kupującego, są nieważne.

2. Ceny maksymalne, w których mieszczą się także koszty zwykłego opakowania lub osznurowania i przesyłki do stacyi naładowania. obowiązują tych, którzy skutecznie sprzedają dla producentów skóry.

3. W handlu en gros, to jest w rozumieniu tego rozporządzenia, w obrocie firm handlu skórami z odsprzedającymi, wielkimi przedsiębiorstwami przerabiania skór lub związkami drobnych przemysłowców, zajmujących się przerabianiem skóry, może być doliczany do cen najwyższych dodatek do 3%. Tu także mieszczą się koszty zwykłego opakowania lub osznurowania i przesyłki towaru aż do stacyi naładowania.

4. W drobnym handlu można żądać cen najwyższych pod A i B z dodatkiem do 10%.

5. Przy drobnej sprzedaży krajanej skóry (wycinków skóry) nie można żądać cen wyższych od tych, które wynikają z obliczenia, dokonanego na podstawie powyższych cen maksymalnych, w uwzględnieniu sposobu obliczenia cen, przyjętego dotąd dla poszczególnych części wycinkowych.

6. Procenty, żądane przy sprzedażach na raty, nie mogą przekraczać, licząc na rok, stopy procentowej, przyjętej w eskoncie wekslowym Banku austriacko-węgierskiego o więcej, jak o 2%.

7. Wymienione rodzaje skóry mogą być sprzedawane tylko na wagę.

198.**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrami spraw
wewnętrznych, robót publicznych
i obrony krajowej i za zgodą
Ministra wojny z dnia 12. lipca
1915,****dotyczące uregulowania obrotu skórami bydlęcami
i końskimi.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Skóry surowe bydlęce i końskie, do których mają zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 197, o cenach maksymalnych, mogą być puszczane w obrót tylko według postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Każdy, zajmujący się produkcją lub sprzedażą takich skór, ma, o ile nie znajdują zastosowanie przepisy wyjątkowe § 3., ofiarować do zakupienia T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu swe, istniejące w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia i urosłe do dnia 17. lipca 1915 zapasy tych skór, w tym ostatnim dniu, zaś później wyprodukowane i nabyte zapasy, co tydzień, to jest każdej soboty. Ten przepis obowiązuje bez względu na to, czy obowiązuje do oferty zaciągniął co do swych zapasów jakieś inne zobowiązania dostawy.

Oferty należy przesłać pocztą jako przesyłki polecane wymienionemu Towarzystwu poraz pierwszy dnia 17. lipca 1915, a następnie co tydzień każdej soboty, używając do tego druków, wyłożonych w Izbach handlowych i przemysłowych. Towarzystwo ma zwrócić stawiającemu ofertę należytość pocztową.

Stawiający ofertę jest wiązany swą ofertę przez dni 21, które rachuje się od dnia nadania oferty na pocztę. Jeśli nie otrzyma od Towarzystwa w ciągu tego terminu oświadczenia przyjęcia, może swobodnie rozrzucić zaofiarowanymi zapasami.

Jeśli Towarzystwo przyjmie ofertę, ma wydać w ciągu 8 dni po jej przyjęciu dalsze zarządzenia

co do dostawy towaru. Posiadacz skór winien stosownie do tych zarządzeń odesłać bezzwłocznie towar na koszt Towarzystwa do wskazanego mu przez nie miejsca, które uważać należy za miejsce dokonania interesu. Równocześnie ma on przesłać Towarzystwu:

1. Wykaz rodzaju i ciężaru pojedynczych przestanych sztuk, które należy oznaczyć w wykazie numerami bieżącymi;

2. Rachunek;

3. Dowody nadania przesyłki.

Towarzystwo ma bezzwłocznie po nadejściu załączników zapłacić sprzedającemu 50% ceny kupna, która się według tych załączników należy, zaś resztę należytości wyrównać w ciągu 14. dni po objęciu towaru.

Zresztą co do praw i obowiązków stron, zawierających umowę, obowiązują ogólne zasady prawne.

§ 3.

Odmienne od przepisów § 2. mogą być skóry, wymienione w § 1. puszczane w obrót w następujących przypadkach:

1. Trudniący się wyrąbem mięsa i rzeźnicy mogą oddawać i nadal swe zapasy tym, którym dostarczyli tych skór w czasie między 1. a 31. marca 1915;

2. Zakupujący skóry, którzy w czasie od 1. do 31. marca 1915 zajmowali się w sposób przemysłowy zakupianiem skór wymienionego rodzaju dla jednego i tego samego producenta skóry i to zakupianie dla tego samego producenta uprawiali dalej aż do czasu wejścia w życie tego rozporządzenia, mogą i dalej uskuteczniać dostawy dla tego producenta;

3. Handlarze surowych skór, dostawiający w czasie od 1. do 31. marca 1915 tym producentom skóry, którzy nie przerabiali w swem przedsiębiorstwie więcej, jak przeciętnie 50 sztuk na tydzień, mogą i nadal dostawać tym samym producentom skóry, dla ich przedsiębiorstwa potrzebne.

Na inne wyjątki można z powodów, zasługujących na uwzględnienie zezwolić na osobną prośbę, którą należy wnieść do Ministerstwa handlu.

§ 4.

Producenci skóry wyprawnej, którzy zamierzają sprzedać zapasy skór surowych wymienionego w § 1. rodzaju, mają je ofiarować do

zakupienia T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych. Co do dalszego załatwiania takiej oferty mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 2.

§ 5.

Celem oddania skór surowych mają producenti skóry wyprawnej podać do wiadomości wymienionego Towarzystwa poraz pierwszy do dnia 20. lipca 1915 a następnie każdorazowo do dnia 15. poprzedzającego miesiąca na każdy następujący miesiąc, swe (jednomiesięczne zapotrzebowanie, oznaczając rodzaj, ciężar i ilość potrzebnych skór surowych. Należy przytem wymienić dostawy, podjęte przez skuteczniającego zgłoszenie, które służą pośrednio lub bezpośrednio dostawom na cele wojenne i podać odnośną ilość dostawy.

§ 6.

Posiadacze skór surowych, obowiązani w myśl § 1. do oferty oraz ci, którzy są uprawnieni do dostawiania skór swym dotychczasowym odbiorcom, są uwolnieni od uskuteczniania przepisanych rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 4. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 53, zgłoszeń zapasów.

Producenci skór wyprawnych mają bezwzględnie podać do wiadomości Ministerstwa handlu nazwiska tych zakupujących, których zatrudniają nadal w myśl § 3., l. 2. Winni oni nadto uwidocznnić osobno zakupna, dokonane przez nich stosownie do postanowień § 3. w zgłoszeniach zapasów, jakie się ma uskutecznić w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 53.

§ 7.

Za działania wbrew przepisom tego postanowienia będą karać polityczne władze powiatowe I. instancji grzywnami do 5000 koron lub aresztem do 6. miesięcy, o ile te działania nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 15. lipca 1915.

Georgi wlr.
Trnka wlr.

Heinold wlr.
Schuster wlr.

199.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznymi, robót publicznych i obrony krajowej i za zgodą z Ministrem wojny z dnia 12. lipca 1915,

którem zakazuje się dodawania ciężaru skórze.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Dodawanie ciężaru skórze zapomocą materiałów, które ani nie służą do garbowania, ani nie są potrzebne do dalszego przerabiania skóry, jest zakazane.

Używanie materiałów obciążających, jak baryum, magnezyum, ołów, sole cynkowe i inne sole mineralne, dalej glukozy (brylantyny), dekstryny, melassy i innych materiałów organicznych, jest dozwolone tylko w całkiem małych ilościach w celu bielienia i apretury.

Również jest wzbronione nadmierne nasytanie skóry materiałami do garbowania lub tłuszczami.

§ 2.

Dająca się wykazać w popiele skóry ilość materiałów, nienależących do garbowania i nieorganicznych, nie może przewyższać 2% ciężaru bezzwzględnie suchej skóry.

Ogólny ubytek przy płukaniu przy tercach, garbowanych korą świerkową i tercach trzykrotnie nasycanych, nie może wynosić więcej jak 12%, zaś przy vache i innych rodzajach skóry podszwianej z wyjątkiem bawolich skór na podeszwy, więcej jak 16% ciężaru bezzwzględnie suchej skóry.

Zawartość tłuszczu nie może być wyższą, licząc również ponad ciężar bezzwzględnie suchej skóry, jak

23% przy naturalnej skórce blank i naturalnej brunatnej skórce wierzchniej,

27% przy czarnej skórce blank i czarnej, gładkiej skórce wierzchniej.

§ 3.

Do wykończenia takiej, obciążonej skóry, która jest już w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia wyrabiana lub wykończana, udziela się terminu aż do 21. sierpnia 1915. Po tym dniu nie można zatem już podejmować robót, służących nawet do wykończenia takiej skóry.

§ 4.

Każdy producent skóry winien począwszy od dnia 1. września 1915 zaznaczyć nieobciążony, puszczonej w obrót towar na każdej sztuce trwałym i czytelnym napisem jako „nieobciążone”. Napis ma również zawierać oznaczenie firmy producenta.

§ 5.

Producent skóry, który wbrew przepisom tego postanowienia dodaje skórze ciężaru, lub skórę obciążoną zaopatrzy napisem, przeznaczonym według § 4. tego rozporządzenia dla skóry nieobciążonej, będzie karany przez polityczną władzę po-

wiatową pierwszej instancji grzywną do 5000 koron lub aresztem do 6 miesięcy, o ile jego działanie nie podpada pod surowszy przepis karny.

Tej samej karze ulega ten, kto mając świadomość o okolicznościach, sprzeciwiających się temu zakazowi, pośredniczy w interesach, dotyczących obciążonej skóry lub w inny sposób w ich zawarciu współdziała.

Producent skóry, który wbrew przepisom § 4. tego rozporządzenia puszcza w obieg skórę nieobciążoną bez przepisanego powyżej oznaczenia, będzie karany przez polityczną władzę powiatową pierwszej instancji grzywną do 1000 koron.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.
Trnka wlr.

Heinold wlr.
Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIII. — Wydana i rozesłana dnia 17. lipca 1915.

Treść: (№ 200. i 201.) 200. Rozporządzenie w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 27. czerwca 1908, dotyczącego zaprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w niemieckiej Akademii technicznej w Pradze. — 201. Rozporządzenie, dotyczące zakazu używania niektórych materiałów, potrzebnych na cele lecznicze.

200.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwami robót publicznych i rolnictwa z dnia 3. lipca 1915

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 27. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 137, dotyczącego zaprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w niemieckiej Akademii technicznej w Pradze.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia zmienia się § 28. : 1 b i 3 rozporządzenia z dnia 27. czerwca 1908, Dz. u. p. Nr. 137, dotyczącego zaprowadzenia teoretycznych egzaminów państwowych dla wydziału zawodowego techniki kultury w niemieckiej Akademii technicznej w Pradze, jak następuje:

1. Książeczkę legitymacyjną, względnie dowód, że kandydat

b) uczęszczał na wszystkie przedmioty, o które rozchodzi się przy egzaminie zawodowym z techniki kultury (§ 27.) oraz przy egzaminach osobnych, wymienionych pod 3, a nadto na wykłady o zastosowaniu geodezyi w technice kultury i brał udział w odnośnych ćwiczeniach praktycznych.

3. Świadcstwo z conajmniej dostatecznym postępem ze złożenia egzaminów osobnych z następujących przedmiotów, a to: encyklopedyi budownictwa lądowego, nauki budownictwa rolniczego, nauki o prowadzeniu gospodarstw rolniczych, nauki o maszynach rolniczych, nauki administracyi i prawa, ustaw o komasacyi i melioracyi, prawa wodnego, wyższej geodezyi, zabudowania potoków górskich według zasad leśnictwa, mechaniki budowniczej i uprawy łąk.

Hussarek wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

201.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem handlu z dnia 15. lipca 1915,

dotyczące zakazu używania niektórych materiałów, potrzebnych na cele lecznicze.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania nadzwyczajnych stosunków, spowodowanych przez stan wojenny, co następuje:

§ 1.

Właścicielom jednego z koncesyonowanych na zasadzie § 15., punkt 14., ustawy z dnia

5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, przemysłów wolno używać podanych poniżej artykułów leczniczych do wyrabiania przeznaczonych na publiczną sprzedaż w aptekach przetworów farmaceutycznych tylko o tyle, o ile producenci posiadają już potrzebne zapasy:

Alkaloidy opium (morfina i kodeina),
 kokaina i jej sole,
 kamfora (naturalna i sztuczna),
 balsam perowiański i zastępujące go sztuczne preparaty,
 olej rycynusowy,
 korzenie hydrastis, ipekakuana i senega,
 lanolina,
 sole bismutowe,
 jod i sole jodowe,
 brom i sole bromowe,
 kwas borowy i borany.

§ 2.

Wyjęte od zakazu § 1. jest wyrabianie sprzedawanych w aptece preparatów leczniczych, objętych wydaniem farmakopei austriackiej, oraz sterylizowanych płynów do iniekcji, kapsułek i tabletek, które zawierają wymienione w § 1. leki bez zmieszania z innym skutecznym składnikiem w oznaczonych dawkach.

§ 3.

Za przekroczenia tego rozporządzenia będzie karała polityczna władza powiatowa grzywną do 500 K lub aresztem do jednego miesiąca.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi natychmiast w życie.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIV. — Wydana i rozesłana dnia 22. lipca 1915.

Treść: (M 202. i 203.) 202. Rozporządzenie, dotyczące składu i zakresu działania głównej Komisji miar i wag. — 203. Rozporządzenie, dotyczące nżywiania zboża i produktów mlewa na karmę.

202.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 19. lipca 1915, dotyczące składu i zakresu działania głównej Komisji miar i wag.

Na zasadzie artykułów X. i XX. ustawy z dnia 23. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 16. z r. 1872, zmienia się postanowienia o organizacyi głównej Komisji miar i wag, obwieszczone rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111 i ogłasza co następuje:

§ 1.

Główna Komisya miar i wag, jako najwyższy organ techniczny dla miar i wag, ma normować wszystkie sprawy, dotyczące technicznej strony cechownictwa oraz czuwać nad tem, by w cechownictwie stosowano jednostajne zasady.

Komisya podlega Ministrowi robót publicznych i ma swą siedzibę w Wiedniu.

§ 2.

Główna Komisya miar i wag składa się z prezydenta, wiceprezydenta i przydanych członków.

Prezydenta i wiceprezydenta mianuje na okres pięcioletni cesarz na wniosek Ministra robót publicznych.

Prezydent i wiceprezydent muszą stale mieszkać w Wiedniu.

Przydanych członków powoływa — również na okres pięcioletni — Minister robót publicznych na wniosek prezydenta.

Skład komisyi ogłasza się każdym razem urzędownie.

Główna Komisya miar i wag zbiera się co najmniej raz w roku na wspólne obrady w Wiedniu.

Wiceprezydent i inni przydani członkowie nie pobierają za swe trudy — z wyjątkiem wypadku, objętego § 5. — żadnego osobnego wynagrodzenia; o ile jednak nie mieszkają stale w Wiedniu otrzymują z powodu udziału w pleuarnem posiedzeniu dyety i koszta podróży, odpowiadające szóstej klasie rangi urzędników państwowych, o ile odnośni funkcyonaryusze nie mają prawa do wyższej należytości.

§ 3:

Uchwałom członków głównej Komisji miar i wag zastrzeżone są wszelkie sprawy techniczne zasadniczej natury, odnoszące się wogóle do miar i wag oraz do służby cechowniczej, w szczególności zaś zmiany ordynacyi cechowniczej z dnia 19. grudnia 1872, Dz. u. p. Nr. 171, wraz z wydanymi do niej dodatkami, instrukcyi dla urzędów miar i wag i rozstrzyganie o dopuszczeniu nowych przyrządów mierniczych do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania w celu używania ich w publicznym obrocie.

§ 4.

Uchwały członków komisji przychodzą do skutku albo przez głosowanie na plenarnem zebraniu, które ma zwołać prezydent, albo też przez oddanie opinii na piśmie. Do ważności uchwał na plenarnem zebraniu potrzeba absolutnej większości głosów obecnych członków komisji.

Przy głosowaniu w drodze pisemnej rozstrzyga większość oddanych w określonym terminie głosów, chyba że przynajmniej dwóch członków zażąda ustnego głosowania.

Prezydent ma głos tylko w razie równości głosów i w przypadku tym rozstrzyga głos prezydenta.

§ 5.

W rękę prezydenta spoczywa naczelne kierownictwo spraw technicznych, które na zasadzie postanowień poprzedzającego § 3. zastrzeżone są uchwałą członków głównej Komisji miar i wag; on podpisuje wszystkie pisma stosowywane do członków komisji.

Prezydent przedkłada Ministerstwu robót publicznych potrzebne wnioski co do ogłaszania uchwał głównej Komisji miar i wag i podpisuje odnośne przepisy, ogłaszane w Dzienniku ustaw państwa.

Kierownictwu prezydenta zastrzeżone są dalej wszystkie te sprawy, które stanowią przedmiot ogłoszeń w dzienniku rozporządzeń dla spraw miar i wag, bez względu na to, czy one są od uchwał członków komisji zależne lub nie. Prezydent podpisuje zatem także wszystkie publikacje, zamieszczane w dzienniku rozporządzeń dla spraw miar i wag.

Za zgodą Ministerstwa robót publicznych może prezydent powierzyć wygotowanie osobnych technicznych opinii poszczególnym członkom komisji, przynajmniej im od przypadku do przypadku odpowiednie wynagrodzenie.

W przypadku niemożności spełniania obowiązków przez prezydenta obejmuje jego czynności wiceprezydent.

§ 6.

Kierownictwo bieżących spraw służby cechowiczej spoczywa co do spraw technicznych w rękę urzędnika technicznego, któremu Minister robót publicznych powierzył kierownictwo technicznej służby przy głównej Komisji miar i wag, co do spraw administracyjnych w rękach urzędnika prawno-administracyjnego, przydzielonego przez Ministra robót publicznych do głównej

Komisji miar i wag w celu kierownictwa służbą administracyjną.

Każdemu z tych urzędników dodany jest personal, potrzebny do pełnienia służby. Urzędników administracyjnych i rachunkowych przydziela Ministerstwo robót publicznych.

Obydwaj kierujący urzędnicy biorą udział w plenarnych zebraniach. Przydzielonych im urzędników można przyzywać na zebranie plenarne w charakterze referentów. Nie przysługuje im jednak prawo głosowania.

Każdy z wymienionych wyżej urzędników ma prawo rozporządzania funduszami w ramach kredytów, przyzwoleń na cechownictwo i z zachowaniem szczegółowych przepisów pod względem rachunkowości.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; równocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1904, Dz. u. p. Nr. 111.

Truka wlr.

203.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i handlu z dnia 21. lipca 1915,

dotyczące używania zboża i produktów mlewa
na karmę.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rolnicy i inni posiadacze zwierząt mogą pomimo zajęcia, zarządzanego § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, używać stosownie do podanych niżej przepisów

1. pośladu,
2. owsa,
3. kukurydzy,
4. jęczmienia

na karmę i oddawać je w tym celu młynom do przesrutowania.

§ 2.

Przy młóćce i czyszczeniu nie można uzyskiwać więcej pośladu, jak 5% całej wymłóconej ilości.

Użycie pośladu na karmę nie ulega żadnemu ograniczeniu.

§ 3.

Ustanowiona rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 11. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 116, ilość zużycia przeciętnie 1 kg owsa dziennie na każdego konia, obowiązuje aż do dalszego zarządzenia.

§ 4.

Używanie na karmę kukurydzy, pochodzącej z nowego żniwa, nie ulega żadnemu ograniczeniu.

§ 5.

Rolnicy mogą użyć na karmę dla własnego bydła najwyżej jedną ćwierć tej ilości zżętego we własnym gospodarstwie jęczmienia, jaka pozostanie po odliczeniu od ogólnej produkcji ilości potrzebnej na zasiew.

Minister rolnictwa może pozwolić na wniosek politycznej władzy krajowej na wyjąłki dla poszczególnych krajów lub części krajów, jeśli zostanie udowodnione, że zżęte tam ilości jęczmienia są nieznaczne i bezwarunkowo producentowi potrzebne na karmę dla własnego bydła.

§ 6.

O ile rolnicy nie czynią w pełni użytku z zakreszonych w §§ 2. do 5. uprawnień dotyczących karmy, mogą pozostałe ilości wymienionych tam rodzajów plonu sprzedać tylko za pośrednictwem Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 7.

Pozostałymi w ten sposób ilościami pośladu, owsa, kukurydzy i jęczmienia, oraz temi, objętymi prócz tego przez Wojenny zakład obrotu zbożem ilościami owsa i jęczmienia, które pozostaną po zaspokojeniu zapotrzebowania zarządu wojskowego i przemysłów, przerabiających zboże, rozporządza Wojenny zakład obrotu zbożem według wskazówek Ministra rolnictwa.

§ 8.

Odpadłe przy wymielaniu otręby tego zboża, które według § 3., punkt 1., lit. a, rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915,

Dz. u. p. Nr. 167, wolno przedsiębiorcom gospodarstw rolnych zużywać, pozostawia się tym ostatnim do użycia na karmę.

Producentom zboża, dostarczonego Wojennemu zakładowi obrotu zbożem, należy się połowa tej ilości otrąb, która według przepisów o wymielaniu odpowiada ilości dostarczonego zboża.

Minister rolnictwa może na wniosek politycznej władzy krajowej postanowić dla poszczególnych krajów lub części krajów, wykazujących szczupłą produkcję zboża, że producentom tego ostatniego można pozostawiać także wydatniejszy udział w otrębach za zboże, dostarczone Wojennemu zakładowi obrotu zbożem.

Przy dostarczeniu zboża Wojennemu zakładowi obrotu zbożem otrzymuje producent od pełnomocnika tego zakładu kartę na prawo poboru, w której należy podać w cyfrach należącą się ilość otrąb.

§ 9.

Całą pozostałą ilością otrąb rozporządza Wojenny zakład obrotu zbożem według wskazówek Ministra rolnictwa.

Obowiązuje przytem jako zasada, że cały zapas należy stosownie do zapotrzebowania, wypośredkowanego przy współdziałaniu głównych korporacji rolniczych i innych fachowych związków rozdzielić na poszczególne kraje i w każdym z nich oddać posiadaczom zwierząt.

Przy przyjmowaniu zgłoszeń zapotrzebowania należy tych posiadaczy zwierząt, którzy pobrali już otręby stosownie do § 8., uwzględnić tylko o tyle, o ile chodzi o zwiększone, niezaspokojone jeszcze, a dające się stwierdzić zapotrzebowanie.

§ 10.

Wojenny zakład obrotu zbożem może przekazać pobieranie otrąb poszczególnym konsumentom bezpośrednio przy oznaczonych młynach, lub pobieranie może być uskuteczniane na zarządzenie Wojennego zakładu obrotu zbożem za pośrednictwem gmin, które mają zbierać zgłoszenia zapotrzebowania, lub wspólnie w inny stosowny sposób.

§ 11.

Posiadacze zwierząt, którzy nie potrzebują na karmę we własnym gospodarstwie zażądaną ilość otrąb, mogą sprzedać ją tylko za pośrednictwem Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 12.

Sprzedaż otrąb jest dozwolona tylko tym osobom, które zostaną do tego przeznaczone przez Wojenny zakład obrotu zbożem.

Prócz posiadaczy zwierząt, fabryk artykułów pastewnych, przedsiębiorstw używających otrąb i sprzedawców, wyznaczonych przez Wojenny zakład obrotu zbożem, nie może nikt trzymać zapasów otrąb.

Wszystkie nieprawnie trzymane zapasy spadają na rzecz państwa.

§ 13.

Do używania otrąb w celu wyrabiania artykułów pastewnych potrzebne jest zezwolenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrem handlu.

§ 14.

Cena za cetnar metryczny produkowanych w krajach tutejszych otrąb nie może przekraczać 17 koron. Ta cena obowiązuje na stacyi naładowniczej młyna i zawiera kosztu transportu do tej stacyi i kosztu naładowania. Obowiązuje bez worka przy zapłacie w gotówce.

§ 15.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu tego rozporządzenia.

§ 16.

O ile nie znajdują zastosowania postanowienia § 32. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, będą polityczne władze powiatowe karały za przekroczenia tego rozporządzenia grzywną do 2000 koron lub aresztem do trzech miesięcy, zaś przy okolicznościach obciążających grzywną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeśli przekroczenia dopuści się osoba, wykonująca przemysł, można prócz tego, o ile zachodzą warunki § 133. b, ustęp 1., lit. a ustawy przemysłowej, zarządzić odebranie uprawnienia przemysłowego.

§ 17.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia, co do postanowień o otrębach z dniem 15. sierpnia 1915.

Z dniem 15. sierpnia 1915 uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 58.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCV. — Wydana i rozesłana dnia 23. lipca 1915.

Treść: (Nr 204. i 205.) 204. Rozporządzenie, dotyczące obrotu nasieniem. — 205. Rozporządzenie, którym zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. listopada 1914, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót mąki.

204.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu z dnia 22. lipca 1915, dotyczące obrotu nasieniem.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Dobrowolna sprzedaż oryginalnego nasienia, w szczególności pszenicy, żyta, jęczmienia i owsa jest dozwolona tym hodowcom, których Minister rolnictwa upoważni do tego na wniosek korporacji rolniczej lub c. k. Stacji kontroli nasion w Wiedniu i poda do Wojennego zakładu obrotu zbożem.

Sprzedaż następuje w imieniu Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 2.

Ci hodowcy mogą domagać się za oddane na sprzedaż oryginalne nasienie, prócz oznaczonej w rozporządzeniu z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 196, ceny objęcia, także dodatku do 15 koron za cetnar metryczny.

§ 3.

Sprzedaż oryginalnego nasienia może nastąpić tylko w pakunkach plombowanych (workach itp.).

Do uskutecznienia plombowania są uprawnione tylko te zakłady, które wyznaczy Minister rolnictwa. On ustanawia także należności za uskutecznienie plombowania i w razie potrzeby także koszta podróży plombującego organu.

Tę należność, jakoteż policzalne koszta podróży plombującego organu ma ponosić hodowca.

§ 4.

Każdy sprzedający winien o pozbyciu oryginalnego nasienia donieść najpóźniej w ciągu trzech dni istniejącej w kraju filii Wojennego zakładu obrotu zbożem, wymieniając nazwisko kupującego.

§ 5.

Pierwszy plon uprawy gatunków hodowlanych, lub uznane nasienie oznaczonych w § 1. gatunków, może posiadacz sprzedać przez Wojenny zakład obrotu zbożem zgłoszonym u tego ostatniego kupującym, o ile dostarczy dowodu przez instytucję, wyznaczoną w tym celu przez Ministra rolnictwa, że zboże, sprzedawane jako nasienie, w zupełności tym wymogom odpowiada.

§ 6.

Na podstawie oferty kupującego, którą się ma przedłożyć Wojennemu zakładowi obrotu zbożem,

może posiadacz domagać się za nasienie po myśli § 5. prócz ceny objęcia, ustanowionej rozporządzeniem z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 196, do 15. października 1915 przy zbożu ozimem, a do 15. kwietnia 1916 przy zbożu jareni lub pszenicy przewódce, dodatku aż do 6 koron za cetnar metryczny.

§ 7.

Za przekroczenia tego rozporządzenia będą polityczne władze powiatowe karały grzywną do dwu tysięcy koron, lub aresztem do trzech miesięcy, zaś przy okolicznościach obciążających, grzywną do pięciu tysięcy koron, lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

205.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rol- nictwa, spraw wewnętrznych i skar- bu z dnia 22. lipca 1915,

którem zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324,

dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót mąki.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Artykuł I.

W § 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczącego produkcji i wprowadzania w obrót mąki, w brzmieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 92, należy jako nowy, drugi ustęp, wstawić:

Wojenny zakład obrotu zbożem może wydawać co do wytwarzanych na jego zlecenie produktów mlewa zarządzenia, odmienne od postanowień tego rozporządzenia.

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVI. — Wydana i rozesłana dnia 24. lipca 1915.

Treść: (№ 206. i 207.) 206. Rozporządzenie, dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w rośliny strączkowe. — 207. Obwieszczenie, dotyczące warunków obrotu nasieniem.

206.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 23. lipca 1915, dotyczące zabezpieczenia zaopatrzenia w rośliny strączkowe.

Na zasadzie § 38. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, dotyczącego zabezpieczenia zaopatrzenia w zboże i mąkę, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Tutejszokrajowe rośliny strączkowe, pochodzące ze żniwa z roku 1915, w szczególności groch, soczewica i fasola wszelkiego rodzaju, których nie używa się jako zielonej jarzyny, są z chwilą oddzielenia od gruntu zajęte na rzecz państwa.

Także istniejące jeszcze dnia 1. sierpnia 1915 zapasy starych roślin strączkowych wspomnianych gatunków, o ile te zapasy nie znajdują się w posiadaniu zarządu wojskowego lub Wojennego zakładu obrotu zbożem, zajmuje się w tym dniu na rzecz państwa.

Posiadacze zajętych roślin strączkowych są obowiązani starać się o ich zachowanie.

§ 2.

Zajęcie ma to znaczenie, że zajętych roślin strączkowych (§ 1.), nie wolno przerabiać, zużyć, oddać na karmę, ani sprzedać dobrowolnie lub przymusowo, o ile nie zostały tem rozporządzeniem lub innymi osobnymi przepisami wydane inne zarządzenia.

Czynności prawne, zawarte wbrew temu zakazowi, są nieważne.

§ 3.

O ile Ministerstwo spraw wewnętrznych nie wyda co do używania roślin strączkowych innych zarządzeń, mogą pomimo zajęcia

1. posiadacze zajętych roślin strączkowych użyć je na wyżywienie osób, należących do jego domu (gospodarstwa domowego) łącznie z tymi robotnikami i funkcjonaryuszami, którym wolny wikt lub rośliny strączkowe należą się jako zapłata, jakoteż użyć do zasiewu,

2. ci, którzy dostarczają w sposób przemysłowy roślin strączkowych osobom trzecim za zapłata, dostarczać tych roślin ze zbiorów wcześniejszych,

3. instytucje, którym władza poruciła apro wizacyę, obrócić swe zapasy na konsumcyę.

§ 4.

Zresztą należy do roślin strączkowych zastosować analogicznie przepisy §§ 4. do 37. i 39., ustęp ostatni rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

207.

Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 23. lipca 1915,

dotyczące warunków obrotu nasieniem.

Na zasadzie rozporządzenia z dnia 22. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 204, ogłasza się:

Hodowcy oryginalnego nasienia, chcący zrobić użytek z zezwolenia na dobrowolną sprzedaż, udzielonego w § 1. rozporządzenia, mają wnieść podania do Ministerstwa rolnictwa przez korporację rolniczą (Radę kultury krajowej, Towarzystwo rolnicze itp.) lub przez Stację kontroli nasion w Wiedniu i w tem podaniu, prócz dokładnego wymienienia miejsca kultury (miejscowości, poczty i stacyi naładawczej), podać rodzaj, jakość i przybliżoną ilość nasienia.

Upoważnienie Ministerstwa rolnictwa zostanie hodowcom nasion bezpośrednio przesłane.

Hodowca ma z odwołaniem się na to upoważnienie zwrócić się do zakładów, powołanych do plombowania, o uskutecznienie tego ostatniego.

Jako takie zakłady, które w myśl § 3. rozporządzenia są wyłącznie uprawnione do plombowania, wyznacza się przedewszystkiem:

Dla Austrii niższej, wyższej i Solnogradu c. k. Stację kontroli nasion w Wiedniu.

Dla Styrii Krajową stację doświadczalną rolniczo-chemiczną i kontroli nasion w Gracu.

Dla Krainy Krajowy zakład doświadczalny rolniczo-chemiczny i badania środków spożywczych w Lublanie.

Dla Karyntyi Krajowy zakład doświadczalny i badania środków spożywczych w Celowcu.

Dla Tyrolu Krajową stację doświadczalną chemiczno-rolniczą w San Michele, względnie

supletorycznie, zakład przeznaczony dla Przedarulanii.

Dla Przedarulanii Zakład doświadczalny chemiczno-rolniczy i badania środków spożywczych kraju Przedarulanii w Bregencyi.

Supletorycznie także dla Tyrolu.

Dla Pobrzeża c. k. Stację doświadczalną chemiczno-rolniczą w Gorycyi, obecnie w Lincu.

Dla Dalmacyi c. k. Zakład rolniczy naukowo-doświadczalny w Spalato.

Dla Czech Stację kontroli nasion centralnego Kollegium Rady kultury krajowej w Pradze.

Dla Moraw i Śląska Krajowy morawski rolniczy zakład doświadczalny w Bernie.

Dla Galicyi Krajową rolniczo-botaniczną stację doświadczalną we Lwowie, której każdorazową siedzibę poda się w kraju do wiadomości osób interesowanych.

Dla Bukowiny Krajową stację kontroli nasion w Czerniowcach.

Należytości, przypadające za plombowanie (plombę, cedułki i atest), ustanawia się w kwocie 10 h od każdego pakunku (worka itp.).

Dla policzalnych kosztów podróży organu plombującego są miarodajne odpowiednie przepisy, obowiązujące dla danego zakładu.

Te same zakłady są upoważnione do wystawienia poświadczenia, przewidzianego w § 5. rozporządzenia (pierwszy plon oryginalnych gatunków kultywowanych).

Poświadczenie uznanego nasienia przysługuje komisjom uznawczym dla nasion, istniejącym w Austrii niższej i wyższej i na Morawach.

Przy staraniu się o te poświadczenia winien gospodarz, uprawiający kulturę nasion, podać dokładnie rodzaj, jakość i ilość nasienia i przedłożyć prócz tego wszystkie dla żądanego dowodu potrzebne załączniki.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVII. — Wydana i rozestana dnia 25. lipca 1915.

Treść: № 208. Rozporządzenie cesarskie o odnowieniu i sprostowaniu granic (druga częściowa nowela do powszechnej księgi ustawy cywilnej).

208.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 22. lipca 1915

o odnowieniu i sprostowaniu granic (druga częściowa nowela do powszechnej księgi ustawy cywilnej).

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

Artykuł I.

Celem zmiany i uzupełnienia postanowień powszechnej księgi ustawy cywilnej (p. ks. u. c.) o odnowieniu i sprostowaniu granic, wydaje się następujące postanowienia:

§ 1.

§ 850. p. ks. u. c. otrzymuje nagłówek: „Odnowienie i sprostowanie granic“ i opiewać będzie:

Jeżeli znaki graniczne między dwoma gruntami z jakichkolwiek przyczyn zostały tak uszkodzone, iż mogłyby się stać zupełnie nie do rozpoznania, lub jeżeli granic istotnie nie można rozeznaczyć, albo są sporne, natenczas każdy z sąsiadów ma prawo żądać sądowego odnowienia lub sprostowania granic. W tym celu należy wezwać sąsiadów

do rozprawy w postępowaniu niespornem z tem oznajmieniem, że mimo niestawiennictwa wezwanego granica będzie ustalona i oznaczona.

§ 2.

§ 851. p. ks. u. c. będzie opiewać:

Jeżeli granice stały się rzeczywiście nie do rozpoznania, albo sporne, natenczas ustalone będą podług ostatniego spokojnego stanu posiadania. Jeżeli tego stanu ustalić nie można, podzieli sąd przestrzeń sporną wedle słusznego uznania.

O ile każdej stronie pozostaje zastrzeżone dochodzić swego silniejszego prawa w drodze procesu, będzie postanowione odrębnie.

§ 3.

§ 853. p. ks. u. c. będzie opiewać:

Koszta postępowania ponoszą sąsiedzi w miarę swych linii granicznych. Wnioskodawca ma ponosić koszta postępowania, jeżeli się z rozprawy okaże, że odnowienie lub sprostowanie granic było niepotrzebne, gdyż granica nie była sporna albo była dostatecznie rozeznalną, albo, gdyż inni interesowani byli gotowi do pozasądowego oznaczenia granic. Koszta zastępstwa ma ponosić sam zastępiony.

Jeżeli postępowanie spowodowane zostało naruszeniem spokojnego posiadania, natenczas może sąd nałożyć koszta w całości lub części na tę stronę, która spowodowała spór.

§ 4.

Jeżeli granicę ustala się wedle § 851. p. ks. u. c., winien sąd równocześnie orzec, czy wartość spornej przestrzeni przenosi kwotę stu koron. Jeżeli to zachodzi, natenczas zastrzega się każdej stronie dochodzić swego silniejszego prawa w drodze procesu.

Rekursy przeciw rozstrzygnięciom sądu drugiej instancji w postępowaniu celem odnowienia i sprostowania granic są niedopuszczalne.

§ 5.

Powyzsze postanowienia nie mają zastosowania do rozpraw, dotyczących odnowienia lub sprostowania granic, które wskutek wniesienia podania lub pozwu zawisły już u sądu właściwego przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

Artykuł II.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia cesarskiego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego polecam Memu Ministrowi sprawiedliwości a to w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 22. lipca 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCVIII. — Wydana i rozestana dnia 25. lipca 1915.

Treść: № 209. Rozporządzenie całego Ministerstwa, którem wprowadza się przymus paszportowy dla mieszkańców okręgu wyższego sądu krajowego we Lwowie.

209.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 24. lipca 1915,

którem wprowadza się przymus paszportowy dla mieszkańców okręgu wyższego sądu krajowego we Lwowie.

Z odwołaniem się na rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, o zawieszeniu 8., 9., 10., 12. i 13. artykułu państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywateli państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się na zasadzie § 8. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, wskutek uchwały całego Ministerstwa następujące ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

§ 1.

Każdy, udający się z terytorium, leżącego w okręgu wyższego sądu krajowego we Lwowie do terytorium, leżącego w okręgu wyższego sądu krajowego w Krakowie lub do innego terytorium królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, jest obowiązany wykazać się należyty m paszportem podróży według rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11.

Inne dokumenta podróży, jakoto karty legitymacyjne, książki robotnicze, książki służbowe i karty paszportowe, wychodzą dla tych podróżujących z użycia.

§ 2.

W przypadkach, w których wystaranie się o paszport nie jest możliwe, zastrzega się naczelnikowi kraju pozwolić w porozumieniu z wojskowym komendantem terytorjalnym na uznawanie innych urzędowych papierów za wystarczający dokument.

§ 3.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą karane według § 6. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11, którem wydano ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 26. lipca 1915.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCIX. — Wydana i rozesłana dnia 27. lipca 1915.

Treść: № 210. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania obrotu rzepakiem, rzepikiem, olejem rzepakowym i makuchem.

210.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, spraw wewnętrznych i kolei żelaznych z dnia 25. lipca 1915,

dotyczące uregulowania obrotu rzepakiem, rzepikiem, olejem rzepakowym i makuchem.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Zajęcie.

§ 1.

Rzepak i rzepak, pochodzący z tutejszokrajowego zbioru z roku 1915, są zajęte na rzecz państwa. Co do zasiewów, w chwili ogłoszenia tego rozporządzenia jeszcze nie zżętych, rozpoczyna się zajęcie z chwilą oddzielenia od gruntu. Wyjęte są od tego zajęcia zapasy, znajdujące się w posiadaniu państwa lub zarządu wojskowego.

§ 2.

Zajęcie ma ten skutek, że zajęte towary nie mogą być przerobione, zużyte, oddane na karinę, ani też dobrowolnie lub przymusowo sprzedane, o ile nie wydano w tem rozporządzeniu lub

innemi osobnemi postanowieniami Ministerstw handlu lub rolnictwa innych zarządzeń. Czynności prawne, sprzeciwiające się zakazowi, są nieważne.

§ 3.

Pomimo zajęcia mogą

1. przedsiębiorcy gospodarstw rolnych używać ilości, odpowiadających ich gospodarczym stosunkom, do zasiewu;
2. fabryki oleju przerabiać znajdujące się w ich posiadaniu zapasy na olej rzepakowy.

§ 4.

Do objęcia zajętych towarów przeznaczają się Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu w Wiedniu. Ten ostatni jest obowiązany zakupić zajęte towary i bezzwłocznie odebrać. Posiadacz zajętych towarów jest obowiązany sprzedać je Austriackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu po oznaczonych cenach i warunkach (§ 5.), o ile towary te nie mają mu być pozostawione stosownie do tego rozporządzenia lub do innych, wydanych na jego podstawie zarządzeń.

§ 5.

Cena objęcia wynosi za rzepak 46 K za 100 kg, za rzepak 44 K za 100 kg, za każdym razem na miejscu stacji kolejowej, położonej najbliżej miejsca składowego zapasów, w workach, należących do kupującego i za gotówkę, przy okazaniu urzędowego kolejowego poświadczenia nadania (duplikat listu przewozowego).

W razie gdy towar nie odpowiada wymogom zwyczajów kupieckich i umowa o odpowiednie zniżenie ceny nie przyjdzie do skutku, wówczas rozstrzyga o cenie, jeśli miejsce przechowania towaru znajduje się w kraju, w którym istnieje giełda dla produktów rolniczych, sąd rozjemczy tej giełdy, w przeciwnym razie sąd rozjemczy tej izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu znajduje się miejsce przechowania towaru.

§ 6.

Posiadacze zajętych zapasów rzepiku i rzepaku są obowiązani aż do objęcia przechować te zapasy i utrzymać je. Niewymłócone zapasy należy wymłócić najdalej do dnia 30. listopada 1915.

§ 7.

Skuteczność zajęcia kończy się

1. z chwilą dozwolonego użycia lub sprzedaży;
2. przez przymusowe odebranie.

Wymłócona słoma nie podlega żadnemu ograniczeniu obrotu.

§ 8.

Przesyłki rzepiku i rzepaku mogą być tylko wtedy przyjmowane do przewozu przez przedsiębiorstwa kolejowe lub okrętowe, jeśli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie transportowe, wystawione przez Ministerstwo handlu według wyznaczonego wzoru.

Dla przesyłek zarządu wojskowego i przesyłek z poza granicy celnej i z Węgier nie wymaga się tego rodzaju poświadczeń transportowych.

Postanowienia te nie dotyczą przesyłek, które już dostawiono do zakładu przewozowego.

Odebranie przymusowe.

§ 9.

Gdy posiadacz wzbrania się sprzedać swe zajęte zapasy rzepiku i rzepaku Austriackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu, winna polityczna władza I. instancyi, w której okręgu znajdują się zapasy. orzec o obowiązku oddania zapasów i w razie potrzeby zarządzić ich przymusowe odebranie. Orzeczenie jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują prawa do zapasów.

§ 10.

Przy przymusowym odebraniu zapasów należy odliczyć od ceny objęcia 10%. Gdy posiadacz lub jego miejsce pobytu nie są znane, lub gdy cena ma służyć na zaspokojenie roszczeń osób trzecich, powstałych z praw rzeczowych, należy cenę złożyć w sądzie.

§ 11.

Odebrane przymusowo zapasy winien ostatni ich posiadacz przechować i utrzymać bezpłatnie aż do odtransportowania.

Przerabianie zapasów.

§ 12.

Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu winien zakupione przez siebie, zajęte zapasy rzepiku i rzepaku oddawać po cenach zakupna i to wyłącznie tym producentom oleju rzepakowego, których mu wskaże Ministerstwo handlu. Oddanie poszczególnym producentom oleju winno nastąpić w stosunku ilości, który oznaczy także Ministerstwo handlu.

Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu winien jednakże zatrzymać z całej łącznej zakupionej ilości do dnia 15. września 1915 15%, co najmniej jednak 80 wagonów (8000 cetnarów metrycznych) w celu ewentualnego użycia na zasiew. Prośby o pozostawienie nasienia należy wnosić do Ministerstwa rolnictwa przez wymieniony bank.

Producenci oleju rzepakowego, którzy przed ukazaniem się tego rozporządzenia pobrali już rzepik lub rzepak, pochodzący z tutejszokrajowego zbioru 1915 roku, mogą być wezwani przez Ministerstwo handlu do pozostawienia części tych zapasów Austriackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu.

Cenę objęcia ustanawia w tym wypadku definitywnie w braku dobrowolnej ugody Ministerstwo handlu według fachowego uznania.

§ 13.

Prośbę o przyjęcie w poczet tych producentów oleju rzepakowego, którym Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu ma przydzielić rzepik lub rzepak, należy wnieść wprost do Ministerstwa handlu najpóźniej w 8 dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia. Do tej prośby należy dołączyć wykaz przerobionej w krajach tutejszych przez odnośnego producenta oleju rzepakowego w ostatnich trzech latach ilości rzepiku i rzepaku.

§ 14.

Producenci oleju rzepakowego, którzy posiadają rzepik i rzepak, pochodzący ze żniwa tutejszo-krajowego z roku 1915, są obowiązani przerobić bezzwłocznie te nasiona olejne w swych tutejszo-krajowych przedsiębiorstwach przez wytłoczenie hydrauliczne na olej rzepakowy średniej jakości w ilości, jaką można uzyskać przy odpowiedniem postępowaniu.

§ 15.

Producenci oleju mają oddać do rozporządzenia Austriackiego banku kontrolnego dla przemysłu i handlu wyrobione każdorazowo z tutejszo-krajowego zbioru rzepiku i rzepaku z roku 1915 w następujących maksymalnych cenach:

olej rzepakowy 170 K za 100 *kg*,
makuch 22 K za 100 *kg*.

Gdy ilości zajętego rzepiku i rzepaku, dostarczone Austriackiemu bankowi kontrolnemu, osiągną do dnia 30. listopada 1915 łączną ilość 1000 wagonów (100.000 cetnarów metrycznych), wówczas zniża się cena maksymalna za makuch na 20 K za 100 *kg*. W tym wypadku zwróci Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu Ministerstwu rolnictwa lub tej instytucji, którą ono wyznaczy, za makuch sprzedany już przez ten bank po cenie wyższej niż 20 K za 100 *kg* taką kwotę celem zwrócenia jej kupującym, o jaką przekroczone przy poszczególnych sprzedażach cenę 20 K za 100 *kg*.

Ceny ustanawia się netto, za zapłatą gotówką, na miejscu stacyi kolejowej fabryki.

Ceny oleju rzepakowego nie obejmują także naczyni transportowych.

Gdy towar nie odpowiada wymaganiom zwyczajów handlowych a umowa o odpowiednie zniżenie ceny nie dojdzie do skutku, wówczas, jeśli miejsce wyrabiania towaru znajduje się w kraju, w którym istnieje giełda dla produktów rolniczych, rozstrzyga o cenie sąd rozjemczy tej giełdy, w przeciwnym razie sąd rozjemczy izby handlowej i przemysłowej, w której okręgu znajduje się miejsce wyrabiania towaru.

§ 16.

Czynności prawne, sprzeciwiające się zarządzeniom § 15., są nieważne. Odnosi się to także do takich czynności prawnych, które zostały zawarte przed ogłoszeniem rozporządzenia, o ile jeszcze nie nastąpiło wydanie towaru. W razie odmówienia zarządzonego w § 15. wydania oleju rzepakowego i makuchu jakoteż w razie niewypełnienia ustanowionego według § 12. obowiązku

przekazania zapasów rzepiku i rzepaku Austriackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu, winno nastąpić odebranie przymusowe przy analogicznem zastosowaniu postanowień §§ 9. do 11.

§ 17.

Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu jest obowiązany oddać trzymane do swego rozporządzenia ilości oleju rzepakowego i makuchu po cenach, ustanowionych przez producentów (§ 15.) i to wyłącznie tym konsumentom, których im co do oleju rzepakowego wskaże Ministerstwo handlu, co do makuchu Ministerstwo rolnictwa.

Jeśli w ciągu trzech miesięcy od dnia doniesienia, jakie Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu winien za każdym razem uczynić do Ministerstwa handlu o danych do jego rozporządzenia ilościach oleju rzepakowego (§ 18.), nie zapewniono objęcia, może producent rozporządzać dowolnie temi ilościami.

§ 18.

Producenci oleju rzepakowego są obowiązani zgłosić do Ministerstwa handlu w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia ilość znajdujących się w ich posiadaniu w dniu ogłoszenia zapasów rzepiku i rzepaku, pochodzącego ze zbioru w krajach tutejszych z roku 1915 oraz znajdujących się w ich posiadaniu uzyskane z takich nasion olejnych ilości oleju rzepakowego albo makuchu.

Austriacki bank kontrolny dla przemysłu i handlu jest obowiązany skutecznie doniesienia do Ministerstwa handlu według stanu z dnia 1. i 15. każdego miesiąca, najpóźniej w pięć dni po upływie tych terminów, które to doniesienia mają zawierać:

1. ilości zakupionych zapasów rzepiku i rzepaku ze zbioru w krajach tutejszych z roku 1915;

2. rozdzielenie tych zapasów na poszczególne, uprawnionych do pobierania producentów oleju rzepakowego;

3. oddane do jego rozporządzenia przez producentów oleju rzepakowego ilości oleju rzepakowego i makuchu;

4. oddane uprawnionym do pobierania ilości oleju rzepakowego i makuchu.

Producenci oleju rzepakowego są obowiązani dostarczyć na czas Austriackiemu bankowi kontrolnemu dla przemysłu i handlu dat potrzebnych do tych wykazów i wyjaśnień, potrzebnych do wykonywania kontroli. Ministerstwo handlu ma prawo

wglądać każdego czasu do odnośnych zapisków Austriackiego banku kontrolnego dla przemysłu i handlu, podobnie jak ten ostatni bank ma prawo badać każdego czasu odnośne wykazy poszczegól­nych producentów oleju rzepakowego.

§ 19.

Pozwolenie na pobieranie rzepiku i rzepaku (§ 13.) można w razie przekroczenia przepisów tego rozporządzenia i w razie innego nadużycia cofnąć bez naruszenia zobowiązań według § 14. i 15.

§ 20.

Należy ofiarować do zakupu Ministerstwu rolnictwa lub oznaczonej przez nie do tego instytucji:

a) Makuch, wyrabiany przez tutejszokrajowe przedsiębiorstwa z zapasów rzepiku i rzepaku, nie pochodzących ze zbiorów tutejszokrajowych z roku 1915.

Do tej oferty są obowiązani producenci.

b) Makuch z rzepiku i rzepaku, wprowadzony do królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem tych ilości, które pobierają posiadacze bydła do wyłącznego użytku we własnym gospodarstwie.

Do tej oferty są obowiązani ci, którzy uskutecznią dowóz takiego makuchu.

W ofertach należy podać żądane ceny.

Oferenci są związani swą ofertą przez dni 14 z tym skutkiem, że towar, stanowiący przedmiot oferty, nie może być w ciągu tego czasu pozbyty gdzieindziej.

Oferty oznaczonego powyżej pod a) rodzaju można stawiać dopiero wówczas, skoro przeznaczone do wyrabiania makuchu zapasy rzepiku lub rzepaku znajdują się w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa. Oferty oznaczonego powyżej pod b) rodzaju można stawiać, gdy odnośny makuch z rzepiku lub rzepaku znajduje się wewnątrz tutejszego obszaru celnego.

Postanowienia karne.

§ 21.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i każde współdziałanie przy udaremnieniu zobowiązań, w tem rozporządzeniu nałożonych, o ile przekroczenia te nie podpadają ściganiu w drodze sądowo-karnej, będą kary polityczne władze I. instancyi grzywnami do 5000 K lub według uznania aresztem do 6 miesięcy.

§ 22.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Forster wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część C. — Wydana i rozesłana dnia 28. lipca 1915.

Treść: (№ 211.—214.) 211. Obwieszczenie, dotyczące zmiany nazw ekspozytur urzędu cłowego Ebmath i Pfannstiel. — 212. Rozporządzenie, dotyczące dokonywania przez pocztową kasę oszczędności wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacyi wolnych od podatku 5¹/₂%owych austriackich pożyczek wojennych z roku 1914 i z roku 1915. — 213. Rozporządzenie, któremu uchyla się rozporządzenie ministerjalne z dnia 15. lutego 1915, dotyczące zakazu wytwarzania słoðu z jęczmienia i używania suszarni słoðu do suszenia kukurydzy. — 214. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia z dnia 6. czerwca 1915, co do ograniczenia produkcji piwa.

211.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. lipca 1915,

dotyczące zmiany nazw ekspozytur urzędu cłowego Ebmath i Pfannstiel.

Nazwy ekspozytur: „Ebmath“ i „Pfannstiel“ pobocznego urzędu cłowego Rossbach zmienienia się na „Rossbach-Ebmath“ i „Rossbach-Pfannstiel“.

Engel wlr.

212.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, sprawiedliwości i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 24. lipca 1915,

dotyczące dokonywania przez pocztową kasę oszczędności wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacyi

wolnych od podatku 5¹/₂%owych austriackich pożyczek wojennych z roku 1914 i z roku 1915.

§ 1.

Począwszy od dnia 1. października 1915 należy dokonywać wypłaty procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacyi wolnych od podatku 5¹/₂%owych austriackich pożyczek wojennych z roku 1914 i z roku 1915 na rachunek zarządu długów państwa w drodze pocztowej kasy oszczędności, o ile uprawnione do pobierania (podejmowania) strony nie zażądają wyraźnie w ciągu czterech tygodni od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia w zawodowym departamencie rachunkowym I. Ministerstwa skarbu wypłaty według dotychczasowego sposobu.

W przyszłości winny strony postawić to żądanie już przy sposobności prośby o winkulację.

§ 2.

Wykluczone od wypłat w drodze pocztowej kasy oszczędności są zapłaty do rąk odbiorców mieszkających za granicą, o ile nie ustanowili oni mieszkających w lutejszych krajach pełnomocników do pobierania.

§ 3.

Dla tych wypłat w obrocie przekazowym pocztowej kasy oszczędności jest czynny wyłącznie zawodowy departament rachunkowy I. Ministerstwa skarbu, jako organ likwidujący i wykonawczy. Temu zawodowemu departamentowi rachunkowemu należy doręczać w myśl rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4. także przeznaczone dotychczas dla kas wypłacających wygotowania uchwał sądowych zajęcia i przekazania (zakazów dla dłużnika trzeciego), o ile w ogóle należy dokonać takiego doręczenia na wniosek ponaglającego wierzyciela stosownie do § 295. o. e.

§ 4.

Wypłaty w drodze pocztowej kasy oszczędności skutecznia się na podstawie czeków jako obciążenia otworzonego dla zawodowego departamentu rachunkowego I. subkonta do konta czekowego pocztowych kas oszczędności c. k. centralnej kasy państwowej i to albo w gotówce albo, jeśli przyjmujący wypłatę należy do obrotu kliringowego pocztowej kasy oszczędności, przez wpisanie jako należność.

§ 5.

Likwidowanie procentów, jakie ma się wypłacić w drodze pocztowej kasy oszczędności podejmuje zawodowy departament rachunkowy I. Ministerstwa skarbu i to z urzędu na podstawie dokumentów urzędowych; na przyszłość nie potrzeba tedy przedkładać w tym celu pokwitowań.

§ 6.

O kwotach procentów płatnych w drodze pocztowej kasy oszczędności zostanie przyjmujący wypłatę zawiadomiony przez odnośny urząd pocztowy wydawczy i to przy wypłatach gotówką przez doręczenie „przekazu wypłaty“, przy wpisach jako należność przez doręczenie „wyciągu kontowego“. Z „przekazem wypłaty“ albo „wyciągiem kontowym“ zostanie przyjmującemu wypłatę wręczony wyciąg z księgi, który zawiera bliższe daty co do tego, do czego odnosi się wypłata. Na podstawie „przekazu wypłaty“ zostanie stronie równocześnie z „przekazem wypłaty“ doręczona przekazana kwota, o ile ta nie ma być wedle urzędowych przepisów pocztowych podjęta w odnośnym urzędzie pocztowym wydawczym (we Wiedniu zaś przez strony prywatne mieszkające w pierwszym obwodzie Wiednia bezpośrednio w kasie urzędu pocztowych kas oszczędności.)

§ 7.

Strony winny wnosić ewentualne reklamacje wyłącznie do zawodowego departamentu rachun-

kowego I. Ministerstwa skarbu w Wiedniu (I., Singerstrasse 17) i podać temu departamentowi każdą trwałą zmianę mieszkania wraz z wymienieniem dawniejszego adresu mieszkania; w razie przejściowej zmiany pobytu winny one spowodować w urzędzie pocztowym swego właściwego miejsca zamieszkania to, co jest potrzebne celem nadsłania im przekazu wypłaty.

Hochenburger wlr. Schuster wlr.
Engel wlr.

213.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 26. lipca 1915, którem uchyla się rozporządzenie ministeryalne z dnia 15. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 36, dotyczące zakazu wytwarzania słodu z jęczmienia i używania suszarni słodu do suszenia kukurydzy.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 15. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 36, dotyczące zakazu wytwarzania słodu z jęczmienia i używania suszarni słodu do suszenia kukurydzy, uchyla się.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Heinold wlr. Schuster wlr.
Zenker wlr. Engel wlr.

214.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych i handlu z dnia 27. lipca 1915,

dotyczące zmiany rozporządzenia z dnia 6. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 153, co do ograniczenia produkcji piwa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zmienia się z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia

§ 1. rozporządzenia z dnia 6. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 153 i ma opiewać, jak następuje:

§ 1.

W browarach, które uiszczają w pełni podatek od piwa może być w miesiącu sierpniu 1915, produkowane co najwyżej dziewięćdziesiąt procent tej ilości brzezki piwnej (§ 2.), która okazuje się jako przeciętna ilość zbadanej przez władze skarbowe produkcji w miesiącu sierpniu lat 1912 i 1913. Co do browarów, które w roku 1912 lub 1913 podczas miesiąca sierpnia dłużej niż przez dziesięć następujących po sobie dni nie były w ruchu, jest miarodajną dla wypośrodkowania poprzedniej ilości porównawczej, zamiast produkcji tego miesiąca, produkcya miesiąca sierpnia

roku 1911, a gdyby browar i wówczas nie był dłużej niż przez dziesięć dni w ruchu, produkcya miesiąca sierpnia roku 1914.

Przedsiębiorstwom browarniczym, które korzystają w bieżącym roku ruchu fabrycznego z pięcioprocentowego opustu podatku od piwa (§ 1., część I. rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120), wolno osiągnąć miarodajną w myśl ustępu 1. ilość porównawczą w wysokości do dziewięćdziesięciu pięciu procentów, tym zaś, które korzystają z dziesięcio- lub piętnasto-procentowego opustu, tę pełną ilość porównawczą, lecz jej nie przekroczyć.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CI. — Wydana i rozesłana dnia 29. lipca 1915.

Treść: (№ 215. i 216.) 215. Rozporządzenie, dotyczące warunków wzajemnego dopuszczania dyplomowanych akuszerok do wykonywania praktyki w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa i krajach świętej korony węgierskiej. — 216. Rozporządzenie, którem uchyla się rozporządzenie ministeryalne z dnia 19. grudnia 1914, dotyczące ustanowienia cen najwyższych dla ziemniaków.

215.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1915,

dotyczące warunków wzajemnego dopuszczania dyplomowanych akuszerok do wykonywania praktyki w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa i krajach świętej korony węgierskiej.

Na zasadzie umowy, zawartej z jednej strony między Rządem królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z drugiej strony Rządem krajów świętej korony węgierskiej — co do Kroacyi-Slawonii, na zasadzie zgodnego oświadczenia bana — zarządza się zgodnie z podobnemi zarządzeniami, wydanemi na Węgrzech i w Kroacyi-Slawonii:

§ 1.

Postanowienia § 1., ustęp 1. i §§ 2., 3. i 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. sier-

pnia 1898, Dz. u. p. Nr. 150, znajdują odpowiednie zastosowanie do wzajemnego dopuszczania dyplomowanych akuszerok do wykonywania praktyki na drugim obszarze państwa.

§ 2.

§ 9. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. sierpnia 1898, Dz. u. p. 150, uchyla się.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. września 1915.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

216.

Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych z dnia 28. lipca 1915,

którem uchyla się rozporządzenie ministeryalne z dnia 19. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 345,

**dotyczące ustanowienia cen najwyższych dla
ziemniaków.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych z dnia 19. grudnia 1914,

Dz. u. p. Nr. 345, dotyczące ustanowienia cen najwyższych dla ziemniaków uchyla się.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.**Schuster wlr.****Zenker wlr.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CII. — Wydana i rozesłana dnia 31. lipca 1915.

Treść: (№ 217.—220.) 217. Rozporządzenie, którem uchyla się rozporządzenie ministeryalne z dnia 6. grudnia 1914, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla sprzedaży zajęcy i jeleniny w Wiedniu. — 218. Rozporządzenie, dotyczące uchylecia czasowego uwolnienia zajęcy, jeleni i mięsa jeleniego od liniowego podatku konsumcyjnego w Wiedniu. — 219. Rozporządzenie, dotyczące ograniczenia sprzedaży lnu. — 220. Rozporządzenie o ograniczeniu opodatkowania wódki.

217.

Rozporządzenie Ministra handlu, spraw wewnętrznych i rolnictwa z dnia 30. lipca 1915,

którem uchyla się rozporządzenie ministeryalne z dnia 6. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 336, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla sprzedaży zajęcy i jeleniny w Wiedniu.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie Ministerstw handlu, spraw wewnętrznych i rolnictwa z dnia 6. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 336, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla sprzedaży zajęcy i jeleniny w Wiedniu, uchyla się.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia.

Heinold wtr.

Zenker wtr.

Schuster wtr.

218.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. lipca 1915,

dotyczące uchylecia czasowego uwolnienia zajęcy, jeleni i mięsa jeleniego od liniowego podatku konsumcyjnego w Wiedniu.

Na zasadzie § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 6. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 335, postanawia się:

Czasowe uwolnienie zajęcy, jeleni i mięsa jeleniego od podatku konsumcyjnego, przypadającego na mocy ustawy z dnia 10. maja 1890, Dz. u. p. Nr. 78, przy ich przywozie w obręb wiedeńskiego okręgu podatku konsumcyjnego, uchyla się.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Engel wtr.

219.**Rozporządzenie Ministrów handlu i rolnictwa z dnia 30. lipca 1915, dotyczące ograniczenia sprzedaży lnu.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzają się, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się aż do dalszego zarządzenia sprzedawania lnu łodygowego, bez różnicy, czy jest jeszcze na polu albo już ścięty, moczony lub nie. Wszystkie przed wydaniem tego rozporządzenia wykonane zakupna i sprzedaże lnu łodygowego ze zbioru 1915 są nieważne, o ile towaru jeszcze nie dostawiono.

§ 2.

Len przerobiony (wymiędlony, wytrzepany) oraz pakuły z lnu tutejszokrajowego wyrobu, mogą być sprzedane tylko mającemu powstać Centralnemu biuro zakupna związku austriackich przadców lnu w Trutnowie.

Uskutecznione co do tych materyałów zakupna i sprzedaże są nieważne, o ile towaru nie dostawiono jeszcze przed wydaniem tego rozporządzenia.

§ 3.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą polityczne władze pierwszej instancji karały grzywnami do 5.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile te działania nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

220.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 30. lipca 1905, o ograniczeniu opodatkowania wódki.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, ogranicza się wyprawdzanie wódki za opodatkowaniem, jak następuje:

§ 1.

W miesiącu sierpniu 1915 można wyprawdzać za opodatkowaniem z gorzelnii, podlegającej podatкови konsumcyjnemu lub z wolnego składu wódki najwyżej siedm i pół procent tej ilości wódki, która została wyprawdzona za opodatkowaniem z tego samego przedsiębiorstwa w kampanii 1912/1913. Co do tych przedsiębiorstw, które zostały puszczone w ruch dopiero w ciągu kampanii 1912/1913, ustanawia Ministerstwo skarbu najwyższą ilość, jaka może być w sierpniu 1915 za opodatkowaniem wyprawdzona.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje dla królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem Galicyi i Bukowiny.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1915.

Treść: (№ 221. i 222.) 221. Rozporządzenie, dotyczące zmiany piątego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII. — 222. Rozporządzenie, dotyczące zmiany drugiego wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII. dla stron uprzywilejowanych (Taksa dla kas chorych).

221.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. lipca 1915,

dotyczące zmiany piątego wydania cennika lekarstw
do farmakopei austriackiej Ed. VIII.

Na zasadzie § 7. ustawy z dnia 18. grudnia
1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, dotyczącej

uregulowania aptekarstwa, zarządza się, co
następuje:

§ 1.

Ogłoszony rozporządzeniem ministeryalnym
z dnia 30. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 359,
cennik lekarstw ma co do podanych niżej arty-
kułów opiewać:

Taksa za środki lecznicze farmakopei.

	Gramy	Ha- lerze
Acetphenetidinum	10	30
Acetum	100	20
"	200	30
"	500	60
Acidum aceticum concentratum	100	70
Acidum aceticum dilutum	100	30
Acidum benzoicum	10	110
Acidum citricum	10	30
" "	100	240
Acidum citricum in pulvere	10	35
" " " "	100	260
Acidum nitricum concentratum	10	10
" " "	100	60
Acidum nitricum fumans	100	90
Acidum salicylicum	100	110
Acidum tannicum	10	25
" "	100	175
Acidum tartaricum	10	20
" "	100	155
Acidum tartaricum in pulvere	10	25
" " " "	100	190
Adeps Lanae	10	15
" "	100	100
Adeps Lanae hydrosus	100	80
Aether	100	135
"	200	200
"	500	405

	Gramy	Ha- lerze
Aether pro narcosi *)	100	310
Aether Petrolei	10	10
" "	100	60
Alcohol absolutus	100	115
Alga Carragen scissa	10	10
" " " "	100	65
Aloë in pulvere grosso	100	80
" " " "	200	120
Aloë in pulvere	10	15
" " " "	100	95
Alumen	100	20
Alumen in pulvere	100	25
" " " "	200	40
" " " "	500	75
Aluminium aceticum solutum	100	35
" " " "	200	50
" " " "	500	105
Ammonium aceticum solutum	100	65
Ammonium bromatum	100	190
Ammonium carbonicum	100	55
Ammonium chloratum	100	40
" "	200	60
Amylum Oryzae in pulvere	100	50
" " " "	200	75
" " " "	500	150
Amylum Tritici in pulvere	100	50
" " " "	200	75
" " " "	500	150
Anetholum	10	85
Antipyrinum in pulvere	10	60

*) Wraz z brunatną fiaską, zaopatrzoną szklaną zatyczką.

	Gramy	Ha- lerze
Antipyrinum Coffeino-citricum . . .	10	80
Antipyrinum salicylicum	10	45
Aqua Aurantii florum	10	10
" " "	100	75
Aqua Cinnamomi	100	45
Araroba depurata	10	80
Argentum nitricum crystallisatum .	1	30
" " "	10	225
Argentum nitricum cum Kalio nitrico	10	70
Argentum nitricum fusum	1	30
" " "	10	230
Atropinum sulfuricum	0.10	75
" " "	1	590
Axungia Porci	10	15
" "	100	130
Balsamum Peruvianum	10	135
" "	100	1065
Balsamum Styrax liquidus	10	25
" " "	100	200
Balsamum Terebinthina	100	45
" "	200	70
Balsamum Tolutanum	10	30
Bismuthum subgallicum	10	70
" "	100	545
Bismuthum subnitricum	10	85
" "	100	675
Bismuthum subsalicylicum	10	90

	Gramy	Ha- lerze
Camphora trita	10	65
" "	100	505
Cantharides in pulvere	1	15
" " "	10	120
Carvonum	10	75
Catechu in pulvere	100	240
Cera alba	10	25
" "	100	190
Cera flava	10	20
" "	100	175
Ceratum Cetacei	10	20
" "	100	155
Ceratum fuscum	10	20
" "	100	145
Cetaceum	10	15
"	100	100
Charta sinapisata *)	1 piatek	15
" " *)	10 platków	100
Chininum bisulfuricum	1	20
" "	10	140
Chininum hydrochloricum	10	200
Chininum sulfuricum	10	165
Chloroformium	100	105
"	200	160
"	500	315
Chloroformium pro narcosi **)	100	305
Cocainum hydrochloricum	1	115
Codeinum hydrochloricum	0.1	25
" "	1	195
Collempastrum adhaesivum	100 cm ²	25

*) Wraz z dyspenzacyą.
 **) Wraz z brunatną flaszka, zaopatrzoną szklaną zatyczką.

	Gramy	Ha- lerze
Collempastrum adhaesivum	500 <i>cm</i> ²	100
" " 	2000 <i>cm</i> ²	320
Collempastrum salicylatum	100 <i>cm</i> ²	30
" " 	500 <i>cm</i> ²	120
" " 	2000 <i>cm</i> ²	360
Collodium elasticum	10	15
" " 	100	95
Collyrium adstringens luteum	100	35
Cortex Cascarillae in pulvere grosso	10	20
" " " " " 	100	135
Cortex Cinnamomi in pulvere grosso	10	25
" " " " " 	100	180
Cortex Cinnamomi in pulvere	10	25
Cortex Quillaiæ in pulvere grosso	100	75
Cortex Rhamni Purshiani in pulvere grosso	100	90
Cuprum sulfuricum	10	15
" " 	100	105
Cuprum sulfuricum in pulvere	10	20
" " " " 	100	150
Electuarium lenitivum	100	130
Emplastrum adhaesivum	100 <i>cm</i> ²	15
" " 	500 <i>cm</i> ²	40
" " 	2000 <i>cm</i> ²	125
Emplastrum Cantharidum	10	50
" " 	100	400
Emplastrum Conii	10	20
" " 	100	165
Emplastrum Hydrargyri	10	25

	Gramy	Ha- lerze
Emplastrum Hydrargyri	100	195
Emplastrum Hydrargyri extensum	100 <i>cm</i> ²	30
" " "	500 <i>cm</i> ²	120
" " "	2000 <i>cm</i> ²	300
Emplastrum Meliloti	10	20
" "	100	130
Emplastrum Plumbi carbonici	100	125
Emplastrum Plumbi compositum	10	20
" " "	100	160
Emplastrum Plumbi hyperoxydati	10	15
" " "	100	115
Emplastrum Plumbi simplex	10	15
" " "	100	110
Emplastrum saponatum	10	20
" "	100	170
Emplastrum saponatum extensum	100 <i>cm</i> ²	20
" " "	500 <i>cm</i> ²	70
" " "	2000 <i>cm</i> ²	180
Emplastrum saponatum salicylatum	10	25
" " "	100	200
Emplastrum saponatum salicylatum extensum	100 <i>cm</i> ²	25
" " " "	500 <i>cm</i> ²	90
" " " "	2000 <i>cm</i> ²	230
Eugenolum	10	80
Extractum Aloës	10	45
Extractum Belladonnae	10	240
Extractum Calami aromatici	1	20
" " "	10	140
Extractum Calumbae	1	40
" "	10	300
Extractum Cannabis Indicae	1	105

	Gramy	Ha- lerze
Extractum Colae fluidum	100	335
Extractum Colocynthis	1	30
Extractum Condurango fluidum	100	275
Extractum Cubebae	10	440
Extractum Dulcamarae	10	80
Extractum Filicis maris	10	440
Extractum Fungi Secalis	10	210
Extractum Fungi Secalis fluidum	10	40
" " " "	100	300
Extractum Gentianae	10	55
Extractum Graminis	10	45
Extractum Granati	10	145
Extractum Hydrastidis fluidum	10	270
" " " "	100	2150
Extractum Hyoscyami	10	195
Extractum Liquiritiae venale depuratum in pulvere	100	125
Extractum Opii	1	55
" "	10	440
Extractum Quebracho fluidum	100	260
Extractum Rhamni Purshiani fluidum	100	340
Extractum Rhei compositum	10	150
Extractum Scillae	10	65
Extractum Viburni fluidum	100	275
Ferrum citricum chiniatum	10	65
Flores Chamomillae Romanae	10	10
" " " "	100	75
Flores Chamomillae vulgaris (Hung.)	100	70

	Gramy	Ha- lerze
Flores Chamomillae vulgaris (Hung.) in pulvere grosso	10	10
Flores Chamomillae vulgaris (Hung.) in pulvere grosso	100	85
Flores Chamomillae vulgaris (Hung.) in pulvere grosso	200	130
Flores Chamomillae vulgaris (Hung.) in pulvere grosso	500	255
Flores Cinae in pulvere grosso	10	20
" " " " " "	100	165
Flores Cinae in pulvere	10	25
" " " " " "	100	200
Flores Malvae	10	15
" "	100	95
Flores Verbasci	100	150
Folia Salviae scissa	100	60
Folia Sennae scissa	10	15
" " " " " "	100	95
Folia Sennae praeparata	10	35
Fructus Anisi stellati in pulvere grosso	10	20
" " " " " " " "	100	135
Fructus Anisi vulgaris	100	45
Fructus Anisi vulgaris in pulvere grosso	100	60
" " " " " " " "	200	90
Fructus Capsici sine semin. in pulvere	10	20
Fructus Cardamomi excort. in pulvere grosso	10	95
Fructus Carvi	100	35
Fructus Carvi in pulvere grosso	100	50
" " " " " " " "	200	75
Fructus Cassiae Fistulae	100	55
Fructus Myrtilli	100	90
Fructus Sennae	10	20

	Gramy	Ha- lerze
Fructus Sennae	100	140
Fructus Vanilla	1	25
Fungus ignarius	10	25
Gallae in pulvere grosso	10	15
„ „ „ „	100	105
Guaiacolum carbonicum	10	75
Gummi Acaciae in pulvere	100	160
Gummiresina Myrrha in pulvere	10	25
Herba Cannabis Indicae scissa	10	60
Herba Herniariae scissa	100	75
Hydrargyrum	10	30
Hydrargyrum bichloratum ammoni- atum	10	45
Hydrargyrum bichloratum corrosi- vum in pulvere	10	30
Hydrargyrum chloratum mite	10	35
Hydromel infantum	10	15
„ „	100	95
Ichthyocolla	10	145
Infusum Sennae cum Manna	100	80
Iodoformium crystallisatum et in pulvere	1	20
Iodoformium crystallisatum et in pulvere	10	135
Iodum	10	115

	Gramy	Ha- lerze
Kalium aceticum solutum	100	70
Kalium bromatum	100	160
" "	200	240
Kalium bromatum in pulvere	100	170
" " " "	200	255
Kalium chloricum crystallisatum et in pulvere	100	50
Kalium hydrotartaricum in pulvere	10	20
" " " "	100	155
Kalium iodatum	10	100
" "	100	770
Kalium Natrio-tartaricum	100	80
Kalium Natrio-tartaricum in pulvere	100	85
Kalium sulfuratum pro balneo	100	25
" " " "	200	40
Kreosotum carbonicum	10	40
" "	100	300
Lignum Guaiaci scissum	100	40
Linimentum ammoniatum	100	70
Linimentum saponato-camphoratum	10	15
" " "	100	105
Liquor Ammoniae anisatus	10	15
Liquor Capsici compositus	100	115
Lithium carbonicum	10	55
Lycopodium	10	30
"	100	220

	Gramy	Ha- lerze
Magnesium carbonicum in pulvere	100	60
Magnesium citricum effervescens	10	30
Magnesium sulfuricum	100	25
" "	200	40
" "	500	75
Magnesium sulfuricum siccum	100	35
Manna	10	30
Mentholum	1	20
"	10	145
Mixtura oleoso-balsamica	10	25
" " "	100	180
Morphinum hydrochloricum	1	175
Mucilago Gummi Acaciae	100	65
β Naphtholum	10	20
"	100	155
Natrium benzoicum	10	20
Natrium bromatum	10	25
" "	100	185
" "	200	280
Natrium hydrocarbonicum in pulvere	100	20
Natrium iodatum	10	110
" "	100	870
Natrium salicylicum in pulvere	100	110
Natrium sulfuricum siccum in pulvere	100	40

	Gramy	Ha- lerze
Oleum Amygdalarum	10	40
„ „	100	320
Oleum Betulae empyreumaticum	100	45
Oleum camphoratum	10	25
„ „	100	195
Oleum Hyoscyami foliorum coctum	10	15
„ „ „ „	100	115
Oleum Iecoris Aselli	100	80
„ „ „	200	120
„ „ „	500	240
Oleum Lauri	100	90
Oleum Lini	100	55
„ „	200	80
„ „	500	165
Oleum Olivae	100	75
„ „	200	115
Oleum Pini Pumilionis	10	45
Oleum Resinae empyreumaticum	100	50
Oleum Ricini	100	125
„ „	200	190
Oleum Santali	1	25
„ „	10	205
Oleum Sesami	100	70
„ „	200	105
„ „	500	210
Oleum Terebinthinae	10	10
„ „	100	80
Oleum Terebinthinae rectificatum	10	15
„ „ „	100	115

	Gramy	Ha- lerze
Paraffinum liquidum	100	75
Pastilli Ipecacuanhae	100 sztuk	120
Placenta seminum Lini pulverata	100	15
" " " "	200	25
" " " "	500	45
Plumbum aceticum	100	50
Plumbum aceticum basicum solutum	100	40
Potio Magnesium citrici effervescens	dawka	105
Pulpa Cassiae Fistulae	10	15
" " "	100	105
Pulvis aërophorus	10 dawek	65
Pulvis aërophorus Seidlitzensis	10 "	215
Pulvis Ipecacuanhae opiatum	10	50
Pulvis Liquiritiae compositus	100	85
Radix Calami aromatici scissa et in pulvere grosso	100	35
Radix Calami aromatici scissa et in pulvere grosso	200	50
Radix Calami aromatici scissa et in pulvere grosso	500	115
Radix Calami aromatici in pulvere	10	10
Radix Gentianae scissa et in pulvere grosso	100	55
" " " " " "	200	80
Radix Hydrastidis in pulvere grosso	10	230
Radix Ipecacuanhae in pulvere grosso	1	25
" " " " "	10	195
Radix Ipecacuanhae in pulvere	1	25
" " " "	10	205

	Gramy	Ha- lerze
Radix Liquiritiae mundata in pulvere grosso	100	90
" " " " " "	200	135
" " " " " "	500	270
Radix Liquiritiae mundata in pulvere	10	15
Radix Ononidis scissa	100	50
Resina Colophonium	100	30
Resina Ialapae	1	45
" "	10	340
Resina Mastix in pulvere	10	40
Resina Podophylli	1	20
Resina Sandaraca in pulvere	10	20
Saccharinum	10	85
Saccharum Lactis in pulvere	100	60
Sapo kalinus	100	45
" "	200	70
" "	500	135
Sebum ovile	100	100
Sebum salicylatum	10	20
Semen Amygdali dulce	100	85
Semen Foeni graeci pulveratum	100	20
" " " "	200	30
Semen Lini	100	30
Semen Lini pulveratum	100	35
" " "	200	55
Semen Sinapis pulveratum	100	45
Solutio Ferri chlorati spirituoso-aetherea	10	15
Species emollientes	100	40
Species emollientes ad cataplasma	100	50

	Gramy	Ha- lerze
Species laxantes	100	200
Spiritus Aetheris	100	95
Spiritus Anisi	100	90
Spiritus aromaticus	10	20
" "	100	135
Spiritus camphoratus	100	100
" "	200	150
Spiritus Carvi	100	90
Spiritus Formicarum	100	105
Spiritus Iuniperi	100	85
Spiritus Lavandulae	100	115
Spiritus Menthae piperitae	10	115
Spiritus Rosmarini	100	90
Spiritus saponatus	100	75
" "	200	115
Spiritus Saponis kalini	100	80
" " "	200	120
Spiritus Sinapis	10	15
" "	100	100
Spiritus Vini	100	70
Spiritus Vini Cognac (Hung.)	10	15
" " " "	100	115
Spiritus Vini dilutus	100	55
Stearinum	10	15
Stibium Kalio-tartaricum in pulvere	10	20
Sulfur depuratum	100	40
Sulfur praecipitatum	10	10
Syrupus amygdalinus	10	10
" "	100	90
Syrupus Sennae compositus	100	65

	Gramy	Ha- lerze
Theobrominum Natrio-salicylicum .	10	125
Thymolum	1	20
„	10	170
Tinctura Absinthii composita	10	15
„ „ „	100	95
Tinctura Aloës composita	10	15
„ „ „	100	100
Tinctura amara	100	80
Tinctura Arnicae	100	105
Tinctura aromatica	100	130
Tinctura Aurantii	100	115
Tinctura Benzoës	10	25
„ „	100	180
Tinctura Calami aromatici	100	90
Tinctura Cantharidum	10	30
Tinctura Chinae composita	100	125
Tinctura Cinnamomi	100	125
Tinctura Gallarum	10	15
„ „	100	105
Tinctura Gentianae	100	90
Tinctura Guaiaci	100	120
Tinctura Ipecacuanhae	10	50
Tinctura Iodi	100	175
Tinctura Myrrhae	100	125
Tinctura Opii crocata	10	50
Tinctura Opii simplex	10	40
Tinctura Ratanhiae	10	15
„ „	100	100
Tinctura Rhei vinosa	100	160

	Gramy	Ha- lerze
Unguentum Acidi borici	100	80
Unguentum aromaticum	10	20
„ „	100	165
Unguentum Glycerini	10	15
„ „	100	130
Unguentum Hydrargyri	10	25
„ „	100	200
Unguentum Juniperi	10	20
„ „	100	170
Unguentum leniens	100	160
Unguentum Plumbi acetici	10	15
„ „ „	100	100
Unguentum Plumbi carbonici	100	90
Unguentum Plumbi oxydati	100	125
Unguentum Plumbi oxydati (Hebra)	10	20
„ „ „ „	100	150
Unguentum Sabadillae	100	85
Unguentum simplex	10	20
„ „	100	140
Unguentum sulfuratum	100	80
Unguentum Zinci oxydati	10	25
„ „ „	100	175
Vaselineum	10	10
„	100	60
Vinum Chinae	100	135
Vinum Chinae ferratum	100	130
Vinum Condurango	100	125

	Gramy	Ha- lerze
Vinum Malagense aureum	100	100
Vinum Rhamni Purshiani	10	25
" " "	100	180
Zincum chloratum	100	65
Zincum sulfuricum	100	35

	Gramy	Ha- lerze
Tinctura Rusci aetherea	10	15
" " "	100	105
Tinctura stomachica	100	200
Unguentum ad perniones	10	40
Unguentum basilicum	100	105
Unguentum Hydrargyri mitius	10	25
" " "	100	195
Unguentum Plumbi tannici	10	20
" " "	100	150
Dodatek.		
Kresolum crudum (Trikesol)	100	35
" " "	500	115

Taksa za naczynia.

Słoiki na lekarstwa z wąskim lub szerokim otworem.				
Pojemność	R o d z a j			
	zielone	białe	kolorowe	forma sześciokątna, białe lub kolorowe
	h	h	h	h
Do 50 gramów włącznie	9	11	13	16
Ponad 50 gramów do 100 gramów włącznie	11	13	16	20
Ponad 100 gramów do 200 gramów włącznie	13	16	20	22
Ponad 200 gramów do 300 gramów włącznie	16	20	22	28
Ponad 300 gramów do 500 gramów włącznie	22	28	32	40
Ponad 500 gramów do 1000 gramów włącznie	35	40	50	55
Za każde dalsze 100 gramów zawartości ponadto	4	5	6	—

Tygle na maści z przykrywką.		
P o j e m n o ś ć	R o d z a j	
	z e s z k ł a	z p o r c e l a n y
	H a l e r z e	
Do 20 gramów włącznie	12	16
Ponad 20 gramów do 50 gramów włącznie	18	22
„ 50 „ „ 100 „ „	20	34
„ 100 „ „ 200 „ „	26	50
„ 200 „ „ 300 „ „	32	70
„ 300 „ „ 500 „ „	58	100
<p>U w a g a.</p> <p>Tygle porcelanowe z wypaloną sygnaturą mogą być porachowane o 50% wyżej, jeśli je lekarz przepisze.</p>		
Tuby cynowe.		
Zawartość do włącznie		
10 gramów	30 gramów	50 gramów
H a l e r z e		
20	25	35

Taksa za artykuły opatrunkowe.

Płótno gutaferkowe. 90 centymetrów szerokie, 1 metr 80 do 85 gramów wagi:		
	Halerze	
$\frac{1}{4}$ metra	110	
$\frac{1}{2}$ „	210	
1 metr	400	
Batyst Billrotha. 85 centymetrów szerokie:		
I l o ś ć	I. jakość	II. jakość
	Halerze	
1 pakiet po $\frac{1}{4}$ metra	130	105
1 „ „ $\frac{1}{2}$ „	230	190
1 „ „ 1 metrze	440	350

Przybory

służące do zaopatrzenia akuserek po myśli rozporządzenia c. k.
Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897
(Dz. u. p. Nr. 216).

	Halerze
1 ¹ / ₂ metra czerwonego węża gumowego	280
1 kurek kabłąkowy z twardej gumy z rączkami po obu stronach	130
1 czerwony łączący wąż gumowy	25
1 rurka stolcowa z twardej gumy dla dorosłych . .	70
1 dzieci	70

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem
ogłoszenia.

Heinold wlr.

222.

**Rozporządzenie Ministerstwa
spraw wewnętrznych z dnia
30. lipca 1915,**

**dotyczące zmiany drugiego wydania cennika
lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII.
dla stron uprzywilejowanych (Taksa dla kas
chorych).**

Na zasadzie § 7. ustawy z dnia 18. grudnia
1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, dotyczącej

uregulowania aptekarstwa, rozporządza się, co
następuje:

§ 1.

Ogłoszony rozporządzeniem ministeryalnym
z dnia 30. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 360,
cennik lekarstw, ma co do podanych niżej artykułów
opiewać:

Taksa za środki lecznicze farmakopei.

	Gramy	Ha- lerze
Acetanilidum	10	11
Acetphenetidinum	10	22
Acetum	100	16
Acidum aceticum dilutum	100	16
Acidum boricum in pulvere	10	4
Acidum citricum	10	22
Acidum citricum in pulvere	10	22
Acidum lacticum	10	19
Acidum nitricum concentratum	10	4
Acidum nitricum fumans	10	7
Acidum salicylicum	10	10
Acidum tannicum	10	16
Acidum tartaricum	10	13
Acidum tartaricum in pulvere	10	13
Adeps Lanae	100	68
Adeps Lanae hydrosus	100	59
Aether	100	118
Aether pro narcosi *)	100	260
Aether Petrolei	100	40
Alcohol absolutus	100	90
Alga Carragen scissa	100	48
Aloë in pulvere	10	7
Alumen	100	11
Aluminium aceticum solutum	100	14
Ammonium bromatum	10	18
Ammonium carbonicum	10	4

*) Razem z brunatną fiaską, opatrzoną szklaną zatyczką.

	Gramy	Ha- lerze
Amylum Oryzae in pulvere	100	30
Amylum Tritici in pulvere	100	30
Anetholum	1	8
Antipyrinum in pulvere	10	46
Antipyrinum Coffeino-citricum	10	57
Antipyrinum salicylicum	10	33
Aqua Aurantii florum	10	6
Araroba depurata	10	69
Argentum nitricum crystallisatum	1	20
Argentum nitricum fusum	1	20
Atropinum sulfuricum	0·10	45
Axungia Porci	100	75
Balsamum Peruvianum	10	82
Balsamum Styrax liquidus	10	15
Balsamum Terebinthina	100	29
Balsamum Tolutanum	10	23
Bismuthum subgallicum	10	52
Bismuthum subnitricum	10	66
Bismuthum subsalicylicum	10	77
Camphora trita	10	42
Cantharides in pulvere	10	95
Catechu in pulvere	10	22
Cera alba	10	14
Cera flava	10	13
Ceratum fuscum	10	9

	Gramy	Ha- lerze
Charta sinapisata*)	1 piatek	7
Chininum bisulfuricum	1	13
Chloroformium	100	79
Chloroformium pro narcosi**)	100	277
Cocainum hydrochloricum	0:10	7
Codeinum hydrochloricum	0:10	19
Collodium	10	8
Cortex Cascariillae in pulvere	10	14
Cortex Cinnamomi in pulvere grosso	10	14
Cortex Cinnamomi in pulvere	10	18
Cortex Quillaiae in pulvere grosso	100	55
Cuprum sulfuricum	10	7
Cuprum sulfuricum in pulvere	10	9
Emplastrum adhaesivum	100 cm ²	7
Emplastrum Cantharidum	10	29
Emplastrum Cantharidum perpetuum	10	31
Emplastrum Conii	10	11
Emplastrum Hydrargyri	10	10
Emplastrum Hydrargyri extensum	100 cm ²	17
Emplastrum Meliloti	10	9
Emplastrum oxycroceum	10	26
Emplastrum Plumbi carbonici	10	7
Emplastrum Plumbi compositum	10	9
Emplastrum Plumbi hyperoxydati	10	8
Emplastrum Plumbi simplex	10	8
Emplastrum saponatum	10	8
*) Wraz z dyspenczą.		
**) Wraz z brunatną flaszka, opatrzoną szklaną zatyczką.		

	Gramy	Ha- lerze
Emplastrum saponatum extensum	100 <i>cm</i> ²	10
Emplastrum saponatum salicylatum	10	10
Emplastrum saponatum salicylatum extensum	100 <i>cm</i> ²	11
Extractum Calami aromatici	1	3
Extractum Cannabis Indicae	1	27
Extractum Fungi Secalis	1	16
Extractum Fungi Secalis fluidum	10	26
Extractum Hydrastidis fluidum	10	190
Extractum Liquiritiae	10	13
Extractum Liquiritiae venale depuratum in pulvere	10	15
Extractum Opii	1	45
Ferrum reductum	10	15
Flores Chamomillae Romanae	100	77
Flores Chamomillae vulgaris (Hung.)	100	82
Flores Chamomillae vulgaris in pulvere (Hung.)	10	11
Flores Cinae in pulvere grosso	10	14
Flores Cinae in pulvere	10	15
Flores Malvae	10	9
Folia Salviae scissa	100	44
Folia Sennae scissa	100	70
Folia Sennae in pulvere	10	8
Folia Sennae praeparata	10	8
Fructus Anisi stellati in pulvere grosso	10	14
Fructus Anisi stellati in pulvere	10	17
Fructus Anisi vulgaris	100	39
Fructus Cardamomi excort. in pulvere grosso	10	83
Fructus Carvi	100	35

	Gramy	Ha- lerze
Fructus Carvi in pulvere	10	6
Fructus Cassiae Fistulae	100	44
Fructus Myrtilli	100	59
Fructus Sennae	100	118
Fructus Vanilla	1	19
Fungus ignarius	10	20
Gallae in pulvere grosso	10	7
Guaiacolum carbonicum	10	58
Gummi Acaciae in pulvere	10	12
Gummiresina Myrrha in pulvere	10	15
Herba Cannabis Indicae scissa	10	50
Herba Herniariae scissa	100	54
Hydrargyrum	10	21
Hydromel infantum	100	63
Ichthyocola	10	110
Infusum Sennae cum Manna	100	53
Iodum	1	11
Kalium bromatum	10	14
Kalium bromatum in pulvere	10	15

	Gramy	Ha- lerze
Kalium chloricum crystallisatum et in pulvere	10	4
Kalium hydrotartaricum in pulvere	10	11
Kalium iodatum	10	77
Kalium Natrio-tartaricum	10	6
Kalium Natrio-tartaricum in pulvere	10	7
Kalium sulfuratum pro balneo	100	18
Kreosotum carbonicum	10	31
Lignum Guaiaci scissum	100	20
Linimentum saponato-camphoratum	100	75
Lycopodium	10	21
Magnesium citricum effervescens	10	19
Magnesium oxydatum	10	12
Magnesium sulfuricum	100	11
Magnesium sulfuricum siccum	100	22
Mentholum	10	121
Morphinum hydrochloricum	0.1	15
Mucilago Gummi Acaciae	100	42
β-Naphtolum	10	13
Natrium benzoicum	10	15
Natrium boracicum in pulvere	100	33
Natrium bromatum	10	16
Natrium hydrocarbonicum in pulvere	100	14

	Gramy	Ha- lerze
Natrium iodatum	10	96
Natrium salicylicum in pulvere	10	10
Natrium sulfuricum	100	12
Natrium sulfuricum siccum in pulvere	100	21
Oleum Amygdalarum	10	26
Oleum Caiuputi	1	3
Oleum camphoratum	10	15
Oleum Citri	1	7
Oleum Foeniculi	1	7
Oleum Iecoris Aselli	100	54
Oleum Lauri	10	8
Oleum Lini	100	39
Oleum Olivae	100	61
Oleum Pini Pumilionis	10	34
Oleum Resinae empyreumaticum	100	26
Oleum Ricini	100	100
Oleum Santali	10	165
Oleum Sesami	100	52
Oleum Terebinthinae	100	69
Oleum Terebinthinae rectificatum	100	72
Paraffinum liquidum	100	51
Pastilli Santonini	10 sztuk	37
Pix liquida	100	13
Placenta seminum Lini pulverata	100	11
Potio Magnesii citrici effervescens	dawka	63

	Gramy	Ha- lerze
Pulvis aërophorus	10 dawek	46
Pulvis aërophorus Seidlitzensis	10 „	135
Pulvis Liquiritiae compositus	100	45
Radix Calami aromatici scissa et in pulvere grosso	100	24
Radix Calami aromatici in pulvere	10	5
Radix Gentianae scissa et in pulvere grosso .	100	47
Radix Graminis scissa	100	14
Radix Hydrastidis in pulvere grosso	10	203
Radix Ipecacuanhae in pulvere grosso	1	17
Radix Ipecacuanhae in pulvere . .	1	17
Radix Ononidis scissa	100	36
Radix Sassafras scissa	100	32
Radix Senegae scissa	10	32
Resina Colophonium	100	22
Resina Sandaraca in pulvere	10	12
Resorcinum	10	24
Saccharinum	10	63
Saccharum Lactis in pulvere	100	45
Sapo kalinus	100	29
Sapo medicinalis in pulvere	10	13
Sebum ovile	100	73
Sebum salicylatum	10	11
Semen Amygdali amarum	10	12
Semen Amygdali dulce	100	85

	Gramy	Ha- lerze
Semen Foeni graeci pulveratum	100	16
Semen Lini	100	18
Semen Lini pulveratum	100	24
Semen Sinapis pulveratum	100	31
Spiritus Anisi	10	9
Spiritus aromaticus	100	77
Spiritus camphoratus	100	92
Spiritus Carvi	10	9
Spiritus Formicarum	100	100
Spiritus Iuniperi	100	80
Spiritus Lavandulae	100	96
Spiritus Menthae piperitae	10	12
Spiritus Rosmarini	100	82
Spiritus saponatus	100	63
Spiritus Saponis kalini	100	48
Spiritus Sinapis	100	100
Spiritus Vini	100	63
Spiritus Vini dilutus	100	46
Stearinum	10	7
Sulfur depuratum	100	20
Sulfur praecipitatum	10	6
Talcum in pulvere	100	8
Theobrominum	1	18
Theobrominum Natrio-salicylicum	10	97
Thymolum	1	13
Tinctura Absinthii composita	10	7
Tinctura Aloës composita	10	8
Tinctura Arnicae	100	71

	Gramy	Ha- lerze
Tinctura aromatica	10	9
Tinctura Benzoës	100	114
Tinctura Cantharidum	10	18
Tinctura Cascariillae	10	10
Tinctura Chinae composita	10	9
Tinctura Cinnamomi	10	9
Tinctura Gallarum	100	67
Tinctura Ipecacuanhae	10	20
Tinctura Iodi	10	19
Tinctura Myrrhae	100	82
Tinctura Opii crocata	10	39
Tinctura Opii simplex	10	33
Tinctura Rhei vinosa	10	11
Tinctura Strophanthi	10	9
Tinctura Strychni	10	9
Tinctura Valerianae aetherea	10	11
Tinctura Vanillae	10	25
Unguentum Acidi borici	100	60
Unguentum aromaticum	100	98
Unguentum Glycerini	100	94
Unguentum Hydrargyri	100	115
Unguentum Juniperi	100	93
Unguentum Kalii iodati	100	188
Unguentum leniens	100	133
Unguentum Naphtoli compositum	100	74
Unguentum Plumbi acetici	100	72
Unguentum Plumbi carbonici	100	81
Unguentum Plumbi oxydati	100	77

	Gramy	Ha- lerze
Unguentum Plumbi oxydati (Hebra)	100	88
Unguentum Sabadillae	100	94
Unguentum simplex	100	87
Unguentum sulfuratum	100	80
Unguentum Zinci oxydati	100	89
Vaselinum	100	46
Vinum Malagense aureum	100	72
Zincum sulfuricum in pulvere	10	4

Taksa za przyprawy lekarstw, wymienionych w dodatku do farmakopei.

	Grany	Ha- lerze
Emplastrum ad clavos	10	10
Emplastrum ad rupturas	10	7
Emplastrum domesticum	10	9
Globuli camphorati	1 sztuka	9
Lanolimentum leniens	10	5
Linimentum Calcis	100	23
Linimentum chloroformiatum	10	9
Linimentum saponato-camphoratum cum Kalio iodato	10	20
Linimentum saponato-camphoratum cum Opio	10	15
Mixtura pro potu acido	10	6
Tinctura Caiuputi composita	10	17
Tinctura gingivalis	100	111
Tinctura Rusci aetherea	10	12
Tinctura stomachica	10	15
Unguentum ad perniones	10	15
Unguentum basilicum	100	81
Unguentum Hydrargyri mitius	100	98
Unguentum Plumbi tannici	100	109

Taksa za naczynia.

Słoiki na lekarstwa z wąskim lub szerokim otworem.			
P o j e m n o ś ć	R o d z a j		
	z wąskim otworem		z szerokim otworem (słoiki opodeldokowe)
	zielone	kolorowe	zielone
	h	h	h
Do 20 gramów włącznie	5	6	7
Ponad 20 gramów do 100 gramów włącznie	7	8	9
Ponad 100 gramów do 200 gramów włącznie	8	10	12
Ponad 200 gramów do 300 gramów włącznie	10	13	—
Ponad 300 gramów do 500 gramów włącznie	14	18	—
Ponad 500 gramów do 700 gramów włącznie	20	25	—
Ponad 700 gramów do 1000 gramów włącznie	25	33	—
Za każdych 100 gramów zawartości ponadto	2	—	—

Tygle na maści ze szkła z przykrywką.	
P o j e m n o ś ć	h
Do 20 gramów włącznie	9
Ponad 20 gramów do 50 gramów włącznie	11
„ 50 „ „ 100 „ „	13
„ 100 „ „ 200 „ „	18
„ 200 „ „ 300 „ „	24
„ 300 „ „ 500 „ „	40

Taksa za artykuły opatrunkowe.

Płótno gutaperkowe.	
90 centymetrów szerokie, 1 metr, 80 do 85 gramów wagi:	
	Halerze
1/4 metra	105
1/2 „	195
1 metr	375
Batyst Billrotha.	
85 centymetrów szeroki:	
I l o ś ć	II. jakość
	Halerze
1 pakiet po 1/4 metra	95
1 „ „ 1/2 „	185
1 „ „ 1 metr	810

§ 2.

To rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIV. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1915.

Treść: № 223. Rozporządzenie, dotyczące zmiany kilku postanowień przepisu wykonawczego do ustawy, zawierającej taryfę celną z dnia 13. lutego 1906 i objaśnień do taryfy celnej.

223.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 30. lipca 1915,

dotyczące zmiany kilku postanowień przepisu wykonawczego do ustawy, zawierającej taryfę celną z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22, i objaśnień do taryfy celnej.

W porozumieniu z interesowanymi królewsko-węgierskimi Ministerstwami zarządza się z powodu podwyższenia dodatku do podatku od wódki (rozporządzenie cesarskie z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 186), przy zmianie § 3. przepisu wykonawczego do ustawy, zawierającej taryfę celną z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 22 i wydanych obwieszczeniem z dnia 13. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 115 na podstawie artykułu V. ustawy, zawierającej taryfę celną z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, objaśnień do taryfy celnej, oraz w ślad rozporządzenia z dnia 26. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 31, co następuje:

Wstęp ustępu b, § 3. przepisu wykonawczego do ustawy, zawierającej taryfę celną, ma opiewać:

„b od zaprawionych alkoholem lub przy jego użyciu przyrządzonych artykułów numerów taryfy 109, 620 i 630 1 K 80 h, dla takich artykułów numerów taryfy 632 i 633 b, 70 h za hektolitr i stopień użytego alkoholu . . .“

W tabeli „B Alkohol“ do § 3. przepisu wykonawczego w kolumnie „Wysokość dodatku“ przy numerze 109 taryfy należy kwoty „12 K“ i „1 K 60 h“ zastąpić kwotami „13 K 50 h“ i „1 K 80 h“, przy numerze taryfy 620 kwotę „252 K“ kwotą „283 K 50 h“, przy numerze taryfy 630 kwotę „24 K“ kwotą „27 K“, wreszcie przy numerze taryfy 632 i 633 b kwotę „45 K“ kwotą „63 K“.

W alinea 3 uwagi 5. objaśnień do taryfy celnej do numeru taryfy 108 należy kwotę „1 K 60 h“ zastąpić przez kwotę „1 K 80 h“.

W dodatku do objaśnień do taryfy celnej dotyczącym postępowania wywozowego co do przedmiotów, których wywóz należy udowodnić, należy w rozdziale II. D zamiast słów „zwrot podatku i dodatku w łącznej kwocie 70 h“ umieścić słowa „zwrot podatku i dodatku w łącznej kwocie 80 h“.

Dla tych przesyłek, których ekspedycja przez urząd posyłkowy odbędzie się przed dniem 1. października 1915, przysnaje się zwrot podatku i dodatku tylko w łącznej kwocie 70 h od litra alkoholu, chyba że udowodniono zapłacenie podwyższonego dodatku do podatku od wódki za zawarty w przesyłce alkohol.

W nawiasie na końcu należy powołać także rozporządzenie Dz. r. Nr. 187 z roku 1915.

Rozporządzenie to wchodzi zaraz w życie.

Schuster wtr.

Zenker wtr.

Engel wtr.

Blank page with faint header text

Faint, illegible text covering the majority of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CV. — Wydana i rozesłana dnia 3. sierpnia 1915.

Treść: (№ 224. i 225.) 224. Rozporządzenie, dotyczące zaopatrzenia gospodarstw rolnych w środki nawozowe, zawierające fosfor. — 225. Rozporządzenie, dotyczące zakazu sprzedaży i przerabiania oraz obowiązku donoszenia dla poszczególnych materiałów bawełnianych.

224.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 31. lipca 1915,

dotyczące zaopatrzenia gospodarstw rolnych w środki nawozowe, zawierające fosfor.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

W celu zaspokojenia nagłego zapotrzebowania gospodarstwa rolnego może Minister rolnictwa w porozumieniu z Ministrami robót publicznych i handlu, zobowiązać te przedsiębiorstwa, które wyrabiają środki nawozowe, zawierające fosfor, do dostarczenia oznaczonych ilości odbiorcom, którzy im będą wskazani.

Podobne zobowiązanie można nałożyć na handlarzy co do ich zapasów środków nawozowych, zawierających fosfor.

Istniejące umowy nie uwalniają od obowiązku dostarczania żądanych ilości.

§ 2.

Przedsiębiorstwa, wyrabiające środki nawozowe, zawierające fosfor, są obowiązane najdalej

do 15. każdego miesiąca donieść Ministerstwu rolnictwa o wyprodukowanych w poprzednim miesiącu ilościach nawozu.

§ 3.

Stosowne odszkodowanie za zażądane stosownie do § 1. ilości ma w braku dobrowolnej umowy ustanowić sąd w postępowaniu niespornem, po wysłuchaniu zaprzysiężonych rzeczoznawców, z przybraniem tych odbiorców, dla których żąda się środków nawozowych i przedsiębiorców, obowiązanych do dostawy.

Do rozstrzygnięcia jest właściwy sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się siedziba przedsiębiorstwa, zobowiązanego do dostawy.

Rozstrzygnięcie można zaczepić rekuresem w ciągu ośmiu dni. Zobowiązanie do dostawy nie ulega przez to zwłoce. Przeciw rozstrzygnięciu drugiej instancji środek prawny nie jest dopuszczalny.

O ile inna umowa nie przyjdzie do skutku należy zapłacić cenę przy wydaniu towaru w gotówce, lub zabezpieczyć zapłatę, którą należy uiścić w ciągu 14. dni od dnia wydania.

§ 4.

Kto wzbrania się dokonać poleconego mu na podstawie § 1. dostarczania środków nawozowych, istniejące zapasy zataja, dostarczenie udaremnia lub utrudnia, lub nie skutecznie na czas wymaganego w § 2. doniesienia lub czyni przytem niezgodne z prawdą zeznania, będzie

karany grzywną do 5000 koron, lub aresztem do 6. miesięcy, o ile czynność w myśl istniejących przepisów ustawowych nie podlega surowszej karze.

Dochodzenie z powodu przekroczeń w tym paragrafie wymienionych należy do politycznej władzy powiatowej.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.	Georgi wlr.
Hohenburger wlr.	Heinold wlr.
Forster wlr.	Hussarek wlr.
Trnka wlr.	Schuster wlr.
Zenker wlr.	Engel wlr.
Morawski wlr.	

225.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 2. sierpnia 1915,

dotyczące zakazu sprzedaży i przerabiania oraz obowiązku donoszenia dla poszczególnych materiałów bawełnianych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Sprzedaż lub inne oddanie oraz przerabianie każdego rodzaju włókien bawełnianych, sporządzanych przez rwanie lub inne sposoby rozluźniania z surowych, bielonych lub jasnobarwnych, pojedynczych lub skręconych nici bawełnianych lub odpadków z bawełny (tkanych, dzianych lub wyrabianych w sposób pończoszkowy), (effilochés, bawełna sztuczna), jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu.

Odośne prośby należy wystosowywać do Ministerstwa handlu za pośrednictwem Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej Centrali dla bawełny w Wiedniu, IX., Maria Theresienstrasse 34.

§ 2.

Zakaz sprzedaży i przerabiania nie rozciąga się na te ilości artykułów, oznaczonych w § 1., które sporządza się z materiału surowego lub półfabrykatu, sprowadzonego z zagranicy po ukazanym się tego rozporządzenia, o ile ten przy-

wieziony towar został bezzwłocznie zgłoszony do Ministerstwa handlu za pośrednictwem Centrali dla bawełny z dołączeniem odpowiednich dowodów.

§ 3.

Zapasy oznaczonych w § 1. materiałów, oraz podane poniżej przeznaczone do sprzedaży w sposób przemysłowy i do takiego przerabiania odpadki przędzalni, tkalni szydełkarni i konfekcyi bawełnianych:

- Twarde włókna (włókna przędzalne i tkackie).
- Wyczeski,
- Zgrzebliny pokrywkowe,
- Wełna bębnowa,
- Wełna skrzydłowa,
- Odpadki draparni,
- Odpadki materiałów,

należy zgłosić w ciągu trzech dni u Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej centrali dla bawełny według stanu z dnia 15. sierpnia 1915. Centrala dla bawełny winna podać wynik tych zgłoszeń c. k. Ministerstwu handlu i c. i k. Ministerstwu wojny. W dalszym ciągu należy uskuteczniać te zgłoszenia do Centrali dla bawełny według stanu z 15. każdego miesiąca w ciągu trzech dni po tym terminie.

§ 4.

Centrala dla bawełny, której przypada zadanie przeprowadzenia stwierdzenia zapasów, przygotowuje potrzebne do tego formularze. Obowiązani do dawania wyjaśnień winni nabywać formularze od Centrali dla bawełny i używać ich do swych wykazów. Centrala dla bawełny ma składać Ministerstwu sprawozdania o spostrzeżeniach co do zaniechania tego obowiązku. O ileby się w danym wypadku okazała potrzeba obejrzenia ubikacji składowych lub innych zakładów lub wglądnięcie do ksiąg i korespondencji, winna Centrala dla bawełny donieść o tem Ministerstwu handlu, które wydaje na to dalsze zarządzenia.

§ 5.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będzie polityczna władza I. instancyi karała grzywnami do 5000 K lub karą aresztu do 6 miesięcy, o ile działania takie nie podpadają pod przepis surowszy.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CVI. — Wydana i rozestana dnia 5. sierpnia 1915.

Treść: № 226. Rozporządzenie, którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministerjalne z dnia 9. lutego 1915 i z dnia 8. maja 1915. dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.

226.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 31. lipca 1915,

którem uzupełnia się względnie zmienia się rozporządzenia ministerjalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30 i z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych przedmiotów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się względnie ogłasza się w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniach ministerjalnych z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30 i z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, spisy przedmiotów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się względnie zmienia się w sposób następujący:

Punkt 114. grupy II. ma opiewać:

114. następujących materiałów lekarskich i towarów lekarskich:*)

Ałunu i soli glinowych, alony, amoniaku, antypiryny, aspiryny, atropiny, jakoteż korzeni i liści belladony, wody migdałowej, kwasu borowego i boranów, bromu i jego połączeń, katgut, kamfory, kaskary i jej przypraw, kory chinowej, chininy (kwasu solnego i siarczanego), chinosolu, jedwabiu chirurgicznego, wodnika chloralu, chloroformu, kokainy i jej soli, kodeiny (kwasu solnego i fosforowego), liści naparstnicy i jej przypraw, jakoto Digipuratum, digalów itd., dioniny, ezeryny (physostigmin), jej soli, połączeń i przypraw, eukainy, nowokainy, tropakokainy, formaliny, fuchsiny, gwajakolu, jego soli, połączeń i przypraw, jodu, jodka potasowego, jodka sodowego, jodoformu, jodiny, rtęci jodowej, kofeiny, jej soli, połączeń i przypraw, kreozotu, jego soli, połączeń i przypraw, soli magnezowych, mentolu, morfiny i jej soli, eteru do usypiania, mieszanin narkotycznych (Schleicha i innych), opium,

*) Przedmioty, wydrukowane w dalszym ciągu drukiem rozstrzelonym, nie są zawarte w rozporządzeniach, powołanych w § 1.

nalewki opiovej, perhydrolu, balsamu peruwiańskiego, perugenu, olejku miętowego, fenacytyny, pilokarpiny, pyrazolonum, phenyldimethylicum i jego artykułów pochodnych (piramidon itd.), soli rtęciowej, korzenia skupiętki wyniotnej, korzenia lukrecyonowego, korzenia rheum, korzenia kozłkowego, kłąbu gorzknika kanadyjskiego i jego przypraw, maści i ciast ze zwierzęcych, roślinnych i mineralnych tłuszczów, salipiryny i jej preparatów zastępczych, kwasu salicylowego i jego soli, salwarsanu i neosalwarsanu, skopalaminy (hyoscin) i jej soli, korzeni krzyżownicy cierpkiej, listków senesowych, połączeń srebra, organicznych i nieorganicznych, jakoteż ich przypraw, które są przeznaczone do celów leczniczych, nasieni strofantus i preparatów strofantus,

strychniny i jej soli, styrakowcu, sulfonalu, supra-reniny, adrenaliny, paranefryny, jej połączeń i przypraw, taniny, tanalbiny (albumin tanic.), teobromu i jego połączeń z innymi solami, tryonalu, urotropiny (lekarskiej heksametylen-tetraminy), waseliny, weronalu, soli bismutowej, oczyszczonej lanoliny, soli cynkowych, waty do opatrunków, gazy do opatrunków i innych materiałów opatrunkowych jakiegokolwiek bądź formy.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część CVII. — Wydana i rozesłana dnia 7. sierpnia 1915

Treść: Nr 227. Rozporządzenie, dotyczące wypożyczania urządzeń gorzelnianych do produkcji wódki.

227.

Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i obrony krajowej z dnia 3. sierpnia 1915,

dotyczące wypożyczania urządzeń gorzelnianych
do produkcji wódki.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia
10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza
się, co następuje:

§ 1.

Przedsiębiorcy gorzelni, podlegających podat-
kowi produkcyjnemu i posiadacze urządzeń gorzel-
nianych, służących do produkcji wódki wolnej
od podatku dla użytku domowego, są aż do dal-
szego zarządzenia obowiązani, osobom, które
dostawiły swe przyrządy gorzelniane na zasadzie
ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p.
Nr. 236, dotyczącej świadczeń wojennych,
zezwoić na używanie swych urządzeń gorzel-
nianych za odpowiedniemi wynagrodzeniem sto-
sownie do następujących postanowień.

Obowiązkowi temu podlegają również posia-
dacze urządzeń, służących do rektyfikowania
wódki, za którą opłacono podatek produkcyjny
według ustanowionego ryczałtu lub zawartej
ugody, lub do produkcji napojów alkoholicznych
z takiej wódki za pomocą destylacji.

§ 2.

Osoby które starają się o wykonywanie pro-
dukcji wódki na cudzem urządzeniu gorzelnianem
na zasadzie § 1. tego rozporządzenia, winne
wnieść zgłoszenie pisemnie lub ustnie do właści-
wego oddziału straży skarbowej, podając rodzaj
i ilość materiałów, przeznaczonych do produkcji,
tudzież okoliczność, czy je same wyprodukowały
czy też zakupiły, oraz czy postępowanie gorzel-
niane ma odbyć się za opłatą podatku czy bez
jego opłaty. Równocześnie należy podać miejsce,
gdzie i czas, w którym postępowanie gorzelniane
ma być dokonane, i donieść także o tem, czy
i z którym posiadaczem urządzenia gorzelnianego
na wypadek wypożyczenia do użytku wzięto już
pod rozwagę zawarcie umowy co do uiszczenia
mającego wynagrodzenia.

Nadeszłe zgłoszenia winien oddział straży
skarbowej po uporządkowaniu ich według gmin
przedkładać co pewien czas władzy skarbowej
I. instancji w drodze kierownictwa powiatowego
kontroli straży skarbowej. Władza skarbową
I. instancji oznacza osoby, uprawnione do uży-
wania cudzych przyrządów gorzelnianych, wyznacza
im urządzenia, na których mogą produkować
wódkę, oraz ustanawia porządek kolejny i okresy
robocze, w jakich używanie to ma nastąpić. Przy
jednakich zresztą stosunkach należy produkcję
wódki za opłatą podatku uwzględnić przed pro-
dukcją wódki wolnej od podatku, i taksamo po-
stępowanie gorzelniane przy użyciu materiałów
własnej produkcji przed postępowaniem przy
użyciu materiałów cudzej produkcji.

Jeśli wyznaczone cudze urządzenie gorzel-
niane jest przenośne, właściciel jego jest obowią-

zany zezwolić na przeniesienie urządzenia gorzelnianego, z drugiej strony nie ma on jednak obowiązku zezwolić na jego użycie na swoim gruncie.

§ 3.

Władza skarbową I. instancji ustanawia wynagrodzenie za użycie cudzych urządzeń gorzelnianych według swobodnego ocenienia, nie naruszając ewentualnej zawartej już dobrowolnej umowy. Kwotę wynagrodzenia należy uiścić jeszcze przed rozpoczęciem użycia, gdyż w przeciwnym razie można odmówić użycia.

§ 4.

Przeciw zarządzeniom władzy skarbowej I. instancji można wnieść rekurs do krajowej władzy skarbowej, który podać należy do władzy skarbowej I. instancji w ciągu 14 dni po do-

roczeniu zarządzenia. Przeciw rozstrzygnięciu krajowej władzy skarbowej dalszy rekurs jest niedopuszczalny.

§ 5.

Za działania wbrew zarządzeniom, wydanym przez władzę skarbową na zasadzie niniejszego rozporządzenia, będą karane polityczne władze I. instancji grzywnami do 500 K lub aresztem do jednego miesiąca.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wtr.

Heinold wtr.

Engel wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CVIII. — Wydana i rozesłana dnia 8. sierpnia 1915.

Treść: **№ 228.** Rozporządzenie cesarskie, którem wydaje się postanowienia co do zaopatrywania ludności w niezbędne przedmioty zapotrzebowania.

228.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 7. sierpnia 1915,

którem wydaje się postanowienia co do zaopatrywania ludności w niezbędne przedmioty zapotrzebowania.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam na czas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych stanem wojennym, w miejsce rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 184, co następuje:

Stwierdzanie zapasów.

§ 1.

Upoważnia się polityczną władzę krajową do tego, aby bez naruszenia osobnych postanowień, jakie istnieją dla poszczególnych przedmiotów zapotrzebowania, zarządzała w każdym poszczególnym wypadku, albo też w powtarzających się regularnie odstępach czasu, stwierdzanie ilości zapasów niezbędnych przedmiotów zapotrzebowania.

Pod niezbędnymi przedmiotami zapotrzebowania rozumie się przytem, jak zresztą w ogólności w niniejszem rozporządzeniu, towary, służące do do zaspokojenia koniecznych potrzeb życiowych dla ludzi i na pożywienie dla zwierząt domowych, jak również rzeczy, z których takie towary się wytwarza.

§ 2.

Po ogłoszeniu takiego zarządzenia obowiązani są wytwórcy, handlarze, domy składowe i przed-

siębiorstwa komunikacyjne, utrzymujące w zapasie niezbędne przedmioty zapotrzebowania w własnych lub cudzych ubikacjach, albo przechowujący je dla innych, donieść politycznej władzy powiatowej o ilości i rodzaju zapasów w ciągu oznaczonego w obwieszczeniu terminu.

Kto przechowuje zapasy, do kogo innego należące, jest obowiązany wymienić osobę, uprawnioną do rozporządzania nimi.

Polityczna władza powiatowa ma prawo także bez poprzedniego obwieszczenia zażądać od poszczególnych osób lub przedsiębiorstw, obowiązanych do udzielania wyjaśnień, wymienienia zapasów w ciągu pewnego oznaczonego terminu.

Polityczna władza krajowa ma prawo ograniczyć w obwieszczeniu stwierdzanie zapasów do tej kategorii obowiązanych do udzielania wyjaśnień, o których na podstawie rozmiarów ich przedsiębiorstwa można przypuszczać, że posiadają większe zapasy, albo upoważnić przy ogłaszaniu obwieszczenia do tego rodzaju ograniczenia polityczne władze powiatowe.

Polityczna władza powiatowa może w każdej chwili zapasy oglądać, a w razie zaniechania doniesienia lub skutecznego go niezgodnie z prawdą, stwierdzić je na koszt strony.

§ 3.

Kto nie dostarczy żądanych od niego dat w ciągu wyznaczonego terminu, kto wzbrania się odpowiedzieć na skierowane do niego pytania lub da odpowiedź nie prawdziwą, będzie karany karą pieniężną do dwu tysięcy koron, albo aresztem do trzech miesięcy, o ile działanie to nie podlega surowszej karze.

Zaopatrywanie ludności w niezbędne przedmioty użytkowe.

§ 4.

Polityczna władza krajowa, a w nagłych wypadkach za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa, może zażądać od wytworców i handlarzy zapasów niezbędnych przedmiotów zapotrzebowania (§ 1., ustęp 2.) celem zaopatrzenia ludności, dla krajów, powiatów i gmin, oraz zobowiązywać wytworców i handlarzy do dostawy, jeżeliby inaczej, według uznania tych władz, zaopatrzenie ludności w takie przedmioty użytkowe było zagrożone.

Minister spraw wewnętrznych może zarządzić, że to prawo żądania będzie wykonywane także na rzecz Wojennego zakładu obrotu zbożem lub innych zakładów i przedsiębiorstw, przeprowadzających zarządzenia aprowizacyjne w interesie publicznym.

§ 5.

Władza polityczna (§ 4., ustęp 1.) winna przed powzięciem decyzji wejść w porozumienie z zarządem wojskowym.

Co do przedmiotów zapotrzebowania, znajdujących się w przechowaniu publicznych domów skladowych, lub publicznego przedsiębiorstwa komunikacji, zarządzenie takie (§ 4.) może być wydane tylko za zatwierdzeniem lub za zleceniem Ministra spraw wewnętrznych.

Władza polityczna (§ 4., ustęp 1.) może już przed powzięciem decyzji zarządzić zabezpieczenie towarów.

§ 6.

Wynagrodzenie za zażądane towary w razie, jeśli dobrowolna ugoda nie przyjdzie do skutku, mają ustanowić sądy w postępowaniu niespornem, przy współdziałaniu zastępców tych instytucji, na rzecz których żąda się zapasów i o ile możliwości posiadaczy zapasów, po wysłuchaniu rzeczoznawców.

Rzeczoznawców należy z reguły zawiadamiać z pomiędzy stale zaprzysiężonych rzeczoznawców.

Gdy jest ustanowiona cena maksymalna na towar, wynagrodzenie nie powinno jej przekraczać; zresztą należy ustanowić wynagrodzenie po cenie zastosowanej.

Do rozstrzygnięcia jest powołany sąd powiatowy, w którego okręgu znajdują się zażądane towary. Zarządzenie może być zaczepione

rekursem w ciągu dni ośmiu. Przeciw rozstrzygnięciu drugiej instancyi dalszy środek prawny jest niedopuszczalny.

§ 7.

Władza polityczna (§ 4., ustęp 1.) może postanowić, że dostawa nie ulega skutek postępowania sądowego (§ 6.) zwłocze.

O ile inna umowa nie przyjdzie do skutku, należy zapłacić cenę przed dostawą gotówką lub zabezpieczyć zapłatę, która ma być uiszczona w ciągu czternastu dni od dnia dostawy. Gdy cena nie jest jeszcze przed dostawą ustanowiona, wówczas wysokość zabezpieczenia, jakie ma być dane, ustanawia władza polityczna (§ 4., ustęp 1.).

Uwidocznienie i ustanowienie cen; zapewnienie obrotu targowego.

§ 8.

Kto w sposób zarobkowy lub na targu trzyma na sprzedaż środki żywności lub je sprzedaje, winien w swym, dostępnym dla kupujących lokalu przedsiębiorstwa, na swem stanowisku sprzedaży lub placu targowym, w wyraźnie widocznem miejscu i w wyraźnie czytelnem piśmie, uwidocznic ceny za poszczególne środki żywności z uwzględnieniem ich jakości i ilości.

Jeśli towary sprzedaje się na wagę, winni sprzedający dozwalać bezpłatnego używania swych wag przez kupujących, do sprawdzania wagi sprzedanych artykułów.

Kto działa przeciw któremu z tych przepisów, będzie karany grzywną do dwu tysięcy koron, lub aresztem do trzech miesięcy.

§ 9.

Polityczna władza krajowa może przy ustanawianiu cen maksymalnych (taryfa maksymalna) dla drobnej sprzedaży artykułów, należących do najniezbędniejszych potrzeb życia codziennego, odstąpić od postępowania, przewidzianego w § 51., ustęp 3. ustawy przemysłowej.

§ 10.

Polityczna władza krajowa i za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa, może w interesie zaopatrywania ludności zmieniać lub uzupełniać przepisy targowe, z wyjątkiem taryfy należytości targowych.

Gmina miejscowości targowej ma przed otwarciem targu ustanawiać przez swe organa

dopuszczalne na czas trwania targu ceny sprzedażne środków żywności, i to zarówno dla hurtownego jak i dla drobnego handlu, ogłosić je na placu targowym i starać się odpowiednimi środkami o ich przestrzeganie, w razie potrzeby także przez natychmiastowe usunięcie z targu.

§ 11.

1. Kto kogoś odwodzi od udania się na targ z niezbędnymi przedmiotami zapotrzebowania, by zmniejszyć zaopatrzenie targu;

2. handlarz, który w drodze na targ odkupuje od udającego się na targ niezbędne przedmioty zapotrzebowania, sprowadzane przezeń na targ;

3. kto sprzedaje lub kupuje przed rozpoczęciem się urzędowych godzin targowych przyniesione na targ niezbędne środki zapotrzebowania;

4. kto przekracza ogłoszone na placu targowym jako dopuszczalne ceny sprzedażne środków żywności, lub inne ustanowione ceny maksymalne,

będzie karany grzywną do dwu tysięcy koron, lub aresztem do trzech miesięcy, zaś przy okolicznościach obciążających, grzywną do pięciu tysięcy koron, lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile działanie nie ulega surowszej karze. Winny może być w wypadkach oznaczonych pod l. 3. i 4. wykluczony z targu na zawsze lub na pewien czas.

Tym samym karom ulegają osoby, które podlegają do jednego z wymienionych karygodnych działań, lub w ich dokonaniu współdziałają.

Naruszenie obowiązku dostawy.

§ 12.

1. Kto narusza rozmyślnie obowiązek, polegający na dostarczaniu niezbędnych przedmiotów zapotrzebowania, a uzasadniony umową, zawartą z władzą publiczną albo poleceniem, wydanem przez władzę na zasadzie § 4;

2. subliwerant, pośrednik lub funkcyjnarusz, zatrudniony przy takiej dostawie, który naruszeniem swych obowiązków naraża rozmyślnie na szwank odnośne świadczenie, lub je udaremnia,

będzie karany za występki ścisłym aresztem od jednego miesiąca do jednego roku. Obok kary na wolności można nałożyć karę pieniężną aż do dwudziestu tysięcy koron.

Zatajenie zapasów.

§ 13.

Kto wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi do udzielania wyjaśnień zataja rozmyślnie przed

władzą będące w jego posiadaniu, lub przechowaniu zapasy niezbędnych przedmiotów zapotrzebowania, będzie karany za występki ścisłym aresztem od jednego miesiąca do jednego roku. Obok kary na wolności można nałożyć karę pieniężną aż do dwudziestu tysięcy koron.

Tej samej karze podlegają osoby, które działają w zastępstwie obowiązanych do wyjaśnień i staną się winnymi tego rodzaju zatajenia.

Podbijanie cen.

§ 14.

1. Kto wykorzystując spowodowane stanem wojennym nadzwyczajne stosunki, żąda za niezbędne przedmioty zapotrzebowania widocznie nadmiernych cen, będzie karany za przekroczenie aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do dwóch tysięcy koron.

2. Powrotny winowajca będzie karany za występki ścisłym aresztem od jednego miesiąca do jednego roku. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę aż do dwudziestu tysięcy koron.

§ 15.

1. Handlarz, który przy zakupywaniu niezbędnych przedmiotów zapotrzebowania na targach, na ulicy lub od domu do domu, ofiaruje wyższe od żądanych przez sprzedającego ceny lub, gdy nie żąda się oznaczonej ceny, ofiaruje wyższe od przyjętych dotąd cen, by sobie zapewnić nabycie towaru lub pierwszeństwo dla przyszłych zakupów przed innymi kupującymi, będzie karany za przekroczenie aresztem od jednego tygodnia do sześciu miesięcy. Obok kary na wolności można nałożyć karę pieniężną do dwu tysięcy koron.

2. Powrotny winowajca będzie karany za występki ścisłym aresztem od jednego miesiąca do jednego roku. Obok kary na wolności może być nałożona kara pieniężna do dwudziestu tysięcy koron.

Tym samym karom ulegają osoby, które stają się winnymi takiego działania przy zakupywania dla handlarza.

§ 16.

Kto się zmawia z innymi, by w wyzyskaniu wyjątkowych stosunków, spowodowanych stanem wojennym, żądać za niezbędne przedmioty zapotrzebowania cen widocznie nadmiernych, będzie karany za występki ścisłym aresztem od jednego miesiąca do jednego roku. Obok kary na wolności może być nałożona grzywna do dwudziestu tysięcy koron.

§ 17.

1. Kto niezbędne przedmioty zapotrzebowania uszkadza, niszczy lub czyni bezwartościowymi, by zmniejszyć podaż takich przedmiotów;

2. kto celem podbicia ceny do nadmiernej wysokości, skupuje niezbędne przedmioty zapotrzebowania, albo ogranicza ich wytwarzanie lub handel nimi;

3. kto rozpuszcza nieprawdziwe wiadomości, albo też używa innego środka wprowadzenia w błąd, celem wywołania drożyzny niezbędnych przedmiotów użytkowych,

będzie karany za występki ścisłym aresztem od jednego miesiąca aż do jednego roku. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę aż do dwudziestu tysięcy koron.

Przepadek zapasów, utrata uprawnienia przemysłowego i opublikowanie wyroku.

§ 18.

W przypadkach zasądzenia po myśli § 3. lub §§ 8., 11. do 17. można orzec w wyroku przepadek należących do winowajcy zapasów na rzecz państwa.

W wypadkach zasądzenia w myśl §§ 8. i 11. do 17. można orzec także o utracie uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na czas oznaczony.

§ 19.

Gdy opublikowanie zasądzenia za podbijanie cen jest wskazane ze względu na interes publiczny, oznacza sąd w wyroku jedno lub więcej pism drukowanych, w których orzeczenie ma się opublikować jednorazowo na koszt winnego. Sąd może obok lub zamiast ogłoszenia w pismach drukowanych zarządzić, że orzeczenie będzie przybite publicznie w gminach, gdzie winny mieszka i gdzie popełnił karygodną czynność.

Jeśli za tem przemawiają szczególne powody, należy opublikować także motywa wyroku.

Postanowienia ogólne.

§ 20.

Przeciw zarządzeniom, wydanym na podstawie postanowień §§ 1., 2., 4., 5., 7., 9. i 10., ustęp 1., przez władze polityczne i przeciw zarządzeniom, wydanym na podstawie § 10., ustęp 1., przez gminę miejscowości targowej, odwołanie nie jest dopuszczalne. Zastrzeżenie się jednakże przelóżonej władzy politycznej

zbadanie z urzędu wszystkich zarządzeń i w razie potrzeby wydanie odpowiednich zleceń.

§ 21.

Postępowanie z powodu czynów karygodnych, wymienionych w §§ 3., 8. i 11. należy do politycznych władz powiatowych, postępowanie z powodu czynów karygodnych, wymienionych w §§ 12. do 17., do sądów.

Co do przekroczeń, podpadających pod zakres działania władz politycznych, mogą być wydawane stosownie do rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 49, zarządzenia karne bez poprzedniego postępowania.

Postanowienia końcowe.

§ 22.

Upoważnia się rząd do zmiany lub uzupełnienia w drodze rozporządzenia postanowień tego rozporządzenia cesarskiego, do uchylenia jego mocy obowiązującej w całości lub w części, dla całego obszaru królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, albo tylko dla poszczególnych obszarów administracyjnych.

§ 23.

To rozporządzenie cesarskie nie narusza wydanych z powodu wojny osobnych przepisów o stwierdzaniu zapasów, cenach maksymalnych i obowiązku dostawy.

§ 24.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 1. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 194.

Wykonanie poruczam Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 7. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Hochenburger wkr.

Heinold wkr.

Forster wkr.

Hussarek wkr.

Trnka wkr.

Schuster wkr.

Zenker wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CIX. — Wydana i rozesłana dnia 12. sierpnia 1915.

Treść: (№ 229.—233.) 229. Rozporządzenie, dotyczące preparatów, oznaczonych fałszywie jako środek żywności lub proszek do pieczenia. — 230. Rozporządzenie, którem uchyla się przepisy, dotyczące wyrabiania i wprowadzania w obrót mąki oraz ustanowienia cen maksymalnych dla zboża i mąki. — 231. Rozporządzenie, dotyczące wyrabiania i sprzedaży chleba i pieczywa. — 232. Rozporządzenie w sprawie założenia Centrali dla środków pastewnych. — 233. Rozporządzenie o zastosowywaniu postanowień II. części wojskowej ustawy karnej do jeńców wojennych.

229.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu, rolnictwa i sprawiedliwości z dnia 6. sierpnia 1915,

dotyczące preparatów, oznaczonych fałszywie jako środek żywności lub proszek do pieczenia.

Na zasadzie § 7. ustawy z dnia 16. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 89 ex 1897, zakazuje się sprzedawania w sposób zarobkowy i trzymania na sprzedaż jako „środek żywności“, „proszek do pieczenia“ lub pod inną podobną nazwą mieszaniny artykułów żywności lub materiałów chemicznych, która co do swych części składowych i rodzaju swego składu nie posiada przymiotów, odpowiadających swej nazwie.

To rozporządzenie wchodzi zaraz w życie.

Hochenburger wlr. Heinold wlr.
Schuster wlr. Zenker wlr.

230.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 11. sierpnia 1915,

którem uchyla się przepisy, dotyczące wyrabiania i wprowadzania w obrót mąki, oraz ustanowienia cen maksymalnych dla zboża i mąki.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót mąki, rozporządzenie ministeryalne z dnia 2. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 92, którem zmienia się § 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzania w obrót mąki,

rozporządzenie ministerialne z dnia 8. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 96, dotyczące mienienia kukurydzy i zniesienia cen najwyższych za kukurydżę i mąkę kukurydzianą,

rozporządzenie ministerialne z dnia 9. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 155, którem zmienia się rozporządzenie ministerialne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i puszczenia w obrót mąki,

rozporządzenie ministerialne z dnia 22. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 205, którem zmienia się rozporządzenie ministerialne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 324, dotyczące produkcji i wprowadzenia w obrót mąki,

rozporządzenie ministerialne z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 325, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za zboże i mąkę, oraz

rozporządzenie ministerialne z dnia 21. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 347, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za owies, uchyla się.

Ustanowione tedy przez polityczne władze krajowe na podstawie § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 28. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 325, najwyższe ceny za zboże, jakoteż ogłoszone na ich podstawie najwyższe ceny za mąkę, tracą moc obowiązującą.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 15. sierpnia 1915.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

231.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 11. sierpnia 1915,

dotyczące wyrabiania i sprzedaży chleba i pieczywa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych wojną, co następuje:

§ 1.

Mąki pszennej do pieczywa i do gotowania nie można używać do wyrabiania chleba.

§ 2.

Polityczne władze krajowe winny ustanowić cenę sprzedaży, uwzględniając rodzaje mąki, używanej do wyrabiania, skład i wagę chleba oraz zachodzące stosunki.

§ 3.

Do wyrabiania drobnego pieczywa można używać tylko pszennej mąki na chleb lub jednolitej albo dowolnej mieszaniny tych gatunków mąki; wyrabianie każdego innego rodzaju drobnego pieczywa jest zakazane.

Polityczne władze krajowe winny ustanowić wagę, formę i cenę sprzedaży drobnego pieczywa i są upoważnione do ograniczenia wyrabiania drobnego pieczywa, czynienia go zależnym od szczególnych warunków lub całkowitego zakazania.

§ 4.

Sucharki, niezawierające cukru (sucharki na wodzie), wolno wyrabiać w sposób przemysłowy tylko za zezwoleniem politycznej władzy krajowej.

§ 5.

W przypadkach, zasługujących na całkiem wyjątkowe uwzględnienie, w szczególności odnośnie do wytwarzania chleba i pieczywa dla zakładów leczniczych, jakoteż dla celów dyetetycznych i religijnych, są polityczne władze krajowe uprawnione zezwolić na prośbę każdym razem z osobna, na wyjątki od przepisów §§ 1. i 3.

§ 6.

Przepisów §§ 1. i 3., ustęp 1., tego rozporządzenia należy przestrzegać także wówczas, gdy przynosi się do piekarni już przygotowane przez trzecią osobę ciasto na chleb lub pieczywo, celem wypieczenia.

§ 7.

Handlarzom i innym przekupniom wolno wprowadzać w obrót tylko taki chleb i takie pieczywo, pochodzące z krajów tutejszych, które odpowiada przepisom tego rozporządzenia.

§ 8.

Piekarze, handlarze i inni sprzedający chleb są obowiązani wydawać kupującemu chleb także w pokrajanych kawałkach w każdej żądanej ilości.

§ 9.

Do wyrabiania w sposób przemysłowy wyrobów cukierniczych wszelkiego rodzaju, zawierających mąkę pszenną lub żytnią, można używać mąki pszennej lub żytniej tylko w takiej ilości, która nie przekracza 30 procent łącznej wagi ciasta.

Wyrabianie pieczywa, oznaczonego w poprzednim ustępie, jest dozwolone tylko w dwu dniach tygodnia. Naczelnik gminy ma ustanowić te dwa dni stosownie do zwyczajów miejscowych i podać je do publicznej wiadomości.

Do wyrabiania w sposób przemysłowy herbatników wolno używać mąki pszennej i żytniej tylko w takiej ilości, która nie przekracza 30 procent łącznej wagi ciasta.

Polityczne władze krajowe są upoważnione do zakazania wyrabiania w sposób przemysłowy towarów cukierniczych z ciasta francuskiego (płatkowanego) i ciasta drożdżowego, tudzież ograniczyć na pewien czas wyrabianie w sposób przemysłowy herbatników.

Za wyrabianie w sposób przemysłowy uważać należy każde wyrabianie w celu odpłatnego pozbywania osobom trzecim.

§ 10.

Wyroby piekarniane i cukierniane wolno wytwórcom i handlarzom tudzież w przemysłowych przedsiębiorstwach gospodnich i szynkarskich wszelkiego rodzaju wydawać gościom tylko na ich żądanie względnie zamówienie. Wystawianie na stołach tac z tymi wyrobami jakoteż obnoszenie na tacach celem wolnego ich wyboru jest zakazane.

§ 11.

Piekarze, cukiernicy, inne osoby, zajmujące się sprzedażą pieczywa, jakoteż przedsiębiorcy gospodni i szynkarscy wszelkiego rodzaju winni przybić odbitkę niniejszego rozporządzenia w swych ubikacjach sprzedaży i ruchu przedsiębiorstwa na miejscu dla każdego widocznem.

§ 12.

Polityczne władze pierwszej instancyi, jakoteż władze policyjne są uprawnione przedsiębrać każdego czasu przez swe organa lub przez ustanowionych specjalnie w tym celu i zaprzysiężonych na przestrzeganie tajemnic przedsiębiorstwa rzeczoznawców oględziny w ubikacjach, w których sporządza się towary piekarskie, przechowywa je, wystawia się na sprzedaż lub pakuje, wglądać do zapisków przedsiębiorstwa i pobierać próbki do zbadania według własnego wyboru.

Przedsiębiorcy i ich zastępcy są obowiązani dawać organom urzędowym jakoteż rzeczoznawcom wszelkie wyjaśnienia, jakich oni tylko zażądataj.

Polityczne władze pierwszej instancyi, jakoteż władze policyjne, są uprawnione do powoływania do tych czynności urzędowych także organów straży skarbowej, policji dla środków żywności i policji targowej urzędów gminnych.

§ 13.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i przepisów, wydanych na jego zasadzie, o ile niema zastosowania odpowiedzialność karnosądowa, będą karaty władze polityczne pierwszej instancyi grzywnami do 5000 K lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec a zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacyi przemysłowej, można nadto odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do wytwarzania chleba i pieczywa administracyi wojсковей.

§ 15.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w miejsce zmienionego rozporządzeniem z dnia 20. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 70, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 24. w dniu 15. sierpnia 1915.

Heinold wr.
Zenker wr.

Schuster wr.
Engel wr.

232.

Rozporządzenie Ministrów rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 11. sierpnia 1915,

w sprawie założenia Centrali dla środków pastewnych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, i z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Centrali dla środków pastewnych, założonej przez Ministra rolnictwa w celu zawodowego przeprowadzenia celowego zaopatrzenia w środki pastewne, powierza się:

1. przy zmianie §§ 9., 10., 11. i 12. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 203, wszystkie uprawnienia i zadania co do rozporządzania otrębami, przyznane tem rozporządzeniem Wojennemu zakładowi obrotu zbożem;

2. zastrzczone w §§ 17. i 20. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 210, Ministerstwu rolnictwa rozporządzanie makuchami (rzepakowymi i rzepichowymi);

3. sprzedaż tych zasobów zboża (pośladu, owsa, kukurydzy i jęczmienia), które stosownie do §§ 6. i 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 203, mogą być oddane do prywatnego użytku na karmę i zostaną wydane Centrali dla środków pastewnych Wojennego zakładu obrotu zbożem.

§ 2.

Centrala dla środków pastewnych obejmuje dalsze prowadzenie i załatwianie interesów istniejącej Centrali dla kukurydzy Ministerstwa rolnictwa.

§ 3.

Centrala dla środków pastewnych ma nadto wprowadzać w obrót inne środki pastewne, których zakupno i rozdzielenie zostanie jej polecone przez ogólne przepisy lub specjalne wskazówki Ministra rolnictwa.

Minister rolnictwa może powierzyć Centrali dla środków pastewnych jeszcze inne zadania, odnoszące się do obrotu innymi rolniczymi artykułami zapotrzebowania.

§ 4.

Centrala dla środków pastewnych podlega bezpośredniemu nadzorowi Ministra rolnictwa i jest obowiązana stosować się w całej swej działalności do jego zleceń.

Używa ona w swej pieczęci orla cesarskiego.

§ 5.

Centralę dla środków pastewnych zastępuje na zewnątrz naczelnik, ustanowiony przez Ministra rolnictwa.

Sprawowanie jej czynności należy prowadzić według zasad kupieckich i tak urządzić, by wydatki znalazły pokrycie we wpływających dochodach.

Centrala dla środków pastewnych może tedy w celu pokrycia swych wydatków na prowadzenie ruchu pobierać dodatki do ustanowionych najwyższych cen wprowadzonych przez nią w obrót środków pastewnych i innych artykułów zapotrzebowania, w wysokości podlegającej zatwierdzeniu Ministra rolnictwa.

§ 6.

Przy sprawowaniu nadzoru nad Centralą dla środków pastewnych używa Ministrowi rolnictwa pomocy rada przyboczna, złożona z obznajomionych ze szczególnymi stosunkami poszczególnych królestw i krajów fachowych osobistości z kół gospodarczych.

Członków rady przybocznej jak również jej przewodniczącego i jego zastępcę mianuje Minister rolnictwa.

Naczelnik Centrali dla środków pastewnych jest zarazem członkiem rady przybocznej.

Radę przyboczną zwołuje Minister rolnictwa w razie potrzeby. Ma ona oddawać opinię na poddane pod obradę przez Ministra rolnictwa lub przez przewodniczącego Centrali pytania, dotyczące ogólnego prowadzenia spraw Centrali oraz wogóle zaopatrywania w środki pastewne i może co do tych pytań przedkładać także samoistne wnioski.

Członkostwo w Radzie przybocznej jest urzędem honorowym.

Zamiejscowi członkowie Rady przybocznej otrzymują zwrot wydatków za jazdy i diety w tej samej wysokości, co członkowie rady rolniczej.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wr.

Schuster wr.

Zenker wr.

Engel wr.

233.

Rozporządzenie Ministra obrony krajowej w porozumieniu z Ministrem rolnictwa z dnia 12. sierpnia 1915

o zastosowywaniu postanowień II. części woj-skowej ustawy karnej do jeńców wojennych.

Obydwa regulaminy, dotyczące praw i zwyczajów wojny lądowej, dołączone jako załączniki do obydwu, ratyfikowanych przez austriacko-węgierską Monarchię układów z dnia 29. lipca

1899 i z dnia 18. października 1907, Dz. u. p. Nr. 174 i 180 z roku 1913, postanawiają w artykule 8.: „Jeńcy wojenni podlegają ustawom, przepisom i rozkazom, obowiązującym w armii tego państwa, pod którego władzą się znajdują. Za wszelką niesubordynację można karać z odpowiednią surowością.“

W myśl tego postanowienia należy z przepisów II. części wojskowej ustawy karnej

drugą, trzecią i czwartą część główną,

dziwiątą część główną z wyjątkiem § 264.,

§§ 284. *a, b i c*, 285., 286. *e i f*, 287.,

288., 289. *a*, 290. i 292. dziesiątej

części głównej

zastosować do jeńców wojennych, postawionych pod straż wojska albo komend siły zbrojnej lub żandarmerji oraz zabranych na statki wojenne.

Gdy taki jeńiec wojenny dopuścił się współwiny lub innego współdziałania przy czynach karygodnych natury wojskowej, popełnionych przez osobę, należącą do siły zbrojnej lub do żandarmerji lub przez jeńca wojennego, wówczas należy zastosować doń postępowanie zamiast według §§ 314. do 317. wojskowej ustawy karnej, według postanowień ustawowych, istniejących dla poszczególnych zbrodni wojskowych, a o ile w nich niema osobnych przepisów co do współwiny lub innego współdziałania, według ogólnych przepisów, wydanych w §§ 11., 12., 14. i 17. wojskowej ustawy karnej.

Jako przełożonego (zwierzchnika) jeńców wojennych należy uważać także osobę wojskową siły zbrojnej nieprzyjacielskiej, której powierzone jest stanowisko przełożonego (zwierzchnika).

Georgi wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CX. — Wydana i rozesłana dnia 13. sierpnia 1915.

Treść: *M* 234. Rozporządzenie cesarskie o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych.

234.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 9. sierpnia 1915

o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych.

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

(1) Podczas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych przez wojnę, przenoszenie własności gruntu, przeznaczonego na gospodarstwo rolne lub leśne przez czynność prawną między żyjącymi, dozwolone jest tylko za przyzwoleniem powołanej do rozstrzygania o tem komisji (§ 8.). To samo odnosi się do wydzierżawienia takiego gruntu na dłużej niż dziesięć lat.

(2) W razie odmówienia przyzwolenia, czynność prawna jest nieważna.

§ 2.

Przepisy tego rozporządzenia cesarskiego nie mają zastosowania do gruntów, które

1. są wpisane do tabuli krajowej, księgi kolejowej lub górniczej;

2. leżą w okręgu miasta, posiadającego własny statut, lub gminy o charakterze przeważnie miejskim, która to gmina będzie oznaczona rozporządzeniem Ministra sprawiedliwości;

3. przekraczają widocznie wymiar posiadłości włościańskiej (§ 5.).

§ 3.

Dla przeniesienia własności lub wydzierżawienia nie potrzeba przyzwolenia komisji, jeżeli

- a) czynność prawna została zatwierdzona na podstawie istniejących przepisów przez sąd lub władzę administracyjną;
- b) gdy zostanie wykazane, że grunt jest przeznaczony
 1. na cele siły zbrojnej,
 2. administracji publicznej lub zakładu publicznego i służącego powszechnemu dobru,
 3. publicznej komunikacji (koleje, drogi, urzędzenia portowe, kanały i inne budowle wodne i i.),
 4. dla wszelkiego rodzaju zakładów przemysłowych lub górniczych oraz
 5. na wystawienie domów mieszkalnych wraz z należącymi do tego ogrodami, placami gier itp.;
- c) czynność prawna zostanie zawarta między małżonkami, narzeczonymi lub krewnymi lub spowinowaconymi w prostej linii lub do czwartego stopnia linii bocznej.

§ 4.

Komisya winna przyzwolić na przeniesienie własności lub wydzierżawienie, jeśli to nie sprzeciwia się interesowi publicznemu, polegającemu na utrzymaniu produktywnego stanu włościńskiego.

§ 5.

W szczególności należy tedy przyzwolić na przeniesienie własności (§ 4.):

1. gdy własność zostaje utrzymana w swych istotnych częściach składowych i ma być zagospodarowana przez samego nowonabywcę;

2. gdy własność ma być podzielona bez pośrednictwa osoby, chcącej z tego wyciągnąć zysk, a części mają służyć do utworzenia lub powiększenia własności włościńskiej lub gospodarstw chałupniczych. Za własność włościńską należy w myśl tego rozporządzenia uważać całość gruntów, złączonych w jednych rękach i służących jednolitemu gospodarstwu rolnemu lub leśnemu, których przeciętny dochód nie przekracza sześciokrotnej wartości, wystarczającej na utrzymanie rodziny, złożonej z siedmiu głów;

3. gdy po oddzieleniu poszczególnych części własności pozostająca przy właścicielu część wystarcza jeszcze na własność włościńską;

4. gdy pozbyte grunta nie są częściami składowymi gospodarstwa głównie rolnego lub leśnego, w szczególności, gdy są ubożnemi częściami składowymi przedsiębiorstwa lub posiadłości, służących przede wszystkim innym celom.

§ 6.

(1) W szczególności nie należy przyzwolić na przeniesienie własności, gdy

1. nabywca wchodzi w posiadanie gruntu w tym celu, by go pozbyć dalej z zyskiem, w całości lub części;

2. gdy własności włościńskie lub znaczne pod względem gospodarczym ich części są nabywane w celu tworzenia lub powiększenia wielkiej własności gruntowej;

3. gdy własności włościńskie lub znaczne pod względem gospodarczym ich części są nabywane w celu tworzenia lub powiększenia własnych obszarów łowieckich i należy się obawiać, że grunt ma być odjęty zagospodarowaniu rolnemu, odpowiadającemu składowi jego ziemi.

(2) Na wydzierżawienie należy w szczególności nie przyzwolić wówczas, gdy ma ona służyć do obejścia przepisów tego rozporządzenia cesarskiego.

§ 7.

Na przeniesienie można mimo przepisów §§ 4. do 6. przyzwolić wówczas, gdy nie da się go ze względu na osobiste lub gospodarcze stosunki ostatniego posiadacza uniknąć, by przeszkodzić zupełnemu upadkowi własności; o ile możliwości należy jednak usiłować, by przysłała do skutku sprzedaż w myśl przepisów § 4. Bliższe przepisy o służącym temu celowi urządzeniach i ich popieraniu przez używanie publicznych środków, będą wydane w drodze rozporządzenia.

§ 8.

(1) Do rozstrzygnięcia o dopuszczalności przeniesienia lub wydzierżawienia powołana jest komisya administracyjna (komisya dla obrotu ziemią), którą należy utworzyć w siedzibie każdego sądu powiatowego.

(2) Komisya składa się z:

1. naczelnika sądu powiatowego lub wyznaczonego przezeń sędziego sądu powiatowego, jako przewodniczącego;

2. członka, zamianowanego przez polityczną władzę powiatową;

3. naczelnika gminy, w której znajduje się większa część gruntu; zamiast naczelnika może zająć jego miejsce w komisji wyznaczony przezeń członek reprezentacji gminnej;

4. członka, ustanowionego przez główną korporację rolniczą, do której okręgu należy gmina, gdzie się grunt znajduje. Gdy gmina należy do okręgu kilku głównych korporacji rolniczych (sekcji), ustanawia członka przewodniczącego.

(3) Urząd członka (zastępcy członka) komisji dla obrotu ziemią jest urzędem honorowym.

§ 9.

(1) Komisję zwołuje przewodniczący. Członków należy zaprosić do jawienia się § 87 ustawy o organizacyi sądów z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217, ma odpowiednie zastosowanie.

(2) Komisya rozstrzyga podług swobodnego uznania większością głosów. Przy równej ilości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Do zdolności powzięcia uchwały jest potrzebna obecność przewodniczącego i jednego członka.

§ 10.

(1) Komisya ma podjąć potrzebne dla decyzji dochodzenia. Może ona korzystać ze współdziałania władz państwowych i autonomicznych i przesłuchiwać lub zlecić przesłuchanie rzeczoznawców.

(2) Decyzję należy powziąć o ile możności spiesznie. Przeciw uwzględnieniu wniosku środek prawny nie jest dopuszczalny.

(3) Wniosek odrzucony można ponowić, skoro zostaną przytoczone nowe fakta lub dowody. Przeciw odrzuceniu wniosku można wnieść zażalenie do krajowej komisji dla obrotu ziemią w ciągu nieprzedłużalnego terminu dni czterdziestu. Zażalenie należy wnieść do przewodniczącego komisji dla obrotu ziemią i ma być przez niego przedłożone w ciągu trzech dni krajowej komisji dla obrotu ziemią.

§ 11.

(1) Krajowa komisja dla obrotu ziemią winna rozstrzygnąć o zażaleniu najpóźniej w ciągu jednego tygodnia.

(2) Należy ją utworzyć w siedzibie politycznej władzy krajowej, w Galicyi we Lwowie i w Krakowie i składa się z:

1. prezydenta sądu krajowego w siedzibie komisji lub z wyznaczonego przez sędziego sądu krajowego jako przewodniczącego;

2. członka, mianowanego przez polityczną władzę krajową;

3. członka wyznaczonego przez Wydział krajowy tego kraju, w którym grunt się znajduje;

4. członka, ustanowionego przez główną korporację rolniczą, do której okręgu należy gmina, gdzie grunt się znajduje. Gdy gmina należy do okręgu kilku głównych korporacji rolniczych (sekcji), wówczas członek ustanawia przewodniczącą krajowej komisji dla obrotu ziemią.

(3) Postanowienia § 8, ustęp trzeci i § 9 mają tu zastosowanie.

§ 12.

Kto prosi o przeniesienie prawa własności lub o wpis prawa dzierżawy na podstawie czynności prawnej, podlegającej zatwierdzeniu ze strony komisji, winien przedłożyć wraz z prośbą o wpis hipoteczny wygotowanie rozstrzygnięcia komisji. W razie braku tego załącznika prośbę o wpis hipoteczny należy odrzucić.

§ 13.

(1) Poprzednie postanowienia mają analogiczne zastosowanie do nabycia gruntów w drodze egzekucji, jeśli ta ostatnia według uznania komisarza egzekucyjnego zostaje przeprowadzona wi-

docznie w zamiarze obejścia przepisów tego rozporządzenia cesarskiego.

(2) Sąd egzekucyjny ma w tych wypadkach zasięgnąć przed wygotowaniem uchwały o udzieleniu przybicia lub o zatwierdzeniu wniosku na objęcie, decyzji komisji o dopuszczalności przeniesienia własności.

(3) W razie niedozwolenia przeniesienia własności, należy odmówić przybicia lub zatwierdzenia wniosku na objęcie.

§ 14.

W postępowaniu przy wykonywaniu tego rozporządzenia cesarskiego, z wyjątkiem postępowania przed zwykłymi sądami, są podania, protokoły i ich załączniki, jak również wygotowania urzędowe, wolne od należytości.

§ 15.

(1) Kto w celu obejścia lub udaremnienia postanowień tego rozporządzenia cesarskiego czyni niezgodne z prawdą lub niepełne zeznania, będzie karany przez przewodniczącego komisji dla obrotu ziemią grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

(2) Rozstrzygnięcie przewodniczącego komisji dla obrotu ziemią może być zacepione rekuresem do przewodniczącego krajowej komisji dla obrotu ziemią. Przeciw rozstrzygnięciu tego ostatniego środka prawnego nie jest dopuszczalny.

(3) Przy postępowaniu obowiązują postanowienia o postępowaniu karnem przed władzami politycznymi

§ 16.

Rząd jest upoważniony, stosownie do potrzeb gospodarczych i doświadczeń, zmienić, uzupełnić lub zawiesić to rozporządzenie cesarskie dla wszystkich, lub dla poszczególnych okręgów administracyjnych, w drodze rozporządzenia.

§ 17.

Przez to rozporządzenie cesarskie nie narusza się postanowień ustawodawstwa krajowego o ograniczeniu swobodnego dzielenia zagród lub innych posiadłości rolnych.

§ 18.

(1) To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, nie ma jednak zastosowanie do interesów pozbycia, które przyszyły do skutku przed 1. sierpnia 1914, lub o których

przeprowadzenie hipoteczne wniesiono już prośby do sądu hipotecznego przed dniem 15. lipca 1915, oraz do decyzji sądowych (§ 13), które zapadły przed dniem ogłoszenia rozporządzenia cesarskiego.

(2) Poprzednie przepisy nie naruszają wpisów hipotecznych, na które udzielono zezwolenia, zanim to rozporządzenie cesarskie doszło do wiadomości sądu hipotecznego.

§ 19.

Wykonanie tego rozporządzenia poruczam Moim Ministrom: sprawiedliwości, rolnictwa, skarbu

i spraw wewnętrznych, w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 9. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXI. — Wydana i rozesłana dnia 13. sierpnia 1915.

Treść: (M 235. i 236.) 235. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915 o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych. — 236. Rozporządzenie, oznaczające gminy, w których rozporządzenie cesarskie z dnia 9. sierpnia 1915, o pozbywania gruntów rolnych i leśnych, niema zastosowania.

235.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 11. sierpnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, zarządza się, co następuje:

Ustanowienie członków komisji dla obrotu ziemią.

§ 1.

Członkowie, którzy mają być wydelegowani do komisji obrotu ziemią, winni być obznajomieni z miejscowymi stosunkami i znać stosunki gospodarstwa rolnego w powiecie. W celu możliwego uproszczenia urzędowania komisji dla obrotu ziemią i ułatwienia członkom komisji udziału w rozprawach, należy w miarę możliwości ustanowić osoby, mieszkające w siedzibie sądu powiatowego.

Polityczna władza powiatowa może zamianować członkiem komisji urzędnika swego własnego etatu; urzędnika innej władzy, lub też jakiego innego męża zaufania.

Główne korporacje rolnicze winny ustanowić bezzwłocznie członków, którzy mają być przez nie wydelegowani do komisji obrotu ziemią, dla każdego powiatu sądowego, na który rozciąga się ich czynność.

§ 2.

Gdy główna korporacja rolnicza pewnego kraju jest podzielona na sekcje, lub gdy istnieje kilka głównych korporacji rolniczych różnej narodowości, ma wówczas każda sekcja (główna korporacja) ustanowić po jednym członku dla każdego powiatu sądowego, na który rozciąga się jej czynność.

§ 3.

Dla członków mogą być ustanowieni wedle potrzeby zastępcy, którzy w razie, gdyby członek doznał przeszkody, wstępują w jego miejsce.

§ 4.

Ustanowienie członków (zastępców) należy podać bezzwłocznie do wiadomości naczelnika sądu powiatowego.

Urzędowanie komisji dla obrotu ziemią.**§ 5.**

Naczelnikowi sądu powiatowego lub ustanowionemu przezeń sędziemu sądu powiatowego przysługuje kierownictwo i podział czynności komisji obrotu ziemią.

Inni członkowie komisji dla obrotu ziemią, o ile nie są urzędnikami państwowymi, mają przed rozpoczęciem swych czynności jako członkowie komisji ślubować przez podanie ręki sumienne i bezstronne wykonywanie swego urzędu. Ślubowanie odbiera przewodniczący komisji dla obrotu ziemią.

Jeśli członek komisji odpadnie, ma przewodniczący komisji dla obrotu ziemią spowodować bezzwłocznie uzupełnienie komisji.

§ 6.

Gdy grunt pozbyty (wydzierżawiony) leży w gminie, należącej do okręgu czynności kilku głównych korporacji rolniczych (sekcji), winien przewodniczący przybrać do rozprawy i głosowania tego członka, który został ustanowiony przez tę główną korporację rolniczą (sekcję), która odpowiada narodowości posiadacza pozbytego (wydzierżawionego) gruntu.

W razie wątpliwości ustanawia członka przewodniczącego według własnego uznania.

§ 7.

Rozprawy komisji dla obrotu ziemią nie są publiczne. Zakazane jest publiczne ogłaszanie treści rozprawy, w szczególności głosowania.

§ 8.

Sprawy kancelaryjne komisji dla obrotu ziemią załatwia kancelaryj sędowa sądu powiatowego. Podania należy wnosić do protokołu podawczego sądu powiatowego, ustne wnioski i oświadczenia w oddziale kancelaryjnym naczelnika sądu.

§ 9.

O przyzwolenie komisji dla obrotu ziemią na przeniesienie własności lub wydzierżawienie gruntu rolnego lub leśnego można upraszać także bez przedkładania dokumentu czynności prawnej zapomocą podania, w którym przytoczyć należy wszystkie okoliczności istotne dla ocenienia czynności prawnej. Gdy dokumentu nie przedkłada się równocześnie, należy wnieść podanie w dwu egzemplarzach.

Uchwałę komisji dla obrotu ziemią należy wygotować na dokumencie, gdy zaś tego niema, na drugim egzemplarzu podania i to według do-

łączonej formuły, wybitej ewentualnie zapomocą stampilli: „Na przeniesienie własności — wydzierżawienie — nie zezwala się. Komisya dla obrotu ziemią . . ., dnia . . .“

§ 10.

Postanowienia rozporządzenia cesarskiego o wpisie hipotecznym czynności prawnej, podlegającej zatwierdzeniu komisji dla obrotu ziemią, znajdują odpowiednie zastosowanie do wpisu takich czynności prawnych do ksiąg dla uwidocznienia praw rzeczowych.

§ 11.

Wnioski, którymi się żąda przyzwolenia komisji dla obrotu ziemią na przeniesienie własności lub wydzierżawienie, należy wpisywać do rejestru *Gr*, prowadzonego według załączonego wzoru.

Inne pisma, dotyczące spraw komisji dla obrotu ziemią, należy wpisywać do dziennika prezydyalnego.

Zażalenia przeciw decyzjom komisji dla obrotu ziemią.**§ 12.**

Zażalenie przeciw decyzji komisji dla obrotu ziemią, którą nie przyzwolono na przeniesienie własności lub na wydzierżawienie, należy wnieść w jednym egzemplarzu u przewodniczącego komisji dla obrotu ziemią.

Przewodniczący winien, przedkładając sprawozdanie krajowej komisji dla obrotu ziemią, podać możliwie krótkie motywy decyzji komisji dla obrotu ziemią i głosowanie i oświadczyć się co do wywodów zażalenia.

Ustanowienie i urzędowanie krajowej komisji dla obrotu ziemią.**§ 13.**

Jeżeli w okręgu pewnej politycznej władzy krajowej istnieje więcej głównych korporacji rolniczych (sekcji), wówczas ma każda z nich ustanowić członka krajowej komisji dla obrotu ziemią.

Postanowienia §§ 3. i 4. mają odpowiednie zastosowanie do krajowej komisji dla obrotu ziemią.

§ 14.

Do urzędowania i rozpraw krajowej komisji dla obrotu ziemią należy zastosować odpowiednio postanowienia §§ 5. do 8.

Zażalenia przeciw decyzjom komisji dla obrotu ziemią należy wpisywać do rejestru *Gob*, który prowadzi się według załączonego wzoru.

Inne pisma, dotyczące spraw krajowej komisji dla obrotu ziemią należy wnosić do dziennika przydyalnego trybunału sądowego.

Postępowanie karne.

§ 15.

Postępowanie co do oznaczonych w § 15. rozporządzenia cesarskiego działań karygodnych należy ograniczać do zbadania istotnych okoliczności, unikając wszelkiej rozwickłości.

Doniesienia należy wpisać do rejestru *Gvs*, który należy prowadzić według załączonego wzoru na luźnych arkuszach. Spisywania protokołu należy, z wyjątkiem szczególnie zawikłanych wypadków, zanicchać. Przybranie pisarza nie jest wymagane.

Przed zapadnięciem wyroku karnego należy obwinionego przesłuchać.

Orzeczenie karne wraz z motywami należy obwinionemu ogłosić ustnie, lub, gdy to jest niemożliwe, doręczyć w pisemnem wygotowaniu. W razie ustnego ogłoszenia należy doręczyć obwinionemu na żądanie wyciąg z rubryki 3. do 7. rejestru *Grs*.

Rekurs musi być wniesiony w ciągu trzech dni po ogłoszeniu lub doręczeniu pisemnego wygotowania orzeczenia u przewodniczącego komisji obrotu ziemią. Zastanawia on wykonanie wyroku karnego aż do prawomocnej decyzji. Zresztą mają do rekursu zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 12. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 101.

Dochodzenie i kara zadawniają się, gdy od popełnienia przekroczenia upłynęły trzy miesiące bez wdrożenia dochodzeń.

§ 16.

Gdy wniesiono rekurs przeciw orzeczeniu karnemu, należy przewodniczącemu krajowej komisji dla obrotu ziemią przedłożyć w oryginale arkusz rejestru *Gvs*, w które wpisano orzeczenie.

§ 17.

Grzywny, nałożone według § 15. rozporządzenia cesarskiego, wpływają do funduszu ubogich gminy, w której leży znaczniejsza część pozbytego lub wydzierzawionego gruntu. Kara aresztu, przypadająca na wypadek nieściągłości grzywny w jej miejsce, ma być z reguły wymierzana po 10 K za jeden dzień; jednakże kara zastępcza nie może przekraczać najwyższego wymiaru dopuszczalnej kary aresztu.

Postanowienia końcowe.

§ 18.

Postanowienia przepisów o urzędowaniu sądów pierwszej i drugiej instancji co do tworzenia liczby czynności, oznaczania aktu i tworzenia aktów mają odpowiednie zastosowanie do aktów komisji dla obrotu ziemią i krajowej komisji dla obrotu ziemią.

Akta spraw, dotyczące rekursów przeciw wyrokom karnym, należy wpisywać do dziennika przydyalnego trybunału sądowego.

§ 19.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

236.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 11. sierpnia 1915,

oznaczające gminy, w których rozporządzenie cesarskie z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, o pozbywania gruntów rolnych i leśnych, niema zastosowania.

Na zasadzie § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, zarządza się:

§ 1.

Przepisy rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 234, o pozbywaniu gruntów rolnych i leśnych nie mają żadnego zastosowania do gruntów, leżących na obszarze następujących gmin:

Austria niższa: Wiedeń, Altkettenhof, Amstetten, Aspang Markt, Atzgersdorf, Baden, Berndorf, Bruck nad Litawą, Brunn am Gebirge, Eggenburg, Fischamend Markt, Gloggnitz, Hainburg, Herzogenburg, Hinterbrühl, Horn, Klosterneuburg, Korneuburg, Krems, Langenzersdorf, Liesing, Maria Enzersdorf, Melk, Mödling, Neukettenhof, Neunkirchen, Oberhollabrunn, Payerbach, Pöchlarn, Pottenstein, Prugg nad Litawą, Retz miasto, St. Pölten, Scheibbs, Schwechat, Stammersdorf, Stein, Stockerau, Tulln, Vöslau, Waidhofen nad Ybbs, Wiener-Neustadt, Wilhelmsburg, Ybbs, Zell nad Ybbs, Zwettel miasto;

Austria górna: Linz, Zdrój Hall, Zdrój Ischl, Braunau nad Innem, Enns, Freistadt, Gmunden, Kremsmünster Markt, Lambach, Mauthausen, Mondsee, Ried w Inukreis, Schärding, Steyr, Urfahr, Vöcklabruck, Wels, Weyer Markt; **Solnogród:** Solnogród, Hallein, Maxglan, Radstadt, Zell nad jeziorem, Werfen;

Styrya: Graz, Andritz, Zdrój Aussee, Bruck n. M., Cilli, Deutschlandsberg, Donawitz, Eggenberg, Eibiswald, Eisenerz, Feldbach, Friedau, Friedberg, Fürstenfeld, Gleisdorf, Gonobitz, Hartberg, Judenburg, Kapfenberg, Kuitelfeld, Leibnitz, Leoben, Marburg, Mariazell, Murau, Mureck, Mürtzuschlag, Neumarkt, Oberwölz, Pettau, Radkersburg, Rann n. j., Rohitsch, Rohitsch-Sauerbrunn, Schönstein, Stainz, Tüffer, Voitsberg, Vordernberg, Weittenstein, Weiz, Windisch-Feistritz, Windischgraz;

Karyntya: Celowiec, Bleiburg, Friesach, St. Veit, Spittal, Villach, Völkermarkt, Wolfsberg;

Kraina: Lublana, Gottschee, Idria, Krainburg, Neumarkt, Rudolfswerth;

Pobrzeże: Tryest, Capodistria, Cervignano, Cormons, Gorycya, Gradiska, Grado, Lussinpiccolo, Monfalcone, Pirano, Pola, Rovigno, Volosca-Abbazia;

Tyrol: Insbruk, Ala, Arco, Bozen, Brixen, Bruneck, Fiera di Primiero, Hall, Hötting, Kitzbühel, Klausen, Kufstein, Lienz, Meran, Mühlau, Obermais, Rattenberg, Riva, Rovereto, Schwaz, Sterzing, Trydent, Untermais;

Przedarulania: Bludencya, Bregencya, Dornbirn, Feldkirch, Hohenems;

Czechy: Praga, Asch, Uście n. Ł., Beneszów, Beraun, Bilin, Bodenbach, Czeska Lipa, Brandys n. Ł., Brzewnów, Brtix, Bubencz, Budziejowice, Chrudim, Dejwice, Brod Niemiecki, Duchców, Cheb, Lokieć, Falknów, Fischern, Frydland, Gablonz n. N., Grašlice, Górna Łaba, Górne Myto, Horzyce, Horszowice, Jaromierz, Jiczyn, Józefów, Bolesław Młody, Kadań, Karlsbad, Karolinental, Kładno, Klatów, Königgrätz, Königinhof n. Ł., Królewskie Winnice, Kolín, Komotów, Koszyr, Kralupy n. M., Krumów, Kutteneberg, Lanckorona, Laun, Litomierzyce, Litomyśl, Marienbad, Mielnik, Morchenstern, Nachod, Nowy Bydżów, Neudek, Gród Jędrzychów, Nimoń, Nimburg, Nusle, Litwinów górny, Osek, Pardubice, Pielgrzymów, Pilzno, Pisek, Podjebrad, Prachatyce, Przybram, Radlice, Rakownik, Rudnice, Rychnów n. K., Liberzec, Rokicany, Rumburk, Zatec, Slany, Stuknów, Suszyce, Semil, Żamberg, Śmichów, Sobiesław, Strakonice, Tabor, Tannwald, Domažlice, Cieplice-Szenów, Djeczyn, Trutnów, Turnów, Warnsdorf, Weipert, Uście nad Orlicą, Treboń, Żyżków;

Morawy: Berno, Sławków, Sławków gmina izraelska, Bystrzyce n. H., Bielidla obok Olomuńca, Błańsko, Boskowice, Boskowice gmina izraelska, Buczowice, Czerniowice, Iwańczyce, Frensztat n. R., Pszybor, Frysztak, Fulnek, Jewiczko, Jewiczko gmina izraelska, Hodonin, Wielkie Mezerycze, Hodobny, Zabrze, Holeszów, Holeszów gmina izraelska, Husowice, Iglów, Julianów, Komarów, Królewskie Pole, Konice, Kromieryż, Kumrowice, Lipnik, Lipnik gmina izraelska, Brzeclaw, Morawski Krumlów, Morawskie Nowe Miasto, Morawska Ostrawa, Sumperk Morawski, Morawska Trzebowa, Granice, Granice gmina izraelska, Maryańskie Góry, Mistek, Nowe Ulice, Nowy Rusinów, Nowy Rusinów gmina izraelska, Nowy Iczyn, Oderfurt, Olomuniec, Pawlowice, Przerów, Prościejów, Prościejów gmina izraelska, Rzymarów, Rosice, Żydenice, Zabowreski, Sternberk, Trebicz, Trebicz gmina izraelska, Trzest, Węgierski Bród, Węgierski Bród gmina izraelska, Węgierskie Hradyszcze, Węgierska Ostra, Węgierska Ostra gmina izraelska, Podklasztery, Wołoskie Międzyrzecze, Wesoła, Wesoła gmina

izraelicka, Wyszków, Witkowiec, Wszecin, Zabrze
n. O., Znojmo, Świtawa;

Śląsk: Opawa, Bennisz, Bielsko, Dąbrowa,
Engelsberg, Frysztat, Freiwaldau, Freudental,
Friedeberg, Frydek, Hotzenplotz, Hruszów, Jabłon-
ków, Jägerndorf, Jauernig, Karwin, Klimkowiec,
Łazy, Bogumin, Odry, Olbersdorf, Orłów, Polska
Ostrawa, Sunichl, Cieszyn, Bilowiec, Weidenau,
Witków, Würbental, Zuckmantel;

Galicja: Lwów, Kraków, Biała, Bochnia,
Borysław, Brody, Brzeżany, Buczacz, Chrzanów,
Czortków, Dobromil, Drohobycz, Gorlice, Gródek
Jagielloński, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno,
Łańcut, Nowy Sącz, Nowy Targ, Oświęcim,

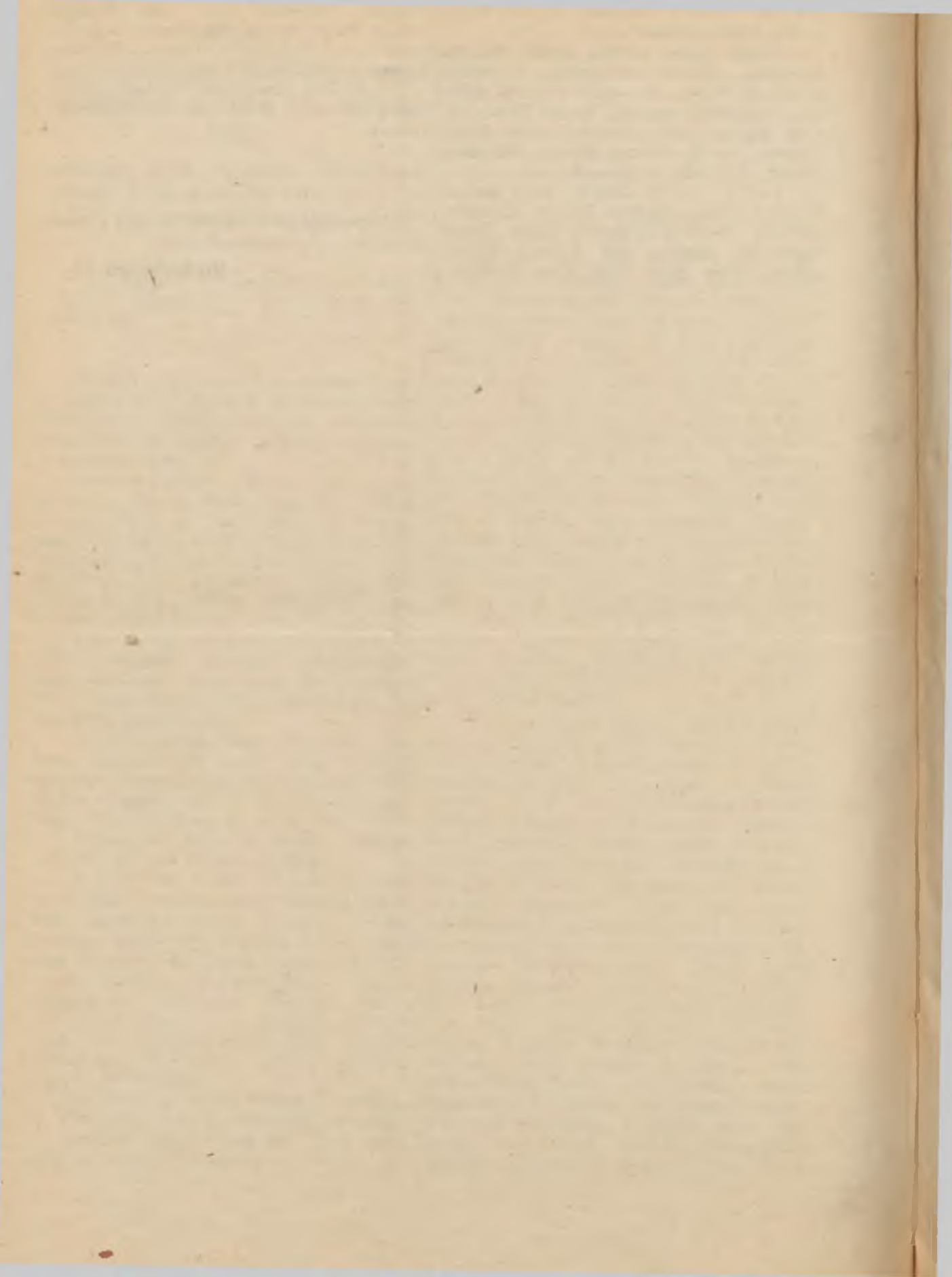
Przemysł, Przeworsk, Rawa ruska, Rzeszów,
Sambor, Sanok, Śniatyn, Stanisławów, Stryj, Tar-
nopol, Tarnów, Tustanowice, Wadowice, Wieliczka,
Zaleszczyki, Złoczów, Żółkiew;

Bukowina: Czerniowce, Gurahumora, Kim-
polung, Radowce, Seret, Suczawa, Storożyniec,
Wiznica.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem
ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXII. — Wydana i rozesłana dnia 15. sierpnia 1915.

Treść: (№ 237. i 238.) 237. Rozporządzenie w sprawie wygotowań w postępowaniu przed sądami polubownymi dla ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków i ubezpieczenia pensyjnego. — 238. Rozporządzenie, dotyczące obrotu środkami pastewnymi.

237.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i robót publicznych z dnia 11. sierpnia 1915

w sprawie wygotowań w postępowaniu przed sądami polubownymi dla ubezpieczenia od nieszczęśliwych wypadków i ubezpieczenia pensyjnego.

Na zasadzie § 38. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, § 76. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907 i § 15. rozporządzenia cesarskiego z dnia 7. kwietnia 1914, Dz. u. p. Nr. 80, zarządzają się:

Art. I.

§ 31. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 47 i § 33. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 10. października 1908, Dz. u. p. Nr. 223, opiewać będą:

„Wygotowania pisemne orzeczeń, uchwał, ugód i potwierdzeń prawomocności lub wykonalności podpisuje kancelarya sądu polubownego poniżej zapisku: „Za zgodność wygotowania“.

Inne wygotowania mają być podpisane przez przewodniczącego lub jego zastępcę.

Pisemne wygotowania orzeczeń, ugód i potwierdzeń prawomocności i wykonalności zaopatrzyć należy pieczęcią sądu polubownego“.

Art. II.

Postanowienia art. I. stosują się także do sądów polubownych Zakładu ubezpieczeń robotników górniczych od nieszczęśliwych wypadków.

Art. III.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

238.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych z dnia 14. sierpnia 1915,

dotyczące obrotu środkami pastewnymi.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzają się, co następuje:

§ 1.

Przepisom rozporządzenia niniejszego podlegają:

- a) odpadki słodowe,
- b) słodziny piwne, wysuszone,
- c) makuchy: makuchy słonecznikowe, makuchy z ziaren arbuzowych, makuchy kokosowe, lniane, sesamowe, konopiane, ognichowe, makowe, orzachowe,
- d) tarte ziemniaki, wysuszone.

Powyższe środki pastewne można wprowadzać w obrót tylko według postanowień niniejszego rozporządzenia.

Wyjęte są od tego zapasy, znajdujące się w posiadaniu państwa lub zarządu wojskowego, jakoteż ilości, zatrzymane przez producentów na potrzeby własnego gospodarstwa lub nabyte przez hodowców bydła dla wyłącznego użytku w swoim gospodarstwie, tudzież przez organizacje rolnicze lub powszechnie użyteczne organa aprowizacyjne.

Odpadki słodowe mogą być użyte na paszę dopiero po pokryciu zapotrzebowania przemysłu wyrobu drożdży prasowanych i tylko na zasadzie zezwolenia, którego udziela Minister rolnictwa w porozumieniu z Ministrem handlu.

§ 2.

Kto posiada zapasy środków pastewnych oznaczonego w § 1. rodzaju lub je przechowuje, winien ilości, istniejące w dniu 1. sierpnia 1915, zgłosić w Centrali dla środków pastewnych w ciągu 8. dni po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia oddzielnie dla każdego rodzaju wymieniając ich właścicieli.

Kto przedmioty takie produkuje w zakresie swego przemysłu, ma zgłosić w Centrali dla środków pastewnych do 5. dnia każdego miesiąca ilości, wyprodukowane w miesiącu poprzedzającym.

§ 3.

Posiadacze środków pastewnych wspomnianego w § 1. rodzaju winni, o ile nie zachodzi wyjątek na podstawie § 4., sprzedać je Centrali dla środków pastewnych i odstawić na jej wezwanie.

Centrala ta zapłaci sprzedawcom za odebrane im środki pastewne odpowiednią, jednakoż co najwyżej następującą cenę objęcia:

za odpadki słodowe (z wyjątkiem tych, które są przeznaczone do wyrobu drożdży prasowanych)	K 22.—
za słodziny piwne, wysuszone	„ 22.—

za makuchy słonecznikowe, łuszczone	K 25.—
„ „ „ „ niełuszczone	„ 17.—
„ „ „ „ arbuzowe łuszczone	„ 30.—
„ „ „ „ „ niełuszczone	„ 20.—
„ „ „ „ lniane	„ 25.—
„ „ „ „ konopiane	„ 19.—
„ „ „ „ ognichowe	„ 18.—
„ „ „ „ makowe	„ 24.—
„ tarte ziemniaki, wysuszone	„ 13.—

Ceny te należy rozumieć za 100 *kg* netto gotówką, na miejscu stacji kolejowej odnośnej fabryki, bez worka i mieszczą w sobie kosztą załadowania.

W razie gdy towar nie odpowiada wymogom zwyczajów kupieckich i umowa o odpowiednie zniżenie ceny nie przyjdzie do skutku, wówczas rozstrzyga o cenie, jeśli towar znajduje się w kraju, w którym istnieje giełda dla produktów rolniczych, sąd rozjemczy tej giełdy, w przeciwnym razie sąd rozjemczy tej izby handlowej i przemysłowej, w której towar się znajduje.

Zawarte lecz niewykonane jeszcze kontrakty nie uwalniają od ustanowionych rozporządzeniem niniejszem zobowiązań i są one bez skutku prawnego.

§ 4.

Posiadacze środków pastewnych oznaczonego § 1., lit. c rodzaju, wytworzonych z surowców, nie pochodzących ze zbiorów w krajach tutejszych lub wprowadzonych do królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, winni zaoferować je Centrali dla środków pastewnych do zakupu; oznaczenie ceny za te środki pastewne pozostawia się swobodnej umowie.

Centrala winna oświadczyć w ciągu 4. tygodni po nadejściu wniosku, jakie dokładnie oznaczyć się mające ilości życzy sobie objąć. Ilościami, których ten urząd nie obejmuje, może właściciel swobodnie rozporządzać.

To samo obowiązuje, o ile Centrala nie wyda oświadczenia w ciągu powyższego terminu.

§ 5.

Czynności prawne, które sprzeciwiają się zarządzeniom §§ 3. i 4., są nieważne.

§ 6.

Wszelkie ilości, które wedle powyższych przepisów zastrzeżone są dla sprzedaży przez Centralę dla środków pastewnych (§ 3.), względnie dla niej zastrzeżone będą (§ 4.), muszą być przez nią objęte z wszelkim możliwym pośpiechem.

Aż do objęcia są właściciele towaru obowiązani przechowywać zapasy bezpłatnie, starannie je pielęgnować i przechowywać.

§ 7.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 210, dotyczącego neregulowania obrotu rzepakiem, rzepichem, olejem rzepakowym i makuchem, pozostają bez zmiany.

Zarządzenie co do makuchów (makuchów rzepakowych i rzepichowych), zastrzeżone w §§ 17. i 20. tego rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa, będzie wykonywane przez Centralę dla środków pastewnych.

§ 8.

Przesyłki środków pastewnych wspomnianego w § 1. rodzaju, jakoteż makuchu rzepakowego mogą być tylko wtedy przyjmowane do przewozu przez przedsiębiorstwa kolejowe lub okrętowe, jeśli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie transportowe, wystawione przez Centralę dla środków pastewnych.

Dla przesyłek zarządu wojskowego i przesyłek z poza granicy celnej i z Węgier nie wymaga się tego rodzaju poświadczeń transportowych.

Postanowienia te nie dotyczą przesyłek, które już dostawiono do zakładu przewozowego.

§ 9.

Gdy posiadacz wzbrania się sprzedać związane według § 3. towary po oznaczonej tam cenie, natenczas winna władza polityczna l. in-

stancyi, w której okręgu znajdują się zapasy, orzec o obowiązku do oddania ich i w razie potrzeby zarządzić ich przymusowe odebranie. Orzeczenie jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują prawa do zapasów.

§ 10.

Przy przymusowym odebraniu zapasów należy odliczyć od najwyższej ceny objęcia 10 procent. Gdy posiadacz lub jego miejsce pobytu nie są znane, lub gdy cena ma służyć na zaspokojenie roszczeń osób trzecich, powstałych z praw rzeczowych, należy cenę złożyć w sądzie.

§ 11.

Odebrane przymusowo zapasy winien ostatni ich posiadacz przechować i utrzymać bezpłatnie aż do odtransportowania.

§ 12.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i każde współdziałanie przy udaremnieniu zobowiązań ustanowionych rozporządzeniem niniejszem, o ile przekroczenia te nie podpadają ściganiu w drodze karno-sądowej, będą karane władze polityczne l. instancyi grzywną do 5000 K lub według uznania aresztem do 6 miesięcy.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIII. — Wydana i rozesłana dnia 18. sierpnia 1915.

Treść: *M* (239. i 240.) 239. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące zajęcia ropy (oleju skalnego). — 240. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, dotyczące zajęcia ropy (oleju skalnego).

239.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 10. sierpnia 1915, dotyczące zajęcia ropy (oleju skalnego).

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Cała po dniu ogłoszenia tego rozporządzenia cesarskiego wydobyta w krajach tutejszych ropa, skoro tylko wydostanie się z otworu wiertniczego na światło dzienne, zostaje zajęta na rzecz państwa.

§ 2.

Zajęcie ropy ma ten skutek, że zajęta ropa nie może być przerobiona, zużyta ani też dobrowolnie lub przymusowo sprzedana lub obciążona zastawem, o ile to nie zostanie w tem rozporządzeniu cesarskiem lub przez osobne rozporządzenia Ministra robót publicznych uznane za dopuszczalne lub o ile nie zostaną przez tego Ministra wydane inne zarządzenia.

§ 3.

Czynności prawne, zawarte wbrew postanowieniom § 2. tego rozporządzenia cesarskiego są nieważne.

To rozporządzenie cesarskie nie narusza umów zawieranych pomiędzy właścicielami gruntów i posiadaczami kopalni (uprawnionymi do wydobywania) o używanie gruntu i ziemi do wydobywania mineralnych żywic ziemnych. Istniejące kontrakty i umowy o dostawę ropy (procenty netto i brutto itp.) nie stoją na przeszkodzie zajęciu.

§ 4.

Pomimo zajęcia mogą posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) używać ropy, potrzebnej do ogrzewania przy prowadzeniu ruchu w swej kopalni.

§ 5.

Minister robót publicznych może wezwać każdego właściciela kopalni (uprawnionego do wydobywania) do podjęcia lub dalszego prowadzenia regularnego ruchu swej kopalni oleju skalnego. Gdy nie usłucha on takiego wezwania, wolno Ministrowi robót publicznych zarządzić prowadzenie ruchu na koszt i niebezpieczeństwo opieszalego.

Prócz tego znajdują w tym wypadku zastosowanie przepisy karne § 14.

§ 6.

Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są obowiązani starać się o przechowanie zajętej ropy podczas trwania zajęcia. Przechowanie następuje na ich koszt i niebezpieczeństwo.

Przechowujący nie może wydać nikomu złożonej u niego na skład, zajętej ropy bez zezwolenia Ministra robót publicznych.

§ 7.

Przedsiębiorstwa tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy są obowiązane objąć stosownie do swych rozporządzalnych środków przedsiębiorstwa tłoczenie (pipen) i magazynowanie ropy ziemnej.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem robót publicznych wydać w razie potrzeby zarządzenia co do tłoczenia i magazynowania ropy bez względu na inne tego rodzaju zobowiązania. O ile zatwierdzona przez władze taryfa dla tłoczenia (pipen) i magazynowania ropy nie jest ustalona, może Minister handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych ustanowić wynagrodzenie, o ile umowa nie przyjdzie do skutku.

§ 8.

Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są obowiązani dostarczyć na zlecenie Ministra robót publicznych, wydane w porozumieniu z Ministrem handlu, zajęta ropę ziemną, o ile nie została ona oddana do wolnego użytku (§§ 2. i 4.), za cenę, ustanowioną według § 10., oznaczonym przez Ministra robót publicznych instytucjom.

W miejsce zastrzeżonej w umowach między właścicielami gruntów a posiadaczami kopalni (uprawnionymi do wydobywania) lub w innych umowach dostawy ropy (procentów netto, brutto itp.), ma wstępować, o ile ta ropa nie została oddana do wolnego użytku, odpowiedni udział w dochodzie, uzyskanym za zajęta ropę (§ 10.).

§ 9.

Jeżeli zobowiązany nie zastosuje się do polecenia, wydanego stosownie do § 8., ustęp 1., wówczas przeprowadza dostawę przymusowo według wskazówek Ministra robót publicznych na koszt i niebezpieczeństwo zobowiązanego polityczna władza pierwszej instancji, w której okręgu przeznaczona na dostarczenie ropy, jest zamagazynowana.

Odwołanie przeciw orzeczeniom i zarządzeniom władzy politycznej, wydanym na zasadzie poprzedniego postanowienia, nie jest dopuszczalne. Badanie takich orzeczeń i zarządzeń w drodze urzędowej zastrzega się Ministrowi robót publicznych.

§ 10.

Dostarczanie ropy (§§ 8. i 9.) instytucjom, oznaczonym przez Ministra robót publicznych

w porozumieniu z Ministrem handlu, ma odbywać się, o ile umowa nie dojdzie do skutku, po cenach, ustalonych definitywnie przez tych Ministrów w porozumieniu z Ministrem skarbu stosownie do fachowego wymiaru, za gotówkę.

Minister robót publicznych może w porozumieniu z Ministrami handlu i skarbu ustanowić także maksymalne ceny dla zajętej ropy.

§ 11.

Skuteczność zajęcia kończy się:

1. z dozwoleń wolnego użycia (§ 4.),
2. z uchyleniem zajęcia, zarządzonym przez Ministra robót publicznych (§ 2.),
3. z dostarczeniem dla instytucji, wskazanych przez Ministra robót publicznych (§§ 8. i 9.),
4. z przypadkiem (§ 12.).

§ 12.

Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są obowiązani udzielać Ministerstwu robót publicznych na jego wezwania zgodnych z prawdą wyjaśnień, potrzebnych do zabezpieczenia wyniku zajęcia, w sposób żądany i w oznaczonym w wezwaniu terminie.

Niezgłoszone zajęte zasoby ropy mogą być przez Ministra robót publicznych uznane za przypadłe na rzecz państwa.

Celem badania zeznań posiadaczy kopalni (uprawnionych do wydobywania) może Ministerstwo robót publicznych wezwać i inne osoby do udzielenia wyjaśnień.

§ 13.

Wszystkie zapasy ropy, znajdujące się w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia cesarskiego na galicyjskich terenach ropy, a należą do przedsiębiorstw w państwach nieprzyjacielskich, są bez naruszenia roszczeń takich uprawnionych, którzy nie są poddani państw nieprzyjacielskich, zajęte na rzecz państwa.

Postanowienia § 2. do 12. tego rozporządzenia cesarskiego obowiązują także dla tego zajęcia.

Uzyskane za wykupno kwoty, o ile nie będą za zezwoleniem Ministra robót publicznych użyte na cele przedsiębiorstwa, należy złożyć w Pocztowej kasie oszczędności, Banku austriacko-węgierskim lub innej tutejszokrajowej instytucji kredytowej. Definitywne zarządzenie co do kwot tak umieszczonych nastąpi w drodze rozporządzenia dopiero po ukończeniu wojny.

Za przedsiębiorstwa w państwach nieprzyjacielskich uważa się takie przedsiębiorstwa, czynne na obszarze, na którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, lub filie przedsiębiorstw, których kierownictwo lub nadzór prowadzi się z państw nieprzyjacielskich, oraz takie przedsiębiorstwa, których dochody mają w całości lub części odpywać do państw nieprzyjacielskich, lub których kapitał należy w całości lub części do poddanych państw nieprzyjacielskich lub tamtejszych przedsiębiorstw, gdziekolwiek te osoby względnie przedsiębiorstwa mają swe miejsce zamieszkania (siedzibę).

Zastosowania tego rozporządzenia cesarskiego nie wyklucza okoliczność, że dla ukrycia udziału poddanych państw nieprzyjacielskich podsuwa się poddanych innych państw, lub że po rozpoczęciu się stanu wojennego z odnośnem nieprzyjacielskiem państwem podjęto zmiany w udziale kapitałowym przedsiębiorstwa, lub że przedsiębiorstwo lub sprawowanie interesów przeszło po ogłoszeniu tego rozporządzenia cesarskiego na inne osoby.

Minister robót publicznych rozstrzyga według swobodnego uznania, czy to rozporządzenie ma być stosownie do poprzednich ustępów zastosowane do danego przedsiębiorstwa.

§ 14.

Kto przekracza przepisy tego rozporządzenia cesarskiego, lub nie zważa na wydane na jego podstawie zarządzenia, kto w ciągu postawionego terminu nie udziela żadanego wyjaśnienia lub udziela je niezgodnie z prawdą, będzie karany aresztem do trzech miesięcy, zaś przy okolicznościach obciążających aresztem do sześciu miesięcy, o ile działanie lub zaniedbanie nie podlega w myśl istniejących przepisów prawnych surowszej karze. Obok kary na wolności można nakładać grzywny do 50.000 K na rzecz państwa.

Za grzywny, nałożone na współników, zastępców lub funkcjonariuszy przedsiębiorstwa odpowiada to ostatnie wraz z zasądzonym do niepodzielnej ręki.

Dochodzenie co do przekroczeń, oznaczonych w tym paragrafie, należy w pierwszej instancji do starostwa górniczego, a w drugiej instancji do Ministerstwa robót publicznych.

Do dochodzenia karnego mają analogiczne zastosowanie zasady postępowania wobec władz górniczych, ustanowione w §§ 226. do 234. powszechnej ustawy górniczej, ze zmianami, zaprowadzonymi przez ustawę z dnia 21. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 77.

Wykonanie orzeczeń karnych władz górniczych należy skutecznie w drodze władzy politycznej, a w razie potrzeby w drodze sądowej.

§ 15.

Upoważnia się Rząd do zmiany, uzupełnienia lub uchylecia w całości lub części postanowień tego rozporządzenia cesarskiego w drodze rozporządzeń.

§ 16.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Wykonanie jego poruczan Memu Ministrowi robót publicznych, w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 10. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

240.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu i sprawiedliwości z dnia 16. sierpnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, dotyczącego zajęcia ropy (oleju skalnego).

Celem wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, dotyczącego zajęcia ropy (oleju skalnego) i na zasadzie § 15. tego rozporządzenia cesarskiego wydaje się następujące przepisy:

Artykuł I.

Zarządzone w § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, zajęcie ropy rozciąga się nie tylko na ropę, należącą do posiadacza kopalni (uprawnionego

do wydobywania), lecz także na ropę, która ma być na podstawie istniejących umów odstąpiona przez uprawnionego do wydobywania osobie trzeciej jako procenty netto, brutto itd.

Artykuł II.

Do § 2. Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są uprawnieni do odstąpienia przedsiębiorstwom tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy, która ma być według umowy dostarczona celem pokrycia straty, połączonej z tłoczeniem i magazynowaniem (manko, kalo). O ile ta ropa nie została użyta do pokrycia straty, powstałej przy tłoczeniu i magazynowaniu, pozostaje ona zajęta przy tych przedsiębiorstwach. Przedsiębiorstwa są co do tej ropy postawione na równi z posiadaczami kopalni (uprawnionymi do wydobywania) i mają być do nich zastosowane analogicznie odnośne postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239.

Do wypośrodkowania tych ilości ropy, które pozostają po pokryciu straty, powstałej przy tłoczeniu i magazynowaniu ropy, winny przedsiębiorstwa magazynowania ropy obliczyć z końcem każdego roku obrotowego ilość ropy, znajdującej się w ich składach (magazynach) i wynik tego obliczenia podać za każdym razem pisemnie oddziałowi dla ropy przy Ministerstwie robót publicznych w ciągu czterech tygodni po upływie roku obrotowego. O tem obliczeniu należy wspomniany oddział zawiadomić najmniej 14. dni przedtem; pozostawione mu jest dowolnie wysłać do dochodzeń pełnomocnika.

Oddanie ropy do wolnego rozporządzenia następuje z reguły na prośbę posiadacza kopalni (uprawnionego do wydobywania). Do udziału w pozostawionej do wolnego użytku ropie mają prawo osoby, uprawnione do pobierania ropy na podstawie umów między właścicielami gruntów a posiadaczami kopalni (uprawnionymi do wydobywania) lub na podstawie innych umów, stosownie do przysługujących im udziałów.

Prośby o pozostawienie ropy do wolnego użytku należy wnosić do oddziału dla ropy przy Ministerstwie robót publicznych.

Prośba może opiewać albo na pozostawienie do wolnego użytku pewnej, oznaczonej ilości ropy lub ropy, która ma być wydobyta w ciągu pewnego, oznaczonego terminu. W tym ostatnim wypadku należy podać największą ilość ropy, jaka ma być pozostawiona do wolnego użytku.

Artykuł III.

Do § 7. Przedsiębiorstwa tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy są obowiązane podać oddziałowi

dla ropy w Ministerstwie robót publicznych w drodze rewirowego urzędu górniczego, w którego okręgu znajdują się magazyny, w ciągu dni ośmiu po upływie każdego roku kalendarzowego, poraz pierwszy do dnia 8. września 1915, wolną i zajętą objętość swych magazynów.

Artykuł IV.

Przydzielanie ropy oznaczonym instytucjom następuje z reguły na prośbę strony. Prośby należy wnosić do oddziału dla ropy w Ministerstwie robót publicznych wraz z obszernym przedstawieniem i udowodnieniem powodów. Przymusowe przeprowadzenie dostarczenia ropy stosownie do § 9., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, musi poprzedzać ustanowienie ceny, jaka ma być zapłacona za przeznaczoną do dostarczenia ropę. Do §§ 8, 9, i 10.

Gdy co do ceny za ropę, która ma być dostarczona, przyjdzie pomiędzy obydwoma stronami do porozumienia, należy donieść o tem oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych w podaniu, podpisanem przez obydwie strony, zawierającym istotne postanowienia co do ceny.

Jeśli umowa zostanie odrzucona, wolno każdej stronie postawić w wymienionym oddziale wnioski na ustanowienie ceny z urzędu. Gdy w ciągu trzech tygodni po udzieleniu polecenia na dostarczenie ropy nie zostanie uskutecznione doniesienie do oddziału dla ropy o umowie co do ceny i nie zostanie postawiony w tym oddziale wniosek na ustanowienie ceny z urzędu, wówczas polecenie na dostarczenie ropy traci moc obowiązującą.

Gdy strona prosiła o przydzielenie ropy, jest ona obowiązana objąć ją po cenie, ustanowionej z urzędu.

Udział z kwot pochodzących ze sprzedaży ropy, przypadający właścicielom udziałów procentowych netto i brutto i innym uprawnionym na zasadzie umów co do użytkowania gruntu i ziemi do wydobywania mineralnych żywic ziemnych, winien być wypłacony tym uprawnionym przez posiadacza kopalni (uprawnionego do wydobywania) natychmiast po uskutecznionej wypłacie gotówką.

Artykuł V.

I. Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są obowiązani podać do wiadomości oddziału dla ropy w Ministerstwie robót publicznych i właściwego rewirowego urzędu górniczego w ciągu 14. dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia: Do § 12.

1. stosunki własności co do prawa wydobywania i uprawnionych do pobierania ropy (udziałów procentowych brutto i netto itp.) podając ich udziały w produkcji,

2. ich oraz przez nich dla trzecich osób zastrzeżone lub zarządzane zapasy ropy według stanu od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia w kilogramach, osobno według miejsc ich przechowania, z podaniem udziałów, przypadających z tych zapasów na poszczególnych uprawnionych do pobierania.

II. Posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) są nadto obowiązani prowadzić należycie zapiski co do wydobytej ropy i jej przechowania jakoteż co do jej dostarczania, zamykać te zapiski z końcem każdego miesiąca kalendarzowego i w ciągu ośmiu dni po upływie miesiąca kalendarzowego, poraz pierwszy do dnia 8. września 1915, przedkładać po jednej odbitce (kopii) tych zapisków wraz z zamknięciem oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych oraz właściwemu rewirowemu urzędowi górniczemu. Do zapisków należy używać wyłącznie formularzy, wyłożonych w rewirowych urzędach górniczych.

Zapiski winny być należycie opracowane w formie książki, paginowane i pisane czysto i czytelnie atramentem. Wymazywań w tych zapiskach czynić nie wolno, a poprawki tylko w ten sposób, by pierwotne brzmienie pozostało czytelne. Zapiski należy tak długo przechowywać w kopalni, aż posiadacze kopalni (uprawnieni do wydobywania) nie zostaną od tego obowiązku zwolnieni przez Ministerstwo robót publicznych. Zapiski muszą być na żądanie wydane władzy górniczej. Władza górnicza lub jej wylegitymowani pełnomocnicy są uprawnieni każdego czasu do wglądu w zapiski i czynienia z nich odpisów.

III. Przedsiębiorstwa tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy są obowiązane w ciągu 14 dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia podać oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych i rewirowemu urzędowi górniczemu, w którego okręgu znajdują się magazyny, zapasy ropy, zamagazynowane w ich zakładach w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia, w kilogramach, z wymienieniem posiadacza.

IV. Wymienione w poprzednim ustępie przedsiębiorstwa są nadto obowiązane, po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, poraz pierwszy do dnia 8. września 1915, podać oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych i rewirowemu urzędowi górniczemu, w którego okręgu znajdują się magazyny, wszystkie objęte do przechowania przez posiadaczy kopalni (uprawnionych do wydobywania) zapasy ropy, jak również wszystkie zarządzenia, co do tych zapasów wydane.

Dla tych doniesień należy używać wyłącznie formularzy, wyłożonych w oddziale dla ropy

w Ministerstwie robót publicznych i w rewirowych urzędach górniczych.

Artykuł VI.

Przedsiębiorstwa w państwach nieprzyjacielskich i wszyscy, którzy posiadają lub rozporządzają ropą na rachunek tych przedsiębiorstw, są obowiązane podać oddziałowi dla ropy w Ministerstwie robót publicznych w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia znajdujące się w ich posiadaniu, zajęte stosownie do § 13. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, zapasy ropy w kilogramach, wymieniając przechowywanego i miejsce przechowania. Do § 13.

Przez zajęcie nie narusza się stosownie do § 13., ustęp 1., powyższego rozporządzenia cesarskiego rzeczowych praw takich uprawnionych, którzy nie są poddanymi państw nieprzyjacielskich. Natomiast stosownie do § 3., ustęp 2., tego rozporządzenia cesarskiego nie stoją na przeszkodzie zajęciu istniejące kontrakty oraz umowy o odstąpienie ropy (udziały procentowe brutto, netto itp.).

Artykuł VII

Jeżeli jest kilka współuczestników wspólnej kopalni ropy (prawa wydobywania) są oni, o ile ich zastępstwo nie jest prawnie uregulowane, obowiązani ustanowić zapomocą notaryalnie lub sądowo legalizowanego dokumentu pełnomocnika, mieszkającego w krajach tutejszych, któremu przysługuje prawo zastępowania uczestników zarówno przed władzami, jak także przed osobami trzecimi we wszystkich czynnościach i sprawach, wynikających zastosowania rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 239, łącznie z zaspawami, do których w myśl § 1008 p. ks. u. c. wymagane jest osobne, na rodzaj sprawy opiewające pełnomocnictwo i przyjmować wszystkie doreczenia dla uczestników.

Poprzednie postanowienia mają podobne zastosowanie, gdy prawo wydobywania przysługuje posiadaczowi kopalni (uprawnionemu do wydobywania), mieszkającemu za granicą.

Pełnomocnika należy zgłosić do właściwego rewirowego urzędu górniczego w ciągu czterech tygodni po ogłoszeniu tego rozporządzenia, przedkładając dokument pełnomocnictwa w oryginale lub w legalizowanym notaryalnie lub sądownie odpisie, w przeciwnym razie rewirowy urząd górniczy ma prawo aż do podania takiego pełnomocnika ustanowić na niebezpieczeństwo i koszta

uprawnionego do wydobywania zastępcę, uprawnionego do powyższych czynności, spraw i doręczeń. wpisanie w rachunek na rzecz przedsiębiorstw, które te kwity składowe wystawiły.

Artykuł VIII.

Zakazuje się przedsiębiorstwom tłoczenia (pipelines) i magazynowania ropy wystawiania kwitów składowych na zamagazynowaną ropę. Wystawione już kwity składowe nie mogą być dalej puszczane w obrót i należy je zamienić na

Artykuł IX.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIV. — Wydana i rozesłana dnia 18. sierpnia 1915.

Treść: № 241. Rozporządzenie, dotyczące przymusu paszportowego na obszarze wojennym.

241.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 17. sierpnia 1915,

dotyczące przymusu paszportowego na obszarze wojennym.

Z odwołaniem się na rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczące zawieszenia artykułów 8., 9., 10., 12. i 13. państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywateli z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142, wydaje się na podstawie § 8. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, wskutek postanowienia całego Ministerstwa, następujące ograniczające zarządzenia policyjne co do paszportów:

§ 1.

Naczelna komenda armii ustanawia granice „obszaru wojennego“, a w obrębie nich granice pomiędzy „szerszym obszarem wojennym“ i „ściślejszym obszarem wojennym“.

Te ustanowienia graniczne ogłosi za każdym razem c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

§ 2.

Kto udaje się do „szerszego obszaru wojennego“ lub go opuszcza, ma się wykazać należyty paszportem podróznym według rozporządzeń całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11, i z dnia 18. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 124.

W paszporcie musi być podany cel podróży.

Paszport podróznym musi być zaopatrzony klauzulą władzy paszportowej, że jest ważny dla podróży do odnośnego „szerszego obszaru wojennego“ lub z tego okręgu, w danym razie także dla podróży powrotnej. Klauzula może być także ograniczona na pewne części obszaru wojennego. Czas ważności klauzuli nie może w żadnym razie przekraczać trzech miesięcy.

Inne dokumenty podróży, jak karty legitymacyjne, książeczki robotnicze i służbowe i przepustki wychodzą dla oznaczonych podróży z użycia.

§ 3.

Przekroczenie granic „ściślejszego obszaru wojennego“ jest zakazane.

Upoważnione do tego komendy mogą na mocy rozkazów Naczelnej komendy armii pozwolić na wyjątki od tego zakazu tym osobom, które wykażą się paszportem, odpowiadającym przepisom § 2., i wystawionym prócz tego wyraźnie na podróż do odnośnego „ściślejszego obszaru wojennego“ lub z niego, w danym razie łącznie z podróżą powrotną.

Klauzula tych paszportów podróźnych musi zawierać wyraźną uwagę, że paszport uprawnia do przekroczenia granicy „ściślejszego obszaru wojennego“ tylko za pozwoleniem właściwej c. i k. Komendy i że tylko za tem pozwoleniem może być używany do wylegitymowania się na „ściślejszym obszarze wojennym“.

Bliższe postanowienia co do podróży wewnątrz „ściślejszego obszaru wojennego“ mogą być uregulowane zarządzeniami policji polowej.

§ 4.

Dla ruchu lokalnego poza granice, oznaczone w § 1., może naczelnik kraju w porozumieniu z komendą wojskową zarządzić ulgi od przepisów §§ 2. i 3.

Zastrzega się także naczelnikowi kraju zezwolić w porozumieniu z komendą wojskową na uznawanie innych papierów urzędowych za wystarczającą legitymację w przypadkach, w których wystąpienie się o paszport nie jest możliwe.

Legitymowanie się wychodźców, powracających do ojczyzny wskutek zarządzenia państwowego, ureguluje Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Naczelną komendą armii.

§ 5.

Przez to rozporządzenie nie narusza się sposobu legitymowania się osób, należących do siły zbrojnej Monarchii austriacko-węgierskiej lub

Państwa niemieckiego, urzędników i funkcjonariuszy państwowych, dalej organów kolejowych.

§ 6.

Za przekroczenia tego rozporządzenia będą polityczne władze powiatowe, lub w miejscach, gdzie istnieje osobna rządowa władza policyjna, ta ostatnia, karały według § 9. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 22. sierpnia 1915.

Z tą chwilą uchyla się rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 24. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 209.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXV. — Wydana i rozesłana dnia 21. sierpnia 1915.

Treść: (Nr 242. i 243.) 242. Obwieszczenie, którem wydaje się na zasadzie § 285. ustawy z dnia 25. października 1896, w brzmieniu ustawy z dnia 23. stycznia 1914 (nowela o podatku osobistym) zarządzenie, dotyczące postępowania co do podatku od rent z procentami i dywidendami od angielskich papierów wartościowych. — 243. Rozporządzenie, dotyczące obrotu skórami surowymi i wyprawniami.

242.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. lipca 1915,

którem wydaje się na zasadzie § 285. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, w brzmieniu ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13 (nowela o podatku osobistym) zarządzenie, dotyczące postępowania co do podatku od rent z procentami i dywidendami od angielskich papierów wartościowych.

Ponieważ w Anglii procenty i dywidendy od zagranicznych papierów podlegają zasadniczo Income tax bez względu na to, że za granicą mogło już nastąpić opodatkowanie, zarządza Ministerstwo skarbu w myśl § 285 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, w brzmieniu ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13 (nowela o podatku osobistym), że w razie, jeżeli zachodzą inne warunki ustawowe, należy procenty i dywidendy od angielskich papierów wartościowych poddać w krajach tutejszych bez względu na to, że w Anglii mogło już nastąpić opodatkowanie, podatkowi rentowemu według III. rozdziału powołanej ustawy, na podstawie zeznań począwszy od roku podatkowego 1915.

Engel wlr.

243.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i obrony krajowej za zgodą Ministra wojny z dnia 19. sierpnia 1915,

dotyczące obrotu skórami surowymi i wyprawniami.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274 i § 22. rozporządzenia cesarskiego z dnia 7. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 228, zarządza się uzupełniając i zmieniając częściowo rozporządzenia ministeryalne z dnia 4. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 53, z dnia 26. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 140, i z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 197, 198 i 199, co następuje:

§ 1.

T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu winno w razie przyjęcia oferty na skóry bydłące lub końskie, zapłacić sprzedającemu bezzwłocznie po wypłynięciu wspomnianych w § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198, załączników 80 procent należącej mu się według tych załączników ceny kupna, a resztę tej kwoty dłużnej w ciągu 8 dni po objęciu towaru.

Dowód nadania przesyłki u publicznego przedsiębiorstwa komunikacyjnego (duplikat listu przewozowego) winien zawierać potwierdzone przez to przedsiębiorstwo podanie wagi przesyłki towarowej.

Objęcie towaru winno nastąpić bezzwłocznie, skoro tylko doszło do rąk adresata zawiadomienie o nadejściu towaru do stacyi przeznaczenia, najpóźniej jednak w ciągu 8 dni po nadejściu tego zawiadomienia.

Adresat winien bezzwłocznie zawiadomić pisemnie posyłającego o nadejściu towaru do stacyi przeznaczenia.

Za miejsce dokonania należy uważać przy tych sprzedażach miejsce przeznaczenia towaru, o ile leży ono w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa. W przeciwnym razie obowiązują co do tego ogólne postanowienia artykułu 324. ustawy handlowej.

§ 2.

Publiczne przedsiębiorstwa komunikacyjne (przedsiębiorstwa kolejowe i okrętowe) mogą tylko wtedy przyjmować do przewozu surowe skóry bydlęce i końskie (świeże, solone lub suszone), gdy do dokumentów przewozowych dołączona jest dla każdej przesyłki karta transportowa zaopatrzona wizą Ministerstwa handlu i potwierdzeniem Ministerstwa wojny lub Ministerstwa obrony krajowej. O zatwierdzenie karty transportowej winien nadawca przesyłki prosić Ministerstwo handlu.

Kartę transportową wydaje się, o ile co do przesyłki towaru nie zachodzi w myśl przepisów rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198, żadna wątpliwość.

Dla przesyłek zarządu wojskowego, jakoteż dla przesyłek z poza granicy celnej i z Węgier nie wymaga się tego rodzaju kart transportowych.

Postanowienia te nie dotyczą tych przesyłek, które w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia zostały już oddane zakładowi przewozowemu.

§ 3.

Nad przestrzeganiem przepisów rozporządzeń ministeryalnych z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 197, dotyczącego ustanowienia cen maksymalnych za skóry surowe i wyprawne, Dz. u. p. Nr. 198, dotyczącego uregulowania obrotu skórami bydlęciami i końskimi, i Dz. u. p. Nr. 199, dotyczącego zakazu dodawania ciężaru skórze, zarówno jak nad wykonywaniem obowiązku zgłaszania według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 53, będzie czuwać Ministerstwo handlu przy pomocy odpowiednich organów. W tym celu można oglądać ubikacje

składowe i inne zakłady oraz wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy tych czynnościach urzędowych.

Czuwanie nad przybijaniem najwyższych cen za skóry wyprawne w ubikacjach drobnej sprzedaży (§ 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 26. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 140) jest zadaniem władzy przemysłowej.

§ 4.

Gdy nie wykonano przewidzianego w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 4. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 53, obowiązku zgłoszenia zapasów skór bydlęcych i końskich, lub ustanowionego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198, obowiązku zaofiarowania lub odesłania skór bydlęcych i końskich, wówczas może Ministerstwo handlu zarządzić przymusowe odebranie zapasów na rzecz T. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu. Przymusowe odebranie winno nastąpić przez władzę polityczną I. instancyi lub zwierzchność gminną.

Przy odebraniu przymusowem oblicza się 10 procent od wynagrodzenia, odpowiadającego ustanowionym, najwyższym cenom.

§ 5.

W celu tymczasowego zabezpieczenia wymienionego rodzaju zapasów, podlegających obowiązkowi zgłaszania lub zaofiarowania, ma władza polityczna I. instancyi, a w nagłych wypadkach zwierzchność gminna, wydać na zlecenie Ministerstwa handlu lub na wezwanie wydelegowanych przez nie organów odpowiednie zarządzenia przeciw rozwleczeniu zapasów i przedsięwzięciu zmian w ich stanie. W szczególności można także udzielić przechowującemu zapasy polecenie, by zapasy aż do dalszego zarządzenia przechował należycie bez żadnej zresztą zmiany.

Po wpłynięciu doniesienia o przedsięwzięciu tych zabezpieczających środków, zarządzi Ministerstwo handlu w ciągu 14 dni przeprowadzenie przymusowego odebrania zapasów lub uchylenie środków zabezpieczających, o ile nie okaże się potrzebne utrzymanie w mocy zarządzeń zabezpieczających w związku z dochodzeniem karnem przeciw posiadaczowi lub przechowującemu zapasy.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXVI. — Wydana i rozesłana dnia 22. sierpnia 1915.

Treść: № 244. Obwieszczenie o granicach obszarów wojennych, obowiązujących dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

244.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 21. sierpnia 1915

o granicach obszarów wojennych, obowiązujących dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

W myśl rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 17. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 241, dotyczącego przymusu paszportowego na obszarze wojennym, podaje się do wiadomości na razie dla północnego terenu wojny aż do dalszego zarządzenia następujące granice „obszarów wojennych“.

I.

Północny „ściślejszy obszar wojenny“ obejmuje w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa, okręg wyższego sądu krajowego Lwów (Galicya wschodnia i Bukowina)

z wyjątkiem okręgów urzędowych politycznych władz powiatowych w Turce, Lisku, Sanoku, Brzozowie, Dobromilu, Starym Samborze, Przemysłu i Jarosławiu.

II.

Północny „szerszy obszar wojenny“ obejmuje w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa:

1. okręg wyższego sądu krajowego Kraków (Galicya zachodnia) jakoteż okręgi urzędowe politycznych władz powiatowych Turka, Lisko, Sanok, Brzozów, Dobromil, Stary Sambor, Przemysł i Jarosław,

2. księstwo Górnego i Dolnego Śląska z wyjątkiem okręgów urzędowych politycznych władz powiatowych we Freudenthal, Freiwaldau i Jägerndorf i

3. okręgi urzędowe politycznych władz powiatowych w Hranicach, Nowym Iczynie, Mezeryczach Wołoskich, Mistku i Morawskiej Ostrawie w margrabstwie Moraw.

Heinold wlr.

Blank page with faint header text

Faint, illegible text at the top of the page.

Faint, illegible text in the upper middle section.

Faint, illegible text in the middle section.

Faint, illegible text in the lower middle section.

Faint, illegible text in the lower section.

Faint, illegible text in the lower section.

Faint, illegible text in the lower section.

Faint, illegible text in the lower section.

Faint, illegible text in the lower section.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXVII. — Wydana i rozesłana dnia 24. sierpnia 1915.

Treść: (№ 245.—247.) 245. Rozporządzenie, dotyczące handlu końmi. — 246. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylenia ceł od różnych artykułów. — 247. Rozporządzenie, którem uzupełnia się lub zmienia rozporządzenia ministerjalne z dnia 9. lutego 1915, z dnia 15. marca 1915, z dnia 8. maja 1915, z dnia 24. maja 1915, z dnia 5. lipca 1915 i z dnia 31. lipca 1915, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych artykułów.

245.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych z dnia 21. sierpnia 1915, dotyczące handlu końmi.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzającego na czas trwania wyjątkowych stosunków, wywołanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Handlarze końmi winni przy prowadzeniu handlu końmi wykazać się swem uprawnieniem do wykonywania przemysłu przez okazanie karty przemysłowej.

§ 2.

Ustanowienie przez handlarzy końmi osób, uskuteczniających zakupno, należy podać do wiadomości politycznej władzy powiatowej siedziby odnośnego przedsiębiorstwa przemysłowego, która to władza wydaje dla każdego zakupuującego legitymację.

Wystawienie legitymacji może nastąpić tylko dla tych osób, które są zupełnie godne zaufania.

Przeciw osobom, uskuteczniającym bez tych legitymacji zakupno koni, będą używane środki karne.

§ 3.

Handlarz końmi jest obowiązany prowadzić książki zapiskowe, do których należy wpisywać wszystkie zakupna i sprzedaże z podaniem cen zapłaconych i uzyskanych i na żądanie okazać te książki każdego czasu politycznej władzy powiatowej.

§ 4.

Polityczna władza krajowa jest uprawniona zakazać dla poszczególnych okręgów zakupywania koni, polegającego na krążeniu od domu do domu.

§ 5.

Gdyby w pewnym okręgu okazały się wadliwosci w handlu końmi, wówczas jest polityczna władza powiatowa z wyjątkiem wypadku, oznaczonego w § 7., uprawniona, uczynić wystawianie paszportów bydłocych dla koni w poszczególnych gminach zależnem od swego upoważnienia.

Nie można udzielić tego upoważnienia, jeśli rozchodzi się o zakupno koni przez handlarzy, którzy nie mogą wykazać swego uprawnienia przemysłowego, lub przez nielegitymowanych zakupujących (§ 2.).

§ 6.

Naczelnik gminy lub organ, któremu poruczono wystawianie paszportów bydłych, ma uwidocznici zarówno na paszporcie bydłym jak i na odcinku jukstowym zeszytu paszportów bydłych upoważnienie politycznej władzy powiatowej z podaniem daty i liczby rozporządzenia władzy.

§ 7.

Dla obrotu końmi, które gospodarz rolny nabywa od drugiego w tym samym powiecie politycznym w celu dalszego prowadzenia swego gospodarstwa, można wystawiać paszporty bydłce bez upoważnienia politycznej władzy powiatowej nawet w razie wydania zarządzenia po myśli § 5.

W tym wypadku należy do paszportu bydłcego wciągnąć uwagę: wystawiony na zasadzie § 7. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 21. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 245.

§ 8.

Polityczna władza krajowa może zarządzić, że przemysłowa sprzedaż koni może się odbywać tylko w pewnym stałym miejscu przedsiębiorstwa.

§ 9.

Przeciw odmówieniu wspomnianego w § 5. upoważnienia przysługuje odwołanie do politycznej władzy krajowej, które należy wniesć w ciągu 8 dni u politycznej władzy powiatowej; polityczna władza krajowa rozstrzyga ostatecznie.

Ministerstwo rolnictwa ma prawo nadzoru nad wykonywaniem tego rozporządzenia i może zarządzenia władz podwładnych zmieniać i uchylać.

§ 10.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu tego rozporządzenia.

§ 11.

Za przekroczenia tego rozporządzenia będą władze polityczne karały grzywnami do 5000 K lub aresztem do 6 miesięcy.

Gdy przekroczenie popełni handlarz końmi, można orzec także utratę uprawnienia przemysłowego, o ile zachodzą warunki § 133. b, ustęp 1., lit. a, ustawy przemysłowej.

§ 12.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 24. sierpnia 1915.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

246.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 23. sierpnia 1915,

dotyczące czasowego uchylenia cel od różnych artykułów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, uchyla się aż do dalszego zarządzenia w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim w ślad za rozporządzeniami z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 16, z dnia 9. i 22. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 31 i 43, z dnia 16. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 62, tudzież z dnia 19. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 103, z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 122, oraz z dnia 7. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 159, cła następujących numerów taryfowych umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, którą ogłoszono ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278:

Nr. t. 71. Konie.

Z nrów. t. 131. i 132. Mąka i produkty mlewa, gdy są przystosowane do drobnej sprzedaży lub podane jako środek żywności, albo zaopatrzone w wskazówki użycia; mąka aleuronatowa (to jest wysuszony i zmieszany z miazgą pszenicy do wyrabiania środków spożywczych); roślinne materiały białkowe w nadającym się do spożycia, czystym stanie.

Z nru. t. 287. Papier w zwojach dla fabryk przedży papierowej do wyrabiania przedży papierowej, tkackich itp. nici, za pisemnym zezwoleniem pod warunkami i kontrolą, przepisaniem w drodze rozporządzenia (§ 2. rozp. wyk. do ust. o tar. celn.).

Z nru. t. 600 l. Perocyd (siarczany rzadkich gliniek, służący jako środek zastępczy za wityriol miedzi przy zwalczaniu peronospy).

Z nru. t. 622. Neradol (środek rozciągający dla materiałów garbniczych).

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

247.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 23. sierpnia 1915,

którem uzupełnia się lub zmienia rozporządzenia ministeryalne z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, z dnia 5. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 188 i z dnia 31. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 226, dotyczące zakazu wywozu i przewozu rozmaitych artykułów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się względnie ogłasza w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniach ministeryalnych z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, z dnia 5. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 188 i z dnia 31. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 226, spisy artykułów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się, względnie zmienia, jak następuje:

W punkcie 14. grupy I. należy zamiast słowa „gesi“ wstawić „drobiu wszelkiego rodzaju“,

Do tego punktu należy dodać następującą uwagę:

Uw.: Drób, który nadano dowodnie do włącznie 27. sierpnia 1915, nie podpada pod zakaz wywozu.

Po punkcie 25. grupy I. należy dodać:

26. fig; jagód winnych i winogron suszonych; koryntów; cytryn, limoniów, owoców cedratowych,

27. soku cytrynowego,

Na końcu punktu 4. grupy II należy umieścić średnik i dodać:

„roślinnego materiału do wyścielania“,

Na końcu punktu 5. grupy II należy skreślić słowa: „z wyjątkiem nasion buraków cukrowych“.

W punkcie 8. grupy II należy po słowach „(tłuszczu z orzechów kokosowych)“ wstawić „Nr. t. 94 (wosku roślinnego)“,

W punkcie 15. grupy II należy po słowie „grafitu“ wstawić „także czerepów z tyglów grafitowych do topienia“, a po słowie „kaolinu“ wstawić: „krzemkówki“,

Punkt 25. grupy II. ma opiewać:

25. Tkaniny bawełnianej, zwykłej (Nr. t. 189 i 190), gładkiej (Nr. t. 191) i najgładziej (Nr. t. 192), dalej aksamitów i aksamitowych towarów tkackich, także wstążek z aksamitu (Nr. t. 193), taśm (Nr. t. 194), towarów dzianych i szydełkowych (Nr. t. 200) i artykułów technicznych (Nr. t. 201) z bawełny, w końcu białizny stołowej, na pościel i męskiej (z wyjątkiem białizny ozdobnej) z bawełny.

Uwaga: Od tego zakazu jest wyjęta skóra sztuczna (pegamoid itp.),

Punkt 34. grupy II. ma opiewać:

34. Nie wymienionych szczegółowo tkanin wełnianych Nru. t. 229 o wadze 350 g i wzwyż na metr kwadratowy, jakoteż aksamitów i tkanin aksamitowych Nr. t. 230; wełnianych kolder i koców, dalej towarów dzianych i szydełkowych z wełny,

W punkcie 35. grupy II należy skreślić słowa „materiałów na mundury i gotowych mundurów“ i umieścić zamiast nich „uniformów“.

W punkcie 71. grupy II należy umieścić na końcu „nadto gwoździ do butów górskich“,

W punkcie 86. grupy II należy po słowie „glinu“ wstawić następujący tekst: „jakoteż ich stopów (metalów białego i żółtego wszelkiego rodzaju)“,

Na końcu punktu 107. grupy II należy dodać:

„nadto płyt i papierów fotograficznych“,

W trzecim wierszu punktu 110. grupy II należy w miejsce słowa „chloranu potasowego“ umieścić:

„chloranów wszelkiego rodzaju, jak chloranu potasowego, sodowego itd., jakoteż nadchloranów“,

W punkcie 112. grupy II należy słowo: „kwasu winnokamiennego“ umieścić w nawiasie i wstawić po niem następujący tekst:

kamienia winnego, surowego i rafinowanego, winianu wapniowego, drożdży winnych, w formie ciasta lub suszonych,

Na końcu punktu 124. grupy II należy dodać:

„łącznie z okrawkami i odpadkami“,

W grupie II należy zamieścić jako nowy punkt:

126. ceru, toru, żelaza cerowego i sztyftów z żelaza cerowego, metali cerowych.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wr.
Zenker wr.

Schuster wr.
Engel wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXVIII. — Wydana i rozestana dnia 29. sierpnia 1915.

Treść: (№ 248.—252.) 248. Rozporządzenie o sporządzaniu planów podziału przez urząd budowniczy miasta Ołomuńca. — 249. Rozporządzenie o tworzeniu list sędziów przysięgłych na rok 1916. — 250. Rozporządzenie w sprawie ograniczenia produkcji piwa. — 251. Rozporządzenie w sprawie odroczenia zapłaty roszczeń z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych. — 252. Rozporządzenie, dotyczące zabezpieczenia wyrobu perocjdu.

248.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 21. sierpnia 1915

o sporządzaniu planów podziału przez urząd budowniczy miasta Ołomuńca.

Na zasadzie art. I., § 1., ust. 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 116, zarządza się:

Sporządzone dla celów własnego zakresu działania plany sytuacyjne urzędu budowniczego miasta Ołomuńca uznaje się aż do dalszego zarządzenia za odpowiednie do tego, by służyły za podstawę do hipotecznych podziałów parcel.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

249.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych i Ministra sprawiedliwości z dnia 23. sierpnia 1915

o tworzeniu list sędziów przysięgłych na rok 1916.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie

wydarzeń wojennych na terminy, czasokresy i postępowanie, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Gminy mają z początkiem stycznia 1916 ułożyć listę pierwotną sędziów przysięgłych i przeprowadzić postępowanie, przepisane w §§ 6. i 7. ustawy z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 121, o tworzeniu list sędziów przysięgłych.

§ 2.

Sprostowane listy pierwotne mają naczelnicy gmin przestać najpóźniej do końca stycznia 1916 staroście, zaś w miejscowościach o własnych statutach gminnych do końca lutego 1916 prezydentowi trybunału sądowego pierwszej instancji.

§ 3.

Listy roczne należy ułożyć w pierwszej połowie miesiąca marca 1916.

Uzupełniające listy pierwotne (§ 14. ustawy o tworzeniu list sędziów przysięgłych) należy ułożyć tylko wówczas, jeżeli listy pierwotne okręgu trybunału sądowego razem wzięte nie zawierają conajmniej pięćset osób, powołanych do urzędu sędziego przysięgłego.

§ 4.

Listę służbową należy ułożyć w połowie marca.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Hochenburger wtr.

Heinold wtr.

250.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych i handlu z dnia 27. sierpnia 1915

w sprawie ograniczenia produkcji piwa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, wy-daje się w celu ograniczenia produkcji piwa następujące zarządzenia:

§ 1.

W browarach, opłacających w pełni podatek piwny, można wytworzyć w każdym miesiącu od września do grudnia 1915 włącznie najwyżej dziewięćdziesiąt procent tej ilości brzożki piwnej (§ 2.), jaką daje przeciętna wysokość stwierdzonej przez władze skarbowe produkcji w odpowiednich miesiącach kampanii 1911/12 i 1912/13. Dla browarów, które w jednej z powyższych kampanii w ciągu miesiąca września do grudnia włącznie nie były w ruchu dłużej aniżeli przez 10 następujących po sobie dni, jest miarodajną dla wy-pośrodkowania poprzedniej ilości porównawczej zamiast produkcji odnośnego miesiąca, produkcy-a podobnego miesiąca kampanii 1910/11, a gdy browar i w tym czasie nie był dłużej niż przez dziesięć dni w ruchu, produkcy-a odnośnego miesiąca w kampanii 1913/14.

Przedsiębiorstwom browarniczym, które ko-rzystają w kampanii 1914/15 z pięcioprocento-wego opustu podatku od piwa (§ 1., część I. rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120), wolno osiągnąć miarodajną w myśl ustępu 1. ilość porównawczą w wy-sokości do 95 procent, tym, które korzystają z dziesięcioprocentowego opustu, oraz tym, które mają piętnastoprocentowy opust, pełną ilość porównawczą, lecz jej nie przekroczyć.

§ 2.

Dla obliczenia dopuszczalnej, maksymalnej ilości produkcji (uprawnienie browarnicze), jest miarodajną podstawa wymiaru podatku, t. j. stopień hektolitrowy ekstraktu.

Jeżeli browar zakupił po dniu 1. września 1911 jakiś inny browar i zastanowił w nim ruch, natenczas może Ministerstwo skarbu na prośbę podwyższyć odpowiednio uprawnienie browarnicze w miesiącach, miarodajnych dla obliczenia praw browarniczych, a to uwzględniając produkcję ob-jętego browaru.

§ 3.

Przedsiębiorcy browarniczy, którzy nie wyzy-skają, albo nie wyzyskają w pełni przysługującego im według rozporządzenia z dnia 27. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 214, uprawnienia browarniczego w ciągu miesiąca sierpnia 1915, albo takiegoż uprawnienia, przysługującego im na podstawie § 1. niniejszego rozporządzenia, mogą przenieść niewyzyskaną część na następujący miesiąc z tym skutkiem, że ich uprawnienie browarnicze za ten miesiąc podnosi się o przeniesioną ilość. Dalej może każdy przedsiębiorca browarniczy przenieść niewyzyskaną przez siebie w miesiącach od sierpnia do grudnia włącznie część uprawnienia browarniczego na inne przedsiębiorstwo browar-nicze z tym skutkiem, że to ostatnie może swe uprawnienie browarnicze przekroczyć o ilość prze-niesioną.

Każde tego rodzaju przeniesienie uprawnienia browarniczego należy poprzednio zgłosić pisemnie do władzy skarbowej I. instancyi, najpóźniej jednak w ostatnim dniu odnośnego miesiąca, gdyż w przeciwnym razie prawo do przeniesienia gaśnie. Doniesienie ma zawierać stopień hekto-litrowy ekstraktu, nazwę i siedzibę tego browaru, na który uprawnienie przeniesiono. Władza skar-bowa I. instancyi winna bezzwłocznie zawiadomić o przeniesieniu organ powołany do nadzoru nad browarem, na który przeniesiono uprawnienie, jak również właściwą dlań władzę skarbową I. instancyi.

§ 4.

Jeżeli browar wyczerpał przysługujące mu w myśl poprzednich przepisów uprawnienie browarnicze, nie przyjmuje się już zgłoszenia opodatowanego postępowania przy wyrobie piwa i każda nadprodukcy-a podpada pod przepisy ustawy karnej o przekroczeniach skarbowych.

§ 5.

Rozporządzenie to obowiązuje dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa z wyjątkiem Galicyi i Bukowiny; wchodzi ono w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wtr.

Schuster wtr.

Engel wtr.

251.**Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 28. sierpnia 1915**

w sprawie odroczenia zapłaty roszczeń z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

Na zasadzie §§ 6. i 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, zarządza się:

§ 1.

Dla kwot roszczeń wobec zakładów kredytowych z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych, które od odroczenia zapłaty nie są wyłączone już na zasadzie §§ 4. i 5. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, kończy się odroczenie zapłaty z dniem 31. sierpnia 1915.

Odrębne postanowienia dla zakładów kredytowych w Galicji i na Bukowinie (rozporządzenie ministeryalne z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 139, §§ 4. do 6.), w Dalmacji, Pobrzeżu i w okręgach sądów obwodowych Rowereto i Trydent (rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 184, art. III. § 24 a) pozostają nienaruszone.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh wlr.	Georgi wlr.
Hochenburger wlr.	Heinold wlr.
Forster wlr.	Hussarek wlr.
Trnka wlr.	Schuster wlr.
Zenker wlr.	Engel wlr.

Morawski wlr.

252.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych z dnia 28. sierpnia 1915,

dotyczące zabezpieczenia wyrobu perocydu.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszelkie siarczany surowe rzadkich ziem, uzyskane jako odpadki przy produkcji azotanu torowego z piasku monacytowego, są z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia objęte rekwizycją na rzecz Państwa.

Co do tych ilości wspomnianych siarczanów surowych, które w chwili ogłoszenia niniejszego rozporządzenia nie są jeszcze wyprodukowane, obowiązuje rekwizycja z chwilą uzyskania odpadków.

§ 2.

Objęcie rekwizycją oznaczonych w § 1. siarczanów ma ten skutek, że materiałów, objętych rekwizycją, nie można przerabiać lub zużywać, ani dobrowolnie lub przymusowo sprzedawać albo oddawać w zastaw, o ile Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem handlu nie uwolni ich od rekwizycji lub Ministerstwa te nie wydadzą innych zarządzeń.

§ 3.

Czynności prawne, zawarte wbrew postanowieniom § 2. niniejszego rozporządzenia, są nieważne. Zawarte kontrakty nie stoją na zawadzie objęciu rekwizycją i nie mają mocy prawnej.

§ 4.

Kto ma wspomniane siarczany surowe na składzie lub je przechowuje, winien zapasy, istniejące w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, zgłosić bezpośrednio w Ministerstwie rolnictwa wymieniając właściciela w ciągu 3 dni po wejściu w życie tego rozporządzenia.

Co do materiałów, które znajdują się w drodze, spada obowiązek zgłoszenia na odbiorcę.

Wytwórcy wspomnianych produktów mają do 5. dnia każdego miesiąca zgłosić w Ministerstwie rolnictwa ilości, wyprodukowane w miesiącu poprzednim.

§ 5.

Właściciele objętych rekwizycją ilości mają obowiązek, dostarczyć je na polecenie wydane w porozumieniu z Ministrem handlu przez Ministra rolnictwa oznaczonemu przez niego organowi za cenę, która będzie ustanowiona stosownie do § 8.

§ 6.

Jeśli obowiązany nie uczyni zadość wydanemu stosownie do § 5. poleceniu, natenczas skutecznie dostawę na zlecenie Ministerstwa rol-

nictwa władza polityczna pierwszej instancyi na koszt i niebezpieczeństwo obowiązane.

Przeciw rozstrzygnięciom i zarządzeniom władzy politycznej pierwszej instancyi, wydanym na zasadzie powyższego postanowienia, odwołanie jest niedopuszczalne.

§ 7.

Objęte rekwizycją ilości winien właściciel aż do objęcia ich przez Ministerstwo rolnictwa lub organ przez nie oznaczony przechowywać i utrzymywać bezpłatnie.

§ 8.

Dostawa objętych rekwizycją ilości do organu, oznaczonego po myśli § 5., winna być uskuteczniiona, jeśli porozumienie nie przyjdzie do skutku, po tej cenie, jaką według fachowego ocenienia oznaczy ostatecznie Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

§ 9.

Skuteczność rekwizycyi ustaje

1. z chwilą uchylenia jej przez Ministra rolnictwa,
2. z chwilą uskutecznienia dostawy do oznaczonego wedle § 5. organu.

§ 10.

Producenci wspomnianych w § 1. siarczanów surowych mają obowiązek udzielać Ministerstwu rolnictwa bez zwłoki wszelkich zgodnych z prawdą wyjaśnień, potrzebnych w celu zapewnienia zamierzonego przez rekwizycję rezultatu.

Producenci są również obowiązani zezwolić organom urzędowym celem stwierdzenia istniejących zapasów na zwiedzanie pracowni i magazynów i wglądanie do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 11.

Kto przepisy rozporządzenia niniejszego przekracza lub wydane na jego podstawie zarządzenia pomija, kto nie udzieli żądanego wyjaśnienia w ciągu wyznaczonego terminu lub udzieli wyjaśnień nieprawdziwych, będzie karany przez władze polityczne pierwszej instancyi grzywną do 5000 K lub aresztem do 6 miesięcy, o ile czynność lub zaniechanie nie podlega według obowiązujących ustaw karze surowszej.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIX. — Wydana i rozesłana dnia 30. sierpnia 1915.

Treść: *Nr* 253. Obwieszczenie, dotyczące ustalenia wynagrodzenia za miedziane narzędzia gorzelniane.

253.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, handlu i rolnictwa i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 27. sierpnia 1915, dotyczące ustalenia wynagrodzenia za miedziane narzędzia gorzelniane.

Ustalone w myśl postanowień do § 18 : 2, ustęp drugi, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326, zawierającego postanowienia wykonawcze do ustawy

z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, wynagrodzenie za miedziane narzędzia gorzelniane, które są w użyciu w gorzelniach, podlegających podatkowi produkcyjnemu, lub służą do wyrobu wódki wolnej od podatku, a co do których zarządzono dostawę dla zarządu wojskowego, wynosi cztery korony za kilogram miedzi.

W cenie tej zawarte jest wynagrodzenie za odjęcie narzędzia gorzelnianego i jego odstawienie do przepisanej składnicy w obrębie gminy.

Georgi wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXX. — Wydana i rozesłana dnia 31. sierpnia 1915.

Treść: № 254. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące odpisań podatku domowo-klasowego i podatku gruntowego ludzież w sprawie postanowień o postępowaniu przy nakładaniu, poborze i odpisaniu podatków bezpośrednich na obszarach przez wojnę dotkniętych.

254.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 30. sierpnia 1915,

dotyczące odpisań podatku domowo-klasowego i podatku gruntowego ludzież w sprawie postanowień o postępowaniu przy nakładaniu, poborze i odpisaniu podatków bezpośrednich na obszarach przez wojnę dotkniętych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Jeśli na obszarach przez wojnę dotkniętych, które w drodze rozporządzenia będą bliżej oznaczone, budynek, podlegający podatkowi domowo-klasowemu, z powodu wydarzeń wojennych

- a) stał się niezdatny do zamieszkania w całości lub w części albo
- b) był w całości lub w części niezamieszkały bez przerwy dłuższej niż przez trzy miesiące, winno nastąpić całkowite lub częściowe odpisanie podatku domowo-klasowego począwszy od miesiąca, następującego po zajściu tych stosunków, aż do miesiąca, następującego po ustaniu wspomnianych stosunków.

Prośby o odpisanie podatku, które sam właściciel domu albo naczelnik gminy winien wnieść do właściwej władzy podatkowej I. instancji lub do właściwego urzędu podatkowego w ciągu terminu, przez krajową władzę skarbową wyznaczonego i w odpowiedni sposób ogłoszonego, rozstrzyga w pierw wspomniana władza w I. instancji, zaś wniesiony w danym razie rekurs, krajowa władza skarbowa ostatecznie.

Zresztą pozostają istniejące przepisy o odpisaniach podatku domowo-klasowego bez zmiany.

§ 2.

Na dotkniętych przez wojnę obszarach, które w drodze rozporządzenia będą bliżej oznaczone, należy tym właścicielom gruntowym, którym plody z gruntów zostały wskutek wydarzeń wojennych uszkodzone albo którym uniemożliwiono uprawę i zagospodarowanie roli, należy przyznać odpowiednie odpisanie podatku na podstawie postępowania, określonego bliżej w drodze rozporządzenia; w analogiczny sposób zezwoli się także tym właścicielom gruntowym, których parcele lub części parcel z powodu wydarzeń wojennych zostały czasowo uprawie odjęte, na uwolnienie od podatku przez czas trwania tego stanu.

§ 3.

Upoważnia się Rząd odnośnie do dotkniętych przez wojnę obszarów, które będą w drodze rozporządzenia bliżej oznaczone, do zezwalania na

przewidziane w obowiązujących przepisach odpisania (zniżenia, opusty) wymierzonych podatków bezpośrednich na podstawie uproszczonego postępowania, które należy uregulować bliżej w drodze rozporządzenia.

Rząd może zarządzić, ażeby na wspomnianych w ustępie 1. częściach obszarów uwzględnione zostały przy nakładaniu niewymierzonych jeszcze podatków bezpośrednich stwierdzone już w tym czasie roszczenia o odpisanie (ustęp 1.) w ten sposób, że przypis nastąpi w odpowiednio zmniejszonej kwocie lub całkowicie odpadnie.

Dla wspomnianych w ustępie 1. części obszarów można celem uproszczenia rozkładu podatków bezpośrednich wydać w drodze rozporządzenia postanowienia, odmienne od obowiązujących przepisów ustawowych.

Zarządzenia, przewidziane w ustępach 1. do 3., mogą być wydane również co do wymiarów, będących już w toku.

Jeśli w poszczególnych częściach obszarów rozkład podatków zostaje odroczony z powodu przeszkody, doznanej przez organa rozkładu wskutek wydarzeń wojennych, natenczas następuje przerwa przedawnienia prawa wymiaru. W razie wstrzymania przymusowego pobierania podatków w poszczególnych częściach obszarów następuje przerwa przedawnienia prawa poboru. W przy-

padkach takich winna krajowa władza skarbową podać do wiadomości tak chwilę nastania przerwy jakoteż początek ponownego biegu czasokresów odnośnie do przedawnienia prawa wymiaru (ustanie przeszkody, doznanej przez władzę) i prawa poboru (podjęcie z powrotem czynności ściągania podatków).

§ 4.

Odpisania, przewidziane w §§ 1. do 3., pociągają za sobą w postępowaniu prawnym zmniejszenie przypisu podatkowego.

§ 5.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 30. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXI. — Wydana i rozestana dnia 2. września 1915.

Treść: M 255. Rozporządzenie dotyczące pozbywania austriackich morskich okrętów handlowych na rzecz zagranicy.

255.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 27. sierpnia 1915,

dotyczące pozbywania austriackich morskich
okrętów handlowych na rzecz zagranicy.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914. Dz. u. p. Nr. 274. zarządza się:

§ 1.

Wszelkie czynności prawne, zapomocą których własność na austriackich morskich okrętach handlowych ma być w całości lub w części prze-

niesiona na obce państwa lub na poddanych obcych państw, wymagają specjalnego zezwolenia Ministerstwa handlu. Czynności prawne tego rodzaju, zawarte bez takiego zezwolenia, są zakazane i nieważne.

§ 2.

Za przekroczenia tego rozporządzenia, o ile one nie podlegają ściganiu karno-sądowemu, będzie karała władza morska grzywnami do 5.000 K. lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXII. — Wydana i rozesłana dnia 4. września 1915.

Treść: № 256. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące wysokości podatku domowo-czynszowego na obszarze dawnego miasta Podgórze.

256.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 3. września 1915,

dotyczące wysokości podatku domowo-czynszowego
na obszarze dawnego miasta Podgórze.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Podczas trwania zarządzanego ustawą z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, stopniowego zniżenia podatku domowo - czynszowego w królewskim głównym mieście Krakowie nie nastąpi co do tych domów, które znajdują się na obszarze dawnego królewskiego wolnego miasta Podgórze, mimo jego połączenia z królewskim

głównym miastem Krakowem, w dotychczasowym wymiarze podatku domowo-czynszowego żadna zmiana.

§ 2.

To rozporządzenie cesarskie nabiera mocy obowiązującej z dniem 1. lipca 1915, a jego wykonaniem zajmie się Mój Minister skarbu.

Wiedeń, dnia 3. września 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Journal of the [illegible]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 5. września 1915.

Treść: (72 257.—259.) 257. Rozporządzenie cesarskie o amortyzacji dokumentów. — 258. Rozporządzenie o ogłaszaniu strat i edyktów względem papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów. — 259. Rozporządzenie, dotyczące obrotu skórami.

257.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 31. sierpnia 1915

o amortyzacji dokumentów.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, rozporządzam, co następuje:

Dopuszczalność postępowania edyktalnego.

§ 1.

(1) Dokumenty, które zaginęły lub uległy zniszczeniu, mogą być pozbawione mocy (amortyzowane) podług następujących postanowień.

(2) Do postępowania mają zastosowanie ogólne przepisy o postępowaniu sądowym w sprawach niespornych, o ile w dalszym ciągu nie postanowiono czegoś innego. Wnioskodawcę i inne osoby wolno przesłuchiwać pod przysięgą.

§ 2.

(1) Istniejące przepisy, które dopuszczają amortyzację pewnych dokumentów lub ją wykluczają, zostają w mocy.

(2) W szczególności nie można amortyzować następujących dokumentów:

1. pieniędzy papierowych i bankowych;
2. poświadczeń wkładowych loteryi liczbowej tudzież losów loteryi klasowej i loteryi, urządzanych na cele dobroczynne;

3. asygnat na nowe arkusze kuponowe (talonów) papierów wartościowych (§ 16.);

4. kart i marek codziennego obrotu, jakoto kart wstępu i kart jazdy, znaczków na potrawy i tym podobnych.

Wniosek o podjęcie postępowania.

§ 3.

(1) Do uczynienia wniosku o podjęcie postępowania edyktalnego jest uprawniony, kto dochodzi może prawa z dokumentu lub na podstawie dokumentu albo kto ma jakikolwiek interes prawny w amortyzacji dokumentu.

(2) Wnioskodawca winien:

1. przedłożyć odpis dokumentu lub podać jego istotną treść oraz wszystko, czego potrzeba do rozpoznania dokumentu;
2. uwiarogodnić utratę dokumentu jakoteż fakta, od których zależy jego uprawnienie do postawienia wniosku.

Pierwsze zapytanie.

§ 4.

(1) Jeśli sąd po starannem zbadaniu dat i dowodów, przedstawionych co do nabycia, posiadania i utraty dokumentu, uważa uprawdopodobnienie za dostarczone a wniosek za dopuszczalny, winien zapytać zobowiązanego a wedle potrzeby także innych interesowanych, czy istnieje dokument z podanemi znamionami, jakoteż czy i jakie są przeszkody podjęcia postępowania edyktalnego. Zobowiązany może wskazać organa,

powołane do odpowiedzi na zapytania i do składania oświadczeń.

(2) Zapytanie zobowiązanego odpada, jeśli wniosek od niego samego pochodzi, jeśli zostanie przedłożone wiarogodne oświadczenie zobowiązanego o przedmiocie zapytania z najnowszego czasu, jeśli już ogłoszono doniesienie o stracie (§ 14.), w końcu jeśli wskutek wojny, przerwy w ruchu lub wskutek innych niezwykłych wydarzeń zapytanie lub odpowiedź udaremnia jakąś przeszkoda, która na razie nie daje się usunąć.

Edykt.

§ 5.

(1) Podjęcie postępowania edyktalnego należy ogłosić publicznie edyktem.

(2) Edykt ma zawierać:

1. Oznaczenie wnioskodawcy i jego zastępcy przez podanie ich imion i nazwisk, zawodu, miejsca zamieszkania (adresu);
2. dokładny opis lub oznaczenie dokumentu;
3. ustanowienie terminu edyktalnego;
4. wezwanie, by dokument przedłożono w sądzie lub wniesiono zarzuty przeciw wnioskowi;
5. zapowiedź, że po bezskutecznym upływie terminu zostanie dokument pozbawiony mocy.

Doręczenie i obwieszczenie edyktu.

§ 6.

(1) Edykt należy doręczyć stronom interesowanym, przybić go na tablicy sądowej i umieścić raz w gazecie, przeznaczonej do ogłaszania urzędowych obwieszczeń sądu. Zresztą mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 117., ustęp 2., procedury cywilnej.

(2) Jeśli edykt odnosi się do jednego z dokumentów, wymienionych w § 7., l. 1, należy wyciąg ogłosić także w dzienniku ogłoszeń, przeznaczonym drogą rozporządzenia i powtarzać to ogłoszenie bez przerwy aż do amortyzacji dokumentu lub zastanowienia postępowania.

Termin edyktalny.

§ 7.

Termin edyktalny wynosi:

1. Co do dokumentów, opiewających na okaziciela lub przez żyro przenośnych i zaopatrzonych żyrem niewypłaconem, albo co do dokumentów,

do których dołączone są opiewające na okaziciela kupony na procenta, renty lub dywidendy, jakoteż co do samych kuponów takich, opiewających na okaziciela, conajmniej jeden rok (§ 8.);

2. co do wszelkich innych dokumentów sześć miesięcy.

§ 8.

(1) Termin edyktalny biegnie od dnia pierwszego ogłoszenia w gazecie urzędowej, a jeśli chodzi o jeden z dokumentów, wymienionych w § 7., l. 1., od dnia pierwszego ogłoszenia w dzienniku ogłoszeń. Przy dokumentach, do których dołączone są opiewające na okaziciela kupony na procenta, renty lub dywidendy, nie może termin edyktalny skończyć się przed upływem roku od dnia płatności ostatniego wydanego kuponu, a jeśli sama pretensja zapadnie wcześniej, od dnia zapadłości pretensyi. Jeśli za ostatni wydany kupon na dywidendę nie uiszczą się w ogóle żadnej zapłaty, natenczas rok ten należy liczyć od dnia 1. lipca tego roku kalendarzowego, w którym wypłata byłaby inaczej nastąpiła.

(2) Jeśli edykt obejmuje takie opiewające na okaziciela kupony na procenta, renty lub dywidendy, które już zapadły, natenczas ma zastosowanie pierwsze zdanie ustępu 1. Dla każdego niezapadłego jeszcze kuponu kończy się termin edyktalny dopiero po upływie roku od dnia zapadłości tego kuponu.

Skutek podjęcia postępowania; wstrzymanie zapłaty.

§ 9.

(1) Przez podjęcie postępowania przerywa się przedawnienie wobec wnioskodawcy z tym dniem, w którym uczyniono wniosek w właściwym sądzie.

(2) Po upływie dnia, w którym zobowiązanemu i jego organom wypłaty (filiom, kasom) edykt doręczono, albo w którym o nim z dziennika ogłoszeń dowiedzieli się, albo przy należytym staranności dowiedzieć się mogli, nie wolno tymże ani dokonywać świadczenia na podstawie dokumentu, ani przedsięwziąć w nim jakiej zmiany, ani zamienić go na inne dokumenty tego samego rodzaju lub też przepisywać, ani też wydawać nowych kuponów na procenta, renty lub dywidendy, albo talonu (wstrzymanie zapłaty). Zakaz ten trwa tak długo, dopóki postępowanie nie zostanie zastanowione lub dokument amortyzowany. Zakaz nie odnosi się do wypłat za kupony procentowe, rentowe i dywidendowe, ani też do wymiany

i przepisania państwowych papierów wartościowych, niepodlegających losowaniu a opiewających na okaziciela.

(3) Zobowiązany i jego organa wypłaty mają prawo przedłożyć dokument, objęty wstrzymaniem zapłaty, zatrzymać za potwierdzeniem odbioru. Winni oni o przedłożeniu takiego dokumentu, chociażby go nawet nie zatrzymano, zawiadomić sąd, który edykt wydał, z podaniem osoby i adresu okaziciela, o ile te daty są im znane. Sąd ma zawiadomić wnioskodawcę.

Zastanowienie postępowania.

§ 10.

(1) Postępowanie i dalsze ogłaszanie należy wstrzymać i zawiadomić o tem interesowanych, jeżeli wnioskodawca tego zażąda lub w odpowiednim terminie nie złoży należyłości inseratowej, jeśli osoba trzecia przedłoży sądowi dokument lub w inny sposób udowodni, że go ma w swoim ręku, albo jeżeli w dalszym ciągu okaże się, że daty, przytoczone przez wnioskodawcę (§ 3., ustęp 2.), są nieprawdziwe.

(2) Zgłoszenia osób trzecich należy badać, chociażby nadeszły do sądu po upływie terminu edyktalnego, jednakowoż przed powzięciem uchwały w sprawie amortyzacji. Wnioskodawcę należy uwiadamiać o każdym zgłoszeniu. Przywrócenia do pierwotnego stanu z powodu zaniedbania terminu zgłoszenia niema.

(3) Jeśli dzierżyciel zgłosi się i przedłoży dokument, należy pozwolić wnioskodawcy przed zastanowieniem postępowania, ażeby oglądnął dokument w ciągu odpowiedniego terminu. Zresztą należy w razie uczynienia takiego wniosku polecić dzierżycielowi, aby przedłożył w tym celu dokument sądowi, który edykt wydał albo sądowi miejscu, w którym dokument się znajduje. Jeżeli rzekomy dzierżyciel nie przedłoży dokumentu albo nie dostarczy dostatecznego dowodu, że go ma w ręku, nie należy nadal brać na uwagę jego zgłoszenia.

Drugie zapytanie.

§ 11.

(1) Po upływie terminu edyktalnego winien sąd w razie zgłoszenia się wnioskodawcy zapytać zobowiązanego, czy od czasu udzielenia odpowiedzi na pierwsze zapytanie uskuteczniło świadczenie na podstawie dokumentu lub dokonano w nim zmian (wymiany, przepisania). Zapytanie to jest zbędne, jeżeli zostanie przedłożone wiarogodne oświadczenie zobowiązanego o przedmiocie zapytania, wystawione po upływie terminu edyktalnego.

(2) Jeżeli zobowiązany w całości wykupił dokument, przedsięwziął w nim zmian (wymiany, przepisania) lub wydał nowe kupony na procenta, renty lub dywidendy, natenczas należy zastanowić postępowanie i zawiadomić o tem wnioskodawcę. Zobowiązany odpowiada za zawinione nieuwzględnienie wstrzymania zapłaty.

Amortyzacja.

§ 12.

(1) Przed amortyzacją może sąd przeprowadzać dalsze dochodzenia. Jeśli prawo do dokumentu zostanie podniesione zapomocą skargi, należy odroczyć orzeczenie w sprawie amortyzacji aż do ukończenia sporu prawnego.

(2) Uchwała, którą dokument zostaje amortyzowany, powinna zawierać daty, wymienione w § 5., ustęp 2., l. 1 i 2. jako też stwierdzenie, że termin edyktalny upłynął bezskutecznie.

(3) Uchwałę należy doręczyć interesowanym. Ponawianie ogłaszania w dzienniku należy wstrzymać.

Skutek amortyzacji.

§ 13.

Uchwała, którą dokument amortyzowano, zastępuje amortyzowany dokument tak długo, dopóki nowy dokument nie zostanie wygotowany. Kto uzyskał amortyzację, ten może za okazaniem uchwały dochodzić wobec zobowiązanego przysługujących mu z dokumentu lub na podstawie dokumentu praw albo żądać wygotowania nowego dokumentu wydając uchwałę i zwracając kosztą. Świadczenie do rąk tej osoby uwalnia zobowiązanego o tyle, o ileby został uwolniony przez świadczenie do rąk okaziciela amortyzowanego dokumentu.

Doniesienie o stracie.

§ 14.

(1) Jeżeli zaginął opiewający na okaziciela dokument, który może być amortyzowany, natenczas poszkodowany może u władzy bezpieczeństwa swego miejsca pobytu lub miejsca straty uczynić wniosek, aby stratę ogłoszono w dzienniku ogłoszeń na jego kosztą. Postanowienie to niema zastosowania do kuponów na procenta, renty i dywidendy.

(2) Wniosek musi być uwzględniony, jeśli proszący uczynił zadość postanowieniom § 3. i złożył kosztą obwieszczenia. Zobowiązanego

należy zawiadomić o zarządzeniu obwieszczenia. Należy je umieszczać bez przerwy aż do ogłoszenia edyktu, najdłużej jednak aż do upływu drugiego miesiąca kalendarzowego, następującego po rozpoczęciu ogłaszania obwieszczeń. Przed upływem tego czasu należy obwieszczenia wstrzymać, jeśli wnioskodawca tego zażąda albo jeśli dokument zostanie przedłożony władzy, która zażądała obwieszczenia.

(3) Skoro obwieszczenie to doszło do wiadomości zobowiązanego skutkiem urzędowego zawiadomienia albo zapomocą dziennika ogłoszeń tenże o nim się dowiedział lub przy należytej staranności mógł się o niem dowiedzieć, ma ono przeciwko niemu taki sam skutek, jak wstrzymanie zapłaty (§ 9., ustęp 2.).

Obowiązek zapłaty bez amortyzacji.

§ 15.

Jeśli kupony na procenta, renty lub dywidendy zaginęły lub uległy zniszczeniu, natenczas poszkodowany może w ciągu roku po upływie terminu przedawnienia zażądać zapłaty od zobowiązanego, jeżeli przed upływem terminu przedawnienia doniósł mu o stracie, okazując równocześnie główny dokument i jeśli w ciągu tego terminu ani kuponu nie przedkładano ani nie dochodono prawa w drodze sądowej.

Osobne postanowienia co do talonów.

§ 16.

(1) Asygnaty na nowe arkusze kuponowe (talon) są bezskuteczne, jak długo postępowanie celem amortyzacji głównego dokumentu jest w toku (§ 9., ustęp 2.) lub strata dokumentu głównego jest obwieszczona, albo jeśli ten, kto je ma w ręku, przedkładając główny dokument sprzeciwił się wobec zobowiązanego, aby na podstawie talonu zostały wydane nowe kupony. Jeśli sprzeciw taki został podniesiony, natenczas dalsze kupony na procenta, renty lub dywidendy lub dalszy talon można wydać tylko temu, kto przedłoży dokument główny. Zobowiązany winien zanotować sprzeciw na dokumencie głównym.

(2) Amortyzacja dokumentu głównego pozabawia także i talon siły obowiązującej.

Przepisy pozostające w mocy.

§ 17.

(1) Nienaruszone pozostają postanowienia o amortyzacji weksli, czeków i innych doku-

mentów, których amortyzacja odbywa się stosownie do przepisu ustawowego według artykułu 73. ordynacji wekslowej; o ile w postanowieniach tych brak odnośnego przepisu, należy zastosować postanowienia niniejszego rozporządzenia cesarskiego. Niema jednakowoż obwieszczenia w dzienniku ogłoszeń i wstrzymania zapłaty po myśli § 9., ustęp 2.

(2) Nienaruszone pozostają również przepisy artykułu 14, ustawy z dnia 28. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 56, o uznaniu nieważności zaginionych książeczek wladkowych pocztowej kasy oszczędności i § 10. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 24. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 49, o zaginionych rewersach zastawniczych wierzycieli zastawniczych.

Początek mocy obowiązującej.

§ 18.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. października 1915.

(2) O ile rozporządzenie cesarskie inaczej nie postanawia, tracą z dniem powyższym moc obowiązującą istniejące dotąd przepisy, o ile odnoszą się do przedmiotów, unormowanych rozporządzeniem cesarskiem. Sprawy, co do których w tym dniu sąd uchwalił już podjęcie postępowania edyktalnego, należy traktować nadal według obowiązujących dotąd przepisów. Na wniosek można jednakowoż edykta, wydane od dnia 1. sierpnia 1914, ogłosić dodatkowo w dzienniku ogłoszeń stosownie do § 6., ustęp 2. Ogłoszenie to pociąga za sobą skutek, przewidziany w § 9., ustęp 2.

§ 19.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia cesarskiego poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 31. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.	Georgi wkr.
Hochenburger wkr.	Heinold wkr.
Forster wkr.	Hussarek wkr.
Trnka wkr.	Schuster wkr.
Zenker wkr.	Engel wkr.

Morawski wkr.

258.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 31. sierpnia 1915****o ogłaszaniu strat i edyktów względem papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów.**

Na zasadzie § 19. rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 257, zarządza się:

§ 1.

(1) Do przyjmowania ogłoszeń i zawiadomień, przepisanych w §§ 6., ustęp 2. i 14. rozporządzenia cesarskiego, będzie wydawany w Wiedniu z polecenia Ministerstwa sprawiedliwości „Dziennik ogłoszeń będących w amortyzacji papierów wartościowych i tym podobnych dokumentów“ (Anzeiger aufgebotener Wertpapiere und ähnlicher Urkunden).

(2) Każda część dziennika zawierać ma całkowity spis wszystkich papierów wartościowych i innych w §§ 6., ustęp 2. i 14. rozporządzenia cesarskiego oznaczonych dokumentów, co do których władze bezpieczeństwa lub sądy zawiadomiły redakcję, że one zaginęły lub że o nich wydano edykt celem ich amortyzacji. Publikacja będzie wznawiana bez przerwy tak długo, dopóki doniesienie o stracie ma znaczenie lub też postępowanie edyktalne nie zostanie ukończone wskutek zastanowienia lub amortyzacji.

(3) Nowo nadchodzące doniesienia o stratach i edykta jakoteż ustanie dalszej publikacji należy prócz tego specjalnie zaznaczyć.

§ 2.

(1) W przypadkach, przytoczonych w § 6., ustęp 2., sądy mają przysyłać redakcji dziennika ogłoszeń jeden egzemplarz edyktu, tudzież uchwały, którą postępowanie zostało zastanowione lub dokument został amortyzowany.

(2) Zawiadomienia władz bezpieczeństwa w sprawie doniesień o stratach winny zawierać daty, oznaczone w § 5., ustęp 2., l. 1. i 2., rozporządzenia cesarskiego. Należy dalej uwiadomić redakcję o odwołaniu, które nastąpi przed upływem najdłuższego trwania doniesienia o stracie, nie zaś o upływie tego terminu ustawowego.

(3) Edykta i doniesienia o stratach należy odsyłać do redakcji dopiero po złożeniu należytości inseratowej. Jeżeli edykt, zgłoszenie lub jakaś inna uchwała nie jest wygotowana w języku niemieckim, należy dołączyć tłumaczenie na ten język. Przesyłki należy skierowywać do „Dziennika ogłoszeń będących w amortyzacji papierów wartościowych w Wiedniu“ (Anzeiger aufgebotener Wertpapiere in Wien).

§ 3.

Redakcja dziennika ogłoszeń będzie na zapytanie udzielała informacji, na czyj wniosek i u której władzy jest w toku postępowanie, będące podstawą publikacji, lub z jakiego powodu publikacja została zastanowiona.

§ 4.

(1) Należytość inseratowa wynosi bez względu na czas trwania publikacji 50 h od każdej sztuki. Od kuponów na procenta, renty lub dywidendy, które ogłasza się edyktem równocześnie z dokumentem głównym, nie uiszcza się osobnej należytości inseratowej. Kilka należących do jednego dokumentu kuponów na procenta, renty lub dywidendy liczy się za jedną część w razie publikowania ich bez dokumentu głównego.

(2) Władze bezpieczeństwa winne przekazywać należytości inseratowe w każdym przypadku z osobna, zaś sądy według postanowień punktu I. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1901, Dz. rozp. M. spr. Nr. 40, za pomocą czeku na konto czekowe dziennika ogłoszeń.

§ 5.

Wszystkim trybunałom pierwszej instancji z wyjątkiem tych, które sprawują tylko sądownictwo karne, jakoteż rządowym władzom bezpieczeństwa w Wiedniu i stołecznych miastach krajowych będzie dziennik ogłoszeń przesyłany regularnie i bezpłatnie. Innym sądom i władzom bezpieczeństwa będzie udzielana bezpłatnie od wypadku do wypadku ta część, w której ogłoszony jest po raz pierwszy wydany przez nie edykt (doniesienie o stracie).

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 31. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 257, o amortyzacji dokumentów.

Hochenburger wlr.

259.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 4. września 1915,****dotyczące obrotu skórami.**

W uzupełnieniu rozporządzenia ministerialnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, dotyczącego obrotu skórami surowymi i wyprawami, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Publiczne przedsiębiorstwa komunikacyjne (przedsiębiorstwa kolejowe i okrętowe) winne przyjmować do przewozu surowe skóry bydlęce i końskie (świeże, solone lub suszone) nie tylko na podstawie kart transportowych, przytoczonych w § 2. rozporządzenia ministerialnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, lecz również za okazaniem stałego pisemnego zezwolenia, wystawionego przez Ministerstwo handlu.

Te stałe pisemne zezwolenia uprawniają do nadawania skór, jednakowoż tylko za poprzednią opłatą należytości przewozowej i są one ważne tylko dla przesyłek wymienionego w nich nadawcy pod adresem wymienionego w nich odbiorcy.

§ 2.

O wystawienie pisemnego zezwolenia może starać się w Ministerstwie handlu kupiec, uprawniony do bezpośredniego zakupu skór stosownie do § 3. rozporządzenia ministerialnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198, albo sprzedawca, uprawniony do bezpośredniej dostawy. Przytem należy wykazać, że istnieją warunki dopuszczalności takiego bezpośredniego obrotu, przepisane w § 3. powyższego rozporządzenia ministerialnego, oraz wymienić imię i nazwisko wysyłającego skóry, stacyę nadawczą i adresata.

§ 3.

Każde nadużycie kartami transportowymi lub stałym pisemnym zezwoleniem podpada karze stosownie do przepisów § 7. rozporządzenia ministerialnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXIV. — Wydana i rozestana dnia 7. września 1915.

Treść: (№ 260—262.) 260. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia chorych lub rannych osób wojskowych. — 261. Rozporządzenie, dotyczące dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia rannych lub ochromiałych osób wojskowych. — 262. Obwieszczenie o granicach południowo-zachodnich obszarów wojennych, obowiązujących dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

260.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 29. sierpnia 1915,

dotyczące dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia chorych lub rannych osób wojskowych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Rząd do wydania potrzebnych zarządzeń w tym celu, aby osoby siły zbrojnej, jak również osoby, pociągnięte na zasadzie ustawy o powinnościach wojennych do osobistych usług w celach wojennych, które podczas obecnej wojny skutkiem zranienia w obliczu nieprzyjaciela lub wskutek zatrudnienia ich w służbie poniosły szkodę na swem zdrowiu, a przez odpowiednie postępowanie lecznicze lub kształcenie mogą odzyskać w całości lub w części uzdolnienie do zajęć cywilnych, zostały poddane właściwemu postępowaniu leczniczemu i aby przez danie praktycznego wykształcenia umożliwiono im z powrotem poprzedni lub jakiś inny zarobek.

§ 2.

Osoby należące do stanu szeregowców, które nie poddadzą się takiemu postępowaniu lub kształceniu, jego wynik z rozmysłem przewlekając, albo udaremniając, mogą być w całości lub w części pozbawione prawa do pensji inwalidów, jakoteż do przyjęcia do etatu zaopatrzenia w domach inwalidów, jeżeli nie wykażą ukończenia co najmniej dziesięcioletniej policzalnej czynnej służby wojskowej.

§ 3.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jego poruczam Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 29. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

261.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 6. września 1915,

dotyczące dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia rannych lub ochromiałych osób wojskowych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 260, dotyczącego dodatkowego leczenia i praktycznego kształcenia chorych lub rannych osób wojskowych, zarządza się na razie, co następuje:

§ 1.

Osoby siły zbrojnej jak również osoby, pociągnięte na zasadzie ustawy o powinnościach wojennych do osobistej służby w celach wojennych, jeżeli ich zdolność do zarobkowania doznała ukrócenia podczas obecnej wojny przez okaleczenie, ochromienie, sztywność członków lub jakiś inny stan, spowodowany zranieniem, a można spodziewać się, że osoby te przez odpowiednie dodatkowe leczenie lub praktyczne kształcenie mogą odzyskać w całości lub w części zdolność do cywilnego zarobkowania, będą poddane dodatkowemu leczeniu (leczenie chirurgiczne lub ortopedyczne, użycie kąpielí leczniczych, umieszczenie i leczenie w zakładach leczniczych i dla wypoczynku) i przez praktyczne kształcenie umożliwi się im ich poprzedni lub jakiś inny zarobek.

O ile postanowienia te mają zastosowanie także do osób, które z powodu trudów wojennych doznały jakiejś innej szkody na swem zdrowiu i do osób, które pełniły służbę w związku siły zbrojnej, unormowanem będzie osobnymi przepisami.

§ 2.

Dodatkowe leczenie i praktyczne kształcenie (§ 1.) może odbywać się w zakładach zarządu wojskowego, austriackiego Towarzystwa czerwonego krzyża, w zakładach publicznych lub przez państwo ofiarowanych, jakoteż w zakładach, na których użycie na powyższe cele zezwoli Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem wojny i Ministrem obrony krajowej.

§ 3.

Ranne lub ułomne osoby wojskowe, które potrzebują sztucznych członków lub innych przyrządów ortopedycznych, otrzymują je bezpłatnie w ramach dodatkowego leczenia lub praktycznego kształcenia.

Sprawienie sztucznych członków i innych przyrządów ortopedycznych, jakoteż obdzielanie nimi unormowanem będzie osobnymi przepisami.

§ 4.

Osoby, należące do stanu szeregowców, które nie chcą poddać się dodatkowemu leczeniu lub praktycznemu kształceniu, uznanemu przez odnośne zakłady (§ 2.) za potrzebne, będą przedstawione komisji.

Komisje takie ustanowi Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Te osoby, które nie poddadzą się leczeniu w zakładzie lub praktycznemu kształceniu, uznanemu za potrzebne przez komisję lub rozmyślnie przewlekają albo udaremniają wynik tych zabiegów, mogą być pozbawione w całości lub w części prawa do pensji inwalidów lub prawa do przyjęcia do etatu zaopatrzenia w domach inwalidów, jeżeli nie wykażą ukończenia conajmniej dziesięcioletniej policzalnej służby wojskowej.

§ 5.

Każda komisja składa się z przewodniczącego, zamianowanego przez Ministra spraw wewnętrznych i z trzech członków, z których po jednym mianuje Minister spraw wewnętrznych, Minister wojny i Minister obrony krajowej. Do komisji w siedzibie wydziału medycznego może grono profesorów wydelegować także jednego członka.

Dla każdego członka należy ustanowić zastępcę.

W kwestjach praktycznego kształcenia należy przybrać znawcę, którego oznaczy Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Dalsze urządzenie komisji i postępowanie przed nimi unormuje Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej.

§ 6.

Dodatkowe leczenie i praktyczne kształcenie na kosztu wspólnego etatu wojska (marynarki wojennej) nie może trwać dłużej jak jeden rok. W obrębie tego terminu musi być czas trwania odnośnego postępowania ustanowiony w każdym wypadku z osobna według różności chorób i kategorii zarobkowania.

Przyjmowanie do leczenia w zakładzie lub do praktycznego kształcenia na kosztu wspólnego etatu wojska (marynarki wojennej) ustaje z chwilą przeprowadzenia rozbrojenia, z wyjątkiem jeńców wojennych, co do których wydane zostaną osobne postanowienia.

Jeśli leczenie zakładowe lub praktyczne kształcenie nie odbywa się w jednym z zakładów zarządu wojskowego, wynosi płacone ze wspólnych funduszy wynagrodzenie za utrzymanie 3 K od osoby dziennie.

Do kosztów leczenia zakładowego i praktycznego kształcenia nie należą koszty założenia, urządzenia i utrzymania zakładów leczniczych i dla wypoczynku względnie szkół.

Aż do chwili oznaczonej w ustępie pierwszym ponosi etat wspólnego wojska (marynarki wojennej) także niepokryte przez dobrowolną publiczną i prywatną działalność opiekuńczą koszty sprawienia sztucznych członków i innych przyrządów ortopedycznych (§ 3.).

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wr.

Heinold wr.

Engel wr.

262.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 6. września 1915,

o granicach południowo-zachodnich obszarów wojennych, obowiązujących dla przymusu paszportowego w obrębie królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

W myśl rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 17. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 241,

dotyczącego przymusu paszportowego na obszarze wojennym, podaje się do wiadomości dla południowo-zachodniego terenu wojny aż do dalszego zarządzenia następujące granice „obszarów wojennych“.

I.

Południowo-zachodni „ściślejszy obszar wojenny“ obejmuje w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa, książecone hrabstwo Tyrolu z wyjątkiem okręgów urzędowych sądów powiatowych Landeck i Ried w Tyrolu i okręgów urzędowych politycznych władz powiatowych Reutte, Imst, Insbruck, Schwaz, Kufstein i Kietzbühel, następnie księstwo Karyntyi, księstwo Krainy, margrabstwo Istrii, książecone hrabstwo Gorycyi i Gradyski, tudzież miasto Tryest z okragiem.

II.

Południowo-zachodni „szerszy obszar wojenny“ obejmuje w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa, okręgi urzędowe sądów powiatowych Landeck i Ried w Tyrolu i okręgi urzędowe politycznych władz powiatowych Reutte, Imst, Insbruck, Schwaz, Kufstein i Kietzbühel w książeconem hrabstwie Tyrolu następnie kraj Przedarulanii, księstwo Solnogradu i księstwo Styryi.

Heinold wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXV. — Wydana i rozesłana dnia 14. września 1915.

Treść: (№ 263.—266.) 263. Obwieszczenie, dotyczące rozszerzenia obszaru, na którym obowiązują przypadające dla Krakowa wynagrodzenia według taryfy czynszów wojskowych, a to wskutek dokonanego złączenia królewskiego wolnego miasta Podgórze z królewskim stołecznym miastem Krakowem. — 264. Obwieszczenie, dotyczące świadectw utworzonego przy miejskiej szkole przemysłowej dla kobiet w Krakowie oddziału zawodowego dla krawiecczyny. — 265. Rozporządzenie cesarskie o przedłużeniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 9. lipca 1913, dotyczącej upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy procentowej na udzielone w celu konwersyi ulgi należytościowe. — 266. Obwieszczenie, dotyczące poświadczenia dla uznanego nasienia.

263.

Obwieszczenie Ministerstw obrony krajowej i skarbu z dnia 5. sierpnia 1915,

dotyczące rozszerzenia obszaru, na którym obowiązują przypadające dla Krakowa wynagrodzenia według taryfy czynszów wojskowych, a to wskutek dokonanego złączenia królewskiego wolnego miasta Podgórze z królewskim stołecznym miastem Krakowem.

Wskutek dokonanego według galicyjskiej ustawy krajowej z dnia 22. sierpnia 1914, Dz. u. kr. Nr. 15 z roku 1915, złączenia królewskiego wolnego miasta Podgórze z królewskim stołecznym miastem Krakowem, będą od chwili wejścia w życie tego wcielenia, to jest od dnia 1. lipca 1915 począwszy, przypadające dla Krakowa wynagrodzenia obowiązującej obecnie taryfy czynszów wojskowych z dnia 14. lutego 1911, Dz. u. p. Nr. 28, obowiązywać także dla wcielonego obszaru i należy te wynagrodzenia wypłacać począwszy od 1. lipca 1915.

Z tą chwilą traci tedy moc obowiązującą zarządzone w swoim czasie według załączonego do taryfy czynszów wojskowych wykazu zaliczenie Podgórze do 6. klasy taryfy.

Georgi wtr.

Engel wtr.

264.

Obwieszczenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 17. sierpnia 1915,

dotyczące świadectw utworzonego przy miejskiej szkole przemysłowej dla kobiet w Krakowie oddziału zawodowego dla krawiecczyny.

Utworzony przy miejskiej szkole przemysłowej dla kobiet w Krakowie oddział zawodowy dla szycia sukien wciąga się na podstawie § 14. d, ustęp 3., ustawy z dnia 5. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 26, względnie rozporządzenia Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty z dnia 26. lipca 1907, Dz. u. p. Nr. 180, do

spisu tych przemysłowych zakładów naukowych, których świadectwa zastępują przy zgłaszaniu przemysłu krawieckiego, ograniczonego do sukien kobiecych i dzieciennych, dowód prawidłowego ukończenia stosunku nauki.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

265.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 6. września 1915

o przedłużeniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 9. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 135, dotyczącej upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy procentowej na udzielone w celu konwersyi ulgi należnościowe.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, jak następuje:

§ 1.

Ustawę z dnia 9. lipca 1913, Dz. u. p. Nr. 135, dotyczącą upoważnienia do czasowego uchylecia mocy obowiązującej postanowień o wpływie podwyższenia stopy procentowej na ulgi należnościowe, udzielone w celu konwersyi, zmienia się o tyle, że w miejsce oznaczonego w § 1. i § 3., ustęp 1., l. 2., końcowego terminu (31. grudnia 1915) ma wstąpić dzień 31. grudnia 1918. Pozatem pozostaje ta ustawa nienaruszona.

§ 2.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916. Wykonanie jego poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 6. września 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Georgi wlr.

Hohenburger wlr.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Hussarek wlr.

Trnka wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

266.

Obwieszczenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 8. września 1915,

dotyczące poświadczenia dla uznanego nasienia.

W uzupełnieniu przedostatniego ustępu obwieszczenia z dnia 23. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 207, dotyczącego zarządzeń dla obrotu nasieniem, podaje się do wiadomości publicznej, że wydawanie poświadczeń dla uznanego nasienia przysługuje ustanowionym w międzyczasie w Styryi, Solnogradzie, Krainie, Tyrolu, Czechach, Śląsku i Galicyi komisjom uznawczym dla nasion.

Zenker wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 16. września 1915.

Treść: (№ 267.—269.) 267. Rozporządzenie o obrocie lnem. — 268. Rozporządzenie, dotyczące badania zapasów bawełny i przedziwa bawełnianego oraz ograniczenia przerabiania bawełny. — 269. Rozporządzenie, dotyczące badania zapasów towarów bawełnianych, jakoteż ograniczeń przerabiania i pozbywania przedziwy i towarów bawełnianych.

267.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 15. września 1915

o obrocie lnem.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzającego się, co następuje:

Stwierdzenie zbioru lnu.

§ 1.

W celu stwierdzenia oczekiwanego plonu tegorocznego zbioru lnu, winny urzędy gminne podjąć spisanie zebranego i możliwie dokładne ocenienie ilości przeznaczonego do zebrania, niemoconego, wyschniętego na powietrzu i obranego z nasion surowego lnu w łodygach w cetnarach metrycznych.

Wynik tego spisania winne urzędy gminne podać najpóźniej do dnia 30. września władzom politycznym I. instancyi, które mają przedłożyć bezzwłocznie sprawozdanie o tem Ministerstwu handlu.

Obowiązek zgłaszania.

§ 2.

Kto w celu pozbycia przerabia materiał łodygowy, jest obowiązany dostarczyć najpóźniej dnia

30. każdego miesiąca wykazy ilości pobranego lnu w łodygach i wyrobionego zeń gotowego produktu (lnu i kłaków) do rąk Związku austriackich przędców lnu w Trutnowie, który to Związek ma zlecenie przyjmowania tych wykazów.

Pierwsze zgłoszenie ma obejmować wszystkie zapasy, podczas gdy następujące mają objąć tylko te ilości, które zostały pobrane lub wyrobione począwszy od bezpośrednio poprzedzającego zgłoszenia, oraz wyrobiony z nich gotowy produkt.

§ 3.

Związek przędców lnu winien składać Ministerstwu handlu sprawozdania o spostrzeżeniach co do zaniechania zobowiązań, przepisanych w § 2.

Gdyby się okazały potrzebne oględziny ubikacji składowych lub innych zakładów, lub wglądnięcie w księgi i korespondencye, wydaje Ministerstwo handlu potrzebne zarządzenie i ustanawia organ kontrolny.

Sprzedaż lnu. Przymus zaofiarowania. Ceny maksymalne.

§ 4.

Kto przerabia len w łodygach pochodzenia austriackiego w celu pozbycia, jest obowiązany zaofiarować bezzwłocznie do zakupna całe uzyskane przedziwo (len i kłaki) Centrali dla zakupna Związku austriackich przędców lnu w Trutnowie, przestrzegając podanych poniżej cen maksymalnych. Podobny obowiązek ciąży na każdym, kto posiada

na sprzedaż wyrobiony materiał lniany i kłaczany pochodzenia austriackiego. Prócz tego ma Centrala dla zakupna prawo zażądać przed wniesieniem oferty lnu i kłaków po cenach maksymalnych na podstawie przedłożonych zgłoszeń zapasów.

Centrala dla zakupna jest obowiązana rozstrzygnąć w ciągu 21 dni o ofercie — o ile możności także na podstawie przedłożonych, rzetelnych wzorów — i objąć zakupiony przez nią materiał natychmiast, oraz zapłacić gotówką.

Gdy ofiarujący nie otrzyma w ciągu 21 dni żadnego rozstrzygnięcia Centrali dla zakupna, może wówczas rozporządzać tym zapasem dowolnie.

Jeżeli Centrala dla zakupna nie obejmie zaofiarowanego lnu, ponosi ona łączne koszty przewozu w jedną i drugą stronę wraz z kosztami ubezpieczenia.

§ 5.

Oznacza się następujące ceny maksymalne dla wyrobionego w Austrii, wysuszonego na powietrzu, nadającego się do zamagazynowania towaru:

za len międlony, moczony,	I: 270 K za 100 kg
" " " "	II: 220 " " 100 "
" " " "	III: 180 " " 100 "

za len czesany I. jakości, który nie potrzebuje już powtórnego czesania w przędzalni: 270 K za 100 kg

za len łamany prima:	220 " " 100 "
" " " I. jakości:	200 " " 100 "
" " " II. " "	180 " " 100 "
" " " III. " "	160 " " 100 "

za kłaki z lnu łamanego i len kłaczany:

I. jakości:	120 K za 100 kg
II. " "	90 " " 100 "
III. " "	60 " " 100 "

za odpadki kłaków z lnu łamanego (Hatschke), o ile nadają się na cele przędzenia lnu, 30 K za 100 kg.

Ceny rozumie się bez opakowania z kosztami przesyłki do biura odbiorczego Centrali dla zakupna, przy przesyłce wprost do przędzalni, z kosztami przesyłki do stacji przędzalni.

Jako materiału do wiązania można używać tylko lnu tej samej wartości.

Moczenie przeznaczanego do oddania materiału jest zakazane.

§ 6.

W celu obejmowania lnu przez Centralę dla zakupna ustanowiła ostatnia biura odbiorcze na razie w Trutnowie, Brodzie Niemieckim i w okolicy Morawskiego Szumberku.

W razie, jeśli dobrowolna ugoda nie przyjdzie do skutku, ma ustanowić wynagrodzenie za len objęty przez Centralę dla zakupna przy współudziale sędzi powiatowy, w którego okręgu się towar znajduje, w postępowaniu niespornym, po wysłuchaniu rzeczoznawców.

W tym wypadku winna Centrala dla zakupna zapłacić na razie przy objęciu ofiarowaną przez nią cenę kupna w gotówce.

Orzeczenie sądu powiatowego można zacząć rekusem w przeciągu 8 dni. Przeciw orzeczeniu II. instancji dalszy środek prawny jest niedopuszczalny.

O ile jedna ze stron ma uiścić koszty postępowania, lub ma się je rozdzielić pomiędzy strony, rozstrzyga sąd według wolnego uznania.

Obowiązek dostarczenia nie ulega wskutek postępowania sądowego zwłocz.

Postanowienia karne.

§ 7.

Sprzedawanie materiałów, oznaczonych w § 5. po wyższej cenie od ustanowionych cenach maksymalnych, jest zakazane. Kto działa wbrew temu zakazowi, pośredniczy w interesach, zawieranych po wyższej cenie lub w inny sposób przy ich zawarciu współdziała, lub stanie się winnym innego działania przeciw przepisom tego rozporządzenia, będzie karany przez władze polityczne I. instancji grzywnami do 5000 koron lub karą aresztu do 6 miesięcy, o ile działania nie podpadają pod surowszy przepis karny.

Postanowienia końcowe.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Począwszy od tego dnia może być len w łodygach ze zbioru z 1915 sprzedawany dowolnie tylko austriackim międlarniom, które nie są połączone z przędzalniami lnu. Sprzedawanie innym międlarniom jest zależne od zgodnego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa i handlu; do przewozu jest w tym wypadku potrzebne poświadczenie tych obydwu władz centralnych.

Równocześnie traci moc obowiązującą § 1. rozporządzenia z dnia 30. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 219.

Hochenburger wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

268.

Rozporządzenie Ministra handlu i Ministra obrony krajowej z dnia 15. września 1915,

dotyczące badania zapasów bawełny i przędzy
bawełnianego oraz ograniczenia przerabiania
bawełny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Postanowieniom tego rozporządzenia podlegają: bawełna surowa, bielona i farbowana, zarówno w oryginalnych wałkach jak i w stanie otwartym i we wszystkich stadiach przeróbki, oraz przędze bawełniane każdego rodzaju, o ile nie są w tem rozporządzeniu przewidziane szczególnie wyjątki.

§ 2.

Effilochés i bawełna szluczna (w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 225) jakoteż odpadki bawełny nie podlegają postanowieniom tego rozporządzenia o badaniu zapasów.

§ 3.

Kto używa w sposób przemysłowy oznaczonych w § 1. towarów, przerabia je, produkuje lub ma w przechowaniu, jest obowiązany stosownie do podanych poniżej postanowień, zgłosić znajdujące się w dniu 30. września 1915 w jego posiadaniu lub w jego przechowaniu zasoby najdalej do dnia 10. października 1915 do Ministerstwa handlu za pośrednictwem Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej centrali dla bawełny, Wiedeń, I., ulica Maryi Teresy 32/34.

W dalszym ciągu należy uskutecznić te zgłoszenia według stanu z dnia 1. każdego miesiąca, do dnia 11. odnośnego miesiąca.

Odbiorca winien bezzwłocznie po nadejściu przesyłki zgłosić materiały, które w dniu 30. września 1915 lub później w dniu 1. każdego miesiąca znajdują się w transporcie. Materiały, znajdujące się na składzie u spedytorów, winni zgłaszać nie ci ostatni, lecz ci, którzy mają prawo rozporządzania.

Wolni od obowiązku zgłaszania są ci, których łączne zapasy we wszystkich miejscach składowych i przedsiębiorstwach są razem mniejsze niż 300 kg.

Zgłoszenia należy uskutecznić wyłącznie na kartach urzędowych, które można otrzymać w drodze Centrali dla bawełny i które należy wypełnić we wszystkich rubrykach na podstawie osobnych, uwidocznionych w tych kartach przepisów.

Dla zapasów, będących w posiadaniu c. k. kolei państwowych, obowiązują postanowienia osobne.

§ 4.

Mieszanie, biczenie, farbowanie, wyprzędzanie i inne przerabianie bawełny samej lub z jakimikolwiek innymi przędziami, jest począwszy od dnia 20. września 1915 6. godziny rano dozwolone tylko o tyle, o ile wyrobione z nich produkty są bezpośrednio lub pośrednio potrzebne do wykonania zamówień zarządu wojskowego lub c. k. albo król. węgierskiej władzy, oraz do wyrabiania artykułów, których wyrób jest według dołączonego wykazu dopuszczalny.

Dowód takiego użycia należy przedłożyć Ministerstwu handlu w drodze Centrali dla bawełny, w sposób następujący:

- a) Dla wyrobów służących do wykonania zamówień zarządu wojskowego lub c. k. albo król. węgierskiej władzy, przez mające moc przysięgi oświadczenie o przeznaczeniu tych wyrobów, które ma złożyć in duplo bezpośredni dostawca odnośnej władzy. Jeśli się ich nie pobiera od samego bezpośredniego dostawcy dla wojska, mają to oświadczenie wypełnić razem i podpisać wszystkie firmy, biorące udział w dostawie.
- b) Dla artykułów, których wyrób jest według załączonego wykazu dopuszczalny, przez potwierdzenie Centrali dla bawełny.

Dozwolone jest bez dalszego dowodu używanie przędzy bawełnianej do wyrabiania kręconych sznurów i lin bawełnianych dla własnego przedsiębiorstwa.

§ 5.

Przędzalnie bawełny oraz przędzalnie odpadków i wigoni, przerabiające surową bawełnę, winny w czasie od dnia 20. września do 5. października 1915 prowadzić nadal produkcję bez względu na przeznaczenie przędzy, jednak z tem ograniczeniem, że łączna produkcja w tym okresie bez względu na przeznaczenie przędzy, nie może wynosić więcej, jak jedną trzecią pełnej produkcji. Pod pełną produkcją należy co do wymienionych przędzalni rozumieć tę liczbę godzin przędzenia, która wynika z pomnożenia zdolnych do ruchu wrzecion przez liczbę 140. Przędzalnie mogą być

tedy w okresie od dnia 20. września do dnia 5. października 1915 w ruchu tylko przez trzecią część otrzymanych tym sposobem godzin przedzenia.

Po dniu 5. października 1915 podlegają także wymienione w tym paragrafie przedsiębiorstwa ogólnym postanowieniom § 4.

§ 6.

Wyjęte od ograniczenia przeróbki (§§ 4. i 5.) są te ilości bielonej lub farbowanej bawełny we wszystkich stadyach przeróbki, które w dniu 20. września 1915. były już wybielone lub przebarwane, lub znajdowały się w stadyum bielenia lub farbowania.

Pozostawia się do wolnego użytku przedsiębiorstw, przerabiających bawełnę z wyjątkiem przędzalni bawełnianych i przędzalni odpadków i wigoni, przerabiających surową bawełnę, 10 procent własnego zapasu bawełny, istniejącego w chwili spisania zapasów w dniu 30. września, jednakże co najmniej 1000 *kg*, a co najwyżej 5000 *kg*.

Nie podlega również postanowieniom niniejszego rozporządzenia co do przerabiania bawełna, sprowadzona do austriacko-węgierskiego obszaru celnego z za granicy po dniu 1. września 1915.

§ 7.

Ministerstwo handlu może ze względów interesu publicznego zezwolić na wyjątki od postanowień o ograniczeniu przerabiania. Odnosne prośby należy wnosić za pośrednictwem Centrali dla bawełny.

§ 8.

Dla zapewnienia przestrzegania przepisów tego rozporządzenia może Ministerstwo handlu wyznaczać własne organa kontrolne, które mają każdego czasu dostęp do objętych tym rozporządzeniem przedsiębiorstw i którym należy na żądanie przyzwolić na wgląd do wszystkich ksiąg przedsiębiorstwa, korespondencji i innych zapisków.

§ 9.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu nałożonych w tem rozporządzeniu zobowiązań, będą kary władze polityczne pierwszej instancji grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile przekroczenia te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 10.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Wykaz

artykułów, dla których poza wypełnianiem zamówień zarządu wojskowego można w myśl § 4. wyrabiać przędzę bawełnianą.

1. Nici do szycia;
2. przędza do robót pończoszkowych i haczkowania;
3. materiały bawełniane do wyrabiania worków na zboże, mąkę, cukier, środki nawozowe i sól.

269.

Rozporządzenie Ministra handlu i Ministra obrony krajowej z dnia 15. września 1915,

dotyczące badania zapasów towarów bawełnianych, jakoteż ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Badanie zapasów.

§ 1.

Badaniu zapasów podlegają tkaniny i towary dziane, wyrabiane bądź z samej przędzy bawełnianej, bądź zmieszane z przędzą lnianą, a mianowicie:

- a) materiały bawełniane według przepisu zarządu wojskowego;
- b) inne materiały bawełniane, do których używa się przędzy poniżej ang. Nru. 60., z wyjątkiem materiałów na meble i firanki, zasłony, koronek, tiulu i haftów;
- c) gotowa bielizna męska dziana lub tkana z bawełny, lub sporządzona z bawełnianych materiałów tkackich i dzianych;
- d) inne, służące dla wojskowych celów artykuły konfekcyjne z materiałów bawełnianych (jak uniformy, pościel, plecaki, worki na chleb, płótna namiotowe, ochroniacze szyi, opaski, baszłyki itd.) we wszystkich stadyach przerabiania;
- e) surowa i bielona wata bawełniana i inne artykuły sanitarne, wyrabiane z bawełny.

Badaniu zapasów podlega nadto gotowa bielizna męska z półwełny lub czystej wełny,

tkana lub dziana, albo sporządzona z półwełnianych, względnie wełnianych tkanin lub materiałów dzianych.

§ 2.

Osoby, firmy, związki i korporacje autonomiczne, które wyrabiają, używają, przerabiają lub przechowują oznaczone w § 1. artykuły w sposób przemysłowy lub w celach dobra powszechnego, są obowiązane do zgłaszania najpóźniej do dnia 8. października 1915 stosownie do następujących postanowień znajdujące się w dniu 30. września 1915 w ich posiadaniu lub przechowaniu zasoby do Ministerstwa handlu za pośrednictwem Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej centrali dla bawełny w Wiedniu, I., ulica Maryi Teresy 32/34.

Towary, znajdujące się w dniu 30. września w transporcie, winien zgłosić odbiorca bezzwłocznie po nadejściu przesyłki. Towary, złożone na składzie u spedytorów, mają zgłaszać nie ci ostatni, lecz ci, którzy są uprawnieni do rozporządzania nimi.

Kto ma bezpośrednio zamówienia dostawy oznaczonych w § 1. artykułów ze strony c. i k. Ministerstwa wojny, c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub królewskiego węgierskiego Ministerstwa obrony krajowej, jest bez naruszenia obowiązku zgłaszania obowiązany do podania według miary (ilości sztuk) i przybliżonej wagi tych zasobów, do których dostawy jest jeszcze obowiązany w dniu 30. września 1915. Za takie, które jeszcze należy dostawić, należy uważać w myśl tego rozporządzenia te zasoby, których dostawca w dniu 30. września 1915 nie oddał jeszcze przedsiębiorstwu przewozowemu celem przewiezienia do zamawiającej władzy.

Zgłaszania należy uskuteczniać wyłącznie na kartach urzędowych, które można otrzymać z Centrali dla bawełny i które należy wypełnić dokładnie we wszystkich rubrykach.

Uwolnionymi od obowiązku zgłaszania są ci, których zapasy łącznie we wszystkich miejscach przedsiębiorstwa lub składach są mniejsze, niż 5000 metrów materiału, podlegającego zgłoszeniu, lub 500 sztuk artykułów konfekcyjnych, jeżeli zapasy składają się z różnych gatunków, lub mniejsze niż 1000 metrów względnie 300 sztuk, jeśli zapasy są tego samego gatunku.

Dalej są uwolnionymi od obowiązku zgłaszania drobni handlarze i domokrażcy, w których przedsiębiorstwie oznaczone w § 1. materiały sprzedawane są przeważnie na miarę, a przy artykułach konfekcyjnych na sztuki.

Dla zapasów, znajdujących się w posiadaniu c. k. kolei państwowych, obowiązują osobne przepisy.

Ograniczenia przerabiania i pozbywania.

§ 3.

Począwszy od 20. września 1915 może być przedza bawełniana poniżej ang. Nru. 60. przerabiana sama lub w połączeniu z inną przedzą tylko do takich artykułów, które według załączonej listy nie są oznaczone jako zakazane.

Jednakowoż wyrabianie zakazanych według tej listy artykułów jest po dniu 20. września 1915 dozwolone o tyle, o ile to jest potrzebne do

1. wykonania bezpośrednich lub pośrednich zamówień zarządu wojskowego lub c. k. albo król. węgierskiej władzy,

2. do wyrobienia oznaczonych poniżej ilości przedzy:

- a) surowej osnowy, która jest w dniu 20. września 1915 w tkalniach gotowa na wałcach strzyżących lub osnownych, z wyjątkiem przedzy ponad ang. Nr. 16. i poniżej ang. Nr. 22.;
- b) do wyrobienia znajdującej się w dniu 20. września 1915 w przedsiębiorstwach tkackich w zapasie, przeciwionej już przedzy;
- c) znajdującej się w dniu 20. września 1915 w fabrykach tiuu, zasłon i koronek w zapasie, już przygotowanej do fabrykacji przedzy;
- d) bielonego, farbowanego lub macerowanego wątku lub osnowy, o ile ta przedza była już w dniu 20. września 1915 bielona, farbowana lub macerowana lub w tym dniu znajdowała się w stadium bielenia, farbowania lub macerowania.

Kto chce czynić użytek z przewidzianego pod a) do d) pozwolenia, ma to zgłosić na osobnej karcie zgłoszenia, o którą należy postarać się w Centrali dla bawełny i odesłać tej ostatniej po dokładnem wypełnieniu wszystkich rubryk.

§ 4.

Znajdujące się w dniu 20. września 1915 zapasy surowej, zwykłej przedzy ponad ang. Nr. 16. i poniżej Nru. 22., można używać bezpośrednio lub pośrednio tylko do wykonania zamówień zarządu wojskowego lub cesarsko-królewskiej, albo królewskiej węgierskiej władzy, wreszcie do sporządzenia normalnych towarów wojskowych.

Towary surowe, wyrabiane z pojedynczej przedzy ponad ang. Nr. 16. i poniżej Nr. 22., mogą być użyte bezpośrednio lub pośrednio tylko do wykonania zamówień zarządu wojskowego i cesarsko-królewskiej albo królewskiej węgierskiej władzy, lub do sporządzania konfekcyjnych towarów wojskowych.

O takim użyciu wspomnianej wyżej przędzy i towarów surowych winno się donieść zapomocą osobnej karty zgłoszenia, o którą należy postarać się w Centrali dla bawełny i odesłać tej ostatniej po dokładnem wypełnieniu wszystkich rubryk.

Każde inne przerobienie, pozbycie lub dostarczenie takiej przędzy i towarów jest dopuszczalne tylko na podstawie osobnego zezwolenia, o jakie należy wystarać się u Ministerstwa handlu za pośrednictwem Centrali dla bawełny.

§ 5.

Od postanowień § 3. pozostaje wyjęte przerobienie przędzy i użycie towarów, sprowadzonych po dniu 1. września 1915 z zagranicy do austriacko-węgierskiego okręgu cłowego, lub sporządzonych z bawełny, sprowadzonej po tym terminie, o ile dowóz po tym dniu wykazano zapomocą zgłoszenia, zaopatrzonego listami przewozowymi i fakturami, które należy skutecznie do Ministerstwa handlu za pośrednictwem Centrali dla bawełny.

Centrala dla bawełny wystawia dla każdego należytego zgłoszenia potwierdzenie, które należy przechować jako dowód dla dowolnego użycia takiej przędzy i towarów i okazać organom kontroli.

§ 6.

Ministerstwo handlu może zezwolić ze względów dobra publicznego na wyjątki od zamieszczonych w tem rozporządzeniu ograniczeń produkcji. Odnośne prośby należy wnosić za pośrednictwem Centrali dla bawełny.

Postanowienia końcowe.

§ 7.

Dla zapewnienia przestrzegania przepisów tego rozporządzenia może Ministerstwo handlu wyznaczać własne organa kontrolne, które mają każdego czasu dostęp do wszystkich przedsiębiorstw, tem rozporządzeniem objętych i którym na żądanie należy przyzwolić na wgląd do wszystkich ksiąg przedsiębiorstwa, korespondencji i innych zapisków.

§ 8.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań, tem rozporządzeniem nałożonych, będą karali władze polityczne pierwszej instancji grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu

do sześciu miesięcy, o ile przekroczenia te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 9.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Wykaz

towarów bawełnianych, których wyrabianie jest w myśl § 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 269, zakazane.

1. Materyały na bieliznę domową i stołową, jak: nakrycia na stół i obrusy, serwety, ręczniki i materyały na ręczniki w szluchach, ścierki kuchenne, ścierki do zmywania i odkurzenia, materyały do froterowania, poszewki surowe i kolorowe, wsypki itd.

2. Następujące materyały do ubrania: hafty, koronki siatkowe, tiule, materyały na welony, frottes i welwety na suknie, plusze, aksamity, koronki i frendzle.

3. Materyały do wewnętrznych urządzeń: gradle i drelichy na materace, materyały na obicia ścienne, tapicerskie, na meble (także plusze na meble, materyały na chodniki i dywany), nakrycia na stoły i inne materyały na firanki wszelkiego rodzaju, materyały kosmate, kretony, materyały na kufry, introligatorskie i zasłony.

4. Materyały na artykuły techniczne: liny, powrozy, nici do wiązania, materyały na węże, sukna do walców i pras.

5. Wstążki, obrąbki, pasy, artykuły na obszywki i pasamantery.

6. Towary roboty pończoszkowej wszelkiego rodzaju, z wyjątkiem pończoch i skarpetek.

Zakazane jest nadto wyrabianie towarów bawełnianych, służących podobnym celom, jak materyały, wymienione pod 1. do 4. i które należy uważać w istocie za równowartościowe, chociaż posiadają w obrocie handlowym inną nazwę.

Zakaz nie rozciąga się na towary, wymienione pod 1. do 6., o ile wyrabianie ich jest potrzebne w celu wykonania bezpośrednich lub pośrednich zamówień zarządu wojskowego lub cesarsko-królewskiej albo królewskiej węgierskiej władzy.

Zakaz nie rozciąga się nadto na wyrób lin i sznurów dla własnego przedsiębiorstwa, bez względu na używane do tego numeru przędzy.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXVII. — Wydana i rozestana dnia 17. września 1915.

Treść: № 270. Rozporządzenie, dotyczące dowozu zboża, owoców strączkowych i produktów mlewa z poza granicy cłowej.

270.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 16. września 1915,

dotyczące dowozu zboża, owoców strączkowych i produktów mlewa z poza granicy cłowej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pszonica, żyto, jęczmień, owies, kukurydza, owoce strączkowe i wyrabiane z nich przez wymielanie, wałkowanie, śrutowanie i łuszczenie produkty i odpadki, same lub zmieszane z innymi produktami, można w razie dowiezienia ich po wejściu w życie tego rozporządzenia z poza granicy cłowej do obszaru królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, wprowadzać w obrót w krajach tutejszych tylko przez Wojenny zakład dla obrotu zbożem.

Pod granicą cłową nie należy w myśl tego rozporządzenia rozumieć okupowany obszar nieprzyjacielski.

§ 2.

Kto dowozi oznaczone w § 1. artykuły z poza granicy cłowej, winien oddać je Wojennemu zakładowi dla obrotu zbożem.

Minister spraw wewnętrznych wydaje w porozumieniu z interesowanymi Ministrami bliższe postanowienia o objęciu przez Wojenny zakład dla obrotu zbożem, jakoteż potrzebne przepisy wykonawcze; on postanawia także, pod jakimi warunkami to rozporządzenie nie będzie stosowane do przewozu.

§ 3.

Przedsiębiorstwa kolei żelaznych i żeglugi parowej są obowiązane jednocześnie z przepisaniem zawiadomieniem adresata donieść za pośrednictwem stacyi przeznaczenia Wojennemu zakładowi obrotu zbożem lub jego właściwej filii o każdej, przycho-dzącej z poza granicy cłowej po dniu 17. września 1915 przesyłce zboża, owoców strączkowych lub produktów mlewa (§ 1.), podając zarazem stacyę nadawczą adresata, rodzaj i wagę przesyłki.

§ 4.

Za działania wbrew postanowieniom tego rozporządzenia będzie karała władza polityczna grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Heinold wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 18. września 1915.

Treść: *M* (271. i 272.) 271. Rozporządzenie cesarskie o należnościach od umów o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej. — 272. Rozporządzenie w celu wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 23. sierpnia 1915 o należnościach od umów o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej.

271.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 23. sierpnia 1915

o należnościach od umów o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Oznaczoną w pozycji taryfowej 69, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, lub pozycji taryfowej 40, lit. *b* lub *d*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, należność według skali III lub skali II, należy uiszczać za zawierane z władzami siły zbrojnej (zarządem wojska, marynarki i obrony krajowej) umowy o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, bez różnicy, czy na umowę wystawiono dokument prawny lub nie.

Tę należność ma się uiszczać w ten sposób, że należność od umów płaci się według skali III lub skali II od kwot wynagrodzenia, wypłacanych lub przypisywanych na rachunek na podstawie umowy o dostawę, budowę lub przedsięwzięcie, bez naruszenia należności za potwierdzenie odbioru, przypadającej stosownie do pozycji taryfowej § 47., lit. *a*, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Zarządzenia co do sposobu i czasu płacenia należności za wymienione umowy i za potwierdzenia odbioru kwot wynagrodzenia, jak również przepisy, potrzebne dla zabezpieczenia skarbu państwa co do tych należności, wyda się w drodze rozporządzenia.

Przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia cesarskiego należy c. i k. i c. k. komendy, oddziały wojsk, zakłady i inne organa służbowe siły zbrojnej uważać na równi z władzami siły zbrojnej.

§ 2.

Postanowienia § 1. mają zastosowanie do umów, oznaczonego w tym paragrafie rodzaju, zawartych przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego w czasie, ubiegłym od dnia 1. sierpnia 1914, w ten sposób, że oznaczone w § 1., ustęp 2, należności ma się zapłacić od tych kwot wynagrodzenia, które będą wypłacone lub przepisane na rachunek po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego.

Z okoliczności, że nie wystawiono podlegającego należności dokumentu prawnego na umowę oznaczonego w § 1. rodzaju, zawartą przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego w czasie, ubiegłym od dnia 1. sierpnia 1914, nie można wywodzić roszczenia do zwrotu należności za umowę, uiszczonych przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego.

§ 3.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia. Wykonanie jego poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 23. sierpnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

272.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. sierpnia 1915

w celu wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 23. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 271, o należnościach od umów o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, zawieranych z władzami siły zbrojnej.

W celu wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 23. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 271, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Za zawierane z władzami siły zbrojnej (zarządem wojskowym, marynarki i obrony krajowej) umowy o dostawę, budowę i inne przedsięwzięcia, należy uiszczać oznaczoną w pozycji taryfowej 69 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, lub pozycji taryfowej 40, lit. *b* lub *d*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, należność stemplową według skali III lub skali II, i to bez różnicy, czy na umowę wystawiono dokument prawny lub nie. Należność tę uiszcza się przez przepisane użycie i unieważnienie znaczków stemplowych (§ 3. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1854, Dz. u. p. Nr. 70), lub przez przepisane wyłaczanie znaczków stemplowych w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 36, na potwierdzeniach odbioru kwot wynagrodzenia, wypłacanych lub przypisywanych na rachunek na podstawie umowy. O ile nie zachodzi wypadek, oznaczony w § 4., należy zaniechać zgłoszenia tych umów do wymiaru należności.

W podobny sposób należy obok tego uiszczać także przewidzianą w pozycji taryfowej 47, lit. *a*, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, należność stemplową według skali II za potwierdzenie odbioru kwot wynagrodzenia, wypłacanych lub przypisywanych na rachunek na podstawie umowy.

§ 2.

Jeżeli należność od umowy, którą należy uiszczyć stosownie do § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego przewyższa łącznie z należnością stemplową za odnośne potwierdzenie odbioru kwotę 50 K. wówczas wolno stronie zamiast uiszczenia w znaczkach stemplowych zapłacić przed wystawieniem potwierdzenia odbioru te należności bezpośrednio w urzędzie podatkowym lub urzędzie wymiaru należności, w którego okręgu obowiązany do płacenia należności ma miejsce zamieszkania; uiszczoną zapłatę należności należy potwierdzić urzędowo na potwierdzeniu odbioru kwoty wynagrodzenia.

§ 3.

Jeśli na podstawie osobnych przepisów ściąga się należności za umowę i za poświadczenia odbioru kwot wynagrodzenia przez odliczanie od tych ostatnich, wówczas zarządzenia §§ 1. i 2. nie mają zastosowania, natomiast są dla sposobu uiszczenia i zachowywania tych należności miarodajne wspomniane odrębne przepisy, bez różnicy, czy na umowę wystawiono dokument prawny lub nie.

§ 4.

Gdy oprócz oznaczonych w § 1., ustęp 1., umów zawarto umowy uboczne, podlegające według przepisów ogólnych obok należności za umowę o dostawę, budowę lub inne przedsięwzięcia osobnej należności, wówczas co do zgłoszenia umowy do wymiaru należności i co do uiszczenia należności za umowy uboczne, dotychczasowe przepisy pozostają nienaruszone.

§ 5.

Przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia należy c. i k. i c. k. komendy, oddziały wojsk, zakłady i inne organa służbowe siły zbrojnej uważać na równi z władzami siły zbrojnej.

§ 6.

Rozporządzenie cesarskie nie narusza ustanowionego w § 35. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, uwolnienia od należności stemplowych i bezpośrednich.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia i należy je zastosować we wszystkich przypadkach, w których ma zastosowanie rozporządzenie cesarskie.

Engel wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 19. września 1915.

Treść: № 273. Rozporządzenie w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

273.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 17. września 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny, przyznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie, jeżeli one zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. stycznia 1916, tymczasowo do dnia 31. grudnia 1915 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapaść między

dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. grudnia 1915, tymczasowo na dzień 1. stycznia 1916. Stosownie do tego odracza się również termin do podniesienia protestu. Przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia uważa się odnośnie do przekazowych weksli i czeków miejsce, wymienione przy imieniu i nazwisku lub przy firmie przekazanego, za siedzibę przekazanego, zaś odnośnie do weksli własnych, miejsce ich wystawienia za siedzibę wystawcy.

Wierzytelności wyłączone od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

- a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;
- b) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;
- c) na podstawie innych wierzytelności, zabezpieczonych w księgach gruntowych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczenia o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny osób, powołanych z powodu mobilizacji, lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

- a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K,
- b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,
- c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia z tytułu odszkodowania do wysokości 400 K.

(2) Niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek całkowitego lub częściowego zaniedbania zapłacenia premii ubezpieczenia na życie, nie może ubezpieczający począwszy od drugiego roku ubezpieczenia podnieść przez czas trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia, chyba że ubezpieczony w ciągu 14 dni po upływie ustanowionego w kontrakcie terminu dodatkowego dla zapłaty premii oświadczył, iż nie kontynuuje ubezpieczenia. Jeżeli ubezpieczony nie złożył w należyтым czasie takiego oświadczenia, w takim razie jest zobowiązany do zapłaty premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w prze-

ciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K a najwyżej w kwocie 1000 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K a najwyżej w kwocie 500 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczionych na książkę wkładową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według poprzednich rozporządzeń o odroczeniu zapłaty, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć także w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednak w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Wpływ siły wyższej na weksle i czek.

§ 8.

(1) Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia,

ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10. dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możliwości przeszkodę i czas jej trwania.

(2) Dla weksli i czeków, które wystawiono przed dniem 1. października 1915, i które są płatne w Galicyi lub na Bukowinie, tudzież dla weksli i czeków, które wystawiono między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 30. września 1915, a przy których przekazany, a przy wekslach własnych, których wystawca mieszka w Galicyi lub na Bukowinie (art. 4., l. 8, i art. 97. u. w.), odracza się dzień zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tymczasowo na dzień 1. stycznia 1916. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

(3) Przy wekslach i czekach, wystawionych po dniu 30. września 1915, ustawowe odroczenie zapłaty, bez naruszenia przepisów pierwszego ustępu, nie ma zastosowania.

Oplacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 9.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiszczyć odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwości odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 10.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skarg.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.

§ 11.

(1) Wypowiedzenie wierzytelności pieniężnej, która podlegałaby odroczeniu zapłaty, gdyby była zapadła, uważa się za dokonane:

- a) w dniu 1. października 1914, jeżeli dokonano go między dniem 1. sierpnia a dniem 28. września 1914;
- b) w dniu 1. grudnia 1914, jeżeli dokonano go między dniem 29. września a dniem 25. listopada 1914;

c) w dniu 1. lutego 1915, jeżeli dokonano go między dniem 26. listopada 1914 a dniem 31. stycznia 1915;

d) w dniu 1. kwietnia 1915, jeżeli dokonano go między dniem 1. lutego a dniem 31. marca 1915;

e) w dniu 1. czerwca 1915, jeżeli dokonano go między dniem 1. kwietnia a dniem 31. maja 1915;

f) w dniu 1. października 1915, jeżeli dokonano lub dokona się go między dniem 1. czerwca a dniem 30. września 1915;

g) w dniu 1. stycznia 1916, jeżeli dokona się go między dniem 1. października a dniem 31. grudnia 1915.

(2) Od wierzytelności w ten sposób zapadłej, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później uiszczenie zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów, lub rat z tytułu wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, aniteż z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. stycznia 1916; wierzyciel może w takim razie skorzystać jedynie z obowiązku dłużnika do zapłaty odsetek zwłoki.

Policzenie na rachunek.

§ 12.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 13.

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwanego postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencyja po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych

w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten kalendarzowo oznaczono, przesuwa się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiszczyć zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya.

§ 14.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucję dla zabezpieczenia na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 15.

(1) Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 19.), zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należyтым czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki.

(2) Sąd może również uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

§ 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia.

Termin taki można przyznać dla całego roszczenia lub części, jednakże nie poza dzień 31. grudnia 1915. Sędziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało do dnia 30. września 1915 włącznie lub według § 16. rozporządzenia z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 139, aż do tego dnia zostało przedłużone, uważa się za przedłużone do dnia 31. grudnia 1915 włącznie; sąd może jednak na wniosek wierzyciela i po przesłuchaniu dłużnika (§ 56. o. e.) powziąć uchwałę na skrócenie terminu.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu sędziowskiego odroczenia zapłaty, dalej przeciw odmówieniu go przez sąd drugiej instancji, niema środka prawnego.

(5) Postanowienia te nie mają zastosowania do wierzytelności z weksli lub czeków.

§ 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla zobowiązania dłużnego, wyjętego od odroczenia zapłaty. Wniosek taki może dłużnik postawić także wówczas, gdy jego zobowiązanie jest stwierdzone przez podlegający egzekucyi akt notaryalny.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, zaś w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do zobowiązania dłużnego, powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności, lub gdy zobowiązanie dłużnika jest stwierdzone przez podlegający egzekucyi akt notaryalny. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił oczywiście uzasadnione żądanie dłużnika o odroczenie zapłaty, postawione przez niego w drodze pozasądowej.

(3) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 18.

(1) Jeżeli przez sędziowskie odroczenie zapłaty zezwolono na uiszczania odsetek czynszowych ratami, wchodzą niekorzyści prawne, co do których się ułożono na wypadek zaniedbania wypełnienia w czasie należyтым, jedynie w razie nieuiszczenia takich rat w czasie przepisany.

(2) Jeżeli nie zapłaci się takiej raty w czasie należyтым, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmującemu z mocą obowiązującą dla najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 19.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć najdalej do dnia 31. grudnia 1915 egzekucję na rzecz roszczenia, wyjątego od odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylenie już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 2. do 4.

(3) Egzekucya odroczona stosownie do poprzednich rozporządzeń o odroczeniu zapłaty, może, jeżeli termin odroczenia nie upłynął już przed dniem 30. września 1915, zostać pod tymi samymi warunkami, na wniosek zobowiązanego odroczone dalej najdłużej do dnia 31. grudnia 1915.

(4) Dochodzący swego roszczenia wierzyciel nie ma prawa do zwrotu kosztów urosłych z powodu odroczonej egzekucyi, gdy odrzucił wniesione pozasądowo i widocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

Prawo wzajemności.

§ 20.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prywatnoprawne jedynie w mniejszym rozmiarze lub pod dalej idącymi ograniczeniami jak przewidzianymi w niniejszem rozporządzeniu, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

§ 21.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. października 1915. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 139.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXX. — Wydana i rozesłana dnia 22. września 1915.

Treść: (№ 274. i 275.) 274. Rozporządzenie, dotyczące wykupna kuponów austriackich pożyczek wojennych przez urzędy pocztowe. — 275. Rozporządzenie, dotyczące objęcia owoców strączkowych przez Wojenny zakład dla obrotu zbożem.

274.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 13. września 1915,

dotyczące wykupna kuponów austriackich pożyczek wojennych przez urzędy pocztowe.

1. Kupony od sztuk po 100 K, 200 K, 1000 K i 2000 K 5¹/₂ procentowych austriackich pożyczek wojennych z roku 1914 i z roku 1915, będą wykupowały w tych miejscach, gdzie nie znajduje się eraryalny Urząd pocztowy, urzędy pocztowe: w razie potrzeby może być wykupno kuponów powierzonych także innym Urzędem pocztowym.

2. Wykupywane będą tylko takie kupony, które już zapadły i od których terminu zapadłości nie upłynął jeszcze pełny rok.

3. Wykluczone są od wykupna takie kupony, które są przedziurawione lub znacznie uszkodzone, następnie takie, na których widocznie wytarto lub zmieniono termin zapadłości, kwotę lub numer.

4. Wykupno uskutecznia się tylko wtedy, jeżeli na to pozwala stan kasy Urzędu pocztowego.

5. Urząd pocztowy jest uprawniony do żądania, aby kupony były zaopatrzone na odwrotnej stronie nazwiskiem i adresem strony przedkładającej; osoby urzędowi nieznanne można wezwać do wykazania swej tożsamości.

6. Kupony wykupione unieważnia się przez wyciśnięcie na ich odwrotnej stronie stempla Urzędu pocztowego, zawierającego miejscowość i datę.

7. Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. października 1915.

Schuster wlr.

Engel wlr.

275.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu z dnia 21. września 1915,

dotyczące objęcia owoców strączkowych przez Wojenny zakład dla obrotu zbożem.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, i rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 23. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 206, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Z zebranego we własnym gospodarstwie grochu, soczewicy i fasoli jakiegokolwiek rodzaju mogą rolnicy użyć we własnym gospodarstwie domowym (gospodarstwie) i użyć do zasiewu powyższej jedną czwartą zbioru.

§ 1.

Całą resztę owoców strączkowych wynienionego w § 1. rodzaju należy sprzedać Wojennemu zakładowi dla obrotu zbożem lub jego pełnomocnikom za cenę objęcia.

Cenę objęcia ustanawia się na czas aż do żniwa roku 1916 za cetnar metryczny:

grochu lub soczewicy w kwocie . . .	55 K
fasoli wszelkiego rodzaju z wyjątkiem odpadków (na karmę) w kwocie . . .	40 „
odpadki (na karmę) fasoli w kwocie . . .	30 „

Ceny za nasiona ustanawia Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych.

§ 3.

Cena objęcia rozumie się ze stacyi załadowania, o ile wyznaczone przez Wojenny zakład dla obrotu zbożem do przechowania miejsce składowe nie jest położone bliżej miejsca dostawy i zawiera ona już koszty załadowania i przewozu aż do najbliższej stacyi kolejowej lub okrętowej, albo miejsca składu.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 23. września 1915.

Treść: № 276. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia maksymalnych cen za kartofle.

276.

Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 22. września 1915,

dotyczące ustanowienia maksymalnych cen za kartofle.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzającego na czas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych stanem wojennym, co następuje:

§ 1.

Przy dokonywanej przez producenta sprzedaży kartofli ze zbioru z roku 1915 w ilościach większych niż 10 cetnarów metrycznych, nie można przekraczać następujących, najwyższych cen:

W miesiącach	Ceny w koronach za 1 cetnar metryczny z wyjątkiem rogalków	
	Kartofle do jedzenia, wybierane ręcznie (żółte, białe, różowe)	Kartofle nie wybierane ręcznie (kartofle dla celów przemysłowych i pastewne)
październik-listopad	8.—	7.—
grudzień	8.50	7.50
styczeń	8.70	7.70
luty	9.—	8.—
marzec	9.50	8.50
kwiecień	10.—	9.—
maj	11.—	10.—

§ 2.

Przy dalszej odsprzedaży kartofli w handlu hurtowym można dorachowywać do ustanowionych w § 1. cen maksymalnych jednorazowy dodatek w kwocie 40 halerzy za 1 cetnar metryczny.

§ 3.

Ze względu na stosunki przewozowe podwyższa się w następujących krajach ceny maksymalne, przypadające stosownie do §§ 1. i 2. dla handlu hurtowego, o wymienione poniżej kwoty:

Kraj	Dodatki w koronach za 1 cetnar metryczny
Austria górna	1.—
Solnogród	1.50
Styrya, Karyntya, Kraiņa Gorycyja i Gradyska, Tryest, Istryja	2.—
Tyrol, Przedarulanija	2.—
Dalmacyja	3.—

§ 4.

W celu ułatwienia sprowadzania kartofli z obszarów produkcyjnych do konsumcyjnych odpowiedniego terytorium administracyjnego upoważnia się polityczną władzę krajową do ustanawiania odpowiednich dodatków do cen dla handlu hurtowego.

§ 5.

Ceny dla handlu drobnego, to jest przy sprzedaży konsumentowi w ilości aż do 10 cetnarów metrycznych, nie mogą przekraczać cen dla handlu hurtowego (§§ 2., 3. i 4.) o więcej, jak co najwyżej o 40 procent. W tych granicach ma polityczna

władza krajowa ustanowić ceny detaliczne, wymierzone w razie potrzeby według poszczególnych używanych w obrocie handlowym gatunków kartofli.

§ 6.

Ceny maksymalne ustanawia się dla miejsca umówionej dostawy i to za 100 kilogramów, przy kartoflach dla celów przemysłowych i pastewnych o nadwyżce wagi 5 kilogramów, bez worka, przy zapłacie gotówką (netto gotówką). Gdy kupujący nie dostarcza worka, wówczas sprzedający przy sprzedażach ze stacyi naładowania jest uprawniony dostarczyć także na koszt kupującego słomy, potrzebnej do wyścielenia wagonu i dla przykrycia kartofli.

W cenach maksymalnych mieszczą się już koszty naładowania i przewozu aż do stacyi naładowania, względnie do miejsca przedsięwzięcia.

§ 7.

Polityczna władza krajowa może wezwać posiadacza zapasów kartofli do dostarczenia ich po ustanowionych cenach maksymalnych, o ile te zapasy nie są potrzebne dla własnego gospodarstwa domowego posiadacza. Rolnikom i osobom, wykonującym przemysł produkcyjny należy pozostawić ilości, potrzebne do dalszego prowadzenia własnego gospodarstwa względnie przedsięwzięcia przemysłowego.

Jeżeli posiadacz wzbrania się uczynić zadość temu wezwaniu, może polityczna władza krajowa

sprzedać zapasy na rachunek i koszt posiadacza: cenę sprzedaży ma ustanowić ostatecznie po wysłuchaniu rzeczoznawców, polityczna władza krajowa, uwzględniając ceny maksymalne, jakość i dobroć towaru i jego zdatność do użycia.

§ 8.

Rozporządzenie to nie ma zastosowania do sprowadzania kartofli z poza granicy cłowej.

§ 9.

Dla obrotu nasionami może Minister rolnictwa na wnioski korporacji rolniczej lub c. k. Stacji kontroli nasion w Wiedniu zezwolić na wyjątki od przepisów tego rozporządzenia.

§ 10.

Za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia i wydanych na jego zasadzie przepisów będą władze polityczne I. instancyi nakładały na sprzedających grzywny do 5000 koron lub karę aresztu do 6 miesięcy.

§ 11.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. października 1915.

Heinold wlr.
Zonker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 24. września 1915.

Treść: № 277. Rozporządzenie, którem uzupełnia się, względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu różnych artykułów.

277.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 20. września 1915,

którem uzupełnia się, względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu różnych artykułów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się, względnie ogłasza w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniach ministerjalnych z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, z dnia 5. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 188, z dnia 31. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 226 i z dnia 23. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 247, spisy artykułów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się względnie zmienia, jak następuje:

Punkt 5. grupy II ma opiewać:

5. rzepaku i nasion rzepakowych, nadto nasion buraków cukrowych;

Na końcu punktu 18. grupy II. należy dodać:

„nadto smoły bednarskiej, beczkowej, szczerkarskiej i powroźniczej“;

W punkcie 96. grupy II należy po słowach: „zapalniczek kieszonkowych“ dodać:

„i lontów do nich“;

W punkcie 112. grupy II należy po słowach: „siarczaniu amoniowego“ dodać:

„soli Glauberskiej i gorzkiej, dwutlenku wodoru, wapna chlorowego“, a po słowach: „roczynów formaldehydu“ dodać:

„lysoformu“.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 25. września 1915.

Treść: (№ 278.—280.) 278. Rozporządzenie cesarskie o należyciach od nieodpłatnych przeniesień majątku — 279. Rozporządzenie cesarskie o należyciach sądowych. — 280. Rozporządzenie cesarskie o należyciach od kontraktów ubezpieczenia o rentę i zaopatrzenie.

278.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 15. września 1915

o należyciach od nieodpłatnych przeniesień majątku.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

I. Należycieli spadkowe.

Przedmiot i wymiar należycieli spadkowej.

§ 1.

Przedmiot należycieli spadkowej.

(1) Należyciom spadkowym, ustanowionym w pozycyi 1. załączonej taryfy, podlegają:

1. Przypadek dziedzictwa i zapisy, łącznie z przypadnięciami z tytułu praw do zachowku;
2. Darowizny na wypadek śmierci;
3. Nabycia na podstawie umów małżeńskich, o ile przeniesienie majątku następuje według umów małżeńskich dopiero po śmierci jednego z małżonków (wspólność dóbr na wypadek śmierci, oprawa, dochód wdowi itd.);

4. Przypadnięcia lenn i powiernictw rodzinnych, także wówczas, gdy nie następują skutkiem śmierci dotychczasowego posiadacza.

(2) Świadczenia, które zostały nałożone z powodu śmierci na nabywcę na korzyść osób

trzecich, lub które nabywca skutecznie na rzecz osób trzecich wskutek wyrażonego w ostatniej woli życzenia spadkodawcy, uważa się pod względem obowiązku opłaty należycieli za zapisy a te osoby za zapisobierców.

(a) Darowizny między żyjącymi podlegają należycieli spadkowej,

1. gdy ich wykonanie odłożone zostało do śmierci darującego lub do chwili albo zdarzeń późniejszych;

2. gdy darujący zastrzegł sobie prawo użytkowania darowanego, ruchomego majątku na czas swego życia i zmarł wcześniej, niż obdarowany, zanim wygasło prawo użytkowania;

3. gdy darujący uczynił darowiznę nie wcześniej, jak na trzy miesiące przed swą śmiercią, o ile nie rozchodzi się o zwykle podarunki okolicznościowe.

(4) W wypadkach trzeciego ustępu należy uiszczoną od podarunku należycieli od darowizny (§ 30.) doliczyć do należycieli spadkowej.

(5) Przepisy tego rozporządzenia cesarskiego, odnoszące się do spadku (spuścizny, dziedzictwa, zapisu), oraz do dziedziców lub zapisobierców, należy, o ile z brzmienia lub znaczenia odnośnego postanowienia coś odmiennego nie wynika, stosować analogicznie w wypadkach, wymienionych pod l. 2. do 4. pierwszego ustępu oraz w drugim i trzecim ustępie, do przedmiotu nabycia i do nabywcy. Pod takim samym warunkiem należy przy stosowaniu tego rozporządzenia cesarskiego uważać na równi ze spadkodawcą tego, którego śmierć w wypadkach, wymienionych pod l. 3. pierwszego

ustępu i w drugim ustępie, spowodowała nabycie, zaś w wypadkach ustępu 1., l. 2., i ustępu 3. darującego; to samo obowiązuje w wypadkach l. 4. pierwszego ustępu co do dotychczasowego posiadacza lenna lub powiernictwa. Na równi z przypadnięciem spadków należy w myśl tego rozporządzenia cesarskiego uważać wymienione pod l. 2. i 3. pierwszego ustępu przeniesienia majątku, spowodowane przez śmierć darującego lub drugiego małżonka, oraz przysporzenia, oznaczone w drugim i trzecim ustępie. Za nabywcę uważa się w myśl przepisów o należnościach spadkowych tego, komu przypadł majątek lub rzecz.

§ 2.

Wymiar należności spadkowej.

(1) Stopa procentowa, według której należy wymiarzać należności spadkowe, zależy od osobistego stosunku nabywcy do spadkodawcy i od czystej wartości majątku, przypadającego każdemu poszczególnemu nabywcy i podlegającego należności. Kilka podlegających należnościom przypadnięć, pochodzących od tego samego spadkodawcy, na rzecz jednego nabywcy, należy pod względem ustanowienia stopy należnościowej i obrachowania należności traktować jako przypadnięcie jednolite, a zatem przypadające wartości majątkowe razem zliczyć.

(2) Przy powiernictwach i lennach będzie dla wymiaru należności spadkowej miarodajnym osobisty stosunek nabywcy do ostatniego posiadacza, a przy podstawieniach powierniczych stosunek nabywcy do tego, kto ustanowił podstawienie.

Uwolnienia i ulgi należnościowe.

§ 3.

Uwolnienia w ogólności.

Prócz przypadnięć i spuścizn, oznaczonych w taryfie jako wolne od należności, są od należności spadkowej zwolnione:

1. Przypadnięcia w ruchomym majątku na rzecz Cesarza; przypadnięcia ruchomego majątku ze spuścizny po Cesarzu i po innych członkach domu cesarskiego, jeśli przypadają członkom domu cesarskiego.

2. Przypadnięcia na rzecz skarbu państwa i na rzecz publicznych zakładów i funduszy, których niedobór ma pokrywać państwo.

3. Ruchoma spuścizna po uwierzytelnionych na c. i k. Dworze zastępców dyplomatycznych, oraz po urzędnikach i służących, którzy byli przez nich zajmowani wyłącznie do celów urzędowych,

oraz po członkach rodzin powyższych osób, którzy żyli z temi osobami w wspólnem gospodarstwie domowem, o ile ci zastępcy, urzędnicy, służący i członkowie rodziny nie są obywatelami austriackimi; następnie ruchoma spuścizna innych osób, którym przysługuje według zasad prawa międzynarodowego prawo uwolnienia od podatku spadkowego.

§ 4.

Ulgi dla spadczyn po uczestnikach wojny.

(1) Spadki po wojskowych, które w rozumieniu § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 178, brały udział w wojnie, doznają ulg, gdy

1. spadkodawca poległ na wojnie lub

2. jego śmierć nastąpiła z powodu bezpośrednich następstw odniesionego na wojnie zranienia lub choroby, której spadkodawca nabawił się wskutek pełnienia służby wojennej, lub wreszcie

3. spadkodawca został na mocy domniemania prawnego § 24., l. 2., k. p. u. c. uznany za zmarłego.

(2) Wymiar ulg ustanawia taryfa.

(3) Wymienione w pierwszym ustępie okoliczności ma udowodnić ten, kto rości sobie prawo do ulg należnościowych. Bliższe postanowienia zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

(4) W wypadkach ustępu 1., l. 2., ulgi należnościowe nie mają miejsca, gdy śmierć spadkodawcy nastąpiła później, niż w sześć miesięcy po dniu, w którym zawarto pokój; dzień, od którego należy ten termin liczyć, będzie ogłoszony obwieszczeniem Ministra skarbu.

(5) Poprzednie ulgi można przyznać także spadkom po osobach, które jako należące do siły zbrojnej sprzymierzonego, prowadzącego wojnę państwa, brały udział w wojnie w istotnie równym charakterze, co osoby wojskowe, oznaczone w ustępie 1.

Prawo do nakładania należności.

§ 5.

Majątek nieruchomy.

(1) Majątek nieruchomy, położony w krajach tutejszych, to jest w obszarze, na którym obowiązuje to rozporządzenie cesarskie, podlega należności spadkowej bez względu na obywatelstwo państwowe i miejsce zamieszkania spadkodawcy;

natomiast nie należy wliczać majątku nieruchomości, położonego poza tym obszarem do spadku, podlegającego należności.

(2) Pod względem zastosowania tego postanowienia należy prawo użytkowania i używania tutejszokrajowej rzeczy nieruchomości uważać za położoną w krajach tutejszych rzecz nieruchomą.

§ 6.

Majątek ruchomy.

(1) Gdy spadkodawca był w czasie śmierci obywatelem austriackim, wówczas jego cały, gdziekolwiek się znajdujący spadek ruchomy, podlega należności spadkowej. Należy jednakowoż do długów i ciężarów, ciążących na spadku, policzyć państwowe opłaty od spadku, uiszczone innemu państwu od majątku spadkowego, znajdującego się na obszarze tego państwa. Majątek ruchomy, podlegający należności procentowej, ustanowionej w taryfie należności konsularnych dla postępowania spadkowego, nie podlega należności spadkowej.

(2) Gdy spadkodawca w czasie swej śmierci nie był obywatelem austriackim, wówczas jego majątek ruchomy podlega należności spadkowej o tyle, o ile znajduje się w krajach tutejszych. Gdy spadkodawca w czasie swej śmierci nie miał w krajach tutejszych miejsca zamieszkania, wówczas należy przy wymiarze należności spadkowej policzyć do długów i ciężarów, ciążących na spadku, opłaty od spadku, uiszczone od tego majątku państwu, do którego spadkodawca jako obywatel należał. Władza skarbową jest upoważniona należności wcale lub w części nie pobierać, jeżeli chodzi o znajdujący się przejściowo w krajach tutejszych majątek osób, które tylko zatrzymują się w krajach tutejszych w czasie podróży.

(3) Za rzeczy ruchome, znajdujące się w krajach tutejszych, należy w szczególności uważać: udzielone w krajach tutejszych patenty i przywileje; wierzytelności, zabezpieczone na tutejszokrajowych dobrach nieruchomości; udziały w przedsiębiorstwie, mającem swą siedzibę w krajach tutejszych lub udziały w majątku znajdującej się w krajach tutejszych filii zagranicznego przedsiębiorstwa, o ile prawo udziału nie jest zależne od posiadania akcji lub kuksów. Dla pieniędzy metalowych lub papierowych, monet handlowych, banknotów, akcji, częściowych zapisów długu i podobnych papierów wartościowych, dalej dla kuksów i papierów na zlecenie (weksli, przekazów itp.) jest miarodajne miejsce przechowania, zaś dla wierzytelności, niezabezpieczonych na dobrach nieruchomości, miejsce zamieszkania wierzyciela.

(4) Poprzednie postanowienia należy zastosować także wówczas, gdy ma się stosownie do

ustępu 1. ustalić, w jakim państwie zagranicznym znajdują się wymienione w ustępie 3. przedmioty majątkowe.

§ 7.

Wzajemność i odwet.

W celu uniknięcia podwójnego opodatkowania, przestrzegania wzajemności i wykonywania prawa odwetu, jakoteż ze względu na wojnę, może Minister skarbu wydać odmienne od postanowień § 6. zarządzenia.

Nastanie obowiązku należności.

§ 8.

Obowiązek należności nastaje z reguły ze śmiercią spadkodawcy, w wypadkach § 1., ustęp 1., l. 4., ze zdarzeniem, powodującym następstwo w lennie lub powiernictwie. Przy podstawieniach powierniczych powstaje obowiązek zapłaty należności od przypadnięcia praw na rzecz substytuta z nastaniem wypadku podstawienia, lub jeśli skutek zgodności woli interesowanych lub z innego powodu przejście majątku nastąpiło przedtem, w tej w cześniejszej chwili; w razie warunkowego lub ograniczonego czasokresem przypadnięcia, stosuje się nastanie obowiązku należnościowego do przepisów § 9.

Kolejne następstwo przypadnięć.

§ 9.

Spadki zawarunkowane i ograniczone czasokresem.

(1) Gdy przeniesienie majątku z powodu śmierci następuje pod warunkiem rozwiązującym lub zawieszającym, wówczas należy uiścić należność spadkową zarówno od przypadnięć na rzecz tego, który jest aż do nastania warunku uprawniony do posiadania majątku, jak i od przypadnięcia na rzecz tego, na kogo majątek w razie nastania warunku przechodzi.

(2) Należność spadkową od drugiego przypadnięcia należy opłacić dopiero w razie nastania warunku rozwiązującego lub zawieszającego, gdy jednak zawisłe od warunku przejście majątku następuje skutkiem układu między interesowanymi lub z jakiego innego powodu już przed nastaniem warunku, w tej w cześniejszej chwili. Co do należności spadkowej od drugiego przypadnięcia winien ten, kto jest pierwiej uprawniony do posiadania majątku, dać na żądanie władzy skarbowej stosowne zabezpieczenie.

(3) Obydwa przypadnięcia podlegają należności spadkowej z reguły tak, jak przypadnięcia niezawarunkowane. Gdy jednak pierwsze przypadnięcie i dzień nastania warunku dzieli okres

czasu, nieprzekraczający lat dziesięciu, wówczas na prośbę obowiązanego do należytości winno się po nastaniu warunku zniżyć należytość od pierwszego przypadnięcia w ten sposób, że przy obliczeniu tej należytości bierze się za podstawę tylko tyle dziesiątych części wartości majątku, ile wynosi ilość lat, jakie upłynęły między pierwszym przypadnięciem a dniem nastania warunku; należy przytem te części roku, które przekraczają sześć miesięcy, uważać za pełny rok, w przeciwnym razie ich nie uwzględniać.

(4) Przy przypadnięciach, ograniczonych czasokresem, należy w analogicznem zastosowaniu poprzednich przepisów uważać chwilę końcową za warunek rozwiązujący, a chwilę początkową za warunek zawieszający.

§ 10.

Substytucye powiernicze, powiernictwa i lenna.

(1) Postanowienia § 9. obowiązują analogicznie także przy substytucjach powierniczych; majątek, który wskutek układu między interesowanymi lub z innych powodów wstępuje w miejsce masy substytucyjnej, należy przytem uważać na równi z tą ostatnią.

(2) Nabytek spadkobiercy lub zapisobiercy, ustanowionego z ograniczeniem substytucji powierniczej, należy pod względem obowiązku należytościowego uważać na równi z nabytkiem własności nieograniczonej.

(3) Postanowienie ustępu 2. obowiązuje analogicznie także co do nabytku powiernictw i lenn.

§ 11.

Senioraty.

Przy następstwach w senioratach należy ściągnąć należytość spadkową w dziesięciu równych, nieoprocentowanych ratach rocznych, począwszy od chwili przypadnięcia; gdy czas posiadania ze strony posiadacza powiernictwa ustaje, zanim zapadły wszystkie dziesięć rat, wówczas nie należy ściągać niezapadłych jeszcze rocznych rat.

§ 12.

Następujące po sobie przypadnięcia praw użytkowania.

Gdy zapisano prawo użytkowania, używania, pobierania renty lub prawo do innych, powtarzających się świadczeń w ten sposób, że wykonywanie prawa ma przysługiwać kilku osobom ko-

lejno po sobie, wówczas winno się należytość spadkową za przypadnięcie tego prawa uiszczać stosownie do przypadającego na każdą osobę czasu (§ 20.) oraz do ich osobistego stosunku do spadkodawcy tak często, ile razy osoby dochodzą do wykonywania prawa; co do zapadłości i zabezpieczenia należytości należy zastosować analogicznie przepisy § 9., ustęp 2.

§ 13.

Kilkakrotne odziedziczenie tego samego, nieruchomego majątku.

(1) Jeśli rzeczy nieruchome, które przypadły potomstwu spadkodawcy, zostaną przeniesione dalej w ciągu trzech lat po przypadnięciu w sposób, uzasadniający obowiązek należytości, na potomstwo lub na małżonka nabywcy, należy od pierwszego przypadnięcia uiszczyć tylko tyle szóstych części należytości spadkowej, ile wynosi liczba półroczy, które upłynęły pomiędzy tem przypadnięciem a dalszem przeniesieniem. Ułamki półrocza należy przy tem obliczeniu rachować za pełne półrocze wówczas, gdy wynoszą one więcej, niż trzy miesiące, w przeciwnym razie nie uwzględnia się ich. Gdy już przed dalszem przeniesieniem uiszczono wyższą kwotę należytości spadkowej, należy wówczas na prośbę obowiązanego do należytości wliczyć nadwyżkę do należytości, która ma być uiszczona od drugiego przypadnięcia, lub ją zwrócić.

(2) Ustanowiona w pierwszym ustępie ulga następuje także wówczas, gdy majątek nieruchomy przypadły małżonkowi spadkodawcy, zostanie w ciągu oznaczonego w poprzednim ustępie czasu przeniesiony dalej na pochodzące z małżeństwa ze spadkodawcą potomstwo nabywcy, w sposób, uzasadniający obowiązek należytościowy.

(3) Postanowienia te nie obowiązują co do rzeczy nieruchomych, tworzących przedmiot substytucji powierniczej (§ 10., ustęp 1.), natomiast z wyjątkiem zastępstwa w senioratach (§ 11.) mają zastosowanie do rzeczy nieruchomych, należących do powiernictwa lub do lenna.

§ 14.

Zrzeczenie się i nieprzyjęcie spadku. Niegodność dziedziczenia. Ugoda spadkowa.

(1) Jeśli kto zrzeka się przypadłego mu spadku lub zapisu, nie podając, na czyją korzyść, wówczas przypadnięcie na rzecz zrzekającego się, o ile on nie złożył jeszcze oświadczenia się co do spadku lub nie przyjął jeszcze zapisu, nie

podlega należności spadkowej; obowiązki temu podlega jedynie przypadnięcie, które następuje wskutek zrzeczenia się. Dla wymiaru należności jest jednak miarodajny osobisty stosunek zrzekającego się do spadkodawcy, o ile stąd wyniknie wyższa należność.

(2) Gdy przed przysądzeniem spadku nastąpiło zrzeczenie na korzyść pewnych osób, wówczas postanowienie poprzedniego ustępu ma znaczenie tylko wtedy, gdy zrzeczenie się następuje bez zastrzeżeń oraz tylko o tyle, o ile przypadnięcie na rzecz tych osób nastąpiłoby i wówczas, gdyby zrzeczenie się nie opiewało na korzyść pewnych osób.

(3) Postanowienie pierwszego ustępu należy zastosować analogicznie, gdy ktoś oświadczy, że nie przyjmuje przypadłego mu dziedzictwa lub zapisu lub nie złoży oświadczenia co do przyjęcia spadku, albo stanie się w czasie między przypadnięciem a przysądzeniem spadku niegodnym dziedziczenia.

(4) Gdy przed przysądzeniem spadku zawarto ugodę co do roszczeń do spadku i zapisu, to winno się należności spadkowe obliczyć i uiszczyć w ten sposób, jak gdyby przedmioty majątkowe, do których się ugoda odnosi, przypadły bezpośrednio temu, komu przypadają skutkiem ugody; jeśli jednak w wypadku nieuwzględnienia ugody okaże się przy obliczeniu należności, że kwota należności spadkowej łącznie z należnością od umowy wynosi więcej, winno się należność spadkową obliczyć i uiszczyć w ten sposób, jak gdyby ugody nie zawarto. Poprzednie postanowienia nie naruszają przepisu § 7. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, i jeśli spowodowany ugodą dział majątkowy służy za podstawę wymiaru należności spadkowej, mają zastosowanie także do umów, zawartych przez ugodę co do przedmiotów spadku między dziedzicami a zapisobiercami i pomiędzy kilku zapisobiercami.

Ustalenie majątku spadkowego.

§ 15.

Ogólne zasady.

(1) W celu obliczenia należności spadkowej należy przedewszystkiem ustalić całą spuściznę po zmarłym o tyle, o ile wchodzi w rachubę dla wymiaru należności spadkowej.

(2) Do spadku należy doliczyć roszczenia spadkodawcy do dziedziców lub zapisobierców i to także wówczas, gdy zostały one darowane przez spadkodawcę dłużnikowi aktem ostatniej woli. To samo odnosi się do dziedzictw lub zapisów, które przypadły spadkodawcy, gdy w czasie jego śmierci prawo, urosłe z przypadnięcia, nie zgąsło przez zrzeczenie się lub w inny sposób.

(3) Kto chce uwolnić jakąś rzecz, którą spadkodawca posiadał w czasie swej śmierci, od opłacenia należności spadkowej przez zeznanie, że rzecz do niego należy, winien wykazać swe prawo do rzeczy, w przeciwnym razie rzecz ta co do uiszczenia należności spadkowej ma być traktowana jako część składowa spuścizny.

§ 16.

Kwoty ubezpieczenia.

(1) Roszczenia z tytułu umów o ubezpieczenie winny być w celu obliczenia należności spadkowych zaliczone do spuścizny biorącego ubezpieczenie, o ile nie zostanie udowodnione, że ktoś trzeci już za życia spadkodawcy nabył wobec ubezpieczyciela roszczenie do kwoty ubezpieczenia, które nie może być uchylone zarządzeniem biorącego ubezpieczenie, w sposób, nie uzasadniający obowiązku uiszczenia należności spadkowej. Gdy wystawiono dokument na nabycie roszczenia przez osobę trzecią, należy dostarczyć tego dowodu przez okazanie dokumentu w oryginale lub w uwierzytelnionym odpisie; w przeciwnym razie można dostarczyć dowodu także w sposób, oznaczony w § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

(2) Zakłady ubezpieczenia winny dać władzy skarbowej na żądanie wyjaśnienia co do kwot ubezpieczenia, do których wypłaceniami są wskutek śmierci biorącego ubezpieczenie obowiązane i dostarczyć dowodów, potrzebnych do stwierdzenia wiarygodności ich wyjaśnienia. Gdy zakład tego obowiązku nie wypełni, odpowiada on do niepodzielnej ręki wraz z obowiązującym do płacenia za przypadającą na kwotę ubezpieczenia należność spadkową.

§ 17.

Niepewne i nieściągalne roszczenia.

(1) Nie potrzeba stwierdzać z urzędu ściągalności roszczeń, podlegających należności spadkowej; pozostawia się jednak stronie wolność wykazania wobec władzy skarbowej w ciągu dwu lat po dniu nastania obowiązku należności (§ 8.),

a gdy chodzi o majątek spadkowy, który później wyszedł na jaw, w ciągu dwu lat od dnia, w którym obowiązany do należytości dowiedział się o wyszłym później na jaw majątku, że podlegające należytości spadkowej rozszczenie jest niepewne lub w całości albo w części nieściągalne i że to zachodziło już w dniu nastania obowiązku należytości. Termin można z przyczyn godnych uwzględnienia przedłużyć.

(2) O ile taki dowód zostanie dostarczony, winna władza skarbowa przyznać częściowe lub całkowite zwolnienie od należytości spadkowej.

§ 18.

Spółność majątkowa na wypadek śmierci.

(1) Gdy między spadkodawcą a jego pozostałym przy życiu małżonkiem istniała spółność dóbr na wypadek śmierci (§ 1234. k. p. u. c.), wówczas cały, podlegający spółności majątek podlega z reguły należytości spadkowej.

(2) Gdy jednak pozostały przy życiu jeszcze za życia zmarłego był w całości lub części wpisany do ksiąg gruntowych jako właściciel podlegającej spółności dóbr rzeczy nieruchomości, wówczas przy obliczeniu należytości spadkowej nie bierze się w rachubę udziału pozostałego przy życiu, o ile udział ten był mniejszy od udziału zmarłego, zresztą zaś należy poddać wymiarowi należytości połowę wartości rzeczy nieruchomości.

(3) To samo odnosi się do wierzytelności wpisanych do ksiąg gruntowych i objętych spółnością dóbr.

(4) Te same przepisy należy zastosować analogicznie do pozostałego ruchomego majątku, objętego spółnością dóbr, o ile zostanie dostarczony dokumentalny dowód na to, iż pozostały przy życiu małżonek i w jakiej mierze był już w czasie śmierci całkowitym lub częściowym właścicielem majątku, objętego spółnością majątkową.

(5) Do stosunkowego odliczenia wspólnych długów i ciężarów od wartości, podlegającej obowiązkowi należytości, należy zastosować odpowiednio postanowienia czwartej ustępu § 22.

Oznaczenie wartości majątku spadkowego.

§ 19.

Oznaczenie wartości dzieł sztuki i i.

(1) Upoważnia się Ministra skarbu, by na prośbę obowiązane do należytości pozwolił w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie,

aby przy oznaczeniu wartości dzieł sztuki lub prac przemysłu artystycznego, bibliotek, manuskryptów i przedmiotów o znaczeniu naukowym, historycznym, pod względem historii sztuki lub cywilizacji, o ile rozchodzi się tu o rzeczy ruchome, zejść przy wymiarze należytości spadkowych poniżej wartości, jakaby się miało wziąć za podstawę obliczenia należytości według ogólnych przepisów należytościowych. Warunki, pod którymi to niższe oszacowanie jest dozwolone, będą ustanowione w drodze rozporządzenia.

(2) Można także postanowić w drodze rozporządzenia, że w razie sprzedania lub przeniesienia za granicę przedmiotów niżej oszacowanych, w ciągu pewnego, oznaczonego terminu po przypadnięciu spadku, ten, kto podlega obowiązkowi należytości, będzie obowiązany z zagrożeniem skutków karnych § 43., ustęp 1. i 3., do doniesienia władzy skarbowej o sprzedaniu lub przewiezieniu za granicę, a nadto do dodatkowego zapłacenia nadwyżki należytości, odpowiadającej uzyskanej cenie kupna lub stwierdzonej w inny sposób pełnej wartości sprzedanych lub wywiezionych za granicę przedmiotów.

§ 20.

Oznaczenie wartości prawa użytkowania, używania i prawa pobierania renty.

(1) Jako wartość służebności użytkowania lub używania należy przyjąć połowę wartości służebnej rzeczy. Gdy osoba, od której życia zależy czas trwania służebności, przekroczyła w chwili miarodajnej dla oznaczenia wartości wiek lat sześćdziesięciu, wówczas należy oznaczyć wartość służebności w jednej czwartej części wartości rzeczy służebnej.

(2) Gdy użytkowanie lub używanie przysługuje na pewien czas, jednakże — rachując od chwili miarodajnej dla oznaczenia wartości — na mniej, niż dziesięć lat, oblicza się je na tyle dwudziestych części wartości rzeczy służebnej, ile wynosi ilość lat. Gdy osoba, od której życia zależy czas trwania służebności, przekroczyła w wymienionej chwili wiek lat sześćdziesięciu, wówczas wartość rzeczy służebnej oznacza się co najwyżej w pięciu dwudziestych częściach wartości rzeczy służebnej. Nie uwzględnia się przytem ułamków roku, jeśli wynoszą one mniej, niż pół roku, w przeciwnym razie rachuje się je za pełny rok.

(3) Prawa użytkowania i używania, przyznane na czas wieczysty lub na czas istnienia autonomicznego związku, należy oznaczyć w pełnej wartości rzeczy służebnej.

(4) Postanowienia ustępów 1. i 3. nie mają zastosowania do praw użytkowania lub używania, które dotyczą tylko ograniczonych pod względem przestrzeni części pewnej rzeczy; takie prawa należy oszacować według § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50. To samo odnosi się do przypadłych praw poboru renty i praw do innych peryodycznych świadczeń.

§ 21.

Przypadnięcie majątku, obciążonego prawami użytkowania, używania lub prawami poboru renty.

(1) Gdy przedmiotem przypadnięcia jest rzecz, na której przysługuje lub przypada osobie trzeciej prawo użytkowania lub używania, mające być oszacowane według § 20., ustęp 1. i 2., wówczas winno się wymierzyć dla tego przypadnięcia należność spadkową od wartości rzeczy służebnej, zmniejszonej o wartość służebności, zaraz po nastaniu obowiązku opłaty należności (§ 8.), zapłata należności może być jednak odroczone aż do ustania służebności; na żądanie władzy skarbowej należy dać na odroczonej co do zapłaty należności stosowne zabezpieczenie. Po ustaniu służebności winno się obok odroczonej należności zapłacić także należność spadkową od tej kwoty wartości, o którą właściciel obciążonej dotąd rzeczy wzbogacił się przez ustanie służebności.

(2) Jeżeli rzecz obciążona służebnością zostanie przed ustaniem tej służebności przeniesiona dalej dalej z powodu śmierci lub w drodze darowizny między żyjącymi, natenczas nie potrzeba za takie dalsze przeniesienie opłacać należności od spadku lub darowizny; po ustaniu służebności winien jednak ten, do którego obciążona dotąd rzecz w tym czasie należy, uiścić należność spadkową, odroczonej co do zapłaty stosownie do przepisów ustępu 1., a ponadto za ostatnie nieodpłatne dalsze przeniesienie rzeczy należność od spadku lub darowizny według swego osobistego stosunku do pierwotnego spadkodawcy od tej kwoty wartości rzeczy, o jaką się przez ustanie służebności wzbogacił.

(3) Wzbogacenie się w myśl ustępu 1. i 2. należy obliczyć w ten sposób, że od łącznej, ustalonej według stosunków w czasie pierwszego przypadnięcia (ustęp 1.) wartości rzeczy już nieobciążonej odlicza się wartość, poddaną wymiarowi należności według ustępu 1.

(4) W wypadkach § 20., ustęp 3, nie opłaca się od przypadnięcia rzeczy służebnej żadnej należności spadkowej.

(5) Postanowienia ustępów 1. do 3. mają analogiczne zastosowanie, gdy obciążające przypadły majątek prawo użytkowania lub używania na fizycznie odgraniczonych częściach rzeczy, prawo pobierania renty lub prawo do innych peryodycznych świadczeń przysługuje lub przypada osobie trzeciej; za obciążony majątek uważać należy wówczas podwójną kwotę obliczonej według § 20., ustęp 4., wartości prawa, obciążającego majątek, co najwyżej jednak wartość przypadłego majątku.

Potrącenie długów i ciężarów.

§ 22.

(1) Od spadku należy przed obliczeniem przypadnięć potrącić długi i ciężary, ciężące na całej spuściznie.

(2) Długi i ciężary, nie dotyczące całej spuścizny, lecz tylko pewnej części lub przypadnięcia, należy potrącić tylko od tej części lub od tego przypadnięcia.

(3) Do długów i ciężarów należą koszty ostatniej choroby spadkodawcy, o ile nie zostały pokryte już za życia spadkodawcy z jego majątku, nadto koszty pogrzebu spadkodawcy. Pominąwszy wypadki, oznaczone w § 6., ustęp 1. i 2., nie można przy wymiarze należności potrącać należności, dotyczących spuścizny lub przypadnięcia z powodu przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat. Zleceń spadkodawcy nałożonych dziedzica lub zapisobiercę (§ 709. k. p. u. c.) nie uważa się za długi lub ciężary.

(4) Długi i ciężary, ciężące zarówno na wolnej od należności jak i na podlegającej jej części spadku, należy odliczyć w stosunku części, podlegającej należnościom, do całego spadku.

(5) Długi i ciężary, polegające na prawie użytkowania lub używania, należy obliczyć według § 20. tego rozporządzenia cesarskiego, zaś długi i ciężary, polegające na peryodycznych świadczeniach, według przepisów § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(6) O ile długi i ciężary są zawisłe od zaistnienia zawieszającego warunku, należy je na razie pozostawić bez uwzględnienia; gdy warunek nastanie w ciągu dziesięciu lat po przypadnięciu, należy na prośbę obowiązane do należności odpisać lub zwrócić nadwyżkę należności spadkowej, zapłaconą wskutek nieuwzględnienia długu lub ciężaru.

(7) Długi i ciężary, których trwanie zależy od warunku rozwiązującego, należy uważać tak, jakby

nie były zależne od warunku; gdy warunek nastanie, winno się należność spadkową uzupełnić do kwoty, którąby wypadła wówczas, gdyby dług lub ciężar został uwzględniony z góry według jego rzeczywistego trwania. Na żądanie władzy skarbowej winien obowiązywać do należności dać stosowne zabezpieczenie na nadwyżkę należności spadkowej, którąby się miało zapłacić po nastaniu warunku. Postanowienia te nie mają zastosowania do długów i ciężarów, polegających na prawie użytkowania lub używania lub na peryodycznych świadczeniach.

(8) W razie bezwarunkowego oświadczenia się do spadku, winno się uiszczyć niezmnieszoną należność spadkową od zapisów także wówczas, gdy spadek nie wystarcza na całkowite spłacenie zapisów. Również po dokonaniu przyjęcia zapisu winno się zapłacić należność w pełnym wymiarze od nałożonych na zapisobiercę zapisów także wówczas, gdy łączna wartość tych ostatnich przewyższa wartość obciążonego nimi zapisu.

(9) Ustanowi się w drodze rozporządzenia, w jaki sposób ma się wykazać długi i ciężary.

Obowiązek zapłaty i odpowiedzialności.

§ 23.

(1) Do zapłacenia należności spadkowej jest obowiązany nabywca lub jego prawny następca.

(2) Gdy majątek przypada wspólnie dwu albo więcej spadkobiercom lub zapisobiercom, wówczas bez ujmy dla prawa regresu według § 896. k. p. u. c. jest każda z tych osób obowiązana do niepodzielnej ręki do uiszczenia całej przypadającej stąd należności. Roszczenie o zwrot uiszczonej za drugiego współdłużnika należności ma te same prawa pierwszeństwa i ten sam stopień, co zapłacona należność.

(3) Za należność spadkową odpowiada do niepodzielnej ręki wraz z obowiązany do zapłaty według ustępów 1. i 2.:

1. co do należności od zapisów ten, na kim ciąży zapis; jest on jednak uprawniony do ściągnięcia należności przypadającej od majątku, który ma być wydany, przy jego wydaniu, chyba, że spadkodawca nałożył nań obowiązek uiszczenia należności;

2. kto się dopuścił ukrócenia dochodów skarbowych (§ 43., ustęp 3.) lub brał w niem udział, bez względu na to, czy podpada karze czy nie, co do kwoty należności spadkowych, o którą ukrócił lub usiłował ukrócić skarb państwa;

3. ko zaniebda doniesienia, do jakiego jest obowiązany (§§ 19. i 41.) lub nie skuteczni go

na czas, co do należności od przejścia majątku, do którego się doniesienie odnosi.

Przepisy o zabezpieczeniu.

§ 24.

Domniemania prawne.

(1) Władza skarbowa ma prawo w celu obliczenia należności uważać rzeczy, złożone u trzeciej osoby, za części składowe spadku tej osoby, na której imię te rzeczy są złożone. Gdy jednak prawo rozporządzania lub współrozporządzania złożonym majątkiem (depozyt) jest zastrzeżone lub przyznane komu innemu i ten ostatni umrze przed osobą, na której imię majątek złożono, wówczas władza skarbowa może w celu wymiaru należności przyjąć odnośnie do takiego majątku, że zmarły uczynił z majątku darowiznę na wypadek śmierci na rzecz tego, na którego imię majątek złożono.

(2) Gdy rzeczy złożono na imię kilku osób w ten sposób, że każda z nich jest uprawniona do rozrządzania majątkiem, w szczególności, że każdy z nich może podjąć majątek, wówczas, o ile z okoliczności co innego nie wypływa, może władza skarbowa w razie śmierci jednej z tych osób, przyjąć w celu wymiaru należności, że spadkodawca był wyłącznym właścicielem majątku.

(3) W wypadkach przewidzianych w dwu poprzednich ustępach, jest dopuszczalny dowód przeciwieństwa, którego należy dostarczyć przy zachowaniu przepisów § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

§ 25.

Akt zejścia. Inwentarz. Wydanie spadków po obcokrajowcach.

(1) O każdym akcie zejścia winien sąd zawiadomić zaraz władzę skarbową przesyłając jej odpis przedłożonego o tem doniesienia.

(2) Postanowi się w drodze rozporządzenia, o ile władzy skarbowej przysługuje prawo wysłania zastępcy do spisania inwentarza.

(3) Znajdujący się w krajach tutejszych majątek spadkowy po obcokrajowcach mogą sądy wydać władzom zagranicznym (§§ 137 i 138 patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208) dopiero wówczas, gdy zostały zapłacone lub dostatecznie zabezpieczone należności spadkowe, należności od nieruchomości i inne

opłaty jakie się ma uiścić od spadku, lub gdy władze i urzędy, powołane do przypisania tych opłat, zgodzą się na wydanie.

§ 26.

Przysądzenie spadku.

(1) Gdy wniesiono do sądu przepisane dla przygotowania wymiaru należności wykazy spadkowe i sąd przeprowadzający postępowanie stwierdził ich zgodność z aktami spadkowymi i wynikami postępowania spadkowego, lub gdy akta sądowe zawierają daty, potrzebne do sporządzenia tych wykazów, można przysądzić spadek, którego wartość bez potrącenia długów i ciężarów nie przekracza 50.000 K a którego czysta wartość nie przekracza przytem 5.000 K, także przed wymierzeniem i zabezpieczeniem lub uiszczeniem należności spadkowych, należności od rzeczy nieruchomości, jakie się ma zapłacić z powodu przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat, jakie się ma uiścić od spuścizny.

(2) Gdy wartość spadku bez potrącenia długów i ciężarów przekracza wartość 50.000 K lub gdy czysta wartość spadku wynosi więcej niż 5.000 K, wówczas w razie, jeśli zachodzi reszta warunków poprzedniego ustępu, można przysądzić spadek przed wymierzeniem i uiszczeniem należności spadkowych, należności od rzeczy nieruchomości, jakie się ma uiścić z powodu przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat, jakie się ma uiścić od spuścizny, jeżeli uiszczenie tych należności i innych opłat zostanie w dostateczny sposób zabezpieczone. Zabezpieczenie to nie jest potrzebne, jeśli należności i inne opłaty znajdują pokrycie w wartości nieruchomości rzeczy spadkowych lub należących do spadku depozytów (§ 28.).

(3) O przysądzeniu winien sąd zawiadomić władzę skarbową.

(4) Uchyła się sprzeczne z tymi postanowieniami przepisy § 149., lit. a, patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, i § 72. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 27.

Przepisanie hipoteczne.

Zaintabulowanie spadkobiercy lub zapisobiercy albo następcy prawnego tych osób co do należących do spadku nieruchomości i praw hipotecznych, może być dokonane przed upływem roku po dniu powzięcia uchwały przysądzającej tylko wówczas, gdy udowodniono, że zapłacono lub za-

bezpieczono dostatecznie przypadające od spadku należności spadkowe, należności od rzeczy nieruchomości i inne opłaty, lub też władze i urzędy, powołane do przypisania tych opłat, na przepisanie hipoteczne się zgodzą.

§ 28.

Wydanie i zastawienie depozytów.

(1) Papiery wartościowe, pieniądze i inne przedmioty majątkowe spadkodawcy, złożone w sądzie, w instytucjach kredytowych, u bankierów lub w innych zakładach i u innych osób, zajmujących się zawodowo przechowywaniem i administrowaniem cudzych przedmiotów majątkowych, mogą być wydane, podjęte lub zastawione tylko za wyraźnem zezwoleniem sądu, przeprowadzającego postępowanie spadkowe.

(2) O ile nie zachodzi jeden z przewidzianych w następującym ustępie wyjątków, można udzielać tego pozwolenia tylko wówczas, gdy dokonano zaliczenia przedmiotów majątkowych, jakie mają być wydane lub zastawione, do podlegającego obowiązkowi należności spadku, a nadto gdy udowodniono, że przypadające od spadku należności spadkowe i należności od rzeczy nieruchomości zostały uiszczone lub dostatecznie zabezpieczone, lub gdy władze i urzędy, powołane do przypisania tych opłat, zgodziły się na wydanie, podjęcie lub obciążenie zastawem.

(3) Pozwolenia może udzielić sąd, przeprowadzający postępowanie spadkowe, niezawisłe od przewidzianych w poprzednim ustępie warunków, o ile wydanie (podjęcie, zastawienie) odnośnych przedmiotów majątkowych jest potrzebne do zapłacenia kosztów ostatniej choroby lub pogrzebu spadkodawcy, do pokrycia kosztów stosownego utrzymania małżonka, potomków lub rodziców spadkodawcy, do zapłacenia niezaprzeczonych, pilnych długów od spadku lub wydatków, potrzebnych do administrowania spadkiem, lub w końcu do należytego dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zarobkowego lub gospodarstwa rolnego i leśnego spadkodawcy. W tych wypadkach musi się jednak dla pokrycia należności zatrzymać lub wykluczyć od zastawienia kwotę, wystarczającą do zapłacenia należności od spadku i od rzeczy nieruchomości, lub gdy kwota ta w czasie wydania lub podjęcia nie jest znana, przynajmniej jedną dziesiątą część wartości tych przedmiotów majątkowych.

(4) Kto nie zważając na postanowienie 1. ustępu wyda przedmioty majątkowe, podejmie je lub nabędzie na nich prawo zastawu, odpowiada do niepodzielnej ręki wraz z obowiązującym

do płacenia za przypadające od tych przedmiotów należności spadkowe, jeśli w czasie wydania (podjęcia, zastawienia) wiedział o śmierci spadkodawcy, lub przy dołożeniu należytej staranności wiedzieć był powinien. Wyjęci są od tej odpowiedzialności urzędnicy sądowi i notaryusze, występujący jako komisarze sądowi. Strony mogą dostarczyć dowodu w sposób, ustanowiony w § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, że nie wiedziały o śmierci spadkodawcy, ani że przy dołożeniu należytej staranności wiedzieć nie musiały.

(5) Postanowienia poprzednich ustępów należy zastosować także do wymienionych w § 24. depozytów, złożonych w zakładzie lub u osoby oznaczonego w pierwszym ustępie rodzaju, nadto do przedmiotów majątkowych, znajdujących się w takim zakładzie lub u takiej osoby w schowkach bezpieczeństwa (safes), oraz do kwot ubezpieczenia, do których zapłaceniu jest zakład ubezpieczenia wskutek śmierci ubezpieczonego obowiązany.

Dostarczenie środków pomocniczych do wymiaru. Odsetki odszkodowania.

§ 29.

(1) Postanowienia o obowiązku dostarczenia wykazu spadkowego, o jego formie i treści, oraz o dostarczeniu innych wykazów do wymiaru należności spadkowych, wyda się w drodze rozporządzenia.

(2) Obowiązek dostarczenia tych wykazów nie narusza prawa władzy skarbowej do wymiaru należności na podstawie innych środków pomocniczych.

(3) Skraca się wymieniony w § 11. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, dwunastomiesięczny termin na sześć miesięcy, zaś wymiar przewidzianych w powyższym przepisie odsetek rocznych na pięć procent.

II. Należności od darowizn.

Przedmiot i wymiar należności od darowizn.

§ 30.

(1) Darowizny między żyjącymi podlegają ustanowionej w pozycji 2. załączonej taryfy należności od darowizn w miarę osobistego stosunku darującego do obdarowanego. Pod darowizną w myśl tego rozporządzenia cesarskiego należy rozumieć nieodpłatne przyznanie lub odstąpienie praw majątkowych, nadto nieodpłatne zrzeczenie się praw majątkowych. Bez ujemy dla postanowień § 31., l. 1., nie należy uważać świadczenia, uzasadnionego prawem zobowiązaniem, za doro-

wiznę. Od zrzeczenia się przypadłych spadków lub zapisów nie trzeba uiszczuć należności od darowizn, jeśli przypadnięcie na rzecz zrzekającego się nie podlega według § 14. należności spadkowej.

(2) Darowizny rzeczy ruchomych podlegają z wyjątkiem, podanym w § 31., l. 3., należności od darowizn tylko wtedy, gdy na darowiznę wystawiono dokument. Pod dokumentami należy przytem rozumieć wszystkie wystawione przez darującego lub obdarowanego lub w ich zastępstwie przez inne osoby pisma, które darowiznę uzasadniają lub poświadczają, bez różnicy, czy pismo jest zaopatrzone formalnościami, wymaganymi przez ustawy cywilne dla ważności darowizny lub dla mocy dowodowej lub nie. Pisma, używane przy podarunkach okolicznościowych, przy darach na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, przy darach na popieranie umiejętności i sztuki lub na inne cele, służące dobru powszechnemu, nie uzasadniają obowiązku należności od darowizn; bliższe postanowienia o warunkach tego wyjątku będą wydane w drodze rozporządzenia.

(3) Gdy darowiznę rzeczy ruchomych udokumentowano tylko poza granicami obszaru, na którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, wówczas podlega ona należności, gdy jej skuteczność prawna (§ 33., l. 2., lit. b) rozciąga się także na kraje tutejsze.

(4) Za częściowo nieodpłatne przeniesienie rzeczy ruchomych nie płaci się należności od darowizn w mniejszym wymiarze, niżby należało zapłacić za odpłatne przeniesienie tych rzeczy według ich wartości.

§ 31.

Za darowizny w myśl tego rozporządzenia cesarskiego należy także uważać:

1. Przeniesienia majątku między żyjącymi, służące do tego, by uprzędzić kolej dziedziczenia, lub przedstawiające się jako odprawa za przyszłe prawo dziedziczenia, lub które należy według postanowienia §§ 788. i 790. k. p. u. c. wliczać przy dziedziczeniu po darującym; zatem w szczególności udzielenie przez osobę, obowiązaną do tego według ustaw cywilnych, posagu lub wyprawy, oraz ustanowienie lub ofiarowanie kaucji na małżeństwo z wojskowym;

2. darowizny wynagradzające, o ile strona nie udowodni, że obdarowany miał prawo skargi o wynagrodzenie (§§ 940. i 941. k. p. u. c.);

3. czynności prawne między żyjącymi, dotyczące ustanowienia fundacji lub ich powiększenia przez dodatkową fundację, także wówczas, gdy

fundator (zakładający fundację dodatkową) nie wystawił dokumentu na fundację lub fundację dodatkową;

4. Świadczenia, zastrzeżone na korzyść trzecich osób z powodu całkowicie lub częściowo nieodpłatnej lub odpłatnej czynności prawnej, o ile te osoby nie mają za to uiścić odpłaty lub nie mają prawa żądania świadczenia.

Uwolnienia od należności.

§ 32.

Od należności od darowizn są uwolnione obok darowizn, oznaczonych w uwagach do pozycji 2 i uwagi 9 do pozycji 1 i 2 taryfy:

1. Darowizny rzeczy ruchomych na rzecz Cesarza; darowizny Cesarza i innych członków Domu cesarskiego na rzecz członków Domu cesarskiego, o ile darowizna składa się z rzeczy ruchomych.

2. Darowizny na rzecz skarbu państwa i publicznych zakładów i funduszków, których niedobory jest państwo obowiązane pokrywać.

3. Darowizny rzeczy ruchomych, dokonane przez uwierzytelnionych na c. i k. Dworze zastępców dyplomatycznych, nadto przez zajmowanych przez nich wyłącznie do celów urzędowych urzędników i służ, oraz przez żyjących z temi osobami we wspólnem gospodarstwie członków rodziny, o ile ci zastępcy, urzędnicy, służcy i członkowie rodziny nie są obywatelami austriackimi; nadto darowizny rzeczy ruchomych, dokonane przez inne osoby, którym przysługuje w myśl zasad prawa międzynarodowego prawo do zwolnienia od podatku od darowizny.

4. Zwycię nagradzające datki pracodawcy na rzecz pracobiercy, o ile udziela się ich ze względu na istniejący stosunek służbowy i o ile ich przedmiotem są pieniądze lub inne rzeczy ruchome.

5. Nieodpłatne datki ze strony państwa, krajów i innych związków autonomicznych dla wspierania publicznych celów, o ile datek polega na rzeczach ruchomych.

Nastanie obowiązku należności.

§ 33.

Prawo skarbu państwa do należności od darowizny nastaje:

1. Przy darowiznach nieruchomości, położonych w krajach tutejszych, z chwilą zawarcia czynności prawnej, mającej za przedmiot darowiznę.

2. Przy darowiznach rzeczy ruchomych a mianowicie:

- a) gdy wystawia się na to dokument w krajach tutejszych, z dniem wystawienia dokumentu;
- b) gdy na darowiznę, której skuteczność prawna rozciąga się także na kraje tutejsze, wystawiono dokument tylko poza granicami obszaru, na którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, z dniem, w którym dokument lub jego odpis albo tłumaczenie zostaną przeniesione do krajów tutejszych.

W szczególności należy przyjąć nastanie skuteczności prawnej takiej darowizny w krajach tutejszych wówczas, gdy rzecz darowana zostanie w krajach tutejszych wydana, lub gdy na mocy dokumentu zostanie przedsięwzięta w krajach tutejszych inna prawnie obowiązująca czynność, lub gdy zrobiono użytek urzędowy z dokumentu, jego odpisu, lub tłumaczenia.

3. Przy fundacjach lub ich powiększeniu (§ 31., l. 3.) z dniem, w którym uczyniono wobec władzy, powołanej do nadzoru nad fundacją, oświadczenie woli ustanowienia fundacji lub jej powiększenia, gdy zaś stosownie do postanowień prawa cywilnego należy uważać czynność prawną za wcześniej zawartą, z tym dniem wcześniejszym.

Darowizny ograniczone przez warunek lub czasokres.

§ 34.

(1) Darowizny, uczynione pod warunkiem rozwiązującym i darowizny wygasające w oznaczonej chwili, podlegają należności, podobnie jak darowizny, uczynione bez dodania warunku lub czasokresu; prócz tego winno się uiścić należność od darowizn także od przejścia rzeczy podarowanej na tego, kto ją w razie nastania warunku lub chwili wygaśnięcia nieopłatnie nabywa, a to w miarę osobistego stosunku do darowującego.

(2) Gdy rzecz z nastaniem warunku rozwiązującego lub z chwilą wygaśnięcia przypada napowrót darującemu, nie trzeba z tego powodu uiszczać należności od darowizny.

(3) Przy darowiznach pod warunkiem zawieszającym lub z oznaczeniem chwili, w której skuteczność darowizny się rozpoczyna, obowiązek zapłacenia należności nastaje dopiero z chwilą ziszczenia się warunku lub z chwilą początkową; w międzyczasie ten, kto jest uprawniony do posiadania rzeczy podarowanej aż do chwili ziszczenia się warunku lub do chwili początkowej, winien na żądanie władzy skarbowej stosownie należność zabezpieczyć. Oświadczenia woli i inne okoliczności, przez które darowizna staje się dokonana

już przed nastaniem warunku lub chwili początkowej, należy uważać na równi z nastaniem warunku lub chwili początkowej.

(4) Postanowienia § 9., ustęp 3. i 4. o zniesieniu należności w razie trwania posiadania niedłużej, niż przez dziesięć lat, mają także analogiczne zastosowanie do darowizn warunkowych i terminowych.

Nieprzyjęcie lub cofnięcie darowizny.

§ 35.

(1) Należność od darowizny należy zwrócić lub odpisać aż do kwoty, odpowiadającej pozostałemu wzbogaceniu się, gdy obdarowany złoży wobec darującego obowiązujące prawnie oświadczenie, że nie przyjął darowizny, lub gdy zostanie udowodnione, że darowizna jest nieważna, albo, że ją cofnięto skutkiem odwołania ze strony darującego alboważ wskutek zaczepienia jej przez trzecią osobę.

(2) Zwrotu lub odpisania można żądać jednakże tylko w ciągu trzech lat od dnia, oznaczonego w § 33.

Potrącenie ciężarów.

§ 36.

(1) Należność od darowizny winno się wymierzyć od tej kwoty wartości przeniesionej nieodpłatnie rzeczy, która pozostaje po potrąceniu

1. ciężarów przechodzących na obdarowanego lub ciężających na podarowanej rzeczy i

2. wzajemnych świadczeń i innych zobowiązań, nałożonych przez darowiznę na obdarowanego.

(2) Do oznaczenia wartości wymienionych w ustępie 1. ciężarów i zobowiązań należy zastosować analogicznie postanowienia § 20. i § 22., ustęp 5. do 7. i 9.

Obowiązek płacenia i odpowiedzialności.

§ 37.

(1) Do płacenia należności od darowizny jest obowiązany obdarowany lub jego prawny następca. Gdy darowuje się rzecz wspólnie dwom lub więcej osobom, wówczas jest każda z nich obowiązana do niepodzielnej ręki do zapłacenia całej należności.

(2) Za należność od darowizny odpowiada do niepodzielnej ręki razem z obowiązany do płacenia według 1. ustępu:

1. Darowujący, gdy wydał rzecz darowaną obdarowanemu przed zaplaceniem należności, lub gdy zaniecha udzielenia wyjaśnień i dowodów, żądanych przez władzę skarbową w celu wymierzenia należności, lub czyni przytem nieprawdziwe zeznania, o ile ich nieprawdziwość ma znaczenie dla wysokości należności;

2. obdarowany, gdy darowujący nałożył nań świadczenia oznaczonego w § 31., l. 4, rodzaju, co do należności od darowizn, przypadających od tych świadczeń; ponoszący odpowiedzialność jest uprawniony do ściągnięcia tej należności przy wypełnieniu świadczenia, o ile nie jest zastrzeżone, że on sam ma należność ponieść;

3. ten, kto stał się winnym uszczuplenia dochodów skarbowych (§ 43., ustęp 3) lub brał w niem udział, bez różnicy, czy popadł pod karę, czy nie, a to co do tej kwoty należności od darowizny, o którą uszczuplił skarb państwa, lub o którą uszczuplenia usiłował;

4. ten, kto zaniedba doniesienia, do jakiego jest obowiązany (§ 41.), lub nie skuteczni go na czas, co do należności od przejścia majątku, którego to przejścia doniesienie dotyczy;

5. jeśli należność od darowizny ma być uiszczona zapomocą znaczków stempłowych, osoby wymienione w § 71/ ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Zastosowanie przepisów o należnościach spadkowych do należności od darowizn.

§ 38.

(1) Do należności od darowizn mają analogiczne zastosowanie:

Postanowienia § 5. o prawie udzielnosci należnościowej z tą zmianą, że rzeczy nieruchome, leżące poza obszarem, na którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, oraz prawa użytkowania lub używania na tych rzeczach nieruchomości należy przy zastosowywaniu przepisów o należnościach od darowizn uważać na równi z rzeczami ruchomemi;

postanowienia § 12. o następujących po sobie przypadnięciach praw użytkowania;

postanowienia § 17 o wierzytelnościach niepewnych i nieściągalnych;

postanowienia § 20. o oznaczeniu wartości przypadłych praw użytkowania, używania i poboru renty.

(2) Do darowizn rzeczy, na których osobie trzeciej przysługuje lub zostaje przyznane przez darowującego prawo użytkowania lub używania,

prawo poboru renty lub prawo do innych, peryodycznych świadczeń, należy zastosować analogicznie przepisy § 21. Ma to zastosowanie i wówczas, gdy darowujący zastrzegł sobie samemu jedno z wymienionych praw.

III. Należności od rzeczy nieruchomych. § 39.

(1) Od częściowo nieodpłatnego przeniesienia między żyjącymi nie należy nigdy opłacać tytułem należności od rzeczy nieruchomej wraz z przewidzianą w pozycji 2 załączonej taryfy należności od darowizny mniej, niżby się należało za całkowicie odpłatne przeniesienie według ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74. Jeżeli w myśl powyższego przepisu ma się uzupełnić należność do kwoty, przepisanej dla przeniesień odpłatnych, wówczas przeniesienia nie należy uważać za nieodpłatne w rozumieniu tego rozporządzenia cesarskiego.

(2) Zmienia się ostatni ustęp § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, i ma on opiewać: „Jeżeli nieruchomość, która przeszła na kogoś z powodu śmierci, zostanie w przeciągu lat dwu po otwarciu spadku przeniesiona dalej z powodu śmierci albo na mocy czynności prawnej między żyjącymi, w takim razie należność od rzeczy nieruchomych, przypadająca za pierwsze przeniesienie, o ile należność ta nie przekracza należności od rzeczy nieruchomych, przypadającej za drugie przeniesienie, winno się po spłaceniu tej ostatniej, odpisać lub zwrócić, jeśli obowiązany do należności prosi o to w ciągu dwu lat po drugim przeniesieniu“.

(3) Gdy rzecz nieruchoma przypadnie tytułem spadku lub zostanie podarowana niepodzielnie kilku nabywcom, lub gdy kilku współwłaścicieli rzeczy nieruchomej rozdaruje swe udziały przez jednolity akt prawny, wówczas stopa procentowa należności od rzeczy nieruchomych stosuje się do łącznej wartości przeniesionej rzeczy nieruchomej. Gdy kilka rzeczy nieruchomych przejdzie z powodu śmierci z jednej osoby na jednego nabywcę, jest dla stopy należności od rzeczy nieruchomych miarodajna łączna wartość tych rzeczy nieruchomych.

§ 40.

(1) Przepisy tego rozporządzenia cesarskiego o należnościach od spadków i od darowizn mają z wyjątkiem § 13., analogiczne zastosowanie do należności od rzeczy nieruchomych za przeniesienie z powodu śmierci lub zapomocą nieodpłatnej czynności prawnej między żyjącymi, o tyle, o ile odnoszą się one do rzeczy nieruchomych i nie dotyczą potrącania długów i ciężarów dla wyodrędkowania wartości podlegającej obowiązkowi należności.

(2) Przewidziane w § 4. i w uwadze 2. do pozycji 1. taryfy uwolnienie od należności rozciąga się także na należność od nieruchomości, należących do wolnego od należności przypadnięcia. Gdy czysta wartość spuścizny przekracza w oznaczonych tam wypadkach kwotę 20.000 K, wówczas należność od nieruchomości, należących do spadków uprzywilejowanych, obniża się do tej samej części ułamkowej jej taryfowego wymiaru, do jakiej obniża się obowiązującą za te przypadnięcia należność spadkową.

IV. Postanowienia wspólne.

§ 41.

Obowiązek donoszenia.

(1) Gdy według przepisów tego rozporządzenia cesarskiego odroczone obowiązki uiszczenia należności spadkowej, od darowizny lub od rzeczy nieruchomych do chwili ustania prawa użytkowania, używania, poboru renty lub prawa do innych peryodycznych świadczeń lub do zajścia jakiegoś innego zdarzenia (§ 9., § 10., ustęp 1., §§ 12., 21., § 22., ustęp 7., § 34., § 36., ustęp 2., § 38., ustęp 2.) należy donieść władzy skarbowej o zdarzeniu, uzasadniającem ten obowiązek, w ciągu ośmiu dni po jego zajściu.

(2) Gdy obowiązany do doniesienia otrzyma dopiero później wiadomość o zajściu zdarzenia, o którym donieść należy, wówczas ośmiodniowy termin rozpoczyna się od dnia otrzymanej wiadomości.

(3) Obowiązany do doniesienia jest do niepodzielnej ręki z dotychczasowym uprawnionym lub z jego następcą prawnym ten, kto przez zdarzenie, o którym donieść należy, uzyskał prawo lub rozszerzenie swych praw, lub którego własność została przez to uwolniona od obciążenia na korzyść trzeciego; w wypadkach § 22., ustęp 7. (§ 36., ustęp 2.), jest obowiązany do doniesienia ten, na którym wskutek nastania warunku rozwiązującego ciąży obowiązek uiszczenia nadwyżki należności spadkowej (od darowizny).

(4) O przysporzeniach, oznaczonego w § 1., ustęp 1., l. 2 i 3, nadto ustępy 2. i 3., rodzaju, oraz o przypadnięciach, wymienionych w § 1., ustęp 1., l. 4 i w § 16., ustęp 1., winien nabywca donieść władzy skarbowej w ciągu ośmiu dni po nastaniu i dojściu do jego wiadomości okoliczności, uzasadniającej obowiązek uiszczenia należności.

(5) Obowiązujące postanowienia co do donoszenia o darowiznach między żyjącymi i na wypadek śmierci, oraz o układach małżeńskich w celu wymiaru należności, pozostają zresztą nienaruszone.

§ 42.

Sposób i czas uiszczania należności.

Zarządzenia co do sposobu i czasu uiszczania należności, przepisanych tem rozporządzeniem cesarskiem, należy o ile to rozporządzenie cesarskie nie zawiera w tym względzie żadnych postanowień, wydać w drodze rozporządzenia.

§ 43.

Postanowienia karne.

(1) Zaniechanie lub spóźnione uskutecznienie przewidzianych w § 41. doniesień uzasadnia dla obowiązane go do płacenia i odpowiedzialności, o ile nie zachodzą warunki ustępu 3., skutki prawne § 80. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Tego, kto nie uiszcza wcale lub w sposób przepisany należności, które się ma płacić w znaczkach stemplowych, można wezwać bez wdrożenia dochodzenia karnego do zapłacenia podwójnej należności.

(3) Przepisy §§ 82. do 86. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, mają zastosowanie także do przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskiem należności, jednak z tą odmianną, że dla tych należności nie ma obowiązująca ustanowiona co do innych należności jako najwyższa kara skarbowa w kwocie 20.000 K. Wykonanie kary nie uwalnia od uiszczenia należności. Pomijając inne wypadki, oznaczone w §§ 83., 84. i 86. ustawy, podlega skutkom prawnym §§ 82. i 85. wymienionej ustawy w szczególności ten,

1. kto przy akcie zejścia, przy wyjawieniu majątku ze skutkiem przysięgi, przy spisaniu inwentarza spadku, przy wykazie spadkowym, lub w postępowaniu przy obrachowaniu należności spadkowych, od darowizn i należności od rzeczy nieruchomych, które się ma uiszczyć z powodu bezpłatnego przeniesienia własności, zataja świadomie rzecz, należącą do przypadnięcia, podlegającego obowiązkowi należności lub inny majątek, podlegający należności spadkowej, od darowizn, lub od rzeczy nieruchomych, albo podaje świadomie nieprawdziwie lub niezupełnie okoliczności, które mogą mieć wpływ na obowiązek lub na wysokość przypadającej należności, lub

2. ten, kto w celu uzasadnienia pretensyi o zniżenie lub zwrot należności spadkowej i od darowizny, albo należności, przypadającej od rzeczy nieruchomej, z powodu nieodpłatnego przeniesienia własności, podaje wobec władzy skarbowej świadomie nieprawdziwe okoliczności lub wreszcie

3. ten, kto podejmuje przedmioty majątkowe oznaczonego w § 28., ustęp 1. i 5. rodzaju ze świadomem zaniedbaniem przepisów § 28., lub też wyłudza zezwolenie na podjęcie przez świadomie nieprawdziwe zeznania.

(1) Za przekroczenia postanowień, zawartych w tem rozporządzeniu cesarskiem i w pozostających w mocy poprzednich ustawach o należnościach przypadających od spadków, darowizn i nieruchomości z powodu nieodpłatnego przeniesienia własności oraz za nieprzestrzeganie zarządzeń i zleceń władz, wydanych w celu wykonania tych przepisów, można nakładać kary porządkowe do kwoty 5.000 K; za każde powtórne przekroczenie i za popełniane nadal zaniedbywanie, za każde bezwoczne upomnienie można nakładać dalszą karę porządkową w wymienionej maksymalnej wysokości.

(2) Niewypełnianie zobowiązań, nałożonych tem rozporządzeniem cesarskiem i przepisami wydanymi dla jego wykonania na funkcjonaryusy zwykłego sądu, będą ścigane na równi z innymi przekroczeniami urzędowymi, niezależnie od ewentualnego zastosowania §§ 82. do 86. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 44.

Postanowienia, które tracą moc obowiązującą.

(1) Postanowienia ustaw o należnościach, o należnościach procentowych od czystej wartości, przypadających za przeniesienia majątku z powodu śmierci i za nieodpłatne czynności prawne między żyjącymi, tracą moc obowiązującą o tyle, o ile stoją w sprzeczności z zarządzeniami tego rozporządzenia cesarskiego, lub gdy jaki przepis tego rozporządzenia cesarskiego je zastępuje.

(2) W szczególności uchyla się:

1. § 1., A, l. 2, i B; § 5., C, l. 2 i 3; §§ 57., 58., 59., 68., l. 2; § 69., ustęp 1., o ile to postanowienie dotyczy należności, w tem rozporządzeniu cesarskiem przepisanych; § 73., l. 2; pozycję taryfową 91, B, wraz z uwagami do tej pozycji taryfowej; pozycję taryfową 106. B, lit. a) do d) i f) ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, wraz z uwagami 1 i 3 do lit. a) do d) wymienionej ostatnio pozycji taryfowej;

2. §§ 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53; § 2., l. 6, jednak tylko o tyle, o ile to postanowienie dotyczy odpowiedzialności osobistej;

3. rozporządzenie ministeryalne z dnia 8. kwietnia 1854, Dz. u. p. Nr. 84;

4. wydany na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 31. maja 1855 reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 30. czerwca 1855, Dz. u. p. Nr. 119;

5. wydany na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 23. sierpnia 1858 reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 31. sierpnia 1858, Dz. u. p. Nr. 138;

6. § 4., § 6., *C a*) i *c*), l. 1 i 3, następnie §§ 7., 9. i 10. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, §§ 7., i 10, jednak tylko o tyle, o ile dotyczy przeniesień, podlegających należności spadkowej i od darowizn;

7. §§ 13. i 17. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

(3) Przy przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskiem należnościach nie ściąga się przewidzianego w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 17. maja 1859, Dz. u. p. Nr. 89, i w § 2. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89 nadzwyczajnego dodatku.

(4) Gdy datki przy umowach małżeńskich podlegają w myśl tego rozporządzenia cesarskiego należności od darowizn, nie ściąga się od darowanej kwoty należności według skali II., przewidzianej w pozycji taryfowej 42, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, o ile należność od darowizny ma być zaraz uiszczona; gdy należność od darowizny jest dopiero później płatna, wówczas należy i dalej płacić należność skalową, stosownie do pozycji taryfowej 42 i wliczyć zapłaconą należność skalową w należność od darowizny.

§ 45.

Przepisy pozostające w mocy.

(1) O ile w tem rozporządzeniu cesarskiem nie zarządzone nie odmiennego, mają zastosowanie do należności spadkowych, od darowizn oraz do tych należności od rzeczy nieruchomości, jakie się ma uiszczać z powodu przeniesienia na wypadek śmierci i nieodpłatnych przeniesień między żyjącymi, ogólne przepisy o należnościach stemplowych i bezpośrednich.

(2) Przepisy ustaw o należnościach pozostają z wynikającym z § 44. ograniczeniem nienaruszone. W szczególności pozostają w mocy:

1. § 46. z odmianami i uzupełnieniami wynikającymi z §§ 22., 25., 26. i 29. tego rozporządzenia cesarskiego; § 49. z tą odmianą, że ustalenie wartości w celu obliczenia przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskiem należności ma nastąpić według stosunków, zachodzących w dniu, w którym nastąpi obowiązek należności; §§ 65.

i 71.; § 72. z wyjątkiem postanowienia o niedopuszczalności przysądzenia spadku przed zaplaceniem lub całkowitem zabezpieczeniem należności od spadku i zapisów; § 88.; § 90. co do urzędników publicznych z wyłączeniem funkcyjaryusza zwyczajnych sądów; § 91., dalej pozycya taryfowa 54, lit. *a*) ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50; pozycya taryfowa 42. tej samej ustawy wraz z uwagą do tej pozycji taryfowej, z odmianami, wynikającymi z niniejszego rozporządzenia cesarskiego;

2. rozdział III., l. 14., wydanego na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 1. maja 1850 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 3. maja 1850, Dz. u. p. Nr. 181;

3. § 2., l. 6, rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, o ile postanowienie to dotyczy odpowiedzialności rzeczowej;

4. § 82. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208;

5. wydany na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 11. stycznia 1860 okólnik z dnia 16. stycznia 1860, dotyczący przenoszenia włościńskich posiadłości i gruntów w Tyrolu i Przedarulanii;

6. § 11. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89; § 14. tej samej ustawy z tem uzupełnieniem, że postanowienie to ma analogiczne zastosowanie także do niekorzystnych skutków, przewidzianych w § 43., ustęp 2., tego rozporządzenia cesarskiego; nadto pozycje taryfowe 52, 91, *A*, 96, *a*), 101, *I*, *A*, *l*) i 102, *p*), ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89;

7. § 12. ustawy z dnia 1. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 52;

8. zatwierdzona rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, umowa z Ministrem skarbu krajów świętej korony węgierskiej, dotycząca należności stemplowych i bezpośrednich, stempla spożywczego i taks;

9. ustawa z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, ze zmianami, wynikającymi z § 14., ustęp 4., dalej z § 29., ustęp 3., §§ 39., 40. i 44., ustęp 2., l. 7, tego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Co do datków przy umowach małżeńskich, podlegających według § 1., ustęp 1., l. 3, tego rozporządzenia cesarskiego, przepisy pozycji taryfowej 42, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, o uiszczaniu należności skalowej pozostają nienaruszone. Jeśli uiszczono na podstawie tej pozycji taryfowej należność skalową, należy tę należność wliczyć do zapłaconej według § 1., ustęp 1., l. 3, należności spadkowej.

§ 46.

Chwila wejścia w życie. Postanowienia przejściowe. Klauzula wykonawcza.

(1) To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916 i ma zastosowanie:

1. do przeniesień na wypadek śmierci (§ 1.), jeśli śmierć spadkodawcy, zaś w wypadkach § 1., ustęp 1., l. 4, okoliczność, która powoduje otwarcie się spadku,

2. do darowizn między żyjącymi i uważanych z niemi na równi przysporzeń (§§ 30. i 31.), jeśli okoliczność, uzasadniająca obowiązek należności od tego przysporzenia (§ 33.)

nastąpiły po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego. Do zastosowania postanowień §§ 12., 13. i 21., ustęp 2., trzeba jednak, by już pierwsze z wspomnianych tam, następujących kolejno po sobie nabyć, nastąpiło po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego. To samo odnosi się do § 38., ustęp 2., o ile to postanowienie zarządza analogiczne zastosowanie § 21., ustęp 2.

(2) Gdy już nawet wymierzono lub uiszczono przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego procentową lub skalową należność od czynności prawnej lub nabycia majątku, podlegających według tego rozporządzenia cesarskiego należności, nie narusza to obowiązku doniesienia, ustanowionego w § 41.; wymierzoną lub zapłaconą należność winno się jednak wliczyć w należność, którą się ma zapłacić na podstawie tego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Ulgi z § 40., ustęp 2., i uwagi 2 pozycyi 1. taryfy mają przy przestrzeganiu postanowień § 4. zastosowanie analogiczne do spadków po oznaczonych w tym przepisie osobach, których śmierć nastąpiła w czasie od dnia 1. sierpnia 1914 do wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego a to w ten sposób, że w tych wypadkach, w których czysta wartość spuścizny nie przekracza 20.000 K, nie ma się płacić żadnej należności od spadków i od rzeczy nieruchomości, przypadających w prostej linii pokrewieństwa i na drugiego małżonka, oraz, że należność spadkową i od rzeczy nieruchomości od tych przypadnięć zniża się przy czystej wartości spuścizny ponad 20.000 K do 50.000 K do jednej czwartej, zaś przy czystej wartości spuścizny ponad 50.000 K do połowy wymiaru, w jakimby się miało zapłacić należność według dotychczasowych przepisów.

(4) Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Memu Ministrowi skarbu w porozumieniu z Moim Ministrem sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 15. września 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Taryfa,

według której wymierza się należyci spadkowe i od darowizn.

Pozycya 1. Należyci spadkowa (należyci od przeniesieñ majątku z powodu śmierci).

Należyci uiszcza się od poszczególnych przypadnieñ według następującej tabeli:

Podział przypadnieñ według osobistego stosunku między spadkodawcą a nabywcą	Czysta wartość przypadającego majątku w koronach						
	do 1.000	ponad 1.000 do 5.000	ponad 5.000 do 10.000	ponad 10.000 do 100.000	ponad 100.000 do 250.000	ponad 250.000 do 1,000.000	ponad 1,000.000
	Stopa procentowa należyci						
	<i>a</i>	<i>b</i>	<i>c</i>	<i>d</i>	<i>e</i>	<i>f</i>	<i>g</i>
1. Przypadniecia w prostej linii pokrewieństwa i na rzecz małżonka	1·25	1·25	1·5	2	2·5	3	3·5
2. Przypadniecia na rzecz krewnych w linii bocznej aż do czwartego stopnia pokrewieństwa (§ 41. k. p. u. c.) . .	5	6	7	8	9	11	13
3. Wszystkie inne przypadniecia (z wyjątkiem przypadnieć pod l. 4)	10	11·5	13	14·5	16	18	20
4. Przypadniecia na rzecz tutejszokrajowych fundacyi na cele naukowe, dobroczynne lub humanitarne	2	2	2	2	2	2	2

Uwagi do pozycyi 1 taryfy:

1. Spuścizny, składające się tylko z rzeczy ruchomych, których łączna wartość bez potrącenia ciężarów nie przekracza kwoty 400 koron, są wolne od należyci spadkowej.

2. Spuścizny po biorących udział w wojnie (§ 4., następ 1.) są, o ile chodzi o przypadniecia w prostej linii pokrewieństwa i na rzecz drugiego małżonka, wolne od należyci spadkowej, jeśli czysta wartość spuścizny nie przekracza 20.000 K. Przy czystej wartości spuścizny ponad 20.000 K do 50.000 K zniża się należyci spadkową od tych przypadnieñ na ćwierć, zaś przy czystej wartości spuścizny ponad 50.000 K, do połowy jej taryfowego wymiaru.

3. Przypadniecia na rzecz osób, które stały do spadkodawcy w stosunku najmu usług lub służbowym, podlegają, jeśli czysta wartość przypadłego im majątku nie przekracza kwoty 1.000 K, należyci spadkowej w wymiarze 1·25 procent.

4. Należyci płaci się od czystej wartości przypadłego majątku. Przy wymiarze należyci nie rozkłada się przypadniecia na kwoty, odpowiadające podanym w taryfie stopniom wartości; należy raczej ustanowić należyci według stopy, odpowiadającej łącznej wartości majątku, jaki jednemu nabywcy przypada.

5. Należyci wymierza się w ten sposób, że z kwoty wartości przypadniecia po potrąceniu należyci nigdy nie może pozostać mniej, niżby pozostało z najwyższej kwoty wartości najbliższego niższego stopnia taryfy po potrąceniu przypadającej na ten stopień należyci.

6. Przy zastosowaniu Najwyższego postanowienia z dnia 11. stycznia 1860, w sprawie przeniesienia posiadłości włościańskich w Tyrolu i Przedarulanii, należy w celu zastosowania stopy należyci spadkowej zarachować posiadłości włościańskie nie z połową lecz z pełną ich wartością.

Pozycya 2. Należytość od darowizn.

Należytość od darowizn wynosi:

1. przy przysporzeniach w prostej linii pokrewieństwa i pomiędzy małżonkami, nadto przy przysporzeniach między narzeczonymi przez umowy małżeńskie 1·5 procent,
2. przy przysporzeniach na rzecz krewnych z linii bocznej do czwartego stopnia pokrewieństwa (§ 41. k. p. u. c.) 8 procent,
3. przy wszystkich innych przysporzeniach, z wyjątkiem wymienionych pod l. 4 15 procent,
4. przy przysporzeniach na rzecz tutejszokrajowych fundacyi na cele oświatowe, dobroczynne lub humanitarne 2 procent od czystej wartości przysporzonego majątku.

Uwagi do pozycyi 2. taryfy:

1. Darowizny rzeczy ruchomych są wolne od należytości, jeśli wartość podarowanej rzeczy nie przekracza kwoty 100 K; kilka następujących w ciągu roku kalendarzowego darowizn, tego samego darowującego na rzecz tego samego obdarowanego traktuje się przy zastosowaniu tego postanowienia jako darowizna jednolita.

2. Do darowizn na rzecz wymienionych w pozycyi taryfowej 75, lit. b), ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, związków autonomicznych i innych osób mają zastosowanie wydane tam przepisy.

Uwagi do pozycyi 1 i 2 taryfy:

1. Gdy przenosi się prawo własności rzeczy nieruchomości z powodu śmierci lub przez darowiznę między żyjącymi, należy oprócz należytości spadkowej lub od darowizny płacić także należytość od nieruchomości (ustawa z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74; §§ 39. i 40. tego rozporządzenia cesarskiego).

2. Wymiar należytości spadkowych i od darowizn oraz wymienionych w uwadze 1 należytości od nieruchomości ma nastąpić w stopniach wartości po 40 K; każdą resztę poniżej 40 K, wynoszącą 2 K lub więcej, przyjmuje się za pełną, zaś resztę poniżej 2 K pozostawia się nie uwzględnioną.

3. Przy zastosowaniu postanowień pozycyi 1 i 2 i innych przepisów tego rozporządzenia cesarskiego urodzenie ślubne lub nieślubne nie stanowi różnicy. Przy przypadnięciach i darowiznach na rzecz małżonka stopy, ustanowione pod l. 1 pozycyi 1 i l. 1 pozycyi 2 oraz postanowienia § 13. mają zastosowanie tylko do małżonków, którzy w czasie nastania obowiązku należytości nie byli rozwiedzeni ani separowani.

4. Wymiar należytości według l. 1 pozycyi 1 i według l. 1 pozycyi 2 ma zastosowanie także do spadków i darowizn przysposobicieli na rzecz przysposobieńców lub ich potomstwa, ojczyma lub macochy na rzecz pasierbów lub ich potomstwa, dalej rodziców na rzecz osób, zawierających małżeństwo z ich potomstwem, lub osób, które już z niem małżeństwo zawarły, jednakowoż nie do przypadnięć i darowizn na rzecz przysposobicieli, ojczyma lub macochy lub teściów wzgl. świekrów.

5. Przypadnięcia i darowizny na rzecz rodzeństwa lub siostrzeńców albo siostrzenice małżonka spadkodawcy (darowującego) podlegają należytości według l. 2 pozycyi 1 lub l. 2 pozycyi 2.

6. Zapisy i darowizny na rzecz związków autonomicznych, o ile przysporzenie jest przeznaczone na wymienione pod l. 4 pozycyi 1 i l. 4 pozycyi 2 cele, należy co do obowiązku należytości uważać na równi z przypadnięciami lub darowiznami na rzecz służących tym celom fundacyi, o ile nie rozchodzi się o darowizny, którym według tego rozporządzenia cesarskiego przysługuje uwolnienie od należytości. To samo odnosi się do zapisów i darowizn na rzecz związków, towarzystw i zakładów, których majątek jest według ich statutów przeznaczony wyłącznie i trwale na wymienione cele, nadto do nieodpłatnych przysporzeń na rzecz ubogich.

7. Pod celami dobroczynnymi lub humanitarnymi w myśl l. 4 pozycyi 1, l. 4 pozycyi 2 i § 30., ustęp 2, należy rozumieć dążenia skierowane ku dobru powszechnemu, a mające na celu złagodzenie lub zapobieżenie biedzie (ubóstwu, niedostatkowi) ograniczonych pod względem przestrzeni lub innymi cechami kół ludności lub wychodzące na korzyść powszechną uczynki miłości

bliżniego. Bliższe zarządzenia co do sposobu, w jaki ma się stwierdzić istnienie warunków dla zastosowania l. 4 pozycyi 1 i l. 4 pozycyi 2, wyda się w drodze rozporządzenia. Pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia upoważnia się władzę skarbową, by fundacye i przysporzenia na wybitne, powszechne cele chociażby nie przeznaczone na naukę, dobroczynność lub humanitarność, uważała co do zastosowania tych postanowień i uwagi 6 na równi z oznaczonymi pod l. 4 pozycya 1 i l. 4 pozycya 2 fundacyami i przysporzeniami.

8. Upoważnia się władzę skarbową pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia do zarządzenia, by nieodpłatne przysporzenia na rzecz fundacyi zagranicznych oznaczonego pod l. 4 pozycyi 1 i l. 4 pozycyi 2 rodzaju, były co do zastosowania przewidzianych tam stóp należnościowych przy analogicznem zastosowaniu uwag 6 i 7 uważane na równi z nieodpłatnymi przysporzeniami na rzecz tutejszokrajowych fundacyi tego rodzaju.

9. Postanowienia artykułu 4 ustawy z dnia 13. kwietnia 1909, Dz. u. p. Nr. 58, co do ulg należnościowych dla austriackiego towarzystwa Czerwonego Krzyża, oraz §§ 1. i 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. października 1914, Dz. u. p. Nr. 315, co do ulg należnościowych dla przysporzeń na cele opieki wojennej, pozostają nienaruszone.

279.**Rozporządzenie cesarskie z dnia
15. września 1915****o należnościach sądowych.**

Na podstawie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.**Przedmiot należności i warunki obowiązku
opłaty należności.****§ 1.****Przedmiot należności.**

(1) Należnościom ustanowionym w załączonej, stanowiącej część składową tego cesarskiego rozporządzenia taryfie, podlegają wymienione tam pisma, czynności urzędowe i dokumenty

A. w postępowaniu spornem:

1. przed zwykłymi sądami cywilnymi;
2. przed sądami przemysłowymi;
3. przed sądami rozjemczymi, o ile co do postępowania przed tymi sądami nie istnieje na mocy osobnych ustawowych przepisów uwolnienie od należności;

4. przed sędziami rozjemczymi, mianowanymi dla rozstrzygnięcia jakiegoś sporu prawnego;

B. w postępowaniu egzekucyjnym (łącznie z egzekucją na zabezpieczenie);

C. w postępowaniu konkursowym i ugodowym;

D. w sądowym postępowaniu niespornem i

E. w postępowaniu karnem przed zwykłymi sądami, o ile ono toczy się na skutek prywatnego doniesienia karnego.

(2) O ile w tem cesarskiem rozporządzeniu jest mowa o należnościach sądowych bez bliższego ich oznaczenia, to należy przez nie rozumieć wszystkie w taryfie uregulowane należności. Postanowienia tego cesarskiego rozporządzenia odnoszą się, o ile w niem nic innego nie postanowiono, do wszystkich rodzajów postępowania i sądów, wymienionych w pierwszym ustępie, nie wyłączając wymienionych w ustępie pierwszym lit. A, l. 3 i 4, sądów i sędziów rozjemczych.

(3) O ile w tem cesarskiem rozporządzeniu czyni się różnicę między sądami pierwszej lub wyższej instancji, należy trybunały I. instancji,

o ile orzekają jako sądy odwoławcze lub rekursovc, traktować na równi z sądami II. instancji-

(4) O ile idzie o zastosowanie tego cesarskiego rozporządzenia mają być sądy przemysłowe (ustawa z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218) uważane na równi z zwyczajnymi sądami cywilnymi.

(5) W postępowaniu przed sądem rozjemczym (ustęp 1., lit. A, l. 3 i 4) podania, protokoły, załączniki i wystawione przez sąd rozjemczy (sędziego polubownego) odpisy nie podlegają należnościom, ustanowionym w taryfie.

§ 2.**Warunki obowiązku opłaty należności.**

Prawo skarbu państwa do należności uzasadnia:

1. przy podaniach i załącznikach, ich wniesienie;
2. przy odpisach sądowych, przy duplikatach sądowych wygotowań, nadto przy protokołach, z wyjątkiem, podanym pod l. 3, rozpoczęcie spisania;
3. przy protokołach z rozpraw i postępowania dowodowego w procesie cywilnym, oraz z ubezpieczeń dowodów (pozycja taryfowa 2, lit. c), nadto przy protokołach z rozpraw w postępowaniu karnem (pozycja taryfowa 32, lit. b) rozpoczęcie rozprawy (postępowania dowodowego, ubezpieczenia dowodu);
4. przy rozstrzygnięciach sądowych (wyrokach, orzeczeniach, uchwałach, rezolucjach), ich ogłoszenie, jeżeli zaś to ostatnie nie następuje, ich oddanie do wygotowania lub podpisanie uwagi, zastępującej wyrok (§ 418., ustęp 1., procedury cywilnej); obowiązek należności od decyzji sądowych nie zależy od tego, czy urosły one w moc prawną;

5. przy innych, jak wymienione pod l. 2 do 4 czynnościach urzędowych, ich podjęcie;

6. przy rozstrzygnięciach sędziów rozjemczych i polubownych, ich ogłoszenie, gdy zaś to ostatnie nie następuje, ich oddanie do wygotowania, lub, o ile do ważności rozstrzygnięć jest w myśl ustawy wymagane ich podpisanie, podpisanie oryginału lub pisemnego wygotowania decyzji przez sędziego rozjemczego lub członków sądu polubownego; obowiązek należności rozstrzygnięć sędziów polubownych nie jest zależna od urosnięcia ich w moc prawną;

7. przy ugodach sądowych, ich zawarcie;

8. co do należności ryczałtowych, przewidzianych w pozycjach taryfowych 15, 25, 26, 27 i 28:

- a) przy konkursie, jego otwarciu;
- b) przy postępowaniu ugodowym, sądowe potwierdzenie ugody;
- c) przy postępowaniu spadkowym, pierwsza sądowa czynność urzędowa;
- d) za pieczę w sprawach opiekuńczych i kurateryalnych, rozpoczęcie czynności przez władzę opiekuńczą;
- e) za pieczę nad przechowanymi sądownie masami użytkowymi, z rozpoczęciem przechowania, a za pieczę nad masami substytucyjnymi, rozpoczęcie pieczy sądowej;
- f) za pieczę nad powiernictwami, ustanowienie powiernictwa.

Ogólne przepisy o podaniach i załącznikach.

§ 3.

Ponowne wniesienie podań.

(1) Gdy ponownie wniesiono podlegające obowiązki należności podanie, które zostało stronie przez sąd bez rzeczowego załatwienia zwrócone, wówczas nie należy uiszczać za nie pełnej taryfowej należności od podania, lecz tylko zwykłą należność, ustanowioną za pierwszy arkusz (pozycja taryfowa 1, lit. a, pozycja taryfowa 9, lit. a, l. 3, pozycja taryfowa 16, lit. a, pozycja taryfowa 31, lit. c), bez względu na ilość arkuszy i wygotowań podania.

(2) Gdy poprzednio już wniesione podanie przedłożono ponownie jako załącznik nowego podania lub protokołu, wówczas obowiązki taryfowej należności od podań lub protokołu podlega tylko nowe podanie (protokół); natomiast nie trzeba uiszczać za wniesione ponownie podanie oznaczonej w poprzednim ustępie ponownej należności od podań.

§ 4.

Należność od załączników.

(1) Dokumenty i pisma, za które w myśl tutejszokrajowych przepisów o należnościach uiszczono należność stemplową, lub które są zaopatrzone urzędowym potwierdzeniem opłaconej bezpośrednio należności, podlegają ustanowionej w tem rozporządzeniu cesarskiem należności od załączników tylko o tyle, o ile należność ta przewyższa opłaconą już za pismo kwotę należności.

(2) Należność od załączników nie ulega przez to niżeniu, że na tym samym papierze sporządzono odpisy kilku oryginałów, nie stanowiących jednej całości.

Wymiar należności.

§ 5.

Zasady.

(1) Należności sądowe, które się ma opłacać procentowo od wartości, łącznie z należnościami ryczałtowymi, o ile nie należy ich w myśl postanowień, wydać się mających w drodze rozporządzenia (§ 7.) uiszczyć w znaczkach stemplowych, wymierzy z wyjątkami, oznaczonymi w § 26., ustępy 2 i 4, władza skarbowa.

(2) Należności sądowe, oznaczone procentowo od wartości, obliczy się w stopniach wartości, po 40 K; resztującą kwotę, o ile ona wynosi 2 K lub więcej, należy przyjąć za pełną, zaś mniejszej nie uwzględni się.

(3) Przewidziane w pozycjach taryfowych 25, 26, 27 i 28 należności ryczałtowe należy wymierzyć w ten sposób, że z kwoty wartości miarodajnej dla wymiaru, nie może po obliczeniu należności pozostać mniejsza kwota, niż ta, która zostaje z kwoty najwyższej najbliższego, niższego stopnia po potrąceniu przypadającej na niego należności.

(4) Gdy w celu wymierzenia należności trzeba stwierdzić wartość rzeczy nieruchomości i ruchomych, praw lub jednorazowych, albo powtarzających się świadczeń, należy przytem, o ile to rozporządzenie cesarskie nie przepisuje nic odmiennego, zastosować ogólne przepisy, obowiązujące dla oznaczenia wartości w celu wymiaru należności od czynności i dokumentów prawnych.

(5) Upoważnia się jednak Ministra skarbu do zezwolenia w godnych uwzględnienia wypadkach na prośbę obowiązanego do należności, by przy oznaczeniu wartości dzieł sztuki lub prac artystyczno-przemysłowych, bibliotek, manuskryptów i przedmiotów o znaczeniu naukowym, historycznym, pod względem historii sztuki i cywilizacji, o ile chodzi tu o rzeczy ruchome, zejść przy wymiarze należności sądowych poniżej wartości, którąby się miało przyjąć za podstawę wymiaru należności według przepisów ogólnych. Warunki, pod którymi to niższe oszacowanie jest dopuszczalne, będą ustanowione w drodze rozporządzenia.

(6) Wartości dla przeliczenia pieniędzy zagranicznych i tutejszokrajowych monet handlowych, jakie zastosować należy przy wymierzaniu należności, będą ustanowione w drodze rozporządzenia.

§ 6.

Obowiązek sądów zwyczajnych i sądów (sędziów) rozjemczych do czynienia doniesień.

(1) Sądy pierwszej instancji winny donosić władzy skarbowej o podlegających należności procentowej rozstrzygnięciach i ugodach sądowych przez przesłanie odpisu. Nie potrzeba zamieszczać w odpisie stanu faktycznego i powodów rozstrzygnięcia.

(2) Zgłoszenie to należy przy rozstrzygnięciach pierwszej instancji i przy ugodach sądowych skutecznie bez dającej się uniknąć zwłoki po nastaniu warunków obowiązku należności (§ 2), przy rozstrzygnięciach wyższych instancji po ich wpłynięciu do sądów pierwszej instancji.

(3) Gdy według § 2. nastaly warunki obowiązku opłaty należności od innych, jak wymienionych w pierwszym ustępie czynności urzędowych, podlegających procentowej należności sądowej, lub warunki żądania należności ryczałtowej, winien sąd donieść o tem władzy skarbowej i przesłać jej środki pomocnicze dla wymiaru potrzebne.

(4) Jeżeli sądowy protokół stanowi zarazem dokument prawny na podlegającą obowiązkowi należności czynność prawną, doniesie o tem sąd władzy skarbowej przez przesłanie odpisu lub wyciągu z protokołu lub przez przesłanie samego protokołu.

(5) Postanowienia ustępów 1 do 4 nie mają zastosowania, gdy należności sądowe ma się uiszczyć w znaczkach stemplowych.

(6) Rozstrzygnięcia sądów rozjemczych, o ile wartość przedmiotu sporu przekracza 400 koron (§ 17.), przesła sędzia rozjemczy (sąd rozjemczy) władzy skarbowej w wolnym od należności, uwierzytelnionym odpisie w ciągu ośmiu dni po nastaniu ich obowiązku należności (§ 2.). Nie potrzeba zamieszczać w odpisie stanu faktycznego i powodów rozstrzygnięcia.

(7) Sędzia rozjemczy (sąd rozjemczy) winien — bez ujmy dla ciężącego według §§ 43. i 44., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, na stronach i ich pełnomocnikach obowiązku donoszenia — donieść władzy skarbowej o zawartych przez niego ugodach i innych czynnościach prawnych w ciągu ośmiu dni po ich zawarciu, przez przesłanie odpisu.

(8) Obowiązek donoszenia ciąży w wypadkach ustępów 6. i 7. na kilku sędziach rozjemczych (członkach sądu rozjemczego) do niepodzielnej ręki, gdy zaś jest ustanowiony przewodniczący, na tym ostatnim.

Opłacanie należności.

§ 7.

Sposób i czas opłacania należności.

(1) Zarządzenia co do sposobu i czasu opłacania przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskim należności, będą, o ile to rozporządzenie cesarskie nie zawiera w tym kierunku żadnych przepisów, wydane w drodze rozporządzenia.

(2) W szczególności upoważnia się rząd do zmienienia w drodze rozporządzenia, istniejących przepisów o używaniu i unieważnianiu znaczków stemplowych co do przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskim należności.

§ 8.

Obowiązek zapłaty.

(1) Do zapłacenia należności są obowiązane następujące osoby:

1. Przy podaniach i ich odpisach, nadto przy załącznikach, ten, kto je wnosi;

2. przy wymienionych w pozycyi taryfowej 2, lit. c, protokołach, strony;

3. przy innych protokołach, gdy zastępują one podanie, strona wnosząca, w innych wypadkach ten, kto swym wnioskiem spowodował czynność urzędową, o której protokół spisano, a przy protokołach, spisanych z urzędu ten, kto spowodował postępowanie, w którym protokół spisano, lub ten, w którego interesie postępowanie się toczy;

4. przy duplikatach wygotowań sądowych i przy odpisach sądowych ten, kto o nie prosi lub kto stawia wniosek, którego należyte załatwienie wymaga ich wygotowania;

5. przy innych, jak wymienionych w l. 2 do 4 czynnościach urzędowych, o ile nie postanowiono czego innego dla poszczególnych sposobów postępowania w rozdziałach II., III., IV. i V. tego rozporządzenia cesarskiego, ten, kto wnosi na przedsięwzięcie czynności urzędowej lub ją powoduje, lub ten, w którego interesie ją przedsięwzięto;

6. przy sądowych lub zawartych przed sądem rozjemczym (sędzią rozjemczym) ugodach strony, zawierające ugodę.

(2) Dla obowiązku strony do opłaty nie stanowi to różnicy, czy ona sama podejmuje czynność, uzasadniającą obowiązek opłaty, lub przez pełnomocnika, nadto czy jest sama obecna przy rozprawie lub zastąpiona przez pełnomocnika.

(3) Gdy stronę w postępowaniu sądowym zastępuje sprawujący jej interesy bez zlecenia,

obowiązany jest do uiszczenia należności ten ostatni, bez naruszenia przysługującego mu ewentualnie przeciw stronie prawa regresu. Postanowienie to ma odpowiednie zastosowanie wówczas, gdy czynności jednej strony wywierają według przepisów o postępowaniu sądowym skutki prawne także dla drugiej strony (§ 14. ustawy o postępowaniu sądowo-cywilnym).

(4) Gdy dwie lub kilka stron jest obowiązanych do opłacenia jednej i tej samej kwoty należności, przypadającej według tego rozporządzenia cesarskiego, są one obowiązane do opłaty do niepodzielnej ręki.

§ 9.

Odowiedzialność za opłatę należności.

Za opłatę należności odpowiadają do niepodzielnej ręki między sobą i wraz z osobami, obowiązanymi do opłaty według § 8.:

1. Pełnomocnicy stron, obowiązanych do opłacenia należności, co do należności od wymienionych w § 8., wniesionych przez nich pism lub spowodowanych przez nich wygotowań sądowych i czynności urzędowych; nadto strony, oznaczone w § 8., ustęp przedostatni, zastąpione przez sprawującego interesy bez zlecenia lub przez inną stronę, co do należności, spowodowanych przez wystąpienie tych osób, o ile one wyraźnie lub milcząco te czynności zatwierdzą lub uzyskały z nich korzyść. Odowiedzialność ta nie rozciąga się na należności ryczałtowe.

2. Wszystkie strony lub ich pełnomocnicy, biorący udział w rozprawie, o której spisuje się protokół, bez różnicy, czy zaopatrują one protokół swym podpisem lub nie, co do należności od protokołu, o ile nie są one już obowiązane do płacenia według § 8.

3. Adwokaci, notaryusze i inni pełnomocnicy, także pominięwszy wypadek, wymieniony w L. 1, co do należności od sporządzonych przy ich współdziałaniu pism, dokumentów i ich załączników.

4. Sędzia rozjemczy i wszyscy członkowie sądu rozjemczego co do należności od zawartych w postępowaniu przed nim ugód i innych czynności prawnych.

5. Z wyjątkiem funkcjonaryuszy zwyczajnego sądu każdy, kto ponosi winę lub uczestniczy w uszczupleniu skarbu państwa, dotyczącem należności sądowych, bez różnicy, czy popadł pod karę lub nie, co do tej kwoty należności sądowych, o którą skarb państwa ukrócił, lub o którą ukrócenia usiłował.

6. Z wyjątkiem funkcjonaryuszy zwyczajnego sądu każdy, kto zaniedba wypełnić nałożony nań tem rozporządzeniem cesarskiem lub innymi przepisami ustaw o należnościach obowiązek zgłoszenia, co do należności, której obowiązek zgłoszenia dotyczy.

Uwolnienie od należności; prenotacja należności.

§ 10.

Uwolnienie od należności na podstawie prawa ubogich.

(1) Osobom, którym przyznano prawo ubogich, przysługuje uwolnienie od należności sądowych w postępowaniu w sprawach spornych i niespornych przed zwyczajnymi sądami, w postępowaniu egzekucyjnym, konkursowem i wyrównawczem, nadto w postępowaniu przed sędzią rozjemczym. Uwolnienie nie rozciąga się na należności ryczałtowe.

(2) Do tego uwolnienia od należności mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 63. do 73. procedury cywilnej także poza procesem cywilnym we wszystkich, oznaczonych w poprzednim ustępie sposobach postępowania. Postępowanie dla uzyskania prawa ubogich dla sporu prawnego, który ma być rozstrzygnięty przed sędzią (sądem) rozjemczym, będzie przepisane w drodze rozporządzenia.

(3) Uwolnienie od należności na podstawie prawa ubogich obejmuje także należności, które przypadają z powodu sądowego użytku dokumentów (§ 13.) stałe i skalowe należności od przedsięwziętych w postępowaniu sądowym czynności prawnych i wystawionych dokumentów prawnych, należności, jakie się ma uiszczać według § 19., oraz wymienione w § 18. należności wpisowe od adnotacyi w księgach gruntowych zarządu przymusowego i wdrożenia postępowania licytacyjnego (§§ 98. i 134. ordynacyi egzekucyjnej); uwolnienie od należności nie rozciąga się natomiast na należności od innych wpisów hipotecznych.

(4) Gdy przyznano prawo ubogich, wówczas uwolnienie od należności wchodzi w życie w tym dniu, w którym przedłożono sądowi świadectwo, wymienione w § 65. ustawy o postępowaniu cywilnym i rozciąga się na te pisma, wygotowania, czynności urzędowe, czynności i dokumenty prawne, co do których urosłoby skarbowi państwa w tym lub późniejszym dniu prawo do należności w myśl § 2. lub w myśl ogólnych przepisów o należnościach.

(5) Postanowienia pierwszego i czwartego ustępu, nadto §§ 63., 65., 68., 69., 71., 72., ustęp 1. i 2., dalej 73., ustęp 1., procedury cywilnej mają analogiczne zastosowanie do uwol-

nienia od należności sądowych w postępowaniu karnem z powodu oskarżenia prywatnego. Bliższe przepisy o tem zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

§ 11.

Osobiste uwolnienie od należności z innych powodów; prenotacja należności.

(1) Osobiste uwolnienie od należności, oparte na innych przepisach prawnych, w szczególności na postanowieniach pozycyi taryfowej 75 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, pozostaje nienaruszone, o ile to rozporządzenie cesarskie czego innego w tym względzie nie zarządza.

(2) Zarządcy masy konkursowej i wydziałowi wierzycieli przysługuje co do wszystkich pism i czynności prawnych, dotyczących masy konkursowej, uwolnienie osobiste od należności o tyle, o ile nie rozchodzi się o spory prawne, przy których masa konkursowa występuje jako powódka. Uwolnienie to nie rozciąga się na należności od ugód sądowych i od innych czynności prawnych, nadto na należność ryczałtową, którą się ma uiścić według pozycyi taryfowej 15.

(3) Zarządcy ugodowemu i radzie wierzycieli przysługuje osobiste uwolnienie od należności co do wszystkich pism i czynności prawnych, które dotyczą postępowania ugodowego. Uwolnienie to nie rozciąga się na należności od ugód sądowych i od innych czynności prawnych, nadto na należności od sporów prawnych, toczących się w związku z postępowaniem ugodowym.

(4) Prenotacja należności następuje, gdy w sądowym postępowaniu ustanawia się kuratora dla nieznanomych osób lub dla osób o nieznanym miejscu pobytu, chyba, że jest znany majątek zastąpionego przez kuratora, na który można wejść, albo, że trzecia osoba jest obowiązana do ponoszenia kosztów kurateli.

(5) Prenotacja kończy się, skoro tylko ustanie jej przyczyna. W tym wypadku prenotowane należności uiści strona zastąpiona przez kuratora, o ile nie przysługuje jej prawo ubogich.

§ 12.

Wpływ osobistego uwolnienia od należności i ich prenotacji na inne uczestniczące w postępowaniu strony.

(1) Gdy w postępowaniu sądowym (§ 1., ustęp 1.) uczestniczą strony uwolnione osobiście od należności i obowiązane do ich zapłaty, wówczas należy co do należności sądowych przestrzegać

przepisów § 13., ustęp 1. i 2. i § 20. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Gdy w sprawie cywilno - procesowej lub egzekucyjnej nakłada się na stronę, obowiązującą do należności zwrot kosztów stronie, uwolnionej osobiście od należności, ma ta pierwsza płacić — z wyłączeniem należności od rozstrzygnięcia, jaką się ma płacić procentowo od wartości przedmiotu sporu — także te należności sądowe, których płacenie obowiązywałoby stronę wolną od należności, gdyby jej nie przysługiwało uwolnienie. To samo obowiązuje w postępowaniu karnem, wdrożonem wskutek oskarżenia prywatnego, gdy oskarżycielowi prywatnemu lub obwinionemu przysługuje osobiste uwolnienie od należności, a druga strona, której to uwolnienie nie przysługuje, jest wskutek rozstrzygnięcia sądowego obowiązana do zwrotu kosztów postępowania karnego.

(3) Postanowienia ustępów 1. i 2. mają anaiogiczne zastosowanie, gdy w postępowaniu sądowym uczestniczą osoby, którym przysługuje prenotacja należności i osoby, które tego prawa nie mają.

§ 13.

Użytek sądowy z warunkowo wolnych od należności dokumentów.

(1) Za sądowy użytek z dokumentów, które są warunkowo wolne od należności lub podlegają warunkowo mniejszej należności, należy uważać to, gdy w postępowaniu sądowym, z wyjątkiem postępowania karnego i postępowania przed wymiennymi w § 1., ustęp 1., lit. A, l. 4, sędziami rozjemczymi, przedkłada się dokument zapomocą podania lub dołącza go do protokołu jako środek dowodowy. Użytek sądowy z odpisu, a choćby tylko z wyciągu, należy uważać na równi z użytkiem sądowym oryginału.

(2) Z powodu użytku sądowego uwolnionego warunkowo od należności przy wystawieniu lub uprzywilejowanego co do wymiaru należności dokumentu nie uiszczą się w postępowaniu sądowo-cywilnem i egzekucyjnem, jeśli wartość przedmiotu sporu nie przekracza 100 koron, oprócz zwykłych należności od załączników żadnej należności, jeśli zaś wartość przedmiotu sporu wynosi więcej jak 100 koron, do włącznie 1.000 koron, uiszczą się należność w kwocie 1 korony od każdego arkusza, jeśli jednak ta wartość przewyższa 1.000 koron, należność w kwocie 2 koron od każdego arkusza, natomiast w postępowaniu konkursowem, wyrównawczem i w postępowaniu niespornem należność w kwocie 2 koron od każdego arkusza, o ile według ogólnych przepisów

należnościowych nie przypada mniejsza należność. Należność uiszcza się tylko jednorazowo, choćby z dokumentu czyniło się kilka razy użytek.

(3) Wypełnić obowiązek zapłaty należności winien z reguły jeszcze przed użyciem sądowym ten, kto wnosi lub załącza dokument lub odwołuje się nań jako na środek dowodowy. Gdy jednak dokument bądź na wniosek prowadzącego dowód, bądź dlatego, iż strona powołuje się nań jako na środek dowodowy, sprowadza sam sąd, lub gdy go wniosek albo skutek skargi prowadzącego dowód na dostarcza inna osoba, nie zaś ten ostatni, wówczas prowadzący dowód, lub ten, kto spowodował sprowadzenie dokumentu przez powołanie się nań, ma zapłacić należność stemplową przy najbliższej, wyznaczonej dla ustnej rozprawy audyencji, o ile się na niej jawi; w przeciwnym razie należy spowodować ściągnięcie należności przez doniesienie sądu do władzy skarbowej.

II. Szczególne postanowienia o należnościach w postępowaniu sądowo-cywilnem i egzekucyjnem.

Oznaczenie wartości przedmiotu sporu.

§ 14.

Ogólne zasady.

(1) Przy oznaczeniu wartości przedmiotu sporu w celu wymierzenia należności należy z reguły (ustęp 2. i 3.) postępować według przepisów §§ 54. do 60. normy jurysdykcyjnej i to także wówczas, gdy podanie wartości przedmiotu sporu niema znaczenia dla właściwości sądu lub dla postępowania, jakie należy zastosować. W szczególności jest zawarte w skardze oznaczenie wartości przedmiotu sporu według §§ 56., ustęp 2., i 59. normy jurysdykcyjnej miarodajne także dla oznaczenia należności (§ 60., ustęp 4., normy jurysdykcyjnej).

(2) Gdy jednakże, z wyjątkiem wypadku § 60. normy jurysdykcyjnej, pozwany przed wyrokiem końcowym pierwszej instancji uzna przedsięwzięte w skardze oznaczenie wartości żądania skargi za zbyt wygórowane, wówczas rozstrzyga o tem sąd w analogicznem zastosowaniu § 60. normy jurysdykcyjnej zapomocą uchwały i oznacza miarodajną wartość. Oznaczenie to może z urzędu zmienić sąd, które je ustanowił, lub sąd wyższej instancji w ciągu postępowania. Rekurs przeciw uchwale nie jest dopuszczalny.

(3) Zarządzenia obydwu poprzednich ustępów podlegają następującym ograniczeniom:

1. Gdy z roszczeniem jest złączone inne, z niego wyprowadzone, wówczas wymiar należności stosuje się tylko do wartości pierwszego roszczenia; tej wartości niemożna jednak przyjąć nigdy w niższym wymiarze, jak wartość roszczenia wyprowadzanego;

2. gdy żąda się tylko części wierzytelności kapitałowej, wówczas nie bierze się za podstawę wymiaru należności łącznej kwoty niewyrównanej wierzytelności kapitałowej, lecz tylko zaskarżoną część;

3. jeżeli podnosi się roszczenie do nadwyżki, wypadającej z porównania wierzytelności, przysługujących stronom nawzajem względem siebie, wówczas dla wymiaru należności jest miarodajna kwota zaskarżonej nadwyżki;

4. wartości rzeczy nieruchomości i ruchomych, fizycznych i niezmystowych nie przyjmuje się w mniejszej kwocie od tej, która wypada według zasad ogólnych o wymiarze należności od czynności i dokumentów prawnych.

(4) W sporach o nieważność lub o zniesienie wyroku rozjemczego (§§ 595. i n. procedury cywilnej, artykuł XXIII. i XXV. ustawy wprowadzającej procedurę cywilną) jest — z ograniczeniem, wynikającym z § 16., ustęp 2., l. 5. — miarodajna dla wymierzenia należności wartość przedmiotu sporu, wyrokiem rozjemczym rozstrzygniętego.

(5) W postępowaniu egzekucyjnem należy dla ocenienia wysokości należności, przewidzianych w pozycjach taryfowych 1. do 5., dalej 6., lit. D, i w § 13., ustęp 2., uważać za wartość przedmiotu sporu kwotę egzekwowanego lub mającego być zabezpieczonem roszczenia. Przy egzekucyi na majątku ruchomym podlegają jednakże podania zobowiązane oraz ich załączniki i udzielone mu duplikaty sądowych wygotowań i odpisów we wszystkich wypadkach tylko należnościom, ustanowionym dla wartości nie większej, jak 100 koron. Przy wnioskach innych osób (na przykład zarządcy przymusowego, oferenta przy sprzedażach przymusowych itp.) bez różnicy, czy prowadzi się egzekucję na ruchomym lub nieruchomym majątku, winno się uiszczyć należności według wymiaru, przepisanego dla wartości ponad 100 koron do 1000 koron.

(6) Do oznaczenia wartości roszczenia, które ma być w postępowaniu egzekucyjnem wyegzekwowane lub zabezpieczone, należy zastosować analogicznie postanowienia ustępów 1. i 3. Gdy postępowanie egzekucyjne poprzedza postępowanie sądowo-cywilne, dotyczące tego samego roszczenia, wówczas ustanowiona w tem postępowaniu wartość przedmiotu sporu pozostaje miarodajną także

w postępowaniu egzekucyjnym dla oceny wartości mającego być egzekwowanem lub zabezpieczonym roszczenia. Gdy jednak postępowanie egzekucyjne dotyczy tylko jednej części pierwotnego przedmiotu sporu, wówczas miarodajną jest tylko wartość tej części.

(7) Postanowienia ustępów 5. i 6. obowiązują analogicznie także dla należności od oznaczonych w pozycji taryfowej 6., lit. E, b, rozstrzygnięć w drugiej lub trzeciej instancji, zapadłych wskutek środków prawnych przeciw pierwszej uchwale, powziętej na wniosek na dozwoleństwo egzekucji.

§ 15.

Oznaczenie wartości przedmiotu sporu w braku innych podstaw dla oceny wartości.

(1) Gdy na podstawie § 14. nie można wyznaczyć pewnej oznaczonej wartości pieniężnej przedmiotu sporu, należy jego wartość przyjąć w celu wymiarzenia należności w następujących kwotach:

1. Przy sądownym wypowiedzeniu (§§ 560. do 564. procedury cywilnej) najmu, gdy podany przez wypowiadającego termin wypowiedzenia nie przekracza jednego miesiąca, oraz w sporach prawnych, mających za przedmiot wyłącznie skuteczność takiego wypowiedzenia;

w sporach o służebność mieszkania i o wymowy (§ 49., l. 3., normy jurysdykcyjnej); i

w wymienionych w § 49., l. 6., normy jurysdykcyjnej sporach z umów o służbę i najem usług

w kwocie 100 koron;

2. w innych sporach, należących do właściwości sądów powiatowych, w kwocie 1.000 koron;

3. w sporach, należących do właściwości trybunałów pierwszej instancji, z wyjątkiem wymienionych pod l. 4. i 5., w kwocie 3.000 koron;

4. w sporach, należących do właściwości trybunałów pierwszej instancji, a dotyczących tylko ustanowienia kolejnego porządku wierzytelności w postępowaniu egzekucyjnym i w konkursie, w kwocie 1.000 koron, wreszcie

5. w wymienionych w § 50., l. 4. i 5., normy jurysdykcyjnej sporach o powiernictwa i lenna, w kwocie 10.000 koron.

(2) Jeżeli przynaglający wierzyciel nie poda miarodajnej według piątego ustępu § 14. w postępowaniu egzekucyjnym dla wysokości należności kwoty, ani też kwota ta nie jest w inny sposób ustanowiona, należy ją przyjąć w wysokości 1.000 koron.

§ 16.

Zmiany wartości w ciągu postępowania.

(1) Pierwotna wartość przedmiotu sporu pozostaje z reguły miarodajna dla należności od wszystkich aktów postępowania spornego.

(2) Od tego zachodzą, bez ujmy dla postanowienia § 14., ustęp 3., l. 4., następujące wyjątki:

1. Gdy sąd uzna w myśl § 60. normy jurysdykcyjnej lub § 14., ustęp 2., tego rozporządzenia cesarskiego podaną w skardze wartość przedmiotu sporu za zbyt wygórowaną, wówczas, począwszy od zawiadomienia stron o zawierającej to orzeczenie uchwale, należy przyjąć za podstawę wymiaru należności tylko ustanowioną mniejszą wartość; oznaczenie wartości przedmiotu sporu, przedsięwzięte według § 500. procedury cywilnej przez sąd apelacyjny jest dla wymiaru należności bez znaczenia;

2. jak długo łączy się kilka procesów w jedną rozprawę, jest dla wymiaru należności miarodajną tylko wartość przedmiotu sporu tego procesu, z którym inne zostały związane. Za rozstrzygnięcia sądowe, mające wspólnie kilka związanych procesów za przedmiot, należy jednak uiszczać należność w zliczonej razem sumie należności od rozstrzygnięć, obrachowanych osobno za każdy poszczególny rozstrzygnięty proces;

3. gdy rozprawę prowadzi się oddzielnie co do kilku podniesionych w tej samej skardze roszczeń, wówczas w każdej z rozdzielonych rozpraw jest na czas trwania rozdzielenia rozstrzygająca dla wymiaru należności tylko odpowiednia część wartości;

4. zmianę wartości przedmiotu sporu, która następuje wskutek zmiany skargi, przedsięwziętej przed zawisnięciem sporu, wskutek ograniczenia żądania skargi lub też częściowego załatwienia sporu przez wyrok częściowy, winno się przy wymiarze należności od aktów, następujących po zmianie wartości a o ile zmiana została spowodowana oświadczeniem strony, uwzględnić już od odnośnego pisma lub odnośnego protokołu. Podwyższenie wartości przedmiotu sporu wskutek zmiany skargi, dokonanej po zawisnięciu sporu lub wskutek wniosku na ustalenie, wniesionego przez powoda lub pozwanego, uwzględni się tylko przy wymiarze należności od rozstrzygnięcia;

5. jeżeli postępowanie wskutek środków prawnych lub wskutek skargi o wznowienie lub nieważność, dotyczy tylko części pierwotnego przedmiotu sporu, wówczas dla obliczenia należności w tem postępowaniu jest miarodajna tylko

wartość tej części. Przy wniesionych obustronnie środkach prawnych należy obliczyć należności oddzielnie stosownie do wniosków każdej z obu stron procesowych; tylko dla należności od protokołu i od rozstrzygnięcia, o ile załatwiane wspólnie środki prawne nie dotyczą jednej i tej samej części pierwotnego przedmiotu sporu, jest miarodajna suma wartości częściowych. Przy środkach prawnych, dotyczących tylko kosztów procesowych lub należności ubocznych pierwotnego przedmiotu sporu, albo wydanego w postępowaniu cywilnem zarządzenia karnego, zastosowuje się należności tylko do zaczepionej kwoty kosztów procesowych lub należności ubocznych, albo do orzeczonej kary, przyczem nałożony areszt liczy się w kwocie 10 koron za każdy dzień;

6. co do należności od wyroków częściowych i tych wyroków pośrednich, które nie dotyczą całego przedmiotu sporu, nadto dla wygotowań tych wyroków rozstrzyga — bez ujmy dla postanowień 3. uwagi do 6. pozycji taryfowej — wartość rozszczeń, o których odnośnym częściowym wyrokiem lub wyrokiem pośrednim rozstrzygnięto.

§ 17.

Rozstrzygnięcie sądów rozjemczych.

(1) Przy rozstrzygnięciach wymienionych w § 1., ustęp 1., lit. A, l. 3. i 4. sądów i sędziów rozjemczych (pozycja taryfowa 7.) należy ustanowić wartość przedmiotu sporu w celu wymierzenia należności przy analogicznem zastosowaniu przepisów § 14., ustęp 1. i 3.

(2) O ile nie da się obliczyć na tej podstawie wartości przedmiotu sporu, należy przyjąć tę wartość w kwocie 3.000 koron, chyba, że strony udowodnią mniejszą wartość.

Adnotacya w księgach gruntowych zarządu przymusowego i wdrożonego postępowania licytacyjnego.

§ 18.

(1) Adnotacya w księgach gruntowych zarządu przymusowego i wdrożonego postępowania licytacyjnego (§§ 98. i 134. ordynacyi egzekucyjnej), podlega połowie należności, którąby należało uiścić za wpis hipoteczny prawa zastawu na korzyść wierzyciela egzekwującego wierzyciela, jeśli nie istnieje już prawo zastawu na egzekwowanej lub na innej rzeczy nieruchomej na rzecz odnośnej wierzyciela egzekwującego wierzyciela i dokonano uiszczenia należności za wpis tego prawa albo uiszczenie to na podstawie ustawowego przepisu odpadło.

(2) Uiszczoną stosownie do powyższego przepisu należność wliczy się do należności za dodatkowy wpis prawa zastawu na rzecz tej samej wierzyciela, jeśli wniesiono prośbę o ten wpis prawa zastawu przed wykreśleniem odnośnej adnotacyi. Podobnie wliczy się należność, uiszczoną od adnotacyi oznaczonego w poprzednim ustępie rodzaju, do należności od późniejszej takiej adnotacyi, o której wpis na rzecz tej samej wierzyciela wniesiono prośbę pod wykreśleniem poprzedniej adnotacyi.

(3) Adnotacye tymczasowego zarządu zlicytowanej posiadłości (§§ 158. do 161. ordynacyi egzekucyjnej) oraz zarządu przymusowego, zarządzanej stosownie do § 201. ordynacyi egzekucyjnej w miejsce postępowania licytacyjnego, są wolne od należności.

Udowodnienie zapłaty należności od czynności prawnej.

§ 19.

(1) Jeśli rozstrzygnięcie sądowe lub ugoda sądowa opiera się bezpośrednio lub pośrednio na podlegającej obowiązzkowi należności czynności prawnej, to władza skarbowa może żądać od każdej ze stron, o ile uczestniczyła ona w zawarciu czynności prawnej, dowodu, że uiszczono przepisaną należność od czynności prawnej.

(2) W razie, jeśli takiego dowodu nie dostarczono, jest ten, który ma obowiązek dostarczenia dowodu, obowiązany do uiszczenia należności, niezależnie od tego, że ponosi on ujemne skutki stwierdzonego ewentualnie przekroczenia ustawy.

(3) Postanowienia ustępów 1. i 2. mają analogiczne zastosowanie w postępowaniu przed sędzią rozjemczym.

(4) Gdy załatwiono spór prawny rozstrzygnięciem sędziego rozjemczego, to obowiązkiem uiszczenia należności od czynności prawnej zachodzi także wówczas, gdy czynność prawna podlegała należności tylko w razie wystawienia dokumentu a tego ostatniego nie wystawiono; w tym wypadku rozstrzygnięcie czynności prawnej przez sędziego rozjemczego podlega prócz należności od rozstrzygnięcia także należności, wyznaczonej od dokumentu dla odnośnej czynności prawnej. Uiszczenie oznaczonej w tym ustępie należności od czynności prawnej odpada, jeśli kwota, służąca za podstawę wymiaru należności od czynności prawnej nie przekracza 1.000 koron.

Obowiązek zapłaty i odpowiedzialność za należitości od rozstrzygnięć sądów cywilnych i sędziów rozjemczych.

§ 20.

Obowiązek zapłaty co do należitości rozstrzygnięć sędziów rozjemczych.

(1) Do uiszczenia należitości od rozstrzygnięć sądów cywilnych są obowiązane:

I. Od wyroków i uchwał sądowych oznaczonego w pozycji taryfowej 6., lit. *A* i *B*, rodzaju:

1. gdy rozstrzygnięcie podlega stałej należitości, obydwie strony;

2. gdy należitość od rozstrzygnięcia ma się uiszczyć w procentach od wartości przedmiotu sporu:

a) o ile nie wydano orzeczenia co do kosztów, lub sąd uznał koszty za wzajemnie zniesione, obydwie strony po połowie;

b) w innych wypadkach obydwie strony w stosunku, w jakim zasądzone je na ponoszenie kosztów procesowych, przyczem ewentualne orzeczenie sądu co do ponoszenia należitości od rozstrzygnięcia nie wchodzi w rachubę, zaś koszty procesowe obydwu stron należy przyjąć w równej wysokości; jeśli jednak sąd na podstawie § 43., ustęp 2., procedury cywilnej w procesie o wierzytelność pieniężną nakłada na jedną stronę zwrot wszystkich kosztów procesowych, chociaż przeciwnik wygrywa mniej niż cztery piąte części swego roszczenia, ma każda strona uiszczyć tę część należitości od rozstrzygnięcia, która odpowiada kwocie, jaką strona przegrywa. Gdy sąd przyznał jednej stronie pewną kwotę kosztów bez podania liczby stosunkowej, należy w razie wątpliwości przyjąć, że przeciwnik został zasądzony na zwrot wszystkich kosztów.

Zawarte w uchylonym rozstrzygnięciu orzeczenie pozostaje miarodajne dla zastosowania postanowień lit. *a*) i *b*) aż do zapadnięcia nowego orzeczenia. W razie, jeśli wyższa instancja zmieni orzeczenie, jest jej orzeczenie miarodajne także dla obowiązku zapłaty należitości od rozstrzygnięcia niższej instancji. O ile sąd wyniknie zmiana pierwotnego rozdzielenia należitości, przeprowadza się tę zmianę z urzędu.

II. Od nakazów zapłaty w postępowaniu upominawczem (pozycja taryfowa 6., lit. *C*) obydwie strony.

III. Od uchwał w postępowaniu egzekucyjnym (pozycja taryfowa 6., lit. *D*) egzekwujący wierzyciel (wnioskodawca).

(2) Poprzednie postanowienia obowiązują także dla rozstrzygnięć w drugiej lub trzeciej instancji (pozycja taryfowa 6., lit. *E*).

§ 21.

Obowiązek zapłaty należitości od rozstrzygnięć sędziów rozjemczych.

Do płacenia należitości od rozstrzygnięć sędziów rozjemczych (§ 17.) są obowiązane:

1. Jeśli rozstrzygnięcie podlega stałej należitości, obydwie strony;

2. jeśli rozstrzygnięcie podlega należitości procentowej a jedna strona zupełnie wygrywa, strona przeciwna; w innych wypadkach każda strona po połowie, bez ujmy dla prawa regresu, przysługującego jednej stronie przeciw drugiej na podstawie orzeczenia sądu (sędziego) rozjemczego o ponoszeniu należitości od rozstrzygnięcia.

§ 22.

Odpowiedzialność za zapłatę należitości od rozstrzygnięć sędziów rozjemczych.

Za zapłatę należitości od rozstrzygnięć sędziego rozjemczych łącznie z należitością od czynności prawnych (§ 19., ustępy 3. i 4.) odpowiadają do niepodzielnej ręki między sobą i wraz z bezpośrednio obowiązany do zapłaty (§ 21)

a) gdy należitość od rozstrzygnięć sędziów rozjemczych ma się uiszczyć w znaczkach stemplowych, sędzia rozjemczy i wszyscy członkowie sądu rozjemczego;

b) gdy rozstrzygnięcie miało być zgłoszone do wymiaru należitości, lecz tego nie dokonano, osoby, obowiązane według § 6., ustęp 7. i 8. do zgłoszenia.

III. Szczególne postanowienia o należitościach w postępowaniu konkursowym i ugodowym.

Podania wierzycieli w postępowaniu konkursowym i ugodowym.

§ 23.

(1) Dla wysokości należitości od wymienionych w pozycji taryfowej 9., lit. *a*, l. 1., i lit. *b*, podań w postępowaniu konkursowym i wyrównawczem oraz od ich załączników, nadto od

zastępujących takie podania protokołów, jest miarodajna kwota wierzytelności, jaką wierzyciel ma zgłosić lub jaką zgłosił do konkursu lub w postępowaniu wyrównawczem, zaś przy zgłoszeniu roszczeń na zabezpieczenie wierzytelności, kwota wierzytelności, która ma być zabezpieczona. Przy ustaleniu tych kwot należy zastosować analogicznie postanowienia § 54., ustęp 2., i § 58., ustęp 1., normy jurysdykcyjnej. Wierzytelności warunkowe należy traktować jak bezwarunkowe.

(2) Gdy wierzyciel zgłosi kilka wierzytelności do konkursu lub w postępowaniu wyrównawczem, wówczas należność oblicza się stosownie do sumy tych wierzytelności.

(3) Gdy wierzyciel obniżył później zgłoszoną wierzytelność, wówczas należność od dotyczącego tego obniżenia podania oraz od podań wymienionego w pozycji taryfowej 9., lit. a, l. 1., rodzaju, które wierzyciel jeszcze później wniesie, nadto od załączników takich podań i zastępujących te podania protokołów oblicza się stosownie do wysokości obniżonej kwoty wierzytelności.

Należność ryczałtowa za postępowanie konkursowe i ugodowe.

§ 24.

Ustalenie podstawy obliczenia.

(1) Gdy konkurs kończy się rozdzieleniem lub ugodą przymusową (pozycja taryfowa 15., lit. a, l. 1.), wówczas należy ustalić podstawę dla obliczenia należności ryczałtowej w ten sposób, że zlicza się razem kwoty, użyte lub rozporządzalne dla pokrycia kosztów postępowania konkursowego (§ 46., l. 1., ordynacji konkursowej) i wierzytelności konkursowych (§§ 50. do 53. ordynacji konkursowej). Kwoty, przypadające uprawnionym do wyłączenia (§ 48. ordynacji konkursowej), należy wliczyć do podstawy obliczenia należności ryczałtowych tylko w takiej kwocie częściowej, jaka przypada tym uprawnionym w ich charakterze wierzycieli konkursowych.

(2) Gdy konkurs kończy się dla braku większości wierzycieli konkursowych lub za zgodą wierzycieli (pozycja taryfowa 15., lit. a, l. 2.), uiszcza się należność ryczałtową według wartości sprzedażnej, jaką masa konkursowa posiada w dniu zakończenia konkursu. Wartość sprzedażną oznacza się w ten sposób, że zlicza się razem uzyskaną lub uzyskalną cenę kupna należących do masy konkursowej, a nie stanowiących gotówki przedmiotów majątkowych oraz należących do masy konkursowej majątek w gotówce, zaś od tej sumy odlicza wierzytelności uprawnionych do wyłączenia

(§ 48. ordynacji konkursowej), o ile one znajdują pokrycie na rzeczach, stanowiących przedmiot prawa wyłączenia.

(3) Podstawę dla obliczenia należności ryczałtowej od zatwierdzonej sądownie ugody (pozycja taryfowa 15., lit. b) należy obliczyć przez zliczenie kwot użytych lub rozporządzalnych dla zaspokojenia wierzycieli (§ 46., ustęp 2. i 3., ordynacji ugodowej). Kwoty, przypadające uprawnionym do wyłączenia (§ 46., ustęp 1., ordynacji wyrównawczej) wlicza się do podstawy obrachowania należności ryczałtowej tylko w tej częściowej kwocie, która tym uprawnionym nie przypada w charakterze uprawnionych do wyłączenia.

§ 25.

Obowiązek zapłaty i odpowiedzialność.

(1) W wypadkach, wymienionych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 1., jest zarządca masy obowiązany zapłacić należności ryczałtową z masy konkursowej. W wypadkach, przewidzianych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 2., obowiązek zapłaty należności ryczałtowej ciąży na dłużniku upadłym, zaś w wypadkach pozycji taryfowej 15., lit. b. na dłużniku.

(2) Za zapłatę należności ryczałtowej w postępowaniu konkursem odpowiadają do niepodzielnej ręki wraz z obowiązującymi do zapłaty według pierwszego ustępu:

1. W wypadkach, przewidzianych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 1., po ukończeniu konkursu dłużnik upadły;

2. w wypadku ugody przymusowej osoby, które przyjęły odpowiedzialność za zobowiązania upadłego dłużnika;

3. we wszystkich wypadkach po ukończeniu konkursu zarządca masy, gdy na nim ciąży wina lub współwina w ukróceniu dochodów skarbowych o należność ryczałtową (§ 82. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

(3) Za zapłacenie należności ryczałtowej od postępowania ugodowego odpowiadają do niepodzielnej ręki z obowiązującymi do zapłaty według pierwszego ustępu osoby, które przyjęły w ugodzie odpowiedzialność za zobowiązania dłużnika.

§ 26.

Zapłata należności ryczałtowej.

(1) Należność ryczałtową w postępowaniu konkursem uważa się za wierzytelność masy (§ 46. ordynacji konkursowej).

(2) Gdy konkurs kończy się w sposób, przewidziany w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 1., wówczas zarządca masy winien uiszczyć bezpośrednio należność ryczałtową przed ukończeniem konkursu

bez urzędowego wymiaru. Komisarz konkursowy winien przed uiszczeniem należności zbadać i ewentualnie sprostować podstawę obliczenia należności ryczałtowej; gdy nasunie mu się wątpliwość, czy obliczenie należności jest słuszne, może on wezwać zarządcę masy do udzielenia stosownego zabezpieczenia dla nadwyżki należności ryczałtowej, jaką się ma ewentualnie dopłacić. Zarządca masy i dłużnik upadły mają obowiązek dostarczenia władzy skarbowej środków pomocniczych, potrzebnych do zbadania zgodnego z przepisami zapłacenia należności.

(3) W wypadkach przewidzianych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 2., zarządca masy i upadły dłużnik są obowiązani do dostarczenia władzy skarbowej przed ukończeniem konkursu, środków pomocniczych, potrzebnych do stwierdzenia podstawy wymiaru i do wymierzenia należności ryczałtowej, nadto dać stosowne zabezpieczenie należności ryczałtowej, które to zabezpieczenie ustanowi komisarz konkursowy.

(4) Należność ryczałtowa od postępowania ugodowego należy do wierzytelności uprzywilejowanych (§ 23. ordynacji ugodowej). Należy ją uiszczyć bezpośrednio bez urzędowego wymiaru i jest ona płatna przy zatwierdzeniu ugody. Dłużnik i zarządca ugodowy są obowiązani do dostarczenia władzy skarbowej środków pomocniczych, potrzebnych do zbadania przepisanej zapłacenia należności.

Wyszły później na jaw majątek konkursowy.

§ 27.

Postanowienia o należnościach, przypadających w postępowaniu konkursowym, w szczególności także o należnościach ryczałtowych, należy zastosować analogicznie wówczas, gdy dopiero po ukończeniu konkursu okazał się majątek, należący do masy konkursowej (§ 138., ustęp 1. i 2., ordynacji konkursowej).

IV. Osobne postanowienia o należnościach w postępowaniu w sprawach niespornych.

Podania o wpis do ksiąg publicznych.

§ 28.

(1) Dla wysokości należności, jaką się ma uiszczyć według pozycji taryfowej 16., lit. c, gdy celem podania jest intabulacja lub prenotacja w księgach gruntowych dającego się oszacować prawa, jest miarodajna wartość tego prawa, jaką ustala się według ogólnych przepisów ustaw o należnościach.

(2) Wartość prawa zastawu należy uważać za równą kwocie wierzytelności bez wierzytelności ubocznych, dla której ustanowiono prawo zastawu. Wartość służebności użytkowania i używania należy ustalić według postanowień § 58. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Dobrowolne sądowe oszacowanie i obliczenie odszkodowania w wypadkach wywłaszczenia.

§ 29.

(1) Należność według pozycji taryfowej 22. należy wymierzyć od wypośredkowanej wartości szacunkowej (kwoty odszkodowania), bez odliczenia kosztów, połączonych z oszacowaniem lub wypośredkowaniem odszkodowania.

(2) Do zapłaty należności jest obowiązany przy oszacowaniach ten, kto postawił wniosek na nie, zaś przy wypośredkowaniu odszkodowania w wypadkach wywłaszczenia ten, na którego korzyść wywłaszczenie następuje; wywłaszczony odpowiada za uiszczenie należności do niepodzielnej ręki z obowiązującym do zapłaty.

Dobrowolna sądowa licytacja.

§ 30.

Należność według pozycji taryfowej 23. wymierza się od sumy, uzyskanej przez licytację bez odliczenia kosztów licytacji, a zapłacić ma ją właściciel zlicytowanej rzeczy. Nabywca na licytacji odpowiada za zapłacenie należności do niepodzielnej ręki z bezpośrednio obowiązującym do zapłaty.

Postępowanie spadkowe.

§ 31.

(1) Dla obliczenia przewidzianej w 25. pozycji taryfowej należności ryczałtowej jest miarodajna czysta wartość będącego przedmiotem postępowania majątku spadkowego, którą należy ustalić według stosunków dnia śmierci spadkodawcy.

(2) Spadkobiercy są obowiązani do przedłożenia sądowi wszystkich środków pomocniczych, potrzebnych do ustalenia wysokości czystej wartości spadku. Bliższe postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

(3) Należność ryczałtową oznacza się przez analogiczne zastosowanie postanowień o wymiarze należności spadkowych. Przyznanie spadku nie jest zawisłe od poprzedniego zapłacenia lub zabezpieczenia należności ryczałtowej.

(4) Do zapłacenia należności ryczałtowej są obowiązani do niepodzielnej ręki spadkobiercy.

Piecza sądowa w sprawach opiekuńczych i kuratelarnych.

§ 32.

Wykaz dochodów poruczonego pieczy.

(1) Zastępca prawny poruczonego pieczy jest obowiązany po upływie każdego roku kalendarzowego i po ukończeniu opieki lub kurateli do udzielenia sądowi opiekuńczemu lub kuratelarnemu w celu wymiaru należyci ryczałtowej według 26. pozycji taryfowej wykazu dochodów z majątku, należącego do poruczonego pieczy. Obowiązek ten ciąży także na tych zastępcach prawnych, którzy są według § 238. k. p. u. c. zwolnieni od składania rachunków.

(2) Gdy małoletni uzyskał pełnoletność po śmierci lub po usunięciu (§ 253. k. p. u. c.) prawnego zastępcy i gdy nie ustanowiono nowego prawnego zastępcy, jest on obowiązany do dostarczenia wymienionego w pierwszym ustępie wykazu za czas aż do uzyskania pełnoletności.

(3) Sąd opiekuńczy lub kuratelarny może obowiązany w myśl obydwu poprzednich ustępów do udzielenia wykazu zwolnić od tego obowiązku, o ile i jak długo sądowi jest wiadome, że dochody z majątku, należącego do poruczonego pieczy nie przekraczają bez odliczenia wydatków (§ 34.) rocznej kwoty 3.000 K.

§ 33.

Sporządzenie wykazów.

(1) W wykazie (§ 32.) należy uwidocznnić dochody z majątku każdego poruczonego pieczy osobno co do każdego źródła dochodu, nadto wydatki, które zaznacza się jako pozycje rozchodu.

(2) Bliższe postanowienia o treści i formie tego wykazu, o załącznikach, jakie należy dołączyć i o czasie jego wniesienia wyda się w drodze rozporządzenia.

(3) Gdy nie dostarczy się wykazu na czas lub w sposób przepisany, wówczas władza skarbowa może przedsięwziąć wymiar należyci ryczałtowej za odnośny przeciąg czasu na podstawie ostatniego wykazu, którego dostarczył zobowiązany.

§ 34.

Wymiar należyci ryczałtowej. Obowiązek zapłaty.

(1) Za dochody w myśl pozycji taryfowej 26. uważa się wszystkie dochody pieniężne lub o wartości pieniężnej z majątku ruchomego lub nieruchomości osoby pieczy poruczonej łącznie z docho-

dami z prowadzonego na jego rachunek przedsiębiorstwa przemysłowego.

(2) Co do obliczenia tych dochodów i wydatków, które się ma potrącić od dochodów w celu obliczenia czystej sumy dochodów, mają odpowiednie zastosowanie §§ 159. do 166. i 169. do 171. ustawy o podatkach osobistych.

(3) Do zapłacenia należyci ryczałtowej jest obowiązany poruczony pieczy.

Piecza nad przechowanymi sądownie masami użytkowymi i substytucyjnymi.

§ 35.

(1) Przewidzianą w pozycji taryfowej 27. należyci ryczałtową opłaca się od przechowanych sądownie mas użytkowych i za masy substytucyjne, nad którymi jest zawieszony nadzór sądowy.

(2) Użytkowca lub fiducjaryusz, o ile nie jest on poruczony pieczy, jest obowiązany do dostarczenia sądowi po upływie każdego roku kalendarzowego i po ukończeniu prawa użytkowania lub po zniesieniu wężła substytucyjnego oraz po ukończeniu sądowego przechowania lub nadzoru, wykazu swych dochodów z masy użytkowej lub substytucyjnej w celu obliczenia należyci ryczałtowej. Co do tych wykazów i co do wymierzenia należyci ryczałtowej mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 32., ustęp 3., nadto §§ 33. i 34., ustęp 1. i 2. Przy obliczeniu czystych dochodów masy użytkowej lub substytucyjnej (§ 34., ustęp 2.) odlicza się wydatki — o ile nie rozchodzi się o ciężary, ciążące wyłącznie na tej masie — tylko w tej kwocie częściowej, która wypada na masę użytkową lub substytucyjną według stosunku między dochodami masy użytkowej i substytucyjnej z jednej strony, a łącznymi dochodami użytkowcy lub fiducjaryusza z drugiej strony.

(3) Do uiszenia należyci ryczałtowej jest obowiązany użytkowca lub fiducjaryusz.

Sądowy nadzór nad powiernictwami.

§ 36.

Zeznanie.

(1) Każdy właściciel powiernictwa jest obowiązany do niepodzielnej ręki z kuratorem powiernictwa zeznać wobec sądu w celu wymiaru przewidzianej w pozycji taryfowej 28. należyci ryczałtowej wartość objętego wężłem powiernictwa majątku, osobno co do majątku ruchomego i nieruchomości i o ile majątek jest ruchomy,

z osobnem podaniem wartości przedmiotów majątkowych, wymienionych w uwadze 2. pozycji taryfowej 28., nadto z podaniem długów i ciężarów (§ 37.) jakiebym należało odliczyć.

(2) Zeznanie winno nastąpić z początkiem każdego dwudziestoletniego okresu wymiarowego; wartość części składowych majątku należy podać według stosunków pierwszego dnia odnośnego okresu wymiarowego. Bliższe postanowienia o formie i treści zeznania, o załącznikach, jakie się ma dołączyć i o czasie jego wniesienia wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 37.

Potrącenie długów i ciężarów.

Od wartości majątku ruchomego i nieruchomości należy odliczyć długi i ciężary. Długi i ciężary, które spoczywają zarówno na majątku powierniczym, podlegającym należności ryczałtowej, jak też i na majątku właściciela powiernictwa, wolnego od węzła powierniczego, lub na przedmiotach majątkowych, uwolnionych od należności ryczałtowej (2. uwaga do 28. pozycji taryfowej), odlicza się od wartości podlegających należności ryczałtowej przedmiotów majątkowych tylko w tej kwocie częściowej, która wypada na ten majątek według stosunku między wymienionymi masami majątkowymi; nie stanowi przytem różnicy, czy długi i ciężary są zapisane w księgach gruntowych. W podobny sposób rozdzieli się stosunkowo długi i ciężary na podlegający należności ryczałtowej ruchomy i nieruchomy majątek powierniczy.

§ 38.

Wymiar należności ryczałtowej. Obowiązek zapłaty. Odpowiedzialność.

(1) Należność ryczałtową wymierzy władza skarbową z góry za cały dwudziestoletni okres wymiarowy. Od początku drugiego okresu wymiarowego (§ 53., ustęp 2.), jak długo jeszcze nie przedsięwzięto wymierzenia, winno się zapłacić należność według wymiaru, dokonanego dla bezpośredniego poprzedzającego okresu wymiarowego.

(2) Jeśli węzeł powiernictwa zostanie w ciągu dwudziestoletniego okresu wymiarowego zniesiony lub jeśli zmieni się nieruchomy majątek powierniczy w ruchomy lub ruchomy na nieruchomy, lub wreszcie podlegający należności ryczałtowej majątek ruchomy zmieniony zostanie na taki, który jest według 2. uwagi 28. pozycji taryfowej od należności ryczałtowej uwolniony, lub też odwrotnie, to winno nastąpić odpowiednie sprostowanie wymiaru należności za pozostałą jeszcze część okresu wymiarowego.

(3) Zmiany wartości ograniczonego powiernictwem majątku, jakie okażą się w czasie okresu wymiarowego i zmiany co do długów i ciężarów należy natomiast przed początkiem następującego okresu wymiarowego uwzględnić tylko wówczas, gdy w międzyczasie nastąpi sądowe oszacowanie tych majątkości.

(4) Do zapłacenia należności ryczałtowej jest obowiązany właściciel powiernictwa.

(5) Kurator powiernictwa w razie niewykonania obowiązku zeznania (§ 36.) lub niewykonanie go w sposób ustawowo przepisany, odpowiada do niepodzielnej ręki z posiadaczem powiernictwa za należność ryczałtową, przypadającą za odnośny okres wymiarowy.

Wspólne postanowienia o należnościach ryczałtowych.

§ 39.

(1) Przewidziane w pozycjach taryfowych 26., 27. i 28. należności ryczałtowe płaci się za każdy rok kalendarzowy.

(2) Gdy piecza sądowa nad opieką lub kuratelą, nad depozytową masą użytkową, masą substytucyjną lub nad powiernictwem trwa krócej niż jeden rok, płaci się tylko odpowiadającą rzeczywistemu czasowi trwania kwotę częściową oznaczonej w pozycjach taryfowych 26., 27. i 28. rocznej należności ryczałtowej; należy przytem części miesiąca kalendarzowego liczyć za cały miesiąc.

(3) Postanowienie to stosuje się analogicznie także wówczas, jeśli przy dłużej niż jeden rok trwającej pieczy lub depozycie ich początek i koniec nie schodzi się z początkiem lub końcem odnośnego roku kalendarzowego.

(4) Wynoszących mniej niż jedną koronę należności ryczałtowych nie ściąga się. Jeśli należność ryczałtowa przekracza jedną koronę, należy wypadające przy obliczeniu ułamki korony zaokrąglić na całą koronę.

Inne sprawy, należące do postępowania w sprawach niespornych.

§ 40.

Zapłata wymienionych w pozycji taryfowej 30. należności od rostrzygnięcia ciąży na tym, na którego wniosek rostrzygnięcie zapadło, gdy jednak rostrzygnięciem sądowym nałożono jakieś świadczczenie na przeciwnika, na tym ostatnim.

V. Szczególne postanowienia o należytościach w dochodzeniu karnem wskutek oskarżeń prywatnych.

Należytość od wyroków co do kilku działań karygodnych.

§ 41.

(1) Jeśli wyrok obejmuje kilka działań karygodnych, wówczas należytość (pozycya taryfowa 34.) wymierza się od tego karygodnego działania, której odpowiada najwyższa stopa należytości.

(2) Jeśli wydano osobne wyroki co do kilku, obciążających tego samego oskarżonego czynności karygodnych (§ 57. ustawy o postępowaniu karnem), nie uiszcza się za to kwoty wyższej od tej, jakaby wypadła w razie wydania jednego wyroku.

Należytość od podań i protokołów przy większej liczbie obwinionych lub oskarżycieli prywatnych.

§ 42.

(1) O ile postępowanie karne prowadzi się wspólnie (§ 56. ustawy o postępowaniu karnem), jest to bez wpływu na należytość, jeśli podanie odnosi się do kilku oskarżycieli prywatnych lub obwinionych, lub jeśli podanie pochodzi od kilku oskarżycieli prywatnych lub obwinionych.

(2) To samo odnosi się do protokołów, zastępujących podania i do protokołów z rozpraw.

Łączne postępowanie wskutek oskarżenia prywatnego i oskarżenia publicznego.

§ 43.

Jeśli toczy się rozprawa łącznie wskutek oskarżenia prywatnego i publicznego, wówczas sąd oznacza czas trwania, jakiby wymagała rozprawa tylko wskutek skargi prywatnej. Według tego czasu uiszcza się należytość od protokołu rozprawy. Przeciw oznaczeniu przez sąd czasu trwania rozprawy nie ma żadnego środka prawnego.

Obowiązek zapłaty należytości od wyroku.

§ 44.

Do zapłacenia oznaczonej w pozycji taryfowej 34. należytości od wyroku jest obowiązany oskarżyciel prywatny, a w razie prawomocnego zasądzenia także obwiniony.

Pełnomocnictwa zastępców.

§ 45.

(1) Pełnomocnictwa, które oskarżyciel prywatny i obwiniony wystawiają swym zastępcom, podlegają należytości stempłowej według pozycji taryfowej 111. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Pełnomocnictwa, wystawione wspólnie przez kilku oskarżycieli prywatnych lub kilku obwinionych i odnoszące się tylko do zastępstwa w pewnym oznaczonym postępowaniu karnem, które ma się łącznie przeprowadzić, podlegają tej opłacie stempłowej tylko w kwocie pojedynczej.

VI. Postanowienia karne i przejściowe.

Postanowienia karne.

§ 46.

(1) Do unormowanych w tem rozporządzeniu cesarskim należytości mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 79. i 80., nadto §§ 82. do 86. ustawy z dnia 9. lutego 1850. Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Podwójną przepisaną należytość winien zapłacić sędzia rozjemczy, przewodniczący sądu rozjemczego lub, gdy według § 6., ustęp 8., kilku sędziów rozjemczych (członków sądu rozjemczego) jest obowiązanych do doniesienia, ci ostatni do niepodzielnej ręki, jeśli nie wypełnią oni na czas ciężącego na nich stosownie do § 6. obowiązku zgłoszenia. Ujemny skutek podwyższenia należytości rozciąga się także na należytość od czynności prawnych, jaką się wymierza według § 19., ustęp 3. i 4., lub według uwag 3. i 5. pozycji taryfowej 8., oraz na należytość procentową, przewidzianą w 1. uwadze do pozycji taryfowej 7.

(3) Jeśli nie zastosowano się wogóle lub nie w należyłym czasie albo niezupełnie do obowiązku bezpośredniej zapłaty wymienionych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 1., i lit. b, należytości ryczałtowych, lub do dostarczenia środków pomocniczych dla wymierzenia przewidzianych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 2., i w pozycjach taryfowych 25., 26., 27. i 28. należytości ryczałtowych, wówczas uszczuploną przez to lub narażoną na uszczuplenie należytość ściągnie się od osób, które nie zastosowały się do tego obowiązku, w podwójnym wymiarze.

(4) Przewidziana w §§ 9., 25., ustęp 2. i 3., i 38., ustęp 5., odpowiedzialność za uiszczenie należytości obejmuje wypadające według poprzednich ustępów podwyższenie należytości.

(5) Wyludzenie uwolnienia od należytości lub prenotacyi jej na zasadzie prawa ubogich karze się niezależnie od zastosowania ogólnych przepisów karnych i postanowienia § 69. procedury cywilnej, jako ciężkie przekroczenie skarbowe przez nałożenie pięć do piętnastokrotnej uszczuplonej należytości. Uczestnictwa w tem ciężkim przekroczeniu skarbowem dopuszcza się ten, kto w świadectwie, wymienionem w § 65. procedury cywilnej, czyni świadomie nieprawdziwe zeznania lub potwierdza świadomie rzeczy nieprawdziwe, jako zgodne z prawdą.

(6) Przekroczenie postanowień tego rozporządzenia cesarskiego i wydanych w celu jego wykonania rozporządzeń i zleceń władz, mogą władze skarbowe ścigać karami porządkowymi do 2.000 koron; za każde powtórzenie lub za każde bezowocne napomnienie można wymierzyć dalszą karę porządkową do tej samej najwyższej wysokości. Do funkcyjaryuszy zwyczajnego sądu postanowienie to niema zastosowania.

§ 47.

Funkcyjaryusze zwyczajnego sądu mają obowiązek zastosowania się do nałożonych na nich w tem rozporządzeniu cesarskiem obowiązków i czuwać nad wypełnieniem przepisanego w tem rozporządzeniu cesarskiem obowiązku należyłości, o ile tyczy on sporządzonych za ich urzędowym współdziałaniem dokumentów i pism oraz ich załączników, nadto co do ich urzędowych wygotowań. Przekroczenia tego obowiązku urzędowego będą niezależnie od ewentualnego zastosowania §§ 82. do 86. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, karane podobnie jak inne naruszenia obowiązków urzędowych.

Stosunek tego rozporządzenia cesarskiego do dotychczasowych przepisów o należyłościach.

§ 48.

Zastosowanie ogólnych przepisów o należyłościach do należyłości sądowych.

Do należyłości sądowych, przypadających według tego rozporządzenia cesarskiego, mają zastosowanie ogólne przepisy o należyłościach stemplowych i bezpośrednich, o ile to rozporządzenie nie odmiennie nie zawiera.

§ 49.

Uchylone postanowienia.

(1) Dla postępowania przed sądami, wymienionymi w § 1., tracą ustawy o należyłościach stemplowych i bezpośrednich moc obowiązującą o tyle, o ile się je w tem rozporządzeniu cesarskiem wyraźnie uchyla lub o ile stoją one z niem w sprzeczności, w szczególności:

1. § 5., *A, b, i C*, l. 5., § 13., ustęp 3., § 29., § 32., ustęp przedostatni, §§ 45., 63., 68., l. 5., 75., pozycje taryfowe 4., 35., 44., lit. *c, d, o, x*, 75., lit. *l i p*, 77., 92., nadto oznaczenia taryfowe „krydataryusze“, „tabele pupilarne“, „wykazy repartycyjne“, „orzeczenia syndykackie“ i „duplikaty wyroku“ ustawy o należyłościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50;

2. pozycja taryfowa 43, lit. *a*, l. 1., lit. *i, k, l*, nadto pozycje taryfowe 75., lit. *o*, 103. wraz

z uwagami do tej pozycji taryfowej i pozycya taryfowa 104. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, zawierające kilka zmian ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50;

3. §§ 17., 18., 19., 20. i 21. ustawy z dnia 29. lutego 1864, Dz. u. p. Nr. 20, zawierające kilka zmian ustaw o należyłościach stemplowych i bezpośrednich;

4. ustawa z dnia 9. stycznia 1869, Dz. u. p. Nr. 7, o kilku zmianach odnoszących się do postępowania konkursowego przepisów o należyłościach;

5. § 6. ustawy z dnia 21. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 87, o przysługujących stowarzyszeniom zarobkowym i gospodarczym ulgach należyłościowych stemplowych i bezpośrednich;

6. ustawa z dnia 24. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 97, o należyłościach stemplowych w postępowaniu drobiazgowem i upominawczem;

7. artykuły I. do V. ustawy z dnia 23. marca 1874, Dz. u. p. Nr. 29, o postępowaniu należytościami od orzeczeń rozjemczych, wydanych przez Izby handlowe i przemysłowe i przez giełdy publiczne;

8. § 34. ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, w sprawie sądów przemysłowych;

9. rozporządzenie cesarskie z dnia 26. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 305, w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawowych o należytościach sądowych;

10. artykuły XIII. i XIV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 118, w sprawie zmian postępowania w sprawach cywilnych (nowela o uproszczeniu czynności w sądach);

11. artykuł XIV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, o wprowadzeniu ordynacyi konkursowej, ugodowej i zaczepnej.

(2) Do należytości sądowych, przepisanych w taryfie tego rozporządzenia cesarskiego nie mają zastosowania:

1. § 12., ustęp 2., §§ 36., 64., l. 5. i 6., § 65., l. 3. i 4., §§ 66., 67., 69., ustęp 2., l. 2., §§ 70., 71., 73., punkt 3. uwag wstępnych do taryfy, uwaga 2. do pozycji taryfy 2., pozycje taryfy 7., lit. *h i i*, i 17., lit. *a*, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50; pozycya taryfowa 20., z wyjątkiem lit. *d*, nadto pozycje taryfowe 21., 54., lit. *b i c*, 80., 105. i oznaczenie taryfowe „orzeczenia nieważności“ tej samej ustawy;

2. § 6., *A*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, nadto § 3. i § 4., ostatni ustęp

uwag wstępnych do zmienionych postanowień taryfowych, dalej pozycya taryfowa 2, lit. *a*, *b* i *f*, pozycya taryfowa 43, lit. *d*, *f*, *h*, *n*, i pozycya taryfowa 79 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89; oznaczenie taryfowe „duplikaty” tej samej ustawy;

3. § 10., ustęp 3., ustawy z dnia 29. lutego 1864, Dz. u. p. Nr. 20;

4. postanowienia o nadzwyczajnym dodatku do należności (rozporządzenie cesarskie z dnia 17. maja 1859, Dz. u. p. Nr. 89, i § 2. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89).

(3) Dla postępowania karnego, wdrożonego na podstawie oskarżeń prywatnych, traci moc obowiązującą postanowienie pozycyi taryfowej 44, lit. *l*, ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 50.

Postanowienia, pozostające w mocy.

Z ograniczeniem, wynikającym z § 49., ustęp 1., pozostają w szczególności nienaruszone:

1. §§ 13., ustęp 1. i 2., 20., 33., 43., 44., 46., 47., 91. do 93. i 97., nadto pozycya taryfowa 2., lit. *d* i *e*, oraz uwagi 1, 3, 4 i 5, do tej pozycyi taryfowej, pozycye taryfowe 19, 37, 44, lit. *g*, *m*, *n*, 47, lit. *c*, 53, 72, 78, lit. *b*, 83, 108, z wyjątkiem ostatniego ustępu tej pozycyi taryfowej, nadto pozycya taryfowa 112, 116 i 117, lit. *a*, ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50;

2. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1854, Dz. u. p. Nr. 70, o zaprowadzeniu znaczków stemplowych (bez naruszenia postanowień § 7. tego rozporządzenia cesarskiego);

3. punkt 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. kwietnia 1856, Dz. u. p. Nr. 50, i § 28. ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26, w brzmieniu artykułu II. ustawy z dnia 23. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 26, co do procentów zwłoki i zwrotu;

4. § 14. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89; pozycya taryfowa 2, lit. *c*, i pozycya taryfowa 43, lit. *m*, tej samej ustawy, ostatnia z tem ograniczeniem, że postanowienia tego przepisu mają zastosowanie także do protokołów, zastępujących podanie; uwaga 2 do pozycyi taryfowej 55, nadto pozycya taryfowa 66 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, z wynikającymi z ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 1, z roku 1872, uzupełnieniami, jednakże z tą zmianą, że należność za sądową legalizacyę podpisów stron na dokumentach tabularnych bez różnicy, czy legalizuje się jeden podpis czy więcej podpisów równocześnie,

wynosi 1 K; § 2. uwag wstępnych do zmienionych postanowień taryfowych z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, z przerachowaniem, ustanowionem w § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 26. maja 1875, Dz. u. p. Nr. 83;

5. artykuły VI. i VII. ustawy z dnia 23. marca 1874, Dz. u. p. Nr. 29, o postępowaniu z należnościami od orzeczeń rozjemczych, wydanych przez Izby handlowe i przemysłowe i publiczne giełdy;

6. ustawa z dnia 31. marca 1875, Dz. u. p. Nr. 52, o czasowem uwolnieniu od stempli i opłat, tudzież ułatwieniach w postępowaniu, tyżącym się rozpraw, mających na celu wykreślenie pomniejszych wierzytelności hipotecznych, wraz ze zmianą, wynikającą z ustawy z dnia 28. grudnia 1890, Dz. u. p. Nr. 234;

7. § 2., ustęp 3., ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 82, w sprawie częściowej zmiany §§ 74. i 76. powszechnej ustawy o księgach gruntowych;

8. przepisy o nagrodach dla donosicieli (§ 94. ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i § 11. ustawy z dnia 31. marca 1890, Dz. u. p. Nr. 53);

9. przepisy o należnościach od wpisów hipotecznych ze zmianami, wynikającymi z § 18. tego rozporządzenia cesarskiego;

10. ustawa z dnia 24. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 32, o ulgach należnościowych dla podań w sprawach przemysłowych i o wpis do rejestru handlowego;

11. przepisy o należnościach za przechowanie (taksy depozytowe);

12. przepisy o należnościach konsularnych;

13. postanowienia o należnościach w postępowaniu gminnych urzędów pośrednictwa (ustawa z dnia 27. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 59) z tem, że przy zastosowaniu artykułu I., § 9., ustęp 3. i 4. powołanej na końcu ustawy co do wspomnianych tam należności od ugód sądowych i ich wygotowań należy i dalej przestrzegać przepisów pozycyi taryfowej 105, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50;

14. uwolnienie postępowania przed sądami rozjemczymi zakładów ubezpieczenia robotników od wypadków, zakładu ubezpieczenia od wypadków robotników górniczych, kas chorych, kas brackich i rejestrowanych kas zapomogowych; podobnie uwolnienie od należności, przysługujące stosownie do § 87. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, w brzmieniu rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138, rozprawom przed sądami rozjemczymi dla ubezpieczenia pensyjnego;

15. postanowienia § 41. ustawy z dnia 14. sierpnia 1896. Dz. u. p. Nr. 156, o uwolnieniu od należności rozpraw przed urzędami pojedynczymi i sądami rozjemczymi stowarzyszeń górniczych, z ograniczeniem, że podobne uwolnienie od należności będzie przyznane dla postępowania wydziałów rozjemczych stowarzyszeń przemysłowych (§ 114., ustęp 3., lit. h, §§ 122., 123. i 124. ustawy przemysłowej);

16. przepisy o należnościach w postępowaniu przed Trybunałem Państwa, przed Trybunałem administracyjnym i przed Trybunałem patentowym;

17. § 408., ustęp 3., ustawy o postępowaniu karnem wojskowym dla wspólnej siły zbrojnej z dnia 5. lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 130 i § 408. ustęp 3., ustawy o postępowaniu karnem wojskowym dla c. k. obrony krajowej z dnia 5. lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 131;

18. zarządzone w osobnych ustawach uwolnienia i ulgi należnościowe, o ile się ich wyraźnie w tej ustawie nie uchyla.

Zmiana ustawy o postępowaniu karnem.

§ 51.

Zmienia się pierwsze zdanie § 380. ustawy o postępowaniu karnem i ma ono opiewać jak następuje:

„Rozprawy w sprawach karnych, przez jakąkolwiek władzę podjęte i wszelkie podania stron, które się do tych rozpraw odnoszą, są wolne od portoryum i nie podlegają z wyjątkiem postępowania karnego na podstawie oskarżeń prywatnych, żadnej należności; należności sądowe, które należy uiszczać w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych, ustanawia osobna ustawa“.

§ 52.

Zmienia się § 381. ustawy o postępowaniu karnem i ma on opiewać, jak następuje:

„Do kosztów postępowania karnego, których zwrotu można żądać od obwinionego, należą:

1. wydatki na doręczenie, wezwanie i na posłańców;

2. koszta doprowadzenia, dodanej straży i dostawienia lub odstawienia obwinionego lub innych osób;

3. należności świadków, znawców i tłumaczy;

4. należności obrońców i innych zastępców stron;

5. koszta utrzymania obwinionego podczas aresztu śledczego;

6. koszta podróży i diety osób sądowych i prokuratorów państwa oraz koszta podróży przysięgłych;

7. koszta wykonania wyroku karnego, nakoniec

8. należności sądowe; przypadające w postępowaniu karnem.

! Koszta te z wyjątkiem należności, oznaczonych pod liczbami 4 i 8, zalicza Państwo z zastrzeżeniem zwrotu według postanowień §§ 389. do 391“.

Chwila wejścia w życie. Postanowienia przejściowe. Wykonanie.

§ 53.

(1) To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916; ma ono zastosowanie do wszystkich pism, czynności urzędowych i dokumentów, co do których skarb państwa po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego uzyskał prawo do należności (§ 2.). Zachodzą jednak przytem następujące ograniczenia:

1. Zarządzenia tego rozporządzenia cesarskiego o należnościach ryczałtowych dla postępowania konkursowego i ugodowego obowiązują dla wszystkich konkursów, których otwarcie, oraz dla wszystkich ugód, których sądowe zatwierdzenie nastąpiło od dnia 1. stycznia 1915.

2. Przepisy o należnościach ryczałtowych od postępowań spadkowych mają zastosowanie, gdy śmierć spadkodawcy nastąpi po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego.

3. Przepisy o należnościach ryczałtowych za czynności sądu, jako władzy opiekuńczej, za nadzór nad przechowaniem sądownie masami użytkowemi, substytucyjnymi i powiernictwami, mają zastosowanie od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego także wówczas, gdy czynność opiekuńcza lub nadzór sądowy rozpoczęły się już przedtem, lub gdy powiernictwo już przedtem było ustanowione.

(2) Pierwszy okres wymiarowy co do należności ryczałtovej za pieczę sądową nad powiernictwami rozpoczyna się z dniem 1. stycznia 1916 i kończy z dniem 31. grudnia 1930; pozatem mają do tego piętnastoletniego okresu wymiarowego zastosowanie przepisy pozycyi taryfowej 28 i inne, dotyczące tej należności ryczałtovej postanowienia tego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Moim Ministrom skarbu i sprawiedliwości.

Wiedeń, w dniu 15. września 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Taryfa należytości sądowych.

I. Postępowanie

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procent- owe
			K	h	procent
1	Podania:				
	a) O ile inne postanowienie taryfy niema zastosowania, przy wartości przedmiotu sporu				
	do 100 K	od każdego arkusza	—	30	
	ponad 100 K „ 1.000 „	„	1	—	
	„ 1.000 „ „ 5.000 „	„	2	—	
	„ 5.000 „ „ 10.000 „	„	2	50	
	„ 10.000 „	„	3	—	
	b) Skargi (wraz ze skargami upominawczemi) o wartości przedmiotu sporu większej od 100 K, dalej pod tym samym warunkiem odpowiedzi na skargę, pisma przygotowawcze według §§ 258. i 440., ustęp 3., procedury cywilnej, jakoteż zarzuty przeciw przytoczonym w pozycji taryfy 6., lit. A, c, nakazom zapłaty i zabezpieczenia	od pierwszego arkusza	dwukrotna należytość ad a		
	c) Podania w postępowaniu odwoławczem:				
	1. Pisma apelacyjne, rekursy, zażalenia nieważności przeciw orzeczeniom sądów giełdowych (Art. XXIII. ustawy zaprowadzającej procedurę cywilną) . . .	„	pięciokrotna należytość ad a		

cywilne i egzekucyjne.

U w a g a

Do pozycyi 1.

1. W wypadkach lit. *b*, *c* i *d* płaci się za drugi i każdy dalszy arkusz należytość w wymiarze ustanowionym pod lit. *a*.
2. Od podań, które wnosi się w dwóch lub więcej wygotowaniach (duplikatów, tryplikatów itd.), podlega drugie i każde dalsze wygotowanie należytości według lit. *a*. Odpisy podań podlegają, jeżeli się je wnosi do sądu, tej samej należytości, co dalsze wygotowania podania.
3. Jeżeli w podaniu uprasza się o wydanie publicznego obwieszczenia lub o przybicie sądowego zarządzenia na tablicy sądowej, lub jeżeli należyte załatwienie podania wymaga wydania publicznego obwieszczenia lub przybicia na tablicy sądowej, to należytości, przytoczone pod lit. *a* do *d*, podwyższa się za pierwszy arkusz pierwszego wygotowania o 2 K.
4. Należytość od podań o zajęcie zabezpieczonej hipotecznie wierzytelności (§ 320. ordynacyi egzekucyjnej) wynosi połowę należytości, wymienionej pod pozycyą 16., lit. *c*.
5. Podania o zastanowienie egzekucyi podlegają także wtedy tylko należytości według pozycyi 1., lit. *a*, jeżeli do ich należytego załatwienia potrzebny jest wpis hipoteczny.
6. Wolne od należytości są:
 - a*) podania, mające na celu uzyskanie prawa ubogich, ustanowienie bezpłatnego zastępcy ubogich lub zwolnienie go od zastępstwa; prośby wymienionych w § 11., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego kuratorów o prenotacyę należytości; dalej rekursy lub zażalenia przeciw wydanym wskutek tych podań zarządzeniom;
 - b*) prośba spornej strony wygrywającej o pierwsze wygotowanie wyroku na zasadzie zrzeczenia się, uznania lub zaoczności, dalej o pierwsze wygotowanie wyroku ogłoszonego w obecności obu stron przy wartości przedmiotu sporu do 100 K, dalej prośba o potwierdzenie wykonalności tytułu egzekucyjnego, jakoteż prośba stron o pierwsze wygotowania sądowych ugód i o poświadczenie wykonalności na tych pierwszych wygotowaniach;
 - c*) pisemne wniesienia do sądu, których treść może być w kancelaryi sądowej wniesiona do protokołu, lub nadaje się do ustnego uwiadomienia kancelaryi sądowej, a nie zawierają żadnego wniosku, o którym sąd ma rozstrzygać;
 - d*) prośby o sprostowanie wyroków sądowych i uchwał (§§ 419., 421. i 430. procedury cywilnej);
 - e*) rubryki podań, jakoteż wygotowania podań, które się przedkłada tylko w miejsce przepisanej rubryki (§ 80. procedury cywilnej);
 - f*) podania w postępowaniu przed sądami przemysłowymi przy wartości sporu do 100 K.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stała należyci		Należyci procentowe procent
			K	h	
	2. Zawiadomienia przeciwnika apelacyjnego	od pierwszego arkusza		podwójna należyci ad <i>a</i>	
	3. pisma rewizyjne			dwudziestokrotna należyci ad <i>a</i>	
	4. odpowiedzi rewizyjne			pięciokrotna należyci ad <i>a</i>	
	d) podania o wpis do ksiąg publicznych dla nieruchomości i uprawnień stojących z nimi na równi, o ile według lit. <i>b</i> lub <i>c</i> nie ma się płacić wyższej należyci	należyci wymienione w pozycji taryfowej 16., lit. <i>c</i> z uwzględnieniem uwag 4. do 7. do pozycji taryfowej 16.			
2	Protokoły:				
	a) o ile inne postanowienie taryfy nie ma zastosowania, tak jak podania, pozycja taryfowa 1., lit. <i>a</i> ;				
	b) protokoły, które zastępują miejsce podań wymienionych w pozycji taryfowej 1., lit. <i>b</i> do <i>d</i> , tak, jak te podania;				
	c) protokoły w procesie cywilnym z rozpraw, odbywających się przy udziale przynajmniej jednej strony procesowej i z przeprowadzenia dowodów, dalej protokoły z ubezpieczeń dowodu, odbywających się poza procesem:				
	1. Przed sądem pierwszej instancji	od całego protokołu bez względu na ilość arkuszy		należyci wymieniona w pozycji taryfowej 1., lit. <i>a</i>	

U w a g a

Do pozycji 2.

1. Przy rozprawach przed trybunałami sądowymi nie należy przy wymiarze należności według lit. c wliczać czasu, zużytego przez trybunał na naradę, do czasu rozprawy.

2. W wypadku odroczenia audyencji podlega protokół z przeprowadzonej dalej audyencji także jeżeli jest spisany na tym samym arkuszu, co protokół z poprzedniej audyencji jako nowy protokół samodzielnie należności według taryfowej pozycji 2. Jeżeli w sprawie procesu cywilnego lub ubezpieczenia dowodu jest kilka audyencji, które podlegają należności od protokołu według lit. c, to od drugiego i każdego następnego terminu płaci się należność od protokołu także za pierwsze nawet tylko zaczęte pół godziny przed sądami pierwszej instancji należność podwójną, przed sądami wyższej instancji pięciokrotną pozycji taryfowej 1, lit. a. Od protokołu z audyencji do ustnej rozprawy, która następuje bezpośrednio po pierwszej audyencji, w myśl § 239. procedury cywilnej, płaci się jednak za pierwsze pół godziny tylko należność wymienioną w pozycji taryfowej 1, lit. a.

Należność według lit. c płaci się za rozprawy przed sądami pierwszej instancji, które dłużej trwają niż pół godziny i za rozprawy przed sądami wyższej instancji także wtedy, jeżeli nie spisuje się protokołu.

3. Dla protokołów licycyjnych pozostają postanowienia pozycji taryfowej 108, ustępy 1—3, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, nienaruszone; oprócz należności od dokumentu prawnego, którą się ma płacić według poprzedniego przepisu, płaci się nadto należność z pozycji taryfowej 2.

4. Dla wysokości należności od protokołów z roków działowych w postępowaniu egzekucyjnym miarodajną jest cała do rozdziału przypadająca kwota.

5. Zapiski urzędowe z przesłuchań w postępowaniu egzekucyjnym i zapiski urzędowe, które nie zawierają żadnego wniosku strony i nie są przez nią podpisane, nie uważa się za protokoły.

6. Wpisy do rejestru sądowego celem udokumentowania wniesionych ustnie wniosków i oświadczeń stron (§ 59., ustęp 2. i 3., ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217) należy co do zapłaty należności traktować jak protokoły.

7. Jeśli zapiska wyroku według § 418., ustęp 1., procedury cywilnej zastępuje protokół rozprawy (§ 207., ustęp 2., procedury cywilnej), to obok należności od wyroku płaci się także należność od protokołu rozprawy.

8. Wolne od należności są:

- a) protokoły obrad i głosowania sądu;
- b) protokoły z ustnej rozprawy apelacyjnej lub rewizyjnej (§§ 493. i 509., ustęp 2., procedury cywilnej), jeżeli żadna strona procesowa nie jawiła się na rozprawie i jeżeli także niema postępowania dowodowego;
- c) protokoły spisywane w kancelaryi sądowej nie zawierające żadnego wniosku, któryby sąd miał rozstrzygać. Protokoły z ustnych sprzeciwów w postępowaniu upominawczem, jakoteż protokoły z podjęcia czynności egzekucyjnych podlegają jednak zawsze obowiązкови należności;
- d) protokoły, zastępujące podanie wolne od należności;
- e) rubryki, dodane do protokołu, zastępującego wolne od opłaty podania;
- f) protokoły w postępowaniu przed sądami przemysłowymi przy wartości przedmiotu sporu do 100 K.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stałe należyci		Należyci procentowe
			K	h	
	Gdy rozprawa, albo prowadzenie dowodu trwa dłużej niż pół godziny, to za każde choćby tylko zaczęte pół godziny całego trwania rozprawy należy dopłacić	od całego protokołu bez względu na ilość arkuszy		podwójną należyci wymienioną pod poz. 1, lit. a	
	2. Przed sądem wyższej instancji za każde także choćby tylko zaczęte pół godziny całego trwania rozprawy			pięciokrotną należyci wymienioną pod pozycyę 1, lit. a	
3	Załączniki od podań i protokołów, podlegających należyci, o ile nie należy ich uważać według ich treści za część składową podania lub protokołu i dlatego podlegają. należyci od podań i protokołu:				
	a) w innych jak w lit. b wymienionych przypadkach:				
	1. przy wartości przedmiotu sporu do 100 K	od każdego arkusza	—	20	
	2. przy wyższej wartości przedmiotu sporu .		—	50	
	b) książki, broszury, plany sytuacyjne i inne przedmioty, które nie są pismami	od każdej sztuki	—	50	

U w a g a

Do pozycji 3.

Od należności od załączników są zwolnione:

- a) wszystkie krajowe i zagraniczne publiczne papiery kredytowe, ich kupony i talony; papiery zastępujące pieniądze i inne publiczne znaczki wartościowe;
- b) świadectwa ubóstwa;
- c) wolne od należności dla pewnego oznaczonego użytku dokumenta i pisma, jeżeli się ich używa w tym celu jako załączniki.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stałe należyci		Należyci procentowe
			K	h	procent
4	Duplikaty (tryplikaty itd.) sądowych wygotowań. a) o ile nie uiszcza się według lit. b niższej należyci, 1. przy wartości przedmiotu sporu do 100 K 2. przy wyższej wartości przedmiotu sporu b) trzecie i każde dalsze wygotowanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczem przy wartości przedmiotu sporu do 50 K	od każdego arkusza " "	1 2 —	— — 50	
5	Odpisy (sądowe) udzielone stronie na jej żądanie, a) przy wartości przedmiotu sporu do 100 K b) przy wartości wyższej przedmiotu sporu	" "	— 2	50 —	
6	Sądowe rozstrzygnięcia (orzeczenia, wyroki, uchwały). A. Następujące rozstrzygnięcia I. instancji: a) wyroki, o ile niema zastosowania inny przepis taryfy; b) uchwały końcowe w sporach o naruszenie posiadania (§ 459. procedury cywilnej); c) nakazy zapłaty w postępowaniu mandatowem (§ 548. procedury cywilnej) i w postępowaniu syndykackiem (§ 602. procedury cywilnej); nakazy zapłaty i zabezpieczenia w postępowaniu wekslowem (§§ 557. i 558. procedury cywilnej) i w postępowaniu czekowo-regresowem (§ 24., ustęp 1., ustawy z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 84.); d) uchwały, któremi rozstrzyga się o zażaleniach nieważności przeciw orzeczeniom sądów giełdowych (art. XXIII. ustawy wprowadzającej procedurę cywilną);				

U w a g a

Do pozycji 4.

1. Przeznaczone dla stron wygotowania orzeczeń wymienionych w pozycji taryfowej 6 są w regule wolne od należności. Jednak te wygotowania takich orzeczeń, które udziela się stronom tylko na ich specjalne żądanie, nadto udzielone stronom ewentualnie trzecie i każde następne wygotowanie sądowych nakazów zapłaty, zleceń zapłaty lub zabezpieczenia w postępowaniu upominawczem, mandatomem i syndykackiem, jakoteż w postępowaniu w sporach wekslowych i czekowo-regresowych podlegają należności od duplikatów. Stan faktyczny wyroku i motywa orzeczenia (§ 417., ustęp 1., l. 4 i 5 procedury cywilnej) uważa się za części składowe wygotowania wyroku, a nie za osobne pisma, podlegające należności.

2. Mające być doręczone stronie spór wiodącej na jej żądanie pierwsze wygotowanie wyroku na zasadzie uznania, zrzeczenia się lub zaoczności, dalej wyroku sądu przemysłowego przy wartości przedmiotu sporu do 100 K i poświadczenie wykonalności na pierwszym wygotowaniu tytułu egzekucyjnego są wolne od należności.

3. Wyciągi z wygotowań sądowych uważa się co do uiszczenia należności na równi z ich duplikatami.

Do pozycji 5.

Odpisy protokołu, które wystawia się na żądanie stronie w miejsce rubryk (§ 80. procedury cywilnej) są wolne od należności.

Do pozycji 4 i 5.

Dla należności od duplikatów i odpisów (pozycje taryfowe 4 i 5) jest miarodajna wartość przedmiotu sporu prawnego, do którego aktów oryginał należy. Do duplikatów i odpisów, któreby stosownie do powyższego przepisu podlegały wyższej należności, stosuje się jednak mimo to niższy stopień należności, jeżeli się ich używa w celach procesu prawnego, w którym wartość przedmiotu sporu nie przynosi 100 K. W tym wypadku należy uwidocznic na duplikacie (odpisie) zapomocą zapisku, do jakiego sporu prawnego tego duplikatu się używa,; jeżeli się tego duplikatu (odpisu) użyje następnie do innego celu, to przed tem użyciem należy zapłacić ewentualne uzupełnienie należności.

Do pozycji 6.

1. Za wyrok, którym przyznano własność nieruchomości na podstawie zasiedzenia, należy zapłacić nie mniejszą należność, niż za odpłatne przeniesienie dotyczącej nieruchomości. Przy powtórznem przyznaniu jednego i tego samego prawa własności ma jednakowoż to postanowienie zastosowanie tylko co do pierwszego przyznania.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procent- towe procent
			K	h	
	ad <i>a)</i> do <i>d)</i> : przy wartości przedmiotu sporu				
	do 50 K		1	—	
nad	50 K „ 100 „		2	—	
„	100 „ „ 400 „		5	—	
„	400 „ „ 1.000 „		10	—	
„	1.000 „ „ 2.000 „		20	—	
„	2.000 „	od wartości przedmiotu sporu			1
	<i>B.</i> Następujące wyroki i uchwały I. instancyi:				
	<i>a)</i> wyroki, którymi rozstrzyga się skargę o wznowienie lub o nieważność (§§ 540., ustęp 3., i § 541. procedury cywilnej);				
	<i>b)</i> uchwały, któremi na podstawie ustnej rozprawy odrzuca się skargę z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, niewłaściwości sądu, sporu wiszącego, rzeczy osądzonej, niezdolności procesowej jednej ze stron lub z powodu braku uprawnienia osoby występującej jako zastępca, lub gdy skargę z powodu niewłaściwości przekazuje się innemu sądowi;				
	<i>c)</i> uchwały o sprzeciwach przeciw tymczasowym zarządzeniom (§ 398. ordynacyi egzekucyjnej) . . .	połowa należytości pod lit. <i>A</i> , w wypadkach z lit. <i>B</i> , <i>b</i> i <i>c</i> jednak najwyżej 50 K			
	<i>C.</i> Nakazy zapłaty w postępowaniu upominawczem przy wartości przedmiotu sporu				
	do 50 K		—	50	
nad	50 K „ 100 „		1	—	
„	100 „ „ 400 „		2	—	
„	400 „ „ 600 „		4	—	
„	600 „ „ 800 „		8	—	
„	800 „ „ 1.000 „		10	—	

U w a g a

2. Do procentowej należności od rozstrzygnięć, któremi orzeka się o rozszerezeniach kilku powodów lub o rozszerezeniach przeciw kilku pozwany (uczestnictwo sporu) należy za każdą dalszą osobę występującą jako powód lub pozwany pobrać dziesięcioprocentowy dodatek; suma tych dodatków nie może jednak przenosić należności taryfowej, od której się je pobiera. To samo stosuje się analogicznie także na wypadek interwencji ubocznej.

3. Jeżeli rozprawę załatwia się kilkoma wyrokami częściowymi (§ 391. procedury cywilnej), lub jeżeli przed wyrokiem końcowym zapada wyrok pośredni (§ 393. procedury cywilnej), to płaci się taką samą należność, jak gdyby rozstrzygnięcie zapadło w jednym wyroku. Kwotę tę należy zapłacić już przy pierwszym wyroku częściowym (pośrednim), natomiast przy wydaniu dalszych wyroków częściowych i wyroku końcowego nie płaci się żadnej dalszej należności. Jeżeli po wydaniu wyroku częściowego lub pośredniego, który nie dotyczy całego przedmiotu sporu, strony oświadczą przed sądem, że procesu dalej nie prowadzą, lub co do reszty przedmiotu zawierają ugodę, to należy zwrócić różnicę między zapłaconą należnością a należnościami, któreby się miało zapłacić za wydany wyrok częściowy lub pośredni według odnośnej części wartości a w wypadku ugody, także za tę ostatnią. Oświadczenie stron, że nie prowadzą dalej procesu, nie podlega żadnej należności od dokumentu.

4. Jeżeli zapłacono za rozstrzygnięcie należność według pełnej wartości przedmiotu sporu, to, jeżeli to rozstrzygnięcie zostanie uzupełnione dodatkowym rozstrzygnięciem tego lub wyższego sądu (§§. 423., 430. i 496., ustęp 1., l. 1, i ustęp 3. procedury cywilnej) nie płaci się od tego ostatniego rozstrzygnięcia żadnej dalszej należności.

5. Obowiązku należności od rozstrzygnięcia nienarusza okoliczność, że rozstrzygnięcie zostanie zniesione lub utraci moc obowiązującą. Jeżeli jednak po uchyleniu rozstrzygnięcia w toku instancyi sprawa zostanie przekazana do nowego rozstrzygnięcia, to należność za uchylone rozstrzygnięcie należy wliczyć do należności od nowego rozstrzygnięcia. Dalej wlicza się:

- a) należność za wydany według lit. A, c, nakaz zapłaty lub zabezpieczenia do należności za wyrok tej samej instancyi, wydany na zarzuty przeciw nakazowi;
- b) należność za rozstrzygnięcie uchylone przez dozwoleń przywrócenia do pierwotnego stanu do należności za nowe rozstrzygnięcie wydane przez tę samą instancyę w tej samej sprawie;
- c) należność za wyrok na skargę o nieważność lub o wznowienie do należności za nowy wyrok wydany wskutek uznania nieważności lub zezwolenia przywrócenia do dawnego stanu w sprawie głównej;
- d) należność za nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczem do należności za wyrok późniejszy, wydany przez ten sam sąd w tym samym przedmiocie, jeżeli albo wierzyciel postawił żądanie o wydanie nakazu zapłaty w skardze wniesionej o ściągnięcie wierzytelności (§ 19. ustawy z dnia 27. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 67) i wyrok, przy którego należności ma nastąpić wliczenie, na tę skargę zapadł, lub jeżeli w innych wypadkach zapadł wyrok najpóźniej w ciągu dwu lat po dniu wygotowania nakazu zapłaty, pozbawionego mocy wskutek wniesienia sprzeciwu;

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procent- towe
			K	h	procent
	D. Uchwały sądu pierwszej instancji w postępowaniu egzekucyjnym:				
	a) pierwsze pozwolenie egzekucji na podstawie aktu (dokumentu), sporządzonego poza obszarem Monarchii austriacko-węgierskiej		jak wyroki, wymienione pod lit. A		
	b) pierwsze dozwole nie egzekucji na podstawie innych tytułów egzekucyjnych		połowę należytości, wymienionej pod lit. A, jednak najwyżej 10 K		
	c) uchwały zezwalające na tymczasowe zarządzenie (§§ 379. i 382. ordynacji egzekucyjnej) przy wartości przedmiotu sporu				
	do 1.000 K		5	—	
	nad 1.000 „		10	—	
	E. Rozstrzygnięcia w drugiej lub trzeciej instancji:				
	a) o środkach prawnych przeciw sądowym rozstrzygnięciom, wymienionym pod lit. A i B		należytość przewidziana za rozstrzygnięcie sądowe pierwszej instancji pod lit. A i B		
	Uchwały odrzucające nie podlegają w żadnym wypadku wyższej należytości niż 25 K.				
	b) o środkach prawnych przeciw pierwszej uchwale o wniosku na dozwole nie egzekucji		jak dozwole nia egzekucji, wymienione pod lit. D		
7	Rozstrzygnięcia sędziów rozjemczych (orzeczenia, wyroki, uchwały)				
	a) pierwszej instancji				
	1. Rozstrzygnięcie w sprawie głównej		należytości, wymienione w pozycji taryfowej 6, lit. A		

U w a g a

e) należność za dozwole nie egzekucyi do należności za wyrok, który wydano wskutek zarzutów przeciw istnieniu wykonalnego roszczenia (§ 35. ordynacyi egzekucyjnej), wskutek zarzutów przeciw dozwole niu egzekucyi (§ 36. ordynacyi egzekucyjnej), lub wskutek sprzeciwu przeciw dozwole niu egzekucyi (§ 83. ordynacyi egzekucyjnej).

6. Zapiski wyroku według § 418., ustęp 1., procedury cywilnej stoją na równi co do obowiązku należności z wyrokami. które one zastępują.

7. Orzeczenia nie wymienione w tej pozycyi taryfy i zarządzenia sądów w postępowaniu spornem i egzekucyjnem są wolne od należności.

Do pozycyi 7.

1. Za rozstrzygnięcie sędziego rozjemczego, którem przyznano własność nieruchomości na podstawie zasiedzenia, nie płaci się niższej należności, jak za odpłatne przeniesienie odnośnej nieruchomości. Przy powtórnem przyznaniu tego samego prawa własności ma to postanowienie zastosowanie jedynie do pierwszego przyznania.

2. Należność za wyrok sędziego rozjemczego, także jeśli udziela się kilka jego wygotowań, należy płacić tylko raz; jednak wygotowania, które wydaje się stronom tylko na tch szczególne żądanie, podlegają należności wymienionej pod pozycyą taryfową 4., lit. a).

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należitości	Stale należitości		Należitości procentowe
			K	h	procent
8	2. rozstrzygnięcia, przez które odrzucono skargę z powodu niedopuszczalności drogi prawa, niewłaściwości sądu rozjemczego, sporu wiszącego lub rzeczy osądzonej, z powodu niezdolności procesowej jednej strony lub braku uprawnienia osoby występującej jako zastępca				
	b) wyższej instancji	połowa należitości, wymienionej w pozycji taryfowej 6., lit. A, jednak najwyżej 50 K			
	Sądowe ugody w toku procesu cywilnego lub postępowania egzekucyjnego	należitość przewidziana za rozstrzygnięcie sędziego rozjemczego pierwszej instancji			
	gdy jednak przedmiot ugody nie da się oszacować	od wartości, na którą się zgodzono			1/2
		od każdego arkusza	2	—	

II. Postępowanie konkursowe

9	Podania:				
	a) o ile inny przepis taryfy niema zastosowania,				
	1. podania wierzycieli, zawierające zgłoszenie wierzytelności do konkursu lub w postępowaniu ugodowym, lub zawierające ograniczenie, uzupełnienie lub inną zmianę takiego zgłoszenia, przy kwocie wierzytelności, którą się ma zgłosić lub zgłoszonej				
	do 100 K	od każdego arkusza			30
	nad 100 K „ 1.000 „	„	1	—	
	„ 1.000 „	„	2	—	
	2. Podania dłużnika upadłego i zarządcy masy konkursowej w konkursie, dalej podania dłużnika i zarządcy ugodowego w postępowaniu ugodowym				
	3. inne podania	wolne od należitości	1	—	

U w a g a

Do pozycyi 8.

1. Jeżeli w drodze ugody sądowej przenosi się własność nieruchomości, to obok należności, przypadającej według pozycyi 8. płaci się także należność od nieruchomości, przewidzianą w ustawie z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

2. Obok należności procentowej wymienionej pod pozycyą taryfową 8., należy zapłacić, jeżeli prócz sądowego protokołu o ugodzie wystawiono dokument, od tego dokumentu, stałą należność stemplową 1 K od każdego arkusza.

3. Ugody, w których przed sądem uznano dług, prawo lub wykonanie zobowiązania na podstawie poprzedniej czynności prawnej, która dotąd z powodu niewystawienia dokumentu prawnego nie podlegała należności, winno się, pomijając obowiązek należności według pozycyi taryfowej 8., traktować jak sądowe oświadczenia (pozycya taryfowa 53., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

4. Sądowa ugoda o kwotę roszczenia, o którego podstawie rozstrzygnięto wyrokiem pośrednim (§ 393., ustęp 1., procedury cywilnej), dalej ugoda, którą zawarto po wydaniu wyroku pośredniego, o istnieniu lub nieistnieniu stosunku prawnego lub prawa (§ 393., ustęp 2., procedury cywilnej), co do roszczenia z nich wypływającego, jest wolna od należności.

5. Pozycya taryfy 8. ma odpowiednie zastosowanie do ugód, zawartych przed sądami lub sędziami rozjemczymi.

6. Obok należności z pozycyi taryfy 8. płaci się także należność od protokołu.

7. Ugody w postępowaniu przed sądami przemysłowymi przy wartości przedmiotu sporu do 100 K są wolne od należności.

i wyrównawcze.

Do pozycyi 9.

1. Drugi i każdy dalszy arkusz podlegających obowiązkowi należności podań, wymienionych w lit. *b* i *d*, podlega należności po 1 K.

2. Przepisy uwag 2. i 6., lit. *a*, *c*, *d* oraz *e* do pozycyi taryfowej 1. mają odpowiednio zastosowanie w konkursie i w postępowaniu wyrównawczem.

3. Podania, w których dłużnik donosi sądowi o wstrzymaniu wypłat, traktuje się jak wnioski na otwarcie konkursu.

Pozytywa	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należytości procentowe procent
			K	h	
	b) wnioski wierzyciela na otwarcie konkursu	od pierwszego arkusza	pięciokrotna należytość pod lit. a, l. 1., lecz najmniej 5 K		
	c) wnioski upadłego dłużnika (dłużnika) na otwarcie konkursu lub postępowania ugodowego		wolne od należytości		
	d) środki prawne				
	1. do trybunału pierwszej lub drugiej instancji	"	5	—	
	2. do Najwyższego Trybunału	"	10	—	
10	Protokoły:				
	a) jeżeli zastępują podanie		jak te podania		
	b) w innych przypadkach		wolne od należytości		
11	Załączniki podlegających obowiązkowi należytości podań i protokołów, o ile nie można ich uważać według ich treści za część składową podania lub protokołu i dlatego podlegają należytości od podań lub protokołów:				
	a) w innych przypadkach jak w lit. b przytoczonych	od każdego arkusza	—	50	
	b) książki, broszury, plany sytuacyjne i inne przedmioty, które nie są pismami	od sztuki	—	50	
12	Duplikaty (tryplikaty itd.) sądowych wygotowań	od każdego arkusza	2	—	
13	Odpisy (sądowe) udzielone stronie na jej żądanie	"	2	—	
14	Urzędowe poświadczenia sądu				
	a) jeżeli się ich udziela zarządcy konkursu lub zarządcy ugodowemu		wolne od należytości		
	b) w innych przypadkach	"	2	—	

U w a g a

Do pozycyi 9. i 10.

W toku postępowania konkursowego składane do protokołu lub wyrażone w podaniu oświadczenia zarządcy masy, upadłego dłużnika lub wierzyciela, któremi uznaje się istnienie lub wysokość wierzytelności zgłoszonej do konkursu, nie podlegają żadnej należności. Zresztą przepisy pozycyi taryfy 53., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, mają zastosowanie także w postępowaniu konkursowem.

Do pozycyi 11.

1. Załączniki podań przytoczonych w pozycyi taryfowej 9., lit. a, l. 1., jeżeli kwota zgłosić się mającej lub zgłoszonej wierzytelności nie przynosi 100 K, podlegają należności 20 h od każdego arkusza.

2. Od należności za załączniki są zwolnione:

- a) wszystkie tutejsze i zagraniczne publiczne papiery kredytowe, ich kupony i talony; papiery zastępujące pieniądź i inne publiczne znaczki wartościowe;
- b) świadectwa ubóstwa;
- c) pisma i dokumenty uwolnione od należności dla pewnego użytku, jeżeli się ich używa jako załączniki do tego samego celu.

Do pozycyi 12.

1. Przeznaczone dla stron wygotowania rozstrzygnięć sądowych w postępowaniu konkursowem i wyrównawczem są z reguły wolne od należności. Te jednakże wygotowania rozstrzygnięć, które się wydaje stronom tylko na ich specjalne żądanie, podlegają należności od duplikatów.

2. Wyciągi z sądowych rozstrzygnięć uważa się co do zapłaty należności na równi z duplikatami.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procent- towe
			K	h	procent
15	Należytość ryczałtowa za postępowanie konkursowe i wyrównawcze: a) dla konkursu: 1. w wypadku zakończenia konkursu rozdzieleniem (§ 139. ordynacji konkursowej) lub przymusową ugodą (§ 157. ordynacji konkursowej) 2. w wypadku zakończenia konkursu z powodu braku większości wierzycieli konkursowych lub za zgodą wierzycieli (§§ 166., ustęp 1., i 167. ordynacji konkursowej) b) dla postępowania ugodowego w wypadku sądowego zatwierdzenia ugody (§ 49. ordynacji ugodowej).	od sumy kwot użytych lub rozporządzalnych do zapłaty kosztów konkursu (§ 46., l. 1., ordynacji konkursowej) i wierzytelności konkursowych (§§ 50. do 53. ordynacji konkursowej)			1
		od wartości sprzedażnej masy konkursowej			1
		od sumy kwot użytych lub rozporządzalnych na zaspokojenie wierzycieli (§ 46., ustępy 2. i 3. ordynacji ugodowej)			1/2

U w a g a

Do pozycji 15.

1. Ugody w konkursie i w postępowaniu ugodowym podlegają należności według pozycji taryfowej 8.

2. Ugody przymusowe (lit. *a*, l. 1.) i sądowo potwierdzone ugody (lit. *b*) nie podlegają prócz należności ryczałtowej według pozycji 15. żadnej dalszej należności; jeżeli o ugodzie przymusowej lub o sądownie zatwierdzonej ugodzie obok sądowego protokołu spisano dokument, to płaci się stałą należność stemplową 1 K od każdego arkusza. Jeżeli się przez ugodę przymusową lub przez sądowo zatwierdzoną ugodę przenosi własność nieruchomości, to obok należności ryczałtowej płaci się także przewidzianą w ustawie z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, należność immobiliarną od nieruchomości.

3. Sądowe ugody (wyrównania przymusowe, ugody i inne wyrównania), w których uznano przed sądem w toku konkursu lub postępowania wyrównawczego na podstawie poprzedniej czynności prawnej jakiś dług, prawo lub wypełnienie zobowiązania, należy bez naruszenia przepisu uwagi do pozycji taryfy 9: i 10. uważać za sądowe oświadczenia (pozycja taryfy 53., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

III. Postępowanie

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procen- towe
			K	h	procent
	A. Ogólne przepisy taryfy.				
16	Podania				
	a) o ile niema zastosowania jeden z następujących przepisów taryfy	od każdego arkusza	1	—	
	b) rekursy i zażalenia:				
	1. do trybunału pierwszej lub drugiej instancji	od pierwszego arkusza	5	—	
	2. do Najwyższego Trybunału	"	10	—	
	c) Podania o wpis do ksiąg publicznych co do nieruchomości i uważanych z niemi na równi uprawnień, o ile wedle lit. b nie płaci się wyższej należytości,				
	jeżeli wartość prawa, które ma być zainstabulowane lub prenotowane nie przekracza 100 K	od każdego arkusza	1	—	
	przy wartości tego prawa:				
	nad 100 K do 200 K	od pierwszego arkusza	2	—	
	" 200 " " 500 "	"	3	—	
	" 500 " " 1.000 "	"	4	—	
	" 1.000 "	"	5	—	
	jeżeli wartość prawa, które ma być zainstabulowane lub prenotowane, nie da się ocenić, dalej we wszystkich wypadkach, w których prosi się tylko o adnotację	"	3	—	

w sprawach niespornych.**U w a g a**

Do pozycyi 16.

1. Drugi i każdy dalszy arkusz podań, oznaczonych pod lit. *b* do *d*, podlega należności po 1 K od każdego arkusza.
2. Postanowienia uwag 2. i 6., lit. *a*, *c*, *d* oraz *e*, do pozycyi taryfy 1., mają odpowiednie zastosowanie do podań w postępowaniu w sprawach niespornych. To samo dotyczy uwagi 3. do pozycyi taryfowej 1., o ile nie chodzi o podania wymienionego pod pozycyą taryfową 16., lit. *d*, rodzaju.
3. Podania, w których prosi się o wpis do rejestru stowarzyszeń, podlegają należności nie według lit. *d*, lecz według lit. *a* lub *b*.
4. Podania o wykreślenie wpisu z ksiąg publicznych należy co do zapłaty należności traktować według lit. *c*, tak, jak podania o podjęcie tego samego wpisu.
5. Jeżeli w podaniu prosi się o wpisy do wymienionych pod lit. *c* ksiąg gruntowych różnych urzędów hipotecznych, to należność przepisaną według lit. *c* za pierwszy arkusz należy płać tyle razy, ile jest tych urzędów.
6. Prośby o wykreślenie adnotacji z ksiąg wymienionych w lit. *c*, że jakąś prośbę odrzucono, podlegają bez różnicy, czy wykreślenie należy przeprowadzić w księgach jednego, czy kilku urzędów hipotecznych, tylko jednorazowej należności według lit. *a*.
7. Przepisy uwag 4. do 6. stosuje się odpowiednio do podań o wpisy do ksiąg hipotek i wpisów praw rzeczowych.
8. W wypadkach lit. *d*, l. 5., należy także przy wpisie lub wykreśleniu prokury kolektywnej zapłacić należność 20 K od pierwszego arkusza tyle razy, ile jest prokuryistów, którzy mają być wpisani lub wykreśleni.
9. Podania o wpis zmian kontraktu spółki, które dotyczą wyłącznie zmian firmy, przytoczonych w uwadze 2. do pozycyi taryfowej 43., lit. *l*, według brzmienia ustawy z dnia 24. Intego 1905, Dz. u. p. Nr. 32, nie podlegają należności, oznaczonej pod lit. *d*, l. 3., lecz tylko należności według lit. *d*, l. 1.
10. Podania w toku postępowania spadkowego, jeżeli łączna wartość bez odliczenia długów i ciężarów nie przenosi 100 K, są wolne od należności.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procent- towe procent
			K	h	
	d) podania o następujące wpisy do rejestrów handlowych, które mają być prowadzone przez sądy handlowe:				
	1. o wpis firmy lub zmiany już wpisanej firmy lub jej właścicieli	należytości według ustawy z dnia 24. lutego 1905. Dz. u. p. Nr. 32			
	2. o wpis kontraktu spółki, dalej o wpis podwyższenia kapitału spółki lub o przedłużenie trwania spółki				
	aa) towarzystwa akcyjnego lub komandytowo-akcyjnego	od pierwszego arkusza	100	—	
	bb) spółki z ograniczoną poręką	"	60	—	
	cc) innej spółki	"	40	—	
	3. o wpis innych, niż wymienionych pod l. 2. zmian kontraktu spółki	połowa należytości, ustanowionych pod l. 2.			
	4. o wpis filii firmy, która już jest wpisana do rejestru sądu handlowego w granicach obowiązywania tej ustawy	od pierwszego arkusza	20	—	
	5. o wpis lub wykreślenie prokury (artykuł 41. u. h.), dalej członków zarządu towarzystwa akcyjnego lub komandytowo-akcyjnego i kierowników spółki z ograniczoną poręką	od pierwszego arkusza, za każdego prokurzystę, który ma być wpisany lub wykreślony, za każdego członka zarządu lub kierownika	20	—	

U w a g a

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procen- towe procent
			K	h	
	6. o wpis lub wykreślenie likwidatorów	od pierwsze- go arkusza za każdego likwidatora, który ma być wpisany lub wykreślony	20	—	
	7. o wpis praw majątkowych, które przysługują żonie kupca wskutek kontraktów małżeńskich	od pierwsze- go arkusza	20	—	
17	Protokoły: a) o ile nie stosuje się innego przepisu taryfy b) protokoły, zastępujące jedno z oznaczonych pod pozycją taryfową 16., lit. b do d, podań, jak te podania.	od każdego arkusza	1	—	
18	Załączniki podlegających obowiązkowi należytości podań i protokołów, o ile nie należy ich stosownie do treści uważać za część składową podania lub protokołu i o ile przez to nie podlegają należytości od podań lub protokołów: a) w innych przypadkach, jak wymienionych w lit. b b) książki, broszury, plany sytuacyjne i inne przedmioty, nie będące pismami	od każdego arkusza od każdej sztuki	—	50 50	
19	Duplikaty (tryplikaty itp.) wygotowań sądowych, a) o ile stronie na jej żądanie się je wydaje b) w innych wypadkach	od każdego arkusza wolne	2 od należytości	—	
20	Odpisy (sądowe), udzielone stronie na jej żądanie		2	—	
21	Wyciągi hipoteczne (certyfikaty hipoteczne) i wy- ciągi depozytowe, wydawane stronie na jej żądanie		3	—	
22	Sądowe oszacowania (dobrowolne) i wymiar od- szkodowania w wypadkach wyłączenia: a) oszacowania	od wynie- rzonej wartości szacunkowej			1/6

U w a g a

Do pozycyi 17.

1. Przepisy uwag 6. i 8., lit. *a*, *c*, *d* i *e*, do pozycyi taryfowej 2. stosuje się odpowiednio do protokołów w postępowaniu w sprawach niespornych.

2. W wypadku odroczenia audyencji podlega protokół z odbywanej dalej audyencji, choćby się go spisywało na tym samym arkuszu, co protokół z poprzedniej audyencji, jako nowy protokół samoistnie należyci według pozycyi taryfowej 17.

3. Zapiski urzędowe, niezawierające wniosku strony i przez stronę nie podpisywane, nie uważa się za protokoły w myśl pozycyi taryfowej 17.

4. Wolne od należyci są:

- a)* protokoły, które sąd z urzędu spisuje w tym celu, by otrzymać informacye, których potrzebuje do załatwienia swych spraw urzędowych;
- b)* protokoły, spisywane w toku postępowania w sprawach spadków, których łączna wartość bez odliczenia długów i ciężarów nie przynosi 100 K;
- c)* protokoły z aktu pośmiertnego.

Do pozycyi 18.

Od należyci od załączników są wolne:

- a)* wszystkie tutejsze i zagraniczne publiczne papiery kredytowe, ich kupony i talony; papiery zastępujące pieniądź i inne publiczne znaczki wartościowe;
- b)* świadectwa ubóstwa;
- c)* dokumenty i pisma uwolnione od należyci dla pewnego użytku, jeżeli się ich używa jako załączniki dla tego celu.

Do pozycyi 19.

Wyciągi z sądowych wygotowań należy co do zapłaty należyci uważać na równi z duplikatami tych wygotowań.

Do pozycyi 20.

Jeżeli czynność prawna, dotycząca nieruchomości a podlegająca bezpośredniej zapłacie należyci, zostanie zgłoszona do sądu hipotecznego zamiast u władzy skarbowej, a strona zaniedba dołączyć odpis dokumentu, nadający się dla celów wymiaru, to odpis dokumentu, sporządzony z urzędu przez sąd hipoteczny dla udzielenia go władzy skarbowej, podlega podwójnej należyci, wymienionej pod pozycyą taryfową 20.

Do pozycyi 22.

1. Sądowe oszacowania w celu wymiaru należyci nie podlegają należyci według pozycyi taryfowej 22.

2. Obok należyci od urzędowego oszacowania lub oceny odszkodowania w wypadkach wyłączenia, nie płaci się należyci od protokołu, spisanego z tych czynności urzędowych.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stałe należyci		Należyci procentowe
			K	h	
	b) wymiar odszkodowania w razie wywłaszczeń	od ustalonej kwoty odszkodowania			1/2
23	Licytacye (dobrowolne), które sąd przeprowadza	od uzyskanej ceny			1/4
24	Sądowe ugody	należyci według pozycji taryfy 8.			
B. Postępowanie spadkowe.					
25	Należyci ryczałtowa za postępowanie spadkowe: Przy czystej wartości majątku spadkowego, będącego przedmiotem postępowania:				
	a) do 5.000 K	wolne od należyci			
	b) nad 5.000 K „ 10.000 „		2	—	
	c) „ 10.000 „ „ 25.000 „		5	—	
	d) „ 25.000 „ „ 50.000 „		10	—	
	e) „ 50.000 „ „ 75.000 „		25	—	
	f) „ 75.000 „ „ 100.000 „		50	—	
	g) „ 100.000 „ „ 250.000 „		125	—	
	h) „ 250.000 „ „ 500.000 „		250	—	
	i) „ 500.000 „	od każdych 1.000 K czystej wartości majątku, będącego przedmiotem postępowania przyczem kwoty resztujące niżej 1.000 K zaokrągła się na pełną kwotę 1.000 K, jednak w żadnym wypadku więcej niż 10.000 K		50	

U w a g a

Do pozycyi 23.

1. Obok należności za czynność urzędową licytacyjną winno się płacić także należność według pozycyi taryfowej 108., ustępy 1. do 3., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, względnie według ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

2. Protokół licytacyjny, podlegający należności według pozycyi taryfowej 23., nie podlega należności od protokołu.

Do pozycyi 24.

1. Jeżeli zapomocą ugody sądowej przenosi się własność nieruchomości, to obok należności według pozycyi taryfowej 24., płaci się także należność od nieruchomości, przewidzianą w ustawie z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

2. Prócz należności według pozycyi taryfowej 24., jeżeli prócz sądowego protokołu o ugodzie wygotowano dokument, należy zapłacić od tego dokumentu stałą należność stemplową 1 K od każdego arkusza.

3. Sądowe ugody w postępowaniu sprawach niespornych, których podstawą jest bezpośrednio lub pośrednio czynność prawna, podlegająca należności, lub przez które uznaje się dług, prawo lub wypełnienie zobowiązania na podstawie poprzedniej czynności prawnej, która dotychczas z powodu niewystawienia dokumentu nie podlegała należności, winno się, bez naruszenia obowiązku należności według pozycyi taryfowej 24., traktować jak sądowe oświadczenia (pozycya taryfowa 53: ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

4. Obok należności według pozycyi taryfowej 24. należy zapłacić także należność od protokołu.

Do pozycyi 25.

1. Obok należności ryczałtowej winno się płacić także należności, przewidziane w pozycyi taryfowej 16. do 24.

2. Dla wymiaru należności ryczałtowej należy doliczyć czystą wartość wyszłego na jaw później majątku spadkowego do czystej wartości majątku, co do którego przeprowadzono przedtem postępowanie.

3. Należność według pozycyi taryfowej 25. należy płacić także od sądowych czynności urzędowych co do spadków, które mają być wydane za granicę.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procen- towe
			K	h	
	C. Działalność sądów w sprawach opieki i kurateli.				
26	Należytość ryczałtowa za sądową pieczę nadopieczunkczą i kuraternalną: Jeżeli czyste dochody roczne z majątku poruczonego pieczy dla każdego poruczonego pieczy wynoszą:				
	a) nie więcej jak 3.000 K	wolne	od należytości		
	b) nad 3.000 K do 4.000 „	rocznie	10	—	
	c) „ 4.000 „ „ 6.000 „	„	15	—	
	d) „ 6.000 „ „ 8.000 „	„	20	—	
	e) „ 8.000 „ „ 10.000 „	„	25	—	
	f) „ 10.000 „ „ 15.000 „	„	40	—	
	g) „ 15.000 „ „ 25.000 „	„	60	—	
	h) „ 25.000 „ „ 50.000 „	„	100	—	
	i) „ 50.000 „	od każdych 1.000 K ro- cznych czy- stych do- chodów, przyczem reszty niżej 1.000 K za- okrągła się na pełną kwotę 1.000 K rocznie	2	—	
	D. Piecza nad przechowanymi w sądzie masami użytkowymi i substytucyjnymi.				
27	Należytość ryczałtowa za pieczę nad przechowanymi w sądzie masami użytkowymi i substytucyjnymi: Jeżeli roczne czyste dochody z masy, o ile nie przypadają poruczonemu pieczy, wynoszą:				
	a) nie więcej niż 1.000 K	wolne	od należytości		
	b) nad 1.000 K do 2.000 „	rocznie	5	—	
	c) „ 2.000 „ „ 3.000 „	„	10	—	

U w a g a

Do pozycyi 26.

1. Przy ustaleniu dochodów miarodajnych dla obliczenia należitości ryczałtowej według pozycyi taryfowej 26. należy pominąć datki na utrzymanie, wychowanie itp., dalej dochody z majątku powierniczego.

2. Dochody nie płynące z majątku (płace, zarobki itp.) nie bierze się w rachubę przy ustaleniu dochodów, miarodajnych dla należitości ryczałtowej według pozycyi taryfowej 26.

3. Należitość według pozycyi taryfowej 26. płaci się także za pieczę sądowo-opiekuniczną w wypadkach z §§ 149. i 150 k. p. u. c.

Do pozycyi 26 i 27.

Obok należitości ryczałtowej płaci się także należitości, przewidziane w pozycjach taryfowych 16 do 24.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procent- owe procent
			K	h	
	d) nad 3.000 K	stosownie do rocznych czystych do- chodów, o ile one nie przy- padają pupi- lowi, rocznie		podwójna kwota należy- tości, wymie- nionych w po- zycji tary- fowej 26, lit. b do i	
	E. Sądowa piecza nad powiernictwami.				
28	Należytość ryczałtowa za pieczę nad powiernictwami:				
	a) od nieruchomości majątku powierniczego:				
	Przy czystej wartości tego majątku:				
	1. do 200.000 K	rocznie	100	—	
	2. nad 200.000 K „ 300.000 „	„	150	—	
	3. „ 300.000 „ „ 400.000 „	„	200	—	
	4. „ 400.000 „ „ 500.000 „	„	250	—	
	5. „ 500.000 „ „ 600.000 „	„	300	—	
	6. „ 600.000 „ „ 800.000 „	„	400	—	
	7. „ 800.000 „ „ 1.000.000 „	„	500	—	
	8. „ 1.000.000 „ „ 1.500.000 „	„	750	—	
	9. „ 1.500.000 „	od każdych 1000 K- czy- stej wartości, przyczem kwoty reszlu- jące za- okrągla się na pełną kwotę 1000 K, rocznie	—	50	
	b) od ruchomego majątku powierniczego:				
	Przy czystej wartości tego majątku:				
	1. „ do 50.000 K	wolne od należności			
	2. nad 50.000 K „ 100.000 „	rocznie	25	—	
	3. „ 100.000 „ „ 150.000 „	„	35	—	
	4. „ 150.000 „ „ 200.000 „	„	50	—	

U w a g a

Do pozycyi 28.

1. Należytość ryczałtowa, pomijając wyjątek unormowany w przepisie przejściowym § 53., ustęp 2. ustawy, wymierza się na podstawie wartości, którą należy ustanawiać na przeciąg każdych dwudziestu lat.

2. Wartości ruchomości, które ze względu na swój charakter nie są zdolne do przyniesienia dochodu (dzieła sztuki, przemysłu artystycznego, biblioteki, manuskrypta, klejnoty itd.), nie wlicza się do podstawy wymiarowej dla należytości ryczałtowej.

3. Obok należytości ryczałtowej winno się płacić także należytości, przewidziane w pozycyi taryfowej 16 do 24.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procen- towe
			K	h	procent
	5. nad 200.000 K	stosownie do czystej wartości ruchomego majątku po- wierniczego, rocznie			
			połowa nale- żytości wy- mienionej pod lit. a, l. 2 do 9		
	F. Inne czynności postępowania w sprawach niespornych.				
29	Podania:				
	a) o sądowe zezwolenie na przyjęcie kogoś w miejsce dziecka lub o potwierdzenie przyjęcia w miejsce dziecka (§§ 258. do 260. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208); podania o sądowe zezwolenie dla prośby o legitymację nieślubnego dziecka przez przywilej panującego (§§ 263. i 264. powołanego patentu); dalej podania o dobrowolną separację lub rozwód . . .	od pierwszego arkusza	5	—	
	b) o pozwolenie na przeniesienie szlachectwa i herbu na adoptowanego (§ 261. powołanego patentu) .		100	—	
	c) o deklarację śmierci lub o orzeczenie, że dowód śmierci przeprowadzono (§§ 1., 8. i 10. ustawy z dnia 16. lutego 1883, Dz. u. p. Nr. 20) . .		5	—	
30	Rozstrzygnięcia (orzeczenia, uchwały) sądowe:				
	a) o prośbach o zezwolenie na przyjęcie w miejsce dziecka, lub o potwierdzenie przyjęcia w miejsce dziecka		10	—	
	b) o prośbach o zatwierdzenie wyjęcia z pod ojcowskiej władzy lub o uznanie pełnoletności (§ 266. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, i § 252 k. p. u. c.)		5	—	

U w a g a

Do pozycyi 29.

1. Drugi i każdy dalszy arkusz podań oznaczonych w pozycyi taryfowej 29. podlega należności po 1 K. Do tych podań mają odpowiednie zastosowanie przepisy uwag 2 i 6, lit. *a*, *c*, *d* oraz *e* do pozycyi taryfowej 1.

2. Należnościom z lit. *a* do *c*, podlegają tylko podania, wdrażające postępowanie. Późniejsze podania, wniesione w toku postępowania, podlegają należnościom, przewidzianym w pozycyi taryfowej 16.

3. Protokoły, zastępujące podania wymienione pod lit. *a* do *c*, należy co do wymiaru należności traktować jak te podania.

Do pozycyi 30.

1. Inne, jak wymienione pod pozycją taryfową 30. rozstrzygnięcia sądowe w postępowaniu w sprawach niespornych są wolne od należności.

2. W wypadkach lit. *f* ustala się wartość papieru wartościowego, który ma być amortyzowany, na kwotę, na którą ten papier opiewa.

3. Obowiązku należności od rozstrzygnięcia nie narusza to, że rozstrzygnięcie zostało uchylone. Jeżeli jednak wydano w podobnej sprawie nowe rozstrzygnięcie, to należność za uchylone rozstrzygnięcie wlicza się w należność za nowe rozstrzygnięcie.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procent- towe procent
			K	h	
	c) o prośbach o dobrowolną separację lub rozwód .		10	—	
	d) o ustalenie roszczeń o utrzymanie, posag lub wyprawę w postępowaniu w sprawach niespornych, jeżeli wartość przyznana wynosi:				
	nad 400 K do 1.000 K		5	—	
	„ 1.000 „ „ 2.000 „		10	—	
	„ 2.000 „	od przyznan- nej wartości			1/2
	e) o podaniach przytoczonych w pozycji taryfowej 29, lit. c		10	—	
	f) o prośbach o dozwoleń amortyzacji papierów wartościowych:				
	1. jeżeli wartość papieru 100 K nie przekracza	wolne od należytości			
	2. w innych wypadkach		5	—	
	g) o sprzeciwie wierzyciela przeciw zamianie gruntów (§ 12. ustawy z dnia 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18)		5	—	
	h) o środkach prawnych przeciw orzeczeniom, przytoczonym od a do g				ta sama należytość, co za orzeczenie zaczeplone

IV. Postępowanie karne

31	Podania:				
	a) Wnioski oskarżyciela prywatnego na wdrożenie postępowania:				
	1. przy występku, który ma być sądzony przez sąd przysięgłych	od pierwszego arkusza	15	—	
	2. przy innym występku	„	10	—	
	3. w wypadkach przekroczeń	„	3	—	
	b) Zażalenia nieważności i odwołania przeciw wyrokom, podlegającym należytości (pozycja taryfowa 34):				
	1. zażalenia nieważności	„	15	—	
	2. odwołania od wyroków trybunałów, o ile nie są one połączone z zażaleniem nieważności .	„	10	—	
	3. odwołania od wyroków sądów powiatowych	„	3	—	

U w a g a

4. Rozstrzygnięcia, w których w postępowaniu niespornem przyznano na miesięczne utrzymanie nie więcej, niż 40 K, są wolne od należitości.

wskutek oskarżenia prywatnego.

Do pozycyi 31.

1. Od drugiego i każdego dalszego arkusza podania, jakoteż od każdego arkusza dalszych wygotowań podania, płaci się należitość po 1 K.

2. Należitości według lit. *b*, podlega tylko zgłoszenie środka prawnego; oddzielnie wniesione wywody zgłoszonego środka prawnego podlegają należitości wedle lit. *c*.

3. Podanie, w którym ściganie karne rozszerza się na inne działanie karygodne tego samego obwinionego, podlega tylko należitości według lit. *c*.

4. Wolne od należitości są:

- a*) podania mające na celu udzielenie prawa ubogich i zażalenia przeciw zarządzeniom, wydanym na takie podania;
- b*) pisemne prośby do sądu, nie zawierające żadnego wniosku, o którym miałby sąd rozstrzygać;
- c*) prośby o sprostowanie sądowych wyroków i uchwał;
- d*) prośby o złagodzenie kary (§ 410. ustawy o postępowaniu karnem), prośby o łaskę (§ 411. ustawy o postępowaniu karnem) i prośby o odroczenie kary.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procen- towe procent
			K	h	
	c) inne podania stron procesowych:				
	1. przy występku, który ma być osądzony przez sąd przysięgłych	od pierwszego arkusza	3	—	
	2. przy innym występku	"	2	—	
	3. w wypadkach przekroczeń	"	1	—	
32	Protokoły:				
	a) protokoły, które zastępują podania stron, procesowych jak te podania,				
	b) protokoły z ustnej rozprawy głównej lub z rozprawy apelacyjnej, oraz protokoły o rozprawie ustnej nad zażaleniem nieważności:				
	1. przed sądem powiatowym	od całego protokołu bez względu na ilość arkuszy	1	—	
	2. przed trybunałem	"	5	—	
	Jeżeli w wypadkach lit b, l. 1 lub 2, rozprawa trwa dłużej niż pół godziny, to nadto za każde, choćby tylko zaczęte pół godziny całego czasu trwania płaci się w wypadku l. 1, należytość w kwocie 2 K, w wypadku l. 2, należytość 10 K.				
33	Załączniki od podlegających należytości podań i protokołów, o ile one według treści nie są częścią składową podania lub protokołu i z tego powodu podlegają należytości od podań lub protokołu . .	należytość wymieniona w pozycji taryfowej 18			
34	Wyroki bez różnicy instancji:				
	a) przy występku, który ma być osądzony przez sąd przysięgłych		30	—	
	b) przy innych występkach		20	—	
	c) w przekroczeniach		5	—	

U w a g a

Do pozycji 32.

1. Jeżeli rozprawę odroczone, to protokół z dalszej rozprawy, choćby pisano go na tym samym arkuszu, co protokół z poprzedniej rozprawy, podlega jako nowy protokół samodzielnie należności. W wypadkach tych płaci się za drugą i każdą dalszą rozprawę należność od protokołu, także za pierwsze, choćby tylko rozpoczęte pół godziny przed sądami powiatowymi w kwocie 2 K, przed trybunałami w kwocie 10 K.

2. Przy rozprawach przed trybunałami nie wlicza się w celu obliczenia należności według lit. b czasu, zużytego na naradę trybunału lub sądu przysięgłych do czasu trwania rozprawy.

3. Jeżeli w toku rozprawy głównej podniesiono prywatne oskarżenie, to obok każdorazowej należności od protokołu płaci się należność według pozycji taryfowej 31., lit. a. Jeżeli w czasie rozprawy głównej rozszerza się postępowanie karne na inne działania karygodne tego samego obwinionego, to nie płaci się za to żadnej należności.

4. Wolne od należności są:

- a) protokoły z ustnej rozprawy apelacyjnej i z ustnej rozprawy nad zażaleniem nieważności, jeżeli żadna ze stron procesowych się nie jawiła i także żadnego dowodu nie przeprowadzono;
- b) protokoły, niezawierające wniosku, co do którego sąd winienby rozstrzygnąć;
- c) protokoły, zastępujące podanie, zwolnione od należności.

Do pozycji 33.

Od należności od załączników są zwolnione:

- a) wszystkie tutejsze i zagraniczne publiczne papiery kredytowe, ich kupony i talony, papiery zastępujące pieniądź i inne publiczne znaczki wartościowe;
- b) świadectwa ubóstwa;
- c) dokumenty i pisma uwolnione dla pewnego celu od należności, jeżeli się ich używa do tego samego jako załączniki.

Do pozycji 34.

1. Jeżeli wyrok dotyczy więcej niż jednego oskarżonego, to od każdego dalszego oskarżonego płaci się dodatek do taryfowej należności od wyroku w kwocie jednej piątej tej należności. Suma dodatków nie może jednak przenosić taryfowej należności, od której się te dodatki ściągają. Ilość oskarżycieli prywatnych jest dla wysokości należności od wyroku bez wpływu.

2. Jeżeli wyrok zniesiono wskutek zażalenia nieważności, odwołania lub wznowienia postępowania karnego lub wskutek sprzeciwu, to należność zapłacona od zniesionego wyroku wlicza się do należności od nowego rozstrzygnięcia tej samej instancji. Jeżeli sąd w wyroku orzekł swą niewłaściwość, to należność od tego wyroku uiszczona dolicza się do należności od wyroku sądu właściwego.

3. Wyroki, wydane przez Najwyższy Trybunał sądowy i kasacyjny wskutek zażalenia nieważności w obronie ustawy lub wydane przy nadzwyczajnem wznowieniu postępowania karnego, są wolne od należności.

4. Inne, jak wymienione w pozycji taryfowej 34. rozstrzygnięcia sądów karnych nie podlegają żadnej należności.

Alfabetyczny index do taryfy.

Przedmiot	Po- zycja tary- fowa	Przedmiot	Po- zycja tary- fowa
Certyfikaty hipoteczne, patrz wyciągi z ksiąg gruntowych		Protokoly	
Duplikaty wygotowań sądowych		w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	2
w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	4	w konkursie i postępowaniu ugodowym	10
w konkursie i w postępowaniu ugodowym	12	w postępowaniu niespornem	17
w postępowaniu niespornem	19	w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych	32
Licytacje sądowe, dobrowolne	23	Rozstrzygnięcia sądowe	
Należytości ryczałtowe		w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	6
w konkursie i postępowaniu ugodowym	15	w postępowaniu niespornem	30
od postępowania spadkowego	25	w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych, patrz „Wyroki„	
za pieczę nadopiekuńczą i kuratelą sądów	26	Rozstrzygnięcia sędziów rozjemczych	7
za pieczę nad przechowaniami w sądzie		Ugody sądowe	
masami użytkowemi i substytucyjnymi	27	w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	8
za pieczę nad powiernictwami	28	w konkursie i postępowaniu ugodowym	15
Odpisy, sądowe		w postępowaniu niespornem	24
w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	5	Wyciągi depozytowe	21
w konkursie i w postępowaniu ugodowym	13	Wyciągi z ksiąg gruntowych	21
w postępowaniu niespornem	20	Wyroki w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych	34
Oszacowania sądowe, dobrowolne	22	w procesie cywilnym, patrz „Rozstrzygnięcia sądowe“	
Podania		Załączniki	
w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	1	w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	3
w konkursie i postępowaniu ugodowym	9	w konkursie i postępowaniu ugodowym	11
w postępowaniu niespornem	16, 29	w postępowaniu niespornem	18
w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych	31	w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych	33
Potwierdzenia urzędowe w konkursie i w postępowaniu ugodowym	14		

280.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 15. września 1915

O należnościach od kontraktów ubezpieczenia, o rentę dożywotnią i o zaopatrzenie.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

I. Zakłady ubezpieczeń i urzędnicy zaopatrzenia.

§ 1.

Sprawy ubezpieczeń tutejszokrajowych zakładów ubezpieczeń.

(1) Zakłady, zawierające w sposób zarobkowy kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele (zakłady ubezpieczeń), winny uiszczać następujące należności:

1. Za kontrakt ubezpieczenia i za wszystkie układy, zawarte między zakładem a biorącymi ubezpieczenie co do dalszego utrzymania lub zmiany kontraktu

przy ubezpieczeniu zwrotnem . . . 1/2 procent,

przy ubezpieczeniu gradowem i bydła 1 procent,

we wszystkich innych gałęziach

ubezpieczenia 2 procent
rocznej sumy łącznej wszystkich wpływających na podstawie tych kontraktów opłat ze strony biorących ubezpieczenie (premię i należności ubocznych, o ile tych ostatnich nie uiszcza się jako zwrot uiszczanej państwu lub związkowi autonomicznemu publicznej daniny).

Od sumy łącznej opłat, które wpłynęły, winno się przy obliczeniu należności odliczyć zwrócone na podstawie storna premie i należności uboczne.

Natomiast nie można przy obliczeniu należności odliczać prowizji i innych świadczeń zakładu na rzecz trzecich osób lub na rzecz biorących ubezpieczenie, z wyjątkiem przyznanych tym ostatnim przez zakłady, istniejące na zasadzie wzajemnej poręki członków, udziałów w nadwyżkach kasowych.

2. Za dokonywaną ze strony zakładów na podstawie kontraktu ubezpieczenia wypłatę sum ubezpieczonych (wynagrodzenia szkód) i za wszystkie inne, uzasadnione w kontrakcie ubezpieczenia świadczenia zakładów na rzecz ubezpieczonych, nadto za wypłaty za wykupno polic

przy ubezpieczeniu gradowem, bydła, ogniewem i przewozowem 1/2 procent,
we wszystkich innych gałęziach
ubezpieczenia 1 procent
rocznej wartości łącznej wymienionych świadczeń.

Przy ubezpieczeniu zwrotnem nie płaci się tych należności za świadczenia ubezpieczającego zwrotnie na rzecz ubezpieczonego zakładu.

3. Za zaliczki na police (pożyczki na police) i za opłatę odsetek od takich pożyczek 1/2 procent rocznej sumy łącznej tych kwot pożyczkowych i odsetek.

(2) Przepisane na rzecz czyjaś świadczenia należy uważać na równi z zapłatami.

(3) O ile w tem rozporządzeniu cesarskiem niczego odmiennego nie postanowiono, należy przy zastosowaniu jego postanowień zakłady, istniejące na zasadzie wzajemnej poręki członków uważać na równi z innymi zakładami ubezpieczeń.

§ 2.

Sprawy ubezpieczeń obcokrajowych zakładów ubezpieczeń.

(1) Znajdujących się na obszarze, w którym to rozporządzenie cesarskie obowiązuje, zastępców lub filie zakładów ubezpieczeń, mających siedzibę poza tym obszarem, o ile zawierają one ubezpieczenia jako ubezpieczyciele lub w nich pośredniczą, należy co do wszystkich czynności, odnoszących się do tych spraw ubezpieczenia, o ile one jednak podejmują się tylko oznaczonych w § 1., ustępie 1., czynności lub w nich pośredniczą, co do tych czynności, uważać przy zastosowaniu przepisów tego rozporządzenia cesarskiego na równi z tutejszokrajowymi zakładami ubezpieczeń. Bliższe przepisy o tem będą wydane w drodze rozporządzenia.

(2) O ile nie mają zastosowania przepisy poprzedniego ustępu, podlegają kontrakty ubezpieczenia, zawierane przez zakłady ubezpieczeń jako ubezpieczycieli, mające siedzibę poza obszarem, w którym obowiązuje to rozporządzenie cesarskie, oraz inne, zdarzające się przy sprawach ubezpieczeń tych zakładów czynności prawne i dokumenty, należności według ogólnych przepisów o należnościach. Obowiązują przytem jednak następujące zmiany:

1. Należność za kontrakt ubezpieczenia wynosi przy ubezpieczeniu zwrotnem 1/2 procent, przy ubezpieczeniu gradowem i bydła 1 procent; w innych gałęziach ubezpieczenia 2 procent od wartości umówionej za ubezpieczenie opłaty (§ 1., ustęp 1., l. 1.); jeśli umówiono powtarzające się

świadczenia jako opłatę za ubezpieczenie, należy zastosować § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50. Prócz tej należności nie uiszczą się już żadnej należności za potwierdzenia odbioru opłat ze strony biorącego ubezpieczenie.

2. Potwierdzenia odbioru świadczeń ubezpieczyciela, następujących na podstawie takich umów (§ 1., ustęp 1.. l. 2.), podlegają przy ubezpieczeniu gradowym, bydła, ogniem i przewozowym należności $\frac{1}{2}$ procent, a w innych gałęziach ubezpieczenia należności 1 procent wartości świadczeń, których odbiór się poświadcza: przy ubezpieczeniu zwrotnem nie należy uiszczać tej należności za potwierdzenia odbioru świadczeń ubezpieczającego zwrotnie na rzecz ubezpieczonego zakładu. Postanowienia pozycyi taryfowych 47 i 48 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, nie mają zastosowania do podlegających należności procentowej potwierdzeń odbioru.

§ 3.

Kontrakty ubezpieczenia jako interesy uboczne; umowy o renty dożywotnie i kontrakty ubezpieczenia pensyjnego zakładów ubezpieczeń.

(1) Za zakłady ubezpieczeń w myśl §§ 1. i 2. należy uważać także te przedsiębiorstwa, które obok innych czynności zawierają jako ubezpieczyciele kontrakty ubezpieczenia, w szczególności przedsiębiorstwa kolejowe i okrętowe co do ubezpieczeń przewozowych, przedsiębiorstwa bankowe co do ubezpieczeń losowych i przedsiębiorstwa domów składowych co do ubezpieczenia złożonych u nich towarów.

(2) Umowy o renty dożywotnie i kontrakty ubezpieczenia pensyjnego, zawierane przez zakłady ubezpieczeń, nadto kontrakty z towarzyszami

należy przy zastosowaniu tego rozporządzenia cesarskiego uważać na równi z kontraktami ubezpieczenia na życie i podlegają one przewidzianym w § 1. należnościom; co do tych umów o rentę dożywotnią postanowienia pozycyi taryfowej 57 G ustawy z dnia 13. grudnia 1862. Dz. u. p. Nr. 89, tracą moc obowiązującą.

§ 4.

Zakłady zaopatrzenia.

(1) Do zakładów zaopatrzenia (instytutów pensyjnych i prowizyjnych, funduszków, kas i związków pensyjnych itp.) należy — bez różnicy, czy przystąpienie do nich jest dobrowolne lub przymusowe i czy między uczestnikami istnieje stosunek umowy lub nie — zastosować odpowiednio postanowienia § 1., ustęp 1., l. 1. i 2., w ten

sposób, że należy uiszczać należności w wymiarze 1 procent, a mianowicie:

1. przewidzianą w § 1., ustęp 1.. l. 1. należność od rocznej sumy łącznej wszystkich świadczeń uczestników lub innych osób, o ile świadczenia te służą do uzyskania praw do zaopatrzenia na zasadzie umowy o zaopatrzenie lub ustanowione są statutem i następują w drodze zapłaty lub zapisania na rachunek;

2. przewidzianą w § 1., ustęp 1., l. 2., należność od rocznej wartości łącznej wszystkich wypłaconych lub zapisanych na rachunek przez zakład zaopatrzenia na podstawie umowy lub statutów kwot zaopatrzenia i wszystkich innych, polegających na umowie lub statutach świadczeń zakładu zaopatrzenia.

(2) Postanowienia te mają zastosowanie także wówczas, jeśli przysługujący zakładowi zaopatrzenia majątek tworzy część składową majątku innej osoby.

(3) Jeśli w statutach zakładu zaopatrzenia jest postanowione, że niedobory kasowe mają corocznie pokrywać uczestnicy, zaś nadwyżki kasowe mają być corocznie rozdzielone pomiędzy uczestników. wówczas zakład zaopatrzenia nie podlega należnościom, wymienionym w ustępie 1.. lecz należnościom, wymienionym w § 1.

(4) Do umów, zawieranych z zakładami zaopatrzenia, leżącymi poza obszarem, w którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, należy zastosować ogólne przepisy o należnościach.

§ 5.

Dodatek. Zaokrąglenie.

(1) Dodatku państwowego do wymienionych w §§ 1., 2. i 4. należności procentowych nie ściąga się.

(2) Postanowienie § 7. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, ma zastosowanie do należności, jakie się ma uiszczać stosownie do § 1., § 2., ustęp 1., § 3. i § 4., ustęp 1., w ten sposób, że należy zaokrąglić łączną kwotę roczną, służącą za podstawę wymiaru należności.

§ 6.

Sposób i czas uiszczania należności. Przepisy kontrolne. Skutki zwłoki.

(1) Przewidziane w § 1., w § 2., ustęp 1., w § 3. i § 4., ustęp 1., należności uiszczają oznaczone w §§ 1. do 4. zakłady i urzędnicy bezpośrednio bez urzędowego wymiaru. Ustanowi

się w drodze rozporządzenia, w jaki sposób i w jakich terminach to uiszczanie należitości ma się odbywać i o ile na poczet powinności należitościowej jeszcze przed jej płatnością można żądać częściowej zapłat.

(2) Do wymienionych w pierwszym ustępie zakładów i urzędzeń mają zastosowanie §§ 5. i 12. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89. Bliższe przepisy dla przestrzegania uiszczania należitości będą wydane w drodze rozporządzenia.

(3) O ile przewidziane w § 1., w § 2., ustęp 1., w § 3. i w § 4., ustęp 1., należitości procentowe lub wymienione w pierwszym ustępie zapłaty na rachunek nie zostaną uiszczone w ciągu ustanowionych terminów, należy uiścić pięćprocentowe procenty zwłoki, rachując od dnia, po upływie terminu. Władza skarbową jest prócz tego upoważniona do przypisania nieuiszczonych należitości zakładom i instytucjom w potrójnym wymiarze.

(4) Wymienione w § 2., ustęp 2., należitości procentowe należy uiszczać bezpośrednio na podstawie urzędowego wymiaru. Co do zgłoszenia do wymiaru należitości i skutków przekroczenia, dotyczących tego domieszenia przepisów, mają zastosowanie ogólne postanowienia należitościowe.

§ 7.

Zwolnienie polic i innych dokumentów od należitości od dokumentów.

(1) Police i inne dokumenty, dotyczące wymienionych w § 1., w § 2., ustęp 1., w § 3. i w § 4., ustęp 1., czynności prawnych, łącznie z poświadczeniami odbioru wypłat i innych świadczeń, uskutecznianych na podstawie tych czynności prawnych na rzecz zakładów ubezpieczeń i zaopatrzenia lub ze strony tych zakładów, nie podlegają obok należitości, jakie się ma bezpośrednio uiszczać na podstawie tego rozporządzenia cesarskiego od wymienionych czynności prawnych bez urzędowego wymiaru, żadnej należitości stemplowej. Podobnie nie uiszczą się należitości stemplowej od wniosków na ubezpieczenie, dodatków do polic i polic redukcyjnych, dalej od dokumentów na wykupna polic i na następujące w innej drodze uchylenie kontraktu ubezpieczenia, wreszcie od poświadczeń zwrotów pożyczki na police.

(2) Jeśli jednak wystawia się na podstawie zobowiązań z kontraktu ubezpieczenia weksle, lub uważane z nimi co do obowiązku należitości na równi dokumenty, wówczas uiszcza się należitość

osobno stosownie do postanowień ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26.

§ 8.

Rzeczy nieruchome jako opłata za ubezpieczenie i zaopatrzenie.

O ile rzeczy nieruchome tworzą opłatę za ubezpieczenie lub zaopatrzenie, podlega czynność prawna w miejsce należitości, ustanowionych w § 1., ustęp 1., l. 1., i § 4., ustęp 1., l. 1., należitości od nieruchomości według ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, a dokument, wystawiony na czynność prawną, należitości stemplowej w kwocie 1 K od każdego arkusza; czynność prawną należy w takich wypadkach zgłosić do wymiaru należitości według ogólnych przepisów o należitościach. Postanowienia te obowiązują także dla oznaczonych w § 2. kontraktów ubezpieczenia.

§ 9.

Interes zagraniczny.

(1) Upoważnia się Ministra skarbu do zarządzenia, o ile zakłady ubezpieczeń, mające siedzibę na obszarze, w którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, są co do interesów ubezpieczenia, zawartych poza tym obszarem, wolne od uiszczania przewidzianych w § 1. należitości. Warunki, pod jakimi należy uważać interes ubezpieczenia jako zawarty poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsze rozporządzenie cesarskie i inne warunki, pod jakimi tego uwolnienia się udziela, należy ustanowić w drodze rozporządzenia. Można także postanowić w drodze rozporządzenia, czy i o ile ta ulga może być zastosowana także do zawartych poza obszarem rozciągłości niniejszego rozporządzenia cesarskiego interesów ubezpieczenia tutejszokrajowych zastępców lub filii zakładów, oznaczonych w § 2., ustęp 1.

(2) Minister skarbu może pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia, udzielić zakładom zaopatrzenia uwolnienia od ustanowionych w § 4., ustęp 1., należitości, o tyle, o ile uprawnieni do zaopatrzenia mają swe zwykle miejsce zamieszkania poza obszarem, na którym obowiązują to rozporządzenie cesarskie.

§ 10.

Uwolnienia w zakresie ubezpieczenia prywatnego.

(1) Istniejące na zasadzie wzajemności związku i stowarzyszenia, jeśli nie prowadzą obliczonego na zysk przedsiębiorstwa i nie zajmują się równocześnie innymi interesami ubezpieczeniowymi,

są wolne od uiszczania wymienionych w § 1., ustęp 1., l. 1. i 2., dalej w § 4., ustęp 1., należności, o ile one

1. mają na celu ubezpieczenie wsparć na wypadek choroby (wsparć pieniężnych, pomocy lekarskiej, środków terapeutycznych i pobierania lekarstw) i należności za pogrzeby, nie przekraczających 400 K, albo

2. mają według statutów za zadanie ubezpieczenie pensji inwalidów, na starość, wdowich i sierocych dla robotników, pomocników i uczniów (kasy robotników-inwalidów, kasy wdów po robotnikach, robotnicze związki pensyjne i wsparć itp.) albo

3. ograniczają się bez zapewnienia oznaczonych cyfrowo świadczeń do udzielania wsparć w wypadku czasowej lub dożywotniej niezdolności zarobkowania albo do świadczenia przejściowych wsparć na rzecz wdów i sierot.

(a) Podobne uwolnienie może Minister skarbu pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia, przyznać zakładom ubezpieczenia bydła, które otrzymują zaliczki z funduszków publicznych, oraz tym związkom ubezpieczenia bydła, polegającym na zasadzie wzajemności, których czynność ogranicza się na ściśle terytorjalnie ograniczony okręg, o ile związek złożony jest wyłącznie lub przeważnie z posiadaczy mniejszych przedsiębiorstw rolniczych lub leśnych i jeśli istnienie tych warunków jest ze statutów widoczne.

§ 11.

Uwolnienia w zakresie ubezpieczenia publicznego.

(1) Przepisy tego rozporządzenia cesarskiego nie naruszają uwolnień od należności stemplowych i bezpośrednich, należących się

1. według § 56. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, w sprawie ubezpieczenia robotników od wypadków;

2. według § 75. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 23. w sprawie ubezpieczenia robotników na wypadek choroby;

3. według § 45. ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, w sprawie kas brackich górniczych;

4. według § 43. ustawy z dnia 16. lipca 1892. Dz. u. p. Nr. 202, w sprawie rejestrowanych kas zapomogowych;

5. według § 87. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, w brzmieniu, zmienionem artykułem I. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138, w sprawie ubezpieczenia pensyjnego funkcyjnaruszy prywatnych;

6. według § 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 7. kwietnia 1914, Dz. u. p. Nr. 80, w sprawie ubezpieczenia robotników górniczych od wypadków.

(2) Ulgi z § 43. ustawy z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202, w sprawie rejestrowanych kas pomocy, mają odpowiednie zastosowanie do tych, posiadających charakter przymusowy kas chorych dla majstrów, które się tworzą lub przekształcają w myśl § 115. h ogłoszonej obwieszczeniem z dnia 16. sierpnia 1907, Dz. u. p. Nr. 199, ustawy przemysłowej.

§ 12.

Postanowienia przejściowe.

(1) Za czynności prawne oznaczonego w § 1., w § 2., ustęp 1., w § 3. i w § 4., ustęp 1., rodzaju, zawarte przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego, należy uścić przewidziane w powyższych przepisach należności o tyle, o ile polegające na tych czynnościach prawnych świadczenia biorącego ubezpieczenie lub ubezpieczyciela lub świadczenia, oznaczone w § 4., ustęp 1., l. 1. lub 2., mają miejsce po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego. Jeśli jednak w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego uiszczono za takie kontrakty ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie odpowiadającą dotychczasowym przepisom należność na podstawie § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50. należy za czas aż do upływu lat pięciu po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego uiszczać przewidziane w § 1., ustęp 1., l. 1., lub § 4., ustęp 1., l. 1., należności tylko w połowie.

(2) Zakłady ubezpieczenia i zaopatrzenia, które korzystają z tego zniżenia, mają wykazać, że zachodzą warunki, wymienione w pierwszym ustępie i urządzić prowadzenie swych ksiąg w ten sposób, by podlegające zniżonej należności świadczenia zostały wpisane odrębnie od innych świadczeń. Bliższe postanowienia w tym względzie będą wydane w drodze rozporządzenia.

(3) Upoważnia się jednak władzę skarbową do uwolnienia zakładów ubezpieczenia i zaopatrzenia od zarządzanego w poprzednim ustępie oddzielnego prowadzenia ksiąg, jeśli oświadczą gotowość opłacenia za wymieniony czas przejściowy pięciu lat po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego za wszystkie świadczenia oznaczonego w § 1., ustęp 1., l. 1., lub § 4., ustęp 1., l. 1., rodzaju bez dalszego rozróżniania, jednolitej kwoty ryczałtowej, którą ustanowi się ugodowo. Uiszczono na tej podstawie należności ryczałtowe należy

przy zastosowaniu tego rozporządzenia cesarskiego uważać na równi z należyciami, wymienionemi w § 1., ustęp 1., l. 1., lub w § 4., ustęp 1., l. 1.

(4) O ile zakłady ubezpieczenia i zaopatrzenia, zobowiązane na zasadzie umowy wobec biorących ubezpieczenie (uczestników zakładu zaopatrzenia) do ponoszenia należyci od ubezpieczenia, uiszczają od zawartych przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego czynności prawnych stosownie do poprzednich postanowień wyższe należyci, niżby to miało miejsce według dotychczasowych przepisów, są zakłady i urzędnicy upoważnione do ściągnięcia tej nadwyżki należyci od biorących ubezpieczenie (uczestników zakładu zaopatrzenia).

II. Kontrakty ubezpieczenia, nie zawarte przez zakłady ubezpieczeń.

§ 13.

(1) Kontrakty ubezpieczenia łącznie z kontraktami ubezpieczenia zwrotnego podlegają, jeśli ubezpieczyciel nie jest zakładem oznaczonego w §§ 1. do 3. rodzaju, należyci stempłowej według skali III wraz z dodatkiem od opłaty, którą niszcza się za ubezpieczenie.

(2) Jeśli umówiono powtarzające się świadczenia jako odpłatę za ubezpieczenie, to należy przestrzegać postanowień § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(3) Przepis § 8. należy zastosować odpowiednio do wymienionych w pierwszym ustępie kontraktów.

III. Postanowienia wspólne.

§ 14.

Stosunek do obowiązujących przepisów o należyciach.

(1) O ile w tem rozporządzeniu cesarskiem czego innego nie zarządono, mają do należyci, jakie się ma uścić według tego rozporządzenia cesarskiego, zastosowanie ogólne przepisy o należyciach stempłowych i bezpośrednich.

(2) Postanowienia pozycyi taryfowej 57., *E* i *F*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, i uwagi do pozycyi taryfowej 57., *E* i *F*. tej samej ustawy uchyla się.

(3) Obowiązujące przepisy o uwolnieniach od należyci, opierających się na właściwości przedmiotu lub osoby, nie mają zastosowania, o ile w § 11. czego innego nie postanowiono, do należyci, jakie się ma uiszczać stosownie do § 1., ustęp 1., § 2., ustęp 1., § 3. i § 4., ustęp 1.

(4) § 8. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, nie ma zastosowania do należyci, jakie się ma uiszczać bezpośrednio bez wymiaru urzędowego. Co do tych należyci wyda się w drodze rozporządzenia przepisy o przechowywaniu kwot, wyrażonych w zagranicznej walucie, na walutę koronową.

(5) Niniejsze rozporządzenie cesarskie nie narusza postanowień umowy, dotyczącej należyci stempłowych i bezpośrednich, używalnego stempla i taks, zatwierdzonej rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, a zawartej pomiędzy Ministrem skarbu królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa z jednej, a Ministrem skarbu krajów świętej korony węgierskiej z drugiej strony.

§ 15.

Kary porządkowe.

Za przekroczenia tego rozporządzenia cesarskiego i wydanych dla jego wykonania zarządzeń i zleceń władz można nakładać kary porządkowe do 2000 K. Za każdy powtórny wypadek i za każde bezwoczne upomnienie może nastąpić nałożenie dalszej kary porządkowej aż do tej samej najwyższej kwoty.

§ 16.

Chwila wejścia w życie. Klauzula wykonawcza.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń. w dniu 15. września 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Hohenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXIV. — Wydana i rozestana dnia 26. września 1915.

Treść: (№ 281. i 282.) 281. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące rozszerzenia postanowień § 9. ustawy o bractwach górniczych z dnia 28. lipca 1889 na członków bractw górniczych, którzy w obecnej wojnie wyświadczają Państwu niemieckiemu bezpośrednio lub pośrednio wojenne, sanitarne i inne podobne usługi. — 282. Rozporządzenie o uregulowaniu obrotu melassą i wodą osmową.

281.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 16. września 1915,

dotyczące rozszerzenia postanowień § 9. ustawy o bractwach górniczych z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, na członków bractw górniczych, którzy w obecnej wojnie wyświadczają Państwu niemieckiemu bezpośrednio lub pośrednio wojenne, sanitarne i inne podobne usługi.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Postanowienia § 9. ustawy o bractwach górniczych z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, mają zastosowanie także do tych członków bractw górniczych, którzy w obecnej wojnie wyświadczają Państwu niemieckiemu bezpośrednio lub pośrednio wojenne, sanitarne i inne podobne usługi.

§ 2.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Obowiązuje ono za czas począwszy od dnia 1. sierpnia 1914.

Upoważnia się rząd do ustanowienia chwili, w której to rozporządzenie cesarskie ma przestać obowiązywać.

§ 3.

Wykonanie poruczam Memu Ministrowi robót publicznych w porozumieniu z Moim Ministrem spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 16. września 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

282.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i skarbu oraz spraw wewnętrznych z dnia 24. września 1915

o uregulowaniu obrotu melassą i wodą osmową.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 176, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W celu uregulowania obrotu melasą i wodą osmózową zakłada się Centralę dla melassy (C. M.) w Pradze.

Minister handlu mianuje w porozumieniu z interesowanymi Ministrami kierownika celem zawiadywania sprawami centrali. Kierownik zastępuje centralę na zewnątrz.

Centrala stoi pod nadzorem państwowym, wykonywanym przez komisarzy rządowych, mianowanych przez Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

§ 2.

Centrali dla melassy przydaje się radę przyboczną, złożoną z zastępców przemysłu cukrowniczego, przemysłów, przerabiających melasę i wodę osmózową oraz rolnictwa. Członków mianuje Minister handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Kierownik Centrali dla melassy przewodniczy na posiedzeniach rady przybocznej.

Radę przyboczną zwołuje w miarę potrzeby Minister handlu. W szczególności ma zwołać nastąpić na wniosek kierownika Centrali dla melassy lub przynajmniej dwu członków rady przybocznej.

Rada przyboczna ma wydawać opinię w kwestiach rozdzielania melassy oraz w poddanych pod obradę przez rząd lub kierownika Centrali kwestiach sprawowania czynności i może nadto przedstawiać w tych kwestiach samoistne wnioski.

Radę przyboczną należy z reguły zwoływać do Wiednia. Gdy tego jednak wymagają sprawy Centrali, można zwołać radę przyboczną także do Pragi.

Udział w radzie przybocznej jest urzędem honorowym. Zamiejscowi członkowie otrzymują za udział w posiedzeniach rady przybocznej zwrot wydatków podróży i diety w tej samej wysokości, co członkowie rady przemysłowej.

§ 3.

Kto posiada zapasy melassy lub wody osmózowej lub je przechowuje, jest obowiązany zgłosić te zapasy, o ile one przekraczają 100 q, według stanu z dnia 26. września 1915, 6. godzina rano, najpóźniej do dnia 4. października 1915 wprost do Centrali dla melassy w Pradze, podając ilość i miejsce składu.

Zasoby, znajdujące się w dniu 26. września 1915 w transporcie, winien zgłosić odbiorca do Centrali dla melassy natychmiast po otrzymaniu.

Fabryki cukru winny w czasie trwania ruchu zgłaszać do Centrali dla melassy w dniu 1. i 15. każdego miesiąca te ilości melassy i wody osmózowej, które zostały wyrobione w poprzedniej połowie miesiąca oraz te, które zostaną prawdopodobnie wyrobione w następnej połowie miesiąca.

Na żądanie Centrali dla melassy są fabryki cukru obowiązane zgłosić przerobione przez nie ilości buraków i surowego cukru.

§ 4.

Wszystkie istniejące w dniu 26. września 1915, podlegające obowiązkowi zgłaszania (§ 3.) zapasy melassy i wody osmózowej oraz wyrobione w kampanii 1915/16 ilości melassy i wody osmózowej, ulegają zamknięciu. Zamknięcie ma ten skutek, że zamknięte materiały nie mogą być przerabiane, zużyte, oddane na karmę, ani też dobrowolnie lub przymusowo sprzedane, o ile w dalszym ciągu nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Zamknięcie kończy się przez zarządzone przez Centralę dla melassy oddanie użytkowej.

Przedsiębiorstwa, przerabiające melasę i wodę osmózową, mogą przerabiać dalej znajdujące się na składzie w ich przedsiębiorstwach w dniu 26. września 1915 zapasy melassy i wody osmózowej tak długo, dopóki Centrala dla melassy nie wyda innego zarządzenia.

Dozwala się nadto fabrykom cukru oddawać najpóźniej do dnia 31. maja 1916 aż do 10 procent wyrobionej przez nie w czasie kampanii 1915/16 melassy swym własnym gospodarstwom i rolnikom w celu użycia na karmę po cenie, która przy wypełnianiu naczyni nie przekracza 15 K 50 h za 100 kg. Oddane każdorazowo w tym celu ilości należy zgłosić do Centrali dla melassy i przedłożyć równocześnie przepisane w § 3. ustęp 3., doniesienie.

§ 5.

Z całej, wyrobionej w czasie kampanii 1915/16 melassy zastrzega się 25 procent na cele karmy.

Rozdzielanie tych zasobów, o ile nie zostaną one w myśl § 4., ustęp 4., oddane przez fabryki cukru gospodarstwom tych ostatnich lub rolnikom, nastąpi przez Centralę dla melassy według wskazówek Ministra rolnictwa.

Rozdzielanie melassy i wody osmózowej, nie przeznaczonej do użycia na karmę, należy do Centrali dla melassy i będzie wykonywane według wskazówek, jakie wyda Minister handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Rozdział odbywa się przez wyraźne przydzielenie ze strony Centrali dla melassy.

§ 6.

Centrala dla melassy jest wyłącznie uprawniona i obowiązana zakupić całą zamkniętą melasę i wodę osmózową i rozporządzać niemi stosownie do niniejszego rozporządzenia.

Producenci, posiadacze i przechowujący zamkniętą melasę oraz wodę osmózową i ci użytkownicy, którzy żądają przydzielenia im melassy lub wody osmózowej, są obowiązani zastosować się do rozporządzeń i zarządzeń Centrali dla melassy co do dostarczania i obejmowania melassy i wody osmózowej. Są oni obowiązani przedłożyć Centrali dla melassy na jej żądanie wszystkie dowody i wykazy, potrzebne do spełnienia jej zadań.

Przedsiębiorstwa, przerabiające melasę i wodę osmózową są obowiązane przerabiać w ciągu kampanii 1915/16 znajdujące się w ich przedsiębiorstwach, jakoteż przydzielone im przez Centralę dla melassy zapasy melassy i wody osmózowej w tem przedsiębiorstwie, dla którego przydzielenie nastąpiło. O ile Centrala dla melassy nie zezwoli na wyjątki od tego obowiązku, są przedsiębiorstwa, przerabiające melasę obowiązane rozpocząć ruch w takim czasie i prowadzić go nadal w miarę następującego przydzielania melassy w ten sposób, by zupełne przerobienie znajdującej się w ich zapasie i przydzielonej im melassy w ciągu kampanii 1915/16 było zapewnione.

Jeżeli przedsiębiorstwo nie zastosuje się do tego obowiązku, może mu Centrala dla melassy określić stosowny termin do jego wypełnienia; o ile obowiązku w tym terminie nie spełniono, może Centrala dla melassy rozrządzić przydzielonymi zasobami inaczej, przyczem przedsiębiorstwu nie przysługuje roszczenie o zwrot kosztów, urosłych mu za skład, przewóz itd. przydzielonej mu lub leżącej u niego na składzie melassy.

Przeciw rozporządzeniom i zarządzeniom Centrali dla melassy przysługuje interesowanym w ciągu tygodnia po podaniu do wiadomości zarządzenia Centrali zażalenie do Ministra handlu, który w razie, jeżeli i o ile wchodzi w grę interesy rolnicze, rozstrzyga w porozumieniu z Ministrem rolnictwa.

§ 7.

Cena objęcia zamkniętej melassy wynosi 15 K za 100 kg, na podstawie 50 procent polaryzacji, netto za opłatą w gotówce bez potrącenia, od stacyi dostawy, przy dostawie w wozie cysternowym. Cena melassy pochodzenia galicyjskiego i bukowińskiego wynosi 15 K 75 h za 100 kg

z odliczeniem kosztów przewozu od fabryki dostawiającej, względnie stacyi dostawy, do Ołomuńca. Przy dostawie w naczyniach na żądanie obejmującego podnoszą się ceny o 50 h za 100 kg. Potrzebne wozy cysternowe i naczynia ma obejmujący dostarczyć za opłatą do stacyi dostawy.

Przy dostawie wody osmózowej należy przyjąć za podstawę cenę melassy w tym stosunku, że za 100 kg wody osmózowej należy zapłacić za stopień polaryzacji $\frac{1}{50}$ ceny melassy, przyczem także ułanki stopni polaryzacji należy obrachować proporcjonalnie.

Dla dostawy, objęcia i zapłaty melassy i wody osmózowej obowiązują w obrocie między Centralą dla melassy a fabrykami cukru stosownie do siedziby fabryki dostawiającej, zwyczaję handlowe giełdy praskiej, względnie wiedeńskiej z tą odmianą, że melasę poniżej 46 procent polaryzacji należy dostawiać z przyjętem w zwyczajach handlowym potrąceniem.

Dla dostawy, objęcia i zapłaty melassy i wody osmózowej w obrocie między Centralą dla melassy a konsumentami, obowiązują przepisy poprzedniego ustępu z tą odmianą, że cenę kupna za melasę musi się po skutecznym wezwaniu do dostarczenia wozów cysternowych lub naczyń zapłacić z góry za późniejszym zarachowaniem, przyjmawszy za podstawę 50procentową, a cenę kupna za wodę osmózową, przyjmawszy za podstawę 30procentową polaryzacyę, że nadto przy dostawach z fabryki spirytusu należy policzyć wynagrodzenie za większą i mniejszą polaryzacyę w ten sposób, że za procent polaryzacji od 50 do 45 procent przypada $\frac{1}{50}$, a od 45 do 44 procent $\frac{1}{30}$ ceny w kwocie 15 K, w końcu, że nie można dostawiać z fabryki spirytusu melassy poniżej 44 procent polaryzacji lub poniżej 70 procent balling.

W razie, jeśli Centrala dla melassy złoży na skład melasę lub wodę osmózową i przydzieli ją innemu obejmującemu, nie zaś temu, kto ją umieszcza na składzie, może ona pobrać od obejmującego kosztą za umieszczenie w składzie, przewóz, wypompowanie i wpompowanie, procenty itd.

Centrala dla melassy może nadto pobierać za przydzieloną przez nią melasę i wodę osmózową dodatki do ustanowionych cen, których to dodatków wysokość podlega zatwierdzeniu Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa.

Nie można pobierać dodatków od tych ilości melassy i wody osmózowej, które Centrala dla melassy przydziela z fabryki cukru należącej do niej, a istniejącej już w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia fabryki środków pastewnych, spirytusu lub drożdży prasowanych.

§ 8.

Przemysłowe fabryki spirytusu i drożdży prasowanych, żądające przydzielenia melassy lub wody osmозowej, są obowiązane dostarczyć na wezwanie Centrali dla melassy swych wozów cysternowych i ubikacji składowych (rezerwuarów) w celu objęcia i zamagazynowania całej melassy i wody osmозowej, przeznaczonej na dostawę w kampanii 1915/16.

Są one nadto obowiązane objąć tę melasę i wodę osmозową, która ma być u nich zamagazynowana i odesłać Centrali dla melassy gotówkę, potrzebną do zapłaty, wraz z dodatkami.

O ile zamagazynowana w fabryce spirytusu lub drożdży prasowanych melassa i woda osmозowa nie zostanie jej przez Centralę dla melassy do końca kampanii 1915/16 przydzielona, winna Centrala dla melassy zwrócić jej kwotę, otrzymaną za nieprzydzieloną melasę i wodę osmозową wraz z procentami i odpowiednim wynagrodzeniem za transport, skład i inne wydatki. Wysokość tego wynagrodzenia jakoteż procentów ustanawia Centrala dla melassy za zatwierdzeniem Ministra handlu.

§ 9.

Uchyła się wszystkie, zawarte przed wejściem w życie tego rozporządzenia kontrakty kupna,

sprzedaży i dostawy melassy i wody osmозowej z kampanii 1915/16.

Nie narusza się przez to ważności kontraktów co do melassy z późniejszych kampanii, jakoteż zobowiązań do dostawy melassy, zawartych w umowach o dostawę buraków.

§ 10.

Nie narusza się istniejących między fabrykami cukru a ich komisyonerami i agentami umów co do płacenia należności komisowych i prowizji.

§ 11.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i każde współdziałanie w udaremnianiu zobowiązań, w tem rozporządzeniu zawartych, będą władze polityczne I. instancji karały grzywnami do 5000 K lub według uznania aresztem do sześciu miesięcy, o ile działania te nie podlegają ściganiu sądowno-karnemu.

§ 12.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXV. — Wydana i rozesłana dnia 28. września 1915.

Treść: (№ 283.—285.) 283. Rozporządzenie, dotyczące rekwizycji i oddawania sprzętów metalowych. — 284. Obwieszczenie, dotyczące ustanowienia stóp wynagrodzenia za sprzęty metalowe. — 285. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za towary blaszane i lane (zastępujące sprzęty metalowe).

283.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą c. i k. Ministerstwa wojny z dnia 23. września 1915,

dotyczące rekwizycji i oddawania sprzętów metalowych.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Oznaczone poniżej przedmioty, wyrobione w całości lub w przeważnej części z wymienionych niżej metali, rekwiruje się na cele wojenne i należy je oddawać stosownie do przepisów tego rozporządzenia, a mianowicie:

1. Naczynia kuchenne (kotły do gotowania, wygotowywania i zamrażania, garnki, rynki, panwie, konwie, formy do wypiekania itp.) i zwykłe sprzęty stołowe (oziębaczki, półniski, czarki, filiżanki, lichtarze itp.) z miedzi (także obciążone cyną lub innymi metalami);

2. Oznaczone pod 1. naczynia i sprzęty (z wyjątkiem „towarów pasamonicznych“, jak wazy, czajniki, sitka, sosierki, salaterki itp.) z czystego niklu;

3. Sprzęty kuchenne (jak moździerz, tłuczki do moździerzy, kotły do bicia piany, zwykłe lichtarze — z wyjątkiem lichtarzy blaszanych —, żelazka do prasowania, filiżanki itp.) z mosiądzu;

4. kotły do prania, kotły u ognisk, zwykłe zbiorniki na wodę oraz wanny do kąpieli z miedzi (także obciążone cyną lub innymi metalami);

5. Kotły do wygotowywania owoców z miedzi lub mosiądzu, o ile się ich nie używa w przedsiębiorstwach fabrycznych;

6. Zwykłe ogniska i paleniska i zwykłe podkładki przed piece z miedzi, mosiądzu, brązu, tombaku;

7. Ciężarki mosiężne o wadze poszczególnej sztuki od $\frac{1}{2}$ kg i powyżej;

8. Zwykłe karnisze (rury) i pręty do firanek, pręty do dywanów, ich przytrzymywacze i ochroniacze (rury) z mosiądzu, jeśli się je łatwo odejmuje i jeśli nie posiadają zadnej lub tylko łatwo dającą się odjąć wkładkę.

Nie potrzeba oddawać przedmiotów z innego materiału, które są tylko obciążone lub platerowane miedzią, mosiądzem, brązem, tombakiem lub niklem.

§ 2.

Wydancemu w § 1. zarządzeniu podlegają:

1. Producenci i handlarze, którzy oznaczone przedmioty wyrabiają lub sprzedają oraz każdy, kto przechowuje takie przedmioty dla innych,
2. Gospodarstwa domowe,
3. Właściciele domów,
4. Właściciele przemysłów gospodnich i szynkarskich, piekarni i cukierni,
5. Związki, klasztory, szpitale, sanatoria, domy dla uzdrowieńców, zakłady kąpielowe, naukowe i wychowawcze, jadalnie i inne zakłady;
6. Każdy, kto posiada przedmioty, oznaczone w § 1. pod 6, 7 i 8 lub je przechowuje, oddośnie do tych przedmiotów.

Dla przedmiotów oznaczonego rodzaju, znajdujących się w posiadaniu państwa lub zakładów państwowych, będą wydane osobne zarządzenia.

§ 3.

Zarekwirowane w myśl § 1. przedmioty pozostają aż do ich oddania w użytku posiadacza; jest on obowiązany je należycie zachować. Przedmioty te nie mogą być przerobione a posiadacz może się ich pozbyć tylko stosownie do postanowień §§ 4. i 5.

Przedmioty, stanowiące przynależność budynku lub środki utrzymywania ruchu przedsiębiorstwa, można jednak pozbywać wraz z budynkiem, względnie przedsiębiorstwem.

Gdy w ciągu sześciu miesięcy po ogłoszeniu tego rozporządzenia nie będzie zarządzane oddawanie żądanych przedmiotów, wówczas może posiadacz nimi znów dowolnie rozporządzać.

§ 4.

Zarekwirowane przedmioty mogą być każdego czasu oddane w darze „Patryotycznej wojennej zbiórce metali“ (Wiedeń, Ministerstwo wojny).

§ 5.

Posiadacze zarekwirowanych przedmiotów mogą je do dnia 30. listopada 1915 sprzedać z wolnej ręki T. akc. Centrali dla metali w Wiedniu lub biurom zakupna tego towarzystwa, które są osobno do zakupna tych przedmiotów upoważnione.

Po tym dniu będzie zarządzane oddanie zarekwirowanych przedmiotów, o ile nie zostały one dotąd stosownie do tego lub poprzedniego paragrafu oddane.

§ 6.

Dla odbierania tych przedmiotów będą ustanowione komisje odbiorcze, które składają się z zastępcy władzy politycznej I. instancyi lub wyznaczonego przez nią męża zaufania, zastępcy zarządu wojskowego i naczelnika gminy lub ustanowionego przez tego ostatniego zastępcy. Każdej komisji będzie dodany rzeczoznawca, którego ustanowi władza polityczna I. instancyi.

Władza polityczna winna odebrać od ustanowionego męża zaufania przyrzeczenie bezstronnego i sumiennego spełniania swych obowiązków (§ 12.) i zaprzysiądz rzeczoznawcę, o ile ten ostatni nie jest już ustanowiony rzeczoznawcą sądowym.

Przewodnictwo w komisji prowadzi zastępca władzy politycznej lub ustanowiony przez nią mąż zaufania. Jeśli zarząd wojskowy nie wyszle zastępcy, nie stanowi to przeszkody dla czynności komisji. W razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

Ustanowionemu przez władzę polityczną mężowi zaufania można poruczyć kierownictwo kilku komisji odbiorczych.

W większych gminach ustanawia w razie potrzeby władza polityczna więcej komisji.

§ 7.

Oddawanie przedmiotów ma się odbywać w czasie, który każda gmina poda do publicznej wiadomości, w wyznaczonych do tego, położonych w obrębie obszaru gminnego miejscach zbiórki.

Obowiązany do oddania lub upoważniona przezeń osoba winna wydać w tych miejscach komisji odbiorczej przedmioty, z których należy oznaczyć w trwały sposób imieniem i nazwiskiem i miejscem zamieszkania posiadacza.

Za przedmioty potrzebne w gospodarstwie domowym, do prowadzenia ruchu przedsiębiorstwa lub zakładu lub do używania odnośnego budynku, które mogą być jednak zastąpione sprzętami z innych materiałów, winien posiadacz w swym własnym interesie sprawić sobie przedmioty zastępcze jeszcze przed dniem, ustanowionym do oddania. Gdyby z wyjątkowych przyczyn nie można było uczynić tego na czas, ma on podać komisji odbiorczej tę okoliczność oraz wymienić odnośne przedmioty. Komisja odbiorcza rozstrzyga, czy należy zostawić posiadaczowi te przedmioty jako niezbędne, lub wyznacza mu stosowny termin dla późniejszego oddania.

Gdy trzeba koniecznie sprawić naczynię, zastępując kocioł do prania, należy podać przy komisji wymiary górnej szerokości i głębokości kotła, gdyż zastąpienie tego kotła będzie przedmiotem osobnych szarań. Oddanie takich kotłów, które będzie należało zastąpić, zostanie zarządzone odrębnie.

§ 8.

Gdy władza polityczna zarządzi wysłanie komisji odbiorczej do ubikacji obowiązanego do oddania, lub gdy postępowanie to okaże się z jakichś powodów potrzebne, wówczas objęcie przedmiotów, które mają być oddane, nastąpi albo na miejscu, lub też należy posiadaczowi udzielić krótkiego terminu dla dostawienia tych przedmiotów do wyznaczonego miejsca zbiórki. Zresztą mają w tym wypadku analogiczne zastosowanie przepisy § 7.

§ 9.

Przedmioty, których w myśl przepisów tego rozporządzenia nie należało oddawać, winna komisja odbiorcza zwrócić zaraz posiadaczowi lub osobie przez niego upoważnionej.

W tym razie, jakoteż w wypadkach, gdy pozostawia się posiadaczowi trwale lub czasowo przedmioty dla ich niezbędności lub w celu poprzedniego sprawienia przedmiotów zastępczych, należy wydać posiadaczowi lub jego zastępcy potwierdzenie tej okoliczności. W poświadczeniu należy uwidocznnić imię, nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza, gatunek, materiał i wagę pozostawionych przedmiotów, jakoteż powód pozostawienia i czas jego trwania.

Potwierdzenie służy za dowód uprawnienia do dalszego posiadania tych przedmiotów i posiadacz winien je okazać na żądanie organom kontrolującym.

§ 10.

Komisja odbiorcza ma ustanowić należące się obowiązanym do oddania wynagrodzenie stosownie do przepisanych obwieszczeniem ministeryalnym stóp wynagrodzenia.

Posiadaczowi lub upoważnionej przezeń osobie należy wydać poświadczenie dokonanego oddania. W potwierdzeniu należy prócz imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania posiadacza oznaczyć osobno gatunek, materiał i wagę oddanych przedmiotów stosownie do odnośnych stóp wynagrodzenia. Wypłacenie posiadaczowi przyznanej przez komisję

kwoty wynagrodzenia następuje na podstawie obliczenia, jakie komisja odbiorcza ma przedłożyć władzy politycznej I. instancyi; władza polityczna przesyła obliczenie intendaturze komendy wojskowej, która wypłaca kwotę w drodze Urzędu pocztowych kas oszczędności.

Co do orzeczenia komisji o obowiązku oddania przedmiotów i o należącym się za to wynagrodzeniu pozostawia się posiadaczowi środki prawne, przewidziane w §§ 31. i 33. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych.

§ 11.

Komisja odbiorcza jest uprawniona do podejmowania wszystkich potrzebnych oględzin w obrębie przydzielonego jej okręgu. Zapytany winien na żądanie udzielić jej wszystkich potrzebnych wyjaśnień.

§ 12.

Urząd męża zaufania (§ 6.) jest urzędem honorowym. Osoby, stojące w służbie publicznej, muszą, przyjmując ten urząd, mieć zezwolenie władzy służbowej. Członkowie komisji odbiorczej i rzeczoznawca winni wykonywać swój urząd według najlepszej wiedzy i sumienia bez względów osobistych i z zachowaniem ścisłej tajemnicy wszystkich doszłych do ich wiadomości stosunków prywatnych i tajemnic przedsiębiorstwa.

Wynagrodzenie dla rzeczoznawców ustanawia władza polityczna I. instancyi.

§ 13.

Kto zataja przed władzą posiadanie zarekwirowanych tem rozporządzeniem przedmiotów, lub działa w inny sposób wbrew przepisom tego rozporządzenia albo wbrew wydanym na jego podstawie zarządzeniom władz, będzie karany przez władzę polityczną I. instancyi karą pieniężną do 5000 koron lub karą aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 14.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

284.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 23. września 1915, dotyczące ustanowienia stóp wynagrodzenia za sprzęty metalowe.

Na zasadzie przepisów §§ 18. i 24. rozporządzenia wykonawczego z dnia 14. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 326, do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, o powinnościach wojennych, zostały ustanowione następujące stopy wynagrodzenia za rekwirowane w myśl rozporządzenia ministerjalnego z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 283, sprzęty metalowe.

I. Przedmioty z miedzi:

1. Naczynie kuchenne:

bez okucia z innego materiału 5.—

z okuciem z innego materiału 4.—

Gdy w ostatnim wypadku waga okucia według oszacowania przewyższa 20% wagi całego przedmiotu, wówczas odlicza się stopę procentową, przewyższającą 20%, od stopy jednostkowej w kwocie 4.50 K.

2. Zwykłe naczynia stołowe 5.—

3. Kotły do prania i do wygotowywania owoców 5.—

4. Kotły u ognisk wraz z kurkami 4.50

5. Zwykłe zbiorniki na wodę 4.—

6. Wanny kąpielowe 4.—

7. Zwykłe ogniska i paleniska 4.—

8. Zwykłe podkładki przed piece 4.—

Za żelazne części oznaczone pod 3 do 8 przedmiotów odrachowuje się pewną kwotę według oszacowania.

II. Przedmioty z niklu.

Ciągnięte naczynia kuchenne (garnki do gotowania, kotły, rynki, pokrywki, panwie, czarki, filiżanki) 12.—

Za każdy kilogram wagi koron:

III. Przedmioty z mosiądzu.

1. Towary z blachy mosiężnej i tombakowej (kotły do bicia piany, wygotowywania owoców, filiżanki itd.), następnie zwykłe paleniska i ogniska i zwykłe podkładki pod piece z mosiądzu, bronzu lub tombaku:

bez okucia z innego materiału 3.75

z okuciami z innych materiałów 3.—

2. Moździerze i tłuczki do moździerzy 2.50

3. Zwykłe lichtarze 3.20

(w razie jeśli są wypełnione innym, mniejwartościowym materiałem, odlicza się pewną kwotę według oszacowania)

4. Żelazka do prasowania (okrągłe) 3.50

" " " (płaskie) 3.—

5. Ciężarki od 1/2 kg i wzwyż 3.—

6. Inne pospolite towary lane 2.—

7. Zwykłe karnisze (rury) i pręty do firanek, dywanów, ich przytrzymacze i ochraniacze (rury), bez lub z łatwo dającą się odjąć wkładkę, której ciężar przy wymiarze wynagrodzenia nie bierze się w rachubę 3.50

IV. Postanowienia wspólne.

Za uszkodzone lub bardzo zużyte przedmioty należy przyznać wynagrodzenie w stosunkowo niższym wymiarze.

Za robotę przy odejмовaniu lub montowaniu, o ile wykazano jej konieczność, wypłaca się osobne wynagrodzenie do 50 h za kilogram oddanych, odebranych przedmiotów.

Dla innych rekwizycji ustanowiono nadto prócz podanych wyżej, następujące stopy wynagrodzenia:

Przedmioty z mosiądzu:

8. Kurki 4.50

9. Części składowe studzien (cylindry, wentyle, tłoki) 4.—

Za każdy kilogram wagi koron:

	Za każdy kilogram wagi koron:
10. Łańcuchy	3·50
11. Dolne okucia mebli	3·—
12. Zwykłe klamki u drzwi i rączki u okien (za części żelazne nie wypłaca się wynagrodzenia)	2·90

Georgi wlr.

285.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i za zgodą Ministra wojny z dnia 23. września 1915, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za towary blaszane i lane (zastępujące sprzęty metalowe).

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego
z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr.
274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Dla sprzedaży naczyń z emaliowanej blachy
stalowej, lanego żelaza, powleczonych cyną, jak
również z surowego, wygładzonego wewnątrz że-
laza, kotłów do prania i innych podobnych kotłów,
ustanawia się, oznaczone w załączonych wykazach
I. do IV. ceny najwyższe.

§ 2.

Sprzedający są obowiązani mieć przysto-
wany w swych ubikacjach, w których odbywa się
sprzedaż, choćby jeden egzemplarz odnośnego
wykazu dla użytku kupujących.

W ubikacjach, w których odbywa się drobna
sprzedaż takich towarów, należy nadto umieścić
na widocznym dla każdego miejscu obwieszczenie
z wpadającym w oko pismem: „Urzędowa lista
najwyższych cen za naczynia blaszane, lane i kotły
do prania jest wyłożona“. (W obwieszczeniu nie
potrzeba wymieniać towarów, których się nie
sprzedaje.)

Urzędowe listy najwyższych cen nabywa się
u władz politycznych I. instancyi.

§ 3.

Czuwanie nad przestrzeganiem przepisów tego
rozporządzenia należy do władzy przemysłowej.

§ 4.

Za działania wbrew przepisom tego rozpo-
rządzenia będą władze polityczne I. instancyi karały
grzywnami do 5000 koron, lub karami aresztu do
6 miesięcy.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem
jego ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Wykaz I.

Najwyższe ceny naczyń z emaliowanej blachy stalowej. (Towary handlowe i towary o średniej wadze.)

Przy drobnej sprzedaży obowiązują:

dla „naczey o średniej wadze“ (szczególnie starannie wykonanych i w przybliżeniu o $\frac{1}{4}$ cięższych od „towaru handlowego“), ceny najwyższe, podane w następującym spisie pod **A**;

dla „towaru handlowego“ ceny najwyższe, podane pod **B**.

Najwyższa cena przy sprzedaży hurtownej w fabryce, przedstawia się następująco:

przy naczyniu o średniej wadze o 20% }
„ towarze handlowym „ 45% } niżej, niż stopy ceny pod **A**.

Ceny za sztukę.

Garnki i rynki o średniej głębokości:

	litra	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$
A	koron	0·60	0·65	0·75	0·85	1·00	1·15	1·30	1·45	1·60	1·80
B	„	0·45	0·50	0·60	0·65	0·75	0·90	1·00	1·10	1·20	1·35
	litrów	2	$2\frac{1}{2}$	3	$3\frac{1}{2}$	4	$4\frac{1}{2}$	5	6	7	8
A	koron	2·00	2·25	2·50	2·75	3·00	3·25	3·50	3·80	4·20	4·60
B	„	1·50	1·70	1·90	2·10	2·25	2·45	2·65	2·85	3·15	3·45
	litrów	9	10	12	14	15	16	18	20	25	30
A	koron	5·20	5·60	6·80	7·60	8·40	8·80	9·60	11·60	14·00	16·00
B	„	3·90	4·20	5·10	5·70	6·30	6·60	7·20	8·70	10·50	12·00
	litrów	35	40	45	50						
A	koron	18·00	21·00	23·00	26·00						
B	„	13·50	16·00	18·00	20·00						

Garnki wydęte, niskie, z uchami metalowemi:

	centymetrów	10	12	14	16	18	20	22	24	26
A	koron	1·40	1·80	2·20	2·60	3·00	3·80	4·60	5·40	6·20
B	„	1·05	1·35	1·65	1·95	2·25	2·85	3·45	4·05	4·65
	centymetrów	28	30	32						
A	koron	7·00	8·00	9·00						
B	„	5·25	6·00	6·75						

Garnki z obręczą:

	centymetrów	16	18	20	22	24	26	28	30	32
A	koron	4·00	5·20	6·40	7·60	8·80	9·80	11·00	12·00	13·20
B	„	3·00	3·90	4·80	5·70	6·60	7·35	8·25	9·00	9·90

Garnki z dziobem:

	litrów	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$
A	koron	0·90	0·95	1·05	1·15	1·30	1·45	1·60	1·80	2·00	2·20
B	"	0·70	0·75	0·80	0·90	1·00	1·10	1·20	1·35	1·50	1·65
	litrów	2	$2\frac{1}{2}$	3							
A	koron	2·40	2·60	2·80							
B	"	1·80	1·95	2·10							

Dzbanki na mleko, stożkowe:

	litrów	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$	2	$2\frac{1}{2}$
A	koron	0·90	1·05	1·20	1·35	1·50	1·75	2·00	2·25	2·50	2·90
B	"	0·70	0·80	0·90	1·00	1·15	1·35	1·50	1·70	1·90	2·20
	litrów	3	$3\frac{1}{2}$	4	$4\frac{1}{2}$	5	6				
A	koron	3·30	3·70	4·10	4·50	5·00	5·60				
B	"	2·50	2·80	3·10	3·40	3·75	4·20				

Patelnie do jaj:

	centymetrów	12	13	14	15	16	18	20	22	24	
A	koron	0·65	0·70	0·75	0·85	0·95	1·05	1·30	1·50	1·80	
B	"	0·50	0·55	0·60	0·65	0·75	0·80	1·00	1·15	1·35	
	centymetrów	26	28								
A	koron	2·10	2·50								
B	"	1·60	1·90								

Patelnie na omlety:

	centymetrów	14	16	18	20	22	24	26	28
A	koron	0·95	1·10	1·30	1·50	1·70	2·00	2·30	2·70
B	"	0·75	0·85	1·00	1·15	1·30	1·50	1·75	2·05

Blachy na dołki:

		1	2	3	4	5	6 dołków
A	koron	1·00	1·30	1·60	2·00	2·50	3·00
B	"	0·75	1·00	1·20	1·50	1·90	2·25

Brytfany do pieczenia:

	centymetrów	24	26	28	30	32	34	36	38	40	42
A	koron	2·50	2·90	3·30	3·70	4·10	4·60	5·00	5·40	5·80	6·20
B	"	1·90	2·20	2·50	2·80	3·10	3·45	3·75	4·05	4·35	4·65
	centymetrów	44	46	48	50						
A	koron	6·70	7·20	8·00	8·80						
B	"	5·05	5·40	6·00	6·60						

Pokrywki, tej samej barwy zewnątrz i wewnątrz, średnica całej:

	centymetrów	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
A	koron	0·20	0·24	0·28	0·32	0·36	0·40	0·46	0·50	0·54	0·58
B	"	0·15	0·18	0·21	0·24	0·27	0·30	0·35	0·38	0·41	0·44
	centymetrów	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27
A	koron	0·63	0·68	0·74	0·80	0·86	0·92	0·98	1·04	1·10	1·20
B	"	0·47	0·51	0·56	0·60	0·65	0·69	0·75	0·80	0·85	0·90
	centymetrów	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37
A	koron	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	1·90	2·00	2·20	2·40
B	"	1·00	1·05	1·15	1·20	1·30	1·35	1·45	1·50	1·65	1·80
	centymetrów	38	39	40	42	44	46	48	50		
A	koron	2·60	2·80	3·00	3·40	3·80	4·20	4·60	5·00		
B	"	1·95	2·10	2·25	2·55	2·85	3·15	3·45	3·75		

Pokrywki z krawędziami, obustronnie tej samej barwy, z rączką:

	centymetrów	10	12	14	16	18	20	22	24	26	28	
A	koron	0·60	0·70	0·80	1·00	1·20	1·40	1·60	1·80	2·00	2·20	
B	"	0·45	0·55	0·60	0·75	0·90	1·05	1·20	1·35	1·50	1·65	
	centymetrów	30	32									
A	koron	2·50	2·90									
B	"	1·90	2·20									

Chochle:

	centymetrów	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
A	koron	0·50	0·60	0·70	0·80	0·90	1·00	1·10	1·30	1·60	1·90
B	"	0·40	0·45	0·55	0·60	0·70	0·75	0·85	1·00	1·20	1·45

Warzähköwie:

	centymetrów	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
A	koron	0·60	0·70	0·80	0·90	1·00	1·10	1·20	1·50	1·80	2·30
B	"	0·45	0·55	0·60	0·70	0·75	0·85	0·90	1·15	1·35	1·75

Łżki kuchenne:

	centymetrów	12
A	koron	1·10
B	"	0·85

Sita kuchenne z rączką:

	centymetrów	20	22	24	26	28	30	32	34
A	koron	2·80	3·20	3·60	4·00	4·60	5·20	6·40	7·40
B	"	2·10	2·40	2·70	3·00	3·45	3·90	4·80	5·55

Cedzidla, mierzone wewnątrz, bez krawędzi:

	centymetrów	12	14	16	18	20	22
A	koron	1·40	1·60	1·80	2·20	2·60	3·00
B	"	1·05	1·20	1·35	1·65	1·95	2·25

Cedzidla do zup z drutu obciężonego cyną i z żelazną rękojęcią:

	centymetrów	12	14	16	18
A	koron	1·60	1·80	2·10	2·40
B	"	1·20	1·35	1·60	1·80

Cedzidla do bulionu, mierzone wewnątrz, bez krawędzi:

	centymetrów	8	9	10
A	koron	1·60	1·80	2·00
B	"	1·20	1·35	1·50

Sitka lejkowate:

	centymetrów	22
A	koron	2·60
B	"	1·95

Formy zwojowe:

z rurą:

	centymetrów	18	20	22	24
A	koron	3·30	4·00	4·60	5·30
B	"	2·50	3·00	3·45	4·00

bez rury:

centymetrów	18	20	22	24
A koron	2·70	3·40	4·00	4·70
B „	2·05	2·55	3·00	3·55

Lejki:

centymetrów	8	9	10	12	14	16	18	20
A koron	1·00	1·10	1·20	1·35	1·55	1·80	2·10	2·40
B „	0·75	0·85	0·90	1·00	1·20	1·35	1·60	1·80

Wiaderka:

centymetrów	22	24	26	28	30	32	34	36	38	40
A koron	2·40	2·80	3·20	3·60	4·00	4·50	5·00	5·80	6·60	7·60
B „	1·80	2·10	2·40	2·70	3·00	3·40	3·75	4·35	4·95	5·70
centymetrów	42	44	46	48	50	52	56	60		
A koron	8·60	9·60	10·60	11·60	12·60	13·80	15·60	18·80		
B „	6·45	7·20	7·95	8·70	9·45	10·35	11·70	14·10		

Wazy, z chwytami wiadrowatymi lub ruchomymi:

centymetrów	20	22	24	26	28	30	32	34	36	38
A koron	1·70	2·10	2·50	2·90	3·30	3·70	4·20	4·70	5·40	6·10
B „	1·30	1·60	1·90	2·20	2·50	2·80	3·15	3·55	4·05	4·60
centymetrów	40	42	44	46	48	50				
A koron	6·80	7·60	8·40	9·30	10·20	11·20				
B „	5·10	5·70	6·30	7·00	7·65	8·40				

Misy wiejskie:

centymetrów	14	16	18	20	22	24	26	28	30	32
A koron	0·85	1·00	1·25	1·50	1·75	2·10	2·40	2·80	3·20	3·60
B „	0·65	0·75	0·95	1·15	1·35	1·60	1·80	2·10	2·40	2·70
centymetrów	34	36	38	40						
A koron	4·00	4·60	5·10	5·70						
B „	3·00	3·45	3·85	4·30						

Maszynki do kawy:

litrów	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{2}$	2	$2\frac{1}{2}$	3
A koron	5·20	5·90	6·60	7·30	8·00	9·20	10·40	11·70	13·00
B „	3·90	4·45	4·95	5·50	6·00	6·90	7·80	8·80	9·75

Imbryki do kawy z pokrywką na zawiasach:

litrów	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{2}$	2	$2\frac{1}{2}$	3
A koron	2·00	2·25	2·50	2·75	3·00	3·50	4·00	4·50	5·00	5·50
B „	1·50	1·70	1·90	2·10	2·25	2·65	3·00	3·40	3·75	4·15
litrów	$3\frac{1}{2}$	4	5							
A koron	6·75	7·00	8·00							
B „	5·10	5·25	6·00							

Tarki:

centymetrów	16	18	20	22	24
A koron	1·40	1·50	1·60	1·80	2·00
B „	1·05	1·15	1·20	1·35	1·50

Solniczki:

Nr.	00	0	1
A koron	2.50	2.80	3.30
B „	1.90	2.10	2.50

Puszki na piasek, mydło, sodę, z napisem:

	centymetrów	10	12
A koron		1.60	2.00
B „		1.20	1.50

Łyżniki, w formie stopni:

	na	6	9	12 łyżek
A koron		2.00	2.50	3.00
B „		1.50	1.90	2.25

Łyżniki płaskie:

	na	6	9	12	15 łyżek
A koron		1.00	1.10	1.20	1.70
B „		0.75	0.85	0.90	1.30

Szafliki:

	centymetrów	35	40	45	50
A koron		7.50	8.75	10.00	12.00
B „		5.65	6.60	7.50	9.00

Koneweczki na mleko cylindryczne, z pokrywką:

	litrów	1/2	3/4	1	1 1/2	2	2 1/2	3	4	5	6
A koron		2.20	2.40	2.80	3.30	3.80	4.40	5.00	5.80	6.60	7.60
B „		1.65	1.80	2.10	2.50	2.85	3.30	3.75	4.35	4.95	5.70
	litrów	7	8	10	12						
A koron		8.70	9.80	11.00	12.20						
B „		6.55	7.35	8.25	9.15						

Misczki na mleko, stożkowe, bez krawędzi:

	centymetrów	20	22	24	26	28	30	32
A koron		1.10	1.35	1.60	1.90	2.20	2.50	2.80
B „		0.85	1.00	1.20	1.45	1.65	1.90	2.10

Wiaderka na mleko:

	litrów	3	4	5	6	7	8	10
A koron		5.00	5.70	6.20	6.80	7.40	8.20	10.40
B „		3.75	4.30	4.65	5.10	5.60	6.20	7.80

Kubelki do mleka, z pokrywką i uszkiem:

	litrów	5	6	7	8	10
A koron		5.60	6.00	6.60	7.20	8.00
B „		4.20	4.50	4.95	5.40	6.00

Puszki na smalec:

	litrów	3	4	5	6	8	10	12	15	18	20
A	koron	6·00	6·80	7·60	8·40	9·40	10·40	11·40	14·20	17·00	18·60
B	"	4·50	5·10	5·70	6·30	7·10	7·80	8·60	10·65	12·75	13·95
	litrów	25	30	35	40	45	50				
A	koron	20·80	22·80	26·00	29·00	33·00	36·00				
B	"	15·60	17·10	19·50	22·00	25·00	27·00				

Kubelki na wodę, forma szegedyńska, zagięta:

	centymetrów	26	28	30
A	koron	4·40	5·20	6·00
B	"	3·30	3·90	4·50

Czeskie dzbanki:

	litrów	1	1½	2	2½	3	4	5	6	8	10
A	koron	4·00	4·60	5·30	6·00	6·80	7·80	8·80	10·00	11·50	13·00
B	"	3·00	3·45	4·00	4·50	5·10	5·90	6·60	7·50	8·65	9·75

Konwie, forma bawarska:

	litrów	6	8	10	12
A	koron	7·00	8·00	9·50	11·00
B	"	5·25	6·00	7·15	8·25

Konwie na wodę, forma saska:

bez pokrywki:

	litrów	6	8	10
A	koron	5·40	5·80	6·80
B	"	4·05	4·35	5·10

z pokrywką na zawiasach:

	litrów	6	8	10
A	koron	7·40	7·80	8·80
B	"	5·60	5·90	6·60

Garnuszki robotnicze cylindryczne, wysokie, z pokrywką na zawiasach i drewnianą rączką:

	o średnicy w centymetrach	8	9	10	11	12	13	14	15
A	koron	1·65	1·80	2·00	2·20	2·50	2·80	3·25	3·75
B	"	1·25	1·35	1·50	1·65	1·90	2·10	2·45	2·85
	o średnicy w centymetrach	16	17	18					
A	koron	4·30	4·90	5·60					
B	"	3·25	3·70	4·20					

Garnuszki robotnicze cylindryczne, niskie, zwyczajna forma garnuszka, z pokrywką na zawiasach i drewnianą rączką:

	litrów	½	⅝	¾	1	1½	2	2½	3	3½	4
A	koron	1·50	1·65	1·80	2·00	2·40	2·80	3·20	3·60	4·20	4·80
B	"	1·15	1·25	1·35	1·50	1·80	2·10	2·40	2·70	3·15	3·60
	litrów	5	6	7	8	10					
A	koron	5·40	6·00	6·70	7·40	9·20					
B	"	4·05	4·50	5·05	5·60	6·90					

Dzbanki na wino, forma hiszpańska:

	litrów	½	¾	1	1¼	1½	2	3
A	koron	1·60	1·90	2·20	2·50	2·80	3·30	4·20
B	"	1·20	1·45	1·65	1·90	2·10	2·50	3·15

Garnuszki do kawy:

		centymetrów	7	8	9	10	12
A	koron		0·90	1·00	1·10	1·30	1·60
B	"		0·70	0·75	0·85	1·00	1·20

Filizanki do kawy:

		centymetrów	8	9	10
A	koron		0·60	0·65	0·70
B	"		0·45	0·50	0·55

Filizanki na zupe, wydęte:

		centymetrów	10	11	12
A	koron		0·60	0·75	0·85
B	"		0·50	0·60	0·65

Spodki:

		centymetrów	13	14
A	koron		0·40	0·45
B	"		0·30	0·34

Talerze płaskie i głębokie:

		centymetrów	14	16	18	20	22	24	26
A	koron		0·40	0·50	0·60	0·70	0·80	0·90	1·00
B	"		0·30	0·38	0·45	0·55	0·60	0·70	0·75

Miseczki dzieciinne, płaskie:

		centymetrów	16
A	koron		0·52
B	"		0·39

Miseczki dzieciinne, głębokie, forma budapeszteńska:

		centymetrów	16
A	koron		0·60
B	"		0·45

Miseczki dzieciinne, głębokie, forma miednicowa:

		centymetrów	14	15	16	18	20	22	24
A	koron		0·50	0·55	0·60	0·70	0·85	1·05	1·25
B	"		0·38	0·41	0·45	0·55	0·65	1·80	0·95

Salaterki (bolsy z nasadzoną podstawką):

		centymetrów	12	13	14	15	16	18	20	22
A	koron		0·90	1·00	1·10	1·20	1·30	1·50	1·80	2·30
B	"		0·70	0·75	0·85	0·90	1·00	1·15	1·35	1·75

Menażki:

		około litra	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	$\frac{7}{8}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$	2	$2\frac{1}{2}$
		średnica w centymetrach	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A	koron		1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·80	2·00	2·30	2·60
B	"		0·85	0·90	1·00	1·05	1·15	1·20	1·35	1·50	1·75	1·95

Pokrywki na talerze, przystające do

	centymetrów	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A	koron	0·50	0·55	0·60	0·65	0·70	0·75	0·80	0·90	1·00	1·20
B	"	0·38	0·41	0·45	0·50	0·55	0·60	0·65	0·70	0·75	0·90

Nosidła do menażek:

na 2 menażki:

	centymetrów	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
A	koron	2·40	2·60	2·90	3·30	3·80	4·00	4·30	4·50	4·80	5·20
B	"	1·80	1·95	2·20	2·50	2·85	3·00	3·25	3·40	3·60	3·90

na 3 menażki:

A	koron	2·90	3·20	3·50	3·90	4·40	4·80	5·20	5·40	5·70	6·00
B	"	2·20	2·40	2·65	2·95	3·30	3·60	3·90	4·05	4·30	4·50

na 4 menażki:

A	koron	3·40	3·80	4·30	4·70	5·10	5·50	6·00	6·20	6·40	6·70
B	"	2·55	2·85	3·25	3·55	3·85	4·15	4·50	4·65	4·80	5·05

Koszyki na chleb, okrągłe:

	centymetrów	21	23
A	koron	1·00	1·30
B	"	0·75	1·00

Nosidła na piwo, z obręczami:

	centymetrów	13
A	koron	0·40
B	"	0·30

Puszki na kawę:

	litrów	$\frac{3}{4}$	1	
		o średnicy w centymetrach	10	11
A	koron	1·70	1·90	
B	"	1·30	1·45	

Lichtarze ręczne:

A	koron	0·75
B	"	0·60

Lichtarze muszlowe:

A	koron	0·80
B	"	0·60

Lichtarze ręczne z urządzeniem do nasadzania:

A	koron	1·00
B	"	0·75

Spluwaczki, stożkowe, z pokrywką lejkową:

	centymetrów	18	20
A	koron	2·40	2·80
B	"	1·80	2·10

Łopatki na śmiecie, obustronnie tej samej barwy:

	centymetrów	22	24	26
A	koron	2·00	2·40	2·80
B	"	1·50	1·80	2·10

Peszteńskie konewki, bez nasadki wewnątrz:

	litrów	6	8	10	12
A	koron	10·00	11·50	13·00	14·00
B	"	7·50	8·65	9·75	10·50

Konewki czegledzkie lub debreczyńskie:

	litrów	4	5	6	7	8	10	12
A	koron	7·00	7·80	8·60	9·50	10·30	11·10	12·00
B	"	5·30	5·90	6·45	7·15	7·75	8·35	9·00

Kotliki na herbatę z płaskim dnem:

	centymetrów	16	18	20	22	24	26	28	30
A	koron	4·10	4·80	5·50	6·30	7·20	8·50	10·00	12·00
B	"	3·10	3·60	4·15	4·75	5·40	6·40	7·50	9·00

Czajniki:

	centymetrów	8	9	11	12	13	14	16	18
A	koron	2·10	2·30	2·60	2·90	3·20	3·50	3·80	4·30
B	"	1·60	1·75	1·95	2·20	2·40	2·65	2·85	3·25

Miednice, okrągłe:

	centymetrów	26	28	30	32	34	36	38	40	42	44
A	koron	1·50	1·70	1·90	2·20	2·50	2·90	3·30	3·80	4·40	5·00
B	"	1·15	1·30	1·45	1·65	1·90	2·20	2·50	2·85	3·30	3·75
	centymetrów	45	46	48	50	55	60	65			
A	koron	5·40	6·00	6·80	7·60	8·80	10·60	13·20			
B	"	4·05	4·50	5·10	5·70	6·60	7·95	9·90			

Miednice, owalne:

	centymetrów	34	38	42	44
A	koron	3·60	4·40	5·40	6·40
B	"	2·70	3·30	4·05	4·80

Miednice, owalne, z podstawką na mydło:

	centymetrów	36	38	40	42	44
A	koron	4·20	5·00	5·80	6·20	7·20
B	"	3·15	3·75	4·35	4·65	4·40

Dzbanki na umywalnię:

	centymetrów	1½	2	2½	3	4
A	koron	3·00	3·60	4·20	4·80	6·00
B	"	2·25	2·70	3·15	3·60	4·50

Naczynki, wydęte:

	centymetrów	18	19	20	21	22	23	24
A	koron	1·60	1·80	2·00	2·20	2·40	2·60	2·90
B	"	1·20	1·35	1·50	1·65	1·80	1·95	2·20

Nocniki, cylindryczne, mierzone wewnątrz bez krawędzi:

	centymetrów	13	14	15	16	17
A	koron	2·10	2·40	2·70	3·00	3·30
B	"	1·60	1·80	2·05	2·25	2·50

Miseczka na mydło, głęboka:

	długość w centymetrach 12		do tego pokrywka	
A	koron	0·50	koron	0·50
B	"	0·38	"	0·38

Miseczka na mydło, płaska:

	centymetrów	8×12	do tego sitko	
A	koron	0·40	koron	0·40
B	"	0·30	"	0·30

Miseczka na mydło, forma muszli, do zawieszania:

A	koron	1·20
B	"	0·90

Miseczka na szczoteczki do zębów:

	długość w centymetrach 20		do tego pokrywka	
A	koron	1·00	koron	1·00
B	"	0·75	"	0·75

Miseczka na gąbkę, z sitkiem:

	centymetrów	16
A	koron	1·30
B	"	1·00

Ścienna miseczka na mydło, do zawieszania, z tylną ścianką

A	koron	1·60
B	"	1·20

Kubek toaletowy, bez pokrywki:

	centymetrów	26	28	30
A	koron	4·40	5·20	6·00
B	"	3·30	3·90	4·50

Do tego pokrywka:

A	koron	2·40	2·80	3·20
B	"	1·80	2·10	2·40

Wykaz II.

Najwyższe ceny cięższych, emaliowanych naczyń ze stalowej blachy

(z markami „Sfinks“ i „Superior“).

Przy drobnej sprzedaży obowiązują ceny najwyższe, podane w następującym wykazie.

Cena najwyższa przy sprzedaży hurtowej przedstawia się w fabryce niżej o 20%, niż podane w wykazie stopy.

Wysokie proste garnki:

centymetrów	7	8	9	10	11	12	14	15	16	17
litrów około	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{2}$	2	$2\frac{1}{2}$	3
koron	1·20	1·40	1·60	2·10	2·30	2·60	3·10	3·70	4·00	4·60
centymetrów	18	19	20	21	22	23	24	25	26	28
litrów około	$3\frac{1}{2}$	4	5	6	7	8	9	10	12	14
koron	5·10	5·70	6·20	6·90	7·60	8·40	8·80	9·50	10·90	13·20
centymetrów	29	30	32	34	36	38	40	42	44	
litrów około	16	18	20	25	30	35	40	45	50	
koron	15·00	16·70	19·40	21·10	24·70	26·40	31·70	36·00	39·60	
centymetrów	46	48	50							
litrów około	55	60	70							
koron	43·20	48·60	54·00							

Półwysokie garnki do gotowania na gazie, z pokrywką:

centymetrów	14	16	18	20	22	24	26	28	30
litrów około	1	$1\frac{1}{2}$	2	$2\frac{3}{4}$	4	$5\frac{1}{2}$	7	$8\frac{1}{2}$	11
koron	3·80	4·40	5·30	6·20	7·20	8·30	9·90	11·50	14·10

Wysoki garnek do gotowania na gazie, z pokrywką:

centymetrów	14	16	18	20	22	24	26	28	30
litrów około	$1\frac{1}{4}$	2	3	4	5	7	9	11	13
koron	5·30	6·20	7·50	8·80	10·40	12·30	14·30	16·20	18·50

Garnek na mięso:

centymetrów	16	18	20	22	24	26	28	30	32	34
litrów około	2	$2\frac{3}{4}$	$3\frac{1}{2}$	$4\frac{1}{2}$	6	8	10	12	15	18
koron	3·70	4·40	5·10	6·20	6·90	7·90	9·20	11·10	13·20	15·90
centymetrów	36	38	40							
litrów około	21	24	30							
koron	18·50	21·10	24·70							

Głęboki rondel:

centymetrów	16	18	20	22	24	26	28	30	32
litrów około	1 $\frac{3}{4}$	2 $\frac{1}{2}$	3 $\frac{1}{2}$	4 $\frac{3}{4}$	6 $\frac{1}{4}$	8	10 $\frac{1}{2}$	12 $\frac{1}{2}$	15
koron	3·70	4·40	5·10	6·20	7·20	8·40	9·70	11·30	13·00

Proste, głębokie rynki:

centymetrów	12	14	16	18	20	22	24	26	28	30
litrów około	$\frac{5}{8}$	$\frac{7}{8}$	1 $\frac{1}{4}$	1 $\frac{3}{4}$	2 $\frac{1}{2}$	3 $\frac{1}{2}$	4 $\frac{1}{2}$	6	8	10
koron	2·10	2·60	3·10	3·70	4·00	5·10	6·00	6·70	7·90	8·80
centymetrów	32	34	36	38	40	42	44	46	50	
litrów około	12	14	15	18	21	25 $\frac{1}{2}$	29	33	41	
koron	9·70	12·30	14·00	16·30	18·50	22·00	25·00	27·00	33·00	

Proste, półgłębokie rynki:

centymetrów	10	12	14	16	17	18	19	20	22	23
litrów około	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{3}{4}$	1	1 $\frac{1}{4}$	1 $\frac{1}{2}$	1 $\frac{3}{4}$	2	2 $\frac{1}{2}$	3
koron	1·50	1·70	2·10	2·60	2·85	3·10	3·30	3·50	4·40	4·60
centymetrów	24	25	26	28	30	32	34	36	38	40
litrów około	3 $\frac{1}{2}$	4	4 $\frac{1}{2}$	5	7	8	10	12	14	16
koron	4·80	5·30	5·80	6·40	7·90	8·50	9·70	12·60	14·40	16·20
centymetrów	42	44	46	48	50					
litrów około	19	22	25	27	30					
koron	19·90	21·20	22·50	23·80	25·20					

Dzbanki na mleko:

centymetrów	12	14	16	18	20	22	24	26	28
litrów około	$\frac{3}{8}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{7}{8}$	1 $\frac{1}{4}$	1 $\frac{3}{4}$	2 $\frac{1}{2}$	3 $\frac{1}{2}$	4	5
koron	1·90	2·10	2·50	3·10	3·70	4·20	5·10	5·80	6·90

Półgłębokie stożkowate rynki z rączką:

centymetrów	12	14	16	18	20	22	24	26	28	33
litrów około	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	1 $\frac{1}{2}$	2 $\frac{1}{4}$	3	3 $\frac{3}{4}$	4 $\frac{1}{2}$	5 $\frac{1}{2}$	7
koron	1·90	2·50	3·00	3·50	4·00	4·80	5·70	6·70	7·60	8·80

Garunki wydęte:

w górze centymetrów	14	16	18	20	22	24	26	28	30	32
litrów około	1 $\frac{3}{4}$	2 $\frac{1}{2}$	3 $\frac{1}{2}$	5	6 $\frac{1}{2}$	9	10	12	15	18
koron	3·70	4·40	5·30	6·40	7·60	9·20	10·60	11·60	13·20	16·70

Specjalnie głęboki garnek wydęty:

w górze centymetrów	16	18	20	22	24	26	28	30	32
litrów około	3	4	6	8	10	12	15	20	25
koron	5·10	6·40	7·60	8·80	10·20	12·30	14·50	16·60	18·50

Wysoki hiszpański garnek wydęty:

średnica wyđęcia w centymetrach	10 $\frac{1}{2}$	11 $\frac{1}{2}$	13	14	15	16	17	17 $\frac{1}{2}$	18	20
litrów około	$\frac{3}{4}$	1	1 $\frac{1}{2}$	1 $\frac{3}{4}$	2	2 $\frac{1}{2}$	3	3 $\frac{1}{2}$	4	5
koron	2·30	2·60	3·30	3·80	4·40	4·90	5·50	6·00	6·60	7·40

Garnek kolisty (reński):

w górze centymetrów	16	18	20	22	24	26	28	30
litrów około	2	2 $\frac{3}{4}$	4	5 $\frac{1}{4}$	6 $\frac{3}{4}$	8 $\frac{1}{2}$	10 $\frac{3}{4}$	13 $\frac{1}{4}$
koron	4·60	5·30	6·20	7·40	8·70	10·10	11·50	12·90

Rynki wydęte:

w górze centymetrów	12	14	16	18	20	22	24	26	28	30
litrów około	5 $\frac{1}{8}$	1	1 $\frac{1}{2}$	2	2 $\frac{3}{4}$	3 $\frac{3}{4}$	4 $\frac{1}{2}$	5 $\frac{1}{2}$	6 $\frac{3}{4}$	8
koron	2·30	2·60	3·10	3·80	4·60	5·50	6·60	7·60	8·70	9·90

Belgijskie rynki z pokrywką:

centymetrów	16	18	20	22	24	26	28	30	32	34	36
litrów około	1	1 $\frac{1}{2}$	1 $\frac{3}{4}$	2 $\frac{1}{2}$	3	4	5	6	8	9 $\frac{1}{2}$	11
koron	3·00	3·50	4·40	5·50	6·60	7·80	9·20	10·60	12·00	13·20	15·00

Kolońskie rynki z pokrywką:

centymetrów	18	20	22	24	26	28	30
litrów około	1	1 $\frac{3}{8}$	1 $\frac{3}{4}$	2 $\frac{3}{8}$	3	3 $\frac{3}{4}$	4 $\frac{3}{4}$
koron	3·00	3·50	4·40	5·30	6·20	7·10	8·80

Owalne rynki z pokrywką:

długość w centymetrach	32	36	40	45
koron	14·10	16·70	19·40	22·90

Owalny kocioł na ryby:

długość w centymetrach	40	45	50	55
koron	22·90	26·40	30·80	37·00

Pokrywki na garnki:

o całej średnicy w centymetrach przystające do naczyń, centymetrów	8	9	10	11	12	13	15 $\frac{1}{2}$	16 $\frac{1}{2}$
koron	7	8	9	10	11	12	14	15
koron	0·42	0·46	0·53	0·60	0·67	0·74	0·84	0·95
o całej średnicy w centymetrach przystające do naczyń, centymetrów	17 $\frac{1}{2}$	18 $\frac{1}{2}$	19 $\frac{1}{2}$	20 $\frac{1}{2}$	21 $\frac{1}{2}$	22 $\frac{1}{2}$	23 $\frac{1}{2}$	24 $\frac{1}{2}$
koron	16	17	18	19	20	21	22	23
koron	1·00	1·10	1·15	1·25	1·35	1·40	1·50	1·60
o całej średnicy w centymetrach przystające do naczyń, centymetrów	25 $\frac{1}{2}$	26 $\frac{1}{2}$	27 $\frac{1}{2}$	29 $\frac{1}{2}$	32	34	36	38
koron	24	25	26	28	30	32	34	36
koron	1·75	1·95	2·30	2·60	3·00	3·30	3·80	4·40
o całej średnicy w centymetrach przystające do naczyń, centymetrów	40	42						
koron	38	40						
koron	4·90	5·70						

Pokrywki na zawiasach:

przystające do naczyń, centymetrów	10	12	14	16	18	20	22	24
koron	0·95	1·05	1·15	1·30	1·70	1·90	2·10	2·50
przystające do naczyń, centymetrów	26	28	30	32	34	36	38	40
koron	2·60	2·80	3·10	3·50	4·00	4·60	5·30	6·20

Kociołek na kartofle:

centymetrów	18	20	22	24	26	28	30	32
koron	8·50	10·20	12·00	14·10	16·50	19·80	22·00	24·00

Kociołek na szparagi:

centymetrów	24	26	28	32
koron	15·90	17·60	19·40	22·00

Kociołek na ryby:

centymetrów	40	45	50	55	60
koron	15·90	17·60	19·70	22·40	24·70

Brytfany do pieczenia:

centymetrów	22	24	26	28	30	32	34	36	38	40
koron	3·25	3·40	3·85	5·05	5·45	5·85	6·15	6·55	6·85	7·45
centymetrów	42	44	46	48	50					
koron	7·75	8·25	8·85	10·95	13·35					

Rondle do dynstowania rozbratli:

centymetrów	16	18	20	22	24	26	28
koron	4·00	4·50	6·00	7·50	9·00	10·50	12·00

Rondelki do jajecznic i omletów:

centymetrów	12	14	16	18	20	22	24	26	28	30	32
koron	1·40	1·80	2·00	2·20	2·50	3·10	3·50	3·80	4·20	4·90	5·30

Kociołki do mleka:

centymetrów	16	18
koron	7·90	9·70

Cedzidła:

centymetrów	16	18	20	22	24	26
koron	3·80	4·40	5·10	5·80	6·70	7·60

Imbryki do kawy z pokrywką na zawiasach, sztancowane:

dno, centymetrów	13	14	16	18
litrów około	1	1½	2	3
koron	4·80	5·70	6·70	8·10

Kotliki na herbatę:

dno, centymetrów	16	18	20	22	24	26	28	30
litrów około	1½	2	2¾	3½	4¾	6	7	8½
koron	6·40	7·40	8·50	9·70	11·10	12·50	13·90	15·90

Brytfany z zagłębieniami:

zagłębień	1	2	3	4	5	6	8	9
koron	1·60	2·20	2·80	3·60	4·40	5·50	7·50	8·50

Towar hotelowy o specjalnie dużej wadze.**Garnki:**

litrów około	50	60	80	100
za sztukę koron	40·30	49·30	66·90	88·00

Głębokie rynki:

litrów około	20	30	40	50
za sztukę koron	18·50	26·50	33·00	44·00

Brytfany do pieczenia:

centymetrów	70	80	90	100
za sztukę koron	26·40	35·20	44·00	52·80

Wykaz III.

Najwyższe ceny emaliowanych naczyń z lanego żelaza.

Najwyższa cena przy handlu hurtownym rozumie się w fabryce łącznie z opakowaniem za naczynie emaliowane wewnątrz i zewnątrz o 30⁰/₀ } niżej od cen brutto, oznaczonych w następującym wykazie pod A.
tylko wewnątrz . . . o 50⁰/₀ }

Najwyższe ceny, dopuszczalne w handlu drobnym

za naczynia emaliowane wewnątrz i zewnątrz, są oznaczone pod B } w następującym wykazie.
tylko wewnątrz, są oznaczone pod C }

Garnki do kuchni angielskiej lub proste:

Nr. litrów	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	$\frac{7}{8}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$
A koron	0·42	0·50	0·60	0·66	0·75	0·85	0·95	1·05	1·25	1·35	1·55
B „	0·38	0·45	0·54	0·60	0·68	0·76	0·85	0·95	1·12	1·20	1·40
C „	0·30	0·35	0·42	0·46	0·52	0·60	0·68	0·75	0·88	0·96	1·10
Nr. litrów	2	$2\frac{1}{2}$	3	$3\frac{1}{2}$	4	$4\frac{1}{2}$	5	$5\frac{1}{2}$	6	$6\frac{1}{2}$	7
A koron	1·70	2·00	2·30	2·62	2·95	3·15	3·35	3·70	4·00	4·30	4·60
B „	1·52	1·80	2·06	2·36	2·66	2·82	3·00	3·32	3·60	3·86	4·14
C „	1·20	1·40	1·60	1·84	2·08	2·22	2·35	2·60	2·80	3·00	3·22
Nr. litrów	$7\frac{1}{8}$	8	9	10	11	12	13	14	15	16	18
A koron	4·80	5·15	5·60	6·20	6·75	7·55	8·20	8·80	9·45	10·05	11·30
B „	4·32	4·64	5·04	5·58	6·08	6·80	7·38	7·92	8·50	9·05	10·20
C „	2·96	3·60	3·92	4·34	4·95	5·26	5·74	6·16	6·62	7·04	7·90
Nr. litrów	20	25	30								
A koron	12·55	15·70	18·80								
B „	11·30	14·10	16·92								
C „	8·80	11·00	13·16								

Chwyty przy garnkach do kuchni angielskiej liczy się osobno

od Nru.	$\frac{1}{2}$ do $\frac{3}{4}$	1 do $1\frac{1}{2}$	4 do 8	9 do 20	25 do 30
za sztukę koron	0·48	0·66	0·80	1·00	1·60

Garnki do ognisk płomiennych lub wydęte:

Nr. litrów	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$	2
A koron	0·55	0·65	0·75	0·80	0·95	1·05	1·30	1·45	1·60	1·80	2·00
B „	0·50	0·58	0·68	0·72	0·86	0·95	1·16	1·30	1·44	1·62	1·80
C „	0·40	0·46	0·52	0·56	0·66	0·74	0·90	1·02	1·12	1·26	1·40

Garnki do ognisk płomiennych lub wydęte (ciąg dalszy) :

	Nr. litrów	2 $\frac{1}{2}$ 3·55	3 4·25	3 $\frac{1}{2}$ 5·00	4 5·65	4 $\frac{1}{2}$ 6·40	5 7·05	5 $\frac{1}{2}$ 7·78	6 8·50	7 9·90	8 11·30	9 12·70
A	koron	2·35	2·80	3·10	3·45	3·70	4·00	4·40	4·80	5·20	5·70	6·20
B	"	2·12	2·52	2·80	3·10	3·32	3·60	3·96	4·32	4·68	5·12	5·58
C	"	1·85	1·96	2·18	2·42	2·60	2·80	3·08	3·36	3·64	4·00	4·34
	Nr. litrów	10 14·15	12 17·00	14 19·80	16 22·65	18 25·45	20 28·30					
A	koron	7·00	8·20	9·60	11·00	12·60	14·20					
B	"	6·30	7·38	8·64	9·90	11·34	12·78					
C	"	4·90	5·74	6·72	7·70	8·82	9·94					

Chwyty przy garnkach wydętych liczy się osobno

od Nru.	1 $\frac{1}{2}$ do 3 $\frac{1}{4}$	1 do 3 $\frac{1}{2}$	4 do 8	9 do 20
za sztukę koron	0·48	0·66	0·80	1·00

Rondle:

	Nr. litrów	1 1·15	2 1·80	3 2·00	4 2·80	5 3·30	6 4·20	7 4·60	8 5·25	9 6·00	10 6·75	11 7·25
A	koron	1·50	1·70	2·00	2·80	3·60	4·20	4·60	4·90	5·60	5·90	6·00
B	"	1·35	1·54	1·80	2·52	3·24	3·78	4·14	4·42	4·94	5·32	5·40
C	"	1·05	1·19	1·40	1·96	2·52	2·94	3·22	3·44	3·92	4·14	4·20
	Nr. litrów	12 7·50	13 8·50	14 9·00								
A	koron	6·70	7·00	7·40								
B	"	6·04	6·30	6·66								
C	"	4·70	4·90	5·18								

Włoskie garnki do zawieszania z pokrywkami z białej blachy:

	Nr. litrów	1 $\frac{1}{2}$ 0·90	3 $\frac{1}{4}$ 1·20	1 1·50	1 $\frac{1}{4}$ 1·90	1 $\frac{1}{2}$ 2·20	2 3·00	2 $\frac{1}{2}$ 3·90	3 4·70	3 $\frac{1}{2}$ 5·50	4 6·00	4 $\frac{1}{2}$ 6·80
A	koron	0·95	1·15	1·35	1·56	1·65	2·00	2·30	2·60	2·95	3·25	3·50
B	"	0·86	1·04	1·22	1·40	1·48	1·80	2·08	2·34	2·66	2·95	3·15
C	"	0·66	0·80	0·95	1·09	1·16	1·40	1·60	1·82	2·06	2·28	2·45
	Nr. litrów	5 7·00	6 9·00	7 9·50	8 10·40	9 11·50	10 13·50					
A	koron	3·70	4·35	4·95	5·50	5·90	6·60					
B	"	3·34	3·92	4·46	4·95	5·30	5·94					
C	"	2·60	3·05	3·46	3·85	4·14	4·62					

Ceny za pokrywki z białej blachy:

Nr.	1 $\frac{1}{2}$	3 $\frac{1}{4}$	1	1 $\frac{1}{2}$	2	2 $\frac{1}{2}$	3	3 $\frac{1}{2}$	4	4 $\frac{1}{2}$	5
koron	1·00	1·20	1·30	1·40	1·50	1·70	1·80	1·90	2·00	2·10	2·90
Nr.	6	7	8	9	10						
koron	2·30	2·50	2·60	2·80	3·20						

Angielskie garnki z emaliovanemi, lanemi pokrywkami:

	Nr. litrów	1 $\frac{1}{2}$ 2·15	2 2·80	2 $\frac{1}{2}$ 3·55	3 4·25	3 $\frac{1}{2}$ 5·00	4 5·65	4 $\frac{1}{2}$ 6·40	5 $\frac{1}{2}$ 7·78	6 8·50	7 9·90	8 11·30
A	koron	1·50	1·95	2·20	2·40	2·70	3·05	3·30	3·80	4·20	4·80	5·40
B	"	1·35	1·76	1·98	2·16	2·43	2·75	2·98	3·42	3·78	4·32	4·86
C	"	1·05	1·38	1·54	1·68	1·90	2·14	2·32	2·66	2·94	3·36	3·78

Angielskie garnki z emaliovanemi, lanemi pokrywkami (ciąg dalszy):

	Nr.	9	10	11
	litrów	12·70	14·15	15·55
A	koron	6·00	6·50	7·00
B	"	5·40	5·85	6·30
C	"	4·20	4·55	4·90

Pokrywki z lanego żelaza, wewnątrz emaliowane. od Nru. 1 $\frac{1}{2}$ do 11 za 100 kg 220·00 koron.

Ceny za rękojeści do włoskich i angielskich garnków:

Nr.	1/2 do 3/4	1 do 3 $\frac{1}{2}$	4 do 8	9 do 11
koron	0·48	0·66	0·80	1·00

Rumuńskie kotły polowe:

	Nr.	0	1	2	3	4	5
	litrów	3·50	4·40	5·50	6·00	9·00	11·00
A	koron	2·26	2·60	3·10	3·60	4·60	5·60
B	"	2·04	2·34	2·80	3·24	4·14	5·04
C	"	1·58	1·82	2·18	2·52	3·22	3·92

Rękojeści liczy się tak, jak przy włoskich garnkach do zawieszania.

Garnki tyrolskie:

	Nr.	1 $\frac{1}{2}$	2	3	4	5 $\frac{1}{2}$	6	7	8 $\frac{1}{2}$	10
	litrów	2·15	2·80	4·25	5·65	7·80	8·50	9·90	12·00	14·15
A	koron	1·70	2·25	3·00	4·00	4·70	5·35	6·00	7·25	8·60
B	"	1·54	2·02	2·70	3·60	4·24	4·82	5·40	6·54	7·74
C	"	1·20	1·58	2·10	2·80	3·30	3·74	4·20	5·08	6·02

Garnki szwajcarskie:

	Nr.	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
	litrów	3·65	4·15	5·85	6·20	7·65	8·00	9·50	11·00	12·40	13·95
A	koron	2·20	2·50	3·40	3·85	4·30	4·70	5·35	6·20	7·10	7·70
B	"	1·98	2·25	3·06	3·46	3·88	4·24	4·82	5·58	6·40	6·94
C	"	1·54	1·75	2·38	2·70	3·00	3·30	3·75	4·34	4·98	5·40

Garnki Papina:

	Nr.	1 $\frac{1}{2}$	2	2 $\frac{1}{2}$	3	4	5 $\frac{1}{2}$	7	8	9	11
	litrów	2·15	2·80	3·55	4·25	5·65	7·80	9·90	11·30	12·70	15·55
A	koron	5·20	7·00	8·00	9·30	11·60	14·20	16·30	17·70	18·80	21·00
B	"	4·68	6·30	7·20	8·38	9·44	12·78	14·68	15·94	16·92	18·90
C	"	3·64	4·90	5·60	6·52	7·12	9·94	11·40	12·40	13·16	14·70

Garnki heilbrońskie albo parowe:**a) na zewnątrz czarne:**

	litrów	3	4	5	6	8	11	13
A	koron	20·00	23·00	24·70	27·40	34·70	43·40	44·70
C	"	14·00	16·10	17·30	19·20	23·30	30·38	31·30

b) na zewnątrz niebieskie, emaliowane:

	litrów	3	4	5	6	8	11	13
A	koron	24·00	28·00	30·00	33·40	42·00	52·00	53·40
B	"	21·60	25·20	27·00	30·06	37·80	46·80	48·06

Rynki głębokie:

	Nr. litrów	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	$\frac{7}{8}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$
A	koron	0·52	0·62	0·72	0·74	0·84	0·95	1·04	1·15	1·22	1·36	1·46
B	"	0·46	0·56	0·65	0·68	0·76	0·86	0·94	1·04	1·10	1·22	1·30
C	"	0·36	0·44	0·50	0·52	0·60	0·66	0·74	0·80	0·85	0·95	1·02
	Nr. litrów	2	$2\frac{1}{2}$	3	$3\frac{1}{2}$	4	$4\frac{1}{2}$	5	$5\frac{1}{2}$	6	$6\frac{1}{2}$	7
A	koron	1·68	2·00	2·30	2·62	2·96	3·16	3·36	3·68	4·00	4·30	4·62
B	"	1·52	1·80	2·08	2·36	2·66	2·84	3·02	3·30	3·60	3·88	4·16
C	"	1·18	1·40	1·60	1·84	2·08	2·22	2·35	2·58	2·80	3·00	3·24
	Nr. litrów	8	9	10	11	12	14	16	18	20	25	
A	koron	5·16	5·60	6·20	6·74	7·60	8·85	10·10	11·35	12·60	15·70	
B	"	4·64	5·04	5·58	6·06	6·84	7·96	9·10	10·22	11·34	14·14	
C	"	3·62	3·92	4·34	4·72	5·32	6·18	7·08	7·95	8·82	11·00	

Rynki półgłębokie:

	Nr. litrów	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$	2	$2\frac{1}{2}$	3
A	koron	0·72	0·74	0·84	0·95	1·15	1·22	1·36	1·46	1·68	2·00	2·30
B	"	0·65	0·66	0·76	0·86	1·04	1·10	1·22	1·32	1·52	1·80	2·08
C	"	0·50	0·52	0·60	0·66	0·80	0·85	0·95	1·02	1·18	1·40	1·62
	Nr. litrów	$3\frac{1}{2}$	4	$4\frac{1}{2}$	5	6	7	8	9	10		
A	koron	2·62	2·96	3·16	3·36	4·00	4·62	5·16	5·60	6·20		
B	"	2·36	2·66	2·84	3·02	3·60	4·16	4·64	5·04	5·58		
C	"	1·84	2·08	2·20	2·35	2·80	3·24	3·60	3·92	4·34		

Całkiem płaskie rynki:

	Nr. litrów	$\frac{1}{8}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	2	$2\frac{1}{2}$	3
A	koron	0·55	0·65	0·75	0·78	0·88	1·25	1·45	1·60	1·98	2·35	2·80
B	"	0·50	0·58	0·68	0·70	0·80	1·12	1·30	1·44	1·78	2·12	2·52
C	"	0·38	0·45	0·52	0·55	0·62	0·88	1·00	1·12	1·38	1·64	1·96
	Nr. litrów	4	6									
A	koron	3·70	4·60									
B	"	3·32	4·14									
C	"	2·60	3·22									

Głębokie rynki z podstawkami:

	Nr. litrów	$\frac{1}{4}$	$\frac{3}{8}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{5}{8}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$	2
A	koron	0·75	0·85	1·00	1·15	1·30	1·60	1·70	1·80	2·00	2·25
B	"	0·68	0·78	0·90	1·04	1·16	1·44	1·54	1·62	1·80	2·04
C	"	0·52	0·60	0·70	0·80	0·90	1·12	1·20	1·26	1·40	1·58
	Nr. litrów	$2\frac{1}{2}$	3	$3\frac{1}{2}$	4	5	6	7	8	9	10
A	koron	2·80	3·10	3·40	3·80	4·40	5·00	5·60	6·00	6·40	6·90
B	"	2·52	2·80	3·06	3·42	3·96	4·50	5·04	5·40	5·76	6·20
C	"	1·96	2·18	2·38	2·66	3·08	3·50	3·92	4·20	4·48	4·84

Płaskie rynki lub blachy do pieczenia ciast:

Nr.	0	1	2	3	4
litrów	0·40	0·55	1·10	1·25	1·40
A koron	0·65	0·85	1·30	1·60	1·70
B „	0·58	0·78	1·18	1·44	1·52
C „	0·46	0·60	0·90	1·12	1·20

Brytfany do smażenia:

Nr.	$\frac{1}{2}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{2}$	2	$2\frac{1}{2}$	3	$3\frac{1}{2}$	4	$4\frac{1}{2}$
litrów	0·70	1·10	1·40	2·15	2·80	3·55	4·25	5·00	5·65	6·40
A koron	1·20	1·32	1·42	1·75	2·20	2·65	3·30	3·55	3·85	4·06
B „	1·08	1·16	1·26	1·58	1·98	2·40	2·64	2·85	3·08	3·26
C „	0·84	0·92	1·00	1·22	1·54	1·86	2·30	2·48	2·70	2·84

Nr.	5	6	7	8	9	10	15
litrów	7·05	8·50	9·90	11·30	12·70	14·15	21·15
A koron	4·30	4·90	5·40	6·00	6·60	7·20	13·65
B „	3·44	4·40	4·86	5·40	5·94	6·48	12·30
C „	3·01	3·44	3·78	4·20	4·62	5·04	9·56

Brytfany do pieczenia (czworokanciaste):

Nr.	$\frac{1}{2}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{2}$	2	$2\frac{1}{2}$	3	$3\frac{1}{2}$	4	$4\frac{1}{2}$	5
litrów	0·70	1·10	1·40	2·15	2·80	3·55	4·25	5·00	5·65	6·40	7·05
A koron	1·20	1·32	1·42	1·75	2·20	2·65	3·30	3·60	3·85	4·05	4·30
B „	1·08	1·20	1·28	1·58	1·94	2·40	2·96	3·24	3·46	3·65	3·88
C „	0·84	0·92	1·00	1·22	1·54	1·86	2·30	2·52	2·70	2·84	3·00

Skojce i wiaderka na mleko:

Nr.	1	2	3
litrów	3·55	7·80	14·15
A koron	1·95	3·70	5·25
B „	1·75	3·42	4·72
C „	1·36	2·60	3·67

Rynki na mleko:

Nr.	$\frac{1}{4}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{3}{4}$	1	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{3}{4}$	2	$2\frac{1}{2}$	3
litrów	0·40	0·70	1·10	1·40	1·80	2·15	2·48	2·80	3·55	4·25
A koron	0·65	0·82	1·00	1·20	1·30	1·40	1·55	1·65	2·00	2·20
B „	0·60	0·72	0·90	1·08	1·18	1·26	1·40	1·50	1·80	1·98
C „	0·46	0·58	0·70	0·84	0·90	0·98	1·08	1·16	1·40	1·54

Płaskie półmiski:

Nr.	1	2	3	4	5
litrów	1·80	2·80	3·55	5·30	7·80
A koron	1·26	1·80	2·30	3·14	4·20
B „	1·04	1·62	2·06	2·82	3·78
C „	0·88	1·26	1·60	2·20	2·94

Głębokie półmiski:

Nr.	1	2	3
litrów	2·80	4·25	6·40
A koron	1·80	2·52	3·86
B „	1·62	2·26	3·48
C „	1·26	1·76	2·70

Blachy na dołki:**a) czeska forma:**

z małemi zagłębieniami:

Ilość zagłębień		6	9	12
A	koron	2·25	3·40	4·50
B	"	2·04	3·06	4·05
C	"	1·58	2·38	3·15

z wielkimi zagłębieniami:

Ilość zagłębień		3	4	5
A	koron	1·70	2·30	2·85
B	"	1·52	2·08	2·58
C	"	1·20	1·62	2·00

b) austriacka forma:

z małemi zagłębieniami:

Ilość zagłębień		5	7
A	koron	1·30	1·65
B	"	1·18	1·50
C	"	0·90	1·16

z wielkimi zagłębieniami:

Ilość zagłębień		9	10
A	koron	3·25	3·90
B	"	2·92	3·50
C	"	2·28	2·74

Strugacz do ogórków wraz z założonym nożem:

A	koron	6·00
B	"	5·40

Formy tortowe, formy na tak zwane „babki“:

		Nr.	43	44	45	46
Zewnętrzna średnica w milimetrach			230	280	265	160/260
A	koron		3·75	4·60	4·80	2·92
B	"		3·38	4·14	4·32	2·62
C	"		2·62	3·22	3·36	2·04

Kotły na szynkę z laną, emaliowaną pokrywką:

Nr.		1	2
litrów		9·2	13·4
A	koron	6·00	7·50
B	"	5·40	6·75
C	"	4·20	5·25

Brytfany do pieczenia zajęcy:

Nr.		1
litrów		4·25
A	koron	3·15
B	"	2·84
C	"	2·20

Miednice:

	Nr. litrów	1 3·55	2 4·25	3 7·80
A	koron	2·70	3·15	4·20
B	"	2·44	2·84	3·78
C	"	1·90	2·20	2·94

Dzbanki na umywalnię:

	Nr.	1
A	koron	2·61
B	"	2·34
C	"	1·82

Puszki na tytoń, zewnątrz bronzowane:

	Nr.	1
A	koron	6·00
B	"	5·40

Nocniki:

	Nr.	1	2	3	4
A	koron	3·10	3·70	3·10	3·80
B	"	2·80	3·34	2·80	3·42

Spluwaczki, zewnątrz emaliowane lub bronzowane:

	Nr.	53	54	55	56	57	58
A	koron	1·85	5·26	3·45	5·80	6·95	2·60
B	"	1·66	4·74	3·10	5·22	6·26	2·34

Rondelki na klej:

	Nr. litrów	1 0·40	2 0·55	3 0·70	4 1·40
A	koron	0·80	1·00	1·25	1·60
B	"	0·72	0·90	1·14	1·44
C	"	0·56	0·70	0·88	0·92

Podstawki pod piece, na zewnątrz emaliowane lub bronzowane:

A	koron	2·75
B	"	2·48

Wykaz IV.

Najwyższe ceny naczyń żelaznych (z blachy stalowej), powleczone cyną i szlifowanych oraz kotłów do prania.

A) Naczynie żelazne (z blachy stalowej), powleczone cyną:		Koron za kilogram
w handlu hurtowym w fabryce		3-00
w handlu drobnym		4-00
B) Naczynie żelazne (z blachy stalowej), na zewnątrz nieszlifowane, o szlifowanem wnętrzu:		
w handlu hurtowym w fabryce		1-80
w handlu drobnym		2-40
C) Kotły do prania, do wygotowywania owoców, gotowania paszy, polowe itp., emalio- wane lub cynkowane:		
w handlu hurtowym w fabryce		2-10
w handlu drobnym		2-80

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 28. września 1915.

Treść: № 286. Rozporządzenie w sprawie terminów do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

286.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 23. września 1915

w sprawie terminów do zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, i artykułu III., l. 8., rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Do ustawowych terminów do zaczepiania czynności prawnych dłużników, których miejsce zamieszkania (siedziba) lub stała siedziba przedsiębiorstwa leży w Galicyi lub na Bukowinie, nie wlicza się:

Czasu od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia 1915, jeśli do czynności prawnej mają zastosowanie postanowienia ustawy o zaprzeczaniu ważności czynności prawnych z dnia 16. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 36 (artykuł IX., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914 Dz. u. p. Nr. 337), i czasu od dnia 12. grudnia 1914 do dnia 31. grudnia 1915, gdy do czynności prawnej mają zastosowanie postanowienia ordynacji konkursowej o zaczepianiu czynności prawnych i postanowienia ordynacji zaczepnej z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. października 1915.

W tym samym dniu przestaje obowiązywać rozporządzenie z dnia 28. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 147.

Hochenburger wlr.

Historical notes

1840-1841

1842-1843

1844-1845

1846-1847

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. września 1915.

Treść: (№ 287. i 288.) 287. Rozporządzenie, dotyczące zastanowienia obrotu poświadczeniami co do rekwirowanych metali. — 288. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, o dalszem wypłacaniu przypadających w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, zasiłków na utrzymanie i o przyznawaniu wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla osieroconych rodzin szeregowców.

287.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 21. września 1915,

dotyczące zastanowienia obrotu poświadczeniami
co do rekwirowanych metali.

Zmieniając częściowo rozporządzenie ministerjalne z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81, o użyciu zapasów pewnych oznaczonych metali i stopów, postanawia się, co następuje:

§ 1.

Dalsze wydawanie metali i stopów oraz przedmiotów metalowych, które zostały objęte rekwizycją dla celów wojennych, za poświadczeniami (§ 2. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81) nie jest już dozwolone. Takie oddawanie innym może odtąd nastąpić tylko na mocy zezwolenia Ministerstwa handlu (poświadczenie wolnego rozporządzenia). Postanowienie to nie odnosi się do tych materiałów, które posiadacz metali wydaje innym przedsiębiorstwom, przybranych przezeń do udziału w wykonywaniu zamówień zarządu wojskowego, celem wykonania tych zamówień.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

288.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z Mi- nisterstwem skarbu i za zgodą Mini- sterstwa wojny z dnia 28. września 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161, o dalszem wypłacaniu przypadających w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, zasiłków na utrzymanie i o przyznawaniu wsparć państwowych dla żołnierzy, którzy stali się niezdolnymi do służby i członków ich rodzin, oraz dla osieroconych rodzin szeregowców.

W uzupełnieniu rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 162, zarządza się:

Ad § 1.

Dalsze wypłacanie państwowych zasiłków na utrzymanie.

1. a) W wypadkach, gdy osoby, które stały w czynnej służbie, wrócają jako inwalidzi i ze zmniejszoną zdolnością do zarobkowania i wykażą odnawianiem co miesiąc potwierdzeniem gminy miejsca pobytu, że ani nie mogą uzyskać zarobku, zapewniającego utrzymanie dla nich i ich rodzin, ani też nie pobierają żadnego innego wystarczającego dochodu, nie należy w razie dalszego istnienia reszty warunków ustawowych wstrzymywać państwowych zasiłków na utrzymanie; niezdolność do służby i okoliczność, że zdolność do wykonywania poprzedniego zawodu zmniejszyła się przynajmniej o 20%, winni oni udowodnić dokumentem wojskowym.

Gdy nie można stąd powziąć, w jakim stopniu nastąpiła niezdolność do zarobkowania, winien stwierdzić ten stopień właściwy lekarz powiatowy, względnie lekarz konsularny.

b) W razie dalszego istnienia reszty ustawowych warunków nie należy wstrzymywać zasiłków na utrzymanie z powodu upływu sześciomiesięcznego terminu po śmierci lub zaginięciu żołnierza (§ 6., ustęp drugi ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237).

2. W wypadkach, wspomnianych pod punktem 1, a, należy tedy wypłacać dalej państwowe zasiłki na utrzymanie w pełnym ustawowym wymiarze, nie naruszając ewentualnych należności na zaopatrzenie wojskowe żołnierza, lub gdy zasiłki te z powodu powrotu inwalidy już wstrzymano, wyasygnować na nowo w pełnym ustawowym wymiarze od dnia wstrzymania.

W wypadkach punktu 1, b należy państwowe zasiłki na utrzymanie wypłacać dalej w niezmnieszonym ustawowym wymiarze, o ile członkowie rodziny nie otrzymali jeszcze zaopatrzenia wojskowego; w przeciwnym razie należy wypłacać dalej tę część zasiłku na utrzymanie, o którą ten ostatni przekracza sumę wymierzonych już należności na zaopatrzenie. Jeśli już nastąpiło wstrzymanie zasiłku na utrzymanie z powodu upływu sześciomiesięcznego terminu, należy go stosownie do powyższych przepisów wyasygnować na nowo od dnia wstrzymania.

3. Do członków rodzin osób, pociągniętych na podstawie ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych,

do osobistego świadczenia pracy lub usług, oraz do osób, używanych w swoim czasie do dobrowolnych świadczeń pracy lub usług, które to osoby zostały później ze względów wojskowych podciągnięte pod wspomnianą ustawę, mają postanowienia punktów 1. i 2. analogiczne zastosowanie.

4. Jeżeli nie wyasygnowano dotąd zasiłku na utrzymanie, można go na prośbę wyasygnować także dodatkowo, o ile ustawowe warunki istniały już podczas czynnej służby żołnierza, a prośbę wniesiono nie później, jak w dwa miesiące po przeniesieniu napowrót w stan nieczynny, lub w sześć miesięcy po dniu śmierci lub dniu zaginięcia.

Co do dalszego wypłacania zasiłku na utrzymanie obowiązują postanowienia punktu 1, a).

5. Także wówczas, gdy osoba, która stała w czynnej służbie, umrze z powodu odniesionego w czynnej służbie wojskowej uszkodzenia, lub z powodu spowodowanej tą służbą choroby, dopiero po przeniesieniu jej w stan nieczynny lub po wystąpieniu ze związku wojska, należy w myśl postanowień, zawartych w punktach 1. do 4. wypłacać dalej zasiłek na utrzymanie, względnie wyasygnować na nowo.

6. Zasiłki na utrzymanie, wypłacone na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161, winny być osobno wzięte w ewidencję i osobno wykazywane w przeglądach kasowych, które mają być stosownie do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 238, Do § 10 : 8 przedkładane co miesiąc.

Polityczne władze krajowe winny przedkładać jeden egzemplarz także Ministerstwu skarbu.

Ad § 2.

Przyznawanie wsparć państwowych.

1. Bez naruszenia ewentualnych należności na zaopatrzenie wojskowe można przyznawać wsparcia państwowe w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, w których nie zachodzą warunki § 1., ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237, dla przyznania państwowego zasiłku na utrzymanie, a zatem nie może nastąpić także dalsze wypłacanie takiego zasiłku stosownie do § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161.

2. Te wsparcia państwowe, których wymiar został ustanowiony w §§ 2. i 3. rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 162, przyznaje się dla:

- a) żołnierzy szeregowców, obowiązanych do służby prezencyjnej, służących dłużej dobrowolnie podoficerów i niemających rodziny a nieobowiązanych do służby prezencyjnej lub innych żołnierzy szeregowców, których rodziny nie mają prawa do zasiłku na utrzymanie, dla tych wszystkich, jeśli się oni stali podczas lub wskutek obecnej wojny niezdolnymi do służby,
- b) rodzin osób, wspomnianych pod a,
- c) osieroconych członków rodziny lub dla rodzin żołnierzy szeregowców, obowiązanych do służby prezencyjnej, którzy podczas lub wskutek obecnej wojny polegli (zmarli) lub zaginęli, dla osieroconych członków rodziny lub dla rodzin służących dobrowolnie dłużej podoficerów i innych żołnierzy szeregowców, jeśli osoby osierocone lub członkowie rodziny nie mają prawa do zasiłku na utrzymanie.

Wszyscy ci żołnierze szeregowcy (a do c) muszą posiadać obywatelstwo austriackie.

3. Osoby używane do dobrowolnych świadczeń pracy lub usług, mające w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, prawo do zaopatrzenia, jakoteż ich członków rodzin lub osoby przez nich osierocone, oraz osoby niemające rodziny pociągnięte na mocy powyższej ustawy do osobistego świadczenia pracy lub usług, należy co do wsparć państwowych, o ile nie przysługują im jakie inne zaopatrzenie niż to, które przysługują żołnierzom szeregowcom lub osobom przez nich osieroconym, uważać na równi z żołnierzami szeregowcami, wyliczonymi w punkcie 2.

4. Okoliczność, że osoba wojskowa, o którą się rozchodzi, należy do cywilnych funkcyjaryuszy państwowych, nie wyklucza sama przez się przyznanie wsparcia państwowego; należy jednak przy ocenieniu niedostatku mieć odpowiedni wzgląd na ewentualne pobieranie zaopatrzenia cywilnego.

5. Osoby, wspomniane w punktach 2 (4) i 3 należy uważać wówczas za żyjące w niedostatku, jeśli ich niezbędne utrzymanie było bez wsparć państwowych zagrożone. Oprócz pożywienia, mieszkania, ubrania i tym podobnych koniecznych potrzeb życiowych, należy mieć przytem wzgląd także na koszt leczenia i pielęgnowania, przy dzieciach także na koszt wychowania.

Badanie niedostatku ma się rozciągać nie tylko na stosunki uprawnionego do pobierania, lecz i na stosunki każdego, pojedynczego członka rodziny, dla którego ma on w myśl § 5. rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 162, prawo pobierania.

Co do służących dobrowolnie dłużej podoficerów oraz ich członków rodziny lub po nich pozostałych należy niedostatek udowodnić potwierdzeniem właściwej władzy wojskowej.

6. a) Ubiegający się o wsparcie winien wnieść prośbę o wsparcie pisemnie lub ustnie bez stempla u Zwierzchności gminnej swego trwałego miejsca pobytu, o ile jednak przebywa trwale poza obrębem Monarchii austriacko-węgierskiej, u właściwej c. i k. władzy reprezentacyjnej.

Do próśb należy używać formularzy według wzoru A, które znajdują się we wspomnianych urzędach.

- b) Zwierzchności gminne winny wskutek próśb zbadać wszystkie miarodajne dla decyzji okoliczności, w szczególności daty urodzenia, ślubu i śmierci, stosunki familijne, zarobkowe i majątkowe.

Po ukończeniu dochodzeń mają one przedłożyć prośby właściwej powiatowej komisji zasiłkowej (punkt c), oświadczając się jednocześnie co do prawdziwości dat, zawartych w prośbie i co do niedostatku.

- c) Do orzekania, wymiaru, wyasygnowania, wstrzymania wsparć państwowych jest powołana powiatowa komisja zasiłkowa, w której okręgu uprawniony do pobierania w czasie wniesienia prośby trwale przebywa.

Gdy tylko jest jeden uprawniony do pobierania, wówczas ma wydać orzeczenie komisja, właściwa ze względu na jego miejsce pobytu.

Gdy jest więcej uprawnionych do pobierania, zarządza krajowa komisja zasiłkowa ewentualnie w porozumieniu z drugą krajową komisją zasiłkową, która komisja powiatowa jest powołana do wydania orzeczenia.

Gdy prośbę wniósł ubiegający się o wsparcie, który nie ma prawa pobierania, winna tę prośbę wziąć pod rozwagę komisja zasiłkowa miejsca jego pobytu i przesłać następnie do decyzji komisji, w myśl poprzednich postanowień właściwej.

- d) Gdy jednak trwale miejsce pobytu leży poza granicami austriacko-węgierskiej Monarchii, wówczas ma właściwa c. i k. władza reprezentacyjna spełnić funkcyje, powierzone gminie miejsca pobytu, a czynności urzędowe, wspomniane w punkcie c, należą do krajowej komisji zasiłkowej tego politycznego okręgu administracyjnego, w którym odnośny żołnierz szeregowiec miał w czasie wstąpienia do szeregu prawo przynależności.

- e) Po nadejściu należycie przygotowanych próśb winny komisje zasiłkowe przeprowadzić ewentualnie potrzebne jeszcze dochodzenia, a następnie wydać co do próśb orzeczenie.

Należy dokładnie przestrzegać postanowień rozporządzenia wykonawczego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 162. Zawarte w § 3., drugi ustęp, tego rozporządzenia ograniczenie (600 K) obowiązuje tylko co do przewidzianego w pierwszym ustępie tego paragrafu wyjątkowego podwyższenia, nie zaś co do wsparć normalnych.

Jeśli się rozchodzi o inwalidów, których niezdolność do zarobkowania przy przeprowadzonym w swoim czasie superarbitrowaniu nie została wyrażona w procentach, winien właściwy lekarz powiatowy, względnie konsularny stwierdzić wyrażony w procentach stopień niezdolności do zarobkowania.

Orzeczenia komisji zasiłkowej są ostateczne.

7. Wsparć należy w razie ich przyznania udzielać w miesięcznych, płatnych z góry ratach, od dnia, w którym przypadają ustawowe należności zaopatrzenie, a gdy te nie wchodzi w rachubę, od pierwszego dnia tego miesiąca, który następuje po śmierci żołnierza.

Natomiast dla wdów i ślubnych sierót po służących dobrowolnie dłużej podoficerach należy w podobny sposób przekazywać państwowe wsparcia od pierwszego dnia siódmego miesiąca po śmierci podoficera.

8. Przy przyznawaniu wsparcia państwowego należy wygotować przekaz kasowy według wzoru *B* i arkusz płatniczy według wzoru *C* — o ile tekst jest wspólny, przez odbicie pisma.

Sumę końcową kwoty rocznej i miesięcznej należy w tekście wspomnianych formularzy wyrażać zawsze także i w słowach.

Jeżeli jest więcej uprawnionych, należy wygotować dla każdego osobne orzeczenie i należy w tym celu używać arkusza wkładkowego według wzoru na czwartej stronie formularza *A*.

Osobne orzeczenia należy wygotowywać tylko w razie całkowitego odrzucenia.

Przekaz kasowy należy doręczyć wypłacającej kasie, a arkusz płatniczy stronie uprawnionej do pobierania.

Zresztą znajdują zastosowanie przepisy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 238, Do 10 : 2 i 3.

Wypłacanie wsparć osobom, uprawnionym do pobierania, można skutecznie także zapomocą przekazu pocztowego, jeśli się w tym celu dostarczy zaadresowanego do strony blankietu na przekaz pocztowy wraz z przypadającymi znaczkami opłaty pocztowej.

Uprawnieni do pobierania, którzy podejmują wsparcia osobiście, mają okazać arkusz płatniczy i wystawić nieostemplowane poświadczenie odbioru według wzoru *D*.

9. O każdym przyznaniu wsparcia należy zawiadomić zapomocą równobrzmiącego, wygotowanego przez odbicie pisma zawiadomienia według wzoru *E*:

- a) krajową komisję zasiłkową tego politycznego okręgu administracyjnego, w którym odnośny żołnierz w czasie zgłoszenia się do szeregów miał prawo przynależności. Ma ona spełniać czynności biura ewidencyjnego;
- b) polityczną władzę powiatową trwałego miejsca pobytu uprawnionego lub uprawnionej do pobierania, względnie właściwą c. i k. władzę reprezentacyjną i
- c) biuro, które asygnuje należności na zaopatrzenie wojskowe.

Tem biurem jest:

dla inwalidów wojska, obrony krajowej i pospolitego ruszenia likwidatura pensyjna intendatury 2. korpusu;

dla wdów i sierót po należących do wojska c. i k. Ministerstwo wspólnego skarbu a

dla wdów i sierót po osobach, należących do obrony krajowej i pospolitego ruszenia, fachowy departament rachunkowy dla obrony krajowej w c. k. Ministerstwie obrony krajowej.

Przeznaczone dla biura ewidencyjnego zawiadomienie należy wygotować także wówczas, gdy powołana do wydawania orzeczeń komisja zasiłkowa jest zarazem właściwą do prowadzenia ewidencji krajową komisją zasiłkową.

Wszystkie biura winny utrzymywać zawiadomienia w porządku alfabetycznym według nazwiska żołnierza.

10. O wszystkich zmianach, jakie zajądą w osobistych i gospodarczych stosunkach osób, otrzymujących wsparcie, winna gmina miejsca pobytu zawsze zawiadamiać polityczną władzę powiatową. Ta ostatnia winna jednakże także ze swej strony mieć na oku wszystkie tego rodzaju zmiany i zawiadamiać o nich natychmiast biuro ewidencyjne

ewentualnie w drodze właściwej komisji zasiłkowej, by ta ostatnia wydała zaraz potrzebne zarządzenie, a to zapomocą przesłania stosownego, zaopatrzonego odpowiednią uwagą zawiadomienia.

Podobny obowiązek ciąży także na właściwej c. i k. władzy reprezentacyjnej.

Jeśli do wiadomości biura, które wyasygnowało należności na zaopatrzenie wojskowe, dojdą fakta, wykluczające korzystanie ze wsparcia państwowego, ma ono postąpić bezzwłocznie w myśl postanowień pierwszego ustępn.

Podobne zawiadomienie winna skutecznie także kasa wypłacająca, jeśli dojdzie do jej wiadomości okoliczność, wykluczająca dalsze pobieranie wsparcia.

11. Zwrot otrzymanych wsparć państwowych ma nastąpić wówczas, gdy z winy strony pobrano je nieprawnie.

12. Wsparcia państwowe nie przedstawiają się jako wspieranie ubogich, zatem nie pociągają za sobą prawnych jego skutków.

13. Wszystkie wydatki, urosłe z powodu wykonania § 2. rozporządzenia cesarskiego, należy zarachować na etat Ministerstwa obrony krajowej pod tytułem: „Wydatki z powodu § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161“ a mianowicie „wsparcia państwowe“ i „inne wydatki“ w dwu oddzielnych rubrykach. Należy przytem w rubryce „wsparcia państwowe“ wykazać osobno, wiele z tego ściągnięto tytułem zwrotu w myśl punktu 11.

14. Polityczne władze krajowe i c. i k. władze reprezentacyjne, w których okręgu wypłaca się wsparcia państwowe, winny sporządzić co miesiąc przegląd kasowy według wzoru F w dwu egzemplarzach. Polityczne władze krajowe winny przedkładać te przeglądy do dnia 15. każdego następnego miesiąca Ministerstwu obrony krajowej i Ministerstwu skarbu, zaś władze reprezentacyjne w miarę możności do tego samego terminu Ministerstwu obrony krajowej i c. i k. Ministerstwu spraw zagranicznych.

15. Wszystkie potrzebne do wykonywania rozporządzenia cesarskiego podania, protokoły, załączniki i potwierdzenia odbioru są wolne od stempli i należności, a w krajach tutejszych także od opłaty pocztowej.

Podobnie są warunkowo wolne od stempla i należności potrzebne do podań o wsparcia dokumenty, o ile one służą tylko do tego celu.

Ad § 3.

Wstrzymanie państwowych zasiłków na utrzymanie i wsparć państwowych.

O chwili, w której będzie należało wstrzymać wogóle wszystkie datki wspomniane w §§ 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego, zawiadomi w swoim czasie Ministerstwo obrony krajowej.

Oprócz oznaczonych w § 3. rozporządzenia cesarskiego wypadków ogólnego wstrzymania powyższych datków nastąpi osobne wstrzymanie państwowych zasiłków na utrzymanie stosownie do ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 237 i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 238.

Państwowy zasiłek na utrzymanie należy wstrzymać także wówczas, gdy nie dostarczono przepisanego ad § 1: 1, a) comiesięcznego poświadczenia, oraz gdy z uchwały komendy wojskowej okaże się, że zdolność inwalidy do wykonywania swego poprzedniego zawodu nie zmniejszyła się przynajmniej o 20%.

Wsparcia państwowe należy wstrzymać w szczególności w następujących wypadkach i to dla wszystkich wspieranych osób:

- a) gdy zaginiony powróci i zostanie uznany za zdolnego do zarobkowania;
- b) gdy się okaże, że zaginiony dopuścił się dezerccy;
- c) gdy inwalida odzyska zdolność do zarobkowania;
- d) gdy inwalida uzyska obywatelstwo obcego państwa;
- e) w wypadku zasądzenia inwalidy w drodze sądowo-karnej, z którym z mocy ustawy połączone jest odjęcie pensyi;
- f) w razie, jeżeli uprawniony do pobierania nie cierpi już niedostatku.

Wstrzymanie wsparć państwowych, z którym łączy się ewentualnie nowy wymiar, ma nastąpić między innymi:

- a) w razie śmierci inwalidy; gdy śmierć nastąpi skutkiem uszkodzenia, doznanego w czynnej służbie wojskowej lub wskutek spowodowanej tą służbą choroby, wówczas w razie, jeśli zachodzą inne warunki, ma nastąpić nowy wymiar dla osieroconych, o ile ci istnieją;

- b) gdy wdowa wyjdzie powtórnie za mąż, umrze lub zostanie sądownie zasądzona na karę, z którą z mocy ustawy jest połączone odjęcie pensyi. W tych wypadkach należy wypłacać ślubnym sierotom wsparcie, unormowane dla osieroconych przez rodziców, zaś nieslubnym sierotom przypadną wsparcia, wspomniane w rozporządzeniu wykonawczem z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 162, pod § 2, C: 5. Te wsparcia należy wyasygnować opiekunowi.
- c) jeżeli został osiągnięty wiek normalny, ustanowiony w powołanem rozporządzeniu wykonawczem pod § 2, C, ustęp przedostatni,

w którym to wypadku należy wstrzymać odpowiednią kwotę wsparcia.

Zbadanie i ewentualny nowy wymiar winien nastąpić także w tych wypadkach, gdy poszczególne członki rodziny nie cierpi już niedostatku, lub gdy zostanie skazany sądownie na karę, z którą z mocy ustawy jest połączone odjęcie pensyi.

Rozporządzenie to wchodzi w życie natychmiast po jego ogłoszeniu.

Georgi wkr.

Wsparcia państwowe stosownie do § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161.

Nr. . .	Prośba o wsparcie.	Powiatowa Krajowa komisya zasilkowa
w		
Pouczenie.		
<p>Wsparcia państwowe przyznaje się dla:</p> <p>A. 1. żołnierzy szeregowców, obowiązanych do służby prezencyjnej, służących dłużej dobrowolnie podoficerów i niemających rodziny a nie obowiązanych do służby prezencyjnej lub innych żołnierzy szeregowców, których rodziny nie mają prawa do zasiłku na utrzymanie, dla tych wszystkich, jeśli się oni stali podczas lub wskutek obecnej wojny niezdolnymi do służby,</p> <p>2. rodzin osób, wspomnianych pod 1,</p> <p>3. osieroconych członków rodziny lub dla rodzin żołnierzy szeregowców, obowiązanych do służby prezencyjnej, którzy podczas lub wskutek obecnej wojny polegli (zmarli) lub zaginęli, dla osieroconych członków rodziny lub dla rodzin służących dobrowolnie dłużej podoficerów i innych żołnierzy szeregowców, jeśli osoby osierocone lub członkowie rodziny nie mają prawa do zasiłku na utrzymanie.</p> <p>Wszyscy ci żołnierze szeregowcy (1 do 3) muszą posiadać obywatelstwo austriackie.</p> <p>B. Osoby używane do dobrowolnych świadczeń pracy lub usług, mające w myśl ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych, prawo do zaopatrzenia, jakoteż ich członków rodzin lub osoby przez nich osierocone, oraz osoby niemające rodziny, pociągnięte na mocy powyższej ustawy do osobistego świadczenia pracy lub usług, należy co do wsparć państwowych, o ile nie przysługuje im jakie inne zaopatrzenie niż to, które przysługuje żołnierzom szeregowcom lub osobom przez nich osieroconym, uważać na równi z żołnierzami szeregowcami, wylizonymi w punkcie A.</p>		
<p>Wsparcia te przyznaje się tylko na wskutek prób i w razie stwierdzonego niedostatku.</p> <p>O ile chodzi o członków rodziny lub osieroconych — z wyjątkiem sierót, mających w myśl ustawy o zaopatrzeniach wojskowych prawo do datku na wychowanie — jest przyznanie wsparcia zależne nadto od warunku, że osoby te przed wstąpieniem inwalidy, lub poległego (zmarłego, zaginionego) do szeregów, były przezeń głównie utrzymywane lub przynajmniej trwale wspierane.</p> <p>Prośby o wsparcie należy wnosić do Zwierzchności gminnych miejsca pobytu, względnie do c. i k. władzy reprezentacyjnej.</p> <p>Inwalida ma także prawo do pobierania dla swej żony, swych ślubnych lub nieslubnych dzieci, oraz dla swych rodziców i dziadków, wdowa także za ślubne lub żyjące z nią we wspólnym gospodarstwie nieslubne sieroty po inwalidzie, ojciec i dziadek inwalidy także dla swej żony.</p> <p>W innych wypadkach mają prawo do pobierania wsparć te same osoby, którym przyznano wsparcie.</p>		
Imię i nazwisko, stopień wojskowy i oddział wojskowy (zakład) inwalidy, poległego (zmarłego), zaginionego:		
Rok urodzenia:	Obecne zatrudnienie:	
Gmina przynależności, powiat i kraj:	Dochód i własność (wartość i obciążenie):	
Gmina miejsca pobytu, powiat i kraj:	Dzień, miesiąc i rok superarbitrowania:	
	Dzień, miesiąc i rok śmierci, zaginięcia:	
	Numer listy strat:	

Poprzednie rubryki ma wypełnić ewentualnie gmina miejsca pobytu.

Format papieru: Wysokość arkusza 24 cm, szerokość 42 cm.

Powiatowej
Krajowej komisji zasiłkowej

w

przedkłada się ze sprawozdaniem, że podane w prośbie okoliczności są zgodne z prawdą
należy sprostować, jak następuje

i że niezbędne utrzymanie ubiegającego się o wsparcie i członków jego rodziny jest zagrożone,
ponieważ nie jest

....., dnia.....191.

Podpis naczelnika gminy:

.....

Orzeczenie powiatowej
krajowej **komisyi zasiłkowej Nr. . .**

Imię i nazwisko, stopień woj. kowy i oddział wojskowy (zakład) inwalidy, poległego (zmarłego), zaginionego:				
Rok urodzenia:		Dzień, miesiąc i rok superarbitrowania:		
Gmina przynależności, powiat i kraj:		Niezdolność do zarobkowania w procentach:		
		Dzień, miesiąc i rok śmierci, zaginięcia:		
Imię i nazwisko i gmina miejsca pobytu, powiat i kraj osoby uprawnionej do pobierania:				
*) Następujące wsparcia państwowe przyznaje się wymienionym poniżej osobom poczynwszy od 191 . . , a mianowicie:	Na rok:		Na miesiąc:	
	K	h	K	h
inwalidzie:				
jego żonie:				
jego ślubnym, nieślubnym dzieciom:				
jego rodzicom, dziadkom:				
wdowie po poległym (zmarłym), żonie zaginionego:				
ślubnym, nieślubnym dzieciom poległego (zmarłego, zaginionego):				
rodzicom, dziadkom poległego (zmarłego, zaginionego):				
Razem:				

*) Poleca się w , aby powyższe wsparcie, o ile jest ono już płatne, wypłacić zaraz, zaś dalsze wsparcia wypłacać w ratach miesięcznych, z góry, zapadających dnia 1. każdego miesiąca do rąk zamieszkałego(tej) w za okazaniem arkusza płatniczego i za nieostemplowaniem potwierdzeniem odbioru, ewentualnie zapomocą przekazu pocztowego.

ponieważ nie przyznaje się wsparcia,

Polecenie dla kancelaryi:

Należy sporządzić: arkusz płatniczy, przekaz kasowy i ^{dwa}/_{trzy} zawiadomienia.

Arkusz płatniczy należy doręczyć uprawnionemu do pobierania pocztą „do rąk własnych“, przekaz kasowy przesłać Z zawiadomień należy jeden egzemplarz złożyć do tutajszego katastru kartkowego

przesłać krajowej komisji zasiłkowej w , drugi przesłać

w , trzeci

w , dnia 191

Przewodniczący:

Uwaga:

*) Jeżeli jest więcej uprawnionych do pobierania, należy sporządzić dla każdego osobne orzeczenie i należy w tym celu użyć arkuszy wkładkowych według wzoru na tej stronie.

Sporządzono:

Skolacyonowano:

Wysłano:

**Wsparcia państwowe stosownie do § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia
12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161.**

Przekaz kasowy Nr. . .

Imię i nazwisko, stopień wojskowy i oddział wojskowy (zakład) inwalidy, poległego (zmarłego), zaginionego:				
Rok urodzenia:		Dzień, miesiąc i rok superabitrowania:		
Gmina przynależności, powiat i kraj:		Niezdolność do zarobkowania w procentach:		
		Dzień, miesiąc i rok śmierci, zaginięcia:		
Imię i nazwisko i gmina miejsca pobytu, powiat i kraj osoby uprawnionej do pobierania:				
Następujące wsparcia państwowe przyznaje się wymienionym poniżej osobom począwszy od 191 . . , a mianowicie:	Na rok:		Na miesiąc:	
	K	h	K	h
inwalidzie:				
jego żonie:				
jego ślubnym, nieślubnym dzieciom:				
jego rodzicom, dziadkom:				
wdowie po poległym (zmarłym), żonie zaginionego:				
ślubnym, nieślubnym dzieciom poległego (zmarłego, zaginionego):				
rodzicom, dziadkom poległego (zmarłego, zaginionego):				
Razem:				

Poleca się w , aby powyższe wsparcie w kwocie koron halerzy*), o ile jest ono już płatne, wypłacił zaraz, zaś dalsze wsparcia wypłacał w ratach miesięcznych z góry, zapadających dnia 1. każdego miesiąca, do rąk zamieszkałego(łej) w za okazaniem arkusza płatniczego i za nieostemplowanym potwierdzeniem odbioru, ewentualnie za pomocą przekazu pocztowego.

Powiatowa
Krajowa komisya zasiłkowa.

. , dnia 191 .

Przewodniczący:

*) Napisz w słowach!

Column 1	Column 2	Column 3	Column 4	Column 5

Faint text and lines at the bottom of the page, possibly a signature line or footer.

Wsparcia państwowe stosownie do § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161.

Arkusz płatniczy Nr. . .

Imię i nazwisko, szarża i oddział wojskowy (zakład) inwalidy, poległego (zmarłego), zaginionego:				
Rok urodzenia:		Dzień, miesiąc i rok superarbitrowania:		
Gmina przynależności, powiat i kraj:		Niezdolność do zarobkowania w procentach:		
		Dzień, miesiąc i rok śmierci, zaginięcia:		
Imię i nazwisko i gmina miejsca pobytu, powiat i kraj osoby uprawnionej do pobierania:				
Następujące wsparcia państwowe przyznaje się wymienionym poniżej osobom począwszy od 191 . . , a mianowicie:	Na rok:		Na miesiąc:	
	K	h	K	h
inwalidzie:				
jego żonie:				
jego ślubnym, nieślubnym dzieciom:				
jego rodzicom, dziadkom:				
wdowie po poległym (zmarłym), żonie zaginionego:				
ślubnym, nieślubnym dzieciom poległego (zmarłego, zaginionego):				
rodzicom, dziadkom poległego (zmarłego, zaginionego):				
Razem:				

Poleca się w , aby powyższe wsparcie w kwocie koron halerzy*), o ile jest ono już płatne, wypłacił zaraz, zaś dalsze wsparcia wypłacał w ratach miesięcznych z góry, zapadających dnia 1. każdego miesiąca, do rąk zamieszkałego(łej) w za okazaniem arkusza płatniczego i za nieostemplowanym potwierdzeniem odbioru, ewentualnie za pomocą przekażu pocztowego.

nie przyznaje się wsparcia, ponieważ

Od powyższego orzeczenia niema odwołania.

Powiatowa
Krajowa komisya zasiłkowa.

. , dnia 191 . .

Przewodniczący:

*) Wyrzucić w słowach!
 Format papieru: 34 X 21 cm.

**Wsparcia państwowe stosownie do § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia
12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161.**

Arkusz płaniczy Nr. powiatowej komisji zasiłkowej w.

Potwierdzenie.

Potwierdzam, że otrzymałem w dniu dzisiejszym tytułem państwowych wsparć za czas od

..... do kwotę K h,

mówię koron h.

....., dnia 191.

Podpis strony:

.....

Wsparcia państwowe stosownie do § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia
12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161.

Zawiadomienie

powiatowej
krajowej komisji zasiłkowej w

Nr. przekazu kasowego.

Imię i nazwisko, stopień wojskowy i oddział wojskowy (zakład) inwalidy, poległego (zmarłego), zaginionego:				
Rok urodzenia:		Dzień, miesiąc i rok superarbitrowania:		
Gmina przynależności, powiat i kraj:		Niezdolność do zarobkowania w procentach:		
		Dzień, miesiąc i rok śmierci, zaginięcia:		
Imię i nazwisko i gmina miejsca pobytu, powiat i kraj osoby uprawnionej do pobierania:				
Następujące wsparcia państwowe przyznaje się wymienionym poniżej osobom począwszy od 191 . . . , a mianowicie:	Na rok:		Na miesiąc:	
	K	h	K	h
inwalidzie:				
jego żonie:				
jego ślubnym, nieślubnym dzieciom:				
jego rodzicom, dziadkom:				
wdowie po poległym (zmarłym), żonie zaginionego:				
ślubnym, nieślubnym dzieciom poległego (zmarłego, zaginionego):				
rodzicom, dziadkom poległego (zmarłego, zaginionego):				
Razem:				

Imię i nazwisko, miejsce pobytu

uprawnionego do pobierania:

Miejsce wypłaty:

Data orzeczenia

i zawiadomienia:

Format papieru: 17 × 21 cm.

Do formularzy zawiadomień należy używać trwałego gatunku papieru.

Kraj koronny

Władza reprezentacyjna

Wzór F.

Wsparcia państwowe, stosownie do § 2, rozporządź, ces. z dnia 12. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 161.

Przeгляд kasowy

za miesiąc 191..

Rubryka	Wydatki		Suma
	w miesiącu	w poprzednich miesiącach roku	
Wsparcia państwowe	Po odliczeniu zwrotów w myśl punktu 11. rozp. min. z dnia 28. września 1915, Dz. u. p. Nr. 288	Po odliczeniu zwrotów w myśl punktu 11. rozp. min. z dnia 28. września 1915, Dz. u. p. Nr. 288	
Inne wydatki			
, dnia 191..	

Format papieru: 34 × 21 cm.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. września 1915.

Treść: (№ 289.—291.) 289. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów płacenia podatku domowo-czynszowego w okręgu poboru podatku Cieplice w Czechach. — 290. Obwieszczenie, dotyczące rozszerzenia czynności urzędu wymiaru należitości w Krakowie. — 291. Rozporządzenie, dotyczące obrotu surowcami skórami bydłeciami i końskimi.

289.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. września 1915,

dotyczące zmiany terminów płacenia podatku domowo-czynszowego w okręgu poboru podatku Cieplice w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, zarządza się, że podatek domowo-czynszowy, który w okręgu poboru podatku Cieplice według obowiązujących dotąd przepisów miał być płacony w kwartalnych ratach z góry, płatnych w dniach 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, będzie należało odtąd płacić w czterech równych ratach, płatnych z góry w dniach 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada.

Podobne terminy płatności będą stosownie do § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, obowiązywać także dla pięcio-procentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych z tytułu prowadzenia budowy w całości lub w części od podatku domowo-czynszowego.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. października 1915.

Engel wlr.

290.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. września 1915,

dotyczące rozszerzenia zakresu czynności urzędu wymiaru należitości w Krakowie.

Oдноśnie do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 12. sierpnia 1899, Dz. u. p. Nr. 155, podaje się do wiadomości, że Urzędowi wymiaru należitości w Krakowie przekazuje się także w obrębie nowo utworzonego rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 22. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 173, sądu powiatowego Podgórze w Krakowie, przekazany powyższem rozporządzeniem z dnia 12. sierpnia 1899, zakres działania co do należitości stemplowych i bezpośrednich, taks i opodatkowania obrotu papierów publicznych.

Engel wlr.

291.**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrem spraw
wewnętrznych z dnia 28. września
1915,**

**dotyczące obrotu surowcami skórami bydlęcami
i końskimi.**

W uzupełnieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198, dotyczącego uregulowania obrotu surowcami skórami bydlęcami i końskimi, zarządza się na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, co następuje:

§ 1.

Kto wbrew ustanowionym rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p.

Nr. 198, ograniczeniom obrotu skóry bydlęce lub końskie kupuje, każe dla siebie kupować lub przy takim kupnie współdziała, staje się również winnym działania wbrew przepisom wymienionego rozporządzenia i będzie karany przez władzę polityczną I. instancyi grzywną do 5000 koron, lub karą aresztu do sześciu miesięcy.

§ 2.

Ministerstwo handlu może zarządzić przymusowe odebranie takich, nieprawnie zakupionych zapasów. Należy zastosować przytem przepisy § 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 1. października 1915.

Treść: (№ 292.—295.) 292. Rozporządzenie, dotyczące zajęcia witryolu miedzi. — 293. Rozporządzenie, celem ograniczenia używania pewnych surowych materiałów do produkcji wódki w kampanii 1915/16. — 294. Obwieszczenie, dotyczące utworzenia ekspozytury cłowej w Łgocie-Niesułowicach. — 295. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla (suchego) krochmalu i krochmalowej mączki ziemniaczanej.

292.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami handlu i spraw wewnętrznych z dnia 28. września 1915,

dotyczące zajęcia witryolu miedzi.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie istniejące zasoby witryolu miedzi są z dniem ogłoszenia tego rozporządzenia zajęte na rzecz państwa.

Od tego wyjęte są tylko zapasy posiadacza, które nie przekraczają łącznie 100 kg, dalej te zapasy, które są bezwarunkowo potrzebne do wykonania zamówień zarządu wojskowego lub do wypełnienia zamówień przedsiębiorstw państwowych, w szczególności kolei państwowych i Zakładu poczt i telegrafów.

Co do tych zasobów witryolu miedzi, które w chwili ogłoszenia tego rozporządzenia nie były jeszcze wyprodukowane, obowiązuje zajęcie z chwilą wyprodukowania.

§ 2.

Dokonane stosownie do § 1. zajęcie witryolu miedzi ma ten skutek, że zajęte zasoby nie mogą być przerobione ani zużyte, ani też dobrowolnie lub przymusowo pozbyte lub obciążone zastawem, o ile nie zostały one przez Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem handlu oddane do wolnego rozporządzenia lub o ile nie wydano ze strony tych Ministerstw innych zarządzeń.

§ 3.

Czynności prawne, zawierane wbrew postanowieniom § 2. tego rozporządzenia, są nieważne. Istniejące kontrakty nie stoją na przeszkodzie zajęciu i nie mają skutków prawnych.

§ 4.

Kto ma w zapasie lub w przechowaniu witryolu miedzi w ilościach ponad sto kilogramów, winien w ciągu ośmiu dni po wejściu w życie tego rozporządzenia zgłosić wprost do Ministerstwa rolnictwa zapasy, istniejące w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia, wymieniając właściciela.

Co do znajdujących się w transporcie zasobów obowiązek zgłoszenia ciąży na odbiorcy.

Producenci witryolu miedzi mają do dnia 15. każdego miesiąca zgłosić do Ministerstwa rolnictwa wyprodukowane w poprzednim miesiącu zasoby.

§ 5.

Właściciele zajętych zasobów są obowiązani dostarczyć je na zlecenie Ministra rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem handlu oznaczonym przez Ministra rolnictwa instytucjom za cenę, ustanowioną według § 8.

§ 6.

Gdy obowiązany nie zastosuje się do zlecenia, wydanego stosownie do § 5., wówczas dostarczenie będzie przeprowadzone według wskazówki Ministra rolnictwa przez władzę polityczną I. instancyi na koszt i niebezpieczeństwo obowiązującego.

Przeciw decyzjom i zarządzeniom władzy politycznej I. instancyi, wydanym na podstawie poprzednich przepisów, środek prawny nie jest dopuszczalny.

§ 7.

Posiadacz winien przechować bezpłatnie i zachować zajęte zasoby aż do odebrania ich przez Ministerstwo rolnictwa lub instytucję, przez nie wyznaczoną.

§ 8.

Dostarczenie zajętych zasobów oznaczonym w myśl § 5. instytucjom, ma w razie, jeśli umowa nie przyjdzie do skutku, nastąpić po cenie, ustanowionej ostatecznie według fachowej oceny przez Ministerstwo rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

§ 9.

Skuteczność zajęcia kończy się

1. z uchyleniem zajęcia przez Ministra rolnictwa,
2. z dostarczeniem oznaczonej według § 5. instytucji.

§ 10.

Producenci i posiadacze wityolu miedzi są obowiązani udzielić Ministerstwu rolnictwa bezwzględnie wszystkich zgodnych z prawdą wyjaśnień, potrzebnych dla zabezpieczenia skutku zajęcia.

Są oni nadto zobowiązani dozwolić organom władzy oględzin ubikacji przedsiębiorstwa i magazynów jak również wglądu do ksiąg przedsiębiorstwa, celem stwierdzenia istniejących zapasów.

§ 11.

Kto przekracza przepisy tego rozporządzenia lub nie zważa na wydane na jego podstawie zarządzenia, kto w ciągu wyznaczonego terminu nie

udzieli żądanego wyjaśnienia, lub udzieli je niezgodnie z prawdą, będzie karany przez władzę polityczną I. instancyi grzywną do 5000 K lub aresztem do 6 miesięcy, o ile czynność lub zaniechanie nie podlega w myśl istniejących ustaw surowszej karze.

§ 12.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

293.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 29. września 1915,

celem ograniczenia używania pewnych surowych materiałów do produkcji wódki w kampanii 1915/16.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, wydaje się celem ograniczenia używania pewnych materiałów surowych do produkcji wódki, następujące przepisy:

§ 1.

W gorzelniach przemysłowych nie wolno w kampanii 1915/16 używać kartofli do produkcji wódki.

Buraki cukrowe można używać w kampanii 1915/16 do produkcji wódki tylko w tych gorzelniach przemysłowych i rolniczych, które przeobrażały buraki cukrowe także w kampanii 1914/15 i tylko w ilości maksymalnej, którą ustanowi dla każdej z tych gorzelnii Ministerstwo skarbu.

§ 2.

Sprzeciwiające się zakazowi używania materiałów produkcyjnych przy wyrabianiu wódki (§ 1.) będzie karane grzywną 10 K za każdy cetnar metryczny materiału, użytego wbrew zakazowi, jednak najwyżej w kwocie 5000 K. Ta kara dotyka kierownika przedsiębiorstwa gorzelnianego przy bezpośredniej odpowiedzialności przedsiębiorcy, o ile ten ostatni sam kieruje przedsiębiorstwem.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

294.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 29. września 1915,

dotyczące utworzenia ekspozytury cłowej w Lgocie-Niesułowicach.

W Lgocie-Niesułowicach utworzono wyposażoną w uprawnienia pobocznego Urzędu cłowego II. klasy ekspozyturę głównego Urzędu cłowego w Szczakowej, która rozpoczęła już swe czynności.

Engel wlr.

295.

Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 1. października 1915,

dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla (suchego) krochmalu i krochmalowej mączki ziemniaczanej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Cena za 100 kg wagi netto najpierwszej jakości suchego krochmalu i najpierwszej jakości krochmalowej mączki ziemniaczanej nie może przekraczać przy sprzedaży przez producenta krochmalu 74 K bez względu na termin dostawy.

§ 2.

Ustanowiona w § 1. cena najwyższa rozumie się za całe ładunki wagonów od stacji kolejowej (lub stacji okrętowej) miejsca produkcji, bez worka, za opłatą w gotówce bez potrącenia.

Gdy na żądanie kupującego dostarcza worka sprzedający, nie może ten ostatni rachować za to więcej, jak 3 K za każde 100 kg krochmalu lub mączki krochmalowej.

Za przesyłki w mniejszych ilościach niż w całych ładunkach wagonowych można dorachować do ustanowionych cen najwyższych dodatek w kwocie 2 K za każde 100 kg.

Najwyższa cena zawiera już koszt załadowania i transportu do stacji załadowania.

§ 3.

Przy dalszej odsprzedaży w handlu hurtowym można dorachowywać do ceny najwyższej oprócz należitości za przewóz i dowiezienie jednorazowy dodatek w wysokości 1½ %.

Polityczne władze krajowe są upoważnione do ustanawiania cen najwyższych za krochmal i krochmalową mączkę ziemniaczaną w handlu drobnym.

§ 4.

Polityczna władza krajowa może wezwać posiadacza krochmalowej mączki ziemniaczanej do dostarczenia znajdującego się w jego posiadaniu towaru po ustanowionej najwyższej cenie. Gdy się on wzbrania uczynić zadość temu wezwaniu, może polityczna władza krajowa sprzedać zapasy na rachunek i koszty posiadacza; cenę sprzedaży ma ustanowić ostatecznie polityczna władza krajowa po wysłuchaniu rzeczoznawców, uwzględniając najwyższą cenę jakoteż dobroć i zdatność towaru.

§ 5.

Rozporządzenie to nie dotyczy sprowadzania krochmalu lub krochmalowej mączki ziemniaczanej z za granicy cłowej.

§ 6.

Za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów będą polityczne władze I. instancyi nakładały na sprzedających kary pieniężne do 5000 K lub kary aresztu do 6 miesięcy.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. października 1915.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych z dnia 30. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 25, o ustanowieniu najwyższych cen za krochmalową mączkę ziemniaczaną.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXL. — Wydana i rozesłana dnia 3. października 1915.

Treść: № 296. Rozporządzenie o użyciu odszkodowań, zapłaconych według ustawy, dotyczącej powinności wojennych, z powodu zburzenia lub uszkodzenia nieruchomości.

296.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 30. września 1915

o użyciu odszkodowań, zapłaconych według ustawy, dotyczącej powinności wojennych, z powodu zburzenia lub uszkodzenia nieruchomości.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W razie wypłacenia odszkodowania stosownie do ustawy o powinnościach wojennych z powodu zburzenia lub uszkodzenia dobra nieruchomego lub urządzeń na posiadłości nieruchomej, jeśli przytem nie przeprowadzono wywłaszczenia, należy wypłaconej kwoty użyć z reguły do przywrócenia do dawnego stanu zburzonej lub uszkodzonej nieruchomości.

Władza polityczna pierwszej instancji po wysłuchaniu stron rozstrzygnie według swobodnego uznania, czy przy troskliwym uwzględnieniu interesów gospodarstwa społecznego należałoby zezwolić na wyjątek od tej reguły.

§ 2.

Kwoty zapadłe należy przekazać na rachunek czekowy krajowej kasy skarbowej tego okręgu

administracyjnego, w którym znajduje się zburzona lub uszkodzona nieruchomość. Przekazanie to ma ten sam skutek, co zapłata do rąk uprawnionego do pobierania.

§ 3.

Gdy kwota przekazana ma wskutek orzeczenia władzy politycznej służyć do przywrócenia do dawnego stanu rzeczy zburzonej lub uszkodzonej, ma wówczas władza polityczna wydać posiadaczowi nieruchomości odpowiednie polecenia i zarządzić z rozpoczęciem i z dalszym postępowaniem robót około przywrócenia do dawnego stanu wypłatę potrzebnych do pokrycia kosztów tych robót kwot pieniężnych.

Władza polityczna winna stwierdzić przez badanie rachunków, oględziny i dochodzenia, przedsiębrane przez organy miejscowe i gminne, lub w inny odpowiedni sposób, że wypłaconych kwot użyto stosownie do ich przeznaczenia.

§ 4.

Gdy przekazana kwota nie ma być według orzeczenia władzy politycznej użyta do przywrócenia do dawnego stanu zburzonej lub uszkodzonej nieruchomości, winna władza polityczna zarządzić wypłacenie kwoty pieniężnej posiadaczowi zburzonej lub uszkodzonej nieruchomości.

Gdy jednak są wpisane do ksiąg hipotecznych prawa osób trzecich na zburzonej lub uszkodzonej nieruchomości, lub gdy udowodniono w inny sposób niż przez księgi gruntowe, istnienie takich praw, albo gdy podniesiono wątpliwości co do uprawnienia posiadacza, winna władza polityczna spowodować złożenie kwoty w sądzie i zawiadomić

o tem wszystkie znane osoby interesowane. W tym wypadku może władza polityczna zarządzić wypłacenie kwoty posiadaczowi nieruchomości tylko wówczas, gdy wszyscy interesowani się zgodzą, lub gdy sąd hipoteczny potwierdzi, że wobec wartości nieruchomości prawa interesowanych nie są zagrożone.

§ 5.

Roszczenia posiadacza nieruchomości do wynagrodzenia (§ 1.) jakoteż do kwot, przekazanych na rachunek krajowej kasy skarbowej (§ 2.), są wolne od egzekucyi.

Po złożeniu do sądu podlega kwota egzekucyi na korzyść innych, niż wpisanych do ksiąg gruntowych praw tylko o tyle, o ile niema służyć do zaspokojenia wpisanych do ksiąg gruntowych praw.

Przytoczonych wyżej postanowień nie można wykluczyć ani ograniczyć przez umowę. Każde sprzeciwiające się tym przepisom rozporządzenie w drodze cesyi, przekazania, obciążenia zastawem lub przez jakąś inną czynność prawną niema skutku prawnego.

Kwotę złożoną w sądzie należy rozdzielić stosownie do postanowień o rozdzieleniu najwyższej ceny, osiągniętej przy przymusowej licytacji nieruchomości.

§ 6.

Powyższe postanowienia należy zastosować do powtórnego zalesienia zburzonych lasów i do użycia odszkodowań wypłaconych z powodu ich zburzenia stosownie do ustawy o powinnościach wojennych z tem ograniczeniem, że tylko tę część kwoty należy przekazać na rachunek Kasy krajowej, która jest potrzebną do powtórnego zalesienia.

§ 7.

Orzeczenia i zarządzenia władzy politycznej w myśl poprzednich postanowień są ostateczne. Dopuszczalny jest jednak rekurs do politycznej władzy krajowej przeciw orzeczeniu co do pytania wstępnego, czy kwota ma być użyta do przywrócenia do dawnego stanu. Rekurs niema skutku odraczającego. Polityczna władza krajowa orzeka ostatecznie.

§ 8.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonaniu tego rozporządzenia.

Polityczna władza powiatowa może posługiwać się w wykonaniu tego rozporządzenia także stałą radą budowlaną lub rzeczoznawcami.

Każdy jest obowiązany objąć na wezwanie politycznej władzy powiatowej urząd honorowy członka rady budowlanej, lub przyjąć stanowisko rzeczoznawcy.

§ 9.

1. Kto sprzeciwi się bez ważnego powodu poleceniom władzy politycznej, wydanym w celu przywrócenia do dawnego stanu zburzonych lub uszkodzonych nieruchomości lub co do użycia wypłaconych w tym celu kwot, lub przy tem współdziała, będzie karany grzywną do pięciu tysięcy koron, lub karą aresztu do sześciu miesięcy;

2. kto bez uzasadnionej przyczyny wzbrania się przyjąć urząd członka rady budowlanej lub stanowisko rzeczoznawcy, będzie karany grzywną do tysiąca koron, lub aresztem do jednego miesiąca.

Dochodzenie karne należy do władzy politycznej.

§ 10.

Postanowienia tego rozporządzenia nie mają zastosowania do odszkodowań, wypłaconych stosownie do ustawy o powinnościach wojennych z powodu zburzenia i uszkodzenia ruchomej przynależności dobra nieruchomego lub takich urządzeń.

§ 11.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kwoty, złożone w sądzie przed tym dniem, należy stosownie do postanowień tego rozporządzenia przekazać z urzędu na rachunek właściwej krajowej kasy skarbowej.

Należy z urzędu zastanowić egzekucye, zezwolone przed wejściem w życie tego rozporządzenia wbrew jego przepisom.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLI. — Wydana i rozesłana dnia 6. października 1915.

Treść: (№ 297.—300.) 297. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia najwyższych cen za lutejszokrajowe materiały garbarskie. — 298. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania obrotu knoprami. — 299. Rozporządzenie dotyczące uregulowania obrotu korą dębową i sosnową. — 300. Rozporządzenie, dotyczące dodawania ciężaru skórze.

297.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i obrony krajowej z dnia 24. września 1915,

dotyczące ustanowienia najwyższych cen za lutejszokrajowe materiały garbarskie.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ustanawia się oznaczone w dołączonym wykazie najwyższe ceny za korę dębową i sosnową i knopry.

§ 2.

Ministerstwo handlu może w porozumieniu z zarządem wojskowym udzielić zezwolenia związkom, mającym na celu dobro powszechne a zajmującym się zakupywaniem materiałów garbarskich na potrzeby wojenne, by oddając zakupione materiały garbarskie, doliczały do cen najwyższych odpowiedni dodatek, który się ma ustanowić.

§ 3.

Postanowienia tego rozporządzenia mają zastosowanie także do już istniejących zobowiązań dostawy o tyle, o ile te nie są jeszcze w dniu wejścia w życie rozporządzenia wypełnione. Zamiast umówionych przytem wyższych cen obowiązują ceny najwyższe, tem rozporządzeniem ustanowione.

§ 4.

Sprzedaż wymienionych w § 1. artykułów po wyższej cenie, od ustanowionej ceny najwyższej, jest wzbroniona. Kto działa wbrew temu zakazowi, pośredniczy w interesach, które mają być zawarte po wyższej cenie, lub jako kupujący w inny sposób przy ich zawarciu współdziała, lub kto stanie się winnym innego działania wbrew przepisom tego rozporządzenia, będzie karany przez władze polityczne I. instancji grzywnami do 5000 K lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 5.

Dla wymiaru kary stanowi okoliczność obciążającą, gdy winny usiłował uchylić się od zarządzeń tego rozporządzenia przez obejście jego przepisów. Nie czyni tu różnicy, czy usiłowano obejścia przez żądanie osobnych wynagrodzeń, przez niezwykle zachowanie kosztów, przez postawione w związku ze sprzedażą ograniczonego co do ceny towaru żądanie przyjęcia towarów, dla których nie obowiązują przepisy o najwyższych cenach, po cenie, które przekraczają widocznie cenę targową, lub przez żądanie dostarczenia takich towarów po cenie, widocznie niższej od ceny targowej, lub przez użycie przytem jakichkolwiek innych środków.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 8. października 1915.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Wykaz

cen najwyższych za podane poniżej materiały garbarskie.

A. Kora sosnowa			
zdrowa, sucha; łuszczasta najwyżej do 35 procent:			
Pochodzenie	Ceny w koronach za 100 kilogramów		
	w zwojach	łamana lub ubita	
Kraje alpejskie i Węgry	30	36	
Śląsk	25	30	
Innego pochodzenia	22	26	
B. Kora dębowa			
zdrowa, sucha { conajmniej 50 procent I a kory conajwyżej 50 " II a "			
Bez różnicy pochodzenia	Ceny w koronach za 100 kilogramów		
	w pękach	krajana	zmielona
	30	32	34
C. Knopry			
Prima: towar nieuszkodzony przez wilgoć, wolny od przynieszek, dobrze obrobiony.			
Sekunda: towar uszkodzony co najwyżej w jednej trzeciej części przez wilgoć lub inne wpływy.			
Tertia: towar bardziej uszkodzony.			
Pochodzenie	Ceny w koronach za 100 kilogramów		
	Prima	Sekunda	Tertia
Kraje Korony węgierskiej (z wyjątkiem komitatów Warasd, Zagrzeb, Modrus-Fiume, Lika-Krbawa i Korös)	55	41	27
Innego pochodzenia	45	32	23
Postanowienia wspólne.			
W cenach najwyższych mieszczą się koszty dowozu do stacji załadowania i koszty załadowania lub (przy sprzedaży kory sosnowej w zwojach, kory dębowej w pękach lub krajanej) koszty dostawy do warsztatu garbarskiego.			
Dla wagi jest niarodajne odważenie, dokonane urzędowo na stacji nadawczej.			
Procenty, żądane przy ewentualnych sprzedażach na raty, nie powinny przekraczać, rachując na rok, stopy procentowej dla eskontu weksli Banku austriacko-węgierskiego o więcej, jak o 2 procent.			

298.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami robót publicznych, rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 24. września 1915,

dotyczące uregulowania obrotu knoprami.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Knopry można wprowadzać w obrót tylko według postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Zapasy knoprów należy bez względu na jakiegokolwiek innego rodzaju zaciągnięte przez posiadacza zobowiązania do dostawy, zaofiarować do kupna Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w następujących terminach:

1. Według stanu zapasów z dnia 8. października 1915 do dnia 20. października 1915;
2. urosłe później zapasy dnia 15. i 1. każdego dalszego miesiąca.

Oferty należy wysłać wymienionemu towarzystwu w podanych terminach pocztą, polecane. Opłata pocztowa winna być oferentowi przez towarzystwo zwrócona.

Oferent jest związany swą ofertą przez 21 dni, które liczy się od dnia nadania oferty na pocztę. Gdy w ciągu tego terminu nie nadejdzie doń oświadczenie przyjęcia oferty ze strony towarzystwa, może rozporządzać zaofiarowanym towarem dowolnie.

Jeśli towarzystwo przyjmie ofertę, ma wydać w ciągu 14. dni po jej przyjęciu zarządzenia w celu dostawienia towaru. Sprzedający winien jaknajrychlej uczynić towar zdatnym do przesyłki i odesłać go potem bezzwłocznie stosownie do zarządzeń towarzystwa na jego koszt do oznaczonej przez nie stacyi. Jako miejsce wykonania umowy uważać należy miejsce przeznaczenia towaru, jeśli to ostatnie znajduje się w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa. W przeciwnym razie obowiązują tu ogólne przepisy artykułu 324 ustawy handlowej.

Wysyłki należy dokonać według zarządzenia towarzystwa, w workach lub bez opakowania. Towarzystwo winno dostarczyć potrzebnych do przewozu worków i, jeśli przewóz ma się odbyć w wozie otwartym, postarać się na żądanie sprzedającego o potrzebne nakrycia.

Sprzedający winien równocześnie z wysłaniem towaru nadesłać towarzystwu:

1. Wykaz jakości wysłanego towaru,
2. rachunek,
3. duplikat listu przewozowego, zawierający urzędowe podanie wagi.

Towarzystwo winno zapłacić zaraz po nadejściu załączników 80 procent ceny kupna, jaka się sprzedającemu według tych załączników należy, a resztę długu wyrównać w ciągu ośmiu dni po objęciu towaru.

Objęcie powinno nastąpić w ciągu ośmiu dni po zawiadomieniu adresata o nadejściu towaru do stacyi przeznaczenia. Adresat ma zaraz pisemnie donieść wysyłającemu o nadejściu towaru do stacyi przeznaczenia.

Pozatem obowiązują co do praw i obowiązków stron, zawierających umowę, ogólne zasady prawne.

§ 3.

Odmienne od przepisów § 2. można w następujących wypadkach wprowadzać knopry w obrót:

- a) Kto posiada zapasy, nie przekraczające razem 2500 kilogramów, może sprzedawać je dowolnie w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa;
- b) Producentom skóry wolno używać swych zapasów dla własnego przedsiębiorstwa. O ile zamierzają pozbyć się zapasów, winni je zaofiarować do kupna Tow. akc. Centrali dla skór w Wiedniu. Do tej oferty mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 2.;
- c) Inne wyjątki mogą być dopuszczone z powodów, zasługujących na uwzględnienie na osobną prośbę, którą należy wnieść do Ministerstwa handlu.

§ 4.

Producenci skóry winni celem udzielenia im knoprów podać do wiadomości Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych do dnia 1. listopada 1915 swe jednoroczne zapotrzebowanie z podaniem własnego zapasu.

Przepisy tego rozporządzenia nie dotyczą zakupów, dokonanych przez Tow. akc. Centrali dla skór przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Zresztą obowiązek zaofiarowania (§ 2.) istnieje niezawisłe od innego rodzaju zobowiązań dostawy, jakie ciążyą na posiadaczu zapasów.

Rozporządzenie to nie obejmuje zapasów, znajdujących się w posiadaniu państwa.

§ 5.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą władze polityczne I instancyi karały grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

299.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami robót publicznych, rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 24. września 1915,

dotyczące uregulowania obrotu korą dębową i sosnową.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzają się, co następuje:

§ 1.

Korę dębową i sosnową (rozdrohnioną lub nierozdrohnioną) wolno wprowadzać w obrót tylko stosownie do postanowień tego rozporządzenia.

§ 2.

Zapasy kory dębowej i sosnowej, bez różnicy, czy są one jeszcze złożone w lesie czy też już zwiezione, należy zaofiarować do kupna. Tow.

akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych w Wiedniu, według stanu zapasów z dnia 8. października 1915.

Oferty należy odesłać do wymienionego towarzystwa do dnia 20. października 1915 pocztą, poleconą. Opłata pocztowa winna być oferentowi przez towarzystwo zwrócona.

Oferent jest związany swą ofertą przez 14 dni, które liczy się od dnia nadania oferty na pocztę. Gdy w ciągu tego terminu nie nadejdzie doń oświadczenie przyjęcia oferty ze strony towarzystwa, może rozporządzać zaofiarowanym towarem dowolnie.

Jeśli towarzystwo przyjmie ofertę, ma wydać w ciągu 14. dni po jej przyjęciu zarządzenia w celu dostawienia towaru. Sprzedający winien jaknajrychlej uczynić towar zdatnym do przesyłki i odesłać go potem bezzwłocznie stosownie do zarządzeń towarzystwa na jego koszt do oznaczonej przez nie stacyi. Jako miejsce wykonania umowy uważać należy miejsce przeznaczenia towaru, jeśli to ostatnie znajduje się w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa. W przeciwnym razie obowiązują tu ogólne przepisy artykułu 324 ustawy handlowej.

Wysyłki należy dokonać według zarządzenia towarzystwa, w workach lub bez opakowania. Towarzystwo winno dostarczyć potrzebnych do przewozu worków i, jeśli przewóz ma się odbywać w wozie otwartym, postarać się na żądanie sprzedającego o potrzebne nakrycia.

Sprzedający winien równocześnie z wysłaniem towaru nadesłać towarzystwu:

1. Wykaz jakości wysłanego towaru,
2. rachunek,
3. duplikat listu przewozowego, zawierający urzędowe podanie wagi.

Towarzystwo winno zapłacić zaraz po nadejściu załączników 80 procent ceny kupna, jaka się sprzedającemu według tych załączników należy, a resztę długu wyrównać w ciągu ośmiu dni po objęciu towaru.

Objęcie powinno nastąpić w ciągu ośmiu dni po zawiadomieniu adresata o nadejściu towaru do stacyi przeznaczenia. Adresat ma zaraz pisemnie donieść wysyłającemu o nadejściu towaru do stacyi przeznaczenia.

Pozatem obowiązują co do praw i obowiązków stron, zawierających umowę, ogólne zasady prawne.

§ 3.

Odmienne od przepisów § 2. można w następujących wypadkach wprowadzać korę dębową i sosnową w obrót:

- a) Kto posiada zapasy, nieprzekraczające razem 2500 kilogramów, może sprzedawać je dowolnie w królestwach i krajach reprezentowanych w Radzie państwa;
- b) Producentom skóry wolno używać swych zapasów dla własnego przedsiębiorstwa. O ile zamierzają pozbyć się zapasów, winni je zaoferować do kupna Tow. akc. Centrali dla skór w Wiedniu. Do tej oferty mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 2.;
- c) Umowy o kupno, zawarte przez producentów skóry przed wejściem w życie tego rozporządzenia, można wypełnić, gdy kupujący przedłoży Ministerstwu handlu w ciągu ośmiu dni po wejściu w życie rozporządzenia dowód zawarcia interesu a Ministerstwo handlu uzna dowód za ważny.
- d) Inne wyjątki mogą być dopuszczone z powodów, zasługujących na uwzględnienie na osobną prośbę, którą należy wnieść do Ministerstwa handlu.

Przepisy tego rozporządzenia nie dotyczą zakupów, dokonanych przez Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Zresztą obowiązek zaoferowania (§ 2.) istnieje niezawisłe od innego rodzaju zobowiązań dostawy, jakie ciąży na posiadaczu zapasów.

Rozporządzenie to nie obejmuje zapasów, znajdujących się w posiadaniu państwa.

§ 4.

Producenci skóry winni celem udzielenia im kory dębowej i sosnowej podać do wiadomości Tow. akc. Centrali dla skór surowych i wyprawnych do dnia 1. listopada 1915 swe jedno roczne zapotrzebowanie z podaniem własnego zapasu i zasobów, które sobie kontraktami zapewnili.

§ 5.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą władze polityczne I. instancyi karały grzywnami do 5000 K lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wtr.
Schuster wtr.

Trnka wtr.
Zenker wtr.

300.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych z dnia 24. września 1915,

dotyczące dodawania ciężaru skórze.

Zmieniając rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 199, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyła się moc obowiązującą przepisu, wydanego w § 2., trzeci ustęp rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 199, którym ograniczono dopuszczalną zawartość tłuszczu przy naturalnej brunatnej skórze blank i wierzchniej do 23 procent, a przy czarnej skórze blank i wierzchniej do 27 procent.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Trnka wtr.

Schuster wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLII. — Wydana i rozesłana dnia 9. października 1915.

Treść: (№ 301. i 302.) 301. Reskrypt, w sprawie przyznania dojrzałości szkół średnich oficerom, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie i w sprawie dopuszczenia ich do studyów w szkołach wyższych. — 302. Rozporządzenie o obowiązku zgłaszania zapasów rzepaku i rzepiku.

301.

Reskrypt Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem wojny i Ministerstwem obrony krajowej oraz z Ministerstwem robót publicznych z dnia 1. paź- dziernika 1915,

w sprawie przyznania dojrzałości szkół średnich oficerom, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie i w sprawie dopuszczenia ich do studyów w szkołach wyższych.

W celu umożliwienia dopuszczenia do zawodów, wymagających wykształcenia szkół średnich i wyższych, także tych, mających austriacką przynależność państwową oficerów, urzędników wojskowych i aspirantów na oficerów, którzy w obecnej wojnie stali się niezdolnymi do służby, a pragną ubiegać się o nowe zajęcie zawodowe, zarządzam na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 28. września 1915 w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny i c. k. Ministerstwem obrony krajowej, oraz (co do wyższych szkół górniczych) za zgodą c. k. Ministerstwa robót publicznych, co następuje:

I. Przyznanie dojrzałości szkół średnich, względnie złożenie egzaminu dojrzałości w szkołach średnich.

1. Czynnym oficerom zawodowym, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, mającym austriacką przynależność państwową, od VIII. klasy rangi w dół, którzy w czasie obecnej wojny stali się niezdolnymi do służby, a którzy przed wstąpieniem do czynnej służby ukończyli Akademię terezyańską, Akademię wojskową Franciszka Józefa lub techniczną Akademię wojskową łącznie z klasami pionierów tego zakładu w Hainburgu, Akademię marynarską lub szkołę kadecką, albo też ukończyli najwyższą klasę państwowej lub niepaństwowej szkoły średniej, mającej prawo publiczności (gimnazjum, gimnazjum realnego, szkoły realnej) wprawdzie z pomyślnem świadectwem rocznym, jednakowoż bez świadectwa dojrzałości, przyznaje się wyjątkowo uprawnienie, połączone ze świadectwem dojrzałości z państwowej szkoły realnej, pod podanymi niżej warunkami.

Co do przyznania tych uprawnień wyda c. i k. Ministerstwo wojny, względnie dla należących do obrony krajowej c. k. Ministerstwo obrony krajowej poświadczenie¹⁾, jeśli

¹⁾ Poświadczenie brzmi następująco:

C. i k. Ministerstwo wojny (przy należących do obrony krajowej: C. k. Ministerstwo obrony krajowej; Dodatek według punktu III. 1.: w porozumieniu z c. k. Ministerstwem wyznań i oświaty) poświadcza niniejszem, że pan . . . (imię i nazwisko). (służbowy charakter wojskowy) stosownie do reskryptu ministeryalnego z dnia 1. października 1915, Dz. u. p. Nr. 301, posiada uprawnienia, połączone z świadectwem dojrzałości państwowej szkoły realnej.

Wiedeń, dnia (Pieczęć urzędowa.)

- a) wniesiono w drodze przełożonej władzy wojskowej prośbę o wystawienie go najpóźniej w ciągu trzech lat po dniu, ustanowionym przez Jego Cesarsko-Królewską Mość jako dzień zakończenia epoki wojennej;
- b) ubiegający się jest niezdolny do pełnienia obowiązków służbowych czynnego oficera zawodowego lub urzędnika wojskowego skutkiem ułomności, doznanej w obecnej wojnie i
- c) przeciw ubiegającemu się nie toczy się śledztwo w sądzie ani też w radzie honorowej.

Dla uzyskania połączonego z świadectwem dojrzałości z gimnazjum lub gimnazjum realnego (reformowanego) uprawnienia do uczęszczania na uniwersytet wymagane są egzamina uzupełniające, przepisane w tutejszem rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 14. lipca 1904, l. 4509, Dziennik rozporządzeń ministeryalnych Nr. 32; udziela się jednakże przy tem zwolnienia od egzaminu z propeutyki filozoficznej.

2. Czynni oficerowie zawodowi, urzędnicy wojskowi i aspiranci na oficerów od VIII. klasy rangi w dół, mający obywatelstwo austriackie, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie, a nie wykażą się ukończeniem oznaczonych w punkcie 1. wojskowych zakładów wychowawczych i naukowych, mogą być przypuszczeni do złożenia egzaminów dojrzałości jako eksterniści, zastrzega się jednak Ministerstwu wyznań i oświaty postanawianie od wypadku do wypadku na podstawie opinii krajowej władzy szkolnej, w której okręgu ma się odbyć egzamin, o ile ze względu na wiadomości, wykazane w poszczególnych przedmiotach egzaminu przez świadectwa publicznych zakładów naukowych, można udzielić ulg w przepisanych dla eksternistów piśmiennych i ustnych działach egzaminów dojrzałości.

Zresztą mają być zastosowane odnośne przepisy co do egzaminów dojrzałości.

O przypuszczeniu do egzaminu dojrzałości należy wnieść prośbę za pośrednictwem przełożonej władzy wojskowej do krajowej władzy szkolnej, w której okręgu wnoszący prośbę pragnie złożyć egzamin i to najpóźniej w ciągu trzech lat po dniu, ustanowionym przez Jego Cesarską Mość, jako dzień zakończenia epoki wojennej; do podania należy dołączyć następujące daty i załączniki:

- a) krótkie przedstawienie przebiegu życia i studiów;
- b) wszystkie dokumenty, dotyczące nauki i w danym razie także dowody wykształcenia, uzyskanego w przedmiotach szkół średnich;
- c) ostatni dekret nominacyjny;
- d) wystawione przez przełożoną władzę wojskową potwierdzenie, że wnoszący prośbę z powodu doznanej w obecnej wojnie ułomności nie jest zdolny do dalszej służby jako czynny

oficer lub urzędnik wojskowy, że przeciw dopuszczeniu go do egzaminu dojrzałości nie zachodzi żadna przeszkoda i że przeciw proszącemu nie toczy się śledztwo sądowe ani śledztwo ze strony rady honorowej;

- e) oświadczenie, do jakiego egzaminu dojrzałości i z jakim językiem naukowym proszący pragnie być dopuszczony.

II. Studya szkół wyższych, zaliczenie półroczy naukowych, ulgi przy egzaminach (egzaminach ścisłych, egzaminach państwowych).

1. Czynni oficerowie zawodowi, urzędnicy wojskowi i aspiranci na oficerów, którzy stali się w obecnej wojnie niezdolnymi do służby a pragną być dopuszczeni do studiów w szkołach wyższych na podstawie wydanego stosownie do punktu I., 1., tego reskryptu poświadczenia, winni zgłosić się najpóźniej z początkiem roku naukowego, rozpoczynającego się po otrzymaniu poświadczenia, do immatrykulacji i wpisu w wybranej przez nich szkole wyższej i oddawać się rozpoczętym studjom o ile możności bez przerwy.

Są oni obowiązani do uzupełnienia podczas pierwszego półroczu naukowego szczególnych wiadomości wstępnych, jeśli te brakują im do skutecznego uczęszczania na poszczególne wykłady.

2. Czynnym oficerom zawodowym, urzędnikom państwowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się w obecnej wojnie niezdolnymi do służby, można czas studiów, odbytych w charakterze nadzwyczajnego słuchacza wyższej szkoły, przed uzyskaniem (w myśl postanowień I. tego reskryptu) dojrzałości do szkół wyższych, policzyć w najwyższym wymiarze 4-ch półroczy do okresu zwyczajnych studiów, pod warunkiem zgodnego z obowiązującymi przepisami uczęszczania na wykłady. Świadectwo dojrzałości, względnie świadectwo uzupełniającego egzaminu dojrzałości, musi jednak być uzyskane w każdym razie przed dopuszczeniem do pierwszego egzaminu tymczasowego (egzaminu wstępnego, egzaminu z poszczególnego przedmiotu, egzaminu z postępu studiów, I. egzaminu państwowego, pierwszego egzaminu ścisłego, lub części takiegoż egzaminu), jaki się składa stosownie do odnośnych przepisów o studiach i egzaminach (egzaminach ścisłych) podczas trwania studiów, w celu zaliczenia późniejszych półroczy.

3. Oficerom zawodowym, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby, przysługuje przy ich studiach w szkołach wyższych uwolnienie od opłat za wykłady względnie za naukę, za wykazaniem się odpowiednim postępowaniem w studiach wówczas, jeśli zdani są oni wyłącznie na swą wojskową pensję emerytalną (obok dodatku z powodu odniesienia rany).

4. Pod względem dopuszczenia do egzaminów szkół wyższych (egzaminów ścisłych i państwowych) przyznaje się oficerom zawodowym, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie, następujące ulgi:

- a) Ci, którzy poświęcili się studiom lekarskim, mogą być — pod warunkiem uzyskania na czas świadectwa dojrzałości z gimnazjum (p. I.), oraz złożenia na czas I. egzaminu ścisłego — dopuszczeni do II. i III. egzaminu ścisłego już w X. wliczalnem do studium lekarskiego półroczu, jeżeli przedtem oprócz na obowiązkowe kursa, uczęszczali przez 30 godzin w półroczu na medycynę wewnętrzną i tyleż na chirurgię i przez 10 godzin w półroczu na okulistykę wraz z należącymi do tego ćwiczeniami praktycznymi.
- b) Ci, którzy poświęcają się studiom filozoficznym celem złożenia egzaminu nauczycielskiego do szkół średnich, mogą być — pod warunkiem pomyślnego złożenia wstępnego egzaminu filozoficzno-pedagogicznego (artykuł III., f, i VII. przepisu egzaminacyjnego z dnia 15. czerwca 1911, Dz. u. p. Nr. 117) — dopuszczeni już na początku siódmego wliczalnego półroczu studyów (p. II.) do egzaminu nauczycielskiego i otrzymać tematy do wypracowań domowych (artykuł XXI. przepisu egzaminacyjnego).
- c) Ci, którzy zostają przeznaczeni przez przełożoną władzę wojskową na aspirantów nauczycielskich dla wojskowych zakładów wychowawczych i naukowych, mogą zdać osobny egzamin nauczycielski dla tych wojskowych zakładów wychowawczych i naukowych, stosownie do postanowień, wydanych w porozumieniu z Ministerstwem wojny i Ministerstwem obrony krajowej, wobec c. k. naukowych komisji egzaminacyjnych dla nauczycieli szkół średnich;
- d) absolwentom akademii wojskowych i kursu dla kadetów morskich, którzy uzyskali przyjęcie jako zwyczajni słuchacze wyższych szkół technicznych, akademii rolniczej lub akademii górniczych, nadto jako zwyczajni lub jako zaopatrzeni w świadectwa dojrzałości ze szkół realnych nadzwyczajni słuchacze studium rolniczego Uniwersytetu w Krakowie, policzy się co do niektórych przedmiotów nauki, jakie się oznaczy w drodze rozporządzenia, naukę, pobieraną w akademiach wojskowych lub na kursie kadetów morskich, przy równoczesnem zwolnieniu od uczęszczania na odpowiednie wykłady;
- e) do studium farmaceutycznego mogą być dopuszczeni oficerowie zawodowi, urzędnicy

wojskowi i aspiranci na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie, za wykazaniem ukończenia jednego z oznaczonych w punkcie I., 1., wojskowych zakładów wychowawczych i naukowych i po złożeniu z pomyślnym wynikiem przepisanego dla uczniów szkół realnych egzaminu z łaciny w zakresie wymagań pierwszych sześciu klas gimnazjalnych.

- f) Oficerowie zawodowi, urzędnicy wojskowi i aspiranci na oficerów, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie i którzy pragną złożyć egzamin teoretyczny z rachunkowości państwowej, są w myśl punktu II., 3., tego reskryptu uwolnieni od opłaty za kollegia oraz od taksy egzaminacyjnej i mogą być dopuszczeni do egzaminu także i bez dowodu uczęszczania przez jeden rok na wykłady rachunkowości państwowej.

III. Postanowienia końcowe.

1. Nieczynnym oficerom, urzędnikom wojskowym i aspirantom na oficerów od VIII. klasy rangi w dół, mającym przynależność państwową austriacką, którzy stali się niezdolnymi do służby w obecnej wojnie i wskutek swej ułomności nie są już zdolni do dalszego wykonywania swego poprzedniego zawodu obywatelskiego, można na prośbę udzielić od wypadku do wypadku ulg, ustanowionych w punkcie I. i II. tego reskryptu, jeżeli wykażą się oni dowodem uzdolnienia, oznaczonym w punkcie I., 1., ustęp pierwszy.

Przewidziane w punkcie I., 1., ustęp drugi, poświadczenie zostanie im wydane w porozumieniu z Ministerstwem wyznań i oświaty.

2. Postanowienia tego reskryptu mają także zastosowanie do przynależnych do kraju bośniacko-hercegowińskiego, którzy nie są obywatelami węgierskimi.

3. Postanowienia tego reskryptu wchodzi na tychmiast w życie.

Hussarek wlr.

302.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, spraw wewnętrznych i kolei żelaznych z dnia 5. października 1915

o obowiązku zgłaszania zapasów rze-paku i rze-piku.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274,

i w uzupełnieniu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 210, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Kto trzyma we własnych lub obcych ubikacjach zapasy rzepaku lub rzepiku pochodzące ze zbiorów w krajach tutejszych z roku 1915 w stanie wymłóconym lub niewymłóconym, albo przechowuje je dla kogoś innego, jest obowiązany zgłosić te zapasy do Ministerstwa handlu w ciągu ośmiu dni po ogłoszeniu tego rozporządzenia ministeryalnego.

Obowiązek zgłoszenia nie rozciąga się na:

1. zapasy, które już zostały zakupione przez pełnomocników austriackiego Banku kontrolnego dla przemysłu i handlu,

2. zapasy, które zostały oddane przez austriacki Bank kontrolny dla przemysłu i handlu producentom oleju rzepakowego, lub które znajdowały się już w posiadaniu producentów oleju rzepakowego przed ogłoszeniem rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 210, i zostały już przez nich zgłoszone do Ministerstwa handlu stosownie do postanowień § 18. tego rozporządzenia,

3. zapasy, znajdujące się w posiadaniu państwa lub zarządu wojskowego,

4. zapasy, które zostały zatrzymane dla celów państwowych przez prowadzących gospodarstwa rolne, którzy się zajmują regularnie uprawą rzepaku i rzepiku, o ile te zasoby nasienia nie przekraczają wymiaru, odpowiadającego stosunkom gospodarczym odnośnego rolnika,

5. zasoby nasienia, na których nabycie udzieliło prowadzącym gospodarstwa rolne Ministerstwo rolnictwa zezwolenia stosownie do § 12., ustęp 2., rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 210.

§ 2.

Zgłoszenia należy przedkładać wprost Ministerstwu handlu i mają one zawierać:

1. Imię i nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania (siedzibę) skutecznijącego zgłoszenie,

2. imię i nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania (siedzibę) tego, któremu przysługuje prawo rozporządzenia zgłoszonymi zapasami,

3. rodzaj zapasu i ich ilość w cetnarach metrycznych. Przy zapasach niewymłóconych należy wspomnieć o tej okoliczności i podać spodziewaną ilość,

4. miejsce złożenia zapasów.

§ 3.

Ministerstwo handlu czuwa nad wykonaniem obowiązku zgłaszania z przybraniem odpowiednich organów. Organa te są uprawnione badać prawdziwość zawartych w zgłoszeniach dat na miejscu złożenia zapasów i wglądać do odnośnych ksiąg przedsiębiorczych i gospodarczych.

§ 4.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde wpóddziałanie przy udaremnianiu zobowiązań w tem rozporządzeniu ustanowionych, będą polityczne władze I. instancji karały grzywnami do 5000 K lub według uznania aresztem do 6 miesięcy, o ile działania te nie podlegają ściganiu karno-sądowemu.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Schuster wlr.

Forster wlr.
Zenker wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLIII. — Wydana i rozesłana dnia 13. października 1915.

Treść: № 303. Obwieszczenie o zmianie granic ściślejszego północnego obszaru wojennego.

303.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. października 1915

o zmianie granic ściślejszego północnego obszaru wojennego.

W myśl rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 17. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 241,

w sprawie przymusu paszportowego na obszarze wojennym, podaje się do wiadomości powszechnej, że okręgi urzędowe politycznych władz powiatowych Cieszanów, Drohobycz, Jaworów, Mościska, Rudki, Sambor i Skole zostały wyłączone ze ściślejszego obszaru wojennego i przydzielone do szerszego obszaru wojennego.

Heinold wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLIV. — Wydana i rozesłana dnia 14. października 1915.

Treść: (304—307.) 304. Rozporządzenie, dotyczące nadzorowania przedsiębiorstw i nieruchomości. — 305. Rozporządzenie cesarskie, w sprawie przyznania zwolnień od należności na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej. — 306. Rozporządzenie, dotyczące terminu do zgłaszania zapasów wyprawnej skóry i materiałów, potrzebnych do przemysłu skórnego. — 307. Rozporządzenie, dotyczące czasowego uchylenia cla od pewnych artykułów.

304.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 7. października 1915, dotyczące nadzorowania przedsiębiorstw i nieruchomości.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. października 1914, Dz. u. p. Nr. 289, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W wykonywaniu prawa odwetu można w drodze zarządzenia ministerjalnego poddać pod osobny nadzór takie, czynne w granicach mocy obowiązującej tego rozporządzenia przedsiębiorstwa lub zakłady filialne takich przedsiębiorstw, które są kierowane i nadzorowane z kraju nieprzyjacielskiego, lub których dochody są w całości lub części odprowadzane do kraju nieprzyjacielskiego, lub których kapitał należy w całości lub części do poddanych kraju nieprzyjacielskiego, gdziekolwiek ci ostatni mają swe miejsce zamieszkania.

Nadzór można ustanowić bez dochodzenia i bez podania powodów.

§ 2.

Zastosowania tego rozporządzenia nie wyłączają okoliczność, że dla ukrycia stosunków

z krajem nieprzyjacielskim podsuwa się poddanych innych państw lub tutejszokrajowców, lub że od czasu nastania stanu wojennego z odnośnym państwem nieprzyjacielskim przedsięwzięto zmiany co do udziału w przedsiębiorstwie, lub że przedsiębiorstwo albo jego wykonywanie przeszło od tego czasu na inne osoby.

§ 3.

W celu wykonywania nadzoru ustanawia się na koszt i niebezpieczeństwo przedsiębiorstwa osoby nadzorujące, które mają mieć staranie o to, by ruch przedsiębiorstwa był prowadzony w czasie wojny w sposób, odpowiadający interesom tutejszokrajowym.

Osoba nadzorująca jest w szczególności uprawniona:

1. żądać wyjaśnienia co do wszystkich spraw przedsiębiorstwa;
2. wglądać do ksiąg i pism przedsiębiorstwa, badać stan gotówki i papierów wartościowych;
3. odbierać z poczty w imieniu przedsiębiorstwa nadchodzące doń przesyłki pocztowe;
4. zabronić wszelkiego rodzaju zarządzeń, dotyczących spraw przedsiębiorstwa, w szczególności rozporządzania wartościami majątku i udzielania wiadomości o sprawach przedsiębiorstwa;
5. zarządzać, by przedsiębiorstwo podnosiło swe prywatno-prawne roszczenia przed sądem;

6. zarządzać, by pieniądze lub papiery wartościowe, których wywóz lub przekazywanie do kraju nieprzyjacielskiego jest zakazane, składano na korzyść uprawnionych w Banku austriacko-węgierskim, w pocztowej kasie oszczędności lub w innej tutejszokrajowej instytucji kredytowej;

7. odwołać prokurę i pełnomocnictwo handlowe.

Osoba nadzorująca niema uprawnienia do sądowego lub pozasądowego zastępowania przedsiębiorstwa.

§ 4.

Kierownicy i funkcyonaryusze przedsiębiorstwa winni zastosowywać się do zarządzeń i wskazówek wydanych przez osoby nadzorujące.

§ 5.

Gdy w kraju tutejszym niema takiego kierownika lub funkcyonaryusza poddanego nadzorowi przedsiębiorstwa, któryby był uprawniony do zawierania czynności prawnych w imieniu przedsiębiorstwa, gdy kierownik lub funkcyonaryusz nie dogląda interesów, lub gdy nie stosuje się do zarządzeń osoby nadzorującej, wówczas należy na wniosek tej ostatniej ustanowić kierownika przedsiębiorstwa.

§ 6.

Dla przedsiębiorstw, których firma jest zapisana w rejestr handlowy, ustanawia kierownika sąd handlowy lub handlowo-morski (senat handlowy sądów obwodowych lub krajowych), dla innych przedsiębiorstw trybunał sądowy pierwszej instancji, w którego okręgu znajduje się siedziba przedsiębiorstwa.

Co do wyboru kierownika należy wysłuchać zdania osoby nadzorującej.

Jeżeli nadzorowane przedsiębiorstwo jest wpisane w rejestr handlowy, należy wówczas ustanowienie kierownika wpisać do rejestru z urzędu.

Na wniosek osoby nadzorującej winien sąd ustanowienie kierownika uchylić.

Ustanowienie i uwolnienie z obowiązków kierownika przeprowadza się w postępowaniu nie-spornem.

§ 7.

Pełnomocnictwo kierownika przedsiębiorstwa rozciąga się na sprawy i czynności prawne, oznaczone w art. 47., ustęp 1. i 2. u. h.

Winien on prowadzić interesy nadzorowanego przedsiębiorstwa ze starannością porządnego kupca.

§ 8.

Kierownik przedsiębiorstwa ma prawo żądania zwrotu wydatków w gotówce oraz do stosownego wynagrodzenia za swą pracę. Kwoty ustanowi sąd, który kierownika ustanowił, po wysłuchaniu osoby nadzorującej a wypłacać je będzie nadzorowane przedsiębiorstwo miesięcznie z dołu.

Kierownik przedsiębiorstwa winien stosować się do zarządzeń i wskazówek osoby nadzorującej podobnie, jak kierownik i funkcyonaryusz (§ 4).

W czasie trwania ustanowienia kierownika przedsiębiorstwa spoczywa prawo zastępstwa każdego pełnomocnika jakoteż kierowników i funkcyonaryuszy.

Kierownik przedsiębiorstwa podpisuje się w ten sposób, że dołącza do firmy swe nazwisko z dodatkiem „kierownik przedsiębiorstwa“.

§ 9.

Nadzorowane przedsiębiorstwa mogą za zgodą osoby nadzorującej podnosić przed sądem swe prywatno-prawne pretensje, nie będąc przytem obowiązane do udowodnienia wzajemności.

Przyzwolenie osoby nadzorującej należy wykazać przy wniesieniu skargi.

§ 10.

Roszczenia właściciela lub uczestnika przedsiębiorstwa o wynagrodzenie szkody przeciw osobie nadzorującej lub przeciw kierownikowi przedsiębiorstwa można podnosić tylko za zatwierdzeniem władzy, która zarządziła nadzór.

Należy udzielić zatwierdzenie wówczas, gdy dopuszczono się zawinonego naruszenia obowiązków. Przeciw udzieleniu lub odmowie zatwierdzenia żadna skarga nie jest dopuszczalna. Jeżeli nie udzielono zatwierdzenia, nie jest dopuszczalna także droga prawa.

§ 11.

Władze polityczne pierwszej instancji będą karały naczelników, funkcyonaryuszy i kierowników przedsiębiorstw, nie stosujących się do zarządzeń i wskazówek osoby nadzorującej, grzywnami do 1000 koron lub aresztem do dni 14.

§ 12.

Postanowienia §§ 1. i n. mają także zastosowanie do domów, dóbr ziemskich i gruntów.

§ 13.

Postanowienia tego rozporządzenia mają bez ponownego ustanowienia nadzoru zastosowanie

także do tych przedsięwzięć, które poddano pod nadzór na zasadzie rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 22. października 1914, Dz. u. p. Nr. 292.

§ 14.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 22. października 1914, Dz. u. p. Nr. 292.

Stürgkh wlr.	Georgi wlr.
Hochenburger wlr.	Heinold wlr.
Forster wlr.	Hussarek wlr.
Trnka wlr.	Schuster wlr.
Zenker wlr.	Engel wlr.
Morawski wlr.	

305.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 13. października 1915,

w sprawie przyznania zwolnień od należności na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, jak następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do przyznawania uwolnienia od należności stemplowych i bezpośrednich dla wpisów hipotecznych prawa zastawu na rzecz pożyczek, zaciąganych w drodze obciążenia zastawem nieruchomości lub wierzytelności hipotecznych w celu uzyskania środków pieniężnych, potrzebnych dla subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej. dalej dla dokumentów dłużnych i ekstabulacyjnych, wystawianych z powodu zaciągania i spłaty takich pożyczek hipotecznych, jak również dla podań o wpis hipoteczny lub o wykreślenie prawa zastawu dla tych pożyczek.

Jeżeli dla wspomnianego celu odstępuje się odpłatnie wierzytelności hipoteczne, wówczas można przyznawać uwolnienie od należności stemplowych i bezpośrednich dla dokumentów, które mają być przy odstąpieniu wystawione, dla hipotecznego przepisania prawa zastawu na korzyść odstąpionych wierzytelności, jakoteż dla potrzebnych do tego podań sądowych.

Ustanowi się w drodze rozporządzenia warunki, pod którymi udzieli się ulg, oznaczonych w poprzednich ustępach.

§ 2.

Bliższe przepisy co do postępowania przy uzyskiwaniu ulg oznaczonych w § 1., co do dowodu, że zostały spełnione warunki, od których te ulgi są zależne i co do innych zarządzeń, koniecznych dla zabezpieczenia skarbu państwa przeciw niedozwolonemu korzystaniu z ulg. zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

§ 3.

Jeżeli instytucje kredytowe, kasy oszczędności lub stowarzyszenia zarobkowo-gospodarcze udzielają w ciągu terminu, ustanowionego dla zapłacenia pożyczki wojennej, pożyczek na zastaw papierów wartościowych trzeciej austriackiej pożyczki wojennej w tym celu, by przysporzyć subskrybującemu te papiery wartościowe gotówki, potrzebnej do ich zapłacenia, wówczas takie pożyczki na zastaw papierów wartościowych i ewentualna prolongacja tych pożyczek, jakoteż dokumenta, które mają być przytem wystawione, są wolne od należności stemplowych i bezpośrednich pod warunkami, jakie się ustanowi w drodze rozporządzenia. Podobna ulga obowiązuje także pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia, dla pożyczek na zastaw innych papierów wartościowych, o ile pożyczki takie są potrzebne, by uzupełnić środki, dające się uzyskać przez pożyczkę na zastaw pożyczki wojennej, do wysokości subskrybowanej kwoty.

§ 4.

Podania wnoszone przez podlegającego opiece (przez fundację) celem uzyskania zezwolenia władzy opiekuńczej lub fundacyjnej do subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej lub celem zrealizowania praw majątkowych, potrzebnych dla zapłacenia subskrybowanej pożyczki wojennej, są wolne od stempla.

§ 5.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą wsteczną na czas ubiegły od dnia 7. października 1915, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, 13. października 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.	Georgi wlr.
Hochenburger wlr.	Heinold wlr.
Forster wlr.	Hussarek wlr.
Trnka wlr.	Schuster wlr.
Zenker wlr.	Engel wlr.

Morawski wlr.

306.**Rozporządzenie Ministra handlu
z dnia 13. października 1915,**

dotyczące terminu do zgłaszania zapasów wyprawnej skóry i materiałów, potrzebnych do przemysłu skórniczego.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przepisane rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 4. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 53, zgłoszenia zapasów i zmiany w stanie zapasów skór surowych i skórek, skór wyprawnych, materiałów garbarskich i degrasu, należy począwszy od dnia 26. października 1915 przesyłać co tydzień — w każdy wtorek według stanu z poprzedniej soboty — i to odąd wprost do c. k. Ministerstwa handlu (dział statystyczny handlu i obrotu międzynarodowego).

§ 2.

Zgłoszenia należy przysyłać w jednym egzemplarzu.

Producenci skóry winni wymienić w swych zgłoszeniach te skóry surowe, które nabyli za pośrednictwem Centrali dla skór surowych i wyprawnych, oddzielnie od skór, nabytych w inny sposób (§ 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 198). W tym celu należy w kartach zgłoszenia dla skór surowych i skórek podzielić szpalę „wpływ od tego czasu“ na dwie szpalty. Do jednej z nich należy wpisać skóry surowe, nabyte za pośrednictwem Centrali dla skór surowych i wyprawnych, pod napisem „Centrala“, do drugiej innego rodzaju wpływ skór pod napisem „wprost“.

Inne postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 53, pozostają nienaruszone.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Schuster wlr.

307.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia
13. października 1915,**

dotyczące czasowego uchylecia cła od pewnych artykułów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim uchyla się aż do dalszego zarządzenia w ślad rozporządzeń z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 16, z dnia 9. i 22. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 31 i 43, z dnia 16. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 62, z dnia 19. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 103, z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 122, dalej z dnia 7. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 159, i z dnia 23. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 246, cła za świnie wagi do 60 *kg* Nru. tar. 70 i za minię Nru. tar. 597 *l* ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, umownej taryfy celnej obydwu państw austriacko-węgierskiej Monarchii.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLV. — Wydana i rozesłana dnia 15. października 1915.

Treść: 308. Rozporządzenie w sprawie zajęcia pestek winogronowych.

308.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 14. paździer- nika 1915

w sprawie zajęcia pestek winogronowych.

Na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pestki winogronowe z tutejszo-krajowego zbioru winogron z roku 1915, które znajdują się w czasie wejścia w życie tego rozporządzenia w wytlóczynach, które już są lub dopiero mają być uzyskane, zajmuje się na rzecz państwa. Postanowienie to odnosi się także do pestek winogronowych z takich wytlóczyn, które są używane lub mają być użyte do produkcji wina domowego lub wódki.

§ 2.

Zajęcie ma ten skutek, że nie można zajętych pestek ani przerabiać, ani inaczej zużywać, oddawać na karmę lub pozbywać, aniteż odrzucać jako odpadki lub niszczyć, o ile nie wydano tem rozporządzeniem innych zarządzeń. Czynności prawne, sprzeciwiające się temu zakazowi, są nieważne.

§ 3.

Posiadacze winni odłączyć pestki winogronowe od wytlóczyn, wysuszyć je i starannie przechować. O ile wytlóczyny nie mają być użyte do produkcji wódki, winno nastąpić odłączenie pestek od wytlóczyn najpóźniej do dnia 15. listopada 1915, a przy wytlóczynach, z których wyrabia się wódka, najpóźniej do dnia 1. marca 1916.

§ 4.

Posiadacze winni zgłosić do właściwej zwierzchności gminnej zasoby uzyskanych pestek winogronowych wogóle najpóźniej do dnia 30. listopada 1915, zaś zasoby pestek winogronowych z tych wytlóczyn, których użyto do wyrobu wódki, najpóźniej do dnia 15. marca 1916.

Zwierzchność gminna jest obowiązana najpóźniej w pięć dni po upływie oznaczonych terminów zgłoszenia podać pisemnie do wiadomości Tow. akc. Austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów w Wiedniu, I., Stubenring 8/10, i Centrali dla środków pastewnych w Wiedniu, I., Graben, Trattnerhof 1, listę posiadaczy pestek winogronowych wraz z wymienieniem ilości zapasów.

§ 5.

Austriacka Centrala dla olei i tłuszczów jest obowiązana do zakupienia zgłoszonych u niej według § 4. pestek; objęcie następuje po cenach i warunkach, oznaczonych w § 6., za współdziałaniem zwierzchności gminnej w dniu ustanowionym w porozumieniu z Austriacką Centralą

dla olei i tłuszczów. Gmina winna postarać się o dostarczenie odpowiedniego lokalu odbiorczego i wagi.

§ 6.

Cena objęcia wynosi na miejscu odebrania 20 K za 100 kg. Odebraną ilość winna Austriacka Centrala dla olei i tłuszczów potwierdzić zapomocą kwitu i zapłacić w ciągu dni 14. Worków winna dostarczyć Centrala dla olei i tłuszczów; w wypadku dostarczenia przez sprzedającego należy zapłacić tytułem wynagrodzenia za worki w dobrym stanie 4 K od 100 kg zawartości netto. Poprzednia cena objęcia obowiązuje za towar dobrze wysuszony, wolny od nieczystości, niezawierający więcej przymieszki, jak pięć procent (skórek, szypulek itp.).

W razie, jeśli nie dojdzie między stronami do zgody co do wysokości ceny za towar nieodpowiadający powyższym wymaganiom, winien ustanowić tę cenę za współdziałaniem sędziów powiatowych, w którego okręgu się towar znajduje, w postępowaniu niespornem, po wysłuchaniu rzeczoznawców. W tym wypadku winna Austriacka Centrala dla olei i tłuszczów zapłacić gotówką przy odebraniu tymczasowo ofiarowaną przez nią cenę kupna. Orzeczenie sądu powiatowego można zacząć rekurem w ciągu dni ośmiu. Przeciw orzeczeniu II. instancyi dalszy rekurs jest niedopuszczalny. O ile koszta postępowania mają być zwrócone przez jedną stronę lub rozdzielone pomiędzy strony, rozstrzyga sąd według swobodnego uznania. Obowiązek dostarczania nie ulega skutkiem postępowania sądowego odwołce.

§ 7.

Koleje żelazne i przedsiębiorstwa żeglarskie winne przyjmować przesyłki pestek winogronowych, celem przewożenia, tylko wówczas, gdy do papierów przewozowych dołączono dla każdej przesyłki poświadczenie transportowe, które winna wystawić ta zwierzchność gminna, z której okręgu pochodzi przesyłka.

§ 8.

Austriacka Centrala dla olei i tłuszczów winna starać się o przerobienie pestek i o zużytkowanie uzyskanego z nich oleju, a to stosownie do własnych przepisów. Jest ona obowiązana odstąpić w drodze kupna Centrali dla środków pastewnych miazgę, pochodzącą z przerobienia pestek i mączkę ekstraktową, podczas gdy Centrala dla środków pastewnych winna tę miazgę i mąkę objąć.

§ 9.

Jeśli posiadacz wylłoczyn wzbrania się odłączyć na czas pestki, wówczas zarządzi władza polityczna I. instancyi, w której okręgu zapasy się znajdują, przymusowe odłączenie na koszt posiadacza.

Gdy posiadacz odmówi sprzedaży zajętych pestek Austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów, wówczas władza polityczna I. instancyi, w której okręgu zapasy się znajdują, orzeknie o obowiązku oddania zapasów i w razie potrzeby zarządzi przymusowe wydanie. Przy przymusowym wydaniu należy odliczyć od ceny objęcia dziesięć procent. Odebrane przymusowo zapasy winien ostatni posiadacz przechować aż do odtransportowania i zachować je troskliwie.

§ 10.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie w udaremnianiu nałożonych w tem rozporządzeniu zobowiązań, będą polityczne władze I. instancyi karały grzywnami do 5000 koron i aresztem do 6 miesięcy, o ile działania te nie podlegają ściganiu karno-sądowemu.

§ 11.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 16. października 1915, na razie dla Austrii niższej, Styrii, Czech i Moraw.

Hochenburger wtr.

Heinold wtr.

Forster wtr.

Schuster wtr.

Zenker wtr.

Poświadczenie transportowe dla przesyłek pestek winogronowych.

Imię i nazwisko posyłającego.....
 w (miejscowość) jest uprawniony do przesłania *kg* pestek
 winogronowych w czasie od 19.. do 19..
 z (stacyi przesyłkowej) do (stacyi przeznaczenia)
 zapomocą (kolei żelaznej lub okrętu parowego) do (imię i nazwisko i miejsce
 zamieszkania odbiorcy)
, dnia 19...

L. S.

Urząd gminny

Naczelnik gminy:

.....

Poświadczenie to należy dołączyć w sposób trwały do dokumentu przewozowego. Dołączenie poświadczenia należy zaznaczyć w dokumencie przewozowym. Poświadczenie winna wydać stacya przeznaczenia odbiorcy wraz z dokumentem przewozowym.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLVI. — Wydana i rozesłana dnia 16. października 1915.

Treść: 309. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1915. w sprawie przyznania zwolnień od należności na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej.

309.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 14. października 1915,

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305, w sprawie przyznania zwolnień od należności na cele subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej.

W celu wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305, zarządza się, co następuje:

I. Zaciąganie pożyczek hipotecznych i oddawanie w zastaw wierzytelności hipotecznych.

§ 1.

(1) Na mocy upoważnienia, udzielonego rozporządzeniem cesarskim z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305, przyznaje się pożyczkom, zaciąganim przez obciążenie zastawem nieruchomości lub wierzytelności hipotecznych w celu uzyskania środków pieniężnych, potrzebnych dla subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wo-

jennej, pod przepisany w tem rozporządzeniu warunkami zwolnienia od należności stempłowych i bezpośrednich.

(2) Uwolnienia można żądać albo

- a) dla kwoty pożyczki, która przy wypłacie jej gotówką nie przekracza ćwiertci, zaś przy pożyczce, wypłaconej listami zastawnymi, połowy nominalnej kwoty trzeciej austriackiej pożyczki wojennej, subskrybowanej przez zaciągającego pożyczkę, albo
- b) dla pożyczki wyższej od tych kwot, aż do pełnego kursu emisji (ceny subskrypcyjnej) trzeciej pożyczki wojennej, subskrybowanej przez biorącego pożyczkę.

§ 2.

(1) Uwolnienie od należności według § 1. rozciąga się:

1. na dokumenty dłużne i ekstabulacyjne, wystawione z powodu zaciągnięcia i spłaty uprzywilejowanej pożyczki hipotecznej,
2. na podania o wpis hipoteczny lub wykreślenie prawa zastawu albo prawa podzastawu dla takich pożyczek, dalej
3. na wpis hipoteczny praw zastawu, przytoczonych pod 2.

(2) Ulgi, wymienione w ustępie 1., l. 1., i 3., w tych wypadkach, w których kwota zaciągniętej pożyczki przewyższa kwotę, oznaczoną w § 1., ustęp 2., lit. *a* lub *b*, mają zastosowanie do tej częściowej kwoty pożyczki, która równa się poprzednio wymienionej kwocie. Uwolnienie według ustępu 1., l. 2., obowiązuje tylko wówczas, gdy kwota zaciągniętej pożyczki nie jest wyższa, jak kwota nominalna trzeciej austriackiej pożyczki wojennej, którą biorący pożyczkę subskrybuje.

§ 3.

(1) Z uwolnienia od należności według §§ 1. i 2. można korzystać tylko wówczas, gdy

1. z dokumentu dłużnego jest widoczne, że pożyczka ma służyć na cel, określony w § 1. i gdy

2. w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. *b*, oddano c. k. Urzędowi pocztowych kas oszczędności do przechowania z odwołaniem się na niniejsze rozporządzenie papiery wartościowe trzeciej austriackiej pożyczki wojennej, zakupione za gotówkę, uzyskaną przez zaciągnięcie pożyczki.

(2) Dokumenty dłużne i ekstabulacyjne, jak również podania o wpis hipoteczny lub wykreślenie prawa zastawu dla pożyczki, winny być zaopatrzone w górnym brzegu na pierwszej stronie uwagą: „wolne od stempla na mocy § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1915. Dz. u. p. Nr. 305“.

§ 4.

(1) W wypadkach § 1., ustęp 2., lit. *a*, jest biorący pożyczkę obowiązany do dnia 31. grudnia 1917 wykazać się wobec władzy skarbowej na jej żądanie posiadaniem subskrybowanej przezeń pożyczki wojennej.

(2) Od tego obowiązku jest zaciągający pożyczkę zwolniony, jeśli i jak długo papiery wartościowe subskrybowanej przezeń pożyczki wojennej są w ten sposób na jego nazwisko winkulowane, że uchylenie winkulacji przed dniem 1. stycznia 1918 może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministerstwa skarbu.

§ 5.

(1) Ulgi należnościowe z §§ 1. i 2. tracą skuteczność:

1. gdy biorący lub udzielający pożyczki nie wniesie na czas (§ 6.) podania do władzy skarbowej o uznanie ulg należnościowych;

2. gdy władza skarbowa odmówi uznania ulg z powodu braku warunków, przepisanych tem rozporządzeniem;

3. w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. *a*, gdy biorący pożyczkę pozbędzie się w czasie do dnia 31. grudnia 1917 papierów wartościowych subskrybowanej przezeń trzeciej austriackiej pożyczki wojennej przez dobrowolny akt prawny między żyjącymi lub

4. w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. *a*, gdy biorący pożyczkę nie uczyni zadość zobowiązaniom, nałożonym nań w § 4.;

5. w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. *b*, gdy biorący pożyczkę odbierze przed dniem 1. stycznia 1922 oddane c. k. Urzędowi pocztowych kas oszczędności do przechowania papiery wartościowe trzeciej austriackiej pożyczki wojennej.

(2) Gdy ulgi należnościowe utracą skuteczność, należy ściągnąć dodatkowo należności stemplowe i bezpośrednie, na które się zwolnienie rozciągało.

(3) Utrata skuteczności nie następuje w wypadkach pierwszego ustępu, l. 3., 4. i 5., gdy w ciągu sześćdziesięciu dni po pozbyciu (l. 3.) po wezwaniu do wykazania się posiadaniem pożyczki wojennej (l. 4.) lub po odebraniu (l. 5.) udowodniono, że uprzywilejowaną pożyczkę spłacono. Gdy spłata obejmuje tylko część pożyczki, wówczas utrata skuteczności rozciąga się na resztę niespłaconej kwoty pożyczki.

§ 6.

(1) Biorący lub udzielający pożyczki winien najpóźniej do dnia 31. marca 1916 prosić o przyznanie ulg należnościowych, roszczonech według §§ 1. i 2., przez wniesienie podania bez stempla do krajowej władzy skarbowej (krajowej dyrekcji skarbu, dyrekcji skarbu), w której okręgu urzędowym znajduje się nieruchomość obciążona zastawem na rzecz pożyczki, lub w wypadku zbiorowego zastawu wykaz główny, gdy zaś obciążono zastawem wierzytelność hipoteczną, gdzie znajduje się obciążona nią nieruchomość, a w razie zbiorowego zastawu, wykaz główny. Termin ten może być z powodów, zasługujących na uwzględnienie przedłużony za zezwoleniem Ministerstwa skarbu.

(2) Do podania tego należy dołączyć:

1. Wierzytelny odpis dokumentu dłużnego;
2. potwierdzenie ze strony biura, przyjmującego subskrypcję na pożyczkę wojenną, że zaciągający pożyczkę subskrybował trzecią austriacką pożyczkę wojenną i potwierdzenie wysokości kwoty

nominalnej subskrybowanej przezeń trzeciej austriackiej pożyczki wojennej; następnie

3. w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. a, potwierdzenie wspomnianego pod l. 2. biura, iż mu ta część wartości wymiennej trzeciej austriackiej pożyczki wojennej, subskrybowanej przez zaciągającego pożyczkę, która nie może być uzyskana przez obciążenie zastawem samej pożyczki wojennej, została wypłacona lub zapisana na jego rachunek;

4. w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. b, potwierdzenie wymienionego pod l. 2, biura subskrypcyjnego, że mu wartość wymienna subskrybowanej przez biorącego pożyczkę trzeciej austriackiej pożyczki wojennej została wypłacona lub przypisana na rachunek, nadto potwierdzenie c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności, że oddano mu do przechowania papiery wartościowe subskrybowanej trzeciej austriackiej pożyczki wojennej.

(3) Dokumenty oznaczone w poprzednim ustępie są w myśl pozycji taryfowej 102, lit. b, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, zwolnione warunkowo od stempla na dokumenty; nie podlegają one stempłowi od załączników.

(4) Tak zaopatrzone podanie o przyznanie ulgi należyciowej należy przedłożyć Ministerstwu skarbu do rozstrzygnięcia.

§ 7.

(1) Gdy zaciągający pożyczkę w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. a, pozbędzie się w czasie do dnia 31. grudnia 1917 w całości lub części subskrybowanej przezeń trzeciej austriackiej pożyczki wojennej przez dobrowolny akt prawny między żyjącymi, lub gdy w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. b, odbierze w czasie do dnia 31. grudnia 1921 złożoną w c. k. Urzędzie pocztowych kas oszczędności pożyczkę wojenną, winien o tem donieść krajowej władzy skarbowej, wymienionej w § 6., podaniem wolnym od stempla w ciągu 30. dni po pozbyciu się lub po odebraniu. Niewypełnienie tego zobowiązania pociąga za sobą ten skutek, że niezapłacone z powodu podniesienia roszczenia o ulgi należyciowe, podlegające skali i stałe należyciwości będą ściągnięte w trzykrotnym, a należyciwości za wpisy w podwójnym wymiarze (§§ 79. i 80. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

(2) C. k. Urząd pocztowych kas oszczędności winien w wypadkach § 1., ustęp 2., lit. b, donieść zaraz krajowej władzy skarbowej (§ 6.) o każdym, podjętem przed dniem 1. stycznia 1922 odebraniu złożonych u niego stosownie do § 3., ustęp 1., l. 2., papierów wartościowych pożyczki wojennej.

II. Ustąpienie wierzytelności hipotecznych.

§ 8.

(1) Na zasadzie upoważnienia, udzielonego rozporządzeniem cesarskim z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305, udziela się pod ustanowionymi w tym rozporządzeniu warunkami uwolnienia od należyciwości stempłowych i bezpośrednich dla odpłatnego ustąpienia wierzytelności hipotecznych, jeśli go dokonano w celu uzyskania gotówki, potrzebnej do subskrybowania trzeciej austriackiej pożyczki wojennej.

(2) Z ulgi należyciowej można korzystać tylko wtedy, jeśli cena ustępstwa nie przewyższa kursu emisyjnego (ceny subskrybowania) subskrybowanej przez ustępującego trzeciej austriackiej pożyczki wojennej i służy do zapłacenia tej pożyczki.

§ 9.

Ulga należyciowa rozciąga się:

1. Na dokument ustępstwa;
2. na podania o wpis hipoteczny prawa zastawu dla ustąpionej wierzytelności hipotecznej;
3. na oznaczony pod l. 2. wpis hipoteczny.

§ 10.

(1) Z ulgi należyciowej według §§ 8. i 9. można tylko wówczas korzystać, gdy z dokumentu ustępstwa jest widoczne, że cena ustępstwa ma służyć oznaczonemu w § 8. celowi.

(2) Dokumenty ustąpienia i podanie o wpis hipoteczny przeniesienia prawa zastawu dla ustąpionej wierzytelności hipotecznej winny być zaopatrzone w górnym brzegu na pierwszej stronie uwagą: „wolne od stempla na mocy § 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305.“

§ 11.

(1) Ulgi należyciowe z §§ 8. i 9. tracą skuteczność:

1. Gdy ustępujący nie wniesie na czas (§ 12.) do władzy skarbowej podania o uznanie ulg należyciowych;
2. gdy władza skarbowa odmówi uznania ulg z powodu braku ustanowionych w tem rozporządzeniu warunków.

(2) Utrata skuteczności ulg należnościowych ma ten skutek, że należności stemplowe i bezpośrednie, na które ulga się rozciągała, będą ściągane dodatkowo.

§ 12.

(1) Ustępujący winien najpóźniej do dnia 31. marca 1916 prosić o przyznanie ulg należnościowych, rozszczonek według §§ 8. i 9. przez wniesienie podania bez stempla do krajowej władzy skarbowej (krajowej dyrekcji skarbu, dyrekcji skarbu), w której okręgu urzędowym znajduje się nieruchomości, obciążona ustąpioną wierzytelnością hipoteczną lub w wypadku obciążenia zbiorowego, gdzie się znajduje główny. Termin może być przedłużony ze zezwoleniem Ministerstwa skarbu z zasługujących na uwzględnienie powodów.

(2) Do tego podania należy dołączyć:

1. Uwierzytelniony podpis dokumentu ustępstwa;

2. potwierdzenie biura przyjmującego subskrypcję pożyczki wojennej, że ustępujący subskrybował trzecią austriacką pożyczkę wojenną, oraz potwierdzenie wysokości wartości nominalnej podpisanej przez niego pożyczki wojennej;

3. potwierdzenie oznaczonego pod l. 2. biura subskrypcyjnego, że wypłacono mu lub przypisano na rachunek wymienną wartość subskrybowanej przez ustępującego pożyczki wojennej.

(3) Dokumenty, oznaczone w poprzednim ustępie, są w myśl pozycji taryfowej 102, lit. b, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, zwolnione warunkowo od stempla na dokumenty; nie podlegają one stemplowi od załączników.

(4) Tak zaopatrzone podanie o przyznanie ulgi należnościowej należy przedłożyć Ministerstwu skarbu do rozstrzygnięcia.

III. Pożyczka na zastaw papierów wartościowych pożyczki wojennej i innych papierów wartościowych.

§ 13.

(1) W dokumentach, wystawionych na wolne od należności w myśl § 3. rozporządzenia cesarskiego pożyczki na zastaw papierów wartościowych trzeciej austriackiej pożyczki wojennej i na zastaw innych papierów wartościowych oraz w dokumentach prolongacji tych pożyczek należy uwidocznić, że zastawienie uskuteczniło w tym celu,

by subskrybującemu papiery wartościowe trzeciej austriackiej pożyczki wojennej przysporzyć potrzebnej do jej zapłacenia gotówki. Dokumenty winny być zaopatrzone na górnym brzegu pierwszej stronicy uwagą: „wolne od stempla na mocy § 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305⁴”.

(2) Ulga należnościowa, przewidziana w § 3. rozporządzenia cesarskiego rozciąga się na pożyczkę na zastaw innych papierów wartościowych, niż trzeciej austriackiej pożyczki wojennej, na prolongatę tego zastawu i na wystawione przytem dokumenta tylko o tyle, o ile kwota, uzyskana przez to zastawienie nie przewyższa różnicy między kursem emisyjnym (ceną subskrypcyjną) trzeciej austriackiej pożyczki wojennej a kwotą, którą można uzyskać przez zaciągnięcie pożyczki na zastaw papierów wartościowych tej pożyczki. Od ewentualnej nadwyżki zabezpieczonej przez zastaw papierów pożyczki należy opłacić należności według ogólnych przepisów ustaw o należnościach.

(3) Wyjednanie wyraźnego uznania ze strony władzy skarbowej ulg należnościowych według § 3. rozporządzenia cesarskiego nie jest potrzebne.

§ 14.

Te instytucje kredytowe, kasy oszczędności i stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze, które czynią użytek z ulg należnościowych według § 3. rozporządzenia cesarskiego, są począwszy od chwili upływu ostatniego terminu zapłacenia subskrybowanej kwoty trzeciej austriackiej pożyczki wojennej obowiązane do przedkładania władzy skarbowej każdorazowo w tych terminach, w których według istniejących przepisów ma nastąpić wykazanie obrotu, podlegającego należnościom według pozycji taryfowej 36, l. 1., lit. a i b, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, wykazów sumarycznych tych pożyczek na zastaw papierów wartościowych i prolongat, które są w myśl § 3. rozporządzenia cesarskiego traktowane jako wolne od należności. W tym wykazie należy w ten sposób podać numery pozycji oryginalnych zapisków, prowadzonych przez dany zakład (stowarzyszenie), by dla władzy skarbowej było możliwe zbadać przez wgląd do tych zapisków, o ile § 3. rozporządzenia cesarskiego jest należycie stosowany. Pierwszy wykaz sumaryczny, jaki ma być dostarczony, winien rozciągać się na obrót w czasie od 7. października 1915. Do tych wykazów i dla badania, jakie ma przedsięwziąć władza skarbową, ma § 12. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, analogiczne zastosowanie.

IV. Podania do władz opiekuńczych lub fundacyjnych.**§ 15.**

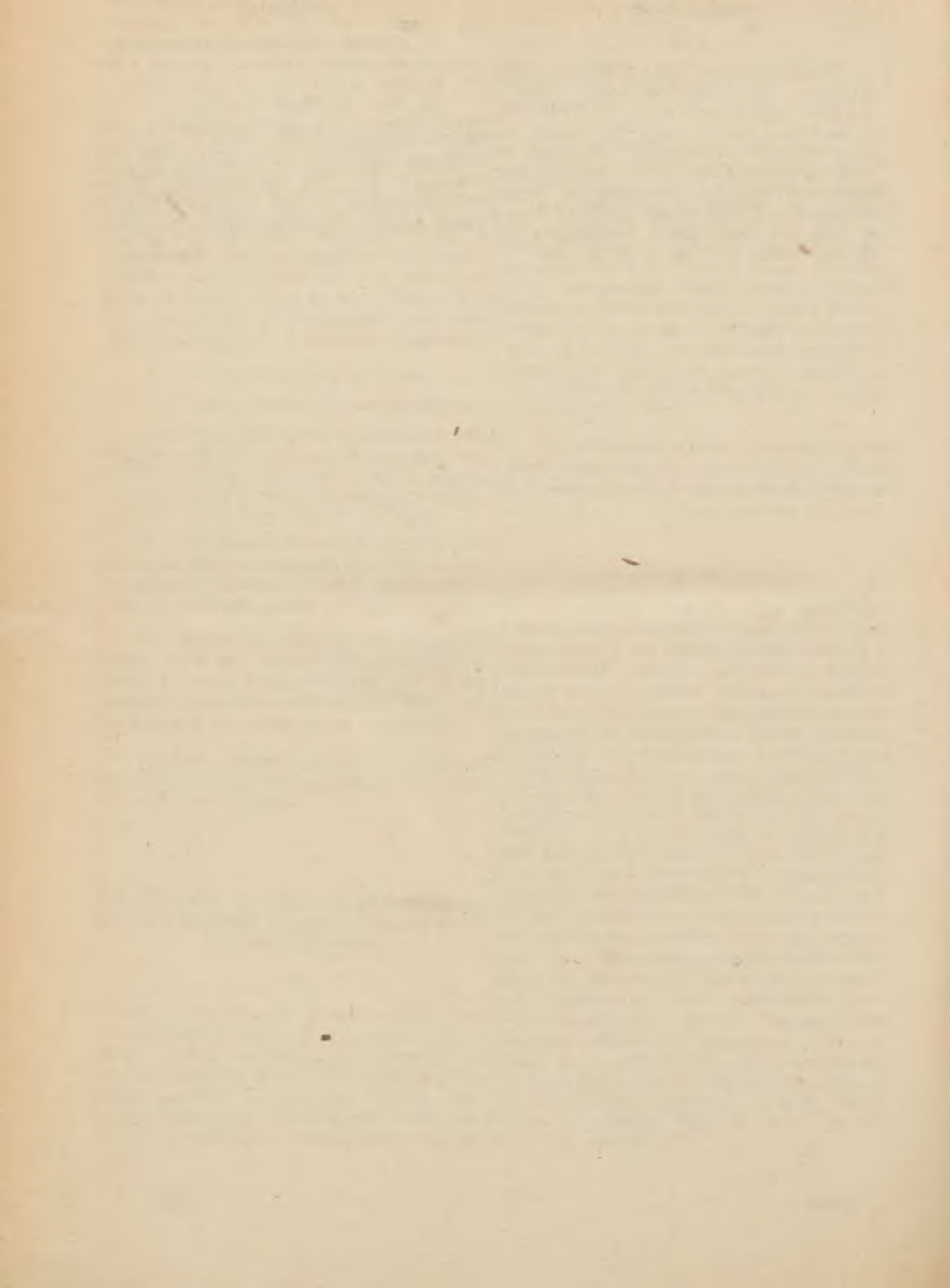
Podania wnoszone przez podlegającego władzy opiekuńczej (przez fundację) celem uzyskania zezwolenia władzy opiekuńczej lub fundacyjnej na subskrypcję trzeciej austriackiej pożyczki wojennej lub celem zrealizowania potrzebnych dla zapłacenia subskrybowanej pożyczki wojennej praw majątkowych, mają być zaopatrzone na górnym brzegu pierwszej strony uwagą: „wolne od stempla na mocy § 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305.

V. Początek obowiązywania. Postanowienie przejściowe.

(1) Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie jednocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 305.

(2) Pod warunkami przepisanimi w tem rozporządzeniu mają ulgi rozporządzenia cesarskiego zastosowanie także w tych wypadkach, w których skarb państwa nabył już prawo do należności, na które się zwolnienie rozciąga, w czasie ubiegłym od dnia 7. października 1915, przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego.

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLVII. — Wydana i rozesłana dnia 17. października 1915.

Treść: № 310. Rozporządzenie, dotyczące niedotrzymania umów o dostawę buraków.

310.

Rozporządzenie Ministrów handlu, rolnictwa i spraw wewnętrznych z dnia 13. października 1915, dotyczące niedotrzymania umów o dostawę buraków.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, jak następuje:

§ 1.

Kto wbrew swemu wynikającemu z umowy zobowiązaniu do dostarczania buraków do cukrowni

usuwa zamknięte buraki od przeznaczenia ich stosownie do umowy i używa do innych celów, w szczególności pozbywa je gdzieindziej, kto nadto współdziała przy udaremnianiu tego rodzaju umownego zobowiązania, będzie karany przez władze polityczne I. instancji grzywną do 5000 koron lub stosownie do ich uznania aresztem do 6 miesięcy, o ile czynność ta nie podlega w myśl istniejących ustaw surowszym karom.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

OXIGENIKI NOSTRI PAPER

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 19. października 1915.

Treść: № 311. Rozporządzenie, którem uzupełnia się, względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu rozmaitych artykułów.

311.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 15. października 1915,

którem uzupełnia się, względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu rozmaitych artykułów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się, względnie ogłasza w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniach ministerjalnych z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, z dnia 5. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 188, z dnia 31. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 226, z dnia 23. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 247, i z dnia 20. września 1915, Dz. u. p. Nr. 277, spisy artykułów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się, względnie zmienia, jak następuje:

Na końcu punktu 2. grupy II należy dodać:

„nado niemieckich psów owczarskich (psów wilczych), teryerów airedalskich, pinezów dobermanńskich, pinezów szorstkowłosych (sznaucerów niemieckich), niemieckich dogów, krótko- i długowłosych psów bernardyńskich i psów nowofundlandzkich,“

Punkt 6. grupy II ma opiewać:

6. wszelkiego rodzaju nasion, zawierających olej, jak w szczególności siemienia lnianego i kopnego, nasion bawełny, sezamu, orzechów ziemnych, ziarn palmowych, suszonych ziarn orzechów kokosowych, ziarn zaprawki, bukwii (żółdźki bukowej), nasienia słoneczników, ziarn dyni, ziarn melonów, pestek winogronowych i pestek owocowych, owocu lipy (nasion), nasion koni-czyny, kninku, dzikich kasztanów i żółdźki,

Na końcu punktu 7. grupy II należy dodać:

„strun z kiszek“,

Na końcu punktu 10. grupy II należy dodać:

„nado sztyftów drewnianych (kołków z drzewa) i t. z. drzewa kołkowego“,

Po punkcie 26. grupy II należy zamieścić następującą uwagę:

Uwaga: Tu należą także łodygi chmielu i pokrzywa.

Na końcu punktu 30. grupy II należy między słowa „metr kwadratowy“ a „tudzież“ wstawić: „linoleum“

Punkt 34. grupy II ma opiewać:

34. Nie wymienionych osobno wełnianych towarów tkackich Nr. t. 229 oraz aksamitów i tkanin w rodzaju aksamitu Nr. t. 230; wełnianych kolder i koców oraz sukna samodzielnego Nr. t. 228, wełnianych towarów wstążkowych Nr. t. 231, towarów wełnianych dzianych i pończoszковых Nr. t. 233 i artykułów technicznych z wełny Nr. t. 239,

Uwagę do pozycji 43. grupy II należy oznaczyć jako „Uwaga 1.“

Jako uwagę 2. należy unieść, co następuje.

Uwaga 2. Pod zakaz podpadają także odpadki skóry wszelkiego rodzaju, jak odpadki skóry wierzchniej i podeszwianej, odpadki tłuszczowe i chromianowe, proszek skórzany i miazga skórzana.

Punkt 45. grupy II ma opiewać:

45. trzewików i butów dla mężczyzn bez względu na wagę, tudzież opanek,

W punkcie 60. grupy II należy pomiędzy słowa „rodzaju“ a „powrozów“ wstawić następujący tekst:

„szyftów z drutu o średnicy ponad 1 mm i klamerek z drutu o średnicy ponad 2 mm,“

Na końcu punktu 74. grupy II należy dodać:

„podziałek“,

W punkcie 110. grupy II należy po słowie „kwasu siarkowego“ wstawić:

„chlorku siarki“,

Na końcu punktu 110. grupy II należy dodać:

„chlorku cynku i ługu chlorko-cynkowego,“

W punkcie 112. grupy II należy przed słowem „szczawianu sodowego“ wstawić:

„kwasu szczawiowego i“

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wtr.

Schuster wtr.

Zenker wtr.

Engel wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLIX. — Wydana i rozesłana dnia 21. października 1915.

Treść: (№ 312.—316.) 312. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące prowadzenia spraw stowarzyszeń górniczych, zawiązanych na podstawie ustawy z dnia 14. sierpnia 1896. — 313. Rozporządzenie, dotyczące zarekwirowania zapasów wełny owczej. — 314. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. czerwca 1915 o ograniczeniu używania zapasów wełny owczej i obrotu nią. — 315. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. maja 1915 o ustanowieniu najwyższych cen dla wełny. — 316. Rozporządzenie, dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. maja 1915 o obowiązku zgłaszania zapasów wełny owczej.

312.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 3. października 1915,

dotyczące prowadzenia spraw stowarzyszeń górniczych, zawiązanych na podstawie ustawy z dnia 14. sierpnia 1896, Dz. u. p. Nr. 156.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Okres urzędowania wybranych według przepisów ustawy z dnia 14. sierpnia 1896, Dz. u. p. Nr. 156, przewodniczących i członków wydziałów grup, członków zarządów i lokalnych wydziałów robotników oraz prezesów stowarzyszeń górniczych przedłuża się, jeśli uprawnienia wybranych kończą się z powodu ukończenia się funkcji podczas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych przez stan wojenny, aż do chwili, którą stosownie do § 3. tego rozporządzenia ustanowi Minister robót publicznych.

§ 2.

Podczas trwania ważności tego rozporządzenia są wydziały obydwu grup stowarzyszeń górniczych upoważnione:

1. do ustanowienia przez kooptację dla członków zarządu, którzy doznali przeszkody w wykonywaniu swych funkcji urzędowych, dalszych zastępców na czas trwania tej przeszkody z pomiędzy wybieralnych według ustawy członków grupy, o ile niema żadnych zastępców;

2. do powzięcia prawomocnych uchwał w sprawach, zastrzeżonych stosownie do ustawy lub statutów zgromadzeniu grup, o ile jest to potrzebne do utrzymania należytego prowadzenia spraw grupy.

Do ważności tych uchwał potrzebna jest prócz odpowiadającego statutowi zwołania i zdolności do powzięcia uchwał wydziału zgoda co najmniej dwóch trzecich obecnych członków wydziału oraz zatwierdzenie starostwa górniczego.

§ 3.

Chwilę, w której kończy się przedłużony według § 1. okres urzędowania, oznaczy Minister robót publicznych w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Upoważnia się rząd do zmiany, uzupełnienia lub uchylecia w drodze rozporządzenia przepisów tego rozporządzenia cesarskiego.

§ 5.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. Wykonanie jego poruczam Memu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 3. października 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinoß wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

313.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami obrony krajowej i rolnictwa i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 20. paź- dziernika 1915,

dotyczące zarekwirowania zapasów wełny
owczej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, i §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Istniejące w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia oraz przybyłe później zapasy wełny owczej, w szczególności wełny nieczyszczonej, pranej mechanicznie, ręcznie lub fabrycznie, wełny z zabitych zwierząt, garbarskiej, martwej i kuśnierskiej, w stanie surowym lub tylko pranym, rekwiruje się na cele wojenne.

§ 2.

Rekwizycja nie obejmuje:

- a) zapasów, znajdujących się w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia w fabrykach, przerabiających wełnę, o ile te zapasy są przeznaczone dowodnie do wykonania zamówień wojskowych;
- b) bez względu na miejsce składu wełny, tych wszystkich zasobów, które zostały zakupione przez fabryki, przerabiające wełnę przed wejściem w życie tego rozporządzenia i są dowodnie potrzebne do wykonania udzielonego przed wejściem w życie tego rozporządzenia zamówienia c. i k. Ministerstwa wojny, c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub królewskiego węgierskiego Ministerstwa obrony krajowej;
- c) tych zapasów wełny owczej, których potrzeba do celów przemysłu domowego, jeśli zapas pranej wełny nie przenosi 30 kg;
- d) tych zapasów, które zostały oddane przez Ministerstwo handlu do wolnego rozporządzenia na prośbę, wniesioną w każdym poszczególnym wypadku;
- e) na sztuczną wełnę i odpadki wełny owczej.

Dowód do a i b należy przedłożyć w ciągu ośmiu dni po wejściu w życie tego rozporządzenia Ministerstwu handlu, któremu przysługuje wydanie ostatecznej decyzji.

§ 3.

Temu, kto sprowadza wymienioną w § 1. wełnę z zagranicy, pozostawia się w zasadzie wolność dowolnego rozporządzania sprowadzonymi materiałami. W tym celu należy zaraz po nadejściu przesyłki donieść o skutecznym sprowadzeniu z dołączeniem dotyczących sprowadzenia dokumentów Ministerstwu handlu, które po zbadaniu dokumentów orzeknie, czy wspomniane warunki zachodzą.

Gdy orzeczenie to ma się odnosić także do tego, komu się ten materiał w tutejszych krajach sprzedaje, winien sprzedający donieść Ministerstwu handlu o sprzedaży, wymieniając kupującego.

§ 4.

Zakazuje się jakiegokolwiek rozporządzania zarekwirowanymi zapasami owczej wełny. Dozwala się jednakowoż sprzedawania wełny aż do dnia 15. listopada 1915 tym handlarzom, którzy są legitymowani przez władzę przemysłową I. instancyi do zakupywania owczej wełny. Takie legitymacyo można wydawać tylko tym handlarzom, którzy

trudnili się handlem wełny w sposób przemysłowy już przed dniem 1. sierpnia 1914.

Także nabyte przez tych ostatnich handlarzy zapasy podlegają postępowaniu w myśl § 5. tego rozporządzenia.

§ 5.

Zarekwirowane w myśl poprzednich postanowień zapasy owczej wełny winni właściciele lub przechowujący zgłosić celem odebrania komisji odbiorczej dla wełny owczej w Ministerstwie handlu w Wiedniu, a to poraz pierwszy dnia 15. listopada 1915, zaś przybywające później zapasy dnia 15. każdego miesiąca.

Wełnę, która znajduje się w dniu 15. listopada 1915 lub później w dniu 15. każdego miesiąca w transporcie, winien zgłosić odbiorca natychmiast po nadejściu przesyłki. Wełnę, zamagazynowaną u spedytorów, zgłaszać winni nie ci ostatni, lecz ci, którzy mają prawo nią rozporządzać.

W zgłoszeniach należy podać imię i nazwisko właściciela lub przechowującego owczą wełnę, powiat i gminę, w której się wełna znajduje, nadto gatunek wełny w myśl podanych w § 1. oznaczeń, osobno wagę runa i części dodatkowych (wełny brzusznej, nożnej i odpadkowej) i ewentualnie gatunek owcy, od której wełna pochodzi.

Komisja odbiorcza ustanawia chwilę dostarczenia wełny i miejsce, dokąd ją należy nadać, oraz oddaje do rozporządzenia wygotowane przez Ministerstwo handlu poświadczenie przewozowe.

Ci, którzy mają dostarczyć swych zapasów wełny na polecenie komisji odbiorczej, są obowiązani odesłać ją jako zwykłą przesyłkę towarową. Runo i części dodatkowe należy opakować bez odpadków osobno i należy postarać się o potwierdzenie ze strony urzędu kolejowego ilości pakunków i ich wagi. Na liście przewozowym należy podać gatunek wełny w myśl oznaczeń z § 1.

Równocześnie z nadaniem wełny należy przesłać komisji odbiorczej wykaz. W tym wykazie ma być wymienione: imię i nazwisko właściciela lub przechowującego, powiat i gmina, gdzie się wełna znajdowała, miejsce nadania, rodzaj opakowania, znak opakowania, stwierdzona przez urząd kolejowy waga brutto, ilość pakunków i waga netto wełny.

§ 6.

W celu obejmowania zapasów wełny owczej, które mają być przesyłane w myśl postanowień § 5., ustanawia się w Ministerstwie handlu

w Wiedniu komisję odbiorczą dla wełny owczej. Członkami komisji są: po jednym zastępcy Ministerstwa handlu, Ministerstwa rolnictwa i zarządu wojskowego, nadto po dwu rzeczoznawców, których ma zamianować Ministerstwo handlu i Ministerstwo rolnictwa.

§ 7.

Komisja odbiorcza bada nadchodzące przesyłki i odsyła nadawcy napowrót jako wolne od rekwizycji zapasy, które uznano za nieprzydatne dla celów wojskowych. Koszta opakowania, dostawy, zamagazynowania i przesyłki powrotnej ponosi zarząd wojskowy, z wyjątkiem wypadku, gdy nadesłano wełnę, nie należącą do wymienionych w § 1. gatunków i odsyłający niema prawa do żadnego innego wynagrodzenia.

§ 8.

Zapasy, uznane za nadające się dla celów wojskowych, obejmuje według wagi komisja odbiorcza, która ustanawia wynagrodzenie w granicach ustanowionych najwyższych cen. Koszta opakowania i dostawy ponosi zarząd wojskowy.

W razie potrzeby może komisja odbiorcza skorzystać przy tych badaniach z usług zakładu dla kondycjonowania wełny.

§ 9.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu nałożonych w tem rozporządzeniu zobowiązań, będą władze polityczne I. instancyi karaly grzywnami do 5000 koron lub aresztem do 6 miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 10.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

314.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 20. października 1915,

dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 150,

o ograniczeniu używania zapasów wełny owczej i obrotu nią.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Postanowienia § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 2. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 150, uzupełnia się w tym kierunku, że wydany w § 1. zakaz swobodnego przerabiania wełny rozciąga się także na wełnę martwą (z owiec padłych), garbarską i kuśnierską.

Przewidzianych w § 2. tego rozporządzenia poświadczeń transportowych udziela Ministerstwo handlu:

- a) we wszystkich wypadkach przesyłki wełny nieoczyszczonej, pranej skórnie, ręcznie i fabrycznie, oraz wełny ze zwierząt zabitych, garbarskiej, martwej i kuśnierskiej, do publicznych domów składowych lub pralni wełny, leżących wewnątrz granic państwa oraz do tych, znajdujących się w królestwach i krajach, reprezentowanych w Radzie państwa i w krajach świętej korony węgierskiej fabryk, przerabiających wełnę, które wykażą się certyfikatem c. i k. Ministerstwa wojny, c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub królewskiego węgierskiego Ministerstwa handlowców, że otrzymały przed wejściem w życie tego rozporządzenia odpowiednie zamówienie na dostawę wojskową i że wełna owcza jest przeznaczona do wykonania tego zamówienia oraz, że jest zakupiona przed wejściem w życie tego rozporządzenia.
- b) w celu przesłania sztucznej wełny lub odpadków wełny, przyczem niepotrzeba dostarczenia certyfikatu wymienionych w punkcie a Ministerstw;
- c) dla przewiezienia wełny według wskazówek komisji odbiorczej dla wełny owczej w Ministerstwie handlu w Wiedniu, oraz do dnia 15. listopada 1915 dla przewiezienia do handlarzy, legitymowanych do zakupu wełny owczej w myśl § 4. rozporządzenia z dnia 20. października 1915, Dz. u. p. Nr. 313.
- d) stosownie do uznania Ministerstwa handlu w innych godnych uwzględnienia wypadkach

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wr.
Schuster wr.

Heinold wr.
Zenker wr.

315.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 20. października 1915,

dotyczące zmiany rozporządzenia ministerialnego z dnia 5. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 109, o ustanowieniu najwyższych cen dla wełny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Artykuł 1.

W miejsce §§ 1. i 2. rozporządzenia ministerialnego z dnia 5. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 109, wstępują następujące postanowienia:

§ 1.

Jako cenę najwyższą za 1 kg podanych poniżej gatunków wełny ustanawia się na podstawie pranej fabrycznie wełny, jak następuje:

I. Wełna strzyżona (także wełna z jagniąt):

- dla najlepszej wełny merynosowej 20 koron,
- dla wełny zgrzebnej i czesankowej AAA/AA 17 koron,
- dla wełny zgrzebnej i czesankowej A/B 15 koron,
- dla wełny zgrzebnej i czesankowej C 11 koron,
- dla wełny cigajskiej (D-wełny) 9 koron 50 halerzy,
- dla wełny raczkowej (wełny węgierskiej) (E-wełny) 7 koron 50 halerzy;

II. Wełna z zabitych owiec, wełna garbarska, i martwa przy jakości AAA-B 13 koron,

- dla jakości C 10 koron,
- dla wełny cigajskiej (D-wełny) 8 koron 50 halerzy,
- dla wełny węgierskiej (E-wełny) 6 koron 60 halerzy;

III. Wełna kuśnierska jakości AAA-B 8 koron,

- dla jakości C 7 koron,

dla wełny cigajskiej (D) 6 koron,

dla wełny węgierskiej (E) 4 korony
50 halerzy.

Ta cena najwyższa, zawierająca także koszty przesyłki do stacji załadowania, obowiązuje wraz z opakowaniem (workiem), lecz bez wynagrodzenia za pranie, przy sprzedaży za gotówkę.

§ 2.

Zakazuje się w czasie obowiązywania tego rozporządzenia sprzedawania wełny po cenie wyższej, niż ustanowiona najwyższa cena.

Artykuł 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

316.

**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z interesowanymi
Ministrami z dnia 20. października
1915,**

dotyczące zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 121, o obowiązku zgłaszania zapasów wełny owczej.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 121, co do obowiązku zgłaszania, rozszerza się także na wełnę martwą, garbarską i kuśnierską.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CL. — Wydana i rozesłana dnia 23. października 1915.

Treść: № 317. Rozporządzenie, dotyczące uprawienia leżących odłogiem gruntów.

317.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i sprawiedliwości z dnia 21. października 1915,

dotyczące uprawienia leżących odłogiem gruntów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie ministeryjne z dnia 3. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 55, pozostaje w mocy, o ile § 2. obecnego rozporządzenia czego innego dla pewnych gruntów nie rozporządza, także i na rok 1916, z tą zmianą, że w miejsce oznaczonych w niem dni roku 1915, wstępują odpowiednie dni roku 1916.

Upoważnia się polityczne władze krajowe do zmienienia tych terminów dla odnośnego okręgu administracyjnego lub części tego okręgu, o ile wymagają tego stosunki miejscowe.

§ 2.

Leżące odłogiem, zdadne do uprawy grunty (role), które nie były w roku 1915 użyte pod uprawę środków żywności lub paszy, jakkolwiek

nadają się do uprawy, lub których uprawę w roku 1915 przeprowadziła zwierzchność gminy lub osoba trzecia na zlecenie, wydane ze strony politycznej władzy powiatowej, mogą być w czasie do dnia 15. października 1916, użyte pod uprawę przez gminy, w której okręgu są położone, lub może je władza polityczna powiatowa przydzielić do uprawy osobom trzecim, jeżeli właściciel względnie ten, który ma prawo rozporządzania w myśl § 8. rozporządzenia ministeryjnego z dnia 3. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 55, najdalej do 7. listopada 1915

- a) nie doniesie politycznej władzy powiatowej, że przedsięwzięcie sam zużytkowanie pola, lub
- b) nie uprawdopodobni wobec powyższej władzy, że grunt będzie przed dniem 15. listopada 1916 zabudowany, lub też użyty w jakiś inny sposób, wykluczający uprawę płodów polnych.

W tym ostatnim wypadku rozstrzygnie ostatecznie polityczna władza powiatowa, czy i na jaki czas uprawa jest dopuszczalna.

W pierwszym wypadku należy postąpić stosownie do postanowień rozporządzenia z dnia 3. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 55, jeśli robót przygotowawczych do uprawy nie podjęto do dnia 15. kwietnia względnie do innego terminu, wyznaczonego przez polityczną władzę krajową.

§ 3.

Zresztą co do uprawy, przeprowadzonej w myśl § 2. przez gminy lub przez trzecie osoby, obowiązują również postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 55.

§ 4.

W gminach, w których niema się ustanowić komisji dla żniw, przysługują upoważnienia tej

komisji, naczelnikowi gminy (§§ 3. i 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 55).

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLI. — Wydana i rozestana dnia 27. października 1915.

Treść: (Nr 318.—320.) 318. Rozporządzenie cesarskie o zmianie rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. lutego 1915, dotyczącego udzielenia ulg należnościowych i podatkowych dla wojennych banków kredytowych i innych założonych z powodu stanu wojennego a służących publicznemu interesowi przedsiębiorstw i zakładów. — 319. Rozporządzenie, dotyczące dokonania wypłat procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacyi trzeciej wolnej od podatku 5½% owej austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915, przez pocztową kasę oszczędności. — 320. Rozporządzenie, dotyczące używania i dostarczania pewnych metali i stopów.

318.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 24. października 1915

o zmianie rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 44, dotyczącego udzielenia ulg należnościowych i podatkowych dla wojennych banków kredytowych i innych założonych z powodu stanu wojennego a służących publicznemu celowi przedsiębiorstw i zakładów.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Ministra skarbu do przyznawania udzielonym pożyczkom przewidzianego w § 1., ustęp 1. i 2., względnie w § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 44, uwolnienia od należności stemplowych i bezpośrednich w razie, jeżeli zachodzą inne tam oznaczone warunki, także wówczas, gdy

termin do spłacenia pożyczki nie jest ograniczony na trzy lata począwszy od dnia wystawienia dokumentu dłużnego.

§ 2.

Upoważnia się Ministra skarbu do przyznawania przewidzianych w § 1., ustęp 1. i 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 44, uwolnień od należności stemplowych i bezpośrednich ze zmianą oznaczoną w poprzednich paragrafach także samodzielnym oddziałom istniejących towarzystw, spółek, związków i zakładów, jeśli:

1. jest postanowione w statucie, że prowadzenie spraw w tych oddziałach jest rzeczowo odgraniczone w ten sam sposób, jak to ma miejsce przy niższo-austriackim wojennym Banku kredytowym i nadto, jeśli

2. manipulacja kasowa i składanie rachunków tych oddziałów jest oddzielone od manipulacji kasowej i składania rachunków reszły przedsiębiorstwa.

Blższe postanowienia w powyższej kwestyi i zarządzenia, potrzebne do zabezpieczenia skarbu państwa przeciw nadużyciom w korzystaniu z ulgi, będą wydane w drodze rozporządzenia.

§ 3.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia. Postanowienie § 1. ma mieć zastosowanie do pożyczek (oznaczonego) w rozporządzeniu cesarskim z dnia 25. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 44, rodzaju, udzielonych począwszy od dnia 28. lutego 1915.

Wiedeń, dnia 24. października 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

319.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, sprawiedliwości i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą ob-rachunkową z dnia 25. paździer-nika 1915,

dotyczące dokonania wypłat procentów od opiewa-jących na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacyi trzeciej wolnej od podatku 5 $\frac{1}{2}$ % owej austriackiej pożyczki wojennej z roku 1915, przez pocztową kasę oszczędności.

Postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 24. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 212, dotyczącego dokonywania wypłaty procentów od opiewających na oznaczone nazwiska (winkulowanych) obligacyi wolnej od podatku 5 $\frac{1}{2}$ % owej austriackiej pożyczki wojennej przez pocztową kasę oszczędności, mają zastosowanie także do płacenia procentów trzeciej, wolnej od podatku 5 $\frac{1}{2}$ % owej austriackiej pożyczki wojennej.

Hochenburger wlr.

Engel wlr.

Schuster wlr.

320.

Rozporządzenie Ministerstwa obro-ny - krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 26. października 1915,

dotyczące używania i dostarczania pewnych me-tali i stopów.

Na mocy §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Według przepisów tego rozporządzenia należy oddać:

I. Podane niżej materiały, zarekwirowane na mocy rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 81, na cele wojenne, a mianowicie:

Glin, antymon, ołów (także twarde ołów), miedź, mosiądz, nikiel i spiż, we formie materiału surowego, starego i odpadków (z wyjątkiem popiołu i żużli);

II. Istniejące zapasy podanych niżej materia-łów, zarekwirowanych na mocy obecnego rozpo-rządzenia na cele wojenne, a mianowicie:

1. bronzu, tombaku i cyny we formie ma-teryału surowego, starego materiału i odpadków;

2. blachy, drutów i rur o grubości materiału od $\frac{1}{2}$ mm wzwyż, nadto tafli, płyt i drągów z glinu, ołowiu (także z twardego ołowiu), niklu, miedzi, bronzu, mosiądzu, spiżu, tombaku i cyny, także wówczas, jeśli te materiały są poobcinane lub pokrajane, lecz zresztą nie przerobione;

3. kawałki surowego od'ewu z ołowiu (także z twardego ołowiu), niklu, miedzi, bronzu, mo-siądzu, spiżu, tombaku i cyny.

Pod bronzem nie należy rozumieć bronzu niklowego i manganowego. Zresztą postanowienia §§ 1. do 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28, mają zastoso-wanie także do zarekwirowanych według obecnego rozporządzenia zapasów.

§ 2.

Wymienione w § 1. materiały według stanu z dnia 31. października 1915 winni posiadacze lub przechowujący przesłać najpóźniej do dnia 8. listopada 1915 jako zwykłą przesyłkę towarową do właściwej c. k. komisji odbiorczej dla metali i stopów (Graz, Praga, Solnogröd lub Wiedeń; według rozporządzenia ministerjalnego z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 66), i to opakowaną stosownie i o ile możności osobno według poszczególnych rodzajów metali, po stwierdzeniu przez urząd kolejowy ilości i wagi nadanych sztuk towaru.

W liście przewozowym należy wymienić nadane gatunki i podać, czy są to materiały nowe lub stare, między łamana itp. Koszta opakowania i przewozu wynagrodzi nadawcy zarząd wojskowy; gdy zapasy zostaną uznane za nicznadające się do celów wojennych, wówczas zarząd wojskowy ponosi także koszta przesyłki powrotnej.

Co do dalszego wynagrodzenia obowiązują w obydwu wypadkach postanowienia §§ 2. i 3. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 28. Do zapasów, wymienionych w § 1. pod II, punkt 2., obecnego rozporządzenia, należy zastosować postanowienia punktu 2. obwieszczenia ministerjalnego z dnia 19. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 65.

Bez ujmy dla zarządzonego poprzednio oddawania, należy skutecznie te zgłoszenia zapasów, które ma się na mocy przepisu rozporządzenia ministerjalnego z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, przedkładać w dniu 8. listopada 1915 właściwej władzy politycznej I. instancyi według stanu z dnia 31. października 1915.

§ 3.

Posiadacz lub przechowujący winien równocześnie z nadaniem materiałów na kolej przesłać właściwej komisji odbiorczej wykaz oddawanych materiałów. W tym wykazie należy podać: posiadacza i w danym razie tego, który dotychczas materiały przechowywał, powiat polityczny i miejsce, gdzie materiał był dotąd na składzie, miejsce przesyłki, rodzaj opakowania i umieszczone na opakowaniu znaki, stwierdzoną przez urząd kolejowy ilość i wagę brutto nadanych sztuk towaru, poszczególne rodzaje przesyłanych materiałów i ich wagę netto. Wykaz winien podpisać nadawca.

Drugi równobrzmiący egzemplarz wykazu należy przesłać bezpośrednio c. k. Centralnej komisji rekwizycyjnej (Wiedeń, I., Ministerstwo wojny).

Gdy rozchodzi się o materiały, znajdujące się w miejscu komisji odbiorczej lub w jego najbliższem otoczeniu a zatem nie mają być przewożone koleją, lecz tylko dowiczone, to należy przedewszystkiem przesłać wspomniane wykazy najpóźniej do dnia 8. listopada 1915 Centralnej komisji rekwizycyjnej i właściwej komisji odbiorczej, poczem ta ostatnia ustanowi dzień i miejsce oddania.

§ 4.

Nie trzeba oddawać:

1. zapasów, których obowiązany do oddania potrzebuje nadal koniecznie w celu wykonania zamówień zarządu wojskowego dla swego przedsiębiorstwa lub dla innych, przybranych przezeń do współdziałania przedsiębiorstw;

2. zapasów, które nie przekraczają następujących ilości, a mianowicie: glinu 20 *kg*, antymonu 10 *kg*, ołowiu 100 *kg*, niklu 1 *kg*, miedzi 30 *kg*, brązu, mosiądzu, spiżu i tombaku po 200 *kg* i cyny 50 *kg*;

3. 50 procent, o ile materiały znajdują się w posiadaniu przedsiębiorstw przemysłu elektrotechnicznego, zajmujących się wyrobieniem maszyn, aparatów, przewodów i wykonywaniem urządzeń elektrycznych;

4. 30 procent w innych wypadkach.

O ile wymienione w punkcie 3. i 4. udziały procentowe nie dochodzą do oznaczonych pod punktem 2. ilości, można w każdym razie rozporządzać tymi zasobami dowolnie.

Dalej nie trzeba oddawać:

5. Starych materiałów i odpadków, które posiadacze przerabiają na metale surowe we własnym przedsiębiorstwie lub każą przerabiać w obcych, tutejszokrajowych przedsiębiorstwach. Użycie uzyskanego surowego metalu jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem c. k. Ministerstwa handlu lub dla wykonania udzielonych posiadaczowi materiałów zamówień zarządu wojskowego.

6. Zapasów glinu, których właściciele przedsiębiorstw wytwarzania żelaza i stali potrzebują do pokrycia własnego zapotrzebowania do końca grudnia 1915.

7. Tych ilości zarekwiroowanych materiałów, których posiadacze potrzebują do końca grudnia 1915 dla ulepszeń w celu utrzymania własnego przedsiębiorstwa. Ostatni wyjątek zachodzi jednak tylko wówczas, gdy zastąpienie przez inne materiały nie jest wobec szczególnego rodzaju urządzeń warsztatowych możliwe.

W wypadku wspomnianym w punkcie 1. winien posiadacz lub przechowujący materiały wymienić do dnia 20. października 1915 Centralnej komisji rekwizycyjnej tę władzę wojskową, która udzieliła zamówienie, oznaczyć przedmiot zamówienia oraz podać jego datę i liczbę. Zresztą zatrzymanie lub odstąpienie materiałów z zapasów, które mają być oddane, może nastąpić tylko na podstawie zezwolenia c. k. Ministerstwa handlu.

§ 5.

Za działania wbrew przepisom tego postanowienia będą władze polityczne I. instancji karały grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile te działania nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLII. — Wydana i rozesłana dnia 28. października 1915.

Treść: № 321. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 22. lipca 1915. dotyczące obrotu nasieniem.

321.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu z dnia 26. października 1915,

którem zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 22. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 204, dotyczące obrotu nasieniem.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167. zarządza się, co następuje:

Artykuł I.

§ 6. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 22. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 204, dotyczącego obrotu nasieniem, zmienia się i ma on opiewać:

Na podstawie oferty kupującego, którą się ma przedłożyć Wojennemu zakładowi obrotu zbożem. może posiadacz domagać się za nasienie po myśli § 5. prócz ceny objęcia, ustanowionej rozporządzeniem z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 196, do 15. listopada 1915 przy zbożu ozimem, a do 15. kwietnia 1916 przy zbożu jarem lub pszenicy przewódce, dodatku aż do 6 koron za celnar metryczny.

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLIII. — Wydana i rozestana dnia 31. października 1915.

Treść: (№ 322.—325.) 322. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania wąskotorowej kolejki, poruszanej siłą elektryczną, od przystanku Brūx-Kasa oszczędności kolejki elektrycznej Brūx—Górny Leutensdorf—Johnsdorf do Czepirohowskiego wzgórza. — 323. Obwieszczenie o utworzeniu pomocznego urzędu cłowego I klasy w Rozwadowie (Galicya). — 324. Rozporządzenie, którym uchyla się rozporządzenie ministerjalne z dnia 18. marca 1915, o obowiązku zgłaszania surowej gumy i obręczy do wozów motorowych. — 325. Rozporządzenie dla ograniczenia opodatkowania spirytusu.

322.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 18. października 1915,

dotyczące koncesjonowania wąskotorowej kolejki, poruszanej siłą elektryczną, od przystanku Brūx-Kasa oszczędności kolejki elektrycznej Brūx—Górny Leutensdorf—Johnsdorf do Czepirohowskiego wzgórza.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami Towarzystwu tramwajowemu i elektrycznemu w Brūx koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu wąskotorowej kolejki, poruszanej siłą elektryczną, od przystanku Brūx—Kasa oszczędności kolejki, koncesjonowanej obwieszczeniem c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. stycznia 1900, Dz. u. p. Nr. 15, Brūx—Górny Leutensdorf—Johnsdorf do Czepirohowskiego wzgórza pod warunkami i zastrzeżeniami, określonymi bliżej w dalszym ciągu.

§ 1.

Co do koncesjonowanej linii kolejki żelaznej korzysta koncesjonaryszka z ulg skarbowych, prze-

widzianych w artykułach VI. do XII. i XXXII., ustęp 1., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonarysz ma obowiązek ukończenia budowy wymienionej na początku kolejki najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego i oddania gotowej linii na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały czas trwania koncesyi, to jest do dnia 7. sierpnia 1961.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, ma złożyć koncesjonarysz na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolejki nadaje się koncesjonaryszowi prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesjonaryszowi także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie c. k. Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesyonowanej linii i ruchu na niej stosować się winien koncesyonaryusz do osnowy niniejszego obwieszczenia koncesyjnego i do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile ma on w myśl postanowień w rozdziale B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, zastosowanie do kolejek i do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 5.

Uchyła się drugi ustęp § 6. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. stycznia 1900, Dz. u. p. Nr. 15, o nadaniu koncesji na poruszaną siłą elektryczną wąskotorową kolejkę od Brūx przez Górny Leutensdorf do Johnsdorfu, w myśl którego to postanowienia puszczanie w obieg obligacyi pierwszeństwa jest wzbronione.

§ 6.

Postanowienia §§ 4. i 6. do włącznie 17. powołanego poprzednio w § 5. obwieszczenia c. k. Ministerstwa kolei żelaznych mają analogiczne zastosowanie także do będącej przedmiotem niniejszego rozporządzenia kolejki.

Forster wlr.

323.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. października 1915,**

o utworzeniu pobocznego urzędu cłowego I. klasy w Rozwadowie (Galicya).

W Rozwadowie utworzono urząd poboczny I. klasy, który jest upoważniony do skróconego postępowania zapowiadawczego w obrocie kolejowym i rozpoczął już swą działalność.

Engel wlr.

324.**Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i obrony krajowej z dnia 28. października 1915,**

którem uchyła się rozporządzenie ministeryalne z dnia 18. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 73, o obowiązku zgłaszania surowej gumy i obręczy do wozów motorowych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyła się rozporządzenie ministeryalne z dnia 18. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 73, o obowiązku zgłaszania gumy surowej i obręczy do wozów motorowych.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

325.**Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 29. października 1915**

dla ograniczenia opodatkowania spirytusu.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W miesiącu listopadzie 1915 można wyprowadzać za opodatkowaniem z gorzeln, podlegających podatкови konsumcyjnemu lub z wolnych

składów wódki co najwyżej trzy procent, zaś w każdym następnym miesiącu kalendarzowym trzy i pół procent tej ilości spirytusu, obliczonej według stopni hektolitrowych alkoholu, która została wyprowadzona za opodatkowaniem z poszczególnych przedsiębiorstw w kampanii 1912/13. Co do tych przedsiębiorstw, które zostały pущczone w ruch dopiero w ciągu kampanii 1912/13 lub później, ustanawia Ministerstwo skarbu najwyższą ilość, jaka może być miesięcznie za opodatkowaniem wyprowadzona.

Poprzednio przepisane ograniczenia nie mają zastosowania do opodatkowanego wyprowadzania spirytusu, który dowodnie nabywa zarząd wojskowy, lub jest potrzebny do wykonania dostaw dla zarządu wojskowego, lub wreszcie jest przeznaczony na dostawę dla szpitali.

§ 2.

Kto wziął na siebie w zawartej przed dniem 1. listopada 1915 umowie zobowiązanie na dostawę spirytusu, podlegającemu opodatkowaniu, jest obowiązany w czasie, w którym niniejsze rozporządzenie obowiązuje, tylko do dostawy 40 procent tej ilości spirytusu, jaka ma być według umowy każdorazowo dostarczona.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hochenburger wlr. Heinold wlr.

Schuster wlr. Zenker wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CLIV. — Wydana i rozesłana dnia 3. listopada 1915.

Treść: № 326. Rozporządzenie, w sprawie obrotu nasieniem grochu i fasoli.

326.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami rolnictwa, handlu i skarbu z dnia 30. października 1915,

w sprawie obrotu nasieniem grochu i fasoli.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, i § 2. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 23. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 206, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zezwala się producentom na dobrowolne sprzedawanie do dnia 1. stycznia 1916 uprawnionym handlom nasion lub tutejszo-krajowym korporacjom rolniczym zebranego w swych gospodarstwach grochu i fasoli, otrzymanych przez uprawę ogrodową lub jarzynową lub wprowadzanych w obrót pod osobnem oznaczeniem gatunków jako specjalny gatunek; sprzedaż ma się odbywać za potwierdzeniem, w którym należy uwidocznic imię i nazwisko nabywcy, rodzaj i ilość nasienia i dzień wydania.

Potwierdzenie to winien sprzedawca przechować i na żądanie okazać pełnomocnikom Wojennego zakładu dla obrotu zbożem.

§ 2.

Do sprzedanych dobrowolnie według § 1. nasion nie mają zastosowania ceny objęcia, ustanowione rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 21. września 1915, Dz. u. p. Nr. 275.

§ 3.

Przy dalszej sprzedaży można te nasiona wprowadzać w obrót tylko w zamkniętych opakowaniach, na których należy uwidocznic gatunek nasienia oraz imię i nazwisko sprzedającego.

Nabyte jako nasiona płody strączkowe mogą być użyte tylko na cele tutejszokrajowej uprawy.

§ 4.

O każdej sprzedaży grochu i fasoli handlowi nasion lub korporacji rolniczej winien sprzedający najpóźniej w trzy dni doniesic istniejącej w kraju filii Wojennego zakładu dla obrotu zbożem, wymieniając kupującego, nadto rodzaj i ilość towaru.

§ 5.

Każdy handel nasion i każda korporacja rolnicza winna prowadzić książkę zapiskową dla wszystkich, nabytych po dniu ogłoszenia tego rozporządzenia zasobów grochu i fasoli, w której to książce należy uwidocznic imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania sprzedającego, dzień objęcia, rodzaj i ilość towaru.

Politycznym władzom powiatowym i Wojennemu zakładowi dla obrotu zbożem wolno przez swych pełnomocników dokonywać każdego czasu wglądu do tej książki zapiskowej.

§ 6.

Za przekroczenia tego rozporządzenia będzie polityczna władza powiatowa karała grzywną do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.
Zenker wlr.

Schuster wlr.
Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLV. — Wydana i rozesłana dnia 6. listopada 1915.

Treść: (№ 327. i 328.) 327. Obwieszczenie, w sprawie ustanowienia i opisanía herbu krajów austryackich. — 328. Obwieszczenie, w sprawie herbu, przeznaczonego do używania we wspólnych instytucjach austryacko-węgierskiej Monarchii.

327.

Obwieszczenie c. k. Prezydenta Ministrów z dnia 3. listopada 1915,

w sprawie ustanowienia i opisanía herbu krajów austryackich.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył Najwyższem piśmie odręcznem z dnia 10. paździer-

nika 1915 ustanowić herb krajów austryackich według załączonych wraz z opisem heraldycznym rysunków (załączniki 1. do 3.).

Ogłasza się niniejszem to Najwyższe postanowienie z uwagą, że stosownie do tego należy we wszystkich wypadkach należytego używania austryackiego herbu państwowego ma być użyty ustanowiony według Najwyższego postanowienia nowy herb.

Stürgkh wlr.

Opis herbu krajów austriackich.

Herb krajów austriackich ustanawia się teraz w dwu kategoriach: „średni“ (I) i „mały“ (II), podczas gdy zestawienie „wielkiego“ zastrzega się na czas późniejszy.

Do średniego herbu Austrii został — podobnie, jak do tej samej kategorii herbu Węgier — przyjęty herb znajdujących się pod wspólnym zarządem, jednak do żadnego z tych obydwu państw niewcielonych krajów Bośni i Hercegowiny.

I. Herb średni.

Średni herb Austrii składa się z czterech, ułożonych jedna na drugiej tarcz: tarczę tylną (d), główną (c), środkową (b) i sercową (a).

a) — Tarczę sercową tworzy herb „Domu Austriackiego“: Srebrna belka w czerwonym polu.

b) — Tarcza środkowa jest podzielona, u góry raz a u dołu dwa razy z góry na dół przecięta i łączy herby dawnych krajów dziedzicznych:

1. (U góry, strona prawa.) Arcyksięstwo Austrii poniżej Anizy: pięć (2, 2, 1) złotych orłów w niebieskiem polu.

2. (U góry, strona lewa.) Arcyksięstwo Austrii powyżej Anizy: Pole przecięte z góry na dół, z przodu złoty orzeł w czarnem polu, z tyłu pole trzy razy z góry na dół przecięte, naprzemian srebrne i czerwone.

3. (U dołu, strona prawa.) Księstwo Styrii: W zielonem polu srebrna pantera z czerwonymi rogami i srebrnymi szponami, wyziewająca z paszczy płomień.

4. (U dołu, strona lewa.) Księstwo Karyntyi: Pole przecięte z góry na dół, z przodu trzy czarne lwy, kroczące jeden nad drugim w złotem polu, z tyłu srebrna belka w czerwonym polu.

5. (U dołu, w środku.) Księstwo Krainy: W srebrnem polu niebieski orzeł z koroną cesarską, o czerwonym dziobie i takich szponach, który nosi na piersi i skrzydłach kłamrę we formie półksiężycy, podzieloną w dwa szeregi po siedm złotych i czerwonych pół szachownicy.

c) — Tarcza główna jest dwa razy przecięta z góry na dół a trzy razy poprzecznie, przy-czem linia dzieląca pomiędzy środkowemi polami trzeciego i czwartego rzędu jest wysunięta o pół wysokości pola w dół, środkowe pole trzeciego rzędu także z góry na dół przecięte a w samo pole najniższego szeregu wsunięty klin:

1. (Górny rząd, środek.) Królestwo Czech: W czerwonym polu srebrny lew w złotej koronie i złotych szponach o podwójnym ogonie.

2. (Górny rząd, strona prawa.) Królestwo Galicji i Lodomerji: W niebieskiem polu czarny kruk, kroczący na czerwonej belce, poniżej trzy (2, 1) złote korony.

3. (Górny rząd, strona lewa.) Królestwo Dalmacji: W niebieskiem polu trzy (2, 1) zwrócone ku widzowi złote lwy w złotych koronach.

4. (Drugi rząd, strona prawa.) Księstwo Górnego i Dolnego Śląska: W złotem polu czarny orzeł w złotej koronie, o złotym dziobie i takich szponach, noszący na piersi i skrzydłach zagiętą, srebrną kłamrę, zakończoną listkami koniczynny i zaopatrzoną w środku krzyżykiem.

5. (Drugi rząd, strona lewa.) Księstwo Solnogradu: Pole przecięte z góry na dół, z przodu czarny lew, z tyłu srebrna belka w czerwonym polu.

6. (Trzeci rząd, strona prawa.) Margrabstwo Moraw: W niebieskiem polu podzielony na czerwone i złote pola szachownicy orzeł o złotej koronie, złotym dziobie i takich szponach.

7. (Trzeci rząd, strona lewa.) Księstwo Tyrolu: W srebrnym polu czerwony orzeł o złotej koronie, złotym dziobie i takich szponach, którego każde skrzydło jest zaopatrzone złotą, zakończoną listkiem koniczyny klamrą.

8. (Trzeci rząd, środek, strona prawa.) Kraj Przedarulanii: Czerwona, troista chorągiew kościelna w srebrnym polu.

9. (Trzeci rząd, środek, strona lewa.) Margrabstwo Istrii: Złoty kozioł o czerwonych rogach, kroczący w niebieskim polu.

10. (Dolny rząd, strona prawa.) Księstwo Bukowiny: W przeciętem, niebieskim i czerwonym polu zwrócona ku widzowi, naturalna głowa żubra pomiędzy trzema (1, 2) sześciopromiennymi złotymi gwiazdami.

11. (Dolny rząd, strona lewa.) Bośnia i Hercegowina: W złotem polu wystające z lewego brzegu tarczy ze srebrnych obłoków, zgięte, odziane czerwono ramię, trzymające w nagiej pięści dobytą, krzywą szablę o złotej rękojeści.

12. (Dolny rząd, środek.) Księstwo Gorycyi i Gradyski: Pole przedzielone; z powodu przecięte na ukos, u góry w niebieskim polu złoty lew o złotej koronie, u dołu przecięte w przeciwnym kierunku pięć razy na ukos srebrne i czerwone pole (Gorycyja); z tyłu w przedzielonem, złotem i niebieskiem polu srebrny krzyż kotwiczny (Gradyska).

13. (Wsunięty klin.) Bezpośrednio podległe miasto Tryest: Pole rozdzielone, u góry w złotem polu czarny, dwugłowy orzeł, noszący na każdej głowie królewską koronę, o złotym dziobie i takich szponach, u dołu srebrna belka w czerwonym polu, którą przecina wyrastające z dolnego szpicu złote ostrze (t. zw. lanca św. Sergiusza).

d) — Tarcza tylna okazuje jako symbol dziedzicznej godności cesarskiej, w złotem polu czarnego, dwugłowego orła o złotym dziobie i złotych szponach, który ma na obydwu głowach królewskie korony i trzyma w swym prawym szponie miecz i berło, a w lewym jabłko państwowe.

Na tarczy tylnej spoczywa austriacka korona cesarska.

Jako podtrzymujący tarczę służą dwa, stojące na ciągnącym się u dołu tarczy złotym ornamentem, u dołu złote, u góry czarne gryfy o złotych dziobach i takich szponach.

Stosownie do dawno zaprowadzonego zwyczaju można średni herb wyobrazić także w ten sposób, że przedstawia się wyjętego z tylnej tarczy, jednak niezmienionego w odtworzeniu dwugłowego orła, wolno unoszącego się. W tym wypadku należy umieścić koronę cesarską wraz z wzlatającymi u boku wstęgami („Pendenzen“) w środku ponad głowami orła.

II. Herb mały.

Mały herb Austrii składa się z unoszącego się wolno, czarnego, dwugłowego orła ze złotymi dziobami i takimi szponami, noszącego na obydwu głowach królewskie korony, trzymającego w swych szponach po prawej stronie miecz i berło, a po lewej jabłko państwowe; na jego piersiach spoczywa czerwona tarcza, przez którą przebiega srebrna belka.

Ponad głowami orła wznosi się austriacka korona cesarska z wzlatającymi u boków wstęgami („Pendenzen“).

Dwugłowego orła małego austriackiego herbu można w razie potrzeby — jak naprzykład w małym wspólnym herbie austriacko-węgierskiej Monarchii — przedstawić także w złotej tarczy. W takim razie należy koronę cesarską ponad jego głowami umieścić na tej tarczy, jednakże z opuszczeniem wstęg.

Rysunek średniego herbu kr

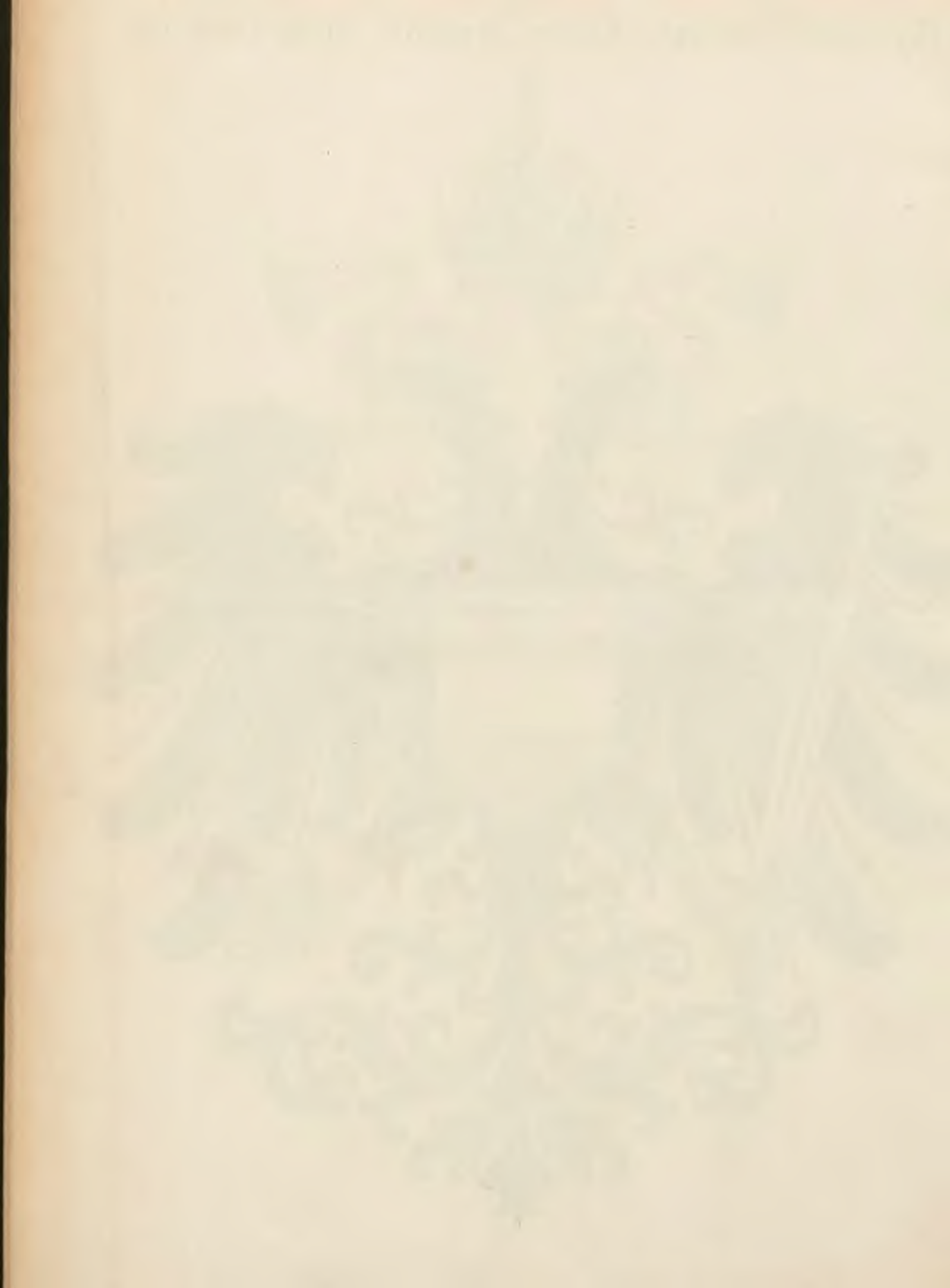
go herbu krajów austriackich.

Rysunek małego herbu krajów austriackich.

**Obwieszczenie c. k. Prezydenta
Ministrów z dnia 3. listopada 1915,****w sprawie herbu, przeznaczonego do używania
we wspólnych instytucjach austriacko-węgierskiej
Monarchii.**

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył wystoso-
wanem do Ministra c. i k. Donu i spraw zagra-
nicznych Najwyższem pismem odręcznem z dnia
11. października 1915 zarządzić używanie odpo-

wiadającego stosunkom prawno-państwowym herbu
dla wspólnych instytucji austriacko-węgierskiej
Monarchii i ustanowić wspólny herb, składający
się z połączonych herbem Najwyższego Domu
herbów Austrii i Węgier, według załączonych wraz
z heraldycznym opisem rysunków (załączniki 1.
do 3.).

To Najwyższe zarządzenie ogłasza się niniej-
szem z uwagą, że potrzebne zarządzenia co do
używania nowego herbu przez wspólne instytucje
centralne i w służbie zagranicznej wyda Minister
c. i k. Donu i spraw zagranicznych.

Stürgkh wlr.

Opis wspólnego herbu.

Wspólny herb ustanawia się obecnie w dwóch kategoriach: „średni (I) i „mały“ (II), natomiast zestawienie „wielkiego“ odracza się na czas późniejszy.

W tym celu łączy się umieszczone obok siebie, zamykające się w sobie zupełnie herby złożonych nierozdzielnie w Monarchię zjednoczonych Państw Austrii (B) i Węgier (C) — do których obydwu w herbie średnim dołącza się aż do chwili uregulowania ich prawno-państwowego stanowiska w Monarchii, herb Bośni i Hercegowiny — sięgającym ponad tarcze i otoczonym kolją orderu Złotego Runa herbem Najwyższego Domu Panującego (A) i zaczerpniętą z Sankcyi pragmatycznej, względnie z § 7. węgierskiego II. artykułu ustawy z roku 1722/3 dewizę „INDIVISIBILITER AC INSEPARABILITER“.

I. Herb średni.

Ten herb tworzą ustanowione w obydwu państwach Monarchii herby średnie wraz ze swemi koronami i po jednej, odpowiedniej figurze, trzymającej tarczę, w ten sposób, że podstawę ich tworzy złoty ornament, przeplatany wstęgą z dewizą a między niemi znajdują się także trzy najwyższe ordery zasługi.

A. Herb Najwyższego Domu jest położony na tarczach obydwu państw Austrii i Węgier w ten sposób, że zachodzi za obydwie, jednakowoż ponad niego wznoszą się historyczne korony obydwu herbów państwowych: austriackiej korony cesarskiej i świętej korony węgierskiej.

Tarcza tego herbu jest przedzielona dwa razy i uwidocznia w średnim polu srebrną belkę w czerwonym polu („Dom austriacki“), po prawej stronie czerwonego lwa o niebieskiej koronie, pazurach i języku w złotym polu (habsburgski) a po lewej czerwoną pochyłą belkę w złotym polu z trzema leżącymi ukośnie na niej ociosanymi srebrnymi orłami (lotaryński).

Tarczę pokrywa przysługująca cesarskim książętom i arcyksiężętom Austrii i królewskim książętom Węgier siedmiolękowa korona królewska a otacza kolją orderu Złotego Runa.

B. Umieszczony po prawej stronie herb **krajów austriackich** składa się z czterech smieszczonych na sobie tarcz: tylnej (d), głównej (e), średniej (b) i sercowej (a).

a) — Tarczę sercową tworzy herb „Domu Austriackiego“: Srebrna belka w czerwonym polu.

b) — Tarcza środkowa jest podzielona, u góry raz, u dołu dwa razy, z góry na dół przecięta i łączy w sobie herby dawnych krajów dziedzicznych:

1. (U góry, strona prawa.) Arcyksięstwo Austrii poniżej Anizy: Pięć (2, 2, 1) złotych orłów w niebieskim polu.

2. (U góry, strona lewa.) Arcyksięstwo Austrii powyżej Anizy: Pole przecięte z góry na dół, z przodu złoty orzeł w czarnym polu, z tyłu pole trzy razy z góry na dół przecięte, naprzecmian srebrne i czerwone.

3. (U dołu, strona prawa.) Księstwo Styrii: W zielonym polu srebrna pantera z czerwonymi rogami i srebrnymi szponami, wyziewająca z paszczy płomień.

4. (U dołu, strona lewa.) Księstwo Karyntyi: Pole przecięte z góry na dół, z przodu trzy czarne lwy, kroczące jeden nad drugim w złotym polu, z tyłu srebrna belka w czerwonym polu.

5. (U dołu, w środku.) Księstwo Krainy: W srebrnym polu niebieski orzeł z koroną cesarską, o czerwonym dzióbku i takich szponach, który nosi na piersi i skrzydłach klamrę we formie półksiężycy, podzieloną w dwa szeregi po siedm złotych i czerwonych pół szachownicy.

e) — Tarcza główna jest dwa razy przecięta z góry na dół a trzy razy poprzecznie, przy czem linia dzieląca pomiędzy środkowymi polami trzeciego i czwartego rzędu jest wysunięta o pół wysokości pola w dół, środkowe pole trzeciego rzędu także z góry na dół przecięte a w samo pole najniższego szeregu wsunięty klin:

1. (Górny rząd, środek.) Królestwo Czech: W czerwonym polu srebrny lew w złotej koronie i złotych szponach o podwójnym ogonie.

2. (Górny rząd, strona prawa.) Królestwo Galicyi i Lodomeryi: W niebieskim polu czarny kruk, kroczący na czerwonej belce, poniżej trzy (2, 1) złote korony.

3. (Górny rząd, strona lewa.) Królestwo Dalmacyi: W niebieskim polu trzy (2, 1) zwrócone ku widzowi złote lwy w złotych koronach.

4. (Drugi rząd, strona prawa.) Księstwo Górnego i Dolnego Śląska: W złotym polu czarny orzeł w złotej koronie, o złotym dzióbku i takich szponach, noszący na piersi i skrzydłach zagiętą, srebrną klamrę, zakończoną listkami koniczyny i zaopatrzoną krzyżykiem.

5. (Drugi rząd, strona lewa.) Księstwo Solnogradu: Pole przecięte z góry na dół, z przodu czarny lew, z tyłu srebrna belka w czerwonym polu.

6. (Trzeci rząd, strona prawa.) Margrabstwo Moraw: W niebieskim polu podzielony na czerwone i złote pola szachownicy orzeł o złotej koronie, złotym dzióbku i takich szponach.

7. (Trzeci rząd, strona lewa.) Uksiążęczone hrabstwo Tyrolu: W srebrnym polu czerwony orzeł o złotej koronie, złotym dzióbku i złotych szponach, którego każde skrzydło jest zaopatrzone złotą, zakończoną listkami koniczyny klamrą.

8. (Trzeci rząd, środek, strona prawa.) Kraj Przedarulanii: Czerwona, troista chorągiew kościelna w srebrnym polu.

9. (Trzeci rząd, środek, strona lewa.) Margrabstwo Istrii: Złoty kozioł o czerwonych rogach, kroczący w niebieskim polu.

10. (Dolny rząd, strona prawa.) Księstwo Bukowiny: W przeciętym, niebieskim i czerwonym polu zwrócona ku widzowi, naturalna głowa żubra pomiędzy trzema (1, 2) sześciopromiennymi złotymi gwiazdami.

11. (Dolny rząd, strona lewa.) Bośnia i Hercegowina: W złotym polu wystające z lewego brzegu tarczy ze srebrnych obłoków, zgięte, odziane czerwono ramię, trzymające w nagiej pięści dobytą, krzywą szablę o złotej rękojeści.

12. (Dolny rząd, środek.) Uksiążęczone hrabstwo Gorycyi i Gradyski: Pole przedzielone; z przodu przecięte na ukos, u góry w niebieskim polu złoty lew o złotej koronie, u dołu przecięte w przeciwnym kierunku pięć razy na ukos srebrne i czerwone pole (Gorycya); z tyłu w przedzielonym, złotym i niebieskim polu srebrny krzyż kotwiczny (Gradyska).

13. (Wsunięty klin.) Bezpośrednio podległe miasto Tryest: Pole rozdzielone, u góry w złotym polu czarny, dwugłowy orzeł, noszący na każdej głowie królewską koronę, o złotym dzióbku i takich szponach, u dołu srebrna belka w czerwonym polu, którą przecina wyrastające z dolnego szpicu złote ostrze (t. zw. lanca św. Sergiusza).

d) — Tarcza tylna okazuje jako symbol dziedzicznej godności cesarskiej, w złotym polu czarnego, dwugłowego orła o złotym dzióbku i złotych szponach, który ma na obydwu głowach królewskie korony, trzyma w swym prawym szponie miecz i berło, a w lewym jabłko państwowe.

Na tarczy tylnej spoczywa austriacka korona cesarska; tarczę dźrzy stojący po prawej stronie, złoty, u górnej części czarny gryf o złotym dzióbku i złotych szponach.

C. Umieszczony po lewej stronie zjednoczony herb krajów świętej korony węgierskiej posiada tarczę tylną (b) z położoną na niej tarczą sercową (a).

a) — Przecięta z góry na dół tarcza sercowa zawiera mały herb państwa węgierskiego: Po prawej stronie pole przedzielone siedm barwą czerwona i srebrną a po lewej w czerwonym polu troiste zielone wzniesienie, którego najwyższą środkową wypukłość wieńczy złota korona z podwójnym krzyżem srebrnym o rozszerzających się u końców ramionach.

b) — Tarcza tylna składa się z czterech części i z przeciętego z góry na dół, wysuniętego o zagiętych bokach ostrza:

1. (U góry, strona prawa.) Królestwo Dalmacyi: W niebieskim polu trzy (2, 1) zwrócone ku widzowi złote lwy w złotych koronach.

2. (U góry, strona lewa.) Królestwo Krocacy: W pięciu rzędach po pięć srebrnych i czerwonych pól szachownicy.

3. (U dołu, strona prawa.) Królestwo Sławonii: W niebieskim polu, pod czerwoną gwiazdą o sześciu ostrzach i złotych brzegach i promieniach, czerwona belka, obrębiona dwoma wążkami, zagiętymi falisto srebrnymi belkami, na której biegnie oddana według natury kuna.

4. (U dołu, strona lewa.) Siedmiogród: Pole rozdzielone wążką, czerwoną belką; u góry w niebieskim polu wyrasta czarny orzeł o złotym dzióbku, który po prawym górnym boku ma promienne, złote słońce, a po lewym srebrny ubywający półksiężyc; u dołu w złotym polu siedm (4, 3) czerwonych wież (zanków) z zamkniętymi bramami, uwieńczonych dwoma zębatymi gankami, z których górne posiadają po trzy, a dolne po cztery blanki; pomiędzy gankami po dwa okna.

5. (Ostrze, strona prawa.) Bośnia i Hercegowina: W złotym polu wystające z lewego brzegu tarczy ze srebrnych obłoków, zgięte, odziane czerwono ramię, trzymające w nagiej pięści dobytą, krzywą szablę o złotej rękojeści.

6. (Ostrze, strona lewa.) Fiume: W czerwonym polu na skale zwrócony w lewo czarny dwugłowy orzeł o złotych dziobach i szponach, trzymający lewe szpono na leżącej, brązowej urnie, z której wylewa się obficie woda do stóp skały; nad głowami orła wznosi się korona cesarska z niebieskim podkładem, z dwoma rozlatującymi się niebieskimi wstęgami.

Na tarczy stoi święta korona węgierska a tarczę dźrzy z lewej strony unoszący się, odziany biało anioł.

Pod otaczającym tarczę Najwyższego Domu panującego orderem Złotego Runa znajdują się najwyższe ordery zasługi w ten sposób, że pomiędzy tarczami obydwu herbów państwowych umieszczone są w jednym szeregu pod drugim u góry wojskowy order Maryi Teresy wraz ze swą czerwono-biało-czerwoną wstęgą, tuż pod nim królewsko-węgierski order św. Stefana i austriacki cesarski order Leopolda — obydwie ostatnie ze swemi koljami.

Przez stanowiący podstawę całego rysunku ornament przewija się bramowana złotem srebrna wstęga z dewizą „INDIVISIBILITER AC INSEPARABILITER“, w czarnem, lapidarnem piśmie.

II. Herb mały.

Ten utworzony jest tym samym sposobem, co herb średni, jednak z opuszczeniem figur, trzymających tarczę i orderów zasługi, ze złączonych herbem Najwyższego Domu cesarskiego (A) i wstęgą z dewizą, małych herbów państw Austrii (B) i Węgier (C).

A. Herb Najwyższego Domu Panującego pozostaje tu w zupełności ten sam, co w średnim herbie. (Patrz wyżej I, A.)

B. Mały herb Austrii składa się ze złotej tarczy, w której uwidocznił się czarny orzeł dwugłowy ze złotymi dziobami i szponami, noszący na obydwu głowach królewskie korony, dźrzy w prawym szponie miecz i berło a w lewym jabłko państwowe (Symbol godności cesarskiej). Na piersi orła leży czerwona tarcza scrowa, przez którą jest przeciągnięta srebrna belka („Dom Austrii“). Na tarczy stoi austriacka korona cesarska.

C. Mały herb Węgier uwidacznia czarną, rozdzieloną z góry na dół tarczę, po prawej stronie pole przedzielone siedm razy barwą czerwoną i srebrną, a po lewej w czerwonym polu zielone troiste wzniesienie, którego najwyższą, środkową wypukłość wieńczy złota korona z podwójnym krzyżem srebrnym o rozszerzających się u końców ramionach. Na tarczy spoczywa święta węgierska korona.

Tuż pod tarczami jest umieszczona srebrna, bramowana złotem wstęga z dewizą „INDIVISIBILITER AC INSEPARABILITER“ w czarnem, lapidarnem piśmie.

Rysunek średniego ws

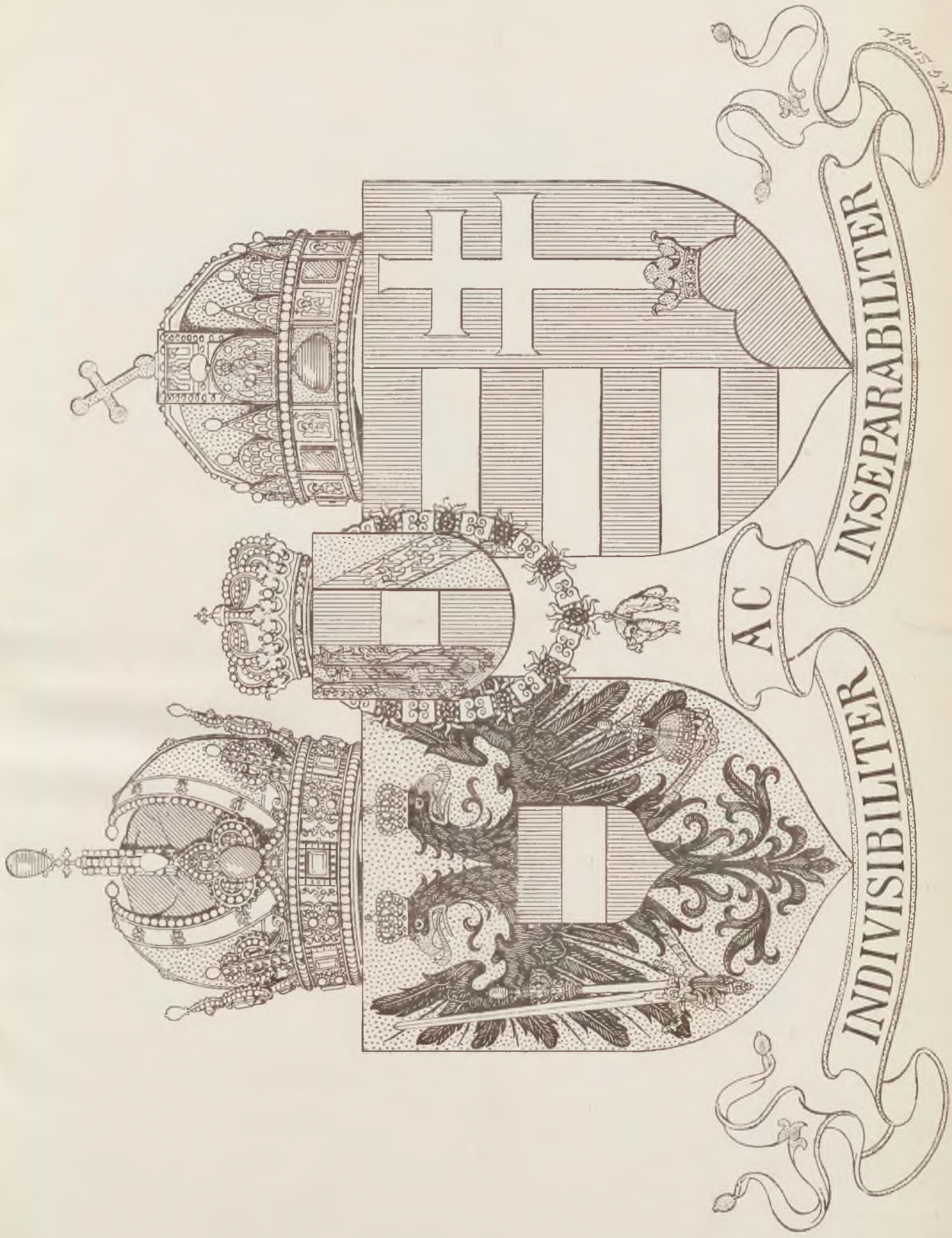

ego wspólnego herbu.

Załącznik 3.

Rysunek małego wspólnego herbu.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLVI. — Wydana i rozesłana dnia 9. listopada 1915.

Treść: (№ 329.—333.) 329. Obwieszczenie w sprawie zmiany obszaru okręgów podatkowych Kraków i Podgórze. — 330. Rozporządzenie cesarskie w sprawie podwyższenia dodatku do podatku od wódki. — 331. Rozporządzenie w sprawie założenia Centrali dla spirytusu oraz w sprawie obrotu spirytusem. — 332. Rozporządzenie w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla spirytusu, denaturowanego środkiem służącym powszechnie do denaturowania. — 333. Rozporządzenie w sprawie zmiany rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914.

329.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 31. października 1915

w sprawie zmiany obszaru okręgów podatkowych Kraków i Podgórze.

Odnośnie do rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 22. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 173, o utworzeniu sądu powiatowego Podgórze w Krakowie, wyłącza się z dniem 1. stycznia 1916 z okręgu urzędu podatkowego Kraków dzielnice królewskiego stołecznego miasta Krakowa Ludwinów (IX), Zakrzówek (X) i Płaszów (XXI) i przekazuje je do okręgu urzędu podatkowego Podgórze, który ma odtąd nosić nazwę „Urząd podatkowy Podgórze w Krakowie“.

Engel wlr.

330.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 8. listopada 1915

w sprawie podwyższenia dodatku do podatku od wódki.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Podwyższa się wymiar dodatku do podatku od wódki, jaki ma się ściągać na podstawie § 5. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 186, o 40 h to jest do kwoty 1 K 10 h od litra alkoholu.

§ 2.

O ile w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego istnieją umowne zobowiązania o dostarczenie opodatkowanej wódki, nakłada się na odbiorcę obowiązek zapłacenia dostawcy dodatku do ceny w kwocie 40 h od litra alkoholu, z tytułu podwyższenia dodatku do podatku od wódki, o ile nie sprzeciwiają się temu wyraźne postanowienia umowy.

§ 3.

Do zarządzonego w § 1. tego rozporządzenia cesarskiego podwyższenia dodatku do podatku od wódki postanowienie § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 186, niema zastosowania.

§ 4.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; wykonanie poruczan Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, w dniu 8. listopada 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

331.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 8. listopada 1915

w sprawie założenia Centrali dla spirytusu oraz
w sprawie obrotu spirytusem.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

W celu uregulowania obrotu spirytusem, podlegającym podatkowi konsumcyjnemu, zakłada się Centralę dla spirytusu w Wiedniu.

Minister handlu mianuje w porozumieniu z interesowanymi Ministrami Dyrektoryum Centrali dla kierowania jej sprawami i ustanawia z jego grona prezydenta Centrali. Prezydent Centrali i członkowie Dyrektoryum wykonują swój urząd jako honorowy. Centralę zastępuje na zewnątrz prezydent.

Dyrektoryum może za zatwierdzeniem Ministra handlu zakładać filie Centrali i powoływać do ich prowadzenia kierowników. Kierownicy wykonują

swoją czynność według zarządzeń Dyrektoryum i pod jego odpowiedzialnością. Otrzymują oni za swoją czynność wynagrodzenie, które ma ustanowić Dyrektoryum.

Centrala stoi pod nadzorem państwowym, który wykonują komisarze rządowi, mianowani przez Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i ma stosować się w całej swej działalności do wskazówek Ministrów handlu i skarbu.

§ 2.

Kto trzyma w zapasie lub w przechowaniu spirytus, podlegający podatkowi konsumcyjnemu od wódki, jest obowiązany do zgłoszenia tych zapasów wprost Centrali dla spirytusu w Wiedniu według stanu z dnia 13. listopada 1915, godzina 8. rano najpóźniej dnia 18. listopada 1915, podając ilość i miejsce składu.

Zasoby, znajdujące się w dniu 13. listopada 1915, w transporcie, winien odbiorca zgłosić do Centrali dla spirytusu natychmiast po otrzymaniu.

Obowiązek zgłoszenia nie dotyczy spirytusu, wyprowadzonego na podstawie zezwolenia urzędu skarbowego przed dniem 13. listopada 1915, w celu wolnego od podatku użycia.

Gorzelnie rolnicze i przemysłowe oraz rafinerie spirytusu winne podczas trwania swej kampanii donieść w dniu 1. każdego miesiąca Centrali dla spirytusu wyrobione w poprzednim miesiącu, oraz te zapasy spirytusu surowego i rafinowanego, które będą prawdopodobnie wyrobione w następującym miesiącu.

Gorzelnie spirytusu i rafinerie są obowiązane przedkładać Centrali dla spirytusu na jej żądanie wszystkie środki pomocnicze i wykazy, których ona dla wykonania swych zadań potrzebuje.

§ 3.

Zamyka się wszystkie istniejące w dniu 13. listopada 1915 podlegające obowiązkowi zgłaszania (§ 2.) zapasy spirytusu, oraz wyrobione w czasie obowiązywania tego rozporządzenia zasoby spirytusu.

Zamknięcie ma ten skutek, że zamknięte materiały można przerobić, zużyć lub sprzedać tylko według zarządzeń Centrali dla spirytusu.

Rafinerie spirytusu mogą przerabiać dalej znajdujące się w ich ubikacjach składowych w dniu 13. listopada 1915 zapasy surowego spirytusu, jak długo Centrala spirytusowa inaczej nie zarządzi.

§ 4.

Centrala dla spirytusu jest wyłącznie uprawniona do rozporządzania stosownie do tego rozporządzenia wszystkimi zamkniętymi zasobami spirytusu.

Producenci surowego spirytusu są obowiązani do zastosowania się do zarządzeń i zleceń Centrali w sprawie dostarczania i sprzedawania surowego spirytusu. Podobnie są obowiązane rafinerie stosować się do zarządzeń Centrali dla spirytusu w sprawie obejmowania i zakupu surowego spirytusu i płacić Centrali za spirytus surowy ustanowioną przez Centralę równomierną dla wszystkich rafinerii cenę.

Przedsiębiorstwa, przerabiające surowy spirytus, mają w czasie trwania mocy obowiązującej tego rozporządzenia obowiązek przerabiania znajdujących się w zapasie w ich przedsiębiorstwach oraz przydzielonych im przez Centralę dla spirytusu zasobów surowego spirytusu w tem przedsiębiorstwie, dla którego przydzielenie nastąpiło. O ile Centrala dla spirytusu nie pozwoli na wyjątki od tego obowiązku, są przedsiębiorstwa dla przerabiania surowego spirytusu obowiązane do rozpoczęcia ruchu w tak właściwym czasie i do dalszego prowadzenia go stosownie do przydzielenia surowego spirytusu w ten sposób, by było zapewnione całkowite przerobienie znajdujących się u nich w zapasie i przydzielonych im zasobów surowego spirytusu w ciągu przepisanego przez Centralę okresu.

Jeżeli przedsiębiorstwo nie może dopełnić tego obowiązku, może Centrala spirytusowa określić odpowiedni termin do jego spełnienia. Jeżeli obowiązkowi temu nie stanie się w tym terminie zadość, może Centrala spirytusowa rozrzucić inaczej przydzielonymi zasobami surowego spirytusu, przyczem nie przysługuje przedsiębiorstwu prawo do zwrotu kosztów, urosłych mu za zamagazynowanie, transport itp. przydzielonych mu zasobów surowego spirytusu.

§ 5.

Centrala dla spirytusu ma obowiązek rozdzielania całego zamkniętego zasobu surowego spirytusu rafineriom spirytusu.

Rozdzielenie odbywa się przez wyraźne przydzielenie ze strony Centrali.

§ 6.

Nadto ma Centrala dla spirytusu obowiązek starania się w granicach udzielonych jej przez Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem skarbu wskazówek o pokrycie zapotrzebowania rafinowanego i denaturowanego spirytusu.

W tym celu jest Centrala dla spirytusu uprawniona do przepisywania poszczególnym rafineriom, jakich zasobów swej produkcji mogą

one używać dla własnych ubocznych przedsiębiorstw i jaką ilość tak rafinowanego jak i denaturowanego spirytusu mogą oddać w celach spożywczych.

§ 7.

Przeciw zarządzeniom i zleceniom Centrali spirytusowej przysługuje interesowanym w ciągu jednego tygodnia po zawiadomieniu o zarządzeniu Centrali zażalenie do Ministra handlu, który, jeśli i o ile wchodzi w grę interesy rolnicze, rozstrzyga w porozumieniu z Ministrem rolnictwa. Zażalenie niema mocy odraczającej.

§ 8.

Cenę objęcia, którą otrzymują gorzelnice za zamknięty surowy spirytus, wynosi 92 K za spirytus kontyngentowy, a 72 K za spirytus poza-kontyngentowy za każde 10.000 litrów procentowych, na podstawie wyводу spostrzeżeń urzędu skarbowego, na miejscu rafinerii, przy netto-kasa bez potrącenia, z wolnym od opłaty przewozem do najbliższej leżącej stacji rafinerii.

§ 9.

Wszystkie zawarte przed wejściem w życie tego rozporządzenia umowy o kupno, sprzedaż i dostawę spirytusu, nie mają na czas trwania tego rozporządzenia ważności, przyczem stronom, zawierającym umowę, nie urasta prawo do dodatkowego dostarczenia lub zwrotu, względnie obowiązek dodatkowego dostarczenia lub zwrotu.

Uchyła się zarządzenie wydane w § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. października 1915, Dz. u. p. Nr. 325.

§ 10.

Centrala dla spirytusu może ściągać od rafinerii spirytusu, celem pokrycia wydatku na prowadzenie spraw Centrali za przydzielone przez nią ilości surowego spirytusu dodatki, których wysokość podlega zatwierdzeniu Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem skarbu.

§ 11.

Koleje żelazne lub przedsiębiorstwa żeglugi parowej mogą tylko wtedy przyjmować do przewożenia przesyłki surowego i rafinowanego spirytusu jakoteż denaturowany spirytus, o ile waga posyłki przekracza sto kilogramów, jeśli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki wystawione przez Centralę dla spirytusu poświadczenie transportowe.

Dla przesyłek zarządu wojskowego oraz dla przesyłek z poza granicy cłowej i z Węgier nie wymaga się tego rodzaju poświadczeń transportowych.

Postanowienia te nie dotyczą przesyłek, które już zakładowi przewozowemu wydano.

§ 12.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych niem zobowiązań, będą władze polityczne pierwszej instancji karały grzywnami do pięciu tysięcy koron, lub według uznania aresztem do sześciu miesięcy, o ile przekroczenia te nie podlegają ściganiu karno-sądowemu.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 13. listopada 1915.

Heinold wlr.

Forster wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

332.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 8. listopada 1915

w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla spirytusu, denaturowanego środkiem, służącym powszechnie do denaturowania.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274 i z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 186, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przy sprzedaży spirytusu denaturowanego służącymi powszechnie do denaturowania środkami w wozach kotłowych lub beczkach o odcchowanej zawartości ponad 500 litrów, nie wolno przekraczać następujących najwyższych cen w handlu hurtownym:

Kraj:	Ceny w koronach
Czechy, Morawy, Śląsk	104
Austria Niższa i Wyższa	105
Solnogród	106
Styrya, Karyntya, Kraina i Galicya zachodnia (okręg wyższego sądu krajowego Kraków)	109
Tyrol. Przedarulania, Galicya wschodnia (okręg wyższego sądu krajowego Lwów i Bukowina)	111
Tryest, Istrya, Gorycja i Gradyska	113

Ceny rozumie się za każde 10.000 litrów procentowych, netto kasa, z wolnym od opłaty przewozem do stacyi kolejowej, leżącej najbliżej miejsca przeznaczenia, łącznie z należnością za wypożyczenie wagonu kotłowego i beczek, jednakże z wyłączeniem ewentualnych opłat miejskich.

W wypadkach, w których nadanie przesyłki do miejsca przeznaczenia odbywa się z powodu niemożności przewiezienia koleją, zapomocą fur, winna polityczna władza powiatowa oznaczyć odpowiedni dodatek; również ma polityczna władza powiatowa dozwolnić na odpowiedni dodatek do cen najwyższych za odpowiadające zwyczajom miejscowym koszta dowozu z najbliższej leżącej stacyi kolejowej.

Przy sprzedaży w małych zbiornikach dozwolone jest podwyższenie najwyżej w kwocie jednej korony.

§ 2.

Ceny w drobnej sprzedaży, to jest przy sprzedaży od 25 litrów w dół, ceny dopuszczalne według poprzednich paragrafów w handlu hurtowym nie mogą przekraczać więcej, jak co najwyżej 10%, w Galicyi i Bukowinie nie o więcej jak o 15%.

W obrębie tych granic ma polityczna władza krajowa, lub na jej zlecenie polityczna władza powiatowa, ustanowić cenę dla drobnej sprzedaży denaturowanego spirytusu.

Ustanowione w ten sposób ceny w drobnej sprzedaży rozumieją się za litr o 90% zawartości alkoholu, z wyłączeniem naczyń. Dla towaru o wyższym stopniu cena ulega stosunkowej podwyżce.

§ 3.

Drobni handlarze są obowiązani uwidocznić postanowienia tego rozporządzenia oraz ustanowione dla drobnej sprzedaży najwyższe ceny za denaturowany spirytus w swych przeznaczonych do sprzedaży lokalach.

Polityczne władze I. instancji winne w odpowiedni sposób czuwać nad przestrzeganiem najwyższych cen, ustanowionych dla drobnej sprzedaży denaturowanego spirytusu.

§ 4.

Za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia i wydanych na ich podstawie przepisów, będą władze polityczne I. instancji karały sprzedających grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

333.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. listopada 1915

w sprawie zmiany rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12.

W wykonaniu § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 8. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 330, zmienia się przy równoczesnem uchyleniu rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 187, następujące postanowienia rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12 (Rozporządzenie o dodatku do podatku od wódki) z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia i mają one opiewać, jak następuje:

§ 1., wstęp:

„Dodatkowi do podatku od wódki, wynoszącemu 1 K 10 h od hektolitrowego stopnia alkoholu (litra alkoholu), podlegają:“

§ 2., 2. ustęp:

„Zatem w wszystkich przypadkach, w których dodatek do podatku od wódki należy uiszczać równocześnie z podatkiem od wódki, a mianowicie, gdy chodzi o wódkę, podlegającą podatkowi od wyrobu oraz podlegającą podatkowi konsumcyjnemu według niższej stopy, należy pobierać od litra alkoholu i niepodzielnie zarachowywać kwotę 2 K, zaś, gdy chodzi o wódkę, podlegającą podatkowi konsumcyjnemu według stopy wyższej, kwotę 2 K 20 h. W przypadkach tych wolno żądać zakredu tylko podatku pierwotnego razem z dodatkiem.“

§ 7.:

„Dodatek do podatku od wódki zwraca się, o ile nie chodzi o wódkę, której uwolnienia od

dodatku żądano po myśli § 3. niniejszego rozporządzenia:

1. przy wysyłce w obrocie przekazowym do krajów świętej korony węgierskiej lub do Bośni i Hercegowiny

- a) w kwocie 1 K 10 h od litra alkoholu, w rumie, likierze, essencji ponczowej, nadto w palonych płynach wysokowych, składających się według zwykłego sposobu wyrabiania z podlegającego podatkowi konsumcyjnemu spirytusu i wyrabiane są zapomocą destylowania przez ingrendyencye lub zapomocą dodatków,
- b) w kwocie 55 h od litra alkoholu dla wszystkich innych palonych płynów wysokowych;

2. w razie wywozu poza granicę cłową w kwocie 55 h od litra alkoholu, gdy przesyłka obejmuje przynajmniej 50 litrów wódki.

Za te przesyłki, co do których urząd wysyłający dokona przed dniem 1. marca 1916, przysyła się zwrot dodatku od podatku od wódki w wypadkach, wymienionych pod l. 1., lit. a, tylko w kwocie 70 h, zaś w wypadkach, oznaczonych pod l. 1, lit. b, i l. 2, tylko w kwocie 35 h od litra alkoholu, chyba, że się udowodni uiszczenie powyższego dodatku od podatku od wódki za zawarty w przesyłce alkohol.“

§ 8., l. 5, ustęp 2, ostatnie zdanie:

„W nakazach zapłaty należy podać poszczególne ilości alkoholu, za które uskutecznia się zwrot dodatku, przytaczając odnośne pozycye rejestru wysyłek, i należy uwidocznic osobno kwoty, wynikające stosownie do § 7.“

Engel wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLVII. — Wydana i rozesłana dnia 11. listopada 1915.

Treść: *M* 334. Rozporządzenie w sprawie zmiany § 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, którym wydano ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

334.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 10. listopada 1915

w sprawie zmiany § 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11, którym wydano ograniczające zarządzenia policyjne w sprawie paszportów.

Odnosnie do rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 158, dotyczącego zawieszenia artykułów 8, 9, 10, 12 i 13 państwowej ustawy zasadniczej o ogólnych prawach obywatelskich z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 142. zarządza się na zasadzie § 8. ustawy z dnia 5. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 66, co następuje:

§ 1.

Zmienia się § 4. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 15. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 11, w brzmieniu rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 18. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 124, i ma ono opiewać.

Paszporty podróży, które wystawia w kraju tutejszym obcokrajowcowi tutejsza władza zastępcza tego państwa, do którego on co do swego stosunku poddaństwa należy, winny być zaopatrzone

wizą właściwej politycznej władzy powiatowej lub rządowej władzy policyjnej.

Wystawiony przez obcokrajową władzę paszport podróży, musi być zaopatrzony wizą c. i k. misyi lub upoważnionego do tego c. i k. konsulatu.

Tej ostatniej wizy wymaga się także dla wymienionych w 1. ustępie, nadto dla wystawionych przez tutejszokrajową władzę paszportową paszportów podróży, gdy się ich używa przy powrotnej podróży do austriacko-węgierskiej Monarchii przez granicę szwajcarską lub rumuńską i gdy nie są zaopatrzone klauzulą właściwej politycznej władzy powiatowej lub rządowej władzy policyjnej, że uprawniają one także do powrotnej podróży do Monarchii.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 14. listopada 1915. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 18. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 124.

Stürgkh wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLVIII. — Wydana i rozestana dnia 12. listopada 1915.

Treść: № 335. Rozporządzenie w sprawie zakazu przerabiania i pozbywania, przymusu ofertowania i zgłaszania pewnych materiałów bawełnianych.

335.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 11. listopada 1915,

w sprawie zakazu przerabiania i pozbywania,
przymusu ofertowania i zgłaszania pewnych ma-
teriałów bawełnianych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, i §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, zarządza się, co następuje:

Zakaz przerabiania i pozbywania.

§ 1.

Zakazuje się sprzedaży lub innego oddania oraz przerabiania każdego rodzaju surowych, białych lub jasnobarwnych, pojedynczych lub skręcanych odpadków włókien bawełnianych (nici) lub takich odpadków materii bawełnianych (tkanych, dzianych lub wyrabianych w sposób pończoszkowy) lub włókien bawełnianych, sporządzanych z oznaczonych materiałów przez szarpanie lub w inny sposób rozluźniania (effilochés, sztuczna bawełna).

Dozwolone jest jednak dalsze dokonywanie szarpania względnie przerabiania na effilochés i sztuczną bawełnę tych odpadków włókien i materiałów, które znajdują się w zapasie w szarpal-

niach jeszcze przed powzięciem przez zarząd wojskowy decyzji co do zakupu (§§ 2.—4.). Przerabianie to ma jednak nastąpić w ten sposób, że materiały oddziela się według gatunku i jakości i że ma się bezwarunkowo zaniechać wszelkiego dodawania tłuszczu lub innych środków natłuszczających.

Przymus ofertowania.

§ 2.

Ten, kto się zajmuje w sposób przemysłowy przerabianiem lub sprzedażą wymienionych w § 1. materiałów lub wyrabianych z nich włókien bawełnianych (effilochés, sztuczna bawełna), ma obowiązek ofertować do kupna Ministerstwu wojny do rąk Zjednoczonej austr. i węgier. Centrali bawełnianej w Wiedniu, I., ulica Maryi Teresy 32—34, w ciągu 14 dni po wejściu w życie tego rozporządzenia znajdujące się w jego posiadaniu lub dostające się później w jego posiadanie zasoby, przyczem winien on przedłożyć próbki (100—200 g), które mają być trzymane oddzielnie według gatunku i jakości materiału. Zastrzega się zarządowi wojskowemu prawo poddania tych, przedstawionych w próbkach zasobów oględzinom rzeczoznawców na miejscu składu.

§ 3.

Cenę objęcia dla tych zasobów, na których zakupno zarząd wojskowy się zdecyduje, ustanowi komisya, złożona z zastępcy Ministerstwa handlu, zastępcy zarządu wojskowego, zastępcy Centrali dla bawełny i dwu rzeczoznawców, ustanowionych przez Ministerstwo handlu.

Obowiązek dostawy nie ulega skutek postępowania co do ustanowienia ceny odwołce.

§ 4.

Jeśli stawiający ofertę w ciągu 21 dni po nadejściu próbek do Centrali dla bawełny, na co mu ta ostatnia wystawia potwierdzenie, nie otrzyma decyzji co do objęcia, wówczas może ofertowanymi zasobami rozrządzać znów dowolnie.

§ 5.

Prawo wolnego rozporządzania odnosi się także do tych zasobów wymienionych w § 1. materiałów i włókien bawełnianych, które sprowadza się z za granicy celnej po dniu 15. września 1915 lub są sporządzone z materiałów, sprowadzonych po dniu 15. września 1915 z za granicy celnej, o ile zgłosi się ten import bezwzględnie do Ministerstwa handlu w drodze Centrali dla bawełny wraz z odpowiednimi załącznikami.

§ 6.

Celem wykonania przyznanego w §§ 4. i 5. prawa rozporządzania winien uprawniony podjąć u Centrali dla bawełny poświadczenie o niedokonaniu objęcia względnie o sprowadzeniu z za granicy, w którym to poświadczeniu poświadcza mu się prawo do wolnego rozporządzania dokładnie oznaczonymi materiałami. W razie zmiany w posiadaniu należy wydać poświadczenie wraz z towarem.

Zakupno lub inne nabycie wymienionych w § 1. materiałów i włókien bawełnianych jest dopuszczalne zatem tylko za okazaniem i wydaniem tego poświadczenia.

§ 7.

Kto zajmuje się w sposób przemysłowy przetwarzaniem lub sprzedażą wymienionych w § 1. i następujących materiałów bawełnianych:

włókien (włókien przedziałnych i tkackich),
wyczesków,
zgrzeblin pokrywkowych,
wełny bębnowej,
szarpie (linters).

wełny skrzydłowej,
odpadków draparni,
odpadków materiałów,

ma obowiązek zgłoszenia do Zjednoczonej austr. i węg. Centrali dla bawełny najpóźniej do dnia 25. listopada znajdujące się w dniu 15. listopada w jego posiadaniu lub przechowaniu zasoby. W dalszym ciągu należy przesłać Centrali dla bawełny te zgłoszenia według stanu z dnia 15. każdego miesiąca w ciągu 10 dni po tym terminie.

Wolni od obowiązku zgłaszania są ci, których łączne zapasy we wszystkich składach i miejscach przedsiębiorstwa są mniejsze niż 200 kg. Zgłoszenia należy skutecznie wyłącznie na kartach, które można otrzymać za pośrednictwem Centrali dla bawełny i należy wypełnić we wszystkich rubrykach na podstawie osobnych, uwiarygodnionych na tych kartach przepisów.

Postanowienia końcowe i karno.

§ 8.

Dla zapewnienia przestrzegania przepisów tego rozporządzenia może Ministerstwo handlu ustanowić własne organa kontrolne, które mają każdego czasu przystęp do wszystkich, objętych rozporządzeniem przedsiębiorstw i którym należy na żądanie zezwolić na wgląd do wszystkich ksiąg przedsiębiorstwa, korespondencji i innych zapisków.

§ 9.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych w tym rozporządzeniu zobowiązań, będą władze polityczne pierwszej instancji karaly grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile przekroczenia te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 10.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 2. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 225.

Georgi wlr.

Schuster wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLIX. — Wydana i rozesłana dnia 17. listopada 1915.

Treść: (№ 336.—338.) 336. Obwieszczenie o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 26. października 1915. w sprawie używania i dostarczania pewnych metali i stopów. — 337. Rozporządzenie w sprawie 2. zmiany V. wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII. — 338. Rozporządzenie, dotyczące drugiej zmiany drugiego wydania cennika lekarstw do austriackiej farmakopei Ed. VIII., dla stron uprzywilejowanych (cennik dla kas chorych.)

336.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej z dnia 3. listopada 1915

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 26. października 1915, w sprawie używania i dostarczania pewnych metali i stopów.

W § 4., punkt 7., ustęp 2., ogłoszonego w CLI. części Dziennika ustaw państwa pod numerem 320 rozporządzenia Ministra obrony krajowej z dnia 26. października 1915, ma ustanowiony tam termin właściwie opiewać „20. listopada 1915“ zamiast „20. października 1915“.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

337.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. listopada 1915,

w sprawie 2. zmiany V. wydania cennika lekarstw do farmakopei austriackiej Ed. VIII.

Na zasadzie § 7. ustawy z dnia 18. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, dotyczącej uregulowania aptekarstwa, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Ogłoszony rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 30. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 359, i zmieniony po raz pierwszy rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 30. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 221, cennik lekarstw ma co do podanych niżej artykułów opiewać:

Cennik środków leczniczych farmakopei.

	Gramy	Ha- lerze
Acidum boricum	100	55
Acidum boricum in pulvere	100	55
„ „ „ „	200	85
Acidum citricum	10	45
„ „	100	370
Acidum citricum in pulvere	10	50
„ „ „ „	100	390
Acidum salicylicum	100	125
Acidum tartaricum	10	25
„ „	100	215
Acidum tartaricum in pulvere	10	30
„ „ „ „	100	250
Adeps Lanae	100	115
Adeps Lanae hydrosus	100	90
Aether aceticus	100	125
Aethylum chloratum (Germanicum)		
1 rurka po	15	140
Aethylum chloratum (Germanicum)		
1 rurka po	100	490
Alcohol absolutus	100	125
Ammonium carbonicum	10	10
„ „	100	65
Aqua Laurocerasi	100	75
Argentum nitricum crystallisatum	10	265
Argentum nitricum cum Kalio nitrico	10	80
Argentum nitricum fusum	1	35
„ „ „	10	270

	Gramy	Ha- lerze
Atropinum sulfuricum	1	595
Axungia Porci	10	20
" "	100	175
Balsamum Peruvianum	10	140
" "	100	1120
Balsamum Styrax liquidus	10	30
" " "	100	225
Balsamum Terebinthina	100	60
" "	200	90
Bismuthum subgallicum	10	75
" "	100	585
Bismuthum subnitricum	10	95
" "	100	780
Calcium carbonicum praecipitatum	100	35
Ceratum fuscum	100	180
Chloroformium	100	120
"	200	180
"	500	360
Coffeinum Natrio-benzoicum	1	15
" " "	10	110

	Grany	Ha- lerze
Emplastrum Conii	100	180
Emplastrum Plumbi carbonici	10	20
" " " 	100	145
Emplastrum Plumbi compositum	10	25
" " " 	100	180
Emplastrum Plumbi hyperoxydati	100	135
Emplastrum Plumbi simplex	10	20
" " " 	100	145
Emplastrum saponatum	10	25
" " 	100	190
Emplastrum saponatum salicylatum	100	220
Extractum Hydrastidis fluidum	10	350
" " " 	100	2810
Extractum Rhamni Purshiani fluidum	10	45
" " " " 	100	355
Ferrum citricum chiniatum	10	75
Fructus Anisi vulgaris	100	55
Fructus Anisi vulgaris in pulvere grosso	100	70
" " " " " 	200	105
Fructus Myrtilli	10	15
" " 	100	130
Kalium chloricum crystallisatum et in pulvere	10	10
" " " " " 	100	60

	Gramy	Ha- lerze
Kalium hydrotartaricum in pulvere	10	35
„ „ „ „	100	285
Kalium Natrio-tartaricum	10	15
„ „ „	100	130
Kalium Natrio-tartaricum in pulvere	10	15
„ „ „ „ „	100	130
Kreosotum carbonicum	10	45
„ „	100	355
Linimentum ammoniatum	10	15
„ „	100	105
Linimentum saponato-camphoratum	100	110
Lithium carbonicum	1	20
„ „	10	140
Mentholum	1	25
„	10	190
Natrium benzoicum	10	35
Natrium boracicum in pulvere	10	10
„ „ „ „	100	70
Natrium salicylicum in pulvere	100	130
Oleum Cacao	10	30
Oleum camphoratum	10	30
„ „	100	225

	Gramy	Ha- lerze
Oleum Hyoseyami foliorum coctum	10	20
„ „ „ „	100	155
Oleum Iccoris Aselli	100	115
„ „ „ „	200	170
„ „ „ „	500	345
Oleum Lini	100	95
„ „	200	140
„ „	500	285
Oleum Menthae piperitae	1	25
Oleum Olivae	100	110
„ „	200	165
Oleum phosphoratum	10	20
Oleum Ricini	100	240
„ „	200	360
Oleum Sesami	100	125
„ „	200	190
„ „	500	375
Oleum Terebinthinae	10	15
„ „	100	110
Oleum Terebinthinae rectificatum	100	130
Paraffinum liquidum	100	95
Physostigminum salicylicum	0-01	25
„ „	0-10	200
Pilocarpinum hydrochloricum	0-10	30
Pulvis aërophorus	10 dawek	70
Pulvis aërophorus Seidlitzensis	10 „	330

	Gramy	Ha- lerze
Radix Hydrastidis in pulvere grosso	10	310
Resina Colophonium	100	50
Saccharinum	1	20
„	10	150
Semen Focni graeci pulveratum	100	25
„ „ „ „	200	40
Spiritus Formicarum	100	115
Spiritus Juniperi	100	95
Spiritus Saponis kalini	100	105
„ „ „	200	160
Spiritus Vini Cognac	10	15
„ „ „	100	115
Sulfonalum	10	145
Sulfur depuratum	100	50
Theobrominum	1	35
Theobrominum Natrio-salicylicum	1	20
„ „ „	10	155
Thymolum	1	30
„	10	240
Tinctura Benzoës	100	190
Tinctura Myrrhae	100	130
Unguentum Acidi borici	100	90
Unguentum aromaticum	10	30
„ „	100	250

	Gramy	Ha- lerze
Unguentum Hydrargyri	10	30
" "	100	235
Unguentum Iuniperi	10	30
" "	100	225
Unguentum leniens	100	180
Unguentum Plumbi aceticum	100	110
Unguentum Plumbi carbonici	10	15
" " "	100	100
Unguentum Plumbi oxydati	10	20
" " "	100	170
Unguentum Plumbi oxydati (Hebra)	10	25
" " " "	100	195
Unguentum simplex	10	25
" "	100	200
Unguentum Zinci oxydati	100	195
Vaselinum	100	75
Vinum Chinae	100	140
Vinum Chinae ferratum	100	140
Vinum Condurango	100	140
Vinum Malagense aureum	100	110
Vinum Rhamni Purshiani	10	25
" " "	100	195
Zincum oxydatum	10	15
" "	100	135
Zincum oxydatum venale levissimum	10	5
" " " "	100	45

Cennik przypraw lekarstw, wymienionych w dodatku do farmakopei.

	Gramy	Ha- lerze
Emplastrum ad rupturas	100	120
Emplastrum domesticum	10	30
„ „	100	230
Linimentum Calcis	100	55
Pastilli extracti Cascarae sagradae	10 sztuk	40
Pulvis adpersorius salicylatus	100	55
Unguentum Hydrargyri mitius	10	30
„ „ „	100	230
Unguentum Plumbi tannici	10	25
„ „ „	100	200

Cennik naczyń.

Kropleńce, grube słoiki o wązkich lub szerokich szyjkach z szczelnie przylegającą zatyczką szklaną, korkiem do zatkania lub zaśrubowaniem metalowem, białe lub kolorowe.			
Sztuka o zawartości aż do 20 gramów włącznie	Halerze 35		
" " " " ponad 20 gramów aż do 50 gramów włącznie	45		
" " " " 50 " " " 100 " " " "	55		
Okrągłe pudełka z tektury.			
P o j e m n o ś ć	R o d z a j		
	bez zakładki	z zakładką	ze złotym papierem i złotym brzegiem
	h	h	h
Aż do 50 gramów włącznie	10	15	26
Ponad 50 gramów aż do 100 gramów włącznie	12	20	32
Ponad 100 gramów aż do 200 gramów włącznie	18	26	42

Taksa za artykuły na opatrunki.

Bawełna Brunsa.	
Zapakowana w pracowni, gdzie ją wyrobiono, z uwidocznieniem firmy, zamknięta szczelnie przed dostępem pyłu i wyjałowiona.	
Pocięta na paski o szerokości 10 centymetrów w pakietach 10 i 25gramowych, zaś na paski o szerokości 20 centymetrów w pakietach 50, 100 i 250 gramowych:	
Ciężar	Halerze
1 pakiet o 10 gramach	15
1 " " 25 "	30
1 " " 50 "	50
1 " " 100 "	85
1 " " 250 "	220
1 " " 500 "	390
1 " " 1000 "	730
2%owa karbolizowana bawełna Brunsa, pocięta i zapakowana jak zwykła bawełna:	
	Halerze
1 pakiet o 25 gramach	45
1 " " 50 "	80
1 " " 100 "	145
Gaza pochłaniająca wodę:	
z 10/10—11 nitkami na centymetr kwadratowy, o szerokości 80 do 82 centymetrów, o ciężarze 24—26 gramów na metr długości, złożona Skrotnie, zapakowana i wyjałowiona jak zwykła bawełna:	
	Halerze
1 pakiet $\frac{1}{4}$ metrowy	20
1 " $\frac{1}{2}$ "	30
1 " 1 "	50
1 " 5 "	220

2⁰/₀owa gaza karbołowa,			
sporządzona z powyższej gazy, pochłaniającej wodę, jak ona złożona i zapakowana:			
			Halerze
1 pakiet 1metrowy			75
Gaza jodoformowa,			
sporządzona z przepisanej gazy, pochłaniającej wodę, jak ona złożona i zapakowana:			
Ilość	10 ⁰ / ₀	20 ⁰ / ₀	30 ⁰ / ₀
	Halerze	Halerze	Halerze
1 pakiet 1/4metrowy	40	45	55
1 " 1/2 "	65	85	100
1 " 1 "	120	135	190
1 " 5 "	570	660	900
3⁰/₀owa gaza salicyłowa,			
sporządzona z przepisanej gazy, pochłaniającej wodę, jak ona złożona i zapakowana:			
			Halerze
1 pakiet 1metrowy			75
20⁰/₀owa gaza bizmutowo-galasowa,			
sporządzona z przepisanej gazy, pochłaniającej wodę, jak ona złożona i zapakowana:			
			Halerze
1 pakiet 1/4metrowy			35
1 " 1/2 "			60
1 " 1 "			105

Pochłaniające wodę (muślinowe) opaski.		
Każda opaska zapakowana w karton.		
Z 10/10—11nitkami na centymetr kwadratowy:		
Szerokość	Długość	
	5 metrów	10 metrów
	Halerze	Halerze
6 centymetrowe	25	45
8 "	30	60
10 "	35	70
12 "	40	80
14 "	50	95
Opaski organtynowe.		
Każda opaska zapakowana w karton.		
Usztywnione (zwane niebieskimi opaskami), z 9/9 nitkami na centymetr kwadratowy:		
6 centymetrowe	35	65
8 "	40	75
10 "	50	95
12 "	60	115
14 "	70	135
Opaski kalikotowe.		
Każda opaska zapakowana w karton.		
Niebielone, z 19/18 nitkami na centymetr kwadratowy:		
4 centymetrowe	30	60
6 "	35	70
8 "	40	80
10 "	50	100
12 "	60	115
14 "	70	135
20 "	90	185

Opaski gipsowe:	
Sztuczne opaski organitynowe, impregnowane proszkiem gipsowym, włożone do gipsu i zamknięte w puszkach blaszanych:	
	Halerze
5 metrów długości, 6 centymetrów szerokości, sztuka	75
5 " " 8 " " " "	90
Batyst Billrotha.	
85 centymetrów szerokości:	
Ilość	Średnia jakość
	Halerze
1 pakiet 1/4 metrowy	125
1 " 1/2 " 	225
1 " 1 " 	430
Karbolizowane nitki jedwabne,	
zwinęte w postaci wydrążonych walców, wyjałowione i przechowywane w 5%owym roztworze kwasu karbolowego w zakorkowanym flakonie, koniec nitki przeciągnięty jest przez zatyczkę w celu wyciągnięcia:	
	Halerze
1 flakon z 1 gramem jedwabiu o grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	120
Karbolizowane saszki gumowe	
w 5%owym roztworze kwasu karbolowego:	
	Halerze
1 flakon z 4 rodzajami grubości, o średnicy 5, 6, 7 i 8 milimetrów na 1/4 metra	360

Wata z materiału komórkowatego w zwojach.	
	Halerze
250 gramów	55
500 „	105
1000 „	195

Wata z materiału komórkowatego z obwinieniem bawełnianem w zwojach.	
	Halerze
250 gramów	90
500 „	170
1000 „	325

338.**Rozporządzenie Ministerstwa
spraw wewnętrznych z dnia
9. listopada 1915,**

dotyczące drugiej zmiany drugiego wydania cennika
lekarstw do austriackiej farmakopei Ed. VIII., dla
stron uprzywilejowanych. (Cennik dla kas chorych.)

Na zasadzie § 7. ustawy z dnia 18. grudnia
1906, Dz. u. p. Nr. 5 z roku 1907, w sprawie

uregulowania aptekarstwa, zarządza się, co na-
stępuje:

§ 1.

Ogłoszony rozporządzeniem ministeryalnym
z dnia 30. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 360,
i zmieniony poraz pierwszy rozporządzeniem mini-
steryalnym z dnia 30. lipca 1915, Dz. u. p.
Nr. 222, cennik lekarstw, ma co do podanych
poniżej artykułów opiewać:

Cennik środków leczniczych farmakopei.

	Gramy	Ha- lerze
Acidum boricum	10	4
Acidum boricum in pulvere	10	5
Acidum citricum	10	31
Acidum citricum in pulvere	10	31
Acidum salicylicum	10	11
Acidum tartaricum	10	17
Acidum tartaricum in pulvere	10	17
Adeps Lanae	100	75
Adeps Lanae hydrosus	100	70
Aether aceticus	10	10
Aethylum chloratum (Germanicum)		
1 rurka po	15	140
Aethylum chloratum (Germanicum)		
1 rurka po	100	490
Alcohol absolutus	100	95
Ammonium carbonicum	10	5
Aqua Laurocerasi	10	4
Argentum nitricum crystallisatum	1	21
Argentum nitricum fusum	1	21
Atropinum sulfuricum	0.10	46
Axungia Porci	100	123
Balsamum Peruvianum	10	86
Balsamum Styrax liquidus	10	17
Balsamum Terebinthina	100	39
Bismuthum subgallicum	10	55

	Gramy	Ha- lerze
Bismuthum subnitricum	10	73
Bismuthum subsalicylicum	10	82
Calcium carbonicum praecipitatum	100	19
Ceratum fuscum	10	12
Chloroformium	100	90
Coffeinum	1	13
Coffeinum Natrio-benzoicum	1	7
Collempastrum adhaesivum	100 <i>cm</i> ²	17
Collempastrum salicylatum	100 <i>cm</i> ²	20
Emplastrum adhaesivum	100 <i>cm</i> ²	8
Emplastrum Conii	10	13
Emplastrum Hydrargyri extensum	100 <i>cm</i> ²	20
Emplastrum Plumbi carbonici	10	8
Emplastrum Plumbi compositum	10	11
Emplastrum Plumbi hyperoxydati	10	9
Emplastrum Plumbi simplex	10	11
Emplastrum saponatum	10	11
Emplastrum saponatum extensum	100 <i>cm</i> ²	11
Emplastrum saponatum salicylatum	10	11
Emplastrum saponatum salicylatum extensum	100 <i>cm</i> ²	12
Extractum Hydrastidis fluidum	10	220
Extractum Rhamni Purshiani fluidum	10	13

	Gramy	Ha- lerze
Ferrum citricum chiniatum	10-	75
Ferrum oxydatum saccharatum	10	7
Fructus Anisi vulgaris	100	50
Fructus Anisi vulgaris in pulvere grosso	10	6
Fructus Anisi vulgaris in pulvere	10	7
Fructus Myrtilli	100	84
Kalium chloricum crystallisatum et in pulvere	10	5
Kalium hydrotartaricum in pulvere	10	20
Kalium Natrio-tartaricum	10	10
Kalium Natrio-tartaricum in pulvere	10	11
Kreosotum carbonicum	10	34
Linimentum ammoniatum	100	66
Linimentum saponato-camphoratum	100	80
Liquor Capsici compositus	100	84
Lithium carbonicum	10	58
Magnesium citricum effervesces	10	28
Mel depuratum	10	7
Mentholum	10	126
Mixtura oleoso-balsamica	10	11

	Gramy	Ha- lerze
Natrium benzoicum	10	24
Natrium boracicum in pulvere	100	49
Natrium salicylicum in pulvere	10	12
Oleum Cacao	10	15
Oleum camphoratum	10	17
Oleum Hyoseyami foliorum coctum	100	92
Oleum Iecoris Aselli	100	76
Oleum Lini	100	68
Oleum Menthae piperitae	1	16
Oleum Olivae	100	86
Oleum phosphoratum	10	12
Oleum Ricini	100	172
Oleum Sesami	100	87
Oleum Terebinthinae	100	78
Oleum Terebinthinae rectificatum	100	82
Paraffinum liquidum	100	66
Physostigminum salicylicum	0·01	15
Pilocarpinum hydrochloricum	0·10	24
Pulpa Tamarindi depurata	10	9
Pulvis aërophorus	10 dawek	52
Pulvis aërophorus Seidlitzensis	10	230
Radix Hydrastidis in pulvere grosso	10	232
Resina Colophonium	100	35
Resina Podophylli	1	15

	Gramy	Ha- lerze
Saccharinum	10	96
Semen Foeni graeci pulveratum	100	21
Species laxantes	100	75
Spiritus aromaticus	100	83
Spiritus camphoratus	100	97
Spiritus Formicarum	100	105
Spiritus Juniperi	100	85
Spiritus Lavandulae	100	100
Spiritus Rosmarini	100	87
Spiritus saponatus	100	66
Spiritus Saponis kalini	100	57
Spiritus Vini	100	67
Spiritus Vini Cognac	100	105
Spiritus Vini dilutus	100	49
Sulfonalum	10	102
Sulfur depuratum	100	27
Theobrominum	1	23
Theobrominum Natrio-salicylicum	10	113
Thymolum	1	16
Tinctura Arnicae	100	78
Tinctura Benzoës	100	118
Tinctura Gallarum	100	71
Tinctura Myrrhae	100	90
Tinctura Ratanhiae	100	73
Unguentum Acidi borici	100	71
Unguentum aromaticum	100	134

	Gramy	Ha- lerze
Unguentum Hydrargyri	100	134
Unguentum Iuniperi	100	129
Unguentum Kalii iodati	100	212
Unguentum leniens	100	136
Unguentum Naphtholi compositum	100	102
Unguentum Plumbi acetici	100	96
Unguentum Plumbi carbonici	100	100
Unguentum Plumbi oxydati	100	108
Unguentum Plumbi oxydati (Hebra)	100	120
Unguentum simplex	100	126
Unguentum Zinci oxydati	100	116
Vaselinum	100	57
Vinum Chinae	100	96
Vinum Chinae ferratum	100	96
Vinum Condurango	100	108
Vinum Malagense aureum	100	80
Vinum Rhamni Purshiani	100	109
Zincum oxydatum	10	11
Zincum oxydatum venale levissimum	10	4

Cennik przypraw lekarstw, wymienionych w dodatku do farmakopei.

	Gramy	Ha- lerze
Emplastrum domesticum	10	11
Linimentum Calcis	100	40
Pasta gummosa	100	95
Pasta Liquiritiae flava	100	90
Pasta Liquiritiae pellucida	100	90
Pastilli extracti Cascarae sagradae	10 sztnk	28
Pulvis adpersorius cum Bismutho subgallico	10	10
Pulvis adpersorius salicylatus	100	40
Syrupus Guaiacoli compositus	100	73
Tabulae Liquiritiae cum Ammonio chlorato	100	95
Tinctura gingivalis	100	115
Unguentum Hydrargyri mitius	100	130
Unguentum Plumbi tannici	100	142

Cennik naczyń.

1. Słoiki na lekarstwa z wązkim lub szerokim otworem.			
P o j e m n o ś ć	R o d z a j		
	z wązkim otworem		z szerokim otworem (słoiki na mazidło mydlano-kamfo- rowe)
	zielone	kolorowe	zielone
	Halerze	Halerze	Halerze
Do 20 gramów włącznie	6	7	6
Ponad 20 gramów aż do 100 gra- mów włącznie	6	9	10
Ponad 100 gramów aż do 200 gra- mów włącznie	9	11	13
Ponad 200 gramów aż do 300 gra- mów włącznie	11	15	—
Ponad 300 gramów aż do 500 gra- mów włącznie	15	19	—
Ponad 500 gramów aż do 700 gra- mów włącznie	22	28	—
Ponad 700 gramów aż do 1000 gra- mów włącznie	28	36	—
Za każde dalsze 100 gramów zawar- tości ponadto	2	—	—
2. Kropleńce, grube słoiki o wązkich lub szerokich szyjkach z szczelnie przylegającą zatyczką szklaną, białe lub kolorowe.			
	Halerze		
Kropleńce o zawartości aż do 20 gramów włącznie	25		
" " " ponad 20 gramów do 50 gramów włącznie	29		
" " " " 50 " " 100 " " "	35		
Słoiki z szczelnie przylegającą szklaną zatyczką o zawartości aż do 50 gramów	33		
O zawartości ponad 50 gramów do 100 gramów włącznie . .	40		
" " " 100 " " 200 " " "	60		

3. Tygłe szklane na maści z przykrywką.	
P o j e m n o ś ć	Halerze
Do 20 gramów włącznie	10
Ponad 20 gramów do 50 gramów włącznie	12
„ 50 „ „ 100 „ „	14
„ 300 „ „ 500 „ „	42
4. Okrągłe pudełka z tektury bez zakładki.	
P o j e m n o ś ć	Halerze
Ponad 100 gramów do 200 gramów włącznie	13
5. Pudełka sznfladkowe i pudełeczka na czopki.	
P o j e m n o ś ć	Halerze
Aż do zawartości dla 6 sztuk	6
O zawartości ponad 12 sztuk aż do 20 sztuk	11

Taksa za artykuły na opatrunki.

Bawełna Brunsa.	
<p>Zapakowana w pracowni, gdzie ją wyrobiono, w karton z uwidocznieniem firmy, zamknięta szczelnie przed dostępem pyłu i wyjałowiona. Pocięta na paski o szerokości 10 centymetrów w pakietach 10 i 25gramowych, zaś na paski o szerokości 20 centymetrów w pakietach 50, 100 i 250 gramowych:</p>	
Ciężar	Halerze
1 pakiet o 10 gramach	12
1 " " 25 "	26
1 " " 50 "	46
1 " " 100 "	84
1 " " 250 "	216
1 " " 500 "	386
1 " " 1000 "	730
2% owa karbolizowana bawełna Brunsa, pocięta i zapakowana jak zwykła bawełna:	
	Halerze
1 pakiet o 10 gramach	20
1 " " 25 "	40
1 " " 50 "	70
1 " " 100 "	135
Gaza pochłaniająca wodę:	
<p>z 10/10—11 nitkami na centymetr kwadratowy, o szerokości 80—82 centymetrów, o ciężarze 24—26 gramów na metr długości, złożona 8krotnie, zapakowana w papier, zalepiona tak, aby pył nie miał dostępu, i wyjałowiona jak zwykła bawełna:</p>	
	Halerze
1 pakiet 1/2 metrowy	26
1 " 1 "	46
1 " 5 "	220

2%owa gaza karbolowa,			
sporządzona z powyższej gazy, pochłaniającej wodę, jak ona złożona i zapakowana:			
			Halerze
1	pakiet	$\frac{1}{4}$ metrowy	23
1	"	$\frac{1}{2}$ "	38
1	"	1 "	70
Gaza jodoformowa,			
sporządzona z przepisanej gazy, pochłaniającej wodę, jak ona złożona i zapakowana:			
Ilość			
	10%	20%	30%
	Halerze	Halerze	Halerze
1	pakiet	$\frac{1}{4}$ metrowy	38
1	"	$\frac{1}{2}$ "	59
1	"	1 "	110
1	"	5 "	534
			42
			77
			126
			616
			49
			91
			175
			840
3%owa gaza salicylowa,			
sporządzona z przepisanej gazy, pochłaniającej wodę, jak ona złożona i zapakowana:			
			Halerze
1	pakiet	$\frac{1}{4}$ metrowy	23
1	"	$\frac{1}{2}$ "	38
1	"	1 "	70
20%owa gaza bizmutowo-galasowa,			
sporządzona z przepisanej gazy, pochłaniającej wodę, jak ona złożona i zapakowana:			
			Halerze
1	pakiet	$\frac{1}{4}$ metrowy	31
1	"	$\frac{1}{2}$ "	53
1	"	1 "	98

Pochłaniające wodę (muślinowe) opaski.		
Każda opaska zapakowana w karton.		
Z 10/10—11nitkami na centymetr kwadratowy:		
Szerokość	Długość	
	5 metrów	10 metrów
	Halerze	Halerze
6 centymetrowe	22	44
8 " 	28	56
10 " 	34	67
12 " 	39	78
14 " 	45	90
Opaski organtynowe.		
Każda opaska zapakowana w karton.		
Usztywnione (zwane niebieskimi opaskami), z 9/9 nitkami na centymetr kwadratowy:		
6 centymetrowe	31	60
8 " 	36	72
10 " 	45	88
12 " 	53	105
14 " 	63	125
Opaski kalikotowe.		
Każda opaska zapakowana w karton.		
Niebielone, z 19/18 nitkami na centymetr kwadratowy:		
4 centymetrowe	28	53
6 " 	32	64
8 " 	38	75
10 " 	46	92
12 " 	53	106
14 " 	63	125
20 " 	84	172

Opaski gipsowe:	
Sztynne opaski organtynowe, impregnowane proszkiem gipsowym, włożone do gipsu i zamknięte w puszkach blaszanych:	
	Halerze
długości 5 metrów, szerokości 6 centymetrów, sztuka . . .	70
„ 5 „ „ 8 „ „	84
Batyst Billrotha.	
85 centymetrów szerokości:	
Ilość	II. jakość
	Halerze
1 pakiet $\frac{1}{4}$ metrowy	102
1 „ $\frac{1}{2}$ „	200
1 „ 1 „	385
Karbolizowane nitki jedwabne,	
zwiniełe w postaci wydrażonych walców, wyjalowione i przechowywane w 5%owym roztworze kwasu karbolowego w zakorkowanym flakonie, z końcem nitki przeciągniętym przez zatyczkę w celu wyciągania:	
	Halerze
1 flakon z 1 gramem jedwabiu o grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	112
Karbolizowany katgut	
w 5%owym roztworze kwasu karbolowego:	
	Halerze
1 flakon z 2 pierścieniami, długości $2\frac{1}{2}$ metra, grubości Nr. 0 do Nr. 3 włącznie w każdym flakonie	140

	Halerze
Karbolizowane sączi gumowe	
w 5 ⁰ / ₀ owym rozczywie kwasu karbolowego:	
1 flakon z 4 rodzajami grubości, o średnicy 5, 6, 7 i 8 milimetrów na 1/4 metra	320
Wata z materyału komórkowatego w zwojach:	
250 gramów	55
500 „	105
1000 „	195
Wata z materyału komórkowatego z owinięciem bawełnianem w zwojach:	
250 gramów	90
500 „	170
1000 „	325

§ 2.

Przy tych przyprawach, dla których obowiązuje farmakopea przepisuje używanie oleju sezamowego, należy aż do dalszego zarządzenia używać i zachowywać olej z oliwek. To samo odnosi się do wszystkich, nieobjętych spisem środków aptekarskich przypraw lekarstw. W celu zewnętrznego używania należy zamiast aptecznego niezawierającego ołowiu tlenku cynkowego, wydawać i zachowywać przetwór handlowy „Zincum oxydatum venale levissimum“. Takiego samego preparatu należy używać przy przyrządzaniu i wydawaniu

wszystkich, objętych i nieobjętych spisem środków leczniczych, które zawierają tlenek cynkowy i są przeznaczone do używania zewnętrznego.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLX. — Wydana i rozesłana dnia 23. listopada 1915.

Treść: (№ 339.—342.) 339. Rozporządzenie, dotyczące kuponów trzeciej austriackiej pożyczki wojennej przez urzędy pocztowe. — 340. Rozporządzenie o sporządzaniu planów podziału przez krajowe urzędy budownicze na Morawach, w Karyntyi i Krainie. — 341. Rozporządzenie, dotyczące dowozu towarów z państw nieprzyjacielskich. — 342. Rozporządzenie, którem uzupełnia się, względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu różnych artykułów.

339.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 31. października 1915,

dotyczące wykupna kuponów trzeciej austriackiej pożyczki wojennej przez urzędy pocztowe.

1. Kupony od sztuk po 100 K, 200 K, 1000 K i 2000 K trzeciej 5 $\frac{1}{2}$ procentowej austriackiej pożyczki wojennej będą wykupywały urzędy pocztowe, które są według punktu 1., rozporządzenia z dnia 13. września b. r., Dz. u. p. Nr. 274, upoważnione do wypłacania kuponów pierwszej i drugiej pożyczki wojennej.

Upoważnienie, eraryalnych urzędów pocztowych i znajdujących się w siedzibie eraryalnego urzędu pocztowego klasowych urzędów pocztowych do wyjątkowego wykupna kuponów, będzie ogłoszone w odnośnych urzędach pocztowych zapomocą plakatów.

2. Postanowienia punktów 2. do 6. poprzedniego rozporządzenia obowiązują także dla wykupna kuponów trzeciej austriackiej pożyczki wojennej.

Schuster wlr.

Engel wlr.

340.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem robót publicznych z dnia 11. listopada 1915

o sporządzaniu planów podziału przez krajowe urzędy budownicze na Morawach, w Karyntyi i Krainie.

Na zasadzie artykułu I., § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 116, zarządza się:

Sporządzone na cele własnego zakresu służbowego plany sytuacyjne morawskiego krajowego urzędu budowniczego w Bernie, karyntyjskiego krajowego urzędu budowniczego w Celowcu i kraińskiego urzędu budowniczego w Lublanie uznaje się za nadające się do tego, by służyły za podstawę dla hipotecznego dzielenia parcel.

Hochenburger wlr.

Trnka wlr.

341.**Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 16. listopada 1915,**

dotyczące dowozu towarów z państw nieprzyjacielskich.

Wydany rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 120 zakaz dowozu rozmaitych towarów, pochodzących z państw, znajdujących się w stanie wojennym z Austro-Węgrami lub z kolonii i obszarów, pozostających pod ochroną tych państw, uchyla się w porozumieniu z królewsko-węgierskim rządem dla rumu Nr. t. 108 i dla film fotograficznych Nr. t. 361 c.

Rozporządzenie to wchodzi zaraz w życie.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

342.**Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 21. listopada 1915,**

którem uzupełnia się względnie zmienia zakaz wywozu i przewozu różnych artykułów.

Na zasadzie artykułu VII. umownej taryfy celnej obu państw Monarchii austriacko-węgierskiej, ogłoszonej ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, wydaje się, względnie ogłasza w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim następujące zarządzenia:

§ 1.

Zawarte w rozporządzeniach ministeryalnych z dnia 9. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 15. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 61, z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 119, z dnia 24. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 151, z dnia 5. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 188, z dnia 31. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 226, z dnia 23. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 247, z dnia 20. września 1915, Dz. u. p. Nr. 277, i z dnia 15. października 1915, Dz.

u. p. Nr. 311, spisy artykułów, których wywozu względnie przewozu zakazano, uzupełnia się, względnie zmienia, jak następuje:

Punkt 5. grupy II ma opiewać:

5. Nasienie Nr. t. 45 do 53 włącznie, z wyjątkiem nasion leśnych.

Punkt 6. grupy II ma opiewać:

6. orzechów ziemnych, ziarn palmowych, suszonych ziarn orzechów kokosowych, ziarn zaprawki, bukwi (żołędzi buczyny), pestek winogronowych i owoców pestkowych, owoców lipy (nasion), dzikich kasztanów i żołędzi,

W punkcie 7. grupy II należy po słowie „jagniąt“ dodać:

„ , młodych kóz“

W punkcie 8. grupy II należy po słowach „(degrasu i kwasu elainowego), nadto“ dodać:

„Nr. t. 99 (waseliny i lanoliny) i“

W punkcie 15. grupy II należy po słowie „azbestu“ dodać:

„i towarów azbestowych [z wyjątkiem azbestowo-cementowego lupku]“

W punkcie 17. grupy II należy zamieścić następującą uwagę:

Uwaga: Do należących tu drzew garbarskich należy także drzewo szlachetnego kasztana.

Na końcu punktu 18. grupy II należy dodać:

„nadto wszystkich żywic i gum Nr. t. 174,“

Punkt 40. grupy II należy uzupełnić, jak następuje:

„i papieru do kopiowania [indygo, carbon]“

Na końcu punktu 65. grupy II należy po słowie „pufrów“ dodać:

„(także sprężyn pufrowych [t. z. zwojowych sprężyn wagonowych]),“

Punkt 104. grupy II ma opiewać:

104. instrumentów chirurgicznych i lekarskich, naczyń i przyrządów, łącznie z termometrami do mierzenia gorączki i wszystkich innych instrumentów, naczyń i przyrządów służących do rozpoznawania, zapobiegania i zwalczania chorób u ludzi i zwierząt, oraz części takich przedmiotów, także w stanie niegotowym,

W punkcie 106. grupy II należy po słowie „teleskopów“ dodać:

„okularów śniegowych“,

W punkcie 110. grupy II należy po słowie „antymonu“ dodać:

„bromu i jego związków“.

W punkcie 112. grupy II należy po słowie „szczawianu sodowego“ dodać:

„kwasu mrówczanego, związków amoniakowych, jak np.“

Punkt 114. grupy II ma opiewać:

114. materiałów lekarskich, wszelkiego rodzaju i wszelkiej postaci połączeń i przypraw środków leczniczych dla ludzi i zwierząt, łącznie z materiałami, związkami i przyprawami służącymi do rozpoznawania, zapobiegania i zwalczania chorób u ludzi i zwierząt, środków opatrunkowych bez względu na rodzaj, postać i opakowanie,

Na końcu punktu 120. grupy II należy dodać:

„w szczególności także rur rogowych“,

W punkcie 124. grupy II należy przed słowem „celuloidy“ dodać:

„kamfory, nadto“

Należy umieścić następujące nowe punkty w grupie II:

127. mydła,

128. pokostów olejnych,

129. trzciny do krzeseł Nr. 1. 136 i 279 a,

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Heinold wlr.

Zenker wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXI. — Wydana i rozestana dnia 24. listopada 1915.

Treść: № 343. Rozporządzenie cesarskie, zaprowadzające przepisy o kontrakcie ubezpieczenia (ordynacya ubezpieczeniowa).

343.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 22. listopada 1915,

zaprowadzające przepisy o kontrakcie ubezpieczenia (ordynacya ubezpieczeniowa).

Na podstawie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

(1) Następujące przepisy dołączonej ordynacyi ubezpieczeniowej zaczynają obowiązywać od dnia 1. stycznia 1916:

1. Przepisy § 9. o umorzeniu i dokumentach zastępczych;
2. przepisy § 11. o sądzie polubownym;
3. przepisy § 13., ustęp 2. i 3., o oznajmieniach i oświadczeniach;
4. przepis § 14. o wiadomości ubezpieczyciela o okoliczności, którą należało oznajmić;
5. przepisy § 15. o zmianach mieszkania;
6. przepisy § 16. o karach umownych;
7. przepisy § 18. o milczącym przedłużeniu umowy;

8. przepisy § 19. o przedawnieniu roszczeń;
9. przepisy § 20. o czasowem ograniczeniu roszczenia z ubezpieczenia;
10. przepisy § 21. o skutkach upadłości i postępowania układowego;
11. przepisy § 23., ustęp 4., o trwaniu okresu ubezpieczenia;
12. przepisy § 24. o przesyłaniu premii;
13. przepis § 25., ustęp 1., o chwili zapłaty premii pocztą;
14. przepisy § 39. o obowiązku doniesienia i udzielenia wyjaśnień po wypadku przewidzianym ubezpieczeniem i odpowiednie przepisy §§ 78., 91., 99., zdanie 2., 124., ustęp 1., 140. i 162.;
15. przepisy §§ 40., 41., 92., 125., ustęp 1., i 161. o płatności roszczenia z ubezpieczenia;
16. przepisy § 63. i odpowiedni przepis § 162. o zgaśnięciu umowy z powodu braku ubezpieczonego interesu;
17. przepisy § 68. i odpowiedni przepis § 109. o przejściu ubezpieczonych rzeczy w drodze spadku;
18. przepisy §§ 127. i 128. o ustawowem prawie zastawu osoby trzeciej na wierzytelności z ubezpieczenia od odpowiedzialności i o świadczeniu do rąk osoby trzeciej;

19. przepisy §§ 132. i 133. tudzież odpowiadni przepis § 157. o ubezpieczeniu na korzyść osób trzecich i o tłumaczeniu zastrzeżenia obdarowania;

20. przepisy §§ 147. do 150. o egzekucji na roszczenia z ubezpieczenia i o prawie wstąpienia przy ubezpieczeniach życiowych.

(2) Równocześnie zaczynają obowiązywać ograniczenia swobody umawiania się przewidziane w ordynacyi ubezpieczeniowej, o ile one odnoszą się do przepisów wymienionych w ustępie pierwszym.

Artykuł II.

(1) Wszystkie inne przepisy ordynacyi ubezpieczeniowej zaczynają obowiązywać w dniu 1. stycznia 1917.

(2) Jeżeli stosunki tego wymagają, może Rząd początek mocy obowiązującej tych przepisów za pomocą rozporządzenia przesunąć na czas późniejszy w całości lub z pewnemi ograniczeniami.

Artykuł III.

Przepisy wymienione w artykule I. mają od początku swej mocy obowiązującej zastosowanie także do umów, które wcześniej zawarte zostały a w dniu 1. stycznia 1916 pozostają w mocy, jednakże przepisy §§ 19. i 20. o przedawnieniu i czasowem ograniczeniu roszczeń tylko o tyle, o ile te roszczenia w onym czasie jeszcze nie zgasyły.

Artykuł IV.

(1) Jeżeli w umowie obowiązującej w dniu 1. stycznia 1916 albo zawartej między 1. stycznia 1916 a 1. stycznia 1917 ułożono się, że wysokość świadczenia, które skutecznie ma ubezpieczyciel, oznaczyć mają znawcy, to układ ten uważa się za umowę na sąd polubowny w myśl § 11., ustęp 2., ordynacyi ubezpieczeniowej.

(2) O ile w takich umowach ustanowiono czasowe ograniczenia roszczeń niedopuszczalne według przepisów §§ 20. i 22. a roszczenie nie

zgasyło jeszcze w chwili, gdy te przepisy zaczęły obowiązywać, wchodzi w miejsce tego układu norma przewidziana w § 20., ustęp 2., ordynacyi ubezpieczeniowej.

(3) Tak samo w miejsce postanowienia umownego mniej korzystnego dla biorącego ubezpieczenie na wypadek otwarcia konkursu lub postępowania układowego do majątku biorącego ubezpieczenie wchodzi prawo wypowiedzenia ubezpieczyciela, określone w § 21., ustęp 2., ordynacyi ubezpieczeniowej.

Artykuł V.

Przepisy ordynacyi ubezpieczeniowej nie naruszają przepisów § 16. cesarskiego rozporządzenia z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, o należnościach od przeniesienia majątku pod tytułem darnym.

Artykuł VI.

Jeżeli stosunek ubezpieczenia przedłuża się wyraźnie lub milcząco (§ 18. ordynacyi ubezpieczeniowej) po dniu 1. stycznia 1917, to począwszy od tego przedłużenia przepisy ordynacyi ubezpieczeniowej mają zastosowanie do dalszego ciągu stosunku ubezpieczenia.

Artykuł VII.

(1) To cesarskie rozporządzenie zaczyna obowiązywać w dniu 1. stycznia 1916.

(2) Wykonanie poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, w dniu 22. listopada 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Ordynacya ubezpieczeniowa.

I. Dział.

Przepisy, odnoszące się do wszystkich gałęzi ubezpieczenia.

1. Rozdział.

Ogólne przepisy.

§ 1.

(1) Kto ubezpieczycielowi na formularzu wniosku przezeń wydanym a zawierającym ogólne warunki ubezpieczenia uczyni wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia albo kto mu uczyni wniosek o przedłużenie lub zmianę istniejącej umowy ubezpieczenia, ten związany jest swym wnioskiem przez dni czternaście, jeżeli zaś przed rozstrzygnięciem w sprawie wniosku odbyć się ma badanie lekarskie, przez miesiąc, o ile przepis ten zawarty jest w formularzu wniosku a nie ustanowiono wyraźnie krótszego czasokresu.

(2) Czasokres rozpoczyna się z upływem dnia, w którym wniosek objawiono lub wysłano.

(3) Bez względu na to, w jakiej formie wniosek uczyniono, ustanowić można dłuższy czasokres tylko pisemnym układem, określającym kalendarzowo ostatni dzień czasokresu.

§ 2.

(1) Jeżeli treść dokumentu ubezpieczenia nie zgadza się z wnioskiem, wówczas uważa się odmianę jako zatwierdzoną przez biorącego ubezpieczenie, jeżeli tenże nie sprzeciwił się w ciągu miesiąca po otrzymaniu dokumentu ubezpieczenia.

(2) Tę odmianę jednak tylko wówczas uważać się ma za zatwierdzoną, jeżeli ubezpieczyciel osobnem pisemnem zawiadomieniem, wysłanem równocześnie z dokumentem ubezpieczenia, zwrócił uwagę biorącego ubezpieczenie na to, że w przeciągu miesiąca wolno mu się sprzeciwić odmiennym od wniosku postanowieniom. Przy ubezpieczeniu życiowem i ubezpieczeniu od wypadków winien ubezpieczyciel ponadto w pisemnem zawiado-

mieniu zwrócić uwagę biorącego ubezpieczenie na każdą odmianę z osobna.

(3) Jeżeli ubezpieczyciel nie zastosował się do tych przepisów, odmiana nie obowiązuje biorącego ubezpieczenie, a treść wniosku uważać należy za umówioną.

(4) Na postanowienie umowne, którem biorący ubezpieczenie zrzeka się prawa zaczepienia umowy z powodu błędu, ubezpieczyciel nie może się powoływać.

§ 3.

(1) Jeżeli biorący ubezpieczenie przy zawarciu umowy odpowiedział nieprawdziwie lub niedokładnie na pytania, które ubezpieczyciel wystosował do niego wyraźnie i niedwuznacznie zapomocą kwestyonariusza lub w innej formie pisemnej co do doniosłych momentów niebezpieczeństwa, wówczas ubezpieczyciel odstąpić może od umowy tak, jak gdyby umowy wcale nie zawarto (odstąpienie).

(2) Jeżeli w oznaczony sposób nie wystosowano pytań lub ich wogóle nie wystosowano, wolno ubezpieczycielowi tylko wówczas odstąpić, gdy biorący ubezpieczenie przy zawarciu umowy zataił doniosły moment niebezpieczeństwa w zamiarze wyrządzenia szkody (podstępnie) lub z niedbalstwa rażącego przedstawił go nieprawdziwie.

(3) Doniosłymi są te momenty niebezpieczeństwa, które zdolne są skłonić ubezpieczyciela do powzięcia postanowienia, czy ma zawrzeć umowę wogóle lub pod ułożonymi warunkami. W razie wątpliwości za doniosły uchodzi każdy moment niebezpieczeństwa, na który skierowane jest pisemne pytanie ubezpieczyciela, sformułowane stanowczo i niedwuznacznie.

§ 4.

Odstąpienie jest wykluczone:

1. jeżeli ubezpieczyciel, przyjmując wniosek, miał lub musiał mieć wiadomości o tem, że na pytanie wystosowane do biorącego ubezpieczenie odpowiedziano niedokładnie lub nieprawdziwie albo

Wniosek o ubezpieczenie.

Zeznania momentów niebezpieczeństwa.

Odmienne od wniosku postanowienia dokumentu ubezpieczenia.

Wykluczenie odstąpienia.

że doniosły moment niebezpieczeństwa zatajono lub nieprawdziwie podano;

2. jeżeli biorący ubezpieczenie wcale nie odpowiedział na pytanie co do momentu niebezpieczeństwa, chyba że wedle sposobu postawienia pytania lub związku tegoż z innymi pytaniami zaniechanie odpowiedzi należało rozumieć jako potwierdzenie lub zaprzeczenie;

3. jeżeli biorący ubezpieczenie nie ponosi winy nieprawdziwej lub niedokładnej odpowiedzi (§ 3., ustęp 1.);

4. jeżeli zatajony albo nieprawdziwie lub niedokładnie podany moment niebezpieczeństwa odpadł przed zajściem wypadku przewidzianego ubezpieczeniem albo nie wywarł wpływu ani na zajście tego wypadku ani na rozmiary świadczeń, które ponosić ma ubezpieczyciel, chyba że biorący ubezpieczenie dopuścił się podstępu.

§ 5.

(1) Jeżeli umowę zawiera zastępca biorącego ubezpieczenie, to ze względu na prawo odstąpienia służące ubezpieczycielowi należy brać na uwagę także wiadomość, podstęp i winę zastępcy.

(2) Przepis ten niema zastosowania, jeżeli osoba, której ubezpieczyciel poruczył pośrednictwo lub zawarcie ubezpieczenia, działała równocześnie w zastępstwie biorącego ubezpieczenie.

§ 6.

(1) Ubezpieczyciel odstąpić może tylko w ciągu miesiąca po otrzymaniu wiadomości o wadliwości zeznań, o odstąpieniu musi biorącego ubezpieczenie zawiadomić pisemnie.

(2) Jeżeli ubezpieczyciel odstępuje, należy mu się premia aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym otrzymał wiadomość o wadliwości zeznań.

§ 7.

(1) Umowa jest nieważna, jeżeli w chwili jej zawarcia zaszedł już wypadek, przewidziany ubezpieczeniem lub jego zajście stało się już niemożliwym.

(2) Jeżeli jednak ułożono się, że ubezpieczenie obejmować ma czas poprzedzający zawarcie umowy, to umowa tylko o tyle jest nieważna, o ile przy jej zawarciu albo ubezpieczyciel miał wiadomość o tem, że wypadek przewidziany ubezpieczeniem nie może zajść, albo biorący ubezpieczenie wiedział, że wypadek ten już zaszedł. Jeżeli w ostatnim przypadku ubezpieczyciel również przy zawarciu umowy nie miał wiadomości o zaj-

ściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, należy mu się premia aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym o tem się dowiedział.

(3) Jeżeli umowę zawarł zastępca biorącego ubezpieczenie, przepisy § 5. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 8.

(1) Ubezpieczyciel wydać ma biorącemu ubezpieczenie podpisany prawidłowo dokument na umowę ubezpieczenia (dokument ubezpieczenia, polisę, książeczkę uczestnictwa).

(2) Dokument ten zawierać ma ogólne warunki ubezpieczenia i wszystkie umówione szczegółowe postanowienia umowne.

§ 9.

(1) Biorący ubezpieczenie może żądać ponownego wystawienia na swój koszt dokumentu ubezpieczenia zniszczonego lub zaginionego.

(2) Jeżeli ubezpieczyciel podług umowy świadczyć ma posiadaczowi lub okazicielowi dokumentu albo tylko za okazaniem lub zwrotem dokumentu, w takim razie może spełnienie tego żądania uczynić zależnym od poprzedniego umorzenia dokumentu.

(3) Do umorzenia dokumentów ubezpieczenia właściwym jest trybunał pierwszej instancji, w którego okręgu ubezpieczyciel lub jego zakład filialny ma swą siedzibę.

§ 10.

(1) Biorący ubezpieczenie może w każdej chwili domagać się, aby mu na jego koszt wydano odpisy wszystkich oświadczeń, jakie sam lub ktoś trzeci za niego złożył wobec ubezpieczyciela odnośnie do umowy. Ubezpieczyciel ma zwrócić uwagę jego na to prawo. Na żądanie winien biorący ubezpieczenie złożyć zaliczkę na koszt odpisów.

(2) Jeżeli biorącemu ubezpieczenie potrzeba odpisów takich do przedsięwzięcia czynności, dla których zakreślony jest pewien czasokres, a ubezpieczyciel już przedtem mu ich nie dostarczył, wówczas do czasokresu nie wlicza się czasu od zażądania aż do otrzymania odpisów.

§ 11.

(1) Nieważne jest postanowienie umowne, według którego spory z umowy ubezpieczenia mają być poddawane orzecznictwu sądu polubownego.

(2) Wolno jednak umówić się, że wysokość świadczenia, do którego obowiązany jest ubezpie-

Dokument ubezpieczenia.

Umorzenie i dokument zastępczy.

Prawo do odpisów.

Sąd polubowny.

Zawarcie umowy przez zastępcę biorącego ubezpieczenia.

Oświadczenie odstąpienia. Dalsze premie.

Ubezpieczenie nie istniejącego już niebezpieczeństwa.

czyciel, oznaczyć ma sąd polubowny, o którego składzie i postępowaniu rozstrzygają przepisy procedury cywilnej o postępowaniu przed sądami polubownymi. Na to postanowienie umowne ubezpieczyciel nie może się powoływać, jeżeli odmawia świadczenia.

§ 12.

(1) Jeżeli biorący ubezpieczenie ma sąd powszechny na obszarze państwa, wówczas skargi przeciw niemu ze stosunku ubezpieczenia wnosić należy do sądu, który jest jego sądem powszechnym.

(2) Jeżeli biorący ubezpieczenie zawarł ubezpieczenie w zakresie swego przedsiębiorstwa przemysłowego lub rolniczego, wolno skargi przeciw niemu ze stosunku ubezpieczenia wnosić także w sądzie, w którego okręgu leży przedsiębiorstwo przemysłowe lub majątek ziemski.

(3) Wolno umówić się, że skargi przeciw biorącemu ubezpieczenie można wnosić do sądu w siedzibie trybunału pierwszej instancji, w którego okręgu znajduje się mieszkanie albo przedsiębiorstwo przemysłowe lub majątek ziemski biorącego ubezpieczenie.

(4) Właściwość wszystkich innych sądów jest wykluczona.

(5) Dla skarg ze stosunku ubezpieczenia wnoszonych przeciw ubezpieczycielowi właściwym jest także sąd, w którego okręgu znajduje się filia ubezpieczyciela, która umowę zawarła.

§ 13.

(1) Dla oznajmień i oświadczeń, które na podstawie ordynacji ubezpieczeniowej składać należy wobec ubezpieczyciela, można umówić formę pisemną.

(2) O ile ordynacja ubezpieczeniowa nie innego nie postanawia, staje się oświadczenie, które składać należy wobec drugiego, skutecznem dopiero w chwili, w której ono go doszło.

(3) Czasokres dla oznajmienia lub oświadczenia uważa się za dotrzymany, jeśli oznajmienie lub oświadczenie w ciągu czasokresu wysłano.

§ 14.

Ubezpieczyciel nie może dochodzić szkodliwych skutków prawnych, które według ordynacji ubezpieczeniowej lub umowy ubezpieczenia są następstwem zaniechania lub opóźnienia oznajmienia, jeżeli w chwili, w której oznajmienie powinno go być dojsć, miał już odpowiednie wiadomości o tej okoliczności.

§ 15.

(1) Jeżeli biorący ubezpieczenie zmienił mieszkanie, lecz nie doniósł o tem ubezpieczycielowi, natenczas co do oświadczenia, jakie wobec biorącego ubezpieczenie należy złożyć, wystarczy wysłanie listu do ostatniego mieszkania znanego ubezpieczycielowi. Oświadczenie staje się skutecznem w chwili, w której wśród normalnych warunków przesyłkowych byłoby doszło biorącego ubezpieczenie, gdyby nie był zmienił mieszkania.

(2) Jeżeli biorący ubezpieczenie zawarł je w zakresie swego przedsiębiorstwa przemysłowego, wówczas w razie przesiedlenia zakładu przemysłowego mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustępu 1.

§ 16.

Kary umowne mogą być przez sędziego niższone. Przeciwnie temu postanowienia umowne są nieważne.

§ 17.

(1) Jeżeli trwanie ubezpieczenia umówiono na dni, tygodnie, miesiące lub okres obejmujący kilka miesięcy, odpowiedzialność ubezpieczyciela rozpoczyna się w południe tego dnia, w którym zawarto umowę, a kończy się w południe ostatniego dnia czasokresu.

(2) Zresztą przepisy artykułów 328. do 330. kodeksu handl. znajdują odpowiednie zastosowanie do wszystkich czasokresów ustanowionych w ordynacji ubezpieczeniowej i w umowie.

§ 18.

(1) Stosunek ubezpieczeniowy milcząco przedłużony trwa dalej przez czas jednego okresu ubezpieczenia.

(2) Jeżeli umówiono się, że stosunek ubezpieczenia należy uważać za przedłużony, w razie gdy go nie wypowiedziano przed upływem czasu umownego, wówczas przedłużenie ważne jest każdym razem najwyżej na jeden okres ubezpieczenia.

§ 19.

(1) Roszczenia z umowy o ubezpieczenie przedawniają się w trzech latach. Przedawnienie zaczyna się z końcem roku kalendarzowego, w którym można domagać się świadczenia.

(2) Jeżeli roszczenie zgłoszono u ubezpieczyciela, wówczas przerywa się przedawnienie aż do nadejścia jego pisemnego rozstrzygnięcia.

§ 20.

(1) Nieważne jest postanowienie umowne, że ubezpieczyciel wolny ma być od świadczenia,

Zmiana
mieszkania.

Kary
umowne.

Obliczenie
czasokresu.

Milczące
przedłużenie
umowy.

Przedawnie-
nie roszczeń.

Czasowe
ograniczenie
roszczeń
z ubezpie-
czenia.

Sąd
powszechny.

Oznajmienia
i oświadczenia.

Wiadomość
ubezpieczy-
ciela o oko-
liczności,
którą nale-
żało oznaj-
mić.

jeżeli roszczenia świadczenia nie zgłoszono u niego w ciągu oznaczonego czasokresu.

(2) Natomiast wolno umówić się, że ubezpieczyciel ma być wolny od świadczenia, jeżeli w przeciągu oznaczonego czasokresu nie wystąpiono sądownie z roszczeniem świadczenia. Czasokres nie może jednak wynosić mniej niż sześć miesięcy i rozpoczyna się z upływem dnia, w którym ubezpieczyciel podniesionego przeciw niemu roszczenia odmówił listem poleconym biorącemu ubezpieczenie lub uprawnionemu do poboru, podając temuż czasokres i wskazując skutki prawne upływu czasokresu.

§ 21.

(1) Przez otwarcie upadłości do majątku ubezpieczyciela rozwiązuje się umowa o ubezpieczenie, jednak przy ubezpieczeniu od szkód dopiero z upływem miesiąca po otwarciu upadłości.

(2) Na wypadek otwarcia upadłości lub postępowania układowego co do majątku biorącego ubezpieczenie może ubezpieczyciel zastrzedz sobie prawo wypowiedzenia umowy za jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia.

(3) W razie zgaśnięcia umowy o ubezpieczenie po myśli ustępów 1. lub 2. ma ubezpieczyciel zwrócić premię zapłaconą za czas po zgaśnięciu umowy.

§ 22.

Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, któremi na niekorzyść biorącego ubezpieczenie odstąpiono od przepisów §§ 1., 2., ustęp 1. do 3., 3. do 6., 10., 11., ustęp 2., 12., 13., ustępy 2. i 3., 14., 15., 18., 19., 20., ustęp 2., 21.

2. Rozdział.

Prawa i obowiązki z umowy.

§ 23.

(1) Biorący ubezpieczenie ma uiścić umówioną premię. Za premie w rozumieniu ordynacyi ubezpieczeniowej uważa się także datki, które uiszcza się zakładowi wzajemnych ubezpieczeń.

(2) Jeżeli w umowie nic innego nie postanowiono, uiścić należy pierwszą albo jednorazową premię zaraz po zawarciu umowy, każdą następną

premię w pierwszym dniu każdorazowego okresu ubezpieczenia.

(3) Do zapłaty pierwszej lub jednorazowej premii obowiązany jest biorący ubezpieczenie tylko za wydaniem dokumentu ubezpieczenia. Chyba że wystawienie dokumentu ubezpieczenia jest wykluczone.

(4) Za okres ubezpieczenia w rozumieniu ordynacyi ubezpieczeniowej uważa się czas jednego roku, jeżeli premia nie jest obliczona według krótszych odstępów czasu.

(5) Jeżeli ubezpieczyciel ze względu na umówiony czas trwania umowy przyznał zniżkę premii, wówczas w razie przedwczesnego rozwiązania umowy może żądać dopłaty kwoty, o którą wymiar premii byłby wyższy, gdyby umowę zawarto tylko na czas rzeczywistego trwania ubezpieczenia. W razie wypowiedzenia umowy o ubezpieczenie według § 61. nie można domagać się takiej dopłaty.

§ 24.

Biorący ubezpieczenie winien premię przelać ubezpieczycielowi na własne niebezpieczeństwo i własny koszt. Jeżeli jednak ubezpieczyciel najmniej w trzech po sobie następujących terminach odbierał kasał premie u biorącego ubezpieczenie, tenże obowiązany jest do dalszego wysyłania premii dopiero wówczas, gdy ubezpieczyciel zażąda tego pisemnie.

Dług przynosny.

§ 25.

(1) Jeżeli premię uiszcza się za pośrednictwem poczty, wówczas za chwilę zapłaty uważa się chwilę, w której premię pocztą wysłano albo na poczcie przekazano lub wypłacono.

Chwila zapłaty premii pocztą. Potwierdzenie zapłaty.

(2) O ile już sam sposób płacenia nie daje płatącemu dostatecznego dokumentu potwierdzenia zapłaty, winien ubezpieczyciel potwierdzić odbiór zapłaty premii, nie czekając, aż płatący tego zażąda.

§ 26.

(1) Prawa zastawu na wierzytelności z ubezpieczenia dochodzić można także co do tych sum łącznie z procentami od nich, które zastawnik wydał na uiszczenie premii lub innych opłat należnych biorącemu ubezpieczenie na podstawie umowy.

Zapłata przez zastawnika.

(2) Zapadłe premie i inne na podstawie umowy należne mu opłaty winien ubezpieczyciel

Skutki upadłości i postępowania układowego.

Przepisy bezwzględnie wiążące.

Premia, płatność, opłata.

przyjmować także od zastawnika, chociażby biorący ubezpieczenie nie zgodził się na zapłatę.

§ 27.

Ubezpieczycielowi wolno kwotę pretensji z tytułu płatnej premii lub innej pretensji należnej mu na podstawie umowy potrącić ze świadczenia, do którego obowiązany jest na podstawie tejże umowy, chociażby świadczenie to przypadało do wypłaty nie biorącemu ubezpieczenie, lecz osobie trzeciej.

§ 28.

(1) Jeżeli premii, która ma być zapłacona przed rozpoczęciem lub przy rozpoczęciu ubezpieczenia, nie zapłacono we właściwym czasie, wolno ubezpieczycielowi odstąpić od umowy, jak długo zapłata nie nastąpi. Przyjmuje się, że ubezpieczyciel odstąpił, jeżeli w ciągu trzech miesięcy od dnia zapadłości nie wystąpił sądownie z roszczeniem zapłaty premii.

(2) Jeżeli wypadek przewidziany ubezpieczeniem zaszedł przed zapłatą premii, ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia.

(3) Jeżeli jednak ubezpieczyciel w ciągu czasokresu trzechmiesięcznego wystąpił sądownie z roszczeniem a w przeciagu czasu, za który domaga się premii, zaszedł wypadek przewidziany ubezpieczeniem, naówczas obowiązany jest do świadczenia, chociażby w chwili zajścia wypadku tego premia nie była zapłacona. Natomiast wolny jest od obowiązku świadczenia, jeżeli przed zajściem wypadku przewidzianego ubezpieczeniem rzekł się swego roszczenia.

§ 29.

(1) Jeżeli premii przypadającej do zapłaty po rozpoczęciu ubezpieczenia nie zapłacono w dniu zapadłości, naówczas wezwać należy biorącego ubezpieczenie na jego koszt pisemnie do zapłaty, a zarazem oznajmić mu skutki prawne dalszej zwłoki i wyznaczyć termin dodatkowy przynajmniej jednomiesięczny. To wezwanie może odpaść, jeżeli biorącemu ubezpieczenie najwcześniej na ośm dni przed terminem zapadłości pisemnie przypomniano zapłatę, podając mu skutki prawne zwłoki i wyznaczono termin dodatkowy najmnij jednomiesięczny licząc od dnia zapadłości.

(2) Jeżeli biorący ubezpieczenie z upływem terminu dodatkowego pozostaje w zwłoce z zapłatą premii, w takim razie ubezpieczycielowi, zanim zapłata nie będzie uskuteczniiona wolno umowę o ubezpieczenie rozwiązać z natychmiastowym skutkiem (wypowiedzieć bez terminu wypowiedzenia). Poczytuję się za wypowiedzenie, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po upływie terminu dodatkowego nie wystąpiono sądownie z roszczeniem o zapłatę premii.

(3) Jeżeli wypadek przewidziany ubezpieczeniem zajdzie po upływie terminu dodatkowego a w chwili jego zajścia biorący ubezpieczenie pozostaje w zwłoce z zapłatą premii, naówczas ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia.

(4) Jeśli ubezpieczyciel wystąpił sądownie z roszczeniem o zapłatę zaległej premii, to mają zastosowanie przepisy § 28., ustęp 3.

§ 30.

(1) Jeżeli biorący ubezpieczenie przy zawarciu umowy uczynił wadliwe zeznanie o doniosłym momencie niebezpieczeństwa (§ 3., ustęp 1.) a odstąpienie ubezpieczyciela jest wykluczone z powodu, że biorący ubezpieczenie nie ponosi winy, jednakże ubezpieczycielowi według zasad przyjętych w jego przedsiębiorstwie z powodu większego niebezpieczeństwa należy się wyższa premia, naówczas ubezpieczycielowi wolno żądać pisemnie od biorącego ubezpieczenie, aby w ciągu jednego miesiąca zapłacił wyższą premię za czas od początku bieżącego okresu ubezpieczenia, przyczem oznajmić mu winien skutki prawne zwłoki.

(2) Jeżeli wyższej premii nie zapłacono w tym terminie, uważa się umowę za wypowiedzianą przez biorącego ubezpieczenie; ubezpieczycielowi należy się umówiona premia aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym dowiedział się o wadliwości zeznań, jeżeli zaś wypowiedzenie skuteczne jest dopiero w następnym okresie ubezpieczenia, aż do ukończenia stosunku ubezpieczenia.

(3) Jeżeli jednak ubezpieczyciel według zasad przyjętych w jego przedsiębiorstwie nie obejmuje większego niebezpieczeństwa nawet za opłatą wyższej premii, w takim razie może wypowiedzieć umowę pisemnem oświadczeniem za najmnij jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia; w tym przypadku ubezpieczyciel zwrócić ma premię za czas po zgaśnięciu umowy.

(4) Prawo do wyższej premii gaśnie, jeżeli ubezpieczyciel nie dochodzi go w ciągu miesiąca od chwili, kiedy dowiedział się o wadliwości zeznań. To samo obowiązuje co do prawa wypowiedzenia, jeżeli nie skorzystano z niego w ciągu oznaczonego czasokresu.

§ 31.

(1) Jeżeli z powodu pewnych okoliczności powiększających niebezpieczeństwo umówiono się o wyższą premię a te okoliczności odpadną lub stracą doniosłość w czasie między podaniem a przyjęciem wniosku lub po zawarciu umowy, naówczas biorącemu ubezpieczenie wolno domagać się odpowiedniego zniżenia premii za przyszłe okresy ubezpieczenia.

Prawo ubezpieczyciela do potrącenia.

Skutki zwłoki w opłacie premii:
a) Zwłoka przed rozpoczęciem lub przy rozpoczęciu ubezpieczenia.

Prawo ubezpieczyciela do wyższej premii i do wypowiedzenia z powodu wadliwych zeznań.

b) Zwłoka po rozpoczęciu ubezpieczenia.

Prawo do zniżenia premii.

(2) To samo obowiązuje, jeżeli wymiar wyższej premii spowodowany został tem, że biorący ubezpieczenie podał mylnie szczegóły o takiej okoliczności.

§ 32.

(1) Jeżeli umówiono się, że naruszenie obowiązku, który spełnić należy wobec ubezpieczyciela przed zajściem wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, pociągnąć ma za sobą utratę prawa żądania świadczenia od ubezpieczyciela (zastrzeżenie utraty prawa do świadczeń), wówczas ubezpieczyciel jak długo nie zaszedł wypadek przewidziany ubezpieczeniem może w razie naruszenia obowiązku wypowiedzieć umowę bez terminu wypowiedzenia w ciągu miesiąca po otrzymaniu wiadomości o naruszeniu, chyba że biorący ubezpieczenie nie ponosi winy w naruszeniu.

(2) Jeżeli wypadek przewidziany ubezpieczeniem zaszedł przed wypowiedzeniem umowy, w takim razie ubezpieczyciel nie może powoływać się na zastrzeżenie utraty prawa do świadczeń, gdy biorący ubezpieczenie nie ponosi winy albo gdy naruszenie obowiązku, który przyjęte w celu zmniejszenia niebezpieczeństwa albo w celu zapobieżenia zwiększeniu niebezpieczeństwa, nie wpłynęło ani na zajście wypadku przewidzianego ubezpieczeniem ani na rozmiary świadczenia należnego od ubezpieczyciela. To samo obowiązuje, jeżeli upłynął termin do wykonania prawa wypowiedzenia przez ubezpieczyciela (ustęp 1) a wypowiedzenia nie uskutecznilo.

(3) Na zastrzeżenie utraty prawa do świadczeń, umówione na wypadek naruszenia obowiązku, który spełnić należało po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, nie może powoływać się ubezpieczyciel, jeżeli biorącemu ubezpieczenie nie można przypisać złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa albo jeżeli naruszenie nie wpłynęło ani na ustalenie wypadku przewidzianego ubezpieczeniem ani na ustalenie lub rozmiary świadczenia należącego się od ubezpieczyciela.

(4) Ubezpieczycielowi mimo wypowiedzenia albo zgaśnięcia jego obowiązku świadczenia należy się premia aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym dowiedział się o naruszeniu obowiązku, jeżeli zaś wypowiedzenie skuteczne jest dopiero w następnym okresie ubezpieczenia, aż do ukończenia stosunku ubezpieczenia.

(5) Nienaruszone zostają postanowienia umowne, któremi ubezpieczycielowi w razie naruszenia obowiązku, jakie miano spełnić wobec niego, przysznaje się prawo żądania kary umownej albo prawo wypowiedzenia umowy z terminem wypowiedzenia najmniej jednomiesięcznym, chociaż korzystanie z zastrzeżenia utraty prawa do świadczeń według ustępów 1. do 3. jest wykluczone.

§ 33.

(1) Zwiększenie niebezpieczeństwa objętego przez ubezpieczyciela tylko wówczas bierze się na uwagę, jeżeli jest doniosłe i odnosi się do momentu niebezpieczeństwa, który określony jest w dokumencie ubezpieczenia, albo o który przy zawarciu umowy zapytywano biorącego ubezpieczenie (§ 3., ustęp 1.).

(2) Jeżeli takie zwiększenie niebezpieczeństwa zaszło po zawarciu umowy, może ubezpieczyciel wypowiedzieć umowę.

(3) Jeżeli zwiększenie niebezpieczeństwa spowodowane zostało bez przyczynienia się biorącego ubezpieczenie albo jeżeli okoliczności niezależne od woli biorącego ubezpieczenie zniewoliły tegoż do spowodowania zwiększenia lub do zezwolenia na nie, wówczas ubezpieczyciel winien zachować przynajmniej jednomiesięczny termin wypowiedzenia.

(4) Prawo wypowiedzenia ubezpieczyciela gaśnie, jeżeli ubezpieczyciel nie skorzystał z niego w ciągu miesiąca po otrzymaniu wiadomości o zwiększeniu niebezpieczeństwa albo jeżeli zwiększenie niebezpieczeństwa ustało lub nie jest już doniosłe.

§ 34.

(1) Biorący ubezpieczenie winien o zwiększeniu niebezpieczeństwa spowodowanem jego wolą zawiadomić ubezpieczyciela jeszcze przed zajściem zwiększenia, o innych wypadkach zwiększenia (§ 33., ustęp 3.) niebezpieczeństwa bezwzględnie po otrzymaniu wiadomości o ich zajściu.

(2) Jeżeli o tem w czasie właściwym nie doniósł, wolny jest ubezpieczyciel od obowiązku świadczenia w przypadku, gdy wypadek przewidziany ubezpieczeniem zdarzy się w czasie trwania wyższego niebezpieczeństwa. Ten skutek prawny jednak nie nastąpi:

1. jeżeli biorący ubezpieczenie nie ponosi winy w zaniedbaniu lub opóźnieniu doniesienia;

2. jeżeli zwiększenie niebezpieczeństwa nie wywarło wpływu ani na zajście wypadku przewidzianego ubezpieczeniem ani na rozmiary świadczenia, do którego ubezpieczyciel jest obowiązany;

3. jeżeli w chwili zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem termin do wykonania prawa wypowiedzenia przez ubezpieczyciela (§ 33., ustęp 4.) upłynął a wypowiedzenia nie uskutecznilo;

4. jeżeli wczas nie doniesiono o zwiększeniu niebezpieczeństwa wspomnianem w §. 33., ustęp 3., lecz wypadek przewidziany ubezpieczeniem zdarzył się wcześniej niż w miesiąc, licząc od chwili, w którejby ubezpieczyciel powinien był otrzymać doniesienie.

§ 35.

Ubezpieczycielowi należy się premia, mimo wypowiedzenia lub zgaśnięcia jego obowiązku

świadczenia, aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym otrzymał wiadomość o zwiększeniu niebezpieczeństwa, jeżeli jednak wypowiedzenie staje się skutecznem dopiero w następnym okresie ubezpieczenia (§ 33., ustęp 3. i 4.), aż do skończenia stosunku ubezpieczenia.

§ 36.

Nie bierze się na uwagę zwiększenie niebezpieczeństwa, spowodowanego interesem ubezpieczyciela lub zdarzeniem, za który ubezpieczyciel odpowiada lub spowodowanego względami ludzkości.

§ 37.

Przepisy §§ 33. do 36. znajdują także zastosowanie do zwiększenia niebezpieczeństwa, które zaszło między podaniem a przyjęciem wniosku o ubezpieczenie a nie było znane ubezpieczycielowi w chwili przyjęcia wniosku.

§ 38.

(1) Jeżeli tylko co do niektórych przedmiotów lub osób, objętych ubezpieczeniem, zachodzą warunki, pod którymi ubezpieczyciel uprawniony jest do odstąpienia lub wypowiedzenia albo wolny jest od świadczenia z powodu wadliwych oznajmień przy zawarciu umowy albo według przepisów o zwiększeniu niebezpieczeństwa, w takim razie uprawnienie to lub zwolnienie ubezpieczyciela od świadczenia tylko wówczas rozciąga się na pozostałą resztę, jeżeli przyjąć można, że co do samej tylko reszty tej nie byłby zawarł umowy pod tymi samymi warunkami.

(2) Jeżeli ubezpieczyciel korzysta z prawa odstąpienia lub wypowiedzenia co do niektórych przedmiotów lub osób, wówczas biorący ubezpieczenie uprawniony jest wypowiedzieć stosunek ubezpieczenia co do pozostałych; wypowiedzenia nie można jednak uskuteczyć z późniejszym terminem, jak z końcem okresu ubezpieczenia, w którym odstąpienie ubezpieczyciela lub jego wypowiedzenie staje się skutecznem. W razie wypowiedzenia przez biorącego ubezpieczenie należy się ubezpieczycielowi premia aż do końca bieżącego okresu wypowiedzenia.

§ 39.

(1) Biorący ubezpieczenie jest obowiązany ubezpieczycielowi donieść o zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem zaraz po otrzymaniu wiadomości o nim.

(2) Nadto obowiązany jest na żądanie ubezpieczyciela udzielić mu wszelkich wyjaśnień potrzebnych do ustalenia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, lub rozciągnięcia świadczenia ubezpieczyciela i w tym celu zezwolić mu na potrzebne dochodzenia.

(3) Dowodów domagać się może ubezpieczyciel o tyle, o ile względy słuszności pozwalają przypuszczać, że biorący ubezpieczenie może ich dostarczyć.

(4) Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, według których dowód na pewne fakta dostarczony być może tylko za pomocą pewnych środków dowodowych albo świadczenie ubezpieczyciela staje się płatnem dopiero wówczas, gdy roszczenie biorącego ubezpieczenie ustalone będzie przez uznanie, ugodę lub prawomocny wyrok.

§ 40.

(1) Pieniężne świadczenia ubezpieczyciela stają się płatnemi z upływem miesiąca po zgłoszeniu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem; jeżeli jednak dochodzenia potrzebne w celu ustalenia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem i rozmiarów świadczenia ubezpieczyciela albo dla ustalenia uprawnienia do poboru nie dadzą się ukończyć w przeciągu miesiąca bez winy ubezpieczyciela, wówczas płatność zapada dopiero w czternastym dniu po ukończeniu dochodzeń.

(2) Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienie umowne, według którego wolny jest od obowiązku płacenia procentów zwłoki.

§ 41.

(1) Jeżeli dochodzenia potrzebne dla ustalenia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem i rozmiarów świadczenia ubezpieczyciela nie są ukończone aż do upływu jednego miesiąca licząc od zgłoszenia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, może biorący ubezpieczenie, którego uprawnienie do poboru jest niewątpliwe, żądać częściowej zapłaty w wysokości tej kwoty, którą ubezpieczyciel odpowiednio do stanu sprawy co najmniej miałby zapłacić.

(2) Bieg tego czasokresu jest wstrzymany, jak długo ukończenie dochodzeń doznaje przeszkody z winy biorącego ubezpieczenie.

§ 42.

Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, któremi na niekorzyść biorącego ubezpieczenie odstąpiono od przepisów §§ 23., ustęp 3. do 5., 24., 25., 28. do 37., 38., ustęp 2., 39., ustęp 1. do 3., 40., ustęp 1., 41. albo na niekorzyść zastawnika odstąpiono od przepisów § 26.

3. Rozdział.

Ajenci ubezpieczeniowi.

§ 43.

Ajenta ubezpieczeniowego, któremu ubezpieczyciel poruczył tylko pośrednictwo w czynnościach ubezpieczeniowych (ajent-pośrednik), uważa się za

Płatność roszczenia z ubezpieczenia.

Częściowa zapłata na poczet sumy odszkodowania.

Przepisy bezwzględnie wiążące.

Ajenci-pośrednicy.

upoważnionego do następujących czynności w gałęzi ubezpieczeń, dla której go ustanowiono, a to:

1. do przyjmowania wniosków o zawarcie, przedłużenie lub zmianę umowy o ubezpieczenie, tudzież odwołań takich wniosków;

2. do przyjmowania od biorącego ubezpieczenie oświadczeń zawierających wypowiedzenie lub odstąpienie, tudzież innych oświadczeń i oznajmień w sprawie stosunku ubezpieczenia;

3. do wręczenia wystawionych przez ubezpieczyciela dokumentów ubezpieczenia i poświadczeń przedłużenia.

§ 44.

Agent ubezpieczeniowy, którego ubezpieczyciel upoważnił do zawierania umów o ubezpieczenie (agent-pełnomocnik), jest także uprawniony umawiać się o zmianę lub przedłużenie takich umów i oświadczać wypowiedzenie i odstąpienie.

§ 45.

Jeżeli agenta ubezpieczeniowego ustanowiono wyraźnie na pewien okręg, to jego uprawnienia ograniczają się do interesów i czynności prawnych, które odnoszą się do umów o rzeczy położone w tym okręgu lub do umów z osobami w tym okręgu zwykle przebywającymi.

§ 46.

Ograniczenie uprawnień nadanych przepisami §§ 43. i 44. ma trzecia osoba tylko wówczas przeciw sobie uznać za skuteczne, jeżeli znała to ograniczenie przy zawarciu interesu lub spełnieniu czynności prawnej albo jeżeli nie znała ograniczenia, chociaż na to zwrócono jej uwagę we wniosku i dokumencie ubezpieczenia lub w innem wręczonym jej oświadczeniu lub też nie znała go wskutek innego rażącego niedbalstwa. Na odmiennie od tego postanowienie umowne ubezpieczyciel nie może się powoływać.

§ 47.

(1) O ile według przepisów ordynacji ubezpieczeniowej lub według postanowień umowy wiadomość ubezpieczyciela ma prawną doniosłość, o tyle z wiadomością jego stoi na równi wiadomość agenta-pełnomocnika co do ubezpieczeń przezeń zawartych. Natomiast wiadomość agenta-pośrednika tylko wówczas stoi na równi z wiadomością ubezpieczyciela, jeżeli otrzymał ją na pod-

stawie oznajmień lub oświadczeń, do których przyjmowania uważa się go za uprawnionego.

(2) Jeżeli agent ubezpieczeniowy przez podanie fałszywych szczegółów o istotnych okolicznościach nakłonił kogo do zawarcia umowy o ubezpieczenie, to dla wprowadzonego w błąd nie powstaje żadne zobowiązanie wobec ubezpieczyciela.

(3) Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienie umowne, które na niekorzyść biorącego ubezpieczenie odstępuje od tych przepisów.

II. Dział.

Ubezpieczenie od szkód.

1. Rozdział.

Ogólne przepisy.

§ 48.

(1) Przy ubezpieczeniu od szkód ubezpieczyciel jest obowiązany wynagrodzić w ramach umowy szkodę majątkową, spowodowaną zajściem wypadku przewidzianego ubezpieczeniem.

(2) Ubezpieczenie obejmuje zysk utracony wskutek zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem tylko o tyle, o ile to osobno umówiono.

§ 49.

O ile ordynacja ubezpieczeniowa lub umowa nie innego nie postanawiają, odpowiada ubezpieczyciel tylko do wysokości umówionej sumy ubezpieczenia.

§ 50.

(1) Jeżeli suma ubezpieczenia znacznie przewyższa każdoczesną wartość ubezpieczonego interesu (wartość ubezpieczona), może tak ubezpieczyciel jak i biorący ubezpieczenie żądać, aby niżono sumę ubezpieczenia za stosunkowem znizieniem premii za następne okresy ubezpieczenia.

(2) Umowa jest nieważną, jeżeli biorący ubezpieczenie zawarł ją w tym zamiarze, aby przez ubezpieczenie powyżej wartości przysporzyć sobie bezprawną korzyść majątkową od ubezpieczyciela. Jeżeli ubezpieczyciel o zamiarze biorącego ubezpieczenie nie miał wiadomości przy zawarciu umowy, należy się mu premia aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym otrzymał tę wiadomość.

Agent-pełnomocnik.

Agent okręgowy.

Ograniczenie uprawnień agentów.

Wiadomość i fałszywe podanie agenta.

Treść ubezpieczenia.

Suma ubezpieczenia.

Wartość ubezpieczona; ubezpieczenie powyżej wartości.

§ 51.

(1) Jeżeli ubezpieczenie tyczy się rzeczy, to wartość rzeczy uważa się za wartość ubezpieczoną, o ile z okoliczności nie wynika co innego.

(2) Jeżeli ubezpieczono rzecz zbiorową, w takim razie ubezpieczenie obejmuje przedmioty, które łącznie stanowią tę rzecz zbiorową.

§ 52.

(1) Chociażby suma ubezpieczenia przekraczała wartość ubezpieczoną w chwili zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, ubezpieczyciel mimo to nie jest obowiązany wynagrodzić więcej niż szkodę.

(2) Jeżeli suma ubezpieczenia niższą jest od tej wartości, odpowiada ubezpieczyciel tylko w stosunku, w jakim suma ubezpieczenia pozostaje do tej wartości.

§ 53.

(1) Jeżeli ten sam interes ubezpiecza się od tego samego niebezpieczeństwa i na ten sam czas u kilku ubezpieczycieli, winien biorący ubezpieczenie bezwzględnie każdemu z nich oznajmić wszystkie inne ubezpieczenia z wymienieniem ubezpieczycieli i podaniem sum ubezpieczenia.

(2) Przy wielorakiem ubezpieczeniu każdy ubezpieczyciel obowiązany jest do świadczenia odszkodowania w takim stosunku, w jakim wzajemnie do siebie pozostają kwoty, do których zapłaty każdy z nich obowiązany jest wobec biorącego ubezpieczenie stosownie do swej umowy.

§ 54.

(1) Jeżeli przy wielorakiem ubezpieczeniu sumy ubezpieczenia łącznie przekraczają wartość ubezpieczoną (podwójne ubezpieczenie), wówczas każdy ubezpieczyciel, któremu uczyniono oznajmienie podług § 53., ustęp 1., odpowiada za całą szkodę aż do wysokości świadczenia, do którego obowiązany jest według umowy; biorący ubezpieczenie nie może jednak w całości więcej żądać jak kwoty szkody.

(2) Ubezpieczyciele między sobą obowiązani są do wyrównania w takim stosunku, w jakim pozostają do siebie kwoty, do których zapłaty każdy z nich obowiązany jest wobec biorącego ubezpieczenie według swej umowy. O ile od jednego ubezpieczyciela nie można ściągnąć przypadającej nań kwoty, mają inni ponieść ten ubytek w tym samym stosunku.

(3) Jeżeli do jednego z ubezpieczeń zastosowanie ma prawo zagraniczne, wówczas ubezpieczyciel, dla którego obowiązującym jest prawo zagraniczne, może dochodzić roszczenia o wyrównanie przeciw innym tylko w takim razie, jeżeli on sam według obowiązującego dlań prawa obowiązany jest do wyrównania.

(4) Po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem nie wolno biorącemu ubezpieczenie żadnego z kilku ubezpieczeń zmieniać ani rozwiązywać na niekorzyść innych ubezpieczycieli.

(5) Jeżeli biorący ubezpieczenie zawarł podwójne ubezpieczenie w tym zamiarze, aby przez to przysporzyć sobie bezprawną korzyść majątkową od ubezpieczyciela, natomiast każda w tym zamiarze zawarta umowa jest nieważna. O ile ubezpieczyciel przy zawarciu umowy nie miał wiadomości o tym zamiarze biorącego ubezpieczenie, należy mu się premia aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym otrzymał tę wiadomość.

§ 55.

Ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia, jeżeli biorący ubezpieczenie z rozmysłu lub przez rażące niedbalstwo spowodował wypadek przewidziany ubezpieczeniem.

§ 56.

(1) Biorący ubezpieczenie jest obowiązany w razie zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem starać się wedle możliwości o odwrócenie i zmniejszenie szkody i stosować się przytem do wskazówek ubezpieczyciela.

(2) Jeżeli biorący ubezpieczenie z rozmysłu lub rażącego niedbalstwa naruszył te obowiązki, wówczas ubezpieczyciel o tyle wolny jest od obowiązku świadczenia, o ile rozmiary szkody byłyby się zmniejszyły w razie należytego spełnienia tego obowiązku.

§ 57.

(1) Nakłady poczynione przez biorącego ubezpieczenie w celu odwrócenia lub zmniejszenia szkód w razie zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, obciążają ubezpieczyciela, chociażby były bezskuteczne, o ile biorący ubezpieczenie w miarę okoliczności mógł je uważać za wskazane.

(2) Nakłady poczynione wskutek wskazówek danych przez ubezpieczyciela należy także i wówczas wynagrodzić, gdy razem z dalszym odszkodowaniem przekraczają sumę ubezpieczenia. Na żądanie biorącego ubezpieczenie ma ubezpieczyciel zaliczyć kwotę potrzebną na takie wydatki.

(3) W razie ubezpieczenia poniżej wartości należy nakłady te wynagrodzić tylko w stosunku określonym w § 52., ustęp 2.

Wartość ubezpieczoną przy ubezpieczeniu rzeczy; ubezpieczenie rzeczy zbiorowej.

Obowiązek wynagrodzenia przy ubezpieczeniu powyżej i poniżej wartości.

Wielorakiem ubezpieczenia.

Zawinione spowodowanie wypadku przewidzianego ubezpieczeniem.

Obowiązek ratunku.

Podwójne ubezpieczenie.

Nakłady w celach ratunkowych.

§ 58.

(1) Koszta dochodzeń w celu ustalenia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem i w celu obliczenia szkody ponosi ubezpieczyciel, o ileby nie zostały spowodowane mylnymi zeznaniami biorącego ubezpieczenie.

(2) Wolno umówić się, że biorący ubezpieczenie poniesie koszta sędziego polubownego (§ 11., ustęp 2.), którego sam ustanowił.

(3) Nieważnem jest postanowienie umowne, według którego biorącemu ubezpieczenie nie wolno dać się zastąpić przez pełnomocnika przy rozprawach dla obliczenia szkody. Koszta tego pełnomocnika ponieść ma biorący ubezpieczenie.

§ 59.

(1) Jak długo szkoda nie jest obliczona, nie wolno biorącemu ubezpieczenie bez zezwolenia ubezpieczyciela zmieniać stanu, który spowodowany został wypadkiem przewidzianym ubezpieczeniem, chyba że taka zmiana wskazana jest w celu zmniejszenia szkody albo w interesie publicznym.

(2) Ubezpieczyciel nie może powoływać się na ten przepis, jeżeli z własnej winy przewlekał rozpoczęcie lub przeprowadzenie obliczenia szkody.

§ 60.

W braku innego postanowienia umownego odpowiada ubezpieczyciel po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem za szkodę powstałą z późniejszego takiego wypadku tylko do wysokości reszty sumy ubezpieczenia, jaka pozostaje po strąceniu wypłaconego odszkodowania. Za następne okresy ubezpieczenia należy mu się tylko stosunkowa część premii.

§ 61.

(1) O ile po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem stosunek ubezpieczenia sam przez się nie gaśnie według umowy, uprawniona jest każda strona do wypowiedzenia, ubezpieczyciel jednak tylko wówczas, jeżeli zapłacił odszkodowanie lub gdy biorący ubezpieczenie dopuścił się podstępny podnosząc nieuzasadnione roszczenia odszkodowania, natomiast biorący ubezpieczenie tylko wówczas może wypowiedzieć, gdy ubezpieczyciel zupełnie lub częściowo odmówił uzasadnionemu roszczeniu odszkodowania lub dopuścił się w tym zwłoki.

(2) Wypowiedzenie skutecznie musi ubezpieczyciel w przeciągu miesiąca po zaplaceniu odszkodowania lub po odrzuceniu nieuzasadnionego roszczenia odszkodowania, biorący ubezpieczenie w przeciągu miesiąca po odrzuceniu uzasadnionego roszczenia lub po zapadłości odszkodowania.

(3) Ubezpieczyciel zachować ma najmniej jednomiesięczny termin wypowiedzenia; biorący ubezpieczenie nie może wypowiedzieć na późniejszy czas niż na koniec bieżącego okresu ubezpieczenia.

(4) W razie wypowiedzenia przez biorącego ubezpieczenie należy się ubezpieczycielowi premia aż do ukończenia stosunku ubezpieczenia. W razie wypowiedzenia przez ubezpieczyciela należy mu się ta część premii, która przypada na kwotę wypłaconego odszkodowania, aż do końca bieżącego okresu ubezpieczenia; z premii przypadającej na pozostałą kwotę sumy ubezpieczenia należy się ubezpieczycielowi tylko ta część, która odpowiada ubiegłemu czasowi ubezpieczenia.

§ 62.

(1) Jeżeli biorącemu ubezpieczenie przysługuje roszczenie odszkodowania przeciw trzeciej osobie, to roszczenie to przychodzi na ubezpieczyciela o tyle, o ile tenże biorącemu ubezpieczenie wynagrodził szkodę. Jeżeli ubezpieczyciel wynagrodził tylko część szkody, nie wolno mu roszczenia przeciw osobie trzeciej, które na niego przeszło, dochodzić na niekorzyść biorącego ubezpieczenie.

(2) Jeżeli roszczenie odszkodowawcze biorącego ubezpieczenie skierowane jest przeciw członkowi rodziny lub służce, którzy żyją z nim w społeczności domowej, przechodzi ono na ubezpieczyciela tylko wówczas, gdy członek rodziny lub służa rozmyślnie spowodowali szkodę.

(3) Jeżeli biorący ubezpieczenie dopuszcza do utraty swego roszczenia odszkodowania przeciw osobie trzeciej lub prawa służącego mu do zabezpieczenia roszczenia, wówczas ubezpieczyciel o tyle staje się wolnym od obowiązku świadczenia, o ile byłby mógł uzyskać odszkodowanie z tego roszczenia lub prawa.

§ 63.

(1) Umowa o ubezpieczenie gaśnie, jeżeli interes ubezpieczony nie istnieje przy rozpoczęciu ubezpieczenia albo gdy odpadnie po rozpoczęciu ubezpieczenia. Ubezpieczycielowi należy się premia aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym otrzymał wiadomość o przyczynie zgaśnięcia.

(2) To samo obowiązuje, jeżeli przyszły interes ubezpieczony wogóle nie powstał.

§ 64.

(1) W razie pozbycia ubezpieczonej nieruchomości przez biorącego ubezpieczenie, przechodzą prawa i obowiązki z umowy o ubezpieczenie na nabywcę.

Koszta ustalenia.

Zakaz czynienia zmian.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela po wypadku przewidzianym ubezpieczeniem.

Prawo wypowiedzenia po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem.

Przejęcie roszczeń odszkodowania przeciw trzecim osobom na ubezpieczyciela.

Brak i ustalenie ubezpieczonego interesu.

Pozbycie ubezpieczonej nieruchomości.

(2) O pozbyciu winni są pozbywający lub nabywca bezzwłocznie donieść ubezpieczycielowi.

(3) Przejście pretensyj uzasadnionych przeciw ubezpieczycielowi musi tenże uznać przeciw sobie dopiero od chwili, w której otrzymał wiadomość o pozbyciu.

(4) Pozbywający i nabywca odpowiadają niepodzielnie za premię, która przypada za czas, zanim ubezpieczyciel otrzymał wiadomość o pozbyciu.

§ 65.

(1) Ubezpieczyciel ma prawo wypowiedzieć nabywcy stosunek ubezpieczenia z terminem wypowiedzenia najmniej jednomiesięcznym. Prawo wypowiedzenia gaśnie, jeżeli go nie wykonano w przeciągu jednego miesiąca od chwili, w której otrzymał wiadomość o pozbyciu.

(2) Nabywca ma prawo wypowiedzieć stosunek ubezpieczenia bez terminu wypowiedzenia. Prawo wypowiedzenia gaśnie, jeżeli go nie wykonano w ciągu jednego miesiąca po odebraniu posiadania ubezpieczonej nieruchomości przez nabywcę; jeżeli nabywca nie miał wiadomości o ubezpieczeniu, prawo wypowiedzenia gaśnie dopiero z upływem jednego miesiąca od chwili, w której ubezpieczyciel otrzymał tę wiadomość.

(3) Ubezpieczycielowi należy się premia aż do ukończenia stosunku ubezpieczenia, jeżeli sam wypowiada, zaś do końca bieżącego okresu ubezpieczenia, jeżeli wypowiada nabywca. W obu przypadkach do zapłaty premii obowiązany jest pozbywający; nabywcą odpowiada tylko za premię przypadającą za czas, zanim ubezpieczyciel otrzymał wiadomość o pozbyciu (§ 64., ustęp 4.).

§ 66.

(1) Przepisy §§ 64. i 65. mają zastosowanie także do każdej innej zmiany w osobie właściciela ubezpieczonej nieruchomości, nie wyłączając przymusowej sprzedaży.

(2) Przy przymusowej sprzedaży za chwilę pozbycia uważa się chwilę przybicia.

(3) Jeżeli ubezpieczoną nieruchomością pozbywa się razem z przynależnością, to co do przynależności mają zastosowanie przepisy §§ 64 do 66.

§ 67.

(1) W razie pozbycia ubezpieczonej rzeczy ruchomej gaśnie stosunek ubezpieczenia z chwilą, gdy rzecz wyjdzie z przechowania osoby pozbywającej.

(2) Ubezpieczycielowi należy się premia aż do końca okresu ubezpieczenia, w którym nastąpiła zmiana w przechowaniu.

Pozbycie ubezpieczonej rzeczy ruchomej.

§ 68.

Przejście ubezpieczonych rzeczy w drodze spadku nie narusza stosunku ubezpieczenia. Odmienne postanowienie umowne jest nieważne, o ile chodzi o ubezpieczenie nieruchomości i jej przynależności.

Przejście ubezpieczonych rzeczy w drodze spadku.

§ 69.

(1) Biorący ubezpieczenie może we własnym imieniu zawrzeć z ubezpieczycielem umowę o interes osoby trzeciej z oznaczeniem lub bez oznaczenia osoby ubezpieczonego (ubezpieczenie na cudzy rachunek).

(2) W razie wątpliwości uważa się ubezpieczenie za zdziałane przez biorącego ubezpieczenie na własny rachunek.

(3) Przy ubezpieczeniu na cudzy rachunek prawa z umowy o ubezpieczenie, z wyjątkiem prawa do dokumentu ubezpieczenia, przysługują ubezpieczonemu. On jednak bez zgody biorącego ubezpieczenie nie może rozrządzać swymi prawami ani ich dochodzić sądownie, chyba że posiada dokument ubezpieczenia.

(4) Biorącego ubezpieczenie uważa się za upoważnionego do rozrządzania we własnym imieniu prawami, które na podstawie umowy o ubezpieczenie przysługują ubezpieczonemu, jednakże do przyjęcia zapłaty i przeniesienia praw jest on bez zgody ubezpieczonego uprawniony tylko wówczas, gdy posiada dokument ubezpieczenia.

(5) Świadczenia do rąk biorącego ubezpieczenie może ubezpieczyciel uczynić zależnym od tego, aby mu wykazano, że ubezpieczony zgodził się na ubezpieczenie.

Ubezpieczenie na cudzy rachunek.

§ 70.

Biorący ubezpieczenie nie jest obowiązany do wydania dokumentu ubezpieczenia ubezpieczonemu lub jego masie konkursowej, dopóki nie zaspokojono go co do roszczeń przysługujących mu przeciw ubezpieczonemu ze względu na rzecz ubezpieczoną. Te roszczenia swoje może on zaspokoić z pretensji o odszkodowanie przeciw ubezpieczycielowi, a po ściągnięciu tej pretensji z sumy odszkodowania z pierwszeństwem przed ubezpieczonym i jego wierzycielami.

§ 71.

O ile podług przepisów ordynacji ubezpieczeniowej zachowanie się i wiadomość biorącego ubezpieczenie mają prawną doniosłość, bierze się na uwagę przy ubezpieczeniu na cudzy rachunek także zachowanie się i wiadomość ubezpieczonego. O ile wiadomość o jakiejś okoliczności w chwili zawarcia umowy jest doniosłą, nie bierze się na uwagę wiadomości ubezpieczonego, jeżeli umowę zawarto bez jego wiedzy albo niepodobna było zawiadomić biorącego ubezpieczenie w należytych czasach. Ubezpieczyciel musi jednak tylko wówczas przyjąć przeciw sobie zarzut, że umowę zdziałano bez wiedzy ubezpieczonego, jeżeli biorący ubezpieczenie doniósł mu przy zawarciu umowy, że ubezpieczenie zawiera bez zlecenia trzeciej osoby.

§ 72.

Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, któremi na niekorzyść biorącego ubezpieczenie odstąpiono od przepisów §§ 50., ustęp 1., 55. do 57., 58., ustęp 1. i 2., 59., 61. do 63. To samo obowiązuje co do postanowień umownych, któremi na niekorzyść pozyskującego lub nabywcy odstąpiono od przepisów §§ 64. do 67.

2. Rozdział.

Ubezpieczenie ogniowe.

§ 73.

(1) Przy ubezpieczeniu ogniowym odpowiada ubezpieczyciel za szkodę spowodowaną pożarem, uderzeniem piorunu lub wybuchem, którego rodzaj określony jest w umowie.

(2) Ubezpieczyciel wynagrodzić ma szkodę powstałą przez zniszczenie lub uszkodzenie ubezpieczonych rzeczy, o ile zniszczenie lub uszkodzenie pochodzi z bezpośredniego lub pośredniego oddziaływania ognia lub przy pożarze spowodowane zostało przez gaszenie, rozebranie, wyprątanie lub podobne zarządzenia. To samo obowiązuje co do szkody powstałej wskutek tego, że ubezpieczone rzeczy przepadły przy pożarze.

(3) Do odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkody powstałe z piorunu lub wybuchu mają przepisy ustępu 2. odpowiednie zastosowanie.

§ 74.

Ubezpieczyciel nie odpowiada za szkodę ogniową lub szkodę wybuchu, spowodowaną trzę-

sieniem ziemi lub zdarzeniami wojennymi albo wynikłą z rozruchów lub powstania.

§ 75.

(1) Ubezpieczenie rzeczy zbiorowej obejmuje także rzeczy członków rodziny i służby biorącego ubezpieczenie, którzy z nim żyją w spółności domowej lub wykonywają swój zawód w miejscu, ze względu na które zawarto ubezpieczenie.

(2) Na postanowienie umowne, według którego ubezpieczyciel ma być wolny od obowiązku świadczenia, jeżeli przeniesiono rzeczy do innych części miejsca (dom, mieszkanie, lokal, przedsiębiorstwo, wystawa, stajnia i t. d.), wymienionego w dokumencie ubezpieczenia, może ubezpieczyciel powoływać się tylko wówczas, jeżeli według zasad przyjętych w jego przedsiębiorstwie za ubezpieczenie w innych częściach należy mu się wyższa premia.

§ 76.

Świadczenie odszkodowania przez ubezpieczyciela oznacza się:

1. co do budynków wedle miejscowych kosztów nowej budowy z uwzględnieniem zmniejszenia wartości przez wiek, zużycie lub inne przyczyny, jeżeli zaś budynku na nowo się nie wystawia, co najwyżej wedle jego wartości obrotowej;

2. co do towarów, które biorący ubezpieczenie sam wytworzył, wedle kosztów produkcji, co do innych towarów wedle kosztów nabycia, w obu przypadkach zaś co najwyżej wedle ceny sprzedażnej;

3. co do bydła wedle wartości, którą miało bezpośrednio przed zajściem wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, co do surowców, plonów i innych płodów przyrody wedle cen przeciętnych dnia pożaru;

4. co do sprzętów domowych i innych przedmiotów użytkowych, narzędzi roboczych i maszyn wedle kosztów sprawienia takich samych nowych rzeczy z uwzględnieniem zmniejszenia wartości ubezpieczonych rzeczy przez wiek, używanie lub inne przyczyny.

§ 77.

(1) Przy ubezpieczeniu utraty zysku wskutek wypadku przewidzianego ubezpieczeniem nie można umówić się o pewną kwotę wartości ubezpieczonej.

(2) Kto ze względu na tę samą rzecz ubezpiecza u jednego ubezpieczyciela szkodę, u drugiego utratę zysku lub inny szczególny interes, zagrożony wypadkiem w ubezpieczeniu przewi-

Rozciągnięcie ubezpieczenia rzeczy zbiorowej.

Zmiana miejsca.

Świadczenie odszkodowania.

Ubezpieczenie utraty zysku i wieloletniego interesu na tej samej rzeczy.

Przepisy bezwzględnie wiążące.

Treść ubezpieczenia.

Bezczygłość obowiązku odszkodowania.

Granice odpowiedzialności.

dziannym, winien jest każdemu z tych ubezpieczycieli oznajmić bezzwłocznie inne ubezpieczenia wymienając ubezpieczycieli i podając sumy ubezpieczenia.

§ 78.

Obowiązek doniesienia o wypadku przewidzianym ubezpieczeniem został spełniony, jeżeli w ciągu trzech dni po zajściu tego wypadku wysłano doniesienie.

§ 79.

(1) Prawo zastawu na ubezpieczonym budynku rozciąga się także na pretensję o odszkodowanie przeciw ubezpieczycielowi. Nie narusza to ograniczeń egzekucji obowiązujących co do pretensji o odszkodowanie (§ 290., l. 2. o. e.).

(2) Z wyjątkiem przypadków oznaczonych w § 81., wolno kwoty odszkodowania wypłacić biorącemu ubezpieczenie jedynie za zgodą zastawników, którym w chwili zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem przysługiwało hipoteczne lub co do państwowych podatków i należności ustawowe prawo zastawu. Na żądanie ubezpieczyciela winien biorący ubezpieczenie przed wypłatą kwoty odszkodowania przedłożyć poświadczenie urzędowe, stwierdzające stan bierny w chwili zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem.

(3) Przyjmuje się, że zastawnik zgodził się na wypłatę, jeżeli ubezpieczyciel zawiadomił go, że nastąpić ma wypłata kapitału odszkodowania i że mu wolno sprzeciwić się tej wypłacie w przeciągu jednego miesiąca, a on nie sprzeciwił się wypłacie w oznaczonym czasokresie.

(4) Jeżeli zawiadomienie nie może być uskutecznione albo zastawnik sprzeciwi się w należytnym czasie, wówczas ubezpieczyciel ma prawo złożyć kwotę odszkodowania w sądzie powiatowym, w którego okręgu leży budynek ubezpieczony.

(5) Sąd wykonać ma rozdział złożonej kwoty odszkodowania z urzędu, stosując w odpowiedni sposób przepisy ord. egz. o rozdziale licytacyjnej ceny kupna uzyskanej przy przymusowej sprzedaży nieruchomości, a w postępowaniu tem zajmując biorący ubezpieczenie stanowisko zobowiązanego.

§ 80.

(1) Jeżeli ubezpieczyciel według umowy obowiązany jest wypłacić sumę odszkodowania tylko w celu odbudowy ubezpieczonego budynku lub w celu uzupełnienia ubezpieczonych przynależności albo jeżeli biorący ubezpieczenie po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem oświadczy ubezpieczycielowi, że sumy odszkodowania użyje tylko na te cele, w takich razach zapłaty

domagać się można dopiero, gdy użycie pieniędzy stosownie do ich przeznaczenia będzie zapewnione.

(2) Niema osobnej egzekucji na rzeczy sprawione za odszkodowanie, o ile one potrzebne są lub użyte zostają do odbudowy budynku lub do uzupełnienia przynależności.

§ 81.

Jeżeli według umowy ubezpieczyciel obowiązany jest wypłacić sumę odszkodowania tylko w celu odbudowy budynku lub uzupełnienia przynależności albo jeżeli biorący ubezpieczenie po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem oświadczy ubezpieczycielowi, że sumy odszkodowania użyje tylko na te cele, wówczas wypłata do rąk biorącego ubezpieczenie skuteczną jest wobec zastawnika także bez jego zezwolenia pod warunkiem, że użycie pieniędzy stosownie do ich przeznaczenia jest zapewnione. Natomiast jeżeli wypłata ma nastąpić bez tego zapewnienia albo jeżeli wogóle nie ma się zważać na użycie pieniędzy stosownie do ich przeznaczenia, wówczas przepisy § 79., ustęp 2 do 5, mają odpowiednie zastosowanie.

Stanowisko zastawnika wobec zastrzeżenia odbudowy.

§ 82.

(1) Jeżeli przy ubezpieczeniu budynku ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia z powodu zachowania się biorącego ubezpieczenie, to jednak z wyjątkiem wypadku niepłacenia premii w należytnym czasie jest on wobec zastawnika nadal obowiązany do świadczenia.

Obowiązek ubezpieczyciela wobec samego tylko zastawnika.

(2) To samo obowiązuje, jeżeli ubezpieczyciel po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem odstąpi od umowy.

§ 83.

(1) Jeżeli prawo zastawu na ubezpieczonym budynku zgłoszono u ubezpieczyciela, obowiązany jest tenże o przerwie w zapłacie premii i uskuteczniomem wskutek tego wypowiedzeniu zawiadomić bezzwłocznie zastawnika listem poleconym.

Zgłoszenie zastawnika u ubezpieczyciela.

(2) Wypowiedzenie, odstąpienie lub inna okoliczność, która powoduje ukończenie stosunku ubezpieczenia, odnoszą skutek wobec takiego zastawnika dopiero z upływem jednego miesiąca, odkąd ubezpieczyciel zawiadomił go lub on sam w inny sposób dowiedział się o ukończeniu stosunku, albo jeżeli stosunek nie jest jeszcze ukończony, o chwili, w której się kończy. To jednak nie obowiązuje, jeżeli stosunek ubezpieczenia wypowiedziany został z powodu niezapłacenia premii w należytnym czasie albo kończy się z powodu otwarcia upadłości do majątku ubezpieczyciela.

(3) Przepisy ustępu 2. znajdują odpowiednie zastosowanie do skuteczności postanowienia mię-

dzy ubezpieczycielem a biorącym ubezpieczenie umówionego, mocą którego zniża się sumę ubezpieczenia albo zmniejsza się rozciągłość niebezpieczeństwa, za które ubezpieczyciel odpowiada.

(4) Przeciw zastawnikowi, który zgłosił swoje prawo zastawu u ubezpieczyciela, nie można dochodzić nieważności umowy o ubezpieczenie na podstawie §§ 50., ustęp 2., lub 54., ustęp 5. Wobec niego jednak kończy się stosunek ubezpieczenia z upływem miesiąca od chwili, w której o nieważności zawiadomił go ubezpieczyciel lub on sam dowiedział się w inny sposób.

(5) Jeżeli zastawnik zostaje pod pieczę sądowną, winien ubezpieczyciel zawiadomienia dla zastawnika przeznaczone przesyłać do sądu pieczę wykonywającego, o ile ten przymiot zastawnika i sąd pieczę wykonywający podano mu do wiadomości.

§ 84.

Przepisy § 83 znajdują odpowiednie zastosowanie na korzyść pozostającego pod pieczę właściciela budynku ubezpieczonego, jeżeli ubezpieczycielowi podano do wiadomości ten przymiot właściciela i sąd pieczę wykonywający.

§ 85.

(1) Koszta oznajmień przewidzianych w §§ 79., ustęp 3. i 83. ponosi zastawnik lub zostający pod pieczę właściciel.

(2) W razie zmiany mieszkania przez zastawnika ma odpowiednie zastosowanie przepis § 15., ustęp 1.

§ 86.

O ile ubezpieczyciel zaspokoi zastawnika na podstawie przepisów §§ 82. lub 83., przechodzi na niego wierzytelność zabezpieczona prawem zastawu. Przejścia nie można dochodzić na szkodę zastawnika mającego równy lub dalszy stopień pierwszeństwa, wobec którego odpowiedzialność ubezpieczyciela pozostała w mocy, a na którego zaspokojenie suma odszkodowania nie wystarczyła.

§ 87.

Na postanowienia umowne, któremi na niekorzyść biorącego ubezpieczenie odstąpiono od przepisów §§ 75. i 78., nie może ubezpieczyciel powoływać się. To samo obowiązuje co do postanowień umówionych między ubezpieczycielem a biorącym ubezpieczenie, mocą których wykluczono lub ograniczono prawa ustanowione na korzyść zastawnika lub pod pieczę zostającego właściciela na podstawie §§ 79., ustęp 1. do 3., 81. i 86.

§ 88.

(1) Jeżeli na ubezpieczonym budynku intabulowany jest ciężar rzeczowy, renta albo prawo zaspokojenia, nabyte podług przepisów ordynacji egzekucyjnej, wówczas mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 79. do 87.

(2) Jeżeli na ubezpieczonym budynku ciężkie prawo użytkowania, mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 79. do 85. i 87.

3. Rozdział.

Ubezpieczenie gradowe.

§ 89.

Przy ubezpieczeniu gradowym odpowiada ubezpieczyciel za szkodę powstałą w ubezpieczonych ziemiopłodach skutkiem gradobicia.

§ 90.

Odszkodowanie, które ma świadczyć ubezpieczyciel, oznacza się podług przychodu, jaki byłyby dały ubezpieczone ziemiopłody, gdyby nie było gradobicia.

§ 91.

Obowiązek doniesienia o wypadku przewidzianym ubezpieczeniem jest spełniony, jeżeli doniesienie wysłano w przeciągu czterech dni po zajściu tego wypadku.

§ 92.

Świadczenie odszkodowania może być odłożone aż do dnia 31. października roku bieżącego. Jeżeli zaś w tym czasokresie plony ubezpieczonych ziemiopłodów nie są jeszcze zebrane, odszkodowanie musi być wypłacone w przeciągu czterech dni po zbiorach.

§ 93.

Jeżeli ubezpieczyciel wypowiada według § 61., wypowiedzenie staje się skutecznym dopiero z końcem okresu ubezpieczenia, w którym zaszło gradobicie.

§ 94.

(1) W razie pozbycia gruntu, na którym znajdują się ubezpieczone ziemiopłody, może ubezpieczyciel wypowiedzieć nabywcy stosunek ubezpieczenia tylko na koniec okresu ubezpieczenia, w którym dowiedział się o pozbyciu; postano-

Inne ciężary hipoteczne.

Treść ubezpieczenia.

Świadczenie odszkodowania.

Doniesienie o wypadku przewidzianym ubezpieczeniem.

Zapadłość roszczenia ubezpieczeniowego.

Prawo wypowiedzenia i zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem.

Pozbycie gruntu z ubezpieczonymi ziemiopłodami.

Przejście wierzytelności ubezpieczonej prawem zastawu na ubezpieczyciela.

Przepisy bezwzględnie wiążące.

wienia o czasokresach zawarte w § 65., ustęp 1., nie mają zastosowania.

(2) Jeżeli kto na podstawie prawa użytkowania, kontraktu dzierżawy lub innego podobnego stosunku nabywa prawo do zebrania ubezpieczonych ziemiopłodów, w takim razie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o pozbyciu ubezpieczonego gruntu w ramach ustępu 1.

§ 95.

(1) Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, któremi odstąpiono od przepisów §§ 91. do 93. na niekorzyść biorącego ubezpieczenie albo od przepisów § 94. na niekorzyść nabywcy lub uprawnionego do zebrania owoców.

(2) Czasokres do sprzeciwu według § 2. ustęp 1., może być skrócony, jednak nie może wynosić mniej niż ośm dni. Dopuszczalne są również postanowienia umowne, któremi odstępuje się od przepisów § 57. o zwrocie nakładów na cele ratunkowe.

4. Rozdział.

Ubezpieczenie bydła.

§ 96.

(1) Przy ubezpieczeniu bydła odpowiada ubezpieczyciel za szkodę powstałą przez śmierć (śmierć naturalną, zabicie z konieczności) ubezpieczonego zwierzęcia.

(2) Można także ubezpieczyć się od szkody powstałej przez chorobę lub nieszczęśliwy wypadek ubezpieczonego zwierzęcia, które nie pociągają za sobą śmierci.

§ 97.

Ubezpieczyciel nie odpowiada:

(1) za szkodę, która powstaje wskutek zarazy lub choroby, a za którą należy się odszkodowanie z publicznych funduszków, chociażby nawet utracono roszczenie odszkodowania wskutek naruszenia przepisów policyjnych o zarazach bydłych;

(2) za szkodę, która spowodowana została zdarzeniami wojennymi lub jest następstwem ruchu lub powstania;

(3) za szkodę spowodowaną pożarem, piorunem, wybuchem, powodzią lub trzęsieniem ziemi;

(4) za szkodę powstałą przy przewozie lub z powodu przewozu ubezpieczonego bydła koleją żelazną, okrętami lub innymi środkami przewozu jakoteż z powodu pozostającego z tem w związku załadowania i wyładowania;

(5) za szkodę powstającą przez używanie koni na torach wyścigowych lub dla innych celów sportowych.

§ 98.

Ubezpieczyciel tylko wówczas powoływać się może na postanowienie umowne, według którego ma być wolny od obowiązku świadczenia w razie zabrania ubezpieczonego bydła z pewnego oznaczonego miejsca, jeżeli ten stan trwał dłużej niż ośm dni.

§ 99.

Biorący ubezpieczenie jest obowiązany nie tylko o śmierci ale także o każdym ważniejszym wypadku nieszczęśliwym ubezpieczonego zwierzęcia donieść bezzwłocznie ubezpieczycielowi nawet wówczas, jeżeli tej choroby lub wypadku nieszczęśliwego nie należy uważać za wypadek przewidziany ubezpieczeniem. Obowiązek doniesienia jest spełniony, jeżeli doniesienie wysłano w ciągu dwu dni po zajściu zdarzenia.

§ 100.

Ubezpieczyciel ma prawo, w każdym czasie przedsięwziąć własnym kosztem oględziny i badania ubezpieczonego bydła.

§ 101.

(1) Jeżeli ubezpieczone zwierzę zachoruje lub dozna wypadku nieszczęśliwego, wówczas o ile choroba lub nieszczęśliwy wypadek nie są małej wagi, winien biorący ubezpieczenie bezzwłocznie wezwać weterynarza albo, jeżeli to jest niemożliwe, kogoś znajomego się na rzeczy.

(2) Kosztów żywienia i pielęgnowania tudzież kosztów badania i leczenia przez weterynarza ubezpieczyciel nie jest obowiązany zwrócić.

(3) Koszta pierwszego badania przez weterynarza w razie zachorowania ubezpieczonego zwierzęcia, ponosić mają ubezpieczyciel i biorący ubezpieczenie po równych częściach.

§ 102.

Jeżeli biorący ubezpieczenie z rozmysłu lub rażącego niedbalstwa dotkliwie dręczy lub zaniedbuje zwierzę, w szczególności jeżeli w razie choroby lub nieszczęśliwego wypadku z rozmysłu lub rażącego niedbalstwa nie wezwał weterynarza lub osoby znającej się na rzeczy, do czego według § 101. ustęp 1. był obowiązany, wówczas ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia, chyba że dręczenie albo zaniedbanie nie wywarło wpływu ani na zajście wypadku przewidzianego ubezpieczeniem ani na rozciągłość świadczenia, do którego ubezpieczyciel jest obowiązany.

Zmiana
miejsca.

Obowiązek
doniesienia
o wypadku
przewidzia-
nym ubez-
pieczeniem,
o zachoro-
waniu bydła
i wypadkach
nieszczęśli-
wych.

Prawo ubez-
pieczyciela
do oględzin
i badania.

Obowiązek
ratowania
i nakłady na
cele ratun-
kowe.

Dręczenie
i zaniedby-
wanie zwie-
rzęcia.

Przepisy
bezwzględ-
nie wiążące.

Treść
ubezpiecze-
nia.

Granice
odpowie-
dzialności.

§ 103.

Zabicie z konieczności.

(1) Bez pozwolenia ubezpieczyciela nie wolno biorącemu ubezpieczenie przedsiębrać zabicia z konieczności, chyba, że zabicie zarządzone zostało przez władzę albo wedle zachodzących okoliczności biorący ubezpieczenie mógł je uważać za tak naglące, iż nie można było wyczekiwać oświadczenia ubezpieczyciela.

(2) Jeżeli biorący ubezpieczenie przedsiębrał zabicie z konieczności wbrew temu przepisowi, wówczas ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia.

(3) Jeżeli biorący ubezpieczenie nie pozwolił na zabicie z konieczności zarządzone przez ubezpieczyciela, w takim razie ubezpieczyciel o tyle wolny jest od obowiązku świadczenia, o ile rozmiary szkody byłyby mniejsze w razie należytego zachowania się biorącego ubezpieczenie.

§ 104.

Świadczenie odszkodowania.

Jeżeli śmierć ubezpieczonego zwierzęcia nastąpiła wskutek choroby lub nieszczęśliwego wypadku, w takim razie świadczenie odszkodowania przez ubezpieczyciela oznacza się według wartości, jaką zwierzę miało bezpośrednio przed chorobą lub nieszczęśliwym wypadkiem.

§ 105.

Prawo wypowiedzenia po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem.

Każda strona jest uprawniona do wypowiedzenia stosunku ubezpieczenia podług § 61. Jeżeli jednak z większej liczby ubezpieczonych zwierząt jedna sztuka dotknięta została zaraźliwą chorobą, bez względu na to czy ta choroba pociągnęła za sobą śmierć czy nie, w takim razie ubezpieczycielowi nie przysługuje prawo wypowiedzenia.

§ 106.

Przejęcie roszczeń z tytułu rękojmi.

(1) Jeżeli biorącemu ubezpieczenie przysługuje roszczenie z tytułu rękojmi z powodu wady ubezpieczonego zwierzęcia, wówczas roszczenie to przechodzi na ubezpieczyciela, o ile tenże wynagrodzi biorącemu ubezpieczenie szkodę spowodowaną przez wadę. Przejęcia tego nie można dochodzić na szkodę biorącego ubezpieczenie.

(2) Jeżeli biorący ubezpieczenie dopuścił do utraty roszczenia z tytułu rękojmi lub postradał je z własnej winy, wówczas ubezpieczyciel o tyle staje się wolnym od obowiązku świadczenia, o ile z tego roszczenia mógłby był osiągnąć wynagrodzenie szkody.

§ 107.

Przedłużenie odpowiedzialności poza czas umowy.

Ubezpieczyciel odpowiada także za śmierć zwierzęcia, która nastąpi w ciągu miesiąca po ukończeniu stosunku ubezpieczenia, jeżeli śmierć spowodowana została chorobą lub uszkodzeniem, które zdarzyły się w ciągu czasu umownego.

§ 108.

(1) W razie pozbycia zwierzęcia ubezpieczonego mają zastosowanie przepisy § 67.

(2) Jeżeli jednak jeszcze podczas bieżącego okresu ubezpieczenia albo w przeciągu miesiąca po zmianie w przechowaniu nastąpiła śmierć zwierzęcia skutkiem jakiejś wady, za którą pozbywający z mocy ustawy winien dać rękojmię nabywcy, wówczas odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec biorącego ubezpieczenie pozostaje w mocy aż do wysokości roszczenia z tytułu rękojmi.

Pozbycie ubezpieczonego zwierzęcia.

§ 109.

Jeżeli inwentarz gruntowy przechodzi na kogo innego razem z gruntem w drodze pozbycia lub w drodze dziedziczenia, wówczas ze względu na zwierzęta należące do inwentarza mają zastosowanie przepisy §§ 64. do 66. i 68.

Przejęcie inwentarza gospodarczego.

§ 110.

Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, któremi na niekorzyść biorącego ubezpieczenie lub jego następcy prawnego odstąpiono od przepisów §§ 98., 99. zdanie 2., 101. ustęp 3., 102. do 109.

Przepisy bezwzględnie wiążące.

5. Rozdział.

Ubezpieczenie przewozowe.

§ 111.

(1) Przy ubezpieczeniu przewozowym ubezpieczyciel ponosi niebezpieczeństwa, na które narażone są dobra podczas przewozu na lądzie lub na wodach śródziemnych, albo okręty podczas żeglugi na wodach śródziemnych.

(2) Przy ubezpieczeniu okrętu odpowiada ubezpieczyciel także za szkodę, którą ponosi biorący ubezpieczenie z tej przyczyny, że wskutek zderzenia się ubezpieczonego okrętu wynagrodzić ma szkodę trzecim osobom.

Treść ubezpieczenia.

§ 112.

Ubezpieczenie przeciw niebezpieczeństwom żeglugi na wodach śródziemnych obejmuje także szkodę, która powstaje dla ubezpieczającego z tej przyczyny, że w celu ratowania okrętu i ładunku ze wspólnego niebezpieczeństwa poświęcić musi swoje własne lub cudze dobro.

§ 113.

(1) Przy ubezpieczeniu dóbr od niebezpieczeństwa przewozu na wodach śródziemnych ponosi ubezpieczyciel niebezpieczeństwo posługiwa-

Rozciągłość odpowiedzialności.

nia się lichtenami przy załadowaniu lub wyładowaniu, o ile w tem miejscu są w użyciu.

(2) Jeżeli dobra ubezpieczone przewozi się innym okrętem aniżeli oznaczonem w umowie o ubezpieczenie albo ładem, wówczas ubezpieczyciel nie odpowiada, jednak ponosi on odpowiedzialność, jeżeli po rozpoczęciu ubezpieczenia zarządzo zmianę wskutek nieszczęśliwego wypadku, za który ubezpieczyciel ma odpowiadać, albo jeżeli po rozpoczęciu ubezpieczenia bez zgody biorącego ubezpieczenie zmieniono sposób przewozu lub podróż okrętu została zaniechana. Ubezpieczenie obejmuje w tych przypadkach także kosztza przeładowania i tymczasowego oddania na skład jakoteż wyższe kosztza dalszego przewozu.

§ 114.

Ubezpieczyciel nie odpowiada:

1. przy ubezpieczeniu dóbr za szkodę, którą wysyłający lub odbiorca spowodował z rozmysłu lub niedbalstwa;

2. za szkodę, która spowodowana została przez naturalne własności dóbr (w szczególności przez wewnętrzne psucie się, zanik, zwykły wyciek), przez wadliwe opakowanie albo przez szczury lub myszy, chyba że taka szkoda powstała skutkiem opóźnienia się podróży spowodowanego przez nieszczęśliwy wypadek, za który ubezpieczyciel ma odpowiadać;

3. przy ubezpieczeniu okrętu — za szkodę która powstaje z tej przyczyny, że okręt w chwili rozpoczęcia podróży znajdował się w stanie niezdatnym do żeglugi albo nie był należycie opatrzony w urządzenia lub załogę, albo która powstaje tylko skutkiem zwykłego zużycia, wieku, gnicia lub robaczywości;

4. za szkodę, która powstaje przez wojenne zdarzenia albo jest następstwem rozruchów lub powstania;

5. za szkodę, która na skutek zwłoki w przewozie powstała przez utratę koniunktury, przez straty na kursie lub w procentach;

6. za szkodę spowodowaną niebezpieczeństwem lodowem lub materiałem wybuchowym.

§ 115.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela rozciąga się na cały czas, w ciągu którego dobra ubezpieczone odbywają podróż odznaczoną w umowie, rozpoczyna się z chwilą oddania dóbr przewoźnikowi a kończy się w chwili odstawienia do rąk od-

biorcy, albo w razie przeszkody w odstawieniu, z chwilą prawnego oddania na skład lub prawnej sprzedaży dóbr.

§ 116.

(1) Przy ubezpieczeniu okrętu zawartem na jedną podróż, rozpoczyna się odpowiedzialność ubezpieczyciela z chwilą, w której rozpoczęto ładowanie, albo, jeżeli nie ma się brać ładunku, z chwilą odjazdu. Odpowiedzialność kończy się z chwilą, w której ukończono wyładowanie na miejscu przeznaczenia, albo, jeżeli nie ma się uskuteczniać wyładowania, z chwilą przybycia na miejsce przeznaczenia. Jeżeli biorący ubezpieczenie przewleka wyładowanie ponad miarę, w takim razie kończy się ubezpieczenie z chwilą, w której bez tej zwłoki wyładowanie byłoby się skończyło.

(2) Jeżeli przed ukończeniem wyładowania bierze się ładunek na nową podróż, wówczas kończy się ubezpieczenie z chwilą, w której rozpoczęto nowe ładowanie.

(3) Jeżeli po rozpoczęciu ubezpieczenia zaniechano podróży, wówczas pod względem ukończenia ubezpieczenia zamiast miejsca przeznaczenia wchodzi miejsce, w którym podróż ustała.

§ 117.

(1) Przy ubezpieczeniu dóbr odszkodowanie ubezpieczyciela oznacza się według pospolitej wartości handlowej, a gdy takiej niema, według wartości pospolitej, jaką miały dobra w chwili rozpoczęcia ubezpieczenia w miejscu wysłania, do czego dolicza się kosztza ubezpieczenia i kosztza powstałe aż do przyjęcia dóbr przez przewoźnika.

(2) W razie uszkodzenia dóbr należy wartość, jaką mają w stanie uszkodzonym na miejscu przeznaczenia potrącić z wartości, jaką miałyby na tem miejscu w stanie nieuszkodzonym; ułamek wartości ubezpieczonej (ustęp 1) odpowiadający stosunkowi zmniejszenia się wartości do wartości w stanie nieuszkodzonym uważa się za kwotę szkody.

§ 118.

(1) Przy ubezpieczeniu okrętu, świadczenie odszkodowania przez ubezpieczyciela oznacza się podług wartości, jaką miał okręt przy rozpoczęciu ubezpieczenia.

(2) Jeżeli okręt w razie uszkodzenia go nadaje się jeszcze do naprawy, wówczas za szkodę uważa się wysokość kosztów naprawy i wymiany uszkodzonych części, przyczem potrącić należy

Trwanie ubezpieczenia okrętu.

Świadczenie odszkodowania przy dobrach.

Odszkodowanie za okręty.

Granice odpowiedzialności.

Trwanie ubezpieczenia dóbr.

stosowną kwotę uwzględniając zmniejszenie wartości naprawionych części, które istniało już w czasie zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, jakoteż wartość istniejących jeszcze starych części składowych, które przy naprawie zastąpiono nowymi.

(3) Jeżeli uszkodzony okręt nie da się już naprawić, wówczas szkodę stanowi różnica między wartością ubezpieczoną (ustęp 1.) a wartością części składowych okrętu w stanie uszkodzonym.

§ 119.

(1) Przy ubezpieczeniu dóbr ubezpieczyciel nie ma prawa wypowiedzenia umowy z powodu zwiększenia niebezpieczeństwa powstałego niezależnie od woli biorącego ubezpieczenie (§ 33., ustęp 3.). Biorący ubezpieczenie nie jest obowiązany donosić ubezpieczycielowi o takim zwiększeniu niebezpieczeństwa.

(2) Jeżeli przy ubezpieczeniu okrętu ubezpieczyciel w czasie kiedy okręt odbywa podróż, wypowiada stosunek ubezpieczenia z powodu zwiększenia niebezpieczeństwa powstałego niezależnie od woli biorącego ubezpieczenie, w takim razie wypowiedzenie nie jest skuteczne przed ukończeniem podróży. Jeżeli podczas podróży zdarzy się wypadek przewidziany ubezpieczeniem, ubezpieczyciel obowiązany jest do świadczenia, chociaż nie doniesiono o zwiększeniu niebezpieczeństwa.

(3) Jeżeli jednak obowiązek doniesienia naruszono już przed rozpoczęciem podróży, wówczas przepisy ustępu 2. mają zastosowanie tylko wtedy, gdy ubezpieczyciel jeszcze przed rozpoczęciem podróży dowiedział się o zwiększeniu niebezpieczeństwa.

(4) Jeżeli ubezpieczone dobra lub okręty pozbywa się w czasie, gdy odbywają podróż, w takim razie ubezpieczenie gaśnie nie w chwili ustanowionej w § 67., ustęp 1., lecz dopiero z ukończeniem podróży.

6. Rozdział.

Ubezpieczenie od odpowiedzialności.

§ 120.

(1) Przy ubezpieczeniu od odpowiedzialności ubezpieczyciel obowiązany jest wynagrodzić biorącemu ubezpieczenie szkodę z powodu świadczenia, które tenże na skutek zdarzenia zaszłego w umówionym czasie ma wykonać wobec osoby trzeciej z mocy stosunku odpowiedzialności w umowie określonego.

(2) Jeżeli biorący ubezpieczenie z powodu roszczenia trzeciej osoby winien dać zabezpieczenie, w takim razie obowiązek ubezpieczyciela rozciąga się także na świadczenie zabezpieczenia.

§ 121.

(1) Ubezpieczenie obejmuje także koszta sądowej i pozasądowej obrony przeciw roszczeniu osoby trzeciej tudzież koszta obrony w postępowaniu karnem wdrożonem z powodu czynu, który mógłby uzasadnić roszczenie ubezpieczeniowe. Postanowienie to obowiązuje także wówczas, gdy szkody nie należy wynagrodzić osobie trzeciej.

(2) Koszta te zwrócić ma ubezpieczyciel o tyle, o ile musiały być poniesione.

(3) Jeżeli koszta poniesiono w sporze prowadzonym na żądanie ubezpieczyciela lub wogóle na jego polecenie, winien je zwrócić bez względu na sumę ubezpieczenia.

§ 122.

(1) Nieważne jest postanowienie umowne, według którego ubezpieczyciel także wtedy ma być obowiązany do świadczenia, gdy biorący ubezpieczenie z rozmysłu bezprawnie spowodował zdarzenie, z powodu którego ponosi odpowiedzialność wobec osoby trzeciej.

(2) To samo obowiązuje co do postanowienia umownego, według którego ubezpieczyciel odpowiadać ma za kary pieniężne, nakładane przez sądy lub władze polityczne.

§ 123.

(1) Jeżeli zawarto ubezpieczenie ze względu na odpowiedzialność z powodu prowadzenia przedsiębiorstwa, w takim razie ubezpieczenie rozciąga się na odpowiedzialność, którą osoby ustanowione przez biorącego ubezpieczenie do kierownictwa lub nadzoru ruchu, lub części tegoż ponosić mają w tym charakterze. O tyle ubezpieczenie to jest ubezpieczeniem na cudzy rachunek.

(2) Jeżeli równocześnie więcej osób takich ma odpowiadać za ten sam fakt, w takim razie świadczenie, które skutecznie ma ubezpieczyciel, rozłożyć należy w stosunku, w jakim kwoty odszkodowania uścić się mające przez każdą z tych osób pozostają do łącznej kwoty odszkodowania.

(3) W razie pozbycia przedsiębiorstwa, wydzierżawienia go lub objęcia przez trzecią osobę na podstawie podobnego stosunku mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 64. do 66.

§ 124.

(1) Obowiązek doniesienia o wypadku przewidzianym ubezpieczeniem jest spełniony, jeżeli doniesienie wysłano w przeciągu ośmiu dni od chwili, w której trzecia osoba wystąpiła pozasądowo z roszczeniem przeciw biorącemu ubez-

Rozciągłość odpowiedzialności.

Nieważno postanowienia umowne.

Ubezpieczenie od odpowiedzialności przedsiębiorcy.

Doniesienie o wypadku przewidzianym ubezpieczeniem.

Zwiększenie niebezpieczeństwa i pozbycie.

Treść ubezpieczenia.

czenie albo wdrożono postępowanie karne z powodu czynu uzasadniającego roszczenie. Jeżeli trzecia osoba sądownie występuje z roszczeniem przeciw biorącemu ubezpieczenie, wówczas biorący ubezpieczenie winien bezzwłocznie donieść o tem ubezpieczycielowi.

(2) Ubezpieczycielowi, który przystępuje do sporu, przysługuje stanowisko uczestnika sporu według § 20. p. c.

(3) Jeżeli fakt uzasadniający roszczenie osoby trzeciej zajdzie po upływie terminu dodatkowego oznaczonego w § 29., zanim premię zapłacono, w takim razie ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia, jeżeli biorący ubezpieczenie w chwili płacenia premii wiedział o zajściu tego faktu.

§ 125.

(1) Ubezpieczyciel winien uiścić odszkodowanie w przeciągu ośmiu dni od chwili, w której roszczenie osoby trzeciej zostało przez biorącego ubezpieczenie zaspokojone albo prawomocnym wyrokiem, uznaniem lub ugodą ustalone. Koszta, które zwrócić należy według § 121., obowiązany jest ubezpieczyciel uiścić w przeciągu ośmiu dni po zawiadomieniu go o prawomocnie ustalonej kwocie.

(2) Na postanowienie umowne, podług którego ubezpieczyciel ma być wolny od obowiązku świadczenia w razie gdy biorący ubezpieczenie bez jego zgody zaspokoi osobę trzecią lub uzna jej pretensję, nie może się ubezpieczyciel powoływać, jeżeli biorący ubezpieczenie bez popełnienia oczywistej niestuszności nie mógł odmówić zaspokojenia lub uznania a przytem nie przekroczył swego prawnego zobowiązania.

§ 126.

Jeżeli członkowie rodziny biorącego ubezpieczenie, żyjący z nim w spółności domowej, są mu obowiązani do zwrotu szkody ubezpieczonej w takim razie roszczenie o odszkodowanie nie przechodzi na ubezpieczyciela (§ 62.).

§ 127.

(1) Z tytułu roszczenia swego przeciw biorącemu ubezpieczenie ma trzecia osoba prawo zastawu na jego pretensji o odszkodowanie opartej na umowie o ubezpieczenie.

(2) Tego prawa zastawu dochodzić można także przeciw innym wierzycielom i przeciw masie konkursowej biorącego ubezpieczenie.

§ 128.

Ubezpieczyciel ma prawo po uprzednim zawiadomieniu biorącego ubezpieczenie wynagro-

dzenie temuż należne wypłacić bezpośrednio osobie trzeciej, o ile biorący ubezpieczenie obowiązany jest do świadczenia tej trzeciej osobie. Na żądanie biorącego ubezpieczenie ubezpieczyciel obowiązany jest wypłatę skutecznie do rąk osoby trzeciej.

§ 129.

Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, któremi na niekorzyść biorącego ubezpieczenie odstąpiono od przepisów §§ 121., 124. do 126.

III. Dział.

Ubezpieczenie życiowe.

§ 130.

Przy ubezpieczeniu życiowym ubezpieczyciel obowiązany jest, po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, do zapłaty ustanowionej w umowie kwoty kapitału lub renty.

§ 131.

(1) Ubezpieczenie może być zawierane na życie biorącego ubezpieczenia albo innej osoby. Jeżeli ubezpieczenie zawiera się na wypadek śmierci innej osoby, wówczas do ważności umowy potrzebne jest pisemne zezwolenie tejże. Ojciec lub matka mogą jednak zawrzeć takie ubezpieczenie na życie małoletniego dziecka bez jego zezwolenia.

(2) Ubezpieczenie na życie dziecka, które nie ma jeszcze czternastu lat, nieważne jest o tyle, o ile według umowy w przypadku śmierci przed ukończeniem czternastego roku życia ubezpieczyciel ma być obowiązany do świadczenia, które przekracza zwykłe koszta pogrzebu lub kwotę maksymalną ustanowioną na to przez władzę nadzorczą.

(3) O ile według przepisów ordynacji ubezpieczeniowej wiadomość i zachowanie się biorącego ubezpieczenie mają prawną doniosłość, o tyle przy ubezpieczeniu na życie innej osoby bierze się na uwagę także wiadomość i zachowanie się tej innej osoby.

§ 132.

(1) Trzecia osoba, na której korzyść zawiera się ubezpieczenie (obdarowany), nabywa prawo do świadczenia ubezpieczyciela dopiero z chwilą zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem, jeżeli umowa nie postanawia inaczej.

Przepisy
bezwzględnie
wiążące.

Treść
ubezpie-
czenia.

Ubezpie-
czenie na
życie innej
osoby.

Ubezpie-
czenie na
korzyść
osoby
trzeciej.

Zapadłość
roszczenia
ubezpie-
czeniowego.

Niema
przejścia
o odszko-
dowanie
roszczenia
przeciw
członkiem
rodziny.

Ustawowe
prawo za-
stwu
osoby
trzeciej na
pretensji
ubezpie-
czeniowej.

Świadczenie
do rąk
osoby
trzeciej.

(3) Przy ubezpieczeniu kapitału należy w razie wątpliwości przyjąć, że biorący ubezpieczenie zastrzegł sobie prawo aż do zajścia wypadku przewidzianego ubezpieczeniem rozrządzać bez zgody ubezpieczyciela aktami między żyjącymi lub na wypadek śmierci roszczeniem z umowy o ubezpieczenie, a zatem także oznaczyć osobę trzecią, jaką obdarowaną lub w miejsce obdarowanej ustanowić inną osobę, nawet wówczas, jeżeli obdarowaną osobę poprzednio oznaczono w umowie.

(3) Jeżeli obdarowany roszczenia nie nabędzie, przysługuje ono biorącemu ubezpieczenie.

§ 133.

(1) Jeżeli przy ubezpieczeniu kapitału oznaczono więcej osób jako obdarowane nie określając ich udziałów, to są one w równych częściach uprawnione do poboru; udział, którego jedna z nich nie nabyła, przyrasta pozostałym.

(2) Jeżeli jako obdarowanych oznaczono spadkobierców bez bliższego określenia, to w razie wątpliwości osoby, który dziedziczą, uprawnione są do poboru w stosunku swych sched.

(3) Jeżeli na wypadek śmierci ubezpieczono kapitał na korzyść posiadacza lub okaziciela dokumentu ubezpieczenia, należy sumę ubezpieczenia wciągnąć do spuścizny biorącego ubezpieczenie, gdy tenże zaniechał rozrządzić roszczeniem za pomocą aktu między żyjącymi lub na wypadek śmierci.

§ 134.

(1) Jeżeli wiek osoby, na której życie zawarto ubezpieczenie, zeznано nieprawdziwie a wskutek tego premię wymierzono za nisko, w takim razie sumę ubezpieczenia zniża się na taką kwotę, jaka według taryfy, która obowiązywała ubezpieczyciela w czasie zawarcia umowy, odpowiada umówionej premii z uwzględnieniem rzeczywistego wieku wstąpienia.

(2) Przed zajściem wypadku przewidzianego ubezpieczeniem a za zapłatą odpowiednio podwyższonej premii i dodatkową opłatą kwoty, która co najwyżej odpowiadać może różnicy premii z 5⁰/₀ odsetkami za ubiegły czas, wolno jednak biorącemu ubezpieczenie żądać, aby mu sumę ubezpieczenia podwyższono znowu do pierwotnej wysokości.

(3) Ubezpieczycielowi tylko wówczas przysługuje prawo odstąpienia od umowy z powodu nieprawdziwego zeznania wieku, jeżeli rzeczywisty wiek wstąpienia wychodzi po za rany, w których ubezpieczyciel wedle planu przyjętego w jego przedsiębiorstwie zawiera ubezpieczenia życiowe.

(4) Jeżeli okaże się, że wskutek nieprawdziwego zeznania wieku wymierzono premię za wysoko, w takim razie od początku najbliższego okresu ubezpieczenia należy ją zniżyć na kwotę odpowiadającą rzeczywistemu wiekowi wstąpienia i zwrócić różnicę między istniejącą rezerwą premij a rezerwą konieczną ze względu na rzeczywisty wiek wstąpienia.

§ 135.

Za zwiększenie niebezpieczeństwa uważa się tylko taką zmianę niebezpieczeństwa, którą oznaczono w umowie wyraźnie jako zwiększenie niebezpieczeństwa podając szczegółowo okoliczności powodujące je i co do której umówiono się, że należy o niej donieść.

Zwiększenie niebezpieczeństwa.

§ 136.

(1) Po upływie pięciu lat od zawarcia umowy ubezpieczyciel za wyjątkiem wypadku nieprawdziwego zeznania wieku, nie może podnosić zarzutów z powodu wadliwych zeznań przy zawarciu umowy, chyba że biorący ubezpieczenie dopuścił się podstęp.

Niewrzuszalność ubezpieczenia.

(2) Po upływie pięciu lat od zajścia zwiększenia niebezpieczeństwa nie może ubezpieczyciel z powodu tego zwiększenia podnosić zarzutów, chyba że podstępnie naruszono obowiązek doniesienia o zwiększeniu niebezpieczeństwa.

§ 137.

(1) Po upływie pierwszego roku umownego może biorący ubezpieczenie każdej chwili wypowiedzieć umowę bez terminu wypowiedzenia.

Prawo wypowiedzenia służące biorącemu ubezpieczeniu.

(2) Jeżeli po upływie pierwszego roku umownego nie zapłacono premii w przeciągu terminu dodatkowego wyznaczonego przez ubezpieczyciela (§ 29., ustęp 1.), uważa się umowę za wypowiedzianą przez biorącego ubezpieczenie.

§ 138.

(1) Jeżeli osoba, na której życie zawarto ubezpieczenie, popełniła samobójstwo, w takim razie ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia, chyba że czyn popełniono w stanie chorobliwego zaburzenia władz umysłowych wykluczającym swobodne postanowienie woli.

Samobójstwo.

(2) Ubezpieczyciel odpowiada w każdym razie, jeżeli w chwili samobójstwa umowa przynajmniej przez pięć lat bez przerwy była w mocy.

§ 139.

(1) Jeżeli ubezpieczenie zawarto na życie innej osoby aniżeli osoby biorącego ubezpieczenie,

Rozmysłne zabicie.

Jak rozumieć zastrzeżenie darowania?

Nieprawdziwe oznaczenie do wieku.

w takim razie ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia w razie, gdy biorący ubezpieczenie spowodował śmierć tej innej osoby rozmyślnie czynem bezprawnym.

(2) Jeżeli przy ubezpieczeniu na wypadek śmierci oznaczono osobę trzecią jako obdarowaną, uważa się to oznaczenie jako niebyłe w razie, gdy śmierć tej osoby, na której życie zawarto ubezpieczenie, spowodowała owa osoba trzecia rozmyślnie czynem bezprawnym.

§ 140.

(1) Obowiązek doniesienia o wypadku przewidzianym ubezpieczeniem istnieje tylko w takim razie, jeżeli jako wypadek przewidziany ubezpieczeniem oznaczono śmierć. Obowiązek doniesienia jest spełniony, jeżeli doniesienie wysłano w ciągu trzech dni po zajściu wypadku przewidzianego ubezpieczeniem.

(2) Jeżeli prawo żądania świadczenia przysługuje osobie trzeciej, wówczas na niej ciąży obowiązek doniesienia; to samo tyczy się obowiązku dawania wyjaśnień i dostarczania dowodów (§ 39., ustęp 2. i 3.).

§ 141.

(1) Jeżeli zapłacono premię za czas przynajmniej trzech lat, może biorący ubezpieczenie każdej chwili żądać przemiany ubezpieczenia na ubezpieczenie wolne od opłaty premii ze zniżoną sumą ubezpieczenia (redukcya).

(2) Przy ubezpieczeniu kapitału, przy którym zajście wypadku przewidzianego ubezpieczeniem jest niewątpliwe, może biorący ubezpieczenie żądać rozwiązania umowy za zapłatą odprawy (wykupno), o ile premię zapłacił za czas przynajmniej trzech lat.

§ 142.

(1) Jeżeli biorący ubezpieczenie wypowiedział lub przestał płacić premię (§ 137.) w czasie, gdy premia zapłaconą już była przynajmniej za okres trzech lat, w takim razie z chwilą wypowiedzenia lub upływu terminu dodatkowego (§ 29., ustęp 1.) wyznaczonego do zapłaty premii dokonywa się sama przez się przemiana ubezpieczenia na ubezpieczenie wolne od opłaty premii ze zmniejszoną sumą ubezpieczenia.

(2) Jednakże przy ubezpieczeniu kapitału, przy którym zajście wypadku przewidzianego ubezpieczeniem jest niewątpliwe, może biorący ubezpieczenie w ciągu jednego miesiąca po wypowiedzeniu albo po upływie terminu dodatkowego żądać wykupna zamiast przemiany.

(3) Przewidziane w § 29., ustęp 1., na wypadek zaniechania zapłaty premii wezwanie biorą-

cego ubezpieczenie musi zawierać dodatek wskazujący, że nastąpi przemiana.

(4) Dopuszczalne jest postanowienie umowne, według którego w przypadkach ustępu 1. ubezpieczenie samo przez się przemieni się ma na ubezpieczenie wolne od zapłaty premii, opiewające na pełną sumę ubezpieczenia, ale z ograniczonym czasem trwania ubezpieczenia.

§ 143.

Przy ubezpieczeniach, zawartych na wypadek śmierci z czasem trwania ubezpieczenia nie przekraczającym dziesięciu lat, niema ani przemiany, ani wykupna.

Wykluczenie przemiany i wykupna.

§ 144.

(1) Ubezpieczyciel ustalić ma w ogólnych warunkach ubezpieczenia podstawy, według których przy wykupnie obliczać się ma sumę wykupna a przy przemianie na ubezpieczenie wolne od opłaty premii obliczać się ma zmniejszoną sumę albo ograniczony czas trwania.

Ustalenie podstaw obliczenia dla przemiany i wykupna.

(2) Przemianę lub przekazanie sumy wykupna winien ubezpieczyciel podać pisemnie do wiadomości biorącego ubezpieczenie w ciągu miesiąca od chwili, w której tego żądano (§§ 141., 142., ustęp 2.), automatyczną przemianę zaś bezwzględnie po upływie terminu oznaczonego w § 142., ustęp 2. Przy przemianie należy w oznajmieniu zwrócić uwagę biorącego ubezpieczenie na uprawnienia przyznane mu w § 145.

§ 145.

Jeżeli umowę rozwiązano według § 137., jednak bez zapłaty odprawy albo jeżeli w ramach §§ 141., 142. nastąpiła przemiana na ubezpieczenie wolne od opłaty premii, w takim razie biorący ubezpieczenie w ciągu trzech miesięcy po upływie dnia, do którego premia była zapłacona, może żądać przywrócenia mocy obowiązującej pierwotnej umowy za dodatkową opłatą premij za czas pośredni należnych z odsetkami co najwyżej pięć procentowemi.

Przywrócenie pierwotnego ubezpieczenia.

§ 146.

(1) Jeżeli ubezpieczenie kapitału na wypadek śmierci, przy którym zajście wypadku przewidzianego ubezpieczeniem jest niewątpliwe, zostanie uchylone przez odstąpienie lub wypowiedzenie ubezpieczyciela albo jeżeli ubezpieczyciel przy takim ubezpieczeniu wolny jest od świadczenia, wówczas winien wydać rezerwę premij przypadającą na to ubezpieczenie, jeżeli premię zapłacono przynajmniej za

Wydanie rezerwy premij.

Doniesienie o wypadku przewidzianym ubezpieczeniem.

Przemiana na ubezpieczenie wolne od opłaty premii i wykupno.

Automatyczna przemiana ubezpieczenia.

okres trzech lat. Jednakże w przypadku § 139., ustęp 1., ubezpieczyciel nie jest obowiązany do wydania rezerwy premij.

(2) Rezerwę premij obliczyć należy według stanu z końcem ostatniego okresu ubezpieczenia. Raty premiowe do tego czasu przypadające należy potrącić.

§ 147.

Egzekucyi na rzecz wierzycieli biorącego ubezpieczenie podlegają wszystkie jego roszczenia majątkowe z umowy o ubezpieczenie życiowe o tyle i tak długo, o ile i jak długo on niemi rozrządzać może.

§ 148.

(1) Zajęcie roszczeń skutecznia się przez doręczenie dozwolenia egzekucyi do rąk ubezpieczyciela (§ 294. o. e.), jeżeli zaś dokument ubezpieczenia opiewa na posiadacza lub okaziciela, podług przepisu § 296. o. e.

(2) Nabyte w ten sposób prawo zastawu rozciąga się na wszystkie majątkowe roszczenia biorącego ubezpieczenie z umowy o ubezpieczenie, jeżeli dozwolenie egzekucyi nie było ograniczone do poszczególnych roszczeń.

§ 149.

(1) Zrealizowanie zajętych roszczeń biorącego ubezpieczenie dokonywa się zapomocą przekazu do ściągnięcia.

(2) Przekaz ten w szczególności upoważnia popierającego wierzyciela do żądania w imieniu zobowiązanego do ubezpieczyciela wykupna i zapłaty sumy wykupna.

§ 150.

(1) Jeżeli na roszczenie ubezpieczeniowe prowadzi się egzekucję lub otwiera się upadłość do majątku biorącego ubezpieczenie, w takim razie obdarowany, którego imiennie oznaczono, może za zgodą biorącego ubezpieczenie wstąpić w umowę ubezpieczenia w miejsce biorącego ubezpieczenie, wypłacając popierającemu wierzycielowi lub masie upadłościowej sumę wykupna.

(2) Jeżeli obdarowanego wogóle nie oznaczono lub nie oznaczono imiennie, wówczas to samo prawo przysługuje małżonkowi i dzieciom biorącego ubezpieczenie.

(3) Wstąpienie dokonywa się przez zawiadomienie ubezpieczyciela; zawiadomienie to może być skuteczne tylko w ciągu jednego miesiąca od czasu, w którym uprawniony do wstąpienia dowiedział się o zajęciu lub w którym otwarto upadłość.

§ 151.

Jeżeli dokument ubezpieczenia opiewa na posiadacza lub okaziciela, to mimo to ubezpieczyciel może odmówić świadczenia posiadaczowi lub okazicielowi, jeżeli jego uprawnienie nie jest wykazane. Świadczenie do rąk posiadacza lub okaziciela zwalnia ubezpieczyciela będącego w dobrej wierze.

§ 152.

(1) Przy ubezpieczeniu ludowym nie mają zastosowania przepisy §§ 1., 28., 29., 137., 141., ustęp 2., 142., ustęp 2., 144., ustęp 2.

(2) Premij nie można domagać się sądownie.

(3) Ubezpieczyciel tylko wtedy wolny jest od obowiązku świadczenia z powodu zaniechania zapłaty premij, jeżeli zaległość doszła do kwoty kwartalnej premii. Jeżeli tak rzecz się ma, uważa się umowę za wypowiedzianą przez biorącego ubezpieczenie.

§ 153.

(1) Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, któremi za niekorzyść biorącego ubezpieczenie lub obdarowanego lub uprawnionego do wstąpienia odstąpiono od przepisów §§ 134. do 146., 150. do 152., albo w przypadku § 144., ustęp 1., od ogólnych warunków ubezpieczenia.

(2) Za zgodą władzy nadzorczej wolno jednak w ogólnych warunkach ubezpieczenia ustanowić inny sposób przemiany na ubezpieczenie wolne od opłaty premij, aniżeli to przepisują §§ 141. i 142., tudzież inny sposób obliczenia kwoty, która przypada do wypłaty, aniżeli to przewiduje § 146.

IV. Dział.

Ubezpieczenie od nieszczęśliwych wypadków.

§ 154.

Przy ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków ubezpieczyciel obowiązany jest skutecznie wypłatę kapitału lub renty ustanowioną w umowie lub inne zresztą umówione świadczenia, jeżeli ten, na którego osobę zawarto ubezpieczenie, dotknięty zostanie nieszczęśliwym wypadkiem określonego w umowie rodzaju.

§ 155.

(1) Można zawrzeć ubezpieczenie od wypadków nieszczęśliwych, które zdarzają się biorącemu ubezpieczenie, albo od wypadków nieszczęśliwych, które zdarzają się innym osobom.

Dokumenty ubezpieczenia opiewające na posiadacza lub okaziciela.

Ubezpieczenie ludowe.

Przepisy bezwzględnie wiążące.

Treść ubezpieczenia.

Ubezpieczenie od nieszczęśliwych wypadków innych osób.

Egzekucya na roszczenie z ubezpieczenia.

Zajęcie i treść egzekucyjnego prawa zastawu.

Przekaz do ściągnięcia.

Prawo wstąpienia obdarowanego, małżonka i dzieci biorącego ubezpieczenia.

(2) Ubezpieczenie od wypadków nieszczęśliwych, które zdarzają się innej osobie, uważa się w razie wątpliwości za ubezpieczenie na cudzy rachunek. Do takiego ubezpieczenia mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 69. do 71.

(3) Jeżeli na własny rachunek zawiera się ubezpieczenie od nieszczęśliwych wypadków, które wydzierżawiają się innej osobie, wówczas do ważności umowy potrzebne jest pisemne zezwolenie owej innej osoby. O ile wiadomość i zachowanie się biorącego ubezpieczenie mają prawną doniosłość według przepisów ordynacji ubezpieczeniowej, bierze się pod uwagę w takim przypadku także wiadomość i zachowanie się tej innej osoby.

§ 156.

Jeżeli przedsięwzięcie, dla którego zawarto zbiorowe ubezpieczenie, zostaje pozbyte, wydzierżawione lub objęte przez trzecią osobę na podstawie podobnego stosunku, w takim razie mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 64. do 66.

§ 157.

Przy ubezpieczeniach kapitału mają zastosowanie przepisy §§ 132. i 133. o ubezpieczeniu na korzyść osób trzecich.

§ 158.

(1) Ubezpieczyciel wolny jest od obowiązku świadczenia, jeżeli ten, kto doznał nieszczęśliwego wypadku, spowodował wypadek z rozmysłu lub rażącego niedbalstwa. To samo obowiązuje, jeżeli ubezpieczenie od wypadków nieszczęśliwych, które się innej osobie zdarzają, zawarto na własny rachunek a biorący ubezpieczenie spowodował ten wypadek z rozmysłu czynem bezprawnym.

(2) Jeżeli przy ubezpieczeniu na korzyść osoby trzeciej ta trzecia osoba spowodowała wypadek nieszczęśliwy z rozmysłu czynem bezprawnym, w takim razie oznaczenie osoby trzeciej uważa się za niebyłe.

§ 159.

Dopuszczalne jest postanowienie umowne, według którego ubezpieczyciel ma być wolny od obowiązku świadczenia, jeżeli skutki nieszczęśliwego wypadku wystąpią dopiero po upływie jednego roku lub dłuższego okresu czasu.

§ 160.

Biorący ubezpieczenie ma ile możności starać się o odwrócenie i złagodzenie następstw wypadku nieszczęśliwego i przytem iść za wskazówkami ubezpieczyciela, o ile nie żąda się od niego rzeczy niesłusznych.

§ 161.

(1) Odszkodowanie płatne jest w czternastu dniach po ukończeniu leczenia.

(2) Jeżeli ma być płacone odszkodowanie dzienne, można po upływie każdego miesiąca żądać częściowej upłaty, która odpowiada wysokości odszkodowania dziennego za ubiegły miesiąc.

§ 162.

Przepisy § 58. o kosztach ustalenia, § 63. o braku i o ustaniu ubezpieczonego interesu, § 135. o zwiększeniu niebezpieczeństwa i § 140., ustęp 2., o obowiązku osoby trzeciej do doniesień i udzielania wyjaśnień mają odpowiednie zastosowanie.

§ 163.

Ubezpieczyciel nie może powoływać się na postanowienia umowne, które na niekorzyść biorącego ubezpieczenie lub osoby trzeciej odstąpiono od przepisów §§ 158. do 162.

V. Dział.

Przepisy końcowe.

§ 164.

(1) Pod przepisy ordynacji ubezpieczeniowej podpadają wszystkie umowy o ubezpieczeniu, które zawierają zakłady ubezpieczeń prawnie założone i do działalności dopuszczone tudzież kasy zapomogowe założone podług przepisów ustawy z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202.

(2) Umowy o ubezpieczeniu uważa się za czynności handlowe po stronie ubezpieczyciela, nawet gdy je zawiera zakład ubezpieczeń na wzajemności oparty.

§ 165.

(1) Przepisy ordynacji ubezpieczeniowej nie mają zastosowania do ubezpieczenia morskiego, reasekuracji i ubezpieczenia losów.

(2) Do umów, które spełnia się obowiązek ubezpieczenia według §§ 1. i 64., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138., o ubezpieczeniu pensyjnym funkcyjaryszki prywatnych, mają przepisy ordynacji ubezpieczeniowej zastosowanie o tyle, o ile nie ma sprzeczności między nimi a przepisami wymienionego cesarskiego rozporządzenia.

Płatność odszkodowania; częściowa upłata.

Odpowiednie zastosowanie przepisów o ubezpieczeniu od szkód i ubezpieczeniu żywcem.

Przepisy bezwzględnie wiążące.

Zakres zastosowania ordynacji ubezpieczeniowej.

Zbiorowe ubezpieczenie przedsięwzięcia.

Ubezpieczenie na korzyść osoby trzeciej.

Zawinione spowodowanie nieszczęśliwego wypadku.

Ograniczenie czasu odpowiedzialności.

Obowiązek ratowania.

§ 166.

(1) Ograniczenia swobody umawiania się przewidziane w ordynacyi ubezpieczeniowej nie mają zastosowania do ubezpieczenia przewozowego i ubezpieczenia kredytu, tudzież do ubezpieczeń od szkody, przy których ubezpieczone interesy określa się tylko według rodzaju i dopiero po ich powstaniu szczegółowo oznajmia się każdy z tych interesów z osobna ubezpieczycielowi (bieżące ubezpieczenie).

(2) Minister spraw wewnętrznych mocen jest w porozumieniu z Ministrem sprawiedliwości za

pomocą rozporządzenia ogłoszonego w Dzienniku ustaw państwa przepisy wiążące ordynacyi ubezpieczeniowej uchylić w całości lub częściowo ze względu na umowy o ubezpieczenie, zawierane przez mniejsze towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń prawnie założone i do działalności dopuszczone albo przez krajowe towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń, trudniące się ubezpieczeniem bydła, które otrzymują zasiłki z funduszków publicznych albo przez kasy zapomogowe założone podług ustawy z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202, albo też ze względu na nowo powstające gałęzie ubezpieczenia.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXII. — Wydana i rozesłana dnia 27. listopada 1915.

Treść: (Nr. 344. i 345.) 344. Rozporządzenie, dotyczące czasowego zniżenia względnie uchylenia ceł od różnych artykułów. — 345. Rozporządzenie w sprawie uregulowania obrotu mlekiem.

344.

Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem han- dlu i rolnictwa z dnia 17. listo- pada 1915,

dotyczące czasowego zniżenia względnie uchylenia
ceł od różnych artykułów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 24. września 1914, Dz. u. p. Nr. 251, zniża się względnie uchyla się aż do dalszego zarządzenia w porozumieniu z Rządem królewsko-węgierskim w ślad za rozporządzeniami z dnia 9. października 1914, Dz. u. p. Nr. 270, z dnia 22. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 16, z dnia 9. i 22. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 31 i 43, z dnia 16. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 62, tudzież z dnia 19. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 103, z dnia 14. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 122, z dnia 7. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 159, nadto z dnia 23. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 246, i z dnia 13. października 1915, Dz. u. p. Nr. 307, cła następujących numerów taryfowych umownej taryfy celnej obu państw

Monarchii austriacko-węgierskiej, którą ogłoszono ustawą z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278:

Cło za marmelady Nr. t. 130 *a* zniża się na 12 K za 100 kg; ustanowiony przytem dodatek do cła (8 K za 100 kg) pozostaje w mocy.

Na tych samych zasadach należy wysłać także marmelady w szczelnem zamknięciu Nr. t. 131, podczas, gdy zresztą postanowienia rozporządzenia z dnia 19. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 103, dotyczące ceł Nru t. 131 pozostają nienaruszone.

Nadto rozszerza się zarządzone już uchylenie cła od minii na wszystkie artykuły Nr. t. 597 *k* i / (glejta ołowiana w łuskach i sztukach lub mielona w formie proszku, massykot), wreszcie uchyla aż do dalszego zarządzenia cło od drożdży spożywczych (drożdży suszonych, już niezdatnych do fermentacji, z przyprawą lub bez), także i w małym opakowaniu. Nr. t. 131/132, 615 i 616.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Schuster wlr.

Zenker wlr.

Engel wlr.

345.**Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 26. listopada 1915****w sprawie uregulowania obrotu mlekiem.**

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zakazuje się wyrabiania bitej śmietanki (kremu), sprzedawania bitej śmietanki i śmietany wszelkiego rodzaju (śmietany, kwaśnej śmietany, śmietanki), oraz używania niezbiieranego mleka do karmienia cieląt i świń, starszych niż sześć tygodni. Zakaz ten nie odnosi się do sprzedaży śmietany mleczarniom w celu wyrobu masła.

§ 2.

Do wyrobu sera w istniejących przedsiębiorstwach nie można używać mleka w ilości większej, aniżeli w odpowiednim czasie roku 1914. Ilość mleka, jaką można użyć do wyrobu sera w przedsiębiorstwach, które sera w owym czasie nie produkowały, oznaczy polityczna władza krajowa lub z jej upoważnienia polityczna władza powiatowa po wysłuchaniu rzeczoznawców.

Dla pokrycia zapotrzebowania masła i mleka spożywczego może polityczna władza krajowa zarządzić po wysłuchaniu rzeczoznawców także dalej idące ograniczenie wyrobu sera.

§ 3.

Nie wolno używać mleka i śmietanki do wyrabiania w celach przemysłowych lodów, czekolady, wyrobów cukierniczych (jak bonbonów, karmelków) i kremu wszelkiego rodzaju, do przyrządzania farb, oraz do przerabiania w celach technicznych innych przemysłów.

Zakaz ten nie odnosi się do wyrabiania margaryny.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych zezwolić na wyjątki od zakazu używania mleka do przerabiania na techniczne cele przemysłu.

§ 4.

Polityczna władza krajowa może bądź powszechnie bądź dla poszczególnych powiatów lub gmin wydać przedsiębiorstwom przemysłu gospodnioszynkarskiego zakaz podawania mleka, używania mleka do sporządzania napojów i podawania takich napojów podczas pewnych godzin dnia, w szczególności godzinach popołudniowych.

Godziny te ustanawia polityczna władza krajowa i za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa jednolicie dla wszystkich przedsiębiorstw w jednej gminie, uwzględniając przytem stosunki miejscowe.

Dla przedsiębiorstw przemysłowych gospodnioszynkarskich, w których pożywiają się niezamożne koła ludności, winna powyższa władza zezwolić w stosowny sposób na wyjątki od powyższego zakazu.

§ 5.

Polityczna władza krajowa i za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa może wezwać producentów, którzy wprowadzali dotąd mleko w obrót w celach zużycia, w miarę ich obecnej siły produkcyjnej i bez naruszenia własnego najkorzystniejszego zapotrzebowania do dostarczania mleka w celach spożywczych.

Przy ocenianiu siły produkcyjnej należy wysłuchać rzeczoznawców.

§ 6.

Polityczna władza krajowa i za jej upoważnieniem polityczna władza powiatowa może wydać zarządzenia w celu zabezpieczenia zapotrzebowania mleka przez dzieci, karmiących matek i chorych, w szczególności w większych miastach i środowiskach konsumcyjnych, z uwzględnieniem stosunków miejscowych.

§ 7.

Producenci, handlarze mleka oraz przedsiębiorstwa komunikacyjne są obowiązane do udzielania politycznej władzy powiatowej na wezwanie potrzebnych wyjaśnień i wskazówek co do zapasów odbiorców i dostawców mleka.

Polityczna władza powiatowa ma również prawo podejmować każdego czasu przez swych pełnomocników oględziny ubikacji przemysłowych, magazynów i innych ubikacji oraz wglądać do zapisków gospodarczych i handlowych.

Należy zezwolić władzy wstępu do tych ubikacji i należy na żądanie udzielić wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

§ 8.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu tego rozporządzenia.

§ 9.

Pod mlekiem w myśl § 3. tego rozporządzenia nie należy rozumieć mleka w stałym stanie i kondensowanego; gdy jednak w zastosowaniu § 4., ustęp 1. zostanie wydany zakaz, rozciąga się ten ostatni także na te rodzaje mleka.

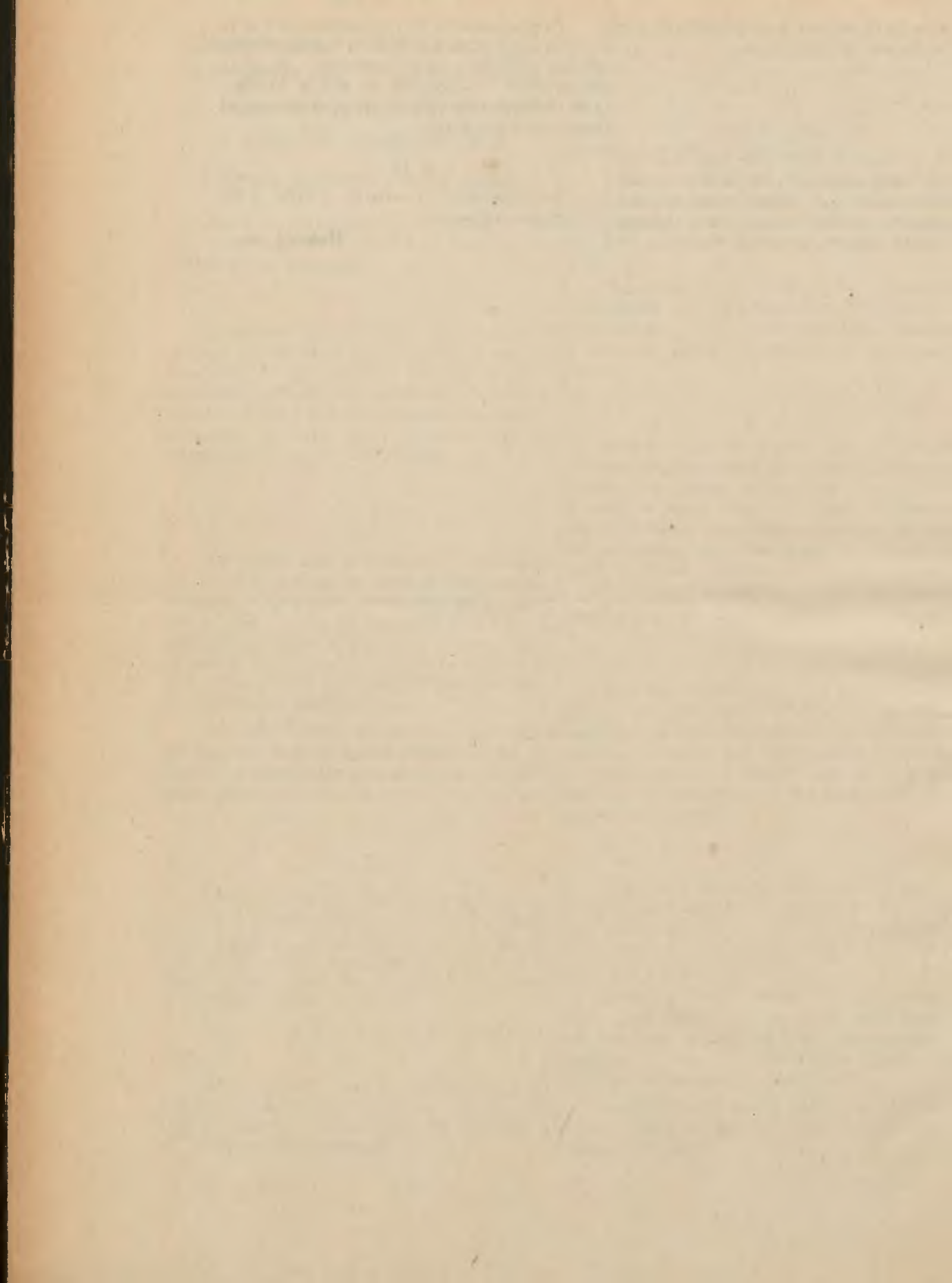
§ 10.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów, będzie polityczna władza powiatowa karała grzywnami do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile działanie nie podpada w myśl istniejących ustaw surowszej karze.

§ 11.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w trzy dni po dniu ogłoszenia.

Heinold wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXIII. — Wydana i rozesłana dnia 30. listopada 1915.

Treść: (№ 316. i 317.) 316. Rozporządzenie w sprawie ograniczenia produkcji piwa. — 317. Rozporządzenie w sprawie przedłużenia przewidzianych w kilku ustawach o ulgach podatkowych terminów do wykonania budowli.

316.

Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 25. listopada 1915

w sprawie ograniczenia produkcji piwa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, wydaje się w celu ograniczenia produkcji piwa następujące zarządzenia:

§ 1.

W browarach, opłacających w pełni podatek piwny, można wytworzyć w każdym miesiącu od grudnia 1915 do marca 1916 włącznie najwyżej pięćdziesiąt pięć procent tej ilości brzożki piwnej (§ 2.), jaką daje przeciętna wysokość stwierdzonej przez władze skarbowe produkcji w odpowiednich miesiącach kampanii 1911/12 i 1912/13. Dla browarów, które w jednej z powyższych kampanii w ciągu miesiąca grudnia do marca włącznie nie były w ruchu dłużej aniżeli przez 10 następujących po sobie dni, jest miarodajną dla wyśrodkowania poprzedniej ilości porównawczej zamiast produkcji odnośnego miesiąca, produkcya podobnego miesiąca kampanii 1910/11, a gdy browar i w tym czasie nie był dłużej niż przez dziesięć dni następujących po sobie w ruchu, produkcya odnośnego miesiąca w kampanii 1913/14.

Przedsiębiorstwom browarniczym, które ko-

wego opustu podatku od piwa (§ 1., część I. rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120), wolno osiągnąć miarodajną w myśl ustępu 1. ilość porównawczą w wysokości do 60 procent, tym, które korzystają z dziesięcioprocentowego opustu, oraz tym, które mają piętnastoprocentowy opust, tę ilość porównawczą do sześćdziesiąt pięć procent.

§ 2.

Dla obliczenia dopuszczalnej, maksymalnej ilości produkcji (uprawnienie browarnicze), jest miarodajna podstawa wymiaru podatku, t. j. stopień hektolitrowy ekstraktu.

Jeżeli browar zakupił po dniu 1. grudnia 1911 jakiś inny browar i zastanowił w nim ruch, natenczas może Ministerstwo skarbu na prośbę podwyższyć odpowiednio uprawnienie browarnicze w miesiącach, miarodajnych dla obliczenia uprawnienia browarniczego, a to uwzględniając produkcję objętego browaru.

§ 3.

Przedsiębiorcy browarniczy, którzy nie wyzyskają, albo nie wyzyskają w pełni przysługującego im według § 1. tego rozporządzenia uprawnienia browarniczego, mogą przenieść niewyzyskaną część na następujący miesiąc z tym skutkiem, że ich uprawnienie browarnicze za ten miesiąc podnosi się o przeniesioną ilość. Niewyzyskane w miesiącach od grudnia 1915 do marca 1916 włącznie części uprawnienia browarniczego można przenieść także na inne przedsiębiorstwo browarnicze. Nabycie (przeniesienie) nie wykazanych

części uprawnienia browarniczego innych przedsiębiorstw browarniczych jest jednak dopuszczalne i skuteczne tylko w takim rozmiarze, że przez przeniesienia uprawnienie browarnicze nabywającego browaru podwyższa się do 20% przysługującego mu według § 1. tego rozporządzenia uprawnienia browarniczego. Postanowienie to ma zastosowanie także do zgłoszonych już władzy skarbowej I. instancji na podstawie rozporządzenia z dnia 27. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 250, przeniesień obcych uprawnień browarniczych w miesiącu grudniu 1915. Nabycie i wyzyskanie uprawnień browarniczych ponad poprzednio oznaczony wymiar może zezwolić tylko Ministerstwo skarbu od wypadku do wypadku w razie, jeśli udowodniono szczególne zapotrzebowanie.

Każde przeniesienie uprawnienia browarniczego należy poprzednio zgłosić pisemnie do władzy skarbowej I. instancji najpóźniej jednak w ostatnim dniu odnośnego miesiąca, gdyż w przeciwnym razie prawo do przeniesienia gaśnie, przyczem należy wymienić browar, na rzecz którego przeniesienie się dokonuje. Władza skarbową I. instancji winna bezzwłocznie zawiadomić o przeniesieniu organ powołany do nadzoru nad browarem, na który przeniesiono uprawnienie, jak również właściwą dlań władzę skarbową I. instancji.

§ 4.

Jeżeli browar wyczerpał przysługujące mu w myśl poprzednich przepisów uprawnienie browarnicze, nie przyjmuje się już zgłoszenia opodatkowanego postępowania przy wyrobie piwa i każda nadprodukcya podpada pod przepisy ustawy karnej o przekroczeniach skarbowych.

§ 5.

Rozporządzenie to obowiązuje dla wszystkich krajów austriackich z wyjątkiem Galicji i Buko-

winy. Z dniem 1. grudnia 1915 wchodzi to rozporządzenie w życie, natomiast traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 27. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 250.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

347.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. listopada 1915

w sprawie przedłużenia przewidzianych w kilku ustawach o ulgach podatkowych terminów do wykonania budowli.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, przedłuża się o dwa lata przewidziane w ustawach z dnia 10. stycznia 1902, Dz. u. p. Nr. 13 (artykuł I. i II.), z dnia 2. marca 1905, Dz. u. p. Nr. 39 (§ 2.), z dnia 27. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 130 (§ 2.), z dnia 29. czerwca 1906, Dz. u. p. Nr. 131 (§§ 2. i 11), z dnia 17. lutego 1908, Dz. u. p. 33 (§ 3.), z dnia 19. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 186 (§§ 1. do 3.), terminy dla wykonania budowli w Bernie, Karniowie, Krakowie, Gracu i Hradcu królewskim, oraz przewidziany w § 28. ustawy z dnia 28. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 242, termin dla ukończenia nowych budowli i domów o małych mieszkaniach, przyczem utrzymuje się w mocy wszystkie inne, przewidziane w powyższych ustawach warunki zachodzące ze względu na zdarzenia wojenne.

Engel wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXIV. — Wydana i rozesłana dnia 1. grudnia 1915.

Treść: № 348. Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla tłuszczu wieprzowego, słoniny i mięsa wieprzowego.

348.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 29. listopada 1915,

dotyczące ustanowienia najwyższych cen dla
tłuszczu wieprzowego, słoniny i mięsa wieprzo-
wego.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia
10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, za-
rządza się, co następuje:

§ 1.

Przy sprzedaży tłuszczu wieprzowego i słoniny
wieprzowej przez producenta odsprzedającemu może
najwyższa cena za 100 kg wagi netto wynosić:

1. W czasie od dnia 16. grudnia 1915 do
dnia 15. stycznia 1916 włącznie

za tłuszcz topiony (smalec)	721 K
za surowy tłuszcz nietopiony (sadło)	680 K
za surową słoninę	639 K

2. w czasie od dnia 16. stycznia 1916 do
dnia 15. lutego 1916 włącznie

za tłuszcz topiony (smalec)	670 K
za surowy tłuszcz nietopiony (sadło)	628 K
za surową słoninę	608 K

3. w czasie od dnia 16. lutego 1916 do
dnia 15. marca 1916

za tłuszcz topiony (smalec)	618 K
za surowy tłuszcz nietopiony (sadło)	577 K
za surową słoninę	556 K

4. po dniu 15. marca 1916 aż do dalszego
zarządzenia

za tłuszcz topiony (smalec)	567 K
za surowy tłuszcz nietopiony (sadło)	525 K
za surową słoninę	505 K

§ 2.

Najwyższą cenę należy rozumieć w razie
sprzedaży za gotówkę, bez opakowania i za do-
stawę ze stacji kolejowej lub okrętowej sprze-
dającego.

W razie kredytowania ceny kupna, można
ponad najwyższą cenę żądać tylko procentów, nie
przekraczających obowiązującej przy zawarciu
interesu stopy eskontu wekslowego Banku austriacko-
węgierskiego o więcej, jak o 2%.

§ 3.

Dla słoniny przyrządzonej, solonej, wędzonej,
paprykowanej i oparzonej oraz dla innych rodzajów
słoniny deserowej winna polityczna władza kra-
jowa ustanowić cenę sprzedaży dla wydawania
towaru przez producenta odsprzedającemu.

Również ma polityczna władza krajowa usta-
nowić ceny sprzedaży dla tych oraz dla wymie-
nionych w § 1. rodzajów tłuszczu i słoniny

w drobnym handlu, to jest przy bezpośrednim wydawaniu towaru konsumentowi, bez różnicy czy następuje to ze strony producenta czy też ze strony odsprzedającego.

Ustanowienie tych cen winno nastąpić w zastosowaniu do podanych w § 1. okresów czasu i stopni ceny.

Polityczna władza krajowa może także ustanowić najwyższe ceny dla sprzedaży świeżego mięsa wieprzowego i towarów z mięsa wieprzowego (wędlin i kiełbas), dokonywanej przez producenta do rąk odsprzedającego oraz w drobnym handlu.

§ 4.

Polityczna władza krajowa winna ogłosić publicznie ustanowione przez się najwyższe ceny (§ 3.).

Ministerstwo handlu może te ceny zmienić w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministerstwem rolnictwa.

§ 5.

Kto za towary, dla których bądź w niniejszem rozporządzeniu bądź w przepisach, wydanych na podstawie tego rozporządzenia, ustanowiono cenę najwyższą, dla siebie lub dla innej osoby żąda,

obiecuje, płaci lub przyjmuje wyższą cenę lub jakiegokolwiek świadczenie uboczne, którego nie można w myśl tego rozporządzenia lub w myśl wydanych na jego podstawie przepisów zachowywać, będzie karany przez polityczną władzę I. instancyi grzywnami do pięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile działanie nie podlega surowszej karze.

§ 6.

Tej samej karze podlega ten,

któś świadomie lub przez zaniedbanie należytej staranności przyczynia się do tego w jakiegokolwiek sposób, że funkcjonarysz, któremu powierzono sprzedawanie lub osoba, pośrednicząca w sprzedaży, działa wbrew temu rozporządzeniu lub wydanym na jego podstawie przepisom,

któś działanie wbrew postanowieniom tego rozporządzenia lub wbrew wydanym na jego podstawie przepisom przez kogokolwiek i w jakiegokolwiek sposób wspiera lub zataja.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu jego ogłoszenia.

Schuster wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXV. — Wydana i rozesłana dnia 3. grudnia 1915.

Treść: (№ 349.—353.) 349. Rozporządzenie o postanowieniach wyjątkowych w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa z powodu stanu wojennego. — 350. Obwieszczenie o postanowieniach wyjątkowych w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych państw zagranicznych. — 351. Rozporządzenie o przedłużeniu z powodu stanu wojennego ustanowionego w traktacie ugodowym terminu pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów. — 352. Obwieszczenie o postanowieniach wyjątkowych w sprawie ustanowionych w traktacie ugodowym i w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść osób, przynależnych do krajów świętej korony węgierskiej. — 353. Rozporządzenie, którem uzupełnia się rozporządzenie z dnia 2. września 1914, w sprawie przedłużenia terminu dla dostarczenia dokumentów, potrzebnych do wykazania prawa pierwszeństwa przy zgłoszeniach patentów, wzorów i znaczków.

349.

Rozporządzenie Ministra robót publicznych z dnia 1. grudnia 1915

o postanowieniach wyjątkowych w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa z powodu stanu wojennego.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na czasokresy, terminy i postępowanie, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Terminy pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów, wzorów i znaczków, ustanowione w artykule 4. Układu Unii paryskiej z dnia 20. marca 1883 dla ochrony własności przemysłowej, rewi-

dowanego w Brukseli dnia 14. grudnia 1900 i w Waszyngtonie dnia 2. czerwca 1911, przedłuża się, o ile nie ubiegły one przed dniem 26. lipca 1914, aż do upływu trzech miesięcy po dniu, który ma być w swoim czasie ustanowiony w drodze rozporządzenia.

(2) Postanowienie to obowiązuje na korzyść poddanych innych państw, należących do międzynarodowej Unii dla ochrony własności przemysłowej tylko wówczas, gdy te państwa użyczają poddanym austriackim przedłużenia terminów pierwszeństwa. Gdy jednakże jedno z tych państw udziela tego przywileju austriackim poddanym w zakresie mniejszym, niżli przewidziany w ustępie 1., wówczas to samo ograniczenie obowiązuje poddanych tego państwa.

(3) Ustanowi się w drodze obwieszczenia w Dzienniku ustaw państwa, o ile według przepisu ustępu 2. przedłuża się terminy pierwszeństwa na korzyść poddanych innych państw w Austrii.

§ 2.

(1) Jeśli zgłaszającemu stały wypadki wojenne na przeszkodzie w dotrzymaniu jednego z ustanowionych w artykule 4. Układu Unii paryskiej z dnia 20. marca 1883 dla ochrony własności przemysłowej, rewidowanego w Brukseli dnia 14. grudnia 1900 i w Waszyngtonie dnia 2. czerwca 1911 terminów pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów, wzorów i znaczków, wówczas należy na prośbę zezwolić na przywrócenie do dawnego stanu. To obowiązuje także co do terminów, które upłynęły już przed rozpoczęciem się mocy obowiązującej tego rozporządzenia.

(2) Zezwolenie na przywrócenie do dawnego stanu ma ten skutek, że zgłoszenie uważa się za wniesione prawidłowo w ciągu terminu pierwszeństwa.

(3) O przywrócenie do dawnego stanu należy prosić w ciągu trzech miesięcy po ustaniu przeszkody, lub, jeśli przeszkoda ustała przed dniem przewidzianego w ustępie 5. obwieszczenia, w ciągu trzech miesięcy po tym dniu. W każdym razie jednakże winno się prosić o przywrócenie do dawnego stanu wniesić najpóźniej do chwili upłynięcia trzech miesięcy po dniu, który ma być w swoim czasie ustanowiony w drodze rozporządzenia. Równocześnie z prośbą o przywrócenie do dawnego stanu należy skutecznie zgłoszenie.

(4) O prośbie o przywrócenie do dawnego stanu rostrzyga przy zgłoszeniach patentu oddział dla zgłoszeń Urzędu patentowego, zaś przy zgłoszeniach wzorów i znaczków Minister robót publicznych, któremu prośbę, mającą być wniesioną do Izby handlowej i przemysłowej, przedłoży ta ostatnia.

(5) Postanowienia te obowiązują na korzyść poddanych innych państw należących do międzynarodowej Unii dla ochrony własności przemysłowej, co do tych zgłoszeń, dla których według obwieszczenia, jakie ma być ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, w państwach tych udziela się tego samego przywileju poddanym austriackim.

§ 3.

Jeśli zgłaszający nie wykaże innej przynależności państwowej, która zapewnia mu korzystniejsze traktowanie, uważa się go za przynależnego tego państwa, w którego obrębie ma on swe miejsce zamieszkania (siedzibę).

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Trnka wlr.

350.

Obwieszczenie Ministra robót publicznych z dnia 1. grudnia 1915

o postanowieniach wyjątkowych w sprawie ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych państw zagranicznych.

Na mocy § 1., ustęp 3., i § 2., ustęp 5. rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 349, o postanowieniach wyjątkowych w sprawie terminów pierwszeństwa, ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej z powodu stanu wojennego, ogłasza się:

1. że terminy pierwszeństwa przedłuża się obecnie w Austrii w podanym poniżej zakresie na korzyść poddanych następujących państw:

Brazylii dla zgłoszeń patentów i znaczków, o ile terminy nie upłynęły przed dniem 1. sierpnia 1914, do dnia, który będzie ogłoszony później.

Danii dla zgłoszeń patentów, o ile terminy nie upłynęły przed dniem 1. sierpnia 1914, do dnia 1. stycznia 1916,

Państwa niemieckiego dla zgłoszeń patentów, wzorów i znaczków, o ile terminy nie upłynęły przed dniem 31. lipca 1914, do dnia, który będzie ogłoszony później.

Szwajcaryi dla zgłoszeń patentów, które zostały poraz pierwszy wniesione za granicą po dniu 31. lipca 1913 i dla zgłoszeń wzorów, które wniesiono poraz pierwszy za granicą po dniu 31. marca 1914, na razie do dnia 31. grudnia 1915;

2. że obecnie udziela się austriackim poddanym przywileju, odpowiadającego postanowieniom § 2. podanego wyżej rozporządzenia, w następujących państwach, a mianowicie:

w Brazylii dla zgłoszeń patentów i znaczków,

w Danii dla zgłoszeń patentów,

w Państwie niemieckim dla zgłoszeń patentów, wzorów i znaczków,

w Szwajcaryi dla zgłoszeń patentów i wzorów.

Trnka wlr.

351.**Rozporządzenie Ministra robót publicznych z dnia 1. grudnia 1915**

o przedłużeniu z powodu stanu wojennego ustanowionego w traktacie ugodowym terminu pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na czasokresy, terminy i postępowanie, zarządza się po porozumieniu z królewsko-węgierskim rządem, co następuje:

§ 1.

Termin pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów, Ustanowiony w artykule XVI. punkt 3., układu z daty. Budapeszt, dnia 8. października 1907, w sprawie uregulowania wzajemnych stosunków handlowych i przemysłowych pomiędzy królestwami i krajami, reprezentowanymi w Radzie państwa, a krajami świętej korony węgierskiej (ustawa z dnia 30. grudnia 1907, Dz. u. p. Nr. 278, § 1., l.) przedłuża się, o ile nie upłynął on już przed dniem 26. lipca 1914, aż do upływu trzech miesięcy po dniu, który ma być w swoim czasie ustanowiony w drodze rozporządzenia.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu, w którym jednobrzmiący przepis wejdzie w życie także w krajach świętej korony węgierskiej.

Trnka wlr.

352.**Obwieszczenie Ministra robót publicznych z dnia 1. grudnia 1915**

o postanowieniach wyjątkowych dla ustanowionych w traktacie ugodowym i w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść osób, przynależnych do krajów świętej korony węgierskiej.

I. Odnośnie do § 2. rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 351, o przedłu-

żeniu z powodu stanu wojennego ustanowionego w traktacie ugodowym terminu pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów, obwieszcza się, że w dniu 3. grudnia 1915 wchodzi w życie w krajach świętej korony węgierskiej przepis jednobrzmiący z wymienionem rozporządzeniem.

II. Nadto ogłasza się na podstawie § 1., ustęp 3., i § 2., ustęp 5., rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 349, o postanowieniach wyjątkowych ustanowionych w Układzie Unii paryskiej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa w razie stanu wojennego,

1. że terminy pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów, wzorów i znaczków, o ile nie upłynęły one przed dniem 26. lipca 1914, przedłuża się w Austrii na korzyść osób, przynależnych do krajów świętej korony węgierskiej do dnia, który ma być ogłoszony później:

2. że w krajach świętej korony węgierskiej używa się osobom, mającym austriacką przynależność państwową, tego samego przywileju dla zgłoszeń patentów, wzorów i znaczków, jaki ustanowiono w § 2. rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 349.

Trnka wlr.

353.**Rozporządzenie Ministra robót publicznych z dnia 1. grudnia 1915,**

którem uzupełnia się rozporządzenie z dnia 2. września 1914, Dz. u. p. Nr. 233, w sprawie przedłużenia terminu dla dostarczenia dokumentów, potrzebnych do wykazania prawa pierwszeństwa przy zgłoszeniach patentów, wzorów i znaczków.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na czasokresy, terminy i postępowanie, zarządza się aż do dalszego zarządzenia, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie z dnia 2. września 1914, Dz. u. p. Nr. 233, uzupełnia się następującym postanowieniem:

„Jeśli zgłaszający doznał skutkiem wydarzeń wojennych przeszkody w dostarczeniu na czas dokumentów pierwszeństwa dla zgłoszenia patentu,

wówczas należy na prośbę zezwolić na przywrócenie do dawnego stanu. To samo odnosi się do terminów, które upłynęły już przed chwilą wejścia w życie tego rozporządzenia.

Zezwolenie na przywrócenie do dawnego stanu ma ten skutek, że dokumenty pierwszeństwa uważa się za wniesione na czas.

Prośba o przywrócenie do dawnego stanu, z którą ma się przedłożyć dokumenty pierwszeństwa, należy wnieść przed prawomocnym zakończeniem postępowania udzielającego.

Prośbę o przywrócenie do dawnego stanu rozstrzyga oddział Urzędu patentowego, w którym zostało wdrożone postępowanie udzielające.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Trnka wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXVI. — Wydana i rozesłana dnia 4. grudnia 1915.

Treść: (№ 354. i 355.) 354. Rozporządzenie, którem za zgodą z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami zmienia się częściowo rozporządzenie ministeryalne z dnia 23. września 1915, w sprawie zarekwirowania i dostarczenia naczyń metalowych. — 355. Rozporządzenie w sprawie poświadczeń przewozowych dla środków pastewnych.

354.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 30. listopada 1915,

którem za zgodą z Ministerstwem wojny i innemi interesowanemi Ministerstwami zmienia się częściowo rozporządzenie ministeryalne z dnia 23. września 1915. Dz. u. p. Nr. 283, w sprawie zarekwirowania i dostarczenia naczyń metalowych.

§ 1.

Przewidziany w § 5. ustęp pierwszy, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1915. Dz. u. p. Nr. 283, termin, do którego posiadacze zarekwirowanych przedmiotów mogą sprzedawać je z wolnej ręki Tow. akc. Centrali dla metali w Wiedniu lub w upoważnionych specjalnie do zakupywania tych przedmiotów kantorach zakupna, przedłuża się do dnia 31. stycznia 1916.

To przedłużenie terminu nie narusza obowiązku dostarczenia zarekwirowanych przedmiotów, o ile co do tego dostarczenia wyda się osobne zarządzenie.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie zaraz po jego ogłoszeniu.

Georgi wlr.

355.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, handlu i kolei żelaznych z dnia 2. grudnia 1915

w sprawie poświadczeń przewozowych dla środków pastewnych.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, i § 38. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Postanowienie § 27. rozporządzenia cesarskiego z dnia 21. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 167, niema zastosowania do przesyłek otrębów.

§ 2.

Przesyłki otrębów, makuchu oraz środków pastewnych wymienionych w § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 238, rodzajów, mogą koleje żelazne lub przedsiębiorstwa żeglugi parowej przyjmować do przewozu tylko wtedy, jeśli do dokumentów przewozowych dodano dla każdej przesyłki poświadczenie przewozowe, wystawione przez Centralę dla środków pastewnych.

Dla przesyłek zarządu wojskowego oraz dla przesyłek z poza granicy cłowej i z Węgier nie wymaga się takich poświadczeń przewozowych.

Postanowienia te nie odnoszą się do przesyłek otrąb, oddanych już zakładowi przewozowemu w dniu wejścia w życie rozporządzenia.

§ 3.

Centrala dla środków pastewnych może upoważnić instytucje, ustanowione w krajach dla obrotu środkami pastewnymi, by wystawiały poświadczenia transportowe dla wymienionych w § 2. środków pastewnych. Wystawienie następuje w imieniu Centrali dla środków pastewnych.

§ 4.

Za przekroczenie tego rozporządzenia będą władze polityczne I instancji karaty grzywnami do 5000 koron lub według uznania aresztem do 6 miesięcy.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia. W tym samym czasie traci moc obowiązującą § 8. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 14. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 238.

Hohenlohe wlr.

Zenker wlr.

Forster wlr.

Spitzmüller wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXVII. — Wydana i rozestana dnia 7. grudnia 1915.

Treść: (Nr 356. i 357.) 356. Rozporządzenie w sprawie zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. września 1915 dotyczącego badania zapasów bawełny i przędzy bawełnianej oraz ograniczenia przerabiania bawełny. — 357. Rozporządzenie w sprawie badania zapasów sukna wojskowego, innych czysto wełnianych, półwełnianych i manipulowanych materiałów (towaru handlowego), gotowych płaszczów męskich i ubrań dla mężczyzn oraz kołder.

356.

Rozporządzenie Ministrów handlu i obrony krajowej z dnia 6. grudnia 1915

w sprawie zmiany rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 268, dotyczącego badania zapasów bawełny i przędzy bawełnianej oraz ograniczenia przerabiania bawełny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzającego się, co następuje:

§ 1.

Punkt 3. dołączonego do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 268, wykazu artykułów, dla których można w myśl § 4. tego rozporządzenia poza wypelnianiem zamówień zarządu wojskowego wyrabiać przędzę bawełnianą, ma opiewać:

„3. Materiały bawełniane do wyrabiania worków na zboże, mąkę i cukier, o ile rozchodzi się o dotrzymanie kontraktów, zawartych przed dniem 15. listopada 1915 i jeśli w ciągu pięciu

dni po wejściu w życie tego rozporządzenia będzie przedłożony Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej Centrali dla bawełny w Wiedniu, I., ulica Maryi Teresy 32—34, dowód, w którym czasie udzielenie zamówienia nastąpiło*.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wtr.

Spitzmüller wtr.

357.

Rozporządzenie Ministrów handlu i obrony krajowej z dnia 6. grudnia 1915

w sprawie badania zapasów sukna wojskowego, innych czysto wełnianych, półwełnianych i manipulowanych materiałów (towaru handlowego), gotowych płaszczów męskich i ubrań dla mężczyzn oraz kołder.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządzającego się, co następuje:

§ 1.

Badaniu zapasów podlegają:

A. Czysto wełniane, półwełniane i manipulowane materiały:

- a) przepisane polowo-szare i szempakowe sukna wojskowe i to zarówno czysto-wełniane jak też manipulowane (karta zgłoszenia I);
- b) barwne materiały wojskowe w barwach używanych w czasie pokoju, wyrobione według nieodpowiadających przepisom wzorów materiały wojskowe i marynarskie, uznane przy dostawach wojskowych za nieodpowiadające przepisom, odrzucone towary (karta zgłoszenia II);
- c) materiały, przeznaczone na uniformy oficerskie (karta zgłoszenia III);
- d) czysto wełniany towar handlowy o szerokości 136—142 *cm* między listwami i o wadze co najmniej 500 *g* na metr bieżący (karta zgłoszenia IV);
- e) półwełniany i manipulowany towar handlowy o szerokości 136—142 *cm* między listwami i o ciężarze co najmniej 500 *g* na metr bieżący (karta zgłoszenia V);

B. Konfekcyja męska:

- f) płaszcze gotowe wszelkiego rodzaju (karta zgłoszenia VI);
- g) cywilne ubrania męskie (karta zgłoszenia VII);

C. Koce:

- h) koce dla żołnierzy (na łóżka) o wielkości co najmniej 120×180 *cm* i o wadze co najmniej 900 *g* na sztukę i derki na konie o wielkości od 110 do 155×170 do 240 *cm* o wadze co najmniej 2000 *g* (karta zgłoszenia VIII).

Kto posiada zamówienia c. i k. władzy wojskowej, c. k. obrony krajowej, królewsko-węgierskiej obrony krajowej lub c. i k. władzy marynarskiej na wymienione pod *h*) koce, jest nadto obowiązany podać do wiadomości te ilości, do których dostarczenia jest on jeszcze w dniu 31. grudnia 1915 obowiązany (karta zgłoszenia IX).

Za takie, których należy dostarczyć, uważa się te ilości, których dostawca nie oddał w dniu 31. grudnia 1915 zakładowi przewozowemu do przewiezienia do władzy, która uczyniła zamówienie.

§ 2.

Nie podlegają obowiązkowi zgłoszenia przy wymienionych w § 1. a) do c) materiałach zapasy tego samego rodzaju i barwy w ilości mniejszej niż 100 *m*, a przy wymienionych w § 1. d) i e) materiałach zapasy tego samego

rodzaju i barwy w ilości mniejszej niż 300 *m*, przy wymienionych w § 1. f) płaszczach (zarzutkach) i przy wymienionych w § 1. g) ubraniach męskich zapasy poniżej 50 sztuk, względnie garnitury poszczególnych gatunków bez względu na wielkość (zobacz kartę zgłoszenia VI i VII), przy wymienionych w § 1. h) kołdrach zapasy poniżej 100 sztuk jednej jakości (bez względu na wielkość) koców dla żołnierzy (na łóżka) lub poniżej 200 sztuk wszystkich podlegających obowiązkowi zgłoszenia koców.

§ 3.

Osoby, firmy, związki i autonomiczne korporacje, które wyrabiają, używają, przerabiają lub mają w przechowaniu oznaczone w § 1. przedmioty w sposób przemysłowy lub w celach dobra powszechnego, są obowiązane do zgłoszenia tym izbom handlowym i przemysłowym, w których okręgu znajduje się miejsce przechowania towaru, znajdujących się w dniu 31. grudnia 1915 w ich posiadaniu lub przechowaniu ilości najpóźniej do dnia 5. stycznia 1916, używając przytem przepisanych kart zgłoszenia.

Izba handlowo-przemysłowa winna przedłożyć najpóźniej do dnia 15. stycznia 1916 zbadane przez siebie karty zgłoszenia Ministerstwu handlu, dołączając sumaryusz.

W dalszym ciągu należy przedkładać izbom handlowym i przemysłowym zgłoszenia według stanu z dnia 31. marca, 30. czerwca i 30. września do dnia 5. następnego miesiąca. Ministerstwu handlu przedkładają zgłoszenia izby handlowe i przemysłowe w podobny sposób i przy zachowaniu podobnych terminów, jak przy pierwszym badaniu zapasów.

§ 4.

Doniesienia winny być uskuteczniane na urzędowych kartach, jakie można otrzymać u izb handlowych i przemysłowych — lub według ich wzoru —, które to karty należy dokładnie wypełnić we wszystkich rubrykach.

Przy wymienionych w § 1. a) do e) materiałach należy przyszyć odcinki wzorów do kart zgłoszenia. Należy tedy dla każdego rodzaju materiału użyć osobnej karty zgłoszenia. Przy zgłoszeniach pod § 1. f) i g) (płaszcze i ubrania męskie) dołączenie wzorów materiałów nie obowiązuje, winno jednak nastąpić w miarę możliwości. Przy kocach nie potrzeba przy zgłoszeniach dołączać wzorów.

Obowiązani do zgłoszenia winni podać pisemnie właściwej izbie handlowej i przemysłowej najpóźniej do dnia 10. grudnia, względnie do dnia 10. marca, 10. czerwca, 10. września w przybliżeniu, ile im potrzeba kart zgłoszenia dla rozmaitych numerów.

§ 5.

Każdy obowiązany do doniesienia winien prowadzić księgę składową, w której winno się uwidocznienie zgłoszone zapasy, oraz każdy ubytek lub przybytek. O ile prowadzone już kupieckie zapiski (konta towarowe) to uwidaczniają, odpada obowiązek prowadzenia osobnej książki składowej.

§ 6.

Dla zabezpieczenia przestrzegania postanowień tego rozporządzenia może Ministerstwo handlu ustanowić organa kontrolne, mające dostęp do wszystkich, objętych tem rozporządzeniem przedsiębiorstw i którym winno się na żądanie zezwolić na wgląd do wszystkich ksiąg handlowych, korespondencyi i innych zapisków handlowych.

§ 7.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu nałożonych w tem rozporządzeniu zobowiązań, będą władze polityczne pierwszej instancji karały grzywnami do 5000 koron, lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile przekroczenia te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1916** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1871 za	4 K — h	Rocznik 1893 za	6 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	" 1872 "	6 " 40 "	" 1894 "	6 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1873 "	6 " 60 "	" 1895 "	7 " — "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1875 "	4 " — "	" 1897 "	15 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1876 "	3 " — "	" 1898 "	6 " — "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1877 "	2 " — "	" 1899 "	10 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1900 "	7 " — "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1901 "	6 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1902 "	7 " 50 "
" 1859 "	4 " — "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1903 "	9 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1882 "	6 " — "	" 1904 "	5 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1883 "	5 " — "	" 1905 "	6 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1884 "	5 " — "	" 1906 "	12 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1885 "	3 " 60 "	" 1907 "	13 " — "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1886 "	4 " 60 "	" 1908 "	9 " — "
" 1865 "	4 " — "	" 1887 "	5 " — "	" 1909 "	8 " 50 "
" 1866 "	4 " 40 "	" 1888 "	8 " 40 "	" 1910 "	8 " 40 "
" 1867 "	4 " — "	" 1889 "	6 " — "	" 1911 "	7 " — "
" 1868 "	4 " — "	" 1890 "	5 " 40 "	" 1912 "	12 " 50 "
" 1869 "	6 " — "	" 1891 "	6 " — "	" 1913 "	9 " 50 "
" 1870 "	2 " 80 "	" 1892 "	10 " — "	" 1914 "	15 " — "

Cena handlowa za rocznik 1915 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1916.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem, umożliwiające jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 8. grudnia 1915.

Treść: № 358. Rozporządzenie, w sprawie odpisań i postępowania przy wymiarze podatków bezpośrednich oraz ściągania opłat w obszarach, dotkniętych wojną.

358.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915,

w sprawie odpisań i postępowania przy wymiarze podatków bezpośrednich oraz ściągania opłat w obszarach, dotkniętych wojną.

Co do odpisań i postępowania przy wymiarze podatków bezpośrednich, oraz ściągania opłat w obszarach, dotkniętych wojną, zarządza się wykonując równocześnie rozporządzenie cesarskie z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, co następuje.

Część pierwsza.

Postanowienia ogólne.

Obszary, dotknięte wojną.

§ 1.

Za dotknięte wojną obszary w myśl §§ 1., 2. i 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, w których mają zastosowanie postanowienia niniejszego rozporządzenia, uważa się powiaty polityczne Spittal, Villach i Hermagor księstwa Karyntyi; uksiążczone hrabstwo Gorycyi i Gradyski; miasto Tryest z okręgiem; powiat polityczny Pola i gmina miasta Rovigno Margrabstwa Istrii; powiaty polityczne Ampezzo, Borgo, Bozen, Brixen, Bruneck, Cavalese, Cles, Lienz, Meran, Mezzolombardo, Primiero, Riva, Rovereto, Sehlanders, Tione i Trydent, nadto

gminy miasta Bozen, Rovereto i Trydent uksiążczonego hrabstwa Tyrolu; królestwo Galicyi z Łodomeryą i Wielkie księstwo Krakowskie, z wyjątkiem powiatów politycznych Biała, Cbrzanów, Oświęcim, Wadowice i Żywiec; księstwo Bukowiny; powiat polityczny Cattaro królestwa Dalmacyi.

§ 2.

Położone w tych dotkniętych wojną obszarach gminy dzieli się na dwie grupy. Do grupy *A* należą te gminy, w których z powodu operacji wojennych, obsadzenia przez nieprzyjaciela i ewakuacji ubytki w dochodach z gruntów, budynków oraz z przedsiębiorstw przemysłowych, kupieckich i innych nastąpiły w tym stopniu, że większa albo przynajmniej bardzo znaczna część obiektów, zysk przynoszących została tem dotknięta. Grupa *B* obejmuje resztę gmin dotkniętych wojną obszarów.

Zaliczenia gmin do grup *A* i *B* dokonuje krajowa władza skarbowa uwzględniając wszystkie miarodajne stosunki, według swobodnego uznania. Zażalenie przeciw temu zaliczeniu nie jest dopuszczalne.

Postanowienia tego rozporządzenia mają zastosowanie do wszystkich obszarów, dotkniętych wojną, o ile ich moc obowiązująca nie została wyraźnie ograniczona.

Obwieszczenie.

§ 3.

Krajowa władza skarbowa ma w gminach, leżących w obszarze, dotkniętym wojną, wydać

obwieszczenie. Należy w niem ogłosić przynależność gminy do tego obszaru i zaliczenie do grupy A lub B. Obwieszczenie winno zawierać najważniejsze dla ludności postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, i niniejszego rozporządzenia, następnie terminy dla zgłoszeń i podań z powodu odpisać podatku, które ma się przy wydaniu tego obwieszczenia ustanowić w myśl przepisów drugiej części tego rozporządzenia, oraz wyraźne wezwanie do naczelników gmin, aby przy wnoszonych przez nich według przepisów tego rozporządzenia zgłoszeniach i prośbach uwzględniali starannie rozszczenia osób wojskowych i stojących z nimi na równi (rozporządzenie z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 246) oraz innych bez ich winy nieobecnych osób.

Obwieszczenie winna wydać we właściwym czasie w poszczególnych gminach krajowa władza skarbowa, skoro właściwe władze i urzędy skarbowe podjęły na nowo swe czynności i skoro właściwe władze zezwoliły na powrót ludności, która uszła.

Postanowienia czasowe.

§ 4.

Za wydarzenia wojenne należy w myśl §§ 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, uważać tylko te, które miały miejsce po dniu 28. lipca 1914.

Postanowienia drugiej części tego rozporządzenia, o ile dotyczą one uproszczeń postępowania przy odpisach podatku i w szczególności nie zawierają niczego odmiennego, mają jednorazowe zastosowanie przy postępowaniu, wdrożonym przez przewidziane w § 3. obwieszczenie. Postępowanie to ma zastosowanie także do wymienionych w tem rozporządzeniu przy poszczególnych rodzajach podatku rozszczeniach o odpisanie innego rodzaju, niż z powodu szkód wojennych (§§ 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254), jeśli uzasadnione przed chwilą obwieszczenia (§ 3.), nie zostały jeszcze załatwione i da się je jeszcze stwierdzić; zaniedbanie uregulowanych w obowiązujących przepisach zwyczajnych terminów nie stoi na przeszkodzie wystąpieniu z temi rozszczeniami, o ile tylko terminy te w Galicyi, na Bukowinie, w politycznym powiecie Poli i w politycznym powiecie Cattaro nie upłynęły już w dniu 1. sierpnia 1914, a zresztą na dotkniętym wojną obszarze w dniu 1. maja 1915. Osoby wojskowe i stojące z nimi na równi (rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. września

1914, Dz. u. p. Nr. 246), przy których przeszkoła we wniesieniu ich rozszczeń nie odpada już w ustanowionych w obwieszczeniu krajowych władz skarbowych terminach i których rozszczenia w postępowaniu uproszczonym się nie uwzględnia, są uprawnione do wniesienia tych rozszczeń w ciągu przedłużonych rozporządzeniem z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 246, terminów a w każdym razie w przeciągu 8 tygodni po ustaniu przeszkoła. To ostatnie odnosi się także do tych osób, które w sposób na uwzględnienie zasługujący wykażą, że z powodu ich niezawinionej nieobecności uwzględnienie ich rozszczeń o odpisanie podatków w postępowaniu uproszczonym nie miało miejsca. Przewidziane w §§ 35., 38. i 44. zmiany we właściwości odnoszą się tylko do zgłoszeń, które zostały wniesione przed dniem 31. grudnia 1916.

Przeprowadzenie odpisać w związku z przypisaniem (II. część tego rozporządzenia) może nastąpić tylko wtedy, jeśli przypisania i odpisania odnoszą się do podatków tego samego roku, w przeciwnym razie należy je przeprowadzić obok siebie.

Zastosowanie uproszczonego postępowania dla przypisów podatkowych (III. część) jest ograniczona do wymiarów podatku, które mają nastąpić w latach 1915 i 1916.

Moc obowiązująca IV. części gaśnie z dniem 31. grudnia 1916.

Gminy, obszary dworskie.

§ 5.

O ile w tem rozporządzeniu jest mowa o gminach, rozumie się pod nimi także wyłączone obszary dworskie, o ile jest mowa o naczelnikach gmin, rozumie się pod temi także naczelników wyłączonych obszarów dworskich.

Stemple i należitości.

§ 6.

Podania, któremi wnosi się wspomniane w tem rozporządzeniu prośby, doniesienia, zarzuty, oświadczenia i zeznania oraz zastępujące te podania protokoły, nadto wspomniane w § 31. rozporządzenia rekursy, są ustawowo wolne od należitości.

To samo odnosi się do innych pism (tabele odpisów, wykazy, spisy, protokoły), które wystawiają lub spisują gminy lub władze skarbowe i urzędy w toku uregulowanego w tem rozporządzeniu postępowania.

Część druga.

Odpisy podatków.

A. Podatek budynkowy.

Ulgi w odpisaniu podatku domowo-czynszowego i podatki 5procentowe z powodu nieściągalności czynszu i z powodu próżnotania; dopuszczalność odpisań podatku taryfowo-czynszowego.

§ 7.

Nieściągalność czynszu najmu w myśl ustawy z dnia 24. października 1896, Dz. u. p. Nr. 223, przyjmuje się na czas trwania obecnego stanu wojennego za udowodnioną i należy przystąpić do przewidzianego w § 1. tej ustawy stosunkowego odpisania podatku domowego i 5procentowego podatku, jeśli najemcy są

1. osobami wojskowymi lub postawionymi z niemi na równi (rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 246), albo

2. właścicielami przedsiębiorstw i zajęć, które zastanowiły lub istotnie ograniczyły ruch z powodu stojących w związku z wojną nadzwyczajnych stosunków,

3. osobami, które z powodu zarządzonego skutkiem wojny zatrzymania lub redukcji ruchu przedsiębiorstwa, w którym były zatrudnione, zostały pozbawione pracy

i jeśli właściciel domu w formie prawnie wiążącej zrzeknie się w całości lub części zapadłej już raty najmu a najemca lub jego zastępca otrzymali o tem wiadomość.

Pod tymi samymi warunkami należy przyznać odpis podatku bez względu na stan najemcy, jeśli ten ostatni opuścił dobrowolnie swe mieszkanie wskutek grożącej lub już dokonanej inwazyi nieprzyjacielskiej i uciekł lub też wskutek opuszczenia miejscowości miał obowiązek opuścić swe pomieszkanie (§ 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 11. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 213). Odpisanie podatku ma nastąpić na ten czas, podczas którego mieszkanie nie było zajęte, a powrotu bądź wskutek niewyjaśnionych stosunków zaniechano lub nań nie zezwolono. Z wymaganem w ustępie 1. zrzeczeniu się czynszu najmu należy tu uważać na równi orzeczenie sądowe, którym wynajmujący został w zastosowaniu §§ 1104. i 1105 p. k. u. c. wezwany do całkowitego lub częściowego opustu

czynszu najmu wobec najemcy, bądź dlatego, że ten ostatni zmuszony do tego, pozostawił w wynajętych ubikacjach swe urządzenie mieszkania i interesu lub nie.

Przy tego rodzaju odpisach podatkowych według ustępu 1. i ustępu 2. można odstąpić od postanowienia § 3. ustawy z dnia 24. października 1896, Dz. u. p. Nr. 223, według którego nie może istnieć stosunek pokrewieństwa lub służbowy do właściciela domu; mają one w szczególności nastąpić, jeśli robotnicy wskutek wstrzymania lub ograniczenia ruchu nie są już przez przedsiębiorcę zatrudnieni, jednakowoż mogą w pozostawionych im dalej bezpłatnie mieszkaniach pozostać bezpłatnie i dalej; władza skarbową I. instancyi winna zbadać miarodajne okoliczności i czuwać nad niemi.

Krajowa władza skarbową i na jej upoważnienie władza skarbową I. instancyi może darować przekroczenie przewidzianego w § 4. ustawy z dnia 24. października 1896, Dz. u. p. Nr. 223, terminu. Inne postanowienia wspomnianej ustawy pozostają nienaruszone. W szczególności odnosi się to do zawartego w § 5. ustawy zarządzenia o zobowiązaniu właścicieli domu do zeznania pobranych ewentualnie dodatkowo kwot czynszowych. Władza podatkowa ma w każdym poszczególnym wypadku odpisania podatku zwrócić uwagę na skutki karne zaniedbania tego zarządzenia. Przeprowadzone odpisania należy utrzymywać w ewidencji i należy się o to starać, by każde podwójne uwzględnienie (dla bieżącego roku podatkowego i przy ustanowieniu podstawy wymiarowej na następny rok podatkowy) pozostało wykluczone. Oświadczenie zrzeczenia się (także wtedy, jeśli jest ono podpisane przez najemcę), jest według pozycyi taryfowej 102, lit. b, względnie lit. d, ustawy o należytościach warunkowo wolne od należytości; według punktu 5. „Przypomnień wstępnych“ do taryfy, należy na miejscu, na którym się zwykle umieszcza znaczek stemplowy, podać cel dokumentu, ewentualnie słowami „w celu odpisania podatków“.

§ 8.

Jeśli właściciel domu z zasługujących na wiarę powodów (na przykład z powodu nieznanego mu pobytu najemcy) nie mógł powiadomić najemcy lub jego zastępcy o zrzeczeniu się i dlatego nie może chwilowo dostarczyć żądanego dowodu, to kwotę podatku, która tu wchodzi w rachubę, należy aż do dostarczenia żądanego oświadczenia odroczyć co do zapłaty. Takie odroczenie zapłaty za czas odpowiedni należy przyznać także tym właścicielom domu, którzy uwiarygodnią, że nie

mogą na razie ściągać czynszów z powodu nieobecności najemców (z powodu ucieczki, wychodźstwa), chociaż dla nich na razie nie zachodzi powód do zrzeczenia się.

§ 9.

Na czas trwania obecnego stanu wojennego nie należy przy przedsiębiorstwach i zawodach, uprawianych we własnych budynkach lub częściach budynku, pozostawienie w ubikacjach zwykłych urzędzeń przedsiębiorstwa po zastanowieniu ruchu uważać za przeszkodę dla odpisania podatków z tytułu próżnostania, jeśli się budynku lub części budynku dowodnie nie używa do żadnego innego celu, jak do przechowania urzędzenia przedsiębiorstwa. O ile budynki są opodatkowane od jednolitych wartości czynszowych, należy zezwolić na odpisanie podatków także dla poszczególnych części budynków, o ile rozchodzi się o rozdzielone co do budowy i dające się samodzielnie używać części budynku, a obowiązany do podatku przedsięwzięcie dodatkowo stosowne rozdzielnie łącznej wartości najmu. Przy tego rodzaju odpisach podatkowych będzie jednakże należało zbadać, czy już przy wypośrodkowaniu podstawy wymiaru nie wzięto w rachubę przerw w użytkowaniu. Odpisanie podatków za ubikacje, używane stosownie do przeznaczenia do celów składowych (na przykład ubikacje dla złożenia surowych materiałów, półfabrykatów, gotowych towarów itp.) nie może nastąpić, ponieważ ten rodzaj używania musi być już uważany za używanie w ramach ruchu przedsiębiorstwa.

Jeśli właściciel domu wskutek grożącego napału nieprzyjacielskiego uciekł lub musiał wskutek zarządzenia władzy opuścić miejscowość, to dla używanych przez niego samego ubikacji nie należy odmawiać odpisu podatku z tytułu próżnostania (za czas, podczas którego te ubikacje nie były zamieszkałe, a powrót albo z powodu niewyjaśnionych stosunków został zaniechany lub był niedozwolony) z tego tylko powodu, iż pozostawił on w ubikacjach urządzenie itp., albo iż on te ubikacje pozostawił bezpłatnie innym osobom (naprzykład wojskowym, uchodźcom, bezdomnym, w szczególności także osobom nadzorującym). Jeśli nastąpiło tego rodzaju bezpłatne pozostawienie innych, jak służących do własnego użytku ubikacji, to należy podatek również odpisać pod warunkiem, że żadna strona nie zapłaciła czynszu.

Postępowanie przy odpisaniach podatku, uwzględnienie odpisów przy przypisaniu. Zastosowanie.

§ 10.

Uregulowane w §§ 11. do 19. postępowanie ma zastosowanie przy odpisaniach w podatku domowo-klasowym na mocy § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, i z tytułu uszkodzenia elementarnego (dekrety kancelarii nadwornej z dnia 4. grudnia 1821, l. 2212 i z dnia 6. listopada 1843, l. 15642) łącznie z odpisami w podatku taryfowo-czynszowym, oraz do odpisów w podatku domowo-czynszowym i w 5procentowym podatku z tytułu próżnostania (§ 12. patentu o podatku budynkowym z dnia 23. lutego 1820, § 8. tego rozporządzenia). Do odpisów z powodu nieściągalności czynszu najmu (ustawa z dnia 24. października 1896, Dz. u. p. Nr. 223, § 7. tego rozporządzenia) ma zastosowanie, pominiawszy postanowienie § 11., ustęp 2., postępowanie zwyczajne. To ostatnie należy zastosować bez wyjątku do odpisów z innych niż naprowadzonych powodów.

Tabele odpisów i zgłoszenia (prośby).

§ 11.

W gminach grupy A wdraża się postępowanie z powodu odpisania z urzędu.

W gminach miejskich, podlegających w całości podatkowi domowo-czynszowemu i zostały przez ewakuację lub zajęcie przez nieprzyjaciela w szczególnym stopniu dotknięte, zarządzają krajowe władze skarbowe jeszcze przed wydaniem obwieszczenia (§ 3.) na razie przedewszystkiem odpisanie połowy podatku domowo-czynszowego za te półrocza, przez które trwała ewakuacja lub zajęcie przez nieprzyjaciela, jako przeciętne odpisanie z powodu nieściągalności czynszu najmu i próżnostania, a przy nieprzypisanym jeszcze podatku czynszowym nieprzypisanie (§ 16.) równej części. To zarządzenie należy ogłosić w obwieszczeniu (§ 3.). Obowiązani do podatków, których ubytek czynszu był mniejszy, niż odpowiadający tej kwocie odpisania, winni złożyć to w celu sprostowania odpisania (przypisania) najpóźniej przy sposobności wniesienia najbliższej fasy czynszowej. Gdy jednakże ubytek czynszu za czas, na który się ogólne odpisanie rozciąga, przewyższa połowę umówionego czynszu najmu albo też rozciąga się na czas, za który odpisanie ogólne niema miejsca,

to wychodzące poza te granice roszczenia, o ile odnoszą się do nieściągalności czynszu najmu, należy wnieść w postępowaniu zwyczajnem, o ile opierają się na próżnostaniu, w przepisaniem poniżej, uproszczonem postępowaniu.

Władza podatkowa I. instancyi ma przed lub równocześnie z obwieszczeniem (§ 3.) przesłać naczelnikom wszystkich gmin grupy *A* drukowane egzemplarze tabeli odpisań (obok odpowiedniego pouczenia), które należy wykonać według wzoru formularza I.

Formularz
I.

Do tabeli odpisań, jakie należy założyć według roczników dla każdej poszczególnej miejscowości gminy (przy miastach także dla poszczególnych dzielnic miasta), winien naczelnik gminy wpisać uporządkowane według numerów konskrypcyjnych w oznaczonych w ustępie 2. gminach wszystkie, podlegające podatkowi domowo-czynszowemu budynki, co do których aż do dnia obwieszczenia (§ 3.) urosły niemające pokrycia w ogólnem odpisaniu według ustępu 2. roszczenia o odpisanie podatku z powodu próżnostania. W innych gminach winien naczelnik gminy wpisać wszystkie podlegające podatkowi domowo-czynszowemu i klasowemu budynki, co do których aż do dnia, w którym obwieszczenie (§ 3.) w gminach ogłoszono, wydarzył się uzasadniający odpisanie podatku wypadek (§ 10.). Jeśli uzasadniająca odpisanie wypadku okoliczność nie dotyczy całego domu, należy podać dotyczące mieszkania (części budynku). Podobnie należy podać czas trwania miarodajnych dla odpisania stosunków.

Tabele odpisań, winni, o ile to możliwe, podpisać właściciele budynków w przewidzianej do tego rubryce. O ileby uzyskanie podpisów było niemożliwe, należy podać krótko powód tego w przewidzianej dla podpisu rubryce (naprzykład: uszedł, wstąpił do szeregów).

Jeśli obowiązani do podatków nie stwierdzili własnym podpisem odnoszących się do ich osoby zapodań w tabeli odpisań, jest naczelnik gminy obowiązany postarać się o dodatkowe oświadczenia się z ich strony i sprostować niewłaściwe lub niezupełne podania.

Naczelnik gminy winien wyłożyć tabelę odpisań przed dni 8 w ogólnie dostępnem miejscu i obwieścić wyłożenie w sposób na miejscu używany. Obowiązani do podatku mogą w ciągu tego terminu podnosić zarzuty przeciw niewypisaniu lub przeciw sposobowi wniesienia swych roszczeń, które to zarzuty naczelnik gminy wpisze do tabeli odpisań.

Pozostawia się stronom prawo wnoszenia osobnych podań także według grup; należy je dołączyć do tabeli odpisań.

§ 12.

W gminach grupy *B* może zamiast przewidzianych w obowiązujących przepisach podań poszczególnych osób o odpisanie podatków wnosić także prośby jedna grupa obowiązanych do podatku lub naczelnik gminy dla wszystkich podnoszących roszczenie w gminie. Podania (doniesienia) winny władze podatkowe I. instancyi przynieść według miejscowości do tabeli odpisań.

§ 13.

Do wnoszenia tabeli odpisań i podań (zgłoszeń) należy określić w obwieszczeniu (§ 3.) termin ośmiotygodniowy, który rozpoczyna się od dnia ogłoszenia.

Tabele odpisań i podania (zgłoszenia) należy wnosić do właściwej władzy podatkowej I. instancyi lub do właściwego urzędu podatkowego.

Dochodzenia na prośby (zgłoszenia).

§ 14.

Jeśli budynek znajduje się w siedzibie starostwa albo urzędu podatkowego, lub nie dalej, jak 5 kilometrów od tych urzędów, to dochodzenie ma przeprowadzić funkcyonaryusz władzy podatkowej I. instancyi lub urzędu podatkowego na miejscu; pozostawia się uznaniu władzy, czy należy do dochodzenia przybrać naczelnika gminy lub też inną, godną zaufania osobę albo też więcej takich osób:

Przy wszystkich innych budynkach może władza podatkowa I. instancyi zarządzić dochodzenie na miejscu przez jednego ze swych funkcyonaryuszy albo przez funkcyonaryusza urzędu podatkowego lub też straża skarbowej — tej ostatniej w szczególności tam, gdzie już dotąd straż skarbowa była pociągana do dochodzeń w sprawie podatku budynkowego. Władza skarbową I. instancyi lub na jej polecenie urząd podatkowy może jednak przeprowadzić stwierdzenia także w samej siedzibie władzy, przybierając conajmniej dwie godne zaufania osoby, lub też zlecić naczelnikowi gminy, by zarządził dochodzenia na miejscu w obecności conajmniej dwóch godnych zaufania osób.

Jeśli dochodzenie odbywa się na miejscu, to dzień jego podjęcia należy ogłosić w gminie

w sposób na miejscu używany. Dochodzenie może być przedsięwzięte także wówczas, gdy właściciel domu lub jego zastępca się nie zjawia.

Wynik dochodzenia należy podać w tabeli odpisać, w odnośnej rubryce, w możliwie krótkim brzmieniu.

Rozstrzygnięcie zgłoszeń (podań).

§ 15.

Po ukończeniu dochodzeń winna władza podatkowa I. instancji zarządzić natychmiast rozstrzygnięcie roszczeń o odpisanie. W wypadkach, w których uznaje się roszczenie o odpisanie jako prawnie uzasadnione, ma się odpisanie rozciągać aż do ustawowo dopuszczalnego terminu końcowego, jeśli chwila ustania warunków dla odpisania podatków da się już stwierdzić. Jeśli tej chwili jeszcze nie stwierdzono, ma odpisanie sięgać aż do końca roku podatkowego, w którym dochodzenie przeprowadzono i stwierdzono istnienie warunków dla odpisania. Zmiany, uzasadniające utrzymanie w ewidencji poszczególnego wypadku, należy przytem uwzględnić według przepisów ogólnych.

Te budynki, co do których prośba o odpisanie podatku ze względu na dalsze istnienie warunków dla odpisania nie może być jeszcze ostatecznie załatwiona, należy wziąć w ewidencję; bez ujemy dla obowiązku kontrybuenta do doniesienia o ustaniu warunków dla odpisania podatku, winny tu nastąpić potrzebne i nadal dochodzenia co do dalszego istnienia warunków dla dalszych odpisać podatkowych możliwie w zwykłych przy odpisaniach okresach czasu i w zwykły sposób.

Jeśli się przytem okaże, że warunki dla odpisania odpadły całkowicie lub częściowo jeszcze w ciągu roku podatkowego, dla którego odpisanie już nastąpiło, to w każdym razie podatek, którego za dużo odpisano, należy przypisać dodatkowo na bieżący rok podatkowy.

Uwzględnienie odpisania przy przypisaniu i zawiadomienie strony.

§ 16.

Z przypisaniem (wymiarom), o ile już ono nie nastąpiło, należy w następujących wypadkach zaczekać do ustalenia zbadanych roszczeń o odpisanie:

1. Przy podatku domowo-klasowym co do wszystkich wpisów do katastru, których się ma dokonać na podstawie utrzymywanych w ewidencji wypadków. O ile nie stwierdzono już przedtem, czy nie zachodzą warunki dla roszczenia o odpisanie, należy je stwierdzić przy dochodzeniach na miejscu, odbywających się z powodu wpisu do katastru.

2. przy podatku domowo-czynszowym (5procentowym podatku) co do wszystkich budynków, leżących w gminach grupy A.

W tych wypadkach nastąpi zatem przypisanie w myśl § 3., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, tylko cyfry, zmniejszonej o kwotę odpisania lub też nie nastąpi ono wcale.

Jeśli przypisanie nie odbyło się zupełnie wskutek ustalonego roszczenia o odpisanie, należy wygotować osobne zawiadomienie. Pozatem należy odpisanie uwidocznnić tylko w zawiadomieniu o wpisie do katastru i w nakazie zapłaty co do podatku domowo-czynszowego.

Jeśli uwzględnione odpisanie dotyczy tylko części roku podatkowego, to można pozostałą kwotę łącznego przypisania ściągnąć w zwykłych terminach płacenia podatków także w nierównych ratach; należy mieć na to wzgląd przy wygotowaniu zawiadomienia do stron i do urzędów podatkowych.

Do katastru podatku domowo-klasowego należy wciągnąć normalny dłużny podatek (to znaczy bez względu na odpisanie, które nie następują w drodze ewidencji).

W aktach, dotyczących podstawy wymiaru podatku domowo-klasowego, należy wyraźnie zaznaczyć, jakie pełne czynsze roczne użyto za podstawę przy wymiarze podatku i jakie roszczenia o odpisanie zostały już przy wymiarze uwzględnione, aby z jednej strony utrzymać nieuszczuploną ewidencję pełnych czynszów najmu, a z drugiej strony, by było wykluczone niedopuszczalne podwójne uwzględnienie (w drodze odpisania podatku za rok bieżący i przy ustanowieniu podstawy wymiaru na następny rok podatkowy).

§ 17.

Wydane w § 16., ustęp 2. i n., postanowienia dla podatku domowo-czynszowego należy zastosować także przy tych, podlegających podatkowi domowo-czynszowemu (pięcioprocentowemu podatkowi) budynkach w gminach grupy B, przy których roszczenia o odpisanie stwierdzono i wymiary jeszcze nie nastąpiły. Natomiast nie można tu czekać z przypisaniem aż do ustalenia roszczeń o odpisanie, ani też odwlekać postępowania.

§ 18.

We wszystkich innych przypadkach ma odpisanie podatków nastąpić bez względu na odpisanie podatków, które mają być osobno przeprowadzone.

Zawiadomienie o odpisaniach podatkowych, które ma wogóle zawierać tylko sposób rozstrzygnięcia (przychylenie się lub odrzucenie), wysokość odpisanej kwoty, oraz czas, za który została odpisana i jeśli potrzeba, możliwie krótkie uzasadnienie, następuje w tych wypadkach co do wszystkich znajdujących się w jednej gminie budynków według miejscowości (według dzielnic miasta) zapomocą konsygnacji. Przy tych obowiązanych do podatku, przy których następuje uwzględnienie odpisań z powodu przypisania podatku za ten sam rok (§§ 16. i 17.), należy w konsygnacji podać tylko tę okoliczność. Konsygnację (sprawdzonej tabelę odpisań) należy posłać naczelnikowi gminy. Ten ostatni winien wyłożyć dla wglądu kontrybuentów przez 30 dni na ogólnie przystępnym miejscu. O wyłożeniu należy ogłosić w sposób w miejscu używany.

Środki prawne.

§ 19.

Przeciw nieprzyjęciu do konsygnacji lub do (sprawdzonej) tabeli odpisań (§ 18.) można w ciągu 30 dni po upływie terminu wyłożenia wnosić zarzuty do władzy podatkowej I. instancji lub do urzędu podatkowego; pierwsza rozstrzyga o tem w postępowaniu, uregulowanem w §§ 14. do 18. Zawiadomienie następuje jednak według liczby podnoszących zarzuty do naczelnika gminy za pomocą konsygnacji dodatkowej lub indywidualnie do stron. Rekursy przeciw odrzuceniu lub przeciw wymiarowi zezwolenia na odpisanie podatkowe można wnosić w ciągu 30 dni po upływie terminu wyłożenia lub po osobistym zawiadomieniu u władzy skarbowej I. instancji lub do urzędu podatkowego, albo też można je podać do protokołu. Urzędy podatkowe winny zaraz skierować nadchodzące rekursy do władzy podatkowej I. instancji. Ta ostatnia winna wszystkie rekursy, dotyczące jednej miejscowości (dzielnicy miasta) wpisać do „arkusza rekursowego“, który ma się założyć in duplo za pomocą kopiowania i następnie przedkładać rekursy z dołączeniem obydwu arkuszków rekursowych po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń, które należy według możliwości przedsiębrać równocześnie, krajowej władzy skarbowej, która rozstrzyga o rekursach ostatecznie. Krajowa władza skarbową wpisuje swe rozstrzygnięcie do obydwu arkuszków do ustanowionych w tym celu rubryk. Jeden egzemplarz arkusza rekursowego

zatrzymuje władza skarbową I. instancji, podczas gdy drugi egzemplarz przesyła się naczelnikowi gminy w celu zawiadomienia stron (§ 18.). Doręczenie uważa się za dokonane z dniem, następującym po upływie trzydziestodniowego terminu obwieszczenia.

O ile przeprowadza się odpisanie przy sposobności przypisania, jest w zwyczajnym postępowaniu dopuszczalny rekurs tylko przeciw przypisaniu.

B. Podatek gruntowy.

a) Kultury rolnicze.

Uszkodzenia przez wojnę.

§ 20.

Na odpisanie podatkowe według § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, zezwala się, jeśli rolnicze produkty rolne, czy to przed żniwem czy też po żniwie zostały wskutek wypadków wojennych albo na polu albo w miejscu przechowania uszkodzone lub całkowicie zniszczone, lub też, jeśli osiągnięcie naturalnego dochodu z gruntów rolnych doznało częściowo lub całkowicie przeszkody, przez to, że uprawienie lub zagospodarowanie było wskutek wypadków wojennych niemożliwe.

Za przyczyny szkód uważa się zniszczenie przez strzelanie, ogień, strącanie, założenie rowów strzeleckich lub robót dla obwarowania się itp. Na równi z temi uszkodzeniami należy uważać kradzież, rabunek i nieodpłatne przywłaszczenie sobie produktów rolnych.

Jako przeszkody w uprawieniu i zagospodarowaniu wchodzi w rachubę ewakuacja, ucieczka, niezawiniona utrata niezbędnego dla zagospodarowania inwentarza, zamknięcie pewnych obszarów przez wojsko itp.

Zastosowanie przepisów o odpisaniach i zwolnieniach podatkowych.

§ 21.

Postanowienia §§ 22. do 27. mają zastosowanie przy uszkodzeniach przez wojnę (§ 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, § 20. tego rozporządzenia) i przy szkodach żywiołowych w myśl § 2. ustawy o szkodach żywiołowych z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118, w brzmieniu ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 1 ex 1903, i w brzmieniu § 6. ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83.

Pomiędzy szkodami w myśl punktów 1. i 2. § 2. ustawy o szkodach żywiolowych niema różnicy.

Wysokość odpisania.

§ 22.

Wysokość odpisania podatku stosuje się według stopnia uszkodzenia całego naturalnego dochodu położonych w jednej gminie podatkowej gruntów rolnych jednego podatnika, względnie według stopnia ubytku dochodu, którego ta cała posiadłość doznała. Przy stwierdzeniach będzie można postępować z reguły według arkuszy posiadłości gruntowych. Grunty wydzierżawione należy poddać wymiarowi wraz z całą posiadłością wydzierżawiającego.

Na odpisanie zezwala się w dziesiątych podatku rocznego, który na tę całą posiadłość przypada. Ustalenie szkody ma nastąpić w ten sposób, że zniszczoną lub odpadłą część łącznego dochodu ustala się przez oszacowanie w procentach. Stopę procentową należy zaokrąglić od dziesiąciu do dziesiąciu ku górze. Uszkodzenia, wynoszące mniej, niż dziesiątą część łącznego dochodu, przyjmuje się za jedną dziesiątą; zostają one jednak nieuwzględnione, jeśli nie jest zniszczona przynajmniej jedna czwarta naturalnego dochodu uszkodzonej parceli.

Przy oszacowaniu szkody należy ustosunkować przypuszczalny według rodzaju kultury i dobroci dochód z leżącej w jednej gminie katastralnej posiadłości gruntowej ponoszącego szkodę podatnika, do zaszłego ubytku w dochodach. Jeśli do osiągnięcia wyniku potrzeba uwzględnić wartości pieniężne poszczególnych czynników, tworzących dochód łączny, to mają one tworzyć tylko środek pomocniczy do oszacowania szkód naturalnych.

Małym posiadaczom gruntowym, których cała posiadłość gruntowa wynosi mniej, niż dwa hektary, należy przy stwierdzonym uszkodzeniu bez względu na jego stopień, odpisać cały podatek.

Uproszczone postępowanie przy odpisaniach.

§ 23.

W gminach grupy A wdraża się postępowanie dla odpisania z urzędu. Władza podatkowa I. instancyi przesyła przed lub równocześnie z obwieszczeniem (§ 3.) naczelnikowi gminy dla każdej gminy katastralnej formularz II i wzywa go do wykazania ponoszących szkodę właścicieli

gruntów. Wykaz ma nastąpić w ciągu terminu ośmiu tygodni od dnia obwieszczenia (§ 3.).

Naczelnik gminy winien wypełnić rubryki 1 do 6 formularza II.

Jeśli szkody dotyczą więcej lat podatkowych, to należy założyć wykazy za każdy rok osobno.

Naczelnik gminy ma wyłożyć wypełniony wykaz do wglądu przez ośm dni na ogólnie dostępnym miejscu i obwieścić to wyłożenie w sposób na miejscu używany. Każdy nieuwzględniony właściciel gruntowy może podczas tego terminu żądać przyjęcia go do spisu. Wykaz należy przelać władzy podatkowej I. instancyi.

Władza podatkowa I. instancyi ma po wysłuchaniu naczelnika gminy i w razie potrzeby jeszcze jednego lub kilku mężów zaufania stwierdzić szkodę w sposób, oznaczony w § 22., ustęp 2., w procentach. Dochodzenia na miejscu, jeśli są one z istotnych powodów potrzebne, należy o ile możliwości połączyć z dochodzeniami, prowadzonymi z powodu odpisań podatku budynkowego; § 14., ustęp 3., ma przy tych dochodzeniach analogiczne zastosowanie.

Władza podatkowa I. instancyi wstawia wypośredkowany procent szkody do rubryki 7 formularza II i rozstrzyga przez to o roszczeniu o odpisanie. Urząd podatkowy winien wstawić w rubryce 8 całą kwotę podatkową gruntów rolniczych a w rubryce 11 daty odpisania podatku, przeprowadzić je książkowo i przedsięwziąć zawiadomienie o zezwoleniach na odpisanie i odmowach zapomocą przesłania naczelnikowi gminy wypełnionego formularza III. Ten ostatni winien ogłosić w sposób używany na miejscu, że rozstrzygnięcie już wpłynęło i wyłożyć operat przez 30 dni do ogólnego wglądu. Nie dokonuje się indywidualnego zawiadomienia poszczególnych podatników.

Ci, co do których formularz III zawiera rozstrzygnięcie, mogą w ciągu 30 dni po upływie udzielonego dla wyłożenia operatu terminu wnosić przeciw temu rozstrzygnięciu co do ich roszczeń o odpisanie zarzuty do władzy podatkowej I. instancyi lub do urzędu podatkowego; zarzuty te może w imieniu posiadacza wnosić także naczelnik gminy. Władza podatkowa I. instancyi, po potrzebnych uzupełnieniach postępowania, rozstrzyga sama o zarzutach. Dalszy środek prawny niema miejsca. Jednakowoż ma władza podatkowa I. instancyi w celu umożliwienia krajowej władzy skarbowej zbadania i ewentualnego sprostowania, składać o wniesionych zarzutach i ich załatwieniu sprawozdania miesięcznie w formie tabeli.

Formularz III.

W ciągu oznaczonego w poprzednim ustępie terminu mogą ci posiadacze gruntów, których wogóle nie wciągnięto do wykazów, żądać wobec urzędu podatkowego lub władzy podatkowej I. instancyi wciągnięcia. Na te prośby wdraża się postępowanie, przepisane w ustępach 5. do 7. Zawiadomienie następuje, stosownie do tego, czy rozchodzi się o większą lub mniejszą liczbę podatników, do rąk naczelnika gminy lub indywidualnie do samych podatników.

§ 24.

W gminach grupy B odbywa się odpisanie podatków na prośbę kontrybuentów.

Prośby o odpisanie można wносить w ciągu terminu 8tygodniowego po obwieszczeniu (§ 3). Mają one zawierać imię i nazwisko posiadacza gruntowego, numery arkusza posiadłości gruntowej, dokładne oznaczenie przyczyny szkody i przypuszczalny rozmiar szkody i można je wnosić w urzędzie podatkowym lub u władzy podatkowej I. instancyi.

Naczelnicy gmin mają prawo wnosić wspólne prośby w imieniu posiadaczy gruntowych ich gminy, którzy ponieśli szkodę. W tym celu mogą oni żądać u władzy podatkowej lub w urzędzie podatkowym formularzy na wykazy II, wypełnić je według gmin katastralnych w rubrykach 1 do 6 i przysyłać wykazy w ciągu przepisane terminu (ustęp 2.) do władzy podatkowej I. instancyi.

Na wpływające pojedynczo prośby stron winna władza podatkowa lub na jej zlecenie urząd podatkowy sporządzić według gmin katastralnych wykaz według formularza II lub też wykaz ze zbiorowymi warunkami, nadeszły od naczelnika gminy, uzupełnić przez wciągnięcie poszczególnych prośb.

Ustalenie szkody, zezwolenie na odpisanie, zawiadomienie stron i rozpoczęcie rozstrzygnięcia następuje według postanowień § 23.

Zwolnienia od podatków gruntowych przy kilkuletnim braku dochodu.

§ 25.

Jeśli uszkodzenie (§ 21.) spowoduje kilkuletni brak dochodów z gruntu lub z części gruntu, udzieli się począwszy od tego roku, za który nie nastąpi już odpisanie podatku według §§ 23. i 24., bez ujmy dla przepisu § 31., ustęp 2., ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, zwolnienia od podatku za tę liczbę lat, której

jeszcze potrzeba do usunięcia braku dochodów i osiągnięcia znowu gospodarczego dochodu.

Jeśli nie da się oznaczyć końca tego czasokresu, zwłaszcza gdy nie jest jeszcze pewne, kiedy będzie można rozpocząć roboty około przywrócenia pierwotnego stanu, należy udzielić zwolnienia tymczasowo na niewątpliwie potrzebną ilość lat. Stronie przysługuje prawo prosić przed upłynięciem udzielonego tymczasowo zwolnienia o jego przedłużenie.

§ 26.

W gminach grupy A przeszle władza podatkowa I. instancyi po rozstrzygnięciu odpisań podatkowych (§ 23.) naczelnikowi gminy dla każdej gminy katastralnej formularz IV i wezwie go, by w ciągu ośmiotygodniowego terminu wykazał te parcele i części parcel, przy których nastąpił brak dochodu, sięgający poza uwzględnione już przy odpisaniach podatku lata podatkowe. Dla każdej gminy katastralnej winien naczelnik gminy wypełnić formularz IV w rubrykach 1 do 6 i wyłożyć go przed przedłożeniem przez 8 dni na ogólnie dostępnem miejscu. Wyłożenie należy ogłosić w sposób na miejscu używany. Każdy niewciągnięty posiadacz gruntowy może w ciągu tego czasu żądać wciągnięcia należącej doń, oznaczonej dokładnie parceli lub części parcel.

Formularz IV.

Władza podatkowa I. instancyi rozstrzyga po wysłuchaniu naczelnika gminy i ewentualnie jednego lub kilku mężów zaufania o tem, dla jakiej przestrzeni i na jaki czas przyznaje się zwolnienie od podatku; może ona spowodować także zbadanie przez organ ewidencyjny. Jeśli rozstrzygnięcie nastąpi bez zbadania przez organ ewidencyjny, to władza skarbowa może je na podstawie dodatkowego zbadania zmienić w ciągu dwu lat po upływie roku administracyjnego, w którym rozstrzygnięcie nastąpiło.

Rozstrzygnięcia należy zapomocą wykazów według formularza V, przesłać do naczelnika gminy, który ma ogłosić nadejście rozstrzygnięć w sposób na miejscu używany i wyłożyć wykaz przez dni 30 do wglądu na ogólnie przystępem miejscu.

Formularz V.

Przeciw temu rozstrzygnięciu można wnosić w ciągu 30 dni od dnia, następującego po upływie terminu wyłożenia zarzuty, co do których rozstrzyga ostatecznie władza podatkowa I. instancyi po zbadaniu stanu rzeczy przez organ ewidencyjny; ma ona jednak przedłożyć o zarzutach i ich załatwieniu sprawozdanie w sposób, przewidziany w § 23.

W ciągu oznaczonego w poprzednim ustępie terminu można żądać wobec urzędu podatkowego lub władzy podatkowej I. instancyi jeszcze wciągnięcia dalszych parceli lub części parceli. O tych prośbach rozstrzyga władza podatkowa I. instancyi w sposób, przepisany w ustępach 2. do 4.; za wiadomienie przesyła się, stosownie do tego, czy rozchodzi się o większą lub mniejszą ilość podatników, do rąk naczelnika gminy, lub indywidualnie do samych kontrybuentów.

Przeprowadzenie w operatach katastralnych przyzwolonych zwolnień od podatku odpada; zanotuje się je tylko w urzędzie podatkowym.

§ 27.

W gminach grupy B będzie po przeprowadzeniu odpisów podatkowych (§ 24.) otwarty obwieszczeniem władzy podatkowej I. instancyi ośmiotygodniowy termin do wniesienia prośby o zwolnienia podatkowe. Prośby należy wnosić w urzędzie podatkowym lub też u władzy podatkowej.

Naczelnik gminy może w imieniu dotkniętych właścicieli gruntowych gminy wnieść zbiorową prośbę. W tym celu może on dla każdej gminy katastralnej zażądać u władzy podatkowej lub w urzędzie podatkowym formularz IV, który po wypełnieniu w rubrykach 1—6 należy przedłożyć władzy podatkowej.

Na wpływające pojedynczo prośby stron winna władza podatkowa, lub na jej zlecenie urząd podatkowy, sporządzić według gmin katastralnych wykaz według formularza IV lub też nadeszły od naczelnika gminy uzupełnić przez wciągnięcie poszczególnych prośb.

Do dalszego postępowania, rozstrzygnięcia i zaczepienia rozstrzygnięcia, winny znaleźć zastosowanie przepisy § 26.

b) Las.

Uszkodzenia przez wojnę.

§ 28.

Odpisań podatków według § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, przynajmniej się, gdy uszkodzenia lasu powstały przez zniszczenie strzelaniem, ogniem, zakładanie rowów strzeleckich, roboty w celu obwarowania itp.; na równi z temi uszkodzeniami należy uważać kradzież, rabunek i nieodpłatne przywłaszczenie sobie drzewostanu.

Zastosowanie przepisów o postępowaniu.

§ 29.

Postanowienia §§ 30. do 32. mają zastosowanie przy uszkodzeniach przez wojnę (§ 28.) i szkodach żywiołowych według § 8. ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118.

Wdrożenie postępowania.

§ 30.

Przy obliczaniu szkód należy w analogicznem zastosowaniu § 10., ustęp ostatni, ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118, wziąć w rachubę kwotę pieniężną, którą poszkodowany otrzymał za uszkodzony las. Dlatego należy oczekiwać ze zbadaniem szkód w celu odpisania podatku gruntowego, aż będzie stwierdzone, czy i jakie odszkodowania przypadną poszczególnym poszkodowanym według ustawy o powinnościach wojennych (§ 19. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236). W celu jednolitego i równoczesnego przeprowadzenia zbadanie szkód nastąpi wogóle dopiero po przywróceniu normalnych stosunków.

Zasady postępowania.

§ 31.

Władze podatkowe I. instancyi ogłoszą osobny termin, jaki ma w swoim czasie (§ 30.) ustanowić krajowa władza skarbowa dla wnoszenia prośb o odpisanie przez tych posiadaczy gruntowych, którzy za uszkodzone parcele leśne nie otrzymali żadnego odszkodowania, lub tylko odszkodowanie, nie dosięgające dochodu katastralnego, opodatowanego stosownie do wieku zniszczonego drzewostanu.

Władza podatkowa bada nasamprzód złożone przez strony zeznania oraz przedłożone jej zawiadomienia urzędowe i środki pomocnicze i w tych wypadkach, w których uważa, że zachodzą warunki dla odpisania, zarządza zbadanie szkody; przystępuje ona zaraz do odrzucenia tych prośb, przy których już na podstawie tymczasowego zbadania można stwierdzić brak warunków ze znanych tej władzy lub dających się uzyskać dat. Przeciw takiemu odrzuceniu można wnieść w ciągu 30 dni rekurs do władzy podatkowej I. instancyi lub do urzędu podatkowego, który to rekurs rozstrzyga ostatecznie krajowa władza skarbowa.

Ustalenia szkody dokonuje organ technicznie-leśny, któremu to zadanie poruczy krajowa władza skarbowa, przy ewentualnem przybraniu mężów zaufania lub osób poinformowanych. Na podstawie zbadania rozstrzygnie o odpisaniu władza podatkowa I. instancyi, o rekursie zaś rozstrzygnie ostatecznie krajowa władza skarbowa.

Do stwierdzenia szkody i odpisania podatków mają analogiczne zastosowanie postanowienia ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118, przyczem uszkodzenia z powodu wojny należy uważać na równi z pożarem lasu. Roszczenie o odpisanie podatku jest już jednak wtedy uzasadnione, gdy przynajmniej czwarta część drzewostanu parceli, a przy parcelach ponad 4 hektary przynajmniej drzewostan na 1 hektarze jest zniszczony.

Odroczenie zapłaty podatków.

§ 32.

W gminach grupy A winien naczelnik gminy na wezwanie władzy podatkowej I. instancyi wykonać w ciągu ośmiotygodniowego terminu od dnia ogłoszenia (§ 3.) według gmin katastralnych, przez wypełnienie formularza VI w rubrykach 1—6 parcele lasowe, dotknięte uszkodzeniami przez wojnę lub szkodami żywiołowymi (§§ 28. i 29.).

Władza podatkowa I. instancyi zezwala ostatecznie po tymczasowem zbadaniu na odpowiadające uszkodzonej powierzchni lasu odroczenie zapłaty zaległości i bieżących podatków aż do rozstrzygnięcia według § 31.

Zawiadomienie skutecznia urząd podatkowy zapomocą formularza VII do rąk naczelnika gminy, który ma ogłosić nadejście rozstrzygnięcia w sposób na miejscu używany i wyłożyć wykaz przez dni 30 do wglądu na ogólnie dostępnem miejscu. Nie wciągnięci posiadacze leśni mogą wnieść osobne prośby, o których władza podatkowa I. instancyi rozstrzyga ostatecznie po ewentualnem wysłuchaniu naczelnika gminy lub mężów zaufania.

W gminach grupy B następuje w ten sam sposób zezwolenie na poszczególne prośby.

C. Ogólny podatek zarobkowy.

Zastosowanie uproszczonego postępowania przy odpisaniach podatkowych z powodu zastanowienia ruchu.

§ 33.

Uregulowane w §§ 34. do 36. postępowanie ma zastosowanie przy skreśleniu podatku zarobkowego dla zastanowionych trwale i zupełnie przed-

siębiorstw (§ 67. ustawy o podatkach osobistych) i przy odpisaniach podatku zarobkowego dla zastanowionych czasowo przedsiębiorstw (§ 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. października 1914, Dz. u. p. Nr. 293).

Postępowanie.

§ 34.

W gminach grupy A założy władza podatkowa I. instancyi w czasie, który ustanowi krajowa władza skarbowa, ułożone według gmin wykazy wszystkich podatników, opłacających podatek zarobkowy. Wykazy te winny zawierać imię i nazwisko, przedsiębiorstwo i miejsce przedsiębiorstwa oraz dwie rubryki: pierwszą: „Trwale i zupełnie zastanowione przedsiębiorstwo (§ 67. ustawy o podatkach osobistych); od kiedy?“, drugą: „Czasowo zastanowione przedsiębiorstwo (§ 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. października 1914, Dz. u. p. Nr. 293); od kiedy, w wypadku ponownego otwarcia do kiedy?“. Władza podatkowa zbada potrzebne do wypełnienia tych rubryk daty przez naczelnika gminy lub też w inny stosowny sposób.

Po ukończeniu tych dochodzeń rozstrzyga władza podatkowa I. instancyi o skreśleniu i odpisaniu podatku zarobkowego. Wynik rozstrzygnięcia należy wpisać według gmin do wykazów; w tych wykazach winny być uwidocznione osoby, którym przyznano odpisanie podatku i czas trwania, na który je udzielono. Wykazy te należy przesyłać naczelnikowi gminy, ten zaś wyłożyć je przez dni 30 do wglądu podatników, opłacających podatek zarobkowy. Wyłożenie należy ogłosić w sposób na miejscu używany.

Kontrybuceni, którym nie przyznano odpisania podatku lub nie za cały czas zastanowienia przedsiębiorstwa, mogą w ciągu 30 dni po upływie terminu wyłożenia wnieść odwołania do władzy podatkowej I. instancyi albo do urzędu podatkowego, albowet złożyć do protokołu. Urzędy podatkowe winny wpływające odwołania przysyłać natychmiast do władzy podatkowej I. instancyi. Ta ostatnia po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń przesyła odwołania krajowej władzy skarbowej. O odwołaniach rozstrzyga ostatecznie krajowa władza skarbowa, przy skreśleniach podatku zarobkowego według § 67. ustawy o podatkach osobistych zaś przy odpisaniach podatku zarobkowego według § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. października 1914, Dz. u. p. Nr. 293, specjalna komisja, ustanowiona w siedzibie krajowej komisji dla podatku zarobkowego.

§ 35.

W gminach grupy B dokonuje się skreśleń i odpisania według § 33. tylko na prośby kontry-

buentów. Te prośby mogą wnosić jednakże w ciągu ośmiu tygodni od dnia ogłoszenia (§ 3.) za cały czas od nastania wypadków wojennych w kraju (§ 4., ustęp 2.) nie tylko poszczególni kontrybucenci, lecz w szczególności także naczelnik gminy za kontrybucjentów swych gmin, stowarzyszenia przemysłowe itd.

O zgłoszeniach skreśleń i prośbach o odpisanie rozstrzyga po przeprowadzeniu potrzebnych ewentualnie dochodzeń władza podatkowa I. instancyi we własnym zakresie działania. O rozstrzygnięciu należy zawiadomić poszczególne strony. W wypadkach zbiorowych próśb wystarczy doręczenie zbiorowego zawiadomienia do rąk wnoszącego.

Przeciw rozstrzygnięciu można w ciągu 30 dni po doręczeniu wnieść u władzy podatkowej I. instancyi lub u urzędu podatkowego odwołanie do krajowej władzy skarbowej. O odwołaniach rozstrzyga ostatecznie przy skreśleniach podatku zarobkowego według § 67. ustawy o podatku osobistym krajowa władza skarbowa, przy odpisaniach podatku zarobkowego według rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. października 1914, Dz. u. p. Nr. 293, specjalna komisya, ustanowiona w siedzibie krajowej komisji podatku zarobkowego.

§ 36.

Skreślenia podatku zarobkowego winny w wypadkach §§ 34. i 35., ustęp 1., nastąpić od najbliższego kwartału, następującego po zastanowieniu przedsiębiorstwa; aż do początku tego kwartału ma odpisanie podatku nastąpić na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. października 1914, Dz. u. p. Nr. 293.

§ 37.

Nieskontygentowany podatek zarobkowy od wszystkich przedsiębiorstw, od których wymiar jeszcze nie nastąpił, a które zostały znów w międzyczasie zastanowione i dla których podatek zarobkowy na mocy § 67. ustawy o podatkach osobistych musiałby być skreślony, lub na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. października 1914, Dz. u. p. Nr. 293, całkowicie odpisany, należy przypisać z góry tylko stosownie do czasu trwania rzeczywistego ruchu.

Opusty podatku zarobkowego.

§ 38.

W gminach grupy A i grupy B mogą wnosić prośby o opust podatku zarobkowego z powodu przerw w ruchu przedsiębiorstwa według rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. października 1914,

Dz. u. p. Nr. 293, nie tylko poszczególni kontrybucenci, lecz także grupy kontrybucjentów, w szczególności także naczelnik gminy dla kontrybucjentów swej gminy, stowarzyszenia przemysłowe itd.

O takich prośbach, podobnie, jak o prośbach o opusty podatkowe według § 73., ustęp 2., ustawy o podatkach osobistych rozstrzyga władza podatkowa I. instancyi we własnym zakresie działania. O odwołaniach rozstrzyga ostatecznie w pierwszym wypadku specjalna komisya, ustanowiona w siedzibie krajowej komisji podatku zarobkowego, w ostatnim wypadku krajowa władza skarbowa.

D. Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania rachunków.

Doniesienia o zastanowieniu przedsiębiorstw.

§ 39.

W przeciągu ośmiotygodniowego terminu od dnia ogłoszenia (§ 3.) można przedkładać przepisane w § 118. doniesienia o zastanowieniu przedsiębiorstw, dokonaniem w ciągu oznaczonego w § 4., ustęp 2., czasu, z tym skutkiem, że obowiązek płacenia podatku gaśnie z końcem kwartału podatkowego, w którym zastanowienie nastąpiło.

Uwzględnienie odpisania przy przypisaniu.

§ 40.

Gdy roszczenie przedsiębiorcy o odpisanie podatku w myśl § 118., ustęp 1. lub 2., ustawy o podatkach osobistych ustalono już przed wymiarem podatku, to przypisanie i odpisanie winno się przeprowadzić łącznie. Należy podać do wiadomości kontrybucenta, jaka kwota podatkowa pozostaje po uwzględnieniu odpisania, zawiadamiając go o podstawie obliczenia. W nakazie zapłaty udzieli się prawa rekursu przeciw odpisaniu podatku z uwagą, że rekurs ten można połączyć z rekuresem przeciw dokonaniu wymiarowi.

Odroczenie zapłaty podatku.

§ 41.

Jeśli przedsiębiorstwo doznało skutkiem wydarzeń wojennych istotnej szkody, która przynosi wielki uszczerbek dla jego wypłacalności, to na prośbę strony zezwoli się na wyrównanie bieżącego podatku w ratach lub też na jego całkowite

odpisanie. Krajowa władza skarbowa może zezwolić na odroczenie zapłaty przy kwotach podatkowych do 10.000 K i to najdłużej na trzy lata. Dalej idące zezwolenia zastrzega się Ministerstwu skarbu.

E. Podatek rentowy.

Opusty.

§ 42.

Upoważnia się władze podatkowe I. instancyi do udzielania i przeprowadzania w analogicznym zastosowaniu postanowień § 44. tego rozporządzenia z urzędu lub na prośbę kontrybuentów (§ 43.) stosownych opustów przepisane go podatku rentowego, jeśli podlegające podatkowi rentowemu na podstawie zeznań dochody wskutek wydarzeń wojennych całkowicie lub częściowo odpadły.

Zażalenia, wniesione w ciągu 30 dni po zawiadomieniu u władzy podatkowej I. instancyi lub w urzędzie podatkowym, należy traktować merytorycznie. Rozstrzyga o nich ostatecznie krajowa władza skarbowa.

Odpisanie podatku rentowego z powodu wypadków śmierci i z powodu udzielonych opustów.

§ 43.

Do całkowitego lub częściowego odpisania wymierzonego podatku rentowego z powodu śmierci kontrybuenta (§ 146., ustęp 1. i 2., ustawy o podatkach osobistych) oraz z powodu udzielonego opustu (§ 42.) mają odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 46. i 47. o odpisaniach podatku dochodowego. Celem odpisania podatku rentowego w gminach grupy A należy kataster podatku rentowego (przepis wykonawczy III do ustawy o podatkach osobistych, artykuł 24, l. 7) poddać przejrzaniu, do czego przybierze się osoby poinformowane.

Przy wymierzaniu podatku rentowego należy mieć wzgląd na istniejące w czasie wymierzenia prawo do odpisania w myśl § 146., ustęp 1. i 2., ustawy o podatkach osobistych, lub z powodu odpadnięcia (zmniejszenia się) podlegających podatkowi rentowemu dochodów (§ 42.). Postanowienie § 48. o podatku dochodowym mają odpowiednie zastosowanie.

F. Podatek dochodowy i pensyjny.

Darowanie i zniesienie podatku według § 232., ustęp 2., ustawy o podatkach osobistych.

§ 44.

Z uwagi na odrębne stosunki na dotkniętych wojną obszarach, należy w roku 1915 i 1916 przy zastosowaniu § 232., ustęp 2., ustawy o podatkach osobistych zwracać główną uwagę tylko na zmniejszenie dochodu i potrzebę opustu jako warunki darowania (zmniejszenia) podatku, podczas gdy wymóg, że zmniejszenie dochodu musiało nastąpić skutkiem nadzwyczajnych okoliczności, można uważać z reguły bez dalszego badania za istniejący. Z reguły nie trzeba będzie obstawiać przy formalnym dowodzie zmniejszenia dochodu i jego wymiaru ze strony kontrybuenta, zwłaszcza, że o istnieniu obydwu powyższych warunków będzie można wywnioskować z okoliczności notorycznych lub stwierdzonych przy sposobności urzędowych czynności władz.

Pod pojęciem darowania należy rozumieć nie tylko potrzebę w zwykłym znaczeniu, a mianowicie niemożność płacenia, raczej należy ją przyjmując, biorąc słuszny wzgląd na wszystkie wchodzące w rachubę okoliczności, wówczas, jeśliby płacenie przepisanych podatków w pełnym wymiarze miało się przy osobistych stosunkach kontrybuenta dać dotkliwie odczuć w jego gospodarstwie domowym.

O prośbach według § 232., ustęp 2., ustawy o podatkach osobistych, rozstrzyga ostatecznie także poza zakresem jednorazowego, uproszczonego postępowania (§§ 46. i 47.) władza podatkowa I. instancyi a o wniesionych odwołaniach krajowa władza skarbowa.

Zastosowanie uproszczonego postępowania.

§ 45.

Postanowienia §§ 46. do 48. mają zastosowanie do odpisania podatku dochodowego i pensyjnego przez śmierć oraz odpadnięcie albo zmniejszenie się stałych dochodów służbowych poniżej wymiaru, uzasadniającego obowiązek płacenia podatku (§ 229. ustawy o podatkach osobistych) oraz do darowania i zniesienia podatku dochodowego i pensyjnego według § 232., ustęp 2., ustawy o podatkach osobistych.

Postępowanie.

§ 46.

W gminach grupy A wdroży władza podatkowa I. instancyi w czasie, który ustanowi krajowa

władza skarbową, postępowanie w sprawie odpisania, darowania i zniżenia (§ 45.) przypisanego już podatku dochodowego, z urzędu, bez prośby kontrybuenta.

W tym celu należy przeglądnąć rejestr oszacowania, do czego przybierze się w razie potrzeby rzeczoznawców (osoby poinformowane), których należy wybrać o ile możliwości z listy członków lub zastępców członków komisji szacunkowych i należy ustalić, dla których kontrybuentów jest odpisanie (darowanie, zniżenie) podatku uzasadnione i w jakiej wysokości ma być kwota podatkowa odpisana. Jeśli się okaże przytem konieczność dochodzeń, należy je przeprowadzić. Należy uwzględnić wpływające ewentualnie prośby obowiązanych do podatku. Następnie władza podatkowa I. instancyi wyda decyzję.

Władza podatkowa winna prowadzić tabelaryczne protokoły dochodzeń, do których należy wpisać imiona i nazwiska osób, którym przyznano odpisanie podatku (darowanie, zniżenie); nadto wysokość odpisanych kwot i krótkie uzasadnienia. Należy z tego sporządzić według gmin wykazy, zawierające imiona i nazwiska i odpisane kwoty. Wykazy te należy doręczyć naczelnikowi gminy, zaś ten ostatni wyłoży je przez dni 30 do wglądu obowiązanych do placenia podatku dochodowego w tej gminie. Wyłożenie ogłosi się w sposób na miejscu używany. Kontrybuenti, którym przyznano odpisanie podatku (darowanie, zniżenie) mogą wnieść w ciągu 30 dni od dnia, następującego po upływie terminu wyłożenia, odwołanie do władzy podatkowej I. instancyi lub do urzędu podatkowego, albo złożyć je do protokołu; o odwołaniu rozstrzyga ostatecznie krajowa władza skarbową.

Kontrybuenti, których niema w wykazie, mają prawo wniesienia w ciągu tego samego terminu zarzutów do władzy podatkowej I. instancyi lub do urzędu podatkowego. O tych zarzutach rozstrzyganie się w postępowaniu, przepisaniem w ustępach 2. i 3., przyczem zawiadomienie stosownie do ilości osób, wnoszących zarzuty, może nastąpić do rąk naczelnika gminy, lub też indywidualnie.

Co do podania powodów rozstrzygnięcia i wglądu do aktów, będą odpowiednio zastosowane postanowienia artykułu 61, l. 3 i 4, przepisu wykonawczego IV do ustawy o podatkach osobistych.

§ 47.

W gminach grupy B odpisania (darowania, zniżenia) przeprowadza się tylko na doniesienia i prośby kontrybuentów; jednak mogą je wnieść

także grupy kontrybuentów, w szczególności także naczelnik gminy za kontrybuentów swej gminy.

Doniesienia i prośby należy wnieść w ciągu ośmiu tygodni po ogłoszeniu (§ 3.) u władzy podatkowej I. instancyi lub w urzędzie podatkowym. Ten ostatni prześle je bezzwłocznie do właściwej władzy podatkowej I. instancyi.

Do odpisania podatku z powodu odpadnięcia lub zmniejszenia się stałych dochodów służbowych wystarczy doniesienie pracodawcy.

O doniesieniach i prośbach rozstrzyga po ewentualnem przeprowadzeniu dochodzeń władza podatkowa I. instancyi (§ 46., ustęp 2.). O rozstrzygnięciu należy zawiadomić każdą poszczególną stronę; w wypadkach podań zbiorowych wystarczy doręczenie zbiorowego zawiadomienia osobie, która wniosła doniesienie lub podanie.

Przeciw rozstrzygnięciu jest dopuszczalne odwołanie do krajowej władzy skarbowej, które należy wnieść w ciągu 30 dni po doręczeniu do władzy podatkowej I. instancyi lub do urzędu podatkowego; krajowa władza skarbową rozstrzyga ostatecznie.

Uwzględnienie roszczeń o odpisanie, darowanie lub zniżenie przy przypisaniu.

§ 48.

Do ustalonych już w chwili wymiaru podatku dochodowego lub przy sposobności tego wymiaru za zezwoleniem przewodniczącego komisji szacunkowej roszczeń kontrybuenta o odpisanie (darowanie, zniżenie) podatku, który ma być wymierzony, winien organ wymiarowy uwzględnić przy wymiarze w ten sposób, że przypisanie następuje w odpowiednio zmniejszonej kwocie lub też odpada zupełnie (§ 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254). W wypadkach częściowego odpisania lub zniżenia podatku dochodowego należy w nakazie płatniczym wykazać także to odpisanie lub zniżenie oraz pozostającą do zapłacenia resztę podatku; w egzemplarzu karty K (art. 60, l. 4, przepisu wykonawczego IV), który ma być wyłożony dla wglądu kontrybuentów, należy w rubryce 10 wykazać tylko resztę kwoty podatkowej, jednakże uwzględnić zmniejszenie podatku w kolumnie 18., przeznaczony na uwagi.

Zaniechanie odpisania (zniżenia) lub jego wysokość można w tych wypadkach zacząć w drodze odwołania przeciw wymiarowi. W razie,

jeśli przewodniczący komisji, właściwej do załatwiania odwołań, nie podnosi przeciw temu żadnych zarzutów, ma o tem rozstrzygać ta komisya. Jeśli przewodniczący nie zgadza się na uchwałę komisji, to rozstrzygnię o tem osobno krajowa władza skarbowa.

III. Część.

Postępowanie przy wymierzaniu.

Przepisy ogólne.

Współdziałanie przy wymiarze.

§ 49.

W wypadkach, w których okaze się potrzebne ponowne podjęcie wymiaru podatków bezpośrednich, ponieważ środki pomocnicze władz podatkowych i urzędów, służące do wymierzania i ściągania, zostały wskutek wypadków wojennych zniszczone lub też zaginęły i nie można ich napowrót odzyskać, można w celu uproszczenia postępowania wezwać kontrybuentów i inne osoby, by uczyniły ponownie zadość ciążącemu na nich zobowiązaniu do współdziałania w wymierzaniu. Obowiązuje to także w tych wypadkach, w których z podobnych powodów okazuje się potrzeba uzupełnienia wdrożonego już postępowania wymiarowego.

Podatek od budynków.

Podatek domowo-klasowy.

§ 50.

Dochodzenie z powodu klasyfikacji budynku mieszkalnego (§ 15. instrukcji dla klasyfikacji budynków mieszkalnych, dekret kancelaryi nadwornej z dnia 29. lutego 1820, l. 351) może przedsięwziąć funkcyonaryusz władzy podatkowej I. instancyi, urzędu podatkowego, straży skarbowej lub też naczelnik gminy, za przybraniem męża zaufania.

Podatek domowo-czynszowy i 5procentowy podatek.

§ 51.

Przy postępowaniu, przewidzianem w §§ 35. do 41. instrukcji dla badania dochodów czynszowych z domów, ich kontroli i zestawienia (dekret kancelaryi nadwornej z dnia 26. czerwca 1820, l. 918), nie potrzeba

1. przeprowadzać dochodzenia na miejscu, jeśli położenie i stan odnośnego budynku i stosunki czynszowe w tej miejscowości są i bez tego znane, a zatem wartość czynszową budynku (mieszkania) można ustalić także bez przedsięwzięcia oględzin na miejscu.

2. Jeśli właściciel domu nie jawi się na rozprawie, to można tę ostatnią przeprowadzić i w jego nieobecności. Jeśli dochodzenie nie odbywa się na miejscu i jeśli właścicielowi domu oznajmiono już wątpliwości w ciągu postępowania wymiarowego i rekursowego, to ponowne wezwanie może odpaść. Wezwanie właściciela domu można wogóle zastąpić przez wezwanie naczelnika gminy.

3. Wystarczy przybranie tylko jednej, obznajomionej ze stosunkami miejscowymi osoby.

§ 52.

O ile wymiar ma się odbywać corocznie, należy za rok 1915 wziąć za podstawę pobierane w roku czynszowym 1914, niższe czynsze zamiast umówionych, o ile nie nastąpiło osobne odpisanie z tytułu nieściągalności czynszu najmu za rok podatkowy 1914. Odnosi się to odpowiednio do wymiaru za rok 1916.

Przy dwuletnich wymiarach należy umówiony za lata 1915/16 czynsz najmu wziąć za podstawę za 1913, a pod warunkiem ustępu 1. za 1914, zamiast umówionego, pobierany, niższy czynsz.

Podatki osobiste.

Komisye.

§ 53.

W razie, jeśli komisya podatku zarobkowego lub komisya szacunkowa podatku dochodowego nie może z powodu przeszkody, zaszłej skutkiem wydarzeń wojennych lub też z innych powodów spełnić swych zadań, może krajowa władza skarbowa zarządzić przeniesienie uprawnień komisji podatku zarobkowego na jej przewodniczącego, zaś uprawnień komisji szacunkowej podatku dochodowego na władzę podatkową I. instancyi.

Wezwanie do złożenia zeznania.

§ 54.

Jeśli kontrybent podatku zarobkowego z III. i IV. klasy nie wniesie obowiązkowej deklaracji,

a kontrybuent podatku rentowego lub dochodowego obowiązkowego zeznania w ciągu ustanowionego publicznem ogłoszeniem stosownie do § 39. ustawy o podatkach osobistych (art. 18. przepisu wykonawczego I), § 138. ust. o pod. osob. (art. 18., l. 2, przepisu wykonawczego III) i § 202., ustęp 2., ustawy o podatkach osobistych (art. 29., l. 1, i art. 43., l. 1, przepisu wykonawczego IV), to można przy wymierzeniu podatku zarobkowego postąpić w myśl § 42., ustęp 1., a podatku rentowego według § 142., ustęp 1., zaś podatku dochodowego według § 205., ust. 1., także bez poprzedniego indywidualnego wezwania do wniesienia deklaracji lub zeznania. We wszystkich tych przypadkach są kontrybucenci uprawnieni jednakowoż do dodatkowego wniesienia w postępowaniu odwoławczem dat zeznań ze skutkiem prawnym wniesionej na czas deklaracji (zeznania).

IV. Część.

Ściąganie podatków i egzekucya.

Wstrzymanie egzekucyi.

§ 55.

Upoważnia się krajową władzę skarbową do ogólnego wstrzymania egzekucyi podatkowych w miejscowościach, które zostały bezpośrednio dotknięte przez wypadki wojenne, na czas trwania tego stanu. Nie przeszkadza to jednak, by władza podatkowa I. instancyi podejmowała środki egzekucyjne przeciw poszczególnym kontrybucantom, którzy mogą płacić a zalegają z opłatą.

Nadto — pomijając podane w §§ 8., 32. i 41. osobne postanowienia o odraczaniu zapłaty — należy we wszystkich wypadkach wdrożenia postępowania w celu odpisania podatków w myśl postanowień tego rozporządzenia, wyłączyć przypuszczalną kwotę odpisania od egzekucyi.

Należności egzekucyjne.

§ 56.

Upoważnia się krajową władzę skarbową do darowania należności egzekucyjnych, jeśli jest wskazane wyjątkowe wzięcie na wzgląd egzekwowanego.

W Galicyi i Bukowinie zniża się należności upominawcze przy zaległościach ponad 100 K bez pomnażania według wysokości zaległej kwoty do

obowiązującego w innych krajach wymiaru, tak, że za pierwsze 7 dni począwszy od chwili upomnienia ściąga się po 10 h, za dalsze 7 dni po 20 h dziennie, razem tedy najwyżej 2 K 10 h.

Odsetki zwłoki.

§ 57.

Upoważnia się krajową władzę skarbową, by w uznaniu faktycznych stosunków przyznała dotkniętym wojną podatnikom zwolnienia od płacenia odsetek zwłoki od podatków bezpośrednich, należności stemplowych i bezpośrednich.

Jeśli w pojedynczych okręgach wstrzymano czasowo w myśl § 55. egzekucye podatkowe, to tego rodzaju odsetek zwłoki nie liczy się za czas trwania wstrzymania egzekucyi. Tem mniej nie liczy się tych odsetek zwłoki za czas, w którym urząd podatkowy z powodu przeszkody, spowodowanej wydarzeniami wojennymi nie urzęduje w swojej siedzibie urzędowej.

W wypadkach odpisania połowy podatku domowo-czynszowego według § 11., ustęp 2., należy opuścić także odsetki zwłoki.

Odpisania zaległości.

§ 58.

Zaległości podatków bezpośrednich, należności stemplowych i bezpośrednich, których ściągnięcie byłoby wprawdzie możliwe, lecz naraziłoby poważnie utrzymanie możliwości wyżywienia i siłą podatkową dłużnika, odpisuje się na prośbę stron.

Jeśli się rozchodzi o zaległości podatków bezpośrednich, dotyczących przedmiotu opodatkowanego, który wskutek wydarzeń wojennych odpadł, to zarządzi się odpisanie już wtedy, jeśli ściągnięcie nie naraziłoby wprawdzie utrzymania możliwości wyżywienia dłużnika, jednakże byłoby ze względu na jego ogólne gospodarze położenie szczególnie dotkliwie.

O takich prośbach rozstrzyga krajowa władza skarbową po starannem zbadaniu istotnych okoliczności, jeśli kwota odpisania nie przewyższa 1000 K, a przy wyższych kwotach Ministerstwo skarbu.

Engel wlr.

Powiat polityczny

Okręg urzędu podatkowego

Gmina podatkowa

Wykaz

zrządzonych skutkiem wydarzeń wojennych szkód w kulturach rolniczych, albo ubytku dochodów, oraz wypadków szkód żywiołowych, do których należy zastosować uproszczone postępowanie według §§ 4. i 21. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358, odnoszących się do

roku

Gmina miejscowa

1	2	3	4	5	6	7
Liczba bieżąca	Nazwisko poszkodowa- nego	Miejsce zamieszkania	Numer arkusza posiadłości gruntowej	Dokładne podanie przyczyny szkody	Przybliżony wymiar szkody, dotyczący wszystkich poło- żonych w gminie katastralnej grun- tów rolniczych poszkodowanego	Ustalenie szkody w procentach przy- puszczalnego łącznego dochodu naturalnego z poło- żonych w gminie katastralnej grun- tów rolniczych poszkodowanego

8	9	10	11	12
Łączny podatek roczny z gruntów rolniczych, położonych w gminie katastralnej	Imiona i nazwiska przybranych do stwierdzenia szkody mężów zaufania i osób poinformowanych	Dochodzenie na miejscu odbyło się? Tak lub nie	Kwota podatkowa, na której odpisanie zezwolono	U w a g a

Powiat polityczny.....

Okręg urzędu podatkowego.....

Gmina podatkowa

Wykaz

odpisań podatku gruntowego, przyznanych względnie odmówionych,
podanym poniżej posiadaczom gruntów rolnych w myśl rozporządzenia
Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358
(§§ 20. do 24.), za rok

Gmina miejscowa

1	2	3	4	5		6		7		8
Liczba bieżąca	Opłacający podatek gruntowy			Kwota, na której odpisanie zezwolono						Uwaga
	Imię i nazwisko	Miejsce zamieszkania	Nr. domu	Podatek gruntowy		Dodatki		Razem		
				K	h	K	h	K	h	

Powiat polityczny.....

Okręg urzędu podatkowego

Gmina podatkowa

Wykaz

parcel rolniczych i części parcel, narażonych na kilkoletni brak dochodu (§§ 4., 21., 25. do 27. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358).

Gmina miejscowa

1	2	3	4	5	6	7 8	
Liczba bieżąca	Imię i nazwisko poszkodowanego	Miejsce zamieszkania	Uszkodzone parcele Nr.	Przybliżony wymiar powierzchni, do których się uszkodzenie odnosi	Powód, dla którego niema dochodu	Odwoławne ustalenie	
						Na parceli Nr.	Wymiar uszkodzonej powierzchni

9	10	11	12	13	14	15
braku dochodu		Nazwiska mężów zaufania, względnie osób poinformowa- nych, przybra- nych do odwo- łanego usta- lenia	Ostateczne ustalenie (na podstawie zbadania przez organ ewidencyjny)			
Czysty dochód katastralny, przypadający na uszkodzoną po- wierzchnię	Czas braku dochodu, wzglę- dnie uwolnienia od podatku		Numer parceli,	Wymiar uszkodzonej powierzchni	Czysty dochód katastralny, przypadający na uszkodzoną po- wierzchnię	Czas trwania uwolnienia od podatku

Powiat polityczny.....

Okręg urzędu podatkowego.....

Gmina podatkowa.....

Wykaz

uwolnień od podatku gruntowego, udzielonych, względnie odmówionych
w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915,
Dz. u. p. Nr. 358 (§§ 25. do 27.) dla kultur rolniczych.

Gmina miejscowa

1	2	3	4	5
Liczba bieżąca	Imię i nazwisko poszkodowanego	Miejsce zamieszkania	Uwolnienie od podatku przyznano	
			dla parceli Nr.	dla powierzchni o wymiarze

6	7	8	9
Czysty dochód katastralny z powierzchni, co do której udzielono uwolnienia od podatku	Ilość lat, na które udzielono uwolnienia	Udzielenie jest	
		odwoławalne	nieodwoławalne

Formularz VI.Powiat politycznyOkręg urzędu podatkowegoGmina podatkowa

Wykaz

uszkodzonych parcel leśnych, względnie części parcel w celu ustalenia
roszczenia o odroczenie zapłaty podatku według § 32. rozporządzenia
Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358.

1	2	3	4	5
Liczba bieżąca	Imię i nazwisko podatnika	Miejsce zamieszkania	Numer uszkodzonej parceli leśnej	Przybliżony wymiar uszkodzonej powierzchni

6	7	8
Przyczyna szkody	Miejsce na obliczenia i wykazy urzędu podatkowego	Miejsce na rozstrzygnięcie władzy podatkowej

Formularz VII.

Powiat polityczny.....

Okręg urzędu podatkowego.....

Gmina podatkowa.....

Wykaz

odroczeń zapłaty podatków, przyznanych posiadaczom lasów według
§ 32. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915,
Dz. u. p. Nr. 358.

1	2	3	4	5		6
Liczba bieżąca	Imię i nazwisko	Miejsce zamieszkania	Numery parcel, do któ- rych się odnosi odro- czony podatek	Odroczona co do zapłaty zaległość po- datku		Czysty dochód katastralny z tych parcel lub tej części parceli, dla której bieżący podatek odroczone
				K	h	

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXIX. — Wydana i rozesłana dnia 11. grudnia 1915.

Treść: (№ 359. i 360.) 359. Obwieszczenie w sprawie przekształcenia urzędów cłowych w Hermsdorfie (Czechy). — 360. Rozporządzenie w sprawie ustalenia dopuszczalnej do wolnej od należności przesyłki do Bośni i Hercegowiny ilości cukru na rok 1916.

359.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. listopada 1915

w sprawie przekształcenia urzędów cłowych w Hermsdorfie (Czechy).

Przekształca się dotychczasową ekspozyturę cłową na dworcu kolejowym w Hermsdorfie na urząd poboczny I. klasy z uprawnieniami głównego urzędu cłowego II. klasy, a dotychczasowy urząd cłowy poboczny (urząd cłowy drogowy) w Hermsdorfie w posiadającą poprawnienia pobocznego urzędu cłowego II. klasy ekspozyturę dotychczasowego pobocznego urzędu cłowego na dworcu kolejowym w Hermsdorfie.

W specjalnych uprawnieniach tych urzędów cłowych nie zaszła skutkiem tego żadna zmiana.

Engel wlr.

360.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. grudnia 1915

w sprawie ustalenia dopuszczalnej do wolnej od należności przesyłki do Bośni i Hercegowiny ilości cukru na rok 1916.

Na mocy II. ustępu, punkt 3, protokołu końcowego do artykułu XIII. umowy o uregulowaniu wzajemnych stosunków handlowych i obrotowych pomiędzy królestwami i krajami reprezentowanymi w Radzie państwa a krajami świętej korony węgierskiej. Dz. u. p. Nr. 278 z roku 1907, ustanawia się w porozumieniu z królewsko-węgierskiem Ministerstwem skarbu tę ilość cukru, którą dopuści się bez opłaty należności do ekspedycyowania z królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa do Bośni i Hercegowiny, na rok 1916 49.200 cetnarów metrycznych.

Z tej ilości rocznej można przysyłać bez opłaty należności:

1. Przesyłki cukru kandyzowanego do ogólnej ilości rocznie 200 cetnarów metrycznych przez przeznaczone do tego każdorazowo przez Ministerstwo skarbu urzędy wysyłkowe;

2. te przesyłki cukru o wadze, nie przekraczającej przy każdej przesyłce 25 cetnarów metrycznych, które przesyła się bez używania publicznych zakładów przewozowych przez przeznaczone do tego każdorazowo ze strony Ministerstwa skarbu urzędy wysyłkowe, a to aż do rocznej łącznej ilości 8350 cetnarów metrycznych;

3. pozostałą resztę z tych, będących obecnie w ruchu zakładów wyrobienia cukru i wolnych składów cukru, które brały dotąd na podstawie punktu 3. § 5. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 2. stycznia 1908, Dz. u. p. Nr. 4, udział

w wolnem od należyłości wysyłaniu cukru do Bośni i Hercegowiny, a to w stosunku ich dotychczasowych udziałów rocznych.

Z przypadających na oznaczone w punkcie 3. przedsiębiorstwa oraz z dopuszczalnych według punktu 2. przy poszczególnych urzędach wysyłkowych ilości rocznych można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego korzystać zawsze tylko z ósmiej części.

Obecne rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Leth wkr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXX. — Wydana i rozesłana dnia 12. grudnia 1915.

Treść: (№ 361. i 362.) 361. Rozporządzenie cesarskie o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych przy wymiarze emerytury. — 362. Rozporządzenie o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych przy wymiarze emerytury.

361.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 9. czerwca 1915

o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych przy
wymiarze emerytury.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia
21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

We wszystkich tych wypadkach, w których
ma przy wymiarze emerytury nastąpić zaliczenie lat
wojennych, można co do tego zaliczenia w obecnej
wojnie ustanowić w drodze rozporządzenia przepisy
odmienne od postanowień pierwszego ustępu § 10.
ustawy z dnia 27. grudnia 1875, Dz. u. p.
Nr. 158.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem
ogłoszenia.

Wykonanie poruczam Mojemu Ministrowi
obrony krajowej w porozumieniu z innymi intere-

sowanymi Ministrami i za zgodą Mojego Ministra
wojny.

Wiedeń, dnia 9. czerwca 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.	Georgi wlr.
Hochenburger wlr.	Heinold wlr.
Forster wlr.	Hussarek wlr.
Trnka wlr.	Schuster wlr.
Zenker wlr.	Engel wlr.

Morawski wlr.

362.

Rozporządzenie Ministerstwa obro- ny krajowej w porozumieniu z in- nymi interesowanymi Minister- stwami i za zgodą c. i k. Minister- stwa wojny z dnia 10. grudnia 1915

o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych przy
wymiarze emerytury.

Na mocy upoważnienia udzielonego rozpo-
rządzeniem cesarskim z dnia 9. czerwca 1915.

Dz. u. p. Nr. 361, ustanawia się następujące przepisy o zaliczeniu w obecnej wojnie lat wojennych do czasu służby przy wymiarze emerytury:

§ 1.

Tym osobom, którym przysługuje zaliczenie lat służby w obecnej wojnie, należy przy wymiarze pensji zaliczyć jeden rok jako rok wojenny, jeśli one

- a) pozostawały podczas wojny co najmniej przez 3 miesiące w czynnej służbie albo
- b) bez względu na czas trwania służby, brały udział w walkach lub odniosły ranę w obliczu nieprzyjaciela, lub
z powodu trudów wojennych, a więc także z powodu chorób epidemicznych stały się niezdolnymi do służby.

§ 2.

Takim osobom jednak, które w czasie wojny pozostawały w czynnej służbie przez więcej lat kalendarzowych, należy przy wymiarze emerytury zaliczyć za każdy rok kalendarzowy jeden rok jako rok wojenny, jeśli one w tym roku kalendarzowym

- a) przynajmniej przez 3 miesiące lub
- b) bez względu na czas trwania pod wspomnianymi w § 1., b) warunkami pozostawały w czynnej służbie.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXI. — Wydana i rozesłana dnia 12. grudnia 1915.

Treść: № 363. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, umów o rentę dożywotnią i o zaopatrzenie.

363.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 10. grudnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 280, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia, umów o rentę dożywotnią i zaopatrzenie.

Dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915. Dz. u. p. Nr. 280, o należnościach od kontraktów ubezpieczenia i umów o rentę dożywotnią i o zaopatrzenie, zarządza się, co następuje:

I. Zakłady i instytucje, podlegające obowiązkowi opłaty należności.

§ 1.

(1) Zakładami ubezpieczeń w myśl rozporządzenia cesarskiego są te zakłady, które zawierają w sposób zarobkowy kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele (§ 1., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego); należą tu w szczególności oznaczone w regulatywie ubezpieczeń z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, jako zakłady ubezpieczeń towarzystwa akcyjne i zakłady (związki, zjednoczenia) polegające na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, które zawierają w sposób zarob-

kowy kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele (§ 1., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego), nadto przedsiębiorstwa oznaczonego w § 3., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego rodzaju, które obok innych interesów zawierają także kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele.

(2) Dla uzasadnienia obowiązku należności według rozdziału I. rozporządzenia cesarskiego nie potrzeba państwowego koncesjonowania zakładu jako zakładu ubezpieczeń.

§ 2.

(1) Do instytucji zaopatrzenia (instytutów pensyjnych i prowizyjnych, funduszków pensyjnych, kas pensyjnych, związków pensyjnych itd.) w myśl § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należy zaliczyć zarówno związkowe zakłady zaopatrzenia (§ 1287. p. ks. u. c.) jakoteż takie osobne majątki (fundusze zaopatrzenia), które tworzy się całkiem lub częściowo przez polegające na umowie lub statutach świadczenia uczestników i są na to przeznaczone, by zapewnić dla uczestników lub innych osób (naprzykład wdów i sierót po uczestnikach) przy osiągnięciu pewnego wieku, w razie niezdolności do pracy, braku zarobku lub pewnych innych okoliczności prawo do zaopatrzenia (utrzymania, emerytury, renty na niezdolność do służby, na starość lub wdowiej, jednorazowej odprawy, datków na wychowanie, kosztów pogrzebu lub innych kwot na zaopatrzenie).

(2) Jest przytem bez znaczenia, czy instytucja zaopatrzenia przedstawia się jako samoistny podmiot prawny lub czy przysługujący jej majątek należy do trzeciej osoby, nadto czy ten majątek

po rozwiązaniu instytucji zaopatrzenia ma przypaść uczestnikom czy nie. Rządowe zatwierdzenie statutów nie jest potrzebne dla uzasadnienia obowiązku opłaty należności.

(3) Obowiązku opłaty należności nie będzie nadto wykluczała okoliczność, że instytucja oprócz zaopatrzenia będzie służyła i innym celom, że wysokość roszczenia o zaopatrzenie nie jest ustanowiona cyfrowo z góry, lub że nie wszystkim uczestnikom przysługuje prawo do zaopatrzenia.

(4) Wreszcie dla zastosowania rozporządzenia cesarskiego jest bez znaczenia, czy instytucja zaopatrzenia została założona przez swych uczestników czy przez trzecią osobę, czy ogranicza się ona do pierwotnych uczestników czy nie, czy posiada własny zarząd, czy też zarządza niem trzecia osoba lub czy trzecia osoba jest obowiązana do zaspakajania roszczeń o zaopatrzenie lub za nie odpowiada.

§ 3.

Powszechny zakład pensyjny (ustawa o ubezpieczeniu pensyjnym z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, w brzmieniu rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) podpada pod postanowienia § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego. To samo odnosi się do instytutów zastępczych, które przedstawiają się jako instytucje zaopatrzenia i do ubezpieczycieli na podstawie umów zastępczych (§§ 65. i 66., lit. b, ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), o ile wskutek postanowień statutowych niema zastosowania § 4., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego.

§ 4.

(1) Obowiązek uiszczania należności, przewidzianych w § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, ciąży na wymienionych tam zakładach i instytucjach. Jeśli majątek przysługujący instytucji zaopatrzenia jest częścią składową majątku drugiej osoby, to na tej osobie ciąży obowiązek uiszczania należności.

(2) Przy towarzystwach tontynowych (asocjacyach na przeżycie, tontynach) obowiązek płacenia należności ciąży na tym zakładzie ubezpieczenia, który objął prowadzenie spraw i zarząd majątku towarzystwa tontynowego.

II. Przedmiot należności.

§ 5.

(1) Przez uiszczenie należności według § 1. rozporządzenia cesarskiego czyni się, bez ujemy dla

przepisu § 8. rozporządzenia cesarskiego, zadość obowiązkowi płacenia należności co do kontraktu ubezpieczenia i jego wypełnienia, oraz co do wszystkich umów o jego dalszem trwaniu, zmianie i uchyleniu, nadto co do pożyczek (zaliczek) zakładu ubezpieczenia za zastawieniem własnej polisy (pożyczka na polisę); to samo odnosi się do należności według § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego pod względem uzasadnienia stosunku zaopatrzenia i wszystkich umów o jego dalszem trwaniu, zmianie i uchyleniu oraz pod względem świadczeń na rzecz uprawnionych do zaopatrzenia.

§ 6.

(1) Dla obowiązku należności jest bez znaczenia, czy co do wymienionych w § 5. czynności prawnych wystawia się dokumenty, czy nie (§ 6., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego).

(2) Wystawione co do takich czynności prawnych dokumenty prawne (§ 1., A, l. 3, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50), nie podlegają prócz przewidzianych w § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należności procentowych, żadnej należności stemplowej (§ 7. rozporządzenia cesarskiego), i to także wówczas, gdy należności procentowe na podstawie storna lub z powodu istnienia jakiegoś innego powodu uwalniającego nie zostaną zapłacone lub zostaną zwrócone.

(3) W szczególności wolne są od należności stemplowych i bezpośrednich: dokumenty na umowy o pożyczkę ubezpieczeniową i na polisę i dokumenty na uzasadnienie stosunku zaopatrzenia (dokument ubezpieczenia, polisa, dowód ubezpieczenia, polisa generalna łącznie z odnośnymi poszczególnymi wykazami, polisa zastępcza i odnowiona, wykazy premiiowe w interesie ubezpieczenia zwrotnego, książeczka członka, skrypt dłużny co do pożyczki na polisę itd.), oraz inne dokumenty o obowiązku opłaty premii (kwity premiiowe itd.) i spłaty pożyczek na polisę, o ile nie przedstawiają się one jako weksle lub dokumenty uważane z nimi co do obowiązku płacenia należności na równi (§ 18. ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26); nadto kwity premiiowe (książeczki płatnicze), kwity zakładu na płacenie procentów od pożyczek na polisę i na spłatę takich pożyczek, kwity na wypłatę szkód, wykazy szkód w zakresie ubezpieczenia zwrotnego, kwity pensyjne i prowizyjne, potwierdzenia odbioru zwrotów premii i innych świadczeń, polegających na kontraktach ubezpieczenia lub stosunkach zaopatrzenia, polise redukcyjne

(klauzule redukcyjne), oraz wszystkie inne dokumenty co do dalszego trwania, zmiany lub uchylenia kontraktu ubezpieczenia lub stosunku zaopatrzenia (dokumenty na stornowania, odkupna polic itd.).

(4) Należytości stempłowej nie podlegają nadto wnioski na ubezpieczenie i to także, jeśli nie pociągają za sobą zawarcia umowy o ubezpieczenie, nadto załączniki polic (anneksy, dodatki do polic, oświadczenia winkulacyjne, klauzule winkulacyjne itp.), bez różnicy, czy przez nie ze względu na miejsce, czas, sposób lub zakres uzasadnionych w kontrakcie ubezpieczenia praw i obowiązków dokonywa się istotnych zmian, czy też nie, nadto dokumenty o badaniu i szacowaniu szkód.

(5) Uwolnienie od stempla rozciąga się, jeśli wymienione dokumenty wystawia się w kilku wygotowaniach, na wszystkie wygotowania.

(6) Wymienione w ustępach 2. do 5. uwolnienie od należytości przysługuje również przytoczonym w § 7. rozporządzenia cesarskiego dokumentom prawnym na oznaczone w § 17., § 18., § 19., ustępy 2. i 5., § 20., § 21., ustęp 4., § 22., § 23., ustęp 3. i § 25., ustęp 4. tego rozporządzenia interesy ubezpieczenia i zaopatrzenia.

III. Podstawa obliczenia należytości.

§ 7.

(1) Za podstawę przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1. rozporządzenia cesarskiego należytości należy przyjąć łączną kwotę świadczeń, dokonywanych rzeczywiście przez biorących ubezpieczenie na rzecz zakładu w ciągu jednego roku czynności (obrotu) zakładu ubezpieczeń.

(2) Tu należą zarówno świadczenia pieniężne, jak i świadczenia w innych rzeczach ruchomych (świadczenia w naturze) a w szczególności prócz właściwych premii także należytości uboczne (uboczne koszta polisy i załączników polic lub dodatków do nich, należytości od polic).

(3) Przy zakładach ubezpieczeń, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, należy prócz należytości wstępnych (za przyjęcie, wpis), premii (wpłat, wpłat do funduszu rezerwowego, opłat na ubezpieczenie, dodatków z powodu zarazy, rat zapotrzebowania itp.) i innych świadczeń ze strony biorących ubezpieczenie, wciągnąć do podstawy obliczenia należytości także uiszczane przez nich dopłaty dodatkowe (premie dodatkowe, opłaty z powodu szkód itp.).

§ 8.

(1) Instytucje zaopatrzenia winny wciągnąć do podstawy obliczenia należytości, przewidzianej w § 4., ustęp 1., l. 1., rozporządzenia cesarskiego, wszystkie świadczenia uskuteczniane rzeczywiście w ciągu roku czynności (roku obrotowego) instytucji przez uczestników lub trzecie osoby na zasadzie umowy lub statutów, o ile świadczenia te służą do tego, by uzasadnić roszczenie do korzystania z zaopatrzenia (należytości wstępne, opłaty członków, taksy za nadanie posady, awans, małżeństwo i wstrzymanie poborów itp.).

(2) Przy instytucjach zaopatrzenia na rzecz funkcjonaryszy należą tu także przewidziane statutami lub umową świadczenia pracodawców i trzecich osób (organizacji pracodawców itp.), uskuteczniane celem uzyskania praw do zaopatrzenia uczestników, bez różnicy, czy świadczenia te polegają na wypełnianiu obowiązku uiszczania opłat, przyjętego na siebie za uczestników, czy też na wypełnianiu własnego obowiązku pracodawców lub osób trzecich.

(3) Dla należytości, przewidzianych w § 4., ustęp 1., l. 1., rozporządzenia cesarskiego, nie wchodzi natomiast w rachubę dobrowolne ofiary lub świadczenia słuźbodawców lub trzecich osób, przewidziane wprawdzie statutami lub umową, lecz nie stojące w żadnym związku z uzyskaniem praw do zaopatrzenia poszczególnych uczestników (n. p. jednorazowe lub uskuteczniane w ratach rocznych dary na rzecz funduszu zakładowego, których wysokość nie jest zawiśła od ilości lub świadczeń uczestników).

§ 9.

(1) Za należytości uboczne (§ 7., ustęp 2.) należy uważać w szczególności opłaty na koszta zarządu, należytości za pisanie i manipulację, porto pocztowe, koszta badania lekarskiego, wydatki na szyldy itp.

(2) Natomiast przy obliczaniu należytości nie uwzględnia się tych należytości ubocznych, które przedstawiają się jako zwrot wydatku na publiczną daninę, uiszczoną od odnośnego interesu ubezpieczeniowego państwu lub związkowi autonomicznemu, jak n. p. nałożoną na biorącego ubezpieczenie należytość państwową i opłatę na straź ogniową, którą mają uiścić zakłady ubezpieczeń ogniowych na podstawie ustaw krajowych.

(3) Kar umownych za niewypełnienie kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie, procentów zwłoki od premii i opłat ubezpieczonego na koszta badania szkód i koszta sądu rozjemczego, nie należy wciągać do obliczenia należytości.

§ 10.

(1) Premia ubezpieczeniowa podlega w swym pełnym, uiszczonym istotnie wymiarze (premia brutto) należyci. Kosztów zarządu (kosztów organizacji, akwizycy, kosztów lekarskich, bieżących wydatków administracyjnych itp.), ewentualnych rozszczeń biorącego ubezpieczenie lub trzecich osób do części premii (na przykład prowizyi) lub do udziału w nadwyżkach obrotowych zakładu ubezpieczeń (udziały w zyskach, dywidendy, bonus), nie należy odliczać, z wyjątkiem, oznaczonym w ustępie 2. Również nie można odliczać udziałów ubezpieczycieli zwrotnych w dochodach z premii zakładu lub instytucyi, dokonujących ubezpieczenia zwrotnego, od tych dochodów z premii.

(2) Tylko przy zakładach, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków, należy wypłacone tym ostatnim udziały w nadwyżkach obrotowych (bonus) przy obliczaniu należyci odliczać od uiszczonych premii wraz z należyciami ubocznymi.

(3) Dopłaty z tytułu przyznanych początkowo zniżek premiovych w razie przedwczesnego rozwiązania zawartego na kilka lat kontraktu ubezpieczenia szkody, podobnie jak udziały w nadwyżkach, uwidocznione w księgach jako dochody z premii (bonus, dywidendy) obracane na podwyższenie ubezpieczenia (ubezpieczenie dodatkowe), podlegają należyci według § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego. Natomiast udziały w nadwyżkach, pozostawiane zakładowi za oprocentowaniem, nie podlegają tej należyci.

(4) Nadpłaty premii (to jest części premii już zapłacone, jednakowoż odnoszące się dopiero do następnego roku czynności) i zaległe kwoty premiove, ściągane przez potrącenie przy świadczeniu ze strony zakładu lub instytucyi, które nie zostały jeszcze według § 16. tego rozporządzenia poddane należyci, podlegają należyci w tym roku czynności, w którym je faktycznie ściągnięto.

(5) Premie, które wpłynęły, a zostały zwrócone skutkiem całkowitego lub częściowego rozwiązania kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie (storno), należy wyłączyć z podstawy obliczenia należyci (§ 1., ustęp 1., l. 1., i § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego).

(6) Wyłączenie to nie jest jednakże dopuszczalne co do tych premii i rezerw premii, które zwraca się w wykonaniu zobowiązania, zawartego w kontrakcie ubezpieczenia lub umowie o zaopatrzenie lub stosownie do § 146. rozporządzenia cesarskiego z dnia 22. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 343, w sprawie wprowadzenia przepisów o kontrakcie ubezpieczenia (ordynacyi ubezpieczeniowej).

(7) Przeistoczenie ubezpieczeń w wolne od premii ubezpieczenia i zarachowanie premii, zeplaconych za przeistoczone ubezpieczenia lub nagromadzone rezerwy premii, są wolne od należyci.

§ 11.

(1) Świadczenia, uskuteczniiane faktycznie w ciągu jednego roku czynności na rzecz uprawnionych ze stosunku ubezpieczenia lub zaopatrzenia na podstawie kontraktu ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie lub na podstawie statutu zakładu ubezpieczeń lub instytucyi zaopatrzenia, podlegają przewidzianym w § 1., ustęp 1., l. 2, lub § 4., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego należyciom procentowym.

(2) Tutaj należą przy zakładach ubezpieczeń wynagrodzenia szkód oraz wypłaty kwot ubezpieczenia i rent w razie wydarzenia się przewidzianego ubezpieczeniem wypadku, nadto wypłaty za wykupione police, zwroty premii lub rezerw premiovych (§ 10., ustęp 6.) i wypłaty udziałów w zysku (dywidend, bonus); przy instytucjach zaopatrzenia wypłaty kwot zaopatrzenia stosownie do umowy lub statutów, jakoteż rent na starość, rent w razie niezdolności do pracy, rent wdowich i sierocych, datków na wychowanie, ubezpieczonych odpraw, kosztów pogrzebu itp.

(3) Natomiast wypłata ze strony instytucyi zaopatrzenia udziału w nadwyżkach obrotowych (bonus) członkom zakładów, polegających na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności, nadto uskuteczniiony przed wydarzeniem się wypadku przewidzianego w umowie o zaopatrzenie zwrot premii lub rezerw premiovych (z procentami lub bez), nie podlegają wymienionym w ustępie 1. należyciom.

(4) Obowiązek opłaty należyci od wymienionych świadczeń nastaje równocześnie z ich faktycznym uskutecznieniem i stosownie do ich wysokości, niezawisłe od tego, kiedy są płatne; w szczególności spłaty na rachunek sumy ubezpieczenia lub wynagrodzenia szkody, które uiszczono po nastaniu przewidzianego ubezpieczeniem zdarzenia lub wypadku, przewidzianego w umowie o zaopatrzenie, podlegają tedy obowiązkowi opłaty należyci już w chwili ich wypłacenia.

(5) Przy obliczeniu należyci nie można z podstawy obliczania wydzielać udziałów ubezpieczycieli zwrotnych w wypłatach ubezpieczającego zwrotnie zakładu lub urzędzenia; również odliczonych przy wypłacie publicznych danin, należących się za stosunek ubezpieczenia lub zaopatrzenia lub zarachowanych wzajemnych rozszczeń zakładu lub urzędzenia (naprzykład z powodu niezaspokojonych pożyczek na police, zaległych procentów od pożyczek lub dłużnych kwot premiovych).

§ 12.

Przewidzianej w § 1., ustęp 1., l. 3, rozporządzenia cesarskiego należności podlega łączna suma pożyczek na police, wypłaconych przez zakład w ciągu jednego roku czynności, oraz łączna suma procentów od pożyczek na police. Co do stornów procentów, które wpłynęły od pożyczek na police, ma odpowiednie zastosowanie § 10., ustęp 5.

§ 13.

(1) Przy obliczaniu przewidzianych w § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należnościach procentowych i przy zastosowaniu odnoszących się do tych należności postanowień tego rozporządzenia, należy przypisanie zapłat lub innych świadczeń na rachunek uważać na równi z zapłatą lub świadczeniem.

(2) Dlatego przypisane na rachunek premie (n. p. wpisanie dywidend na czyjaś rzecz, oraz zaległe premie, odliczone od pożyczki na police, od sumy odkupna policy lub od sumy ubezpieczenia), nadto zaliczone kwoty szkód lub odkupna (odkupna automatyczne), pożyczki na police i zwroty premii, podlegają obowiązkowi należności.

§ 14.

(1) Przewidziana w § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego należność wynosi w bezpośrednim interesie ubezpieczenia gradowego i ubezpieczenia bydła 1 procent, we wszystkich innych bezpośrednich gałęziach ubezpieczenia 2 procent; ustanowiona w § 1., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego należność od świadczeń zakładów w bezpośrednim ubezpieczeniu gradowym i bydła, dalej w ubezpieczeniu ogniewem (łącznie z ubezpieczeniem przeciw szkodom, zrządzonym przez piorun lub eksplozyę) i w ubezpieczeniu przewozowem (frachtowem) $\frac{1}{2}$ procent, we wszystkich innych gałęziach ubezpieczenia 1 procent.

(2) Ubezpieczanie szyb szklanych lub dzwonów przeciw szkodom przez pęknięcie i ubezpieczenie przeciw skutkom zastanowienia przedsiębiorstwa, albo też straty czynszu, spowodowanych przez ogień, piorun lub eksplozyę (ubezpieczenie chomage) podlegają należności według § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego w wymiarze 2 procent i należności według § 1., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego w wymiarze 1 procent. Jeśli jednak łączy się w jednym i tym samym zakładzie te ubezpieczenia z ubezpieczeniem ogniewem, to mają zastosowanie stopy należnościowe ubezpieczenia ogniowego.

(3) Ubezpieczenie okrętowe (casco) i walorów, oraz deklaracja interesu przy przedsiębiorstwach

kolejowych i okrętowych należy pod względem stóp należnościowych uważać na równi z ubezpieczeniem przewozowem.

§ 15.

(1) Ubezpieczenie pensyjne funkcjonariuszy, pozostających w służbie prywatnej lub niektórych funkcjonariuszy publicznych (ustawa o ubezpieczeniu pensyjnym) podlega, stosownie do tego, czy ubezpieczenia dokonuje zakład ubezpieczeń (względnie instytucja ubezpieczenia stosownie do § 4., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego) czy też jaka inna instytucja zaopatrzenia, należnościom stosownie do § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, lub § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, w zakresie, ustanowionym w § 87., ustęp 4. i 5., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym.

(2) Zwrot nienależnie zapłaconych premii, lub udziałów premiowych z powodu wygaśnięcia lub nieistnienia obowiązku ubezpieczenia i zwrot wkładek (§§ 25., 36., 68., i artykuł IV. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym) oraz oznaczone w § 2., l. 6, § 68., § 92. b i § 70., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym przekazanie i przeniesienie ogółu ubezpieczeń, są wolne od należności.

§ 16.

(1) Zakładom i instytucjom, w których prowadzi się księgi i zamknięcia rachunkowe nie według rzeczywistości uskutecznianych lecz według przypisanych świadczeń (§ 1., ustęp 1., i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego) dozwala się brać za poprzednim doniesieniem przypisane świadczenia za podstawę wymiaru należności.

(2) Storna (§ 10., ustęp 5.) przypisanych premii i procentów od pożyczek należy w tym wypadku wyłączyć z podstawy obliczenia należności.

IV. Ubezpieczenie zwrotne.

§ 17.

(1) Interes ubezpieczenia zwrotnego (interes pośredni, interes przekazania) podlega tylko należności, którą ma uiszczać bezpośrednio ubezpieczyciel zwrotny, wynoszącej $\frac{1}{2}$ procent rocznej sumy łącznej wszystkich wpływających lub przypisanych na czyjaś rzecz na podstawie kontraktu ubezpieczenia zwrotnego świadczeń ubezpieczonego zwrotnie zakładu (§ 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego).

(2) Od tej należności wolne jest przeniesienie ogółu ubezpieczeń przy rozwiązaniu zakładu ubezpieczeń lub instytucji zaopatrzenia przez ich połączenie z jakimś innym zakładem lub instytucją, oraz przewidziane w § 71., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym całkowite ubezpieczenie zwrotne ogółu ubezpieczeń w powszechnym zakładzie pensyjnym dla funkcjonariuszy.

(8) Przyznanych ubezpieczonemu zwrotnie zakładowi przez ubezpieczyciela zwrotnego prowizji (udziałów w zyskach, wynagrodzeń zwrotnych) nie można odliczać od podstawy wymiaru należności. Do stornów mają zastosowanie § 10., ustęp 5., lub § 16., ustęp 2.

§ 18.

(1) Ubezpieczenia zwrotne tutejszokrajowych zakładów ubezpieczeń oraz tutejszokrajowych zastępców lub filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń, dokonywane przez tutejszokrajowe zakłady ubezpieczeń, są wolne od należności, jeśli:

1. zostanie umówione pisemnie w sposób obowiązujący obydwie strony, że przekazania i ich przyjęcie mają nastąpić w oznaczonej z góry na cały czas trwania umowy, a nie ulegające zmianom od wypadku do wypadku kwocie częściowej sumy ubezpieczenia, nadto gdy:

2. przekazane ubezpieczenia dotyczą jedynie bezpośrednich, podległych w Austrii należności interesów ubezpieczeniowych przekazującego zakładu, a ubezpieczyciel zwrotny jest według zasad zakładu uprawniony do prowadzenia bezpośredniego interesu w odnośnej gałęzi ubezpieczenia (ubezpieczenie łączne, ubezpieczenie zwrotne kwoty).

(2) Objęciu przez inny zakład jako przystępujący ubezpieczyciel zwrotny premii lub części tych premii, przekazanych na ubezpieczający zwrotnie zakład, nie przysługuje uwolnienie od należności.

(3) Korzystanie z oznaczonego w ustępie 1. uwolnienia od należności jest zależne od warunku, że umowy, któremi zgodzono się na oddanie i przyjęcie ubezpieczenia, zostaną, o ile to już nie nastąpiło przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, przedłożone w uwierzytelnionym odpisie, najpóźniej jednocześnie z przedłożeniem rocznego zamknięcia rachunków odnośnego obrotu władzy skarbowej I. instancji (§ 37., ustęp 1.). Nadto winny zakłady obejmujące przestrzegać co do swych obrotów w zakresie ubezpieczenia zwrotnego przepisów §§ 31., 32. i 38.

V. Interesy zagraniczne zakładów ubezpieczeń i instytucji zaopatrzenia, mających siedzibę w obszarze, na którym obowiązuje rozporządzenie cesarskie.

§ 19.

(1) Zakłady ubezpieczenia, mające siedzibę w Austrii, są co do interesów ubezpieczeniowych, zawieranych przez nie za granicą w charakterze ubezpieczycieli, obowiązane zasadniczo do uiszczania należności, przewidzianych w § 1. rozporządzenia

cesarskiego, bez względu na to, czy zachodzą warunki § 23., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, czy też nie.

(2) Wyjątek od tego obowiązku opłaty należności nastaje co do bezpośredniego interesu ubezpieczeniowego pod wymienionym w ustępie 6. warunkiem tylko wówczas, gdy kontrakt ubezpieczenia został zawarty za granicą przez znajdującego się tam samoistnie występującego wobec osób trzecich zastępcy (agenta, reprezentanta) tutejszokrajowego zakładu ubezpieczeń, a ten zastępca w czasie zawarcia kontraktu bądź według przepisów państwa, dla którego obszaru jest on ustanowiony zastępcą zakładu, bądź na podstawie pisemnego pełnomocnictwa, był uprawniony do samoistnego zawierania i załatwiania interesów ubezpieczeniowych (w szczególności do zawierania kontraktów ubezpieczeniowych i do likwidacji szkód) i to z tym skutkiem, że kontrakt ubezpieczenia staje się prawomocnym dla biorącego ubezpieczenie dopiero przez podpisanie przez zastępcę.

(3) Uwolnienie rozciąga się na wszystkie czynności oznaczonego w § 1. rozporządzenia cesarskiego rodzaju (świadczenia biorącego ubezpieczenie i ubezpieczyciela), które odnoszą się do tego rodzaju zawartych za granicą kontraktów ubezpieczenia.

(4) Uwolnienia tego nie narusza okoliczność, iż ze względów kontrolnych pełnomocnictwo zastępcy w jego wewnętrznych stosunkach z zakładem — na przykład co do przyjmowania i odrzucania wniosków na ubezpieczenie, badania i likwidowania szkód itd. — jest ograniczone, lub że sporządzanie dotyczących interesu ubezpieczeniowego dokumentów odbywa się w obrębie państwa i że się je po podpisaniu przez tutejszokrajowe organa zakładu ubezpieczeń przesyła za granicę w celu umieszczenia podpisu przez zastępcę.

(5) Oznaczone w ustępie 2. uwolnienie przysługuje także interesowi ubezpieczenia zwrotnego austriackich zakładów jako ubezpieczycieli zwrotnych, w razie, jeśli kontrakt ubezpieczenia zwrotnego został pisemnie zawarty za granicą przez uprawnionego do zawierania takich kontraktów zastępcę austriackiego zakładu ze znajdującym się za granicą zakładem ubezpieczenia (ubezpieczonym zwrotnie), a uiszczania opłat ubezpieczeniowych zwrotnie do rąk zastępcy zagranicą w umowie nie wykluczono i te opłaty także faktycznie uskuteczniane są wyłącznie do rąk zastępcy za granicą.

(6) Zakłady, pragnące czynić użytek z przewidzianego w ustępach 2. do 5. uwolnienia od należności, winne, o ile to się nie stało już przed chwilą wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego, wykazać najpóźniej równocześnie z rocznym zamknięciem

rachunków (§ 37.), że zachodzą wymienione warunki uwolnienia od należitości. W szczególności należy przedłożyć pełnomocnictwa zagranicznych zastępców i oznaczone w ustępie 5. kontrakty ubezpieczenia zwrotnego w uwierzytelnionym odpisie i to o ile nie są one zawarte w jednym z języków krajowych, w uwierzytelnionem tłumaczeniu w formie wyciągu i na żądanie władzy skarbowej należy podać treść wchodzących w rachubę zagranicznych przepisów. Zakłady ubezpieczeń winny nadto prowadzić w księgach swe czynności w sposób, przepisany w §§ 31. i 32. i przy sposobności rocznego zamknięcia rachunków dostarczyć przepisanego w § 38. wykazu interesów tutejszokrajowych i zagranicznych.

§ 20.

(1) Instytucjom zaopatrzenia, mającym siedzibę w Austrii, przysługuje przewidziane w § 9., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego uwolnienie od należitości dla wszystkich, oznaczonych w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego czynności, o ile odnoszą się one do czasokresu, w którym uprawniony do zaopatrzenia ma swe zwykle miejsce zamieszkania wyłącznie poza granicą Austrii.

(2) To uwolnienie od należitości jest zależne od warunku, że przy sposobności zamknięcia rachunkowego dostarczy się przewidzianego w § 38. wykazu czynności wolnych od należitości i na żądanie władzy skarbowej wykaże się, że zachodzą warunki dla uwolnienia.

VI. Interesy ubezpieczeniowe zagranicznych zakładów ubezpieczenia.

§ 21.

(1) Oznaczone w § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego interesy ubezpieczeniowe przebywających w Austrii zastępców lub filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń podlegają tym samym należitościom (§ 1. rozporządzenia cesarskiego) co interesy ubezpieczeniowe tutejszokrajowych zakładów ubezpieczeń.

(2) Jako podlegające obowiązkowi należitości w myśl poprzedniego ustępu przedstawiają się z jednej strony wszystkie czynności oznaczonego w § 1. rozporządzenia cesarskiego rodzaju (świadczona biorącego ubezpieczenie i ubezpieczyciela), które polegają na kontraktach ubezpieczenia, zawartych w obrębie państwa lub zagranicą przez tutejszokrajowe zastępstwo lub filię w charakterze ubezpieczyciela lub też tylko przez ich pośrednictwo, z drugiej zaś strony podobnego rodzaju czynności na podstawie kontraktów ubezpieczenia,

które nie zostały zawarte lub zapośredniczone przez to zastępstwo lub filię, o ile ich załatwienie podejmuje lub w niem pośredniczy tutejszokrajowe zastępstwo lub filia.

(3) Tutejszokrajowe zastępstwa lub filie są przeto co do tych kontraktów ubezpieczenia, które zawierają lub w których pośredniczą, obowiązane w szczególności do bezpośredniego uiszczania należitości stosownie do § 1. rozporządzenia cesarskiego od wszystkich, gdziekolwiek wpływających opłat ze strony biorących ubezpieczenie, łącznie z procentami od pożyczek na police i od wszystkich świadczeń na rzecz uprawnionych z kontraktu ubezpieczenia (§ 11.) łącznie z pożyczkami na police; tym należitościom podlegają nadto opłaty i świadczenia na podstawie wszystkich innych kontraktów ubezpieczenia, o ile tutejszokrajowe zastępstwo lub filia podejmuje ich załatwienie lub w nich pośredniczy.

(4) Od tego obowiązku należitości wyłączone są jednak czynności, wynikłe z kontraktów ubezpieczenia, zawartych lub zapośredniczonych przez tutejszokrajowe zastępstwo lub filię, jeśli ani biorący ubezpieczenie niema w Austrii swego zwykłego miejsca zamieszkania, ani też ubezpieczenie nie dotyczy położonej tam nieruchomości, o ile to zastępstwo lub ta filia nie zajmuje się przeprowadzeniem wspomnianych kontraktów.

§ 22.

(1) Pod wymienionymi w § 19., ustępy 2. do 6., zastrzeżeniami i warunkami jest interes zagraniczny tutejszych zastępców i filii zagranicznych zakładów ubezpieczeń wolny od przewidzianych w § 1. rozporządzenia cesarskiego należitości wówczas, jeśli ani biorący ubezpieczenie niema w Austrii swego zwykłego miejsca zamieszkania, ani też ubezpieczenie nie odnosi się do położonej tam nieruchomości a interes ubezpieczeniowy zawiera samoistny agent lub reprezentant (subagent) zastępstwa lub filii w takim państwie, w którym odnośny zagraniczny zakład ubezpieczenia niema ani siedziby ani zastępstwa lub filii.

(2) Co do przewidzianych w § 18. i § 23., ustęp 3., uwolnień od należitości uważa się tutejszokrajowych zastępców i także filie zagranicznych zakładów ubezpieczeń na równi z tutejszokrajowymi zakładami ubezpieczeń.

§ 23.

(1) Kontrakty ubezpieczenia, zawierane przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń jako ubezpieczycieli za granicą bez pośrednictwa znajdującego

się w Austrii zastępstwa lub filii, oraz dowody odbioru wypłat, dokonywanych przez ubezpieczycieli na podstawie takich kontraktów, należy w razie, jeśli zachodzą warunki § 23. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, zgłosić w myśl §§ 43. i 44. powołanej ustawy do urzędowego wymiaru oznaczonych w § 2., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego należności procentowych; wszystkie inne czynności prawne, zawierane w tych zakładach, a odnoszące się do interesu ubezpieczeniowego oraz dokumenty, podlegają ogólnym przepisom o należnościach. Dowody odbioru świadczeń ze strony biorącego ubezpieczenie są — w razie uiszczenia należności od kontraktu ubezpieczenia — wolne od należności.

(2) Należności, uiszczone dowodnie od kontraktu ubezpieczenia stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego wskutek załatwienia tego kontraktu przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię, należy wliczyć na żądanie do należności procentowej, jaką się ma wymierzyć według § 2., ustęp 2., l. 1, rozporządzenia cesarskiego; załatwienie kontraktu ubezpieczenia, podlegającego wymienionej ostatnio należności, przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię, podlega należnościom stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego tylko o tyle, o ile one przekraczają uiszczone od kontraktu, ubezpieczenia należności na podstawie § 2., ustęp 2., l. 1., rozporządzenia cesarskiego.

(3) Interesy ubezpieczenia zwrotnego, zawarte za granicą przez zagraniczne zakłady ubezpieczenia jako ubezpieczycieli zwrotnych bez pośrednictwa znajdującego się w Austrii zastępstwa lub filii, z zakładami ubezpieczeń, mającymi siedzibę w Austrii, przyznaje się zwolnienie od należności procentowych, ustanowionych w § 2., ustęp 2., l. 1, rozporządzenia cesarskiego.

(4) Za uiszczenie należności procentowych, oznaczonych w ustępie 1., odpowiada stosownie do §§ 71. i 73., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, każdy, kto czyni w Austrii urzędowy użytek z jednego z wymienionych w § 2., ustęp 2., l. 1 i 2, rozporządzenia cesarskiego dokumentów lub też jakies wypełnia na zasadzie dokumentu zobowiązanie lub też na podstawie takiego dokumentu zawiera inną, wiążącą prawnie czynność, oraz ten, u którego się taki dokument znajduje w czasie, w którym po przeniesieniu go do tutejszych krajów nastaje obowiązek do uiszczenia stempli stosownie do § 23., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 24.

Jeśli daty, potrzebne stosownie do § 2., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego dla wymierzenia należności, nie są zamieszczone w pozycjach dochodu i rozchodu rachunku obrotowego, jaki ma być podłożony przez znajdujące się w Austrii zastępstwo lub filię stosownie do rozporządzenia Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu z dnia 5. marca 1896, Dz. u. p. Nr. 31, winno to zastępstwo lub filia dostarczyć tych dat władzy skarbowej I. instancyi w obrachunku rocznym (§ 37.).

VII. Węgierski i bośniacko-hercegowiński interes ubezpieczenia i zaopatrzenia.

§ 25.

Przepisy rozporządzenia cesarskiego nie naruszają postanowień zatwierdzonej rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268 umowy, zawartej między Ministrem skarbu królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa a Ministrem skarbu krajów świętej korony węgierskiej co do należności stemplowych i bezpośrednich, stempla konsumcyjnego i taks, oraz przepisów rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 269.

(2) W myśl § 4. d, tej umowy podlegają tedy należnościom, przewidzianym w § 1. rozporządzenia cesarskiego, które stosownie do postanowień rozporządzenia cesarskiego i niniejszego rozporządzenia należy wykazać i uiszczyć bezpośrednio, węgierskie i bośniacko-hercegowińskie zakłady ubezpieczeń (§§ 1. i 3. rozporządzenia cesarskiego), które posiadają w Austrii filie lub agencye, co do zawartych przez te ostatnie lub przez nie zapośredniczonych umów ubezpieczenia, odkupna polie i pożyczek na police, bez względu na to, czy filia lub agencya jest uprawniona samoistnie lub nie do definitywnego zawierania interesów, i gdzie podejmuje się wynikających z tych interesów czynności.

(3) Postanowienia poprzedzającego ustępu należy stosować analogicznie także do stosunków zaopatrzenia, ustanowionych lub zapośredniczonych przez znajdujące się w Austrii filie węgierskich i bośniacko-hercegowińskich instytucji zaopatrzenia, nadto do stosunków zaopatrzenia między instytucjami zaopatrzenia dla funkcyjaryuszy towarzystw i zakładów, które według statutów mają swą siedzibę tak w Austrii

jak i na Węgrzech (względnie w Bośni i w Hercegowinie) i przedsiębiorstw komunikacyjnych, których ruch rozciąga się na Austryę i Węgry (względnie Bośnię i Hercegowinę) z jednej, a mieszkającymi w Austrii uczestnikami takich urządzeń z drugiej strony; co do tych uczestników, którzy zamieszkują poza wymienionymi obszarami państwa, winno się te należności uiszczać tylko wówczas, gdy finansowe czynności instytucji zaopatrzenia odbywają się w Austrii. Odnośnie czynności podlegają należnościom stosownie do § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego.

(4) Do znajdujących się w Austrii filii i agencji węgierskich i bośniacko-hercegowińskich zakładów ubezpieczenia mają przyznane w § 18., § 19., ustępy 2. do 6., i § 23., ustęp 3., uwolnienia od należności zastosowanie pod wymienionymi tam zastrzeżeniami i warunkami.

(5) Przy rachunku rocznym który ma się przedkładać stosownie do § 37., winny znajdujące się w Austrii filie i agencje węgierskich i bośniacko-hercegowińskich zakładów ubezpieczeń i instytucji zaopatrzenia dostarczać zestawienie rocznych kwot tych przedsięwziętych w Austrii czynności, co do których należności mają wpłynąć dla węgierskiego, względnie bośniacko-hercegowińskiego obszaru państwowego.

(6) Czynności, wynikające z kontraktów ubezpieczenia, odkupna polisy i pożyczek na polisy, zawartych przez węgierskie i bośniacko-hercegowińskie filie i agencje austriackich zakładów ubezpieczeń, są uwolnione od przewidzianych w § 1. rozporządzenia cesarskiego należności. To samo odnosi się do należności, które ma się stosownie do § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego uiszczać od ustanowionych lub zapośredniczonych przez węgierskie lub bośniacko-hercegowińskie filie austriackich instytucji zaopatrzenia.

(7) Austriackie zakłady ubezpieczenia winny zapisywać w swych księgach według przepisów §§ 31. do 33. wszystkie czynności, odnoszące się do krajów świętej korony węgierskiej i krajów Bośni i Hercegowiny i wykazywać przy sposobności rachunku rocznego (§§ 37. i 38.). Austriackie instytucje zaopatrzenia winny wykazywać podlegające należnościom czynności tylko przy sposobności rocznego rachunku.

VIII. Uwolnienia w zakresie ubezpieczenia prywatnego.

§ 26.

(1) Ubezpieczenia pensji na wypadek niezdolności do pracy, na starość, pensji wdowich i sierocych na rzecz robotników, czeladników i uczniów, uskuteczniane przez związki i stowarzyszenia, które

polegają na zasadzie wzajemności, nie prowadzą obliczonego na zysk przedsiębiorstwa i nie zajmują się jednocześnie innymi interesami ubezpieczeniowymi, podobnie jak ubezpieczenia, uskuteczniane przez związki wymienionego wyżej rodzaju, a mające za przedmiot przejściowe wsparcia na rzecz wdów i sierót bez prawa do oznaczonych cyfrowo świadczeń i wsparcia dla chorych (zasiłki na wypadek choroby, pomoc lekarską, środki terapeutyczne i pobieranie lekarstw) oraz koszty pogrzebu w najwyższej kwocie 400 K, są uwolnione od obowiązku uiszczania przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, oraz w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należności także wtedy, jeśli przyrzeczenie świadczeń zakładu lub instytucji nie jest zawisłe od niezdolności do zarobkowania uprawnionego na podstawie stosunku ubezpieczenia lub zaopatrzenia.

(2) Związkom, nie ograniczającym się do wymienionych tu interesów ubezpieczeniowych, to uwolnienie nie przysługuje.

§ 27.

Podobnego uwolnienia udziela się na podstawie upoważnienia udzielonego w § 10., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego także związkom ubezpieczenia bydła, opartym na zasadzie wzajemności, które składają się według swych statutów wyłącznie lub przeważnie z posiadaczy mniejszych gospodarstw rolnych lub leśnych, ograniczają swój obrót gospodarczy na ograniczony co do przestrzeni obszar, to jest na jedną lub więcej sąsiadujących ze sobą i wymienionych w statutach gmin miejscowych i dopuszczają na członków tylko takie osoby, które mają na tym obszarze swe miejsce i zamieszkania i tam posiadają grunt i rolę.

§ 28.

(1) Związki oznaczonego w §§ 26. i 27. rodzaju winny, zanim jeszcze uczynią użytek z uwolnienia od należności, prosić władzę skarbową I. instancji (§ 37., ustęp 1.) przez wniesienie wolnego od stempla podania z dołączeniem statutów o uznanie, że istnieją ustawowe warunki dla uwolnienia od należności. O każdej zmianie statutu należy donieść wymienionej władzy skarbowej w ciągu 14 dni po jej zatwierdzeniu przez władzę.

(2) Przeciw rozstrzygnięciu władzy skarbowej I. instancji przysługują związkowi (stowarzyszeniu) ustawowe środki prawne.

(3) Jeśli się nie dopełni warunków uwolnienia od należności lub jeśli związku (stowarzyszenia) nie można skutkiem zmiany statutów zaliczyć do związków, oznaczonych w §§ 26. i 27., wówczas traci się udzielone uwolnienie od należności.

§ 29.

(1) Tutejszokrajowym zakładom ubezpieczenia bydła, otrzymującym zaliczki z funduszków publicznych, może Ministerstwo skarbu udzielić co do uprawianych przez nie interesów ubezpieczenia bydła na czas trwania tego wsparcia całkowitego lub częściowego uwolnienia od należności, przewidzianych w § 1., ustęp 1., l. 1 i 2, rozporządzenia cesarskiego, jeśli miejscowy zakres działania zakładu ogranicza się w myśl statutów i w rzeczywistości do okręgu administracyjnego jednej krajowej władzy skarbowej.

(2) O przyznanie tej ulgi winny zakłady ubezpieczenia bydła prosić władzę skarbową I. instancyi (§ 37., ustęp 1.) przez wniesienie wolnego od stempla podania z dołączeniem statutów, warunków ubezpieczenia i sprawozdania czynności za ostatni ukończony rok czynności.

(3) Prośbę rozstrzyga Ministerstwo skarbu według swobodnego uznania, z wykluczeniem prawa wnoszenia jakichkolwiek zażaleń. Przyznane uwolnienie od należności traci się przez odjęcie wsparcia z funduszków publicznych.

(4) O tem odjęciu winien zakład donieść wymienionej władzy skarbowej w ciągu 30 dni po odnośnem zawiadomieniu.

IX. Prowadzenie ksiąg.

§ 30.

Zakłady ubezpieczeń i instytucje zaopatrzenia uwalnia się od obowiązku prowadzenia i przedkładania dzienników, przewidzianych w punkcie 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 102, i w § 7. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. kwietnia 1866, l. 18840, Dz. u. p. Nr. 19.

§ 31.

(1) Zakłady, korzystające z uwolnienia od należności od swoich węgierskich lub bośniacko-hercegowińskich interesów ubezpieczeniowych (§ 25.), od bezpośredniego lub pośredniego interesu zagranicznego (§§ 19., 22. i 25.) lub od interesu ubezpieczenia wspólnego (§§ 18., 22. i 25.), winny zapisywać w księgach swe czynności stosownie do żadanego dla nich uwolnienia od należności, otwierając po jednej kolumnie dla obrotów, podlegających obowiązkowi należności i uwolnionych od tego obowiązku, a to odrębnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia, a w obrębie tych gałęzi ubezpieczenia według podanych niżej tytułów I do VIII, oddzielnie, a mianowicie według następującego sposobu podziału:

I. Premie:

1. Premie z interesu tutejszokrajowego, osobno dla

- a) premii z bezpośredniego tutejszokrajowego interesu;
- b) premii z tutejszokrajowego pośredniego interesu, z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z których pochodzą.

2. Premie z interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, osobno dla

- a) premii z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, z rozdzieleniem ich według siedziby przedsiębiorstwa, z którego pochodzą;
- b) premii z pośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z których pochodzą.

II. Należności uboczne (należności od polic):

1. Z bezpośredniego interesu tutejszokrajowego;
2. z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego, z rozdzieleniem ich według siedzib przedsiębiorstwa, z którego pochodzą.

III. Storna:

Tak, jak premie i należności uboczne.

IV. Wynagrodzenia szkód wraz ze zwrotami premii:

1. Szkody z tutejszokrajowych interesów, osobno według

- a) szkód z bezpośredniego interesu;
- b) szkód z pośredniego interesu.

2. Szkody z węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i zagranicznego interesu, oddzielnie według

- a) szkód z bezpośredniego interesu, z rozdzieleniem według siedziby przedsiębiorstwa, z której pochodzą;
- b) szkód z bezpośredniego interesu.

V. Udziały w zyskach (dywidendy, bonus. § 11., ustęp 2.):

1. Udziały w zyskach z bezpośredniego interesu tutejszokrajowego;

2. Udziały w zyskach z bezpośredniego interesu węgierskiego, bośniacko-hercegowińskiego i z zagranicznego, z rozdzieleniem według odnośnych siedzib przedsiębiorstwa.

VI. Kwoty odkupna polic:

Jak wynagrodzenie szkód.

VII. Pożyczki na police i

VIII. Procenty od pożyczek na police:

Jak udziały w zyskach.

(2) Za siedzibę przedsiębiorstwa uważa się tylko takie filię lub zastępstwa, które stoją w bezpośrednim obrocie rachunkowym z główną siedzibą.

§ 32.

(1) Do tego przepisu o prowadzeniu ksiąg winien zakład ubezpieczeń zastosować się według własnego wyboru albo przez otwarcie potrzebnych kont w samej księdze głównej lub przez prowadzenie urządzonych dokładnie według powyższych przepisów zapisków pomocniczych (skontrow).

(2) Do tych zapisków pomocniczych należy wpisywać oddzielnie obroty poszczególnych, tutejszokrajowych, węgierskich, bośniacko-hercegowińskich i zagranicznych siedzib przedsiębiorstwa z pierwotnego materiału (bordereaux, list, listów itp.) miesięcznie lub kwartalnie, i zesumować według oznaczonego powyżej rozdziału; następnie należy obliczyć łączną sumę z interesu tutejszokrajowego, węgierskiego (bośniacko-hercegowińskiego) i zagranicznego, wypadającą dla każdego z tytułów, podanych pod I do VIII. Na końcu każdego roku czynności należy na osobnej karcie zapisku pomocniczego sporządzić przegląd, w którym należy uwidocznic kwoty zamknięcia rocznego poszczególnych tytułów I do VIII, a mianowicie tak z oznaczeniem powyżej rozdzieleniem, jak też razem dla każdego tytułu.

§ 33.

Czynności, dotyczące interesu węgierskiego i bośniacko-hercegowińskiego austriackich zakładów ubezpieczeń, należy wpisać do kolumny, dotyczącej czynności wolnych od obowiązku należności lub podlegających temu obowiązkowi, stosownie do tego, czy kontrakty ubezpieczenia, odkupna lub pożyczki, na których się czynności opierają, zostały zawarte lub zapośredniczone przez filię (agencję), lub nie, bez różnicy, czy te czynności odbywają się wewnątrz, czy poza granicami Austrii.

§ 34.

Jeśli rok czynności zakładu ubezpieczenia nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, to odpowiadające dotychczasowym przepisom prowadzenie ksiąg można wykonywać aż do rozpoczęcia się tego roku czynności, który poczyna się w ciągu roku 1916.

X. Zapłata należności.

§ 35.

Sposób, miejsce i czas zapłaty należności.

(1) Należności procentowe, przewidziane w § 1. i w § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, które ma się uiścić bezpośrednio, bez urzędowego wymiaru, należy obliczyć według

łącznej kwoty oznaczonych tam rocznych świadczeń i są one płatne 14. dnia pierwszego miesiąca, następującego po roku czynności zakładu ubezpieczenia lub instytucji zaopatrzenia.

(2) Wolno jednak zakładowi lub instytucji zapłacić te należności najpóźniej do 14. dnia siódmego miesiąca, następującego po roku czynności; w tym wypadku ma się uiścić pięć procentowe odsetki za czas od 15. dnia miesiąca, następującego bezpośrednio po roku czynności, aż do dnia zapłaty.

(3) Należność ma się zapłacić za dostarczeniem poświadczenia złożenia u tego urzędu, powołanego do przyjmowania zapłat należności (urząd podatkowy, kasa skarbową, kasa urzędu taks, urząd skarbowy itd.), w którego okręgu urzędowym ma siedzibę zarząd centralny zakładu lub instytucji, zaś przy zakładach i instytucjach, mających siedzibę za granicami Austrii, ich zastępstwo lub filia (filia lub agencja).

(4) Poświadczenie złożenia, które należy zaopatrzyć datą i podpisać, ma zawierać wpłaconą kwotę w cyfrach i słowami, nazwę i siedzibę zarządu centralnego zakładu lub instytucji, przedmiot należności, okres czasu, za który uiszcza się należności, nadto w razie, jeśli złożenie następuje przed rocznym rachunkiem, uwidocznic podstawę obliczenia w końcowych kwotach zamknięcia rachunkowego, jednak oddzielnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia, a w ich granicach osobno według premii (świadczeń na rzecz instytucji ubezpieczenia), należności ubocznych, wynagrodzeń szkód (kwot zaopatrzenia) łącznie ze zwrotami premii, nadto według udziałów w zyskach, kwot odkupna polic, pożyczek na police i odsetek od takich pożyczek, w końcu zastosowaną stopę należnościową.

(5) Należność winno się obliczyć stosownie do § 5., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, zbierając razem sumy obrotów, podlegające tym samym stopom należnościowym, według stopni wartości od każdych 40 K; należy przytem przyjąć za pełną każdą kwotę resztującą poniżej 40 K, lecz wynoszącą 2 K lub więcej, zaś kwoty resztujące poniżej 2 K nie uwzględniać.

§ 36.

Splaty na rachunek.

(1) Aż do 14. dnia miesiąca, następującego po każdym kwartale czynności zakładu lub instytucji, należy na rachunek prawdopodobnego długu należnościowego uiścić za ten kwartał spłatę na rachunek w wymiarze czwartej części długu należnościowego, obliczonego za pełny rok czynności zakładu lub instytucji na podstawie bezpośrednio poprzedzającego rachunku rocznego (§ 35., ustęp 1., i § 37.).

(2) Spłata na rachunek za czwarty kwartał odpada, jeśli ostateczny dług należyciowy uiszcza się w czasie jego płatności (§ 35., ustęp 1.).

(3) Nowo powstające zakłady i instytucje winny aż do ustalenia pierwszego długu należyciowego, który ma być zapłacony według postanowień rozporządzenia cesarskiego (§ 35., ustęp 1.), obliczyć spłaty na rachunek przy zastosowaniu § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego stosownie do czynności, które miały miejsce istotnie w pierwszym. pełnym kwartale czynności.

§ 37.

Roczne zamknięcie rachunków.

(1) W celu ostatecznego obrachowania długu należyciowego winien zakład lub instytucja najpóźniej do 14. dnia siódmego następującego po roku czynności miesiąca przedłożyć władzy skarbowej I. instancji (powiatowej dyrekcji skarbu, urzędowi wymiaru należyci), w której okręgu urzędowym znajduje się centralny zarząd zakładu lub instytucji, zaś przy zakładach i instytucjach, mających swą siedzibę poza granicami Austrii, znajdujące się w Austrii zastępstwo lub ekspozytura (filia lub ajencya), przedłożyć zamknięcie rachunkowe, dotyczące czynności ostatniego ubiegłego roku czynności, dołączając wygotowanie zamknięcia rachunkowego (rachunku prowadzenia przedsiębiorstwa lub specjalnego rachunku prowadzenia przedsiębiorstwa i bilansu) i złożonego ewentualnie sprawozdania rachunkowego.

(2) To roczne zamknięcie rachunkowe winno zawierać w osobnych rozdziałach:

1. Kwoty roczne wszystkich obrotów pieniężnych, wchodzących w rachubę przy należyci, bez wyłączenia obrotów, nie podlegających obowiązkowi należyci, w sumach końcowych, jednakże osobno:

a) według bezpośredniego i pośredniego interesu zakładów ubezpieczeń i według poszczególnych gałęzi ubezpieczeń a w granicach tych ostatnich osobno według premii, należyci ubocznych, wynagrodzeń szkód łącznie ze zwrotami premii, dalej według udziałów w zysku, kwot odkupna polic, pożyczek na police i odsetek od pożyczek na police;

b) według świadczeń uczestników, świadczeń innych osób i świadczeń instytucji zaopatrzenia.

2. Tak samo rozdzielone roczne kwoty wolnych od należyci obrotów pieniężnych, które ponadto należy podać w osobnych cyfrach według kwot rocznych, wypadających dla poszczególnych rodzajów powodów uwolnienia.

3. Podstawy wymiaru, wynikające z zestawienia rocznych sum pod 1 i 2, zesumowane i zaokrąglone co do kwot rocznych, podlega-

jących tysamym stopom należyciowym, nadto należyci, które się ma od nich uścić i ogólną kwotę przypadających do zapłaty należyci.

4. Łączną kwotę spłat na rachunek (§ 36., ustęp 1.) i uskuteczionych ewentualnie przed złożeniem rocznego zamknięcia rachunkowego zapłat należyci (§ 35.) z podaniem dotyczących dat złożenia.

5. Wynikającą z zestawienia kwot należyciowych pod 3 i 4 dodatkową zapłatę lub nadpłatę.

6. Zestawienie ułożeń zamknięcia rachunkowego i ich załączników (§ 38.) z jednej strony oraz wykazanych w zamknięciu rachunkowym i sprawozdaniu pozycji rachunkowych z drugiej strony i dokładne wyjaśnienie wynikłych przytem ewentualnych różnic.

§ 38.

Załączniki zamknięcia rachunkowego.

W osobnych załącznikach zamknięcia rachunkowego należy wykazać:

a) otwierając po jednej kolumnie dla podlegających obowiązkowi należyci i wolnych odeń obrotów, kwoty roczne obrotów zakładów ubezpieczeń co do bezpośrednich i pośrednich, tutejszokrajowych, zagranicznych, węgierskich i bośniacko hercegowińskich interesów w sumach końcowych, jednakże odrębnie według poszczególnych gałęzi ubezpieczenia oraz według tytułów I do VIII, podanych w przepisie § 31., ustęp 1.. o prowadzeniu ksiąg oraz z przewidzianem tam rozdzieleniem. Należy przytem co do premii z interesu ubezpieczenia łącznego, oznaczyć dokładnie zakłady przekazujące i odnośne kontrakty ubezpieczenia łącznego, zaś co do bezpośrednich interesów zagranicznych siedziby przedsiębiorstw, z których te interesy pochodzą, oraz odnośnych reprezentantów, a co do wolnych od należyci premii z pośredniego interesu zagranicznego siedziby przedsiębiorstw, z których ten interes pochodzi, ubezpieczone zwrotnie zakłady i odnośne kontrakty; odrębne podanie cyfr obrotów rocznych poszczególnych siedzib przedsiębiorstwa lub przekazujących (ubezpieczonych zwrotnie) zakładów należy dostarczyć tylko na żądanie władzy skarbowej;

b) łączne sumy pożyczek na police, które istnieją z początkiem roku czynności, w ciągu tego roku zostały udzielone, lub w tym czasie spłacone oraz z końcem roku czynności jeszcze zalegają, a w razie korzystania z uwolnienia od należyci każdą łączną sumę osobno według wolnego od należyci interesu za-

granicznego, interesu węgierskiego i bośniacko-hercegowińskiego oraz według podlegającego obowiązkowi należności interesu tutejszokrajowego i zagranicznego;

- c) imiona, nazwiska i miejsca zamieszkania tych uprawnionych do zaopatrzenia, którzy mają swe zwykłe miejsce zamieszkania poza granicami Austrii (§ 20.);
- d) kwoty roczne tych, oznaczonych w § 37., ustęp 2., l. 1 b, dokonanych w Austrii obrotów austriackich instytucji zaopatrzenia, od których należności mają według § 4. d umowy co do należności z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, mają wpływać do węgierskiego, względnie bośniacko-hercegowińskiego obszaru państwowego.

§ 39.

Osobne postanowienia dla podmiotów ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy.

(1) Powszechny zakład pensyjny ma przedłożyć władzy skarbowej I instancji (§ 37., ustęp 1.) zamknięcie rachunkowe (§ 37.) najpóźniej do 14. dnia miesiąca, następującego po odbyciu zwyczajnego walnego zgromadzenia, dołączając jeden egzemplarz zamknięcia rachunkowego i sprawozdania.

(2) Zamknięcie rachunkowe należy co do rozdziałów, oznaczonych w § 37., ustęp 2., l. 1 i 2, zestawić według działu ogólnego i szczegółowego i ma ono w szczególności w szczegółowym dziale wykazywać sumy roczne wszystkich obrotów co do ubezpieczenia tych nauczycieli prywatnych, których zabezpieczone pobory zaopatrzenia przekraczają wymiar normalny (§ 28., ustęp 3., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), rozdzielając te sumy roczne według podlegających obowiązkowi należności i wolnych od tego obowiązku kwot rocznych.

(3) Instytucje zastępcze winny w załączniku do zamknięcia rachunkowego wykazywać łączny obrót osobno według wszystkich, wchodzących przy należności w rachubę pozycji sprawozdania z prowadzenia przedsiębiorstwa (obrotu), o ile dotyczą one ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy a mianowicie według sum rocznych opłat bieżących, taks od podwyższenia pensji i małżeńskich, wpłaconych udziałów w rezerwie premii na zakupno lat służby, nadto rent dla inwalidów, na starość, wdowich i datków na wychowanie oraz odpraw; należy przytem podać, czy i co do jakiej kwoty częściowej każdej z tych poszczególnych pozycji korzysta się z uwolnienia od należności a nadto należy te pozycje, które według § 87. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym obejmują za-

równy wolne od należności jakoteż obowiązane do niej obroty, rozdzielić według obowiązanych do należności i wolnych od niej sum rocznych, jakie przypadają na każdą z ustawowych, wymienić się mających klas płacy (§ 3. ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym). Ewentualnych udziałów ubezpieczycieli zwrotnych (artykuł II., ustęp 2., rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 21. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 348), nie trzeba przy tym wykazie odliczać.

(4) Zarządzone w artykułach 2, 3, 6 i 7 rozporządzenia Ministra skarbu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 323, przedłożenie wykazów miesięcznych i rocznych ma na przyszłość odpaść. Pozatem przepisy tego rozporządzenia ministeryalnego pozostają bez zmiany.

(5) Podmiotom ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy można, o ile wykażą one okoliczności, potrzebne do ocenienia wolnego od obowiązku należnościowego zakresu czynności (§ 87., ustępy 4. i 5., ustawy o ubezpieczeniu pensyjnym), zezwolić na prośbę z zastrzeżeniem każdorazowego odwołania, na uiszczenie ryczałtowej należności w ten sposób, że należność uiszcza się na podstawie wykazanego procentowego przeciętnego stosunku między podlegającym a wolnym od obowiązku należności obrotom tylko od wynikającej z tego obliczenia części łącznego obrotu, uwzględnionego przy wymierzeniu ryczałtu, w takim procencie, jaki przypada na obrót podlegający należności.

(6) W tym przypadku należy w obliczeniach wykazać ustanowioną w drodze układu procentową część łącznego obrotu i przewidziany w ustępie 3. załącznik zamknięcia rachunkowego ma odpaść.

§ 40.

Zapłata dodatkowa, nadwyżka.

(1) Wypadającą z rocznego zamknięcia rachunkowego zapłatę dodatkową należy uskutecznić do 14. dnia pierwszego miesiąca, następującego po roku czynności, lub też wraz z pięcioprocentowymi odsetkami zwłoki najpóźniej do 14. dnia siódmego miesiąca, następującego po roku czynności (§ 35.), zaś ze strony Powszechnego zakładu pensyjnego najpóźniej do 14. dnia miesiąca, następującego po odbyciu zwyczajnego walnego zgromadzenia (§ 39.), a to w urzędzie, oznaczonym w § 35., ustęp 3., za pomocą poświadczenia złożenia, w którym należy się powołać tylko na roczne zamknięcie rachunkowe.

(2) Wypadającą z rocznego zamknięcia rachunkowego nadwyżkę należy wciągnąć do rachunku albo przy najbliższych spłatach na rachunek (§ 36),

lub też na prośbę zakładu lub instytucji zwróci ją właściwa władza skarbową I. instancyi (§ 37., ustęp 1.).

XI. Kontrola.

§ 41.

(1) Zakłady i instytucje są obowiązane do przedkładania władzom skarbowym na żądanie swych statutów, warunków ubezpieczenia i innych materiałów dowodowych, które władze skarbowe uznają za potrzebne do osądzenia czynności zakładu lub instytucji.

(2) W razie istotnych zmian statutów lub warunków ubezpieczenia należy przedłożyć właściwej władzy skarbowej I. instancyi (§ 37., ustęp 1.) w ciągu 14 dni po ich zatwierdzeniu przez władzę zmieniającą statuty lub warunki ubezpieczenia w dwu egzemplarzach.

(3) Nowo powstałe zakłady i instytucje winny donieść właściwej władzy skarbowej I. instancyi w ciągu 14 dni o swem powstaniu, przedkładając dwa egzemplarze statutów i warunków ubezpieczenia.

(4) Władze skarbowe mają prawo w celu bliższego zbadania dokładności i ścisłości zapłat należności i rocznych zamknięć rachunkowych, w szczególności zaś dla zbadania, czy zachodzą warunki dla korzystania z uwolnień lub ulg należnościowych, żądać udzielenia wszystkich uważanych za potrzebne wyjaśnień, wglądać do zapisków przedsiębiorstwa i dokumentów oryginalnych zakładu lub instytucji i na udzielane od wypadku do wypadku upoważnienie Ministerstwa skarbu żądać przedłożenia wyciągów lub odpisów tych pism i innych załączników.

XII. Postanowienia przejściowe.

§ 42.

Przewidzianym w § 1. i § 4., ustęp 1, rozporządzenia cesarskiego należnościom i dotyczącym ich postanowieniom niniejszego rozporządzenia podlegają obroty (zapłaty i świadczenia) oznaczonego tam rodzaju, dokonywane po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego także wtedy, gdy czynności prawne, na których one polegają, zostały zawarte przed tą chwilą (§ 12. rozporządzenia cesarskiego).

§ 43.

Od tego zachodzi wyjątek tylko o tyle, o ile przy kontraktach ubezpieczenia i umowach o zaopatrzenie, od których uiszczono w czasie po dniu 31. grudnia 1910 należności za kontrakty według

pozycyi taryfy 57 E lub F ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, przy wzięciu za podstawę § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, należy co do wszystkich obrotów rodzaju, oznaczonego w § 1., ustęp 1., l. 1, i § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego, których dokorano w czasie od dnia 1. stycznia 1916 do dnia 31. grudnia 1920 na podstawie tych kontraktów ubezpieczenia i umów o zaopatrzenie uiszczać, tylko połowę przewidzianych tam należności.

§ 44.

(1) Zakłady i instytucje, które chcą czynić użytek z tych ulg należnościowych, winny wykazać, że zachodzą wymiennie w § 43. warunki.

(2) Kwoty roczne premii, podlegających zmniejszonej należności (świadczenia na rzecz instytucji zaopatrzenia) i należności uboczne, należy wykazać w rocznym zamknięciu rachunkowym (§ 37.) oddzielnie od obrotów, podlegających normalnym stopom; to samo odnosi się do zwróconych na podstawie stornów (§ 10., ustęp 5.) lub odpisanych (§ 16., ustęp 2.) premii wraz z należnościami ubocznymi.

(7) Te świadczenia, które podlegają zmniejszonej i te, które podlegają pełnej należności należy prowadzić w księgach osobno, otwierając dla każdej z nich osobną kolumnę. Do tego przepisu prowadzenia ksiąg należy stosownie do wyboru zakładu lub instytucji, zastosować się albo przez otworzenie tych kolumn w kontach księgi głównej lub przez prowadzenie zaopatrzonego obydwoma kolumnami zapisku pomocniczego (skontra) co do poszczególnych dochodów, podległych zmniejszonej i pełnej należności; zapisek pomocniczy należy w obydwu kolumnach zamknąć miesięcznie lub kwartalnie a na końcu każdego roku czynności uzupełnić przeglądem, w którym mają być uwidocznione roczne kwoty końcowe dochodów, podlegających zmniejszonej i pełnej należności, oraz łączna kwota obydwu rodzajów.

§ 45.

(1) Przewidziane w § 44. rozdzielone prowadzenie ksiąg i wykazywanie w rocznym zamknięciu rachunkowym może być zaniechane, jeśli dla okresu co najwyżej pięciu lat, rachując od chwili wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego, a zatem najpóźniej do dnia 31. grudnia 1920 będzie ustanowiona w drodze układu jednolita stopa należności ryczałkowej dla wszystkich świadczeń, podlegających zmniejszonej stopie z § 12., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego i pełnym stopom z § 1., ustęp 1, l. 1, lub § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego (§ 12., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego).

(2) O ustanowienie takiej stopy winny zakłady i instytucje prosić właściwą władzę skarbową I. instancyi (§ 37., ustęp 1.) do końca marca 1917, przedkładając środki dowodowe, potrzebne dla niezawodnie pewnego ocenienia przypuszczalnego wymiaru podlegających zniżonej i pełnej stopie należyciowej dochodów i proponując odpowiednią, jednolitą stopę ugodową.

(3) O prośbie rozstrzyga Ministerstwo skarbu według swobodnego uznania.

(4) Po upływie wymienionego w ustępie 1. pięcioletniego terminu wchodzi w użycie pełne stopy należyciowe co do wszystkich wpływających premii wraz z należyciami ubocznymi.

§ 46.

(1) Obowiązku zakładu lub instytucji uiszczenia należyci według § 1. lub § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego dla przepisanych przed wejściem jego w życie, lecz dokonywanych dopiero po tym czasie świadczeń, nie narusza dozwolenie na użycie za podstawę wymiaru należyci przepisanych świadczeń. Tak samo ulga z § 43. nie rozciąga się na przepisane przed dniem 31. grudnia 1920, lecz wpływające dopiero po tym czasie świadczenia.

(2) Gdy po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego przypływają premie (świadczenia do instytucji zaopatrzenia) i należyci uboczne, które zostały poddane należyci według pozycji taryfowej 57 E lub F ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, bez wzięcia za podstawę § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, to można przy sposobności rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) prosić o zaliczenie tych należyci do przypadających do zapłaty należyci, wymierzonych od wszystkich premii, wpływających po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego (świadczeń na rzecz instytucji zaopatrzenia) i należyci ubocznych.

(3) To samo odnosi się do należyci, które zostały uiszczone według dotychczasowych przepisów o należyciach od przepisanych przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, lecz dokonanych dopiero po tej chwili wszelkich innych świadczeń biorących ubezpieczenie lub zakładu ubezpieczeń (instytucji zaopatrzenia).

(4) W podobny sposób dopuszczalne jest także wliczenie należyci, uiszczonych od przepisanych przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, lecz nie nadeszłych premii (wraz z należyciami ubocznymi) lub odsetkami od pożyczek na police, w wypadku ich stornowania; tego rodzaju storna nie należy wykazywać w rocznym

zamknięciu rachunkowym jako obrót, wolny od należyci (§ 37., ustęp 2., l. 2).

(5) Podstawy zaliczenia należyci i zaliczalne kwoty należyci można ustalić także w drodze układu, przyczem należy zastosować odpowiednio postanowienia § 45., ustępy 2. i 3.

§ 47.

Wszystkie umowy, zawarte przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego przez zarząd skarbowy z zakładami lub instytucjami co do należyci ryczałtowej lub co do czasu i sposobu uiszczenia należyci, które to umowy mają za przedmiot obrotu, podległe według § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego należyci procentowej lub są uwolnione według §§ 9. do 11. rozporządzenia cesarskiego, tracą moc obowiązującą, o ile nie dotyczą one obrotu przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, z dniem 31. grudnia 1915.

§ 48.

(1) Za czas aż do ustalenia pierwszej, mającej się wymierzyć w myśl postanowień rozporządzenia cesarskiego należyci (§ 35), należy uiścić spłaty na rachunek (§ 36.) w wysokości czwartej części tej należyci rocznej, jakaby wynikała przy wzięciu za podstawę wykazanych w ostatnim rocznym zamknięciu rachunkowym zakładu lub instytucji, przy zastosowaniu podstawy wymiarowej i zasad należyciowych w § 1., ustęp 1., i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego.

(2) Jeśli kwartał czynności zakładu lub instytucji nie rozpoczyna się z dniem 1. stycznia 1916, to pierwszą spłatę na rachunek należy uiścić tylko w przypadającej stosunkowo na okres czasu do rozpoczęcia się najbliższego kwartału czynności kwocie częściowej wspomnianej w poprzednim ustępie kwoty rocznej.

(3) Zakłady, które nie przedłożyły jeszcze zamknięcia rachunkowego, winny aż do ustalenia pierwszej należyci w myśl postanowień rozporządzenia cesarskiego obliczyć spłaty na rachunek, stosując § 1. i § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego według obrotów, które wypadły w pierwszym pełnym kwartale czynności, jaki przypadł na czas wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego. O ile rok czynności nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, należy dla pierwszej spłaty na rachunek wziąć przytem za podstawę rzeczywiste obrotu aż do najbliższego kwartału czynności.

(4) Podmioty ubezpieczenia w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcyjaryuszy, którym zezwolono w drodze układu na uiszczenie należności według pozycji taryfowej 57 *E* lub *F* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, mogą aż do wymierzenia pierwszej należności, jaka ma być uiszczona według przepisów rozporządzenia cesarskiego, uiszczyć spłaty na rachunek stosownie do złożonych w ostatnim roku a ustalonych w drodze układu należności.

§ 49.

Jeśli początek roku czynności zakładu lub instytucji nie schodzi się z wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, to dla pierwszego wymiaru należności (§ 35.) i pierwszego rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) należy wziąć za podstawę zapłaty, które w czasie od wejścia w życie rozporządzenia cesarskiego wpłynęły rzeczywiście do zakładu lub instytucji (§ 1., ustęp 1., l. 1 i 3, § 4., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego) i zapłacone przezeń (§ 1., ustęp 1., l. 2 i 3, § 4., ustęp 1., l. 2, rozporządzenia cesarskiego).

§ 50.

(1) Istniejące instytucje zaopatrzenia, które podlegają postanowieniom § 4., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego, lecz nie uiszczyły dotąd bezpośrednich należności według pozycji taryfy 57 *E* ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, winny do dnia 1. marca 1916 przedłożyć właściwej władzy skarbowej I. Instancji (§ 37., ustęp 1.) dwa egzemplarze swych statutów (umowy o zaopatrzenie, normy pensyjnej itp.).

(2) O ile zawarte przez instytucje zaopatrzenia umowy zastępcze zostały poddane należności według pozycji taryfy 76 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, można przy sposobności rocznego zamknięcia rachunkowego (§ 37.) prosić o darowanie należności, które ma się uiszczyć od obrotów, opierających się na tych samych umowach zastępczych stosownie do § 4., ustęp 1., l. 2,

rozporządzenia cesarskiego, aż do kwoty wymienionej poprzednio należności, przedkładając przytem umowy zastępcze i podając daty wpłacenia tej należności.

XIII. Postanowienia wspólne.

§ 51.

(1) Postanowienia tego rozporządzenia o należnościach, które się ma uiszczyć według § 1. rozporządzenia cesarskiego, należy stosować w zupełności także do należności, przewidzianych w § 2., ustęp 1., § 3. i § 4., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego.

(2) Dla przerachowania pieniędzy zagranicznych i lutejszokrajowych monet handlowych na walutę koronową należy przy wymierzaniu należności, jakie się ma uiszczać według rozporządzenia cesarskiego wprost bez urzędowego wymiaru, są miarodajne ustanowione w rozporządzeniu ministerjalnym z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 208, cyfry stosunkowe.

(3) Obowiązujące przepisy o uwolnieniach, opierające się na właściwości przedmiotu lub charakterze osób, nie mają z wyjątkiem pozostawionych w § 11. rozporządzenia cesarskiego bez zmiany uwolnień w zakresie publicznego ubezpieczenia, zastosowania do należności, które należy według rozporządzenia cesarskiego uiszczać bezpośrednio bez urzędowego wymiaru; odnosi się to w szczególności do uwolnień pozycji taryfy 48 *k*, *l* i *n*, i pozycji taryfy 75 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

XIV. Chwila wejścia w życie rozporządzenia.

§ 52.

Rozporządzenie to wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskim z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 280, a zatem w dniu 1. stycznia 1916.

Hohenlohe wlr.

Leth wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXII. — Wydana i rozesłana dnia 12. grudnia 1915.

Treść: *M* 364. Rozporządzenie cesarskie, którem z powodu obecnej wojny wydaje się postanowienia wyjątkowe dla ułatwienia rozpoczęcia i dalszego prowadzenia przemysłów.

364.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 7. grudnia 1915,

którem z powodu obecnej wojny wydaje się postanowienia wyjątkowe dla ułatwienia rozpoczęcia i dalszego prowadzenia przemysłów.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej o reprezentancyi państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Przy obliczaniu przepisanego czasu zatrudnienia lub pracy, potrzebnego dla rozpoczęcia przemysłu lub osiągnięcia dyspenzy przemysłowej, należy wliczyć czas służby wojskowej, odbytej podczas obecnej wojny we wspólnem wojsku, w marynarce wojennej, w obronie krajowej lub w pospolitem ruszeniu, jeśli ubiegający się przed swem wstąpieniem do szeregów był zatrudniony w sposób, który wchodzi w rachubę przy dostarczeniu dowodu uzdolnienia lub przy uzyskaniu dyspenzy.

Postanowienia poprzedniego ustępu mają odpowiednie zastosowanie do osób cywilnych, pociągniętych do świadczeń osobistych usług na cele wojenne, oraz do osób cywilnych, używanych do dobrowolnej pracy i usług na cele wojenne.

§ 2.

Czas spędzony przez tych, którzy doznali w wojnie uszkodzenia, w szkole inwalidów, zało-

żonej i wyraźnie uznanej przez zarząd szkół przemysłowych, należy uważać za zatrudnienie w przemyśle.

§ 3.

Upoważnia się polityczną władzę krajową udzielać tym, którzy doznali w wojnie uszkodzenia, dyspenzy od przedłożenia przepisanego dla rozpoczęcia rękodzielniczego przemysłu dowodu uzdolnienia, a mianowicie:

1. osobom, które doznały uszkodzenia, a przed wstąpieniem do szeregów uprawiały inny, rękodzielniczy lub zależący od dowodu szczególnego uzdolnienia przemysł koncesyjonowany, bądź jako właściciele, dzierżawcy lub zastępcy (kierownicy), za przedłożeniem dowodu wystarczającej do wykonywania zamierzonego przemysłu biegłości; dowód ten odpada przy prośbach o dyspensę dla pokrewnego, rękodzielniczego przemysłu;

2. osobom, które doznały uszkodzenia w wojnie a które przed wstąpieniem do szeregów uprawiały przynajmniej przez cztery lata wolny przemysł produkcyjny, albo zależny od dowodu uzdolnienia przemysł handlowy, bądź jako właściciele, dzierżawcy lub zastępcy (kierownicy), za przedłożeniem dowodu biegłości, potrzebnej do wykonywania zamierzonego przemysłu;

3. innym osobom, które doznały uszkodzenia w wojnie za przedłożeniem dowodu biegłości, wystarczających do wykonywania zamierzonego przemysłu i conajmniej czteroletniej czynności w przemyśle rękodzielniczym lub koncesyjonowanym a zależnym od przedłożenia dowodu specjalnego uzdolnienia.

Dowód wystarczających do wykonywania zamierzonego przemysłu biegłości może być dostarczony:

przez świadectwo ukończenia przed wstąpieniem w szeregi odpowiedniego państwowego lub posiadającego prawo publiczności przemysłowego zakładu naukowego

lub przez świadectwo skutecznego ucześnień na urządzonej przez zarząd szkół przemysłowych lub wyraźnie uznany kurs naukowy

lub przez potwierdzone przez stowarzyszenie świadectwa uprawnionych do tego przemysłowców.

§ 4.

Ociemniali we wojnie zwolnieni są przy rozpoczęciu przemysłu koszykarskiego i szrotkarskiego od przedłożenia dowodu uzdolnienia.

§ 5.

Upoważnia się polityczną władzę krajową do udzielania w analogicznym zastosowaniu postanowień § 3. osobom, które doznały uszkodzenia we wojnie, dyspenzy od dostarczenia dowodu uzdolnienia dla przemysłu koncesyjonowanego z wyjątkiem przemysłu budowlanego.

§ 6.

Władza przemysłowa pierwszej instancji może udzielić osobom, które doznały uszkodzenia we wojnie, w celu rozpoczęcia przemysłu handlowego, zawistego od dowodu uzdolnienia, dyspenzy od dowodu uzdolnienia, jeśli ubiegający się przynajmniej przez trzy lata wykonywał czynność tego rodzaju, jakiej się wymaga dla dostarczenia przepisanego dla przemysłu handlowego dowodu uzdolnienia lub dla uzyskania dyspenzy od tego dowodu uzdolnienia.

Upoważnia się polityczną władzę krajową do wyjątkowego udzielania osobom, które doznały uszkodzenia w wojnie, dyspenzy od dostarczenia przepisanego dla przemysłu handlowego dowodu uzdolnienia, jeśli ubiegający się udowodni świadectwem ukończenia przed wstąpieniem do szeregów państwowego, lub posiadającego prawo publiczności handlowego zakładu naukowego lub też skutecznego ucześnień urzędzonego lub uznanego wyraźnie przez zarząd oświatowy kursu naukowego, że posiada wiadomości zawodowe dostateczne do prowadzenia zamierzonego przemysłu.

§ 7.

W wypadkach, zasięgujących na szczególne uwzględnienie, może Ministerstwo handlu na wniosek politycznej władzy krajowej udzielić osobom, które doznały uszkodzenia w wojnie i które nie mogą odpowiedzieć przewidzianym w §§ 3., 5. i 6. warunkom, dyspenz od dostarczenia dowodu przemysłowego uzdolnienia.

§ 8.

Przed udzieleniem przewidzianych w §§ 3., 5. i 6. dyspenz należy zawezwać izby handlowe i przemysłowe oraz odnośne stowarzyszenie do oświadczenia się najdalej w ciągu dni ośmiu.

Postanowienia § 116. a ustawy przemysłowej o prawie rekursu stowarzyszeń nie mają zastosowania przy udzielaniu dyspenz w myśl tego rozporządzenia cesarskiego.

§ 9.

Za osoby, które doznały uszkodzenia w wojnie, należy uważać te osoby użyte do czynnej służby we wspólnem wojsku, marynarce wojennej, w obronie krajowej lub w pospolitem ruszeniu, które w czasie lub wskutek wykonywania służby wojskowej w obecnej wojnie nabawiły się choroby, powodującej uszczerbek dla zdolności zarobkowania, lub podobne uszkodzenie cielesne. Dowodu uszkodzenia we wojnie należy dostarczyć przez świadectwo lekarza wojskowego lub państwowego.

Na równi z osobami, które doznały uszkodzenia na wojnie, należy uważać tych, pociągniętych do świadczeń usług na cele wojenne, oraz te osoby, używane do dobrowolnych świadczeń pracy lub usług na cele wojenne, które w czasie lub wskutek tych usług nabawiły się choroby, pociągającej za sobą uszczerbek dla zdolności zarobkowania lub podobnego uszkodzenia cielesnego.

§ 10.

Postanowienia § 56., ustęp 4. i 5. ustawy przemysłowej co do dalszego prowadzenia przemysłu na rachunek wdowy lub uprawnionych do dziedziczenia małoletnich descendentów wykonującego przemysł, należy analogicznie zastosować także wówczas, gdy małżonek lub ascendent po zaprzestaniu prowadzenia swego przemysłu zmarł podczas lub wskutek pełnionej w obecnej wojnie służby wojskowej (§ 1., ustęp 1.).

Władza przemysłowa pierwszej instancji może w godnych uwzględnienia wypadkach

dopuszczyć ascendentów takich osób wojskowych, które przed wstąpieniem do szeregów wykonywały przemysł koncesyjonowany, rękodzielniczy lub zawisły od dowodu uzdolnienia przemysł handlowy i zmarły podczas lub wskutek pełnienia w obecnej wojnie służby wojskowej (§ 1., ustęp 1.), do wykonywania przemysłu zmarłego descendentą, jeśli niema uprawnionych do dalszego prowadzenia osób, lub jeśli te osoby nie chcą czynić użytku z praw, przysługujących im według postanowień § 56., ustęp 4. i 5., ustawy przemysłowej lub według postanowień poprzedniego ustępu.

Postanowienia poprzednich ustępów mają także zastosowanie do wdów, do uprawnionych do dziedziczenia małoletnich descendentów i ascendentów osób cywilnych, pociągniętych do osobistych świadczeń służbowych na cele wojenne, oraz do osób cywilnych używanych do dobrowolnego świadczenia pracy i usług na cele wojenne, które zmarły w czasie lub wskutek tych świadczeń.

§ 11.

Upoważnia się rząd do postanowienia w drodze rozporządzenia, czy i o ile postanowienia

tego rozporządzenia cesarskiego winny znaleźć zastosowanie do osób przynależnych do innej siły zbrojnej.

§ 12.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie jego poruczam Mojemu Ministrowi handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 7. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Morawski wkr.

Hohenlohe wkr.

Hochenburger wkr.

Hussarek wkr.

Zenker wkr.

Leth wkr.

Spitzmüller wkr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały rocznik 1916 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 8 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną: celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K	20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K	— h	Rocznik	1893 za . . .	6 K	— h
"	1850	10	50	"	1872	6	40	"	1894	6	—
"	1851	2	60	"	1873	6	60	"	1895	7	—
"	1852	5	20	"	1874	4	60	"	1896	7	—
"	1853	6	30	"	1875	4	—	"	1897	15	—
"	1854	8	40	"	1876	3	—	"	1898	6	—
"	1855	4	70	"	1877	2	—	"	1899	10	—
"	1856	4	90	"	1878	4	60	"	1900	7	—
"	1857	5	70	"	1879	4	60	"	1901	6	—
"	1858	4	80	"	1880	4	40	"	1902	7	50
"	1859	4	—	"	1881	4	40	"	1903	9	—
"	1860	3	40	"	1882	6	—	"	1904	5	—
"	1861	3	—	"	1883	5	—	"	1905	6	—
"	1862	2	80	"	1884	5	—	"	1906	12	—
"	1863	2	80	"	1885	3	60	"	1907	13	—
"	1864	2	80	"	1886	4	60	"	1908	9	—
"	1865	4	—	"	1887	5	—	"	1909	8	50
"	1866	4	40	"	1888	8	40	"	1910	8	40
"	1867	4	—	"	1889	6	—	"	1911	7	—
"	1868	4	—	"	1890	5	40	"	1912	12	50
"	1869	6	—	"	1891	6	—	"	1913	9	50
"	1870	2	80	"	1892	10	—	"	1914	15	—

Cena handlowa za rocznik 1915 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1916.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Część CLXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 14. grudnia 1915.

Treść: (M 365.—367.) 365. Rozporządzenie, w sprawie uskuteczniania wypłat na rachunek c. k. Dyrekcji budowy dróg wodnych przez pocztową Kasę oszczędności. — 366. Rozporządzenie, w sprawie obrotu łuszczem wieprzowym, słoniną i mięsem wieprzowem. — 367. Rozporządzenie, którem uznaje się za nieważne umowy o dostarczenie płynów spirytusowych.

365.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 10. grudnia 1915,

w sprawie uskuteczniania wypłat na rachunek c. k. Dyrekcji budowy dróg wodnych przez pocztową Kasę oszczędności.

§ 1.

Od dnia 1. stycznia 1916 począwszy należy wszystkie wypłaty, na które asygnała wychodzi od c. k. Dyrekcji budowy dróg wodnych w Wiedniu, uskutecznić w drodze c. k. pocztowej Kasy oszczędności.

§ 2.

Wyjęte od tego sposobu wypłaty są:

- a) zapłaty na rzecz uprawnionych do pobierania, mieszkających zagranicą,

- b) zapłaty, które muszą być uskutecznione rzeczywiście w złocie i
c) zapłaty na rachunek Węgier, władz wspólnych i organów autonomicznych.

§ 3.

Do zapłat, wymienionych w § 1., a mających być zrealizowanymi w obrocie przekazowym c. k. pocztowej Kasy oszczędności, jest organem likwidującym ekspozytura rachunkowa przy c. k. Dyrekcji budowy dróg wodnych. Tej ekspozyturze rachunkowej należy w myśl rozporządzenia z dnia 8. stycznia 1911, Dz. u. p. Nr. 4, doręczać także przeznaczone dotąd dla wypłacających kas wygotowania sądowych uchwał na zajęcie i uchwał przekazujących zakazów dla dłużnika trzeciego.

§ 4.

Pozatem mają do oznaczonych zapłat zastosowanie postanowienia §§ 5., 6., 7. i 9. rozporządzenia ministerialnego z dnia 10. grudnia 1906. Dz. u. p. Nr. 245, z tem, że ewentualne reklamacje należy zawsze wystosowywać do oznaczonej w § 3. ekspozytury rachunkowej.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.

366.**Rozporządzenie c. k. Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 13. grudnia 1915,****w sprawie obrotu tłuszczem wieprzowym, słoniną i mięsem wieprzowym.**

§ 1.

Kto zamierza sprowadzać z krajów korony węgierskiej tłuszcz, smalec, słoninę i mięso wieprzowe wszelkiego rodzaju, nadto bite świnie ze słoniną lub bez, winien zgłosić to zapomocą formularzy, jakie można otrzymać w izbach handlowych i przemysłowych, do Ministerstwa handlu, które następnie rozstrzygnie o wydaniu poświadczeń transportowych, potrzebnych dla takiego sprowadzania w myśl umów z król. węgierskim rządem.

§ 2.

Te osoby, którym wydaje się poświadczenie transportowe stosownie do § 1. tego rozporządzenia, są obowiązane same, lub za pośrednictwem nadawcy towaru:

- a) żądać przy nadaniu przesyłki w krajach korony węgierskiej w każdym wypadku stwierdzenia przez urząd kolejowy wagi towaru;
- b) żądać przy tej sposobności wystawienia duplikatu listu przewozowego lub poświadczenia przyjęcia;
- c) odesłać duplikat listu przewozowego lub poświadczenie transportowe najpóźniej w dzień po nadaniu towaru do c. k. Ministerstwa handlu jako przesyłkę poleconą;
- d) wpisać do listu przewozowego i do duplikatu listu przewozowego, w szczególności do rubryki, przeznaczonej dla szczególnych objaśnień, numery poświadczenia przewozowego;
- e) niezużytkowane poświadczenia transportowe zwrócić w ciągu 8 dni po upływie ich czasu ważności Ministerstwu handlu osobiście lub jako posyłkę poleconą.

§ 3.

Postępowanie przy przesyłaniu towarów, oznaczonych w § 1. tego rozporządzenia, z krajów

korony węgierskiej za pomocą innych środków transportowych, nie zaś kolei, będzie uregulowane osobno.

§ 4.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia i za każde nadużycie wydanych poświadczeń transportowych, będzie polityczna władza pierwszej instancji karała grzywnami do 5000 K lub aresztem do 6 miesięcy, o ile nie podlegają one ściganiu karno-sądowemu.

Hohenlohe wlr. Zenker wlr.
Spitzmüller wlr.

367.**Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 13. grudnia 1915,****którem uznaje się za nieważne umowy o dostarczaniu płynów spirytusowych.**

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie zawarte przed dniem 13. listopada 1915 umowy kupna, sprzedaży i dostawy wyrabianych ze spirytusu palonych napojów wyśkokowych, wódki francuskiej, zawierających alkohol esencji oraz wszelkich wyrabianych ze spirytusu eterów, o ile umów tych do dnia wejścia w życie tego rozporządzenia nie spełniono, uchyla się, przy czem stronom kontraktującym nie przysługuje prawo żądania dodatkowej dostawy lub zastąpienia czem innem, względnie nie ciąży na nich obowiązek dodatkowej dostawy lub zastąpienia.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Hohenlohe wlr. Leth wlr.
Spitzmüller wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXIV. — Wydana i rozestana dnia 16. grudnia 1915.

Treść: (M 368.—370.) 368. Rozporządzenie o wpływie wojny na terminy prawa cywilnego i postępowania w cywilnych sprawach prawnych. — 369. Obwieszczenie o zmianie granic północnych obszarów wojennych wewnątrz królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa. — 370. Rozporządzenie w sprawie wejścia w życie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 13. grudnia 1915.

368.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 30. listopada 1915

o wpływie wojny na terminy prawa cywilnego i postępowania w cywilnych sprawach prawnych.

Na mocy § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się:

Artykuł 1.

§ 3. rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 8. października 1914, Dz. u. p. Nr. 271, ma opiewać:

„Czasu, przez którego przeciąg sąd (sąd rozjemczy) zaprzestał wskutek wojny swej czynności urzędowej, lub przez przeciąg którego znoszenie się z sądem było niemożliwe, nie wlicza się do terminu, w którym ma się do tego sądu wnieść skargę, postawić wniosek lub złożyć oświadczenie“.

Artykuł 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wszystkich wy-

padków, które nie są jeszcze przez prawomocne rozstrzygnięcie lub ugodę stron załatwione.

Hochenburger wlr.

369.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. grudnia 1915

o zmianie granic północnych obszarów wojennych wewnątrz królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa.

Naczelna komenda armii zmieniła na zasadzie § 1., ustępu 1., rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 17. sierpnia 1915. Dz. u. p. Nr. 241, w północnym obszarze wojennym granice pomiędzy szerszym a ściślejszym obszarze wojennym w tym kierunku, że wyłącza się ze ściślejszego obszaru wojennego powiaty polityczne Lwów i Gródek Jagielloński oraz okręg miasta Lwowa i włącza je do szerszego obszaru wojennego.

Odgraniczenie obszarów wojennych na północy przedstawia się tedy w następujący sposób:

I.

Północny szerszy obszar wojenny obejmuje:
w margrabstwie Moraw polityczne powiaty:
Hranice, Nowy Jczyn, Mezerzyce Wołoskie, Mistek
i Morawska Ostrawa,

księstwo Górnego i Dolnego Śląska z wyjątkiem powiatów politycznych Bruntal, Frywaldów i Karniów.

zachodnią część królestwa Galicyi łącznie z powiatami politycznymi Skole, Drohobycz, Lwów, Gródek Jagielloński, Jaworów i Cieszanów.

II.

Północny ściślejszy obszar wojenny obejmuje:
księstwo Bukowinę i wschodnią część królestwa Galicyi łącznie z powiatami politycznymi Dolina, Stryj, Żydaczów, Bóbrka, Przemyślany, Kamionka Strumiłowa, Żółkiew i Rawa Ruska.

Hohenlohe wlr.

370.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 15. grudnia 1915

w sprawie wejścia w życie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 366.

Rozporządzenie c. k. Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 13. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 366, w sprawie obrotu tłuszczem wieprzowym, słoniną i mięsem wieprzowem, wchodzi w życie w dniu 16. grudnia 1915.

Hohenlohe wlr.

Zenker wlr.

Spitzmüller wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXV. — Wydana i rozesłana dnia 19. grudnia 1915.

Treść: (№ 371.—374.) 371. Rozporządzenie w sprawie skrócenia terminu ponawiania egzaminów z przemysłu budowlanego. — 372. Rozporządzenie cesarskie o układaniu i podpisywaniu rozstrzygnięć sądowych w sprawach cywilnych i karnych i protokołów, w razie trwałej przeszkody sędziego lub protokolanta. — 373. Rozporządzenie cesarskie w sprawie zmiany przepisów o nadzorze nad prowadzeniem przedsiębiorstw. — 374. Rozporządzenie w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla przerobionych (niewyczesanych) konopi.

371.

Rozporządzenie Ministerstw handlu, spraw wewnętrznych i robót publicznych z dnia 13. grudnia 1915

w sprawie skrócenia terminu ponawiania egzaminów z przemysłu budowlanego.

Na mocy § 13., ustęp 2., ustawy z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 193, w sprawie uregulowania koncesyjonowanych przemysłów budowlanych, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się polityczne władze krajowe, by tym kandydatom, którzy przy składaniu egzaminu na budowniczych, murarzy, cieśli, kamieniarzy lub studniarzy zostali uznani za niezdolnionych i mają pełnić w obecnej wojnie czynną służbę w wspólnem wojsku, w marynarce wojennej, w obronie krajowej lub w pospolitem ruszeniu, zezwalały na ich prośbę wyjątkowo na ponowienie egzaminu jeszcze przed upływem ustanowionego w § 12. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 195, jednorocznego terminu i przed pociągnięciem do służby wojskowej lub podczas niej.

Postanowienia poprzedniego ustępu mają zastosowanie wobec pociągniętych do osobistych usług na cele wojenne, oraz wobec osób cywilnych, używanych do dobrowolnych świadczeń pracy i usług na cele wojenne.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hohenlohe wlr.

Truka wlr.

Spitzmüller wlr.

372.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 14. grudnia 1915

o układaniu i podpisywaniu rozstrzygnięć sądowych w sprawach cywilnych i karnych i protokołów, w razie trwałej przeszkody sędziego lub protokolanta.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

I. Sprawy prywatno-prawne.

1. Układanie rozstrzygnięć.

§ 1.

Jeśli sędzia samoistny doznaje trwałej przeszkody w pisemnem ułożeniu ogłoszonego wyroku, to wyrok może ułożyć inny sędzia na podstawie poświadczeń, zawartych w protokołach i ich załącznikach, na podstawie zapisków sędziego, użytych przezeń niewątpliwie przy ogłaszaniu wyroku, wreszcie wpisów do rejestrów lub wywiadów osób, które były obecne przy ogłaszaniu wyroku.

Jeśli się nie da ustalić w tej drodze nawet wyrzeczenia wyroku, wówczas ma sąd orzec, że ogłoszony wyrok należy uważać za niezapadły. Przeciw tej uchwale jest dopuszczalny rekurs. Dopóki strona nie postawi wniosku na dalsze postępowanie, to ostatecznie spoczywa.

Jeśli w sprawach drobiazgowych wyrok został ogłoszony w obecności obydwu stron, wówczas sporządzenie go winno się ograniczyć na ustaleniu wyrzeczenia wyroku.

§ 2.

Jeśli członek senatu, któremu poruczono ułożenie ogłoszonego wyroku, doznaje przy tem trwałej przeszkody, wówczas winien wyrok ułożyć inny członek senatu.

Jeśli wszyscy członkowie senatu doznają trwałej przeszkody, należy postąpić stosownie do § 1.

§ 3.

Na końcu sporządzonego według §§ 1. lub 2., ustęp 2., pisemnego ułożenia należy dołączyć uwagę: „Ułożony przez w zastępstwie sędziego który doznaje trwałej przeszkody“.

Stronom winno się w każdym razie doręczyć pisemne wygotowanie ułożonego według §§ 1. lub 2., ustęp 2., wyroku.

§ 4.

O ile wyrok w czasie doręczenia jego wygotowania, ułożonego według §§ 1. lub 2., ustęp 2., nie urósł jeszcze w moc prawną, można przeciw wyrokowi wnieść przewidziane w ustawie o postępowaniu cywilnem środki prawne.

Gdy wyrok w czasie doręczenia był już prawomocny, wówczas można zacząć rekuresem tylko zadokumentowane w pisemnym układzie ustalenie wyrzeczenia wyroku. Jeśli sąd odwoławczy

dojdzie do przekonania, że wyrzeczenia wyroku już się nieda ustalić, winien orzec uchwałą, że ogłoszony wyrok należy uważać za niezapadły.

§ 5.

Co do tego, o ile ma się wygotowywać ogłoszone uchwały, mają zastosowanie poprzednie przepisy.

2. Podpisywanie rozstrzygnięć.

§ 6.

Jeśli przewodniczący doznaje trwałej przeszkody w podpisaniu pisemnego układu wyroku lub uchwały, wówczas podpisuje zań inny członek senatu z uwagą: „Podpisany przez w zastępstwie przewodniczącego, który doznaje trwałej przeszkody“.

§ 7.

Jeśli protokolant doznaje trwałej przeszkody, wówczas jego podpis na pisemnym układzie wyroku odpada. Należy dodać w pisemnym układzie uwagę: „Protokolant doznaje w podpisaniu trwałej przeszkody“.

II. Sprawy karne.

1. Wygotowanie wyroków.

Wyroki trybunałów sądowych.

§ 8.

Jeśli członek senatu, któremu poruczono wygotowanie wyroku, doznaje w tem trwałej przeszkody, wówczas ma wyrok wygotować inny członek senatu.

Wyroki sądów powiatowych.

§ 9.

Jeśli sędzia samoistny doznaje trwałej przeszkody w wygotowaniu wyroku, który urósł już co do winy i kary wobec oskarżyciela i oskarżonego w moc prawną, wówczas może wyrok sporządzić inny sędzia na podstawie dat zadokumentowanych w głównym protokole rozprawy i jego załącznikach, oraz na podstawie użytych niewątpliwie przy ogłoszeniu wyroku zapisków sędziego, wpisów w urzędowych zapiskach i dokumentach lub na podstawie wywiadów osób, przy ogłaszaniu wyroku obecnych.

Należy przedtem przesłuchać oskarżyciela i oskarżonego.

Okoliczność, że wniesiono niedopuszczalne odwołanie, nie stoi na przeszkodzie wygotowaniu wyroku przez innego sędziego.

§ 10.

Jeśli nieda się stwierdzić w sposób, oznaczony w § 9., czy oskarżony został uwolniony lub na jaką skazany karę, wówczas winien sąd orzec w uchwale, że ogłoszony wyrok ma się uważać za niezapadły.

§ 11.

Na końcu sporządzonego według § 9. wygotowania wyroku należy dodać uwagę: „Wygotowany przez w zastępstwie sędziego, który doznał trwałej przeszkody“.

Odpisy wyroku należy doręczyć oskarżycielowi prywatnemu, oskarżonemu i prywatnej stronie interesowanej. Oskarżycielowi publicznemu należy wygotowany wyrok doręczyć w oryginale.

§ 12.

Strony mogą zadokumentowane w wygotowaniu ustalenie wyrzeczenia wyroku zacząć zażaleniem, które należy wnieść w ciągu trzech dni po doręczeniu wyroku.

Trybunał pierwszej instancji może przedsięwziąć dochodzenia lub je spowodować. Jeśli trybunał dojdzie do przekonania, że nieda się stwierdzić, czy oskarżony został uwolniony lub na jaką karę skazany, wówczas ma trybunał orzec, że ogłoszony wyrok należy uważać za niezapadły.

§ 13.

Jeśli ogłoszony wyrok uważa się za niezapadły, wówczas postępowanie, wdrożone na podstawie oskarżenia prywatnego, należy prowadzić tylko na wniosek jednej ze stron. Wniosek musi być postawiony w ciągu czternastu dni po prawomocności uchwały.

§ 14.

Wyrok, który co do winy lub kary nie osiągnął prawomocności (§ 464., l. 1 i 2, u. o p. k.), może być wygotowany z reguły tylko przez sędziego orzekającego. Jeśli ten ostatni doznaje trwałej przeszkody, wówczas winien sąd orzec w uchwale, że ogłoszony wyrok należy uważać za niezapadły. Znajduje tu zastosowanie przepis § 13.

Jeśli przeciw ogłoszonemu wyrokowi wniesiono tylko odwołanie na korzyść oskarżonego, wówczas we wznowionem postępowaniu nie można

nałożyć surowszej kary, jak w ogłoszonym wyroku, o ile nałożona w tym wyroku kara może być z pewnością stwierdzona.

§ 15.

Wyrok, który co do winy lub kary nie osiągnął prawomocności (§ 464., l. 1 i 2, u. o p. k.), może w razie trwałej przeszkody orzekającego sędziego wygotować inny sędzia, jeśli oskarżający i oskarżony na to się zgodzą. Zgodę przyjmując się wówczas, jeśli strona w ciągu oznaczonego przez sąd terminu nie złoży żadnego oświadczenia.

Należy zastosować przepisy pierwszego i drugiego ustępu § 9., §§ 10. do 13. i drugiego ustępu § 14.

2. Podpisywanie wyroków i protokołów rozpraw.

§ 16.

Jeśli przewodniczący doznaje trwałej przeszkody w podpisaniu wygotowania wyroku, wówczas podpisuje zań inny członek senatu z uwagą: „Podpisany przez w zastępstwie przewodniczącego który doznaje trwałej przeszkody“.

§ 17.

Jeśli protokolant doznaje trwałej przeszkody, wówczas odpada jego podpis na wygotowaniu wyroku. Do wygotowania należy dołączyć uwagę: „Protokolant doznaje w podpisaniu trwałej przeszkody“.

§ 18.

Jeśli przewodniczący senatu karnego doznaje trwałej przeszkody w podpisaniu protokołu obrad lub protokołu z rozprawy głównej, wówczas podpisuje zań inny członek senatu. Jeśli sędzia samostny doznaje trwałej przeszkody, wówczas odpada podpisanie protokołu przez sędziego.

Jeśli protokolant senatu karnego doznaje trwałej przeszkody w spisaniu protokołu obrad lub protokołu z rozprawy głównej, wówczas protokół układa przewodniczący i podpisuje go wraz z jednym członkiem senatu. Jeśli protokolant sędziego samostnego doznaje trwałej przeszkody, wówczas sędzia układa protokół i podpisuje go sam.

Nastanie przeszkody winno się zanotować w protokole w myśl §§ 16. i 17.

III. Postanowienia końcowe.**§ 19.**

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i należy je także zastosować, jeśli nie uchylono jeszcze braku pisemnego ułożenia (wygotowania) lub podpisu, który zaszedł przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Wykonanie poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 14. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.	Hohenlohe wkr.
Georgi wkr.	Hochenburger wkr.
Forster wkr.	Hussarek wkr.
Trnka wkr.	Zenker wkr.
Morawski wkr.	Leth wkr.
	Spitzmüller wkr.

373.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 17. grudnia 1915

w sprawie zmiany przepisów o nadzorze nad prowadzeniem przedsiębiorstw.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

(1) §§ 1., 2., 3., 4., 7., 10., 12. i 15. rozporządzenia cesarskiego z dnia 17. września 1914, Dz. u. p. Nr. 247, o zaprowadzeniu nadzoru nad prowadzeniem przedsiębiorstwa, zmienia się; inne postanowienia pozostają nienaruszone.

(2) Rozporządzenie cesarskie z dnia 17. września 1914, Dz. u. p. Nr. 247, otrzymuje tedy następujące brzmienie:

§ 1.

(1) Dłużnik, którego niewypłacalność spowodowana została wydarzeniami wojennymi lub przy tej sposobności powstała, i prawdopodobnie po ukończeniu wojny ustanie, może celem uchronienia się od konkursu uczynić w trybunale, właściwym do otwarcia konkursu, wniosek na ustanowienie nadzoru nad prowadzeniem jego przedsiębiorstwa.

(2) Wierzyciel może wnieść na zarządzenie nadzoru nad prowadzeniem przedsiębiorstwa, jeśli skutkiem ustawy lub wyroku sędziego doznaje przeszkody w poszukiwaniu swej wykazanej wierzytelności i gdy wykaże, że wskutek postępowania dłużnika jego wierzyciele są narażeni na szkodę.

§ 2.

(1) Dłużnik ma wraz z wnioskiem przedłożyć spis wierzycieli, o ile możliwości z podaniem ich adresów, przegląd stanu majątkowego w formie przeciwstawienia stanu czynnego i biernego, z szczegółowym przytoczeniem pozycyi i o ile on jest kupcem, także ostatni bilans.

(2) Sąd może polecić dłużnikowi, by złożył przysięgę wyjawienia, że jego zeznania o stanie czynnym i biernym są zgodne z prawdą i dołączalne i że nic ze swego majątku nie zataił.

(3) Gdy dłużnik odmówi złożenia przysięgi wyjawienia, to należy odrzucić jego wniosek na zarządzenie nadzoru nad prowadzeniem przedsiębiorstwa.

§ 3.

Sąd może dla przygotowania swego rozstrzygnięcia przesłuchać osoby poinformowane i rzeczoznawców i wdrożyć inne dochodzenia. Dłużnika należy o ile możliwości przesłuchać przed rozstrzygnięciem.

§ 4.

(1) Jeśli przychyłono się do wniosku, wówczas ustanowi sąd jedną lub więcej osób do nadzorowania prowadzenia przedsiębiorstwa dłużnika.

(2) Osobą nadzorującą należy ustanowić człowieka nieskazitelnego, godnego zaufania i obznajomionego z interesami. Osobą nadzorującą nie powinien być funkcyjnaryusz, bliższy krewny (§ 32. o. k.) lub konkurent dłużnika.

(3) Dłużnik i każdy wierzyciel mogą w przeciągu dni ośmiu po ustanowieniu osoby nadzorującej uczynić wniosek wobec sądu konkursowego na ustanowienie innej lub dalszej osoby nadzorującej, przedstawiając powody.

(4) Zarządzenie nadzoru nad przedsiębiorstwem i nazwiska osób nadzorujących należy ogłosić publicznie. Do ogłoszenia należy zastosować przepis § 117., ustęp 2., p. c.

§ 5.

(1) Dłużnikowi nie wolno pozbywać się nieruchomości lub je obciążać, ustanawiać na swoim majątku odrębnych praw, przyjmować poręki i wydawać zarządzeń nieodpłatnych. Tego rodzaju

czynności prawne nie mają znaczenia wobec wierzycieli.

(2) Do przedsiębrania czynności, które nie należą do zwyczajnego toku interesów, potrzebuje dłużnik przyzwolenia osoby nadzorującej. Musi on jednak zaniechać także czynności, należących do zwyczajnego toku interesów, jeżeli osoba nadzorująca podniesie zarzut przeciw tej czynności. Osoba ta może żądać, aby wszystkie pieniądze, które wpływają, ona sama odbierała, tudzież aby tylko ona skutecznie wszystkie nadarzające się wypłaty.

(3) Czynności prawne, które przedsięwziął dłużnik wbrew postanowieniom 2. ustępu bez zezwolenia lub wbrew sprzeciwowi osoby nadzorującej, są bezskuteczne wobec wierzycieli, jeżeli osoba trzecia wiedziała lub musiała wiedzieć, iż czynności te przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów i że osobą nadzorującą nie udzieliła swego przyzwolenia lub, iż ona zaoponowała przeciw przedsięwzięciu tej czynności.

§ 6.

Po zarządzeniu nadzoru nad przedsiębiorstwem nie można z powodu roszczenia do dłużnika otworzyć konkursu do jego majątku, ani też nie można uzyskać na przedmiotach, należących do dłużnika, sędziowskiego prawa zastawu lub prawa zaspokojenia.

§ 7.

(1) Osoba nadzorująca ma prowadzenie przedsiębiorstwa dłużnika wspierać i nadzorować. W tym celu może ona wydać stosowne zarządzenia. Może w razie potrzeby także sama objąć prowadzenie przedsiębiorstwa w całości lub w części lub przekazać je innej osobie.

(2) Dłużnik jest obowiązany, na żądanie osoby nadzorującej współdziałać w prowadzeniu przedsiębiorstwa, zezwalać jej na wgląd do swoich ksiąg handlowych i innych zapisków tudzież udzielać jej wyjaśnienia co do stanu swego majątku i co do swoich interesów.

(3) Sąd winien udzielić osobie nadzorującej urzędowe poświadczenie o jej ustanowieniu. Ona jest odpowiedzialna wobec wszystkich osób interesowanych za wypełnianie nałożonych na nią obowiązków. W razie zaniedbywania obowiązków sąd może na nią nałożyć kary porządkowe aż do 200 K lub złożyć ją z urzędu.

(4) Osoba nadzorująca ma wobec dłużnika prawo do żądania zapłaty odpowiednich wydatków w gotówce i wynagrodzenia za prowadzenie przez nią przedsiębiorstwa. Sąd ustala wydatki i wynagrodzenie.

(5) Osoba nadzorująca winna bezzwłocznie zdać sądowi sprawozdanie o stosunkach przedsiębiorstwa dłużnika, skoro tylko wyrobiła sobie potrzebny pogląd. W dalszym ciągu należy składać co miesiąc sprawozdanie o stosunkach przedsiębiorstwa oraz o tem, czy zachodzą jeszcze warunki dla dalszego prowadzenia nadzoru nad przedsiębiorstwem. W razie zaniedbania tego obowiązku należy osobę nadzorującą zwolnić z tej czynności.

§ 8.

Istniejących środków pieniężnych należy przede wszystkim używać do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa i do pokrywania kosztów skromnego trybu życia dłużnika i jego rodziny. Ewentualnej nadwyżki należy użyć do zaspokojenia wierzycieli przy odpowiednim zastosowaniu zasad ordynacyi konkursowej.

§ 9.

Wypadki sporne, które wynikają z ustanowienia i z zarządzeń osoby nadzorującej, rozstrzyga sąd uchwałą. Sąd może postarać się o potrzebne wyjaśnienia także bez pośrednictwa osób interesowanych i celem stwierdzenia pewnych okoliczności prowadzić z urzędu wszystkie potrzebne dochodzenia i zbierać dowody.

§ 10.

(1) Nadzór nad przedsiębiorstwem należy uchylić, jeżeli odpadły warunki, które były miarodajne dla zarządzenia nadzoru, w szczególności, gdy nie można oczekiwać, że niewypłacalność dłużnika zostanie po ukończeniu wojny uchylona, nadto, gdy dłużnik, na którego wniosek zarządzono nadzór nad przedsiębiorstwem, odmówi złożenia przysięgi wyjawienia lub gdy zachodzą inne ważne powody.

(2) Jeśli zajdzie podejrzenie, że zażądano nieprawnie nadzoru nad przedsiębiorstwem, wówczas sąd, o ile nie postanowi zaraz zniesienia nadzoru nad przedsiębiorstwem, wdroyi stosowne dochodzenia, w szczególności gdy rozchodzi się o przedsiębiorstwa handlowe, przemysłowe lub rękodzielnicze zasięgnie opinii właściwej izby handlowej i przemysłowej.

§ 11.

(1) Przeciw zezwoleniu i uchyleniu nadzoru nad przedsiębiorstwem i odrzuceniu wniosku na ustanowienie lub uchylenie takiego nadzoru wolno wnieść rekurs z wyłączeniem dalszego środka prawnego.

(2) Inne rozstrzygnięcia sądu nie mogą być zaczepione środkiem prawnym.

§ 12.

Osobie nadzorującej przysługuje w tym jej charakterze przyznane zarządcy masy konkursowej osobiste uwolnienie od należytości.

§ 13.

Postępowanie to nie dotyczy:

1. wierzycieli, opierających swe roszczenie na czynnościach prawnych dłużnika, które on przedsięwziął po zarządzeniu nadzoru nad jego przedsiębiorstwem za zgodą osoby nadzorującej lub które wolno mu było przedsięwziąć bez takiej zgody;

2. wierzycieli, którym w razie konkursu przysługuje prawo żądania wyłączenia według § 44. o. k.;

3. wierzycieli, o ile oni w razie konkursu mogą żądać odrębnego zaspokojenia;

4. wierzycieli, wymienionych w §§ 51, 1. 2 i 52. o. k., dla podanych tam wierzycielności, chociażby one zapadły po ustanowieniu nadzoru nad przedsiębiorstwem.

§ 14.

Uzasadniony istniejącymi ustawami obowiązek dłużnika domagania się otwarcia konkursu odpada, dopokąd trwa nadzór nad przedsiębiorstwem.

§ 15.

Upoważnia się Ministra sprawiedliwości do wydania w porozumieniu z interesowanymi Ministrami w drodze rozporządzenia przepisów celem wykonywania nadzoru nad prowadzeniem przedsiębiorstwa i do uchylenia w odpowiedniej chwili mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia cesarskiego w całości lub części.

Artykuł II.

(1) To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Uchyła się rozporządzenie z dnia 29. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 357.

(2) Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 17. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Morawski wkr.

Hohenlohe wkr.

Hochenburger wkr.

Hussarek wkr.

Zenker wkr.

Leth wkr.

Spitzmüller wkr.

374.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 18. grudnia 1915

w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla przerobionych (niewyczesanych) konopie.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914. Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Najwyższe ceny za przerobione, suszone w powietrzu i nadające się do zamagazynowania konopie (czyszczone, łamane) i za pakiety konopne ustanawia się:

za moczone, łamane, wytrzepane konopie (<i>prima</i>), nie zawierające więcej odpadków jak 5 ⁰ / ₀ . . .	380 K	za 100 kg
za moczone, łamane, wytrzepane konopie (<i>secunda</i>)	350 „	100 „
za moczone, wytrzepane pakiety (<i>prima</i>)	310 „	100 „
za niemoczone konopie (<i>prima</i>)	310 „	100 „
za moczone konopie włościańskie, niezawierające więcej jak 10 ⁰ / ₀ odpadków	300 „	100 „
za niemoczone pakiety (<i>prima</i>)	220 „	100 „
za pakiety uzyskiwane przy przerabianiu konopie włościańskich, przeciągane przez ręczne czesadło	90 „	100 „

§ 2.

Za towar gorszej, niż oznaczonej w § 1. jakości winno się płacić tylko odpowiednio zniżoną cenę. Umowa, omijająca to zarządzenie na niekorzyść kupującego, jest nieważna.

§ 3.

Ustanowione w § 1. najwyższe ceny, zawierające także koszty przewozu do stacji naładowania, rozumie się netto kasa za gotówkę.

§ 4.

W handlu pośrednim można przy sprzedażach do 500 kg żądać cen wyższych ponad ustanowioną, najwyższą cenę najwyżej o 8⁰/₀, przy sprzedażach od 500 do 5000 kg najwyżej o 5⁰/₀, zaś przy sprzedaży jeszcze większych ilości, najwyżej o 3⁰/₀.

§ 5.

Ustanowione w § 1. ceny najwyższe wchodzi w życie w dniu 20. grudnia 1915.

Od tego dnia przez czas obowiązywania tego rozporządzenia zakazuje się sprzedaży przerabianych (nieczesanych), czyszczonych, łamanych konopi i paków konopnych po cenie wyższej niż ustanowiona cena maksymalna.

§ 6.

Rozporządzenie to niema zastosowania do sprowadzania konopi z zagranicy cłowej.

§ 7.

Za przekroczenia przepisu tego rozporządzenia będą władze polityczne I. instancji karaty grzywnami do 5000 K lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 20. grudnia 1915.

Georgi wlr.

Leth wlr.

Zenker wlr.

Spitzmüller wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1916** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K	20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K	— h	Rocznik	1893 za . . .	6 K	— h
"	1850 " . . .	10 "	50 "	"	1872 " . . .	6 "	40 "	"	1894 " . . .	6 "	— "
"	1851 " . . .	2 "	60 "	"	1873 " . . .	6 "	60 "	"	1895 " . . .	7 "	— "
"	1852 " . . .	5 "	20 "	"	1874 " . . .	4 "	60 "	"	1896 " . . .	7 "	— "
"	1853 " . . .	6 "	30 "	"	1875 " . . .	4 "	— "	"	1897 " . . .	15 "	— "
"	1854 " . . .	8 "	40 "	"	1876 " . . .	3 "	— "	"	1898 " . . .	6 "	— "
"	1855 " . . .	4 "	70 "	"	1877 " . . .	2 "	— "	"	1899 " . . .	10 "	— "
"	1856 " . . .	4 "	90 "	"	1878 " . . .	4 "	60 "	"	1900 " . . .	7 "	— "
"	1857 " . . .	5 "	70 "	"	1879 " . . .	4 "	60 "	"	1901 " . . .	6 "	— "
"	1858 " . . .	4 "	80 "	"	1880 " . . .	4 "	40 "	"	1902 " . . .	7 "	50 "
"	1859 " . . .	4 "	— "	"	1881 " . . .	4 "	40 "	"	1903 " . . .	9 "	— "
"	1860 " . . .	3 "	40 "	"	1882 " . . .	6 "	— "	"	1904 " . . .	5 "	— "
"	1861 " . . .	3 "	— "	"	1883 " . . .	5 "	— "	"	1905 " . . .	6 "	— "
"	1862 " . . .	2 "	80 "	"	1884 " . . .	5 "	— "	"	1906 " . . .	12 "	— "
"	1863 " . . .	2 "	80 "	"	1885 " . . .	3 "	60 "	"	1907 " . . .	13 "	— "
"	1864 " . . .	2 "	80 "	"	1886 " . . .	4 "	60 "	"	1908 " . . .	9 "	— "
"	1865 " . . .	4 "	— "	"	1887 " . . .	5 "	— "	"	1909 " . . .	8 "	50 "
"	1866 " . . .	4 "	40 "	"	1888 " . . .	8 "	40 "	"	1910 " . . .	8 "	40 "
"	1867 " . . .	4 "	— "	"	1889 " . . .	6 "	— "	"	1911 " . . .	7 "	— "
"	1868 " . . .	4 "	— "	"	1890 " . . .	5 "	40 "	"	1912 " . . .	12 "	50 "
"	1869 " . . .	6 "	— "	"	1891 " . . .	6 "	— "	"	1913 " . . .	9 "	50 "
"	1870 " . . .	2 "	80 "	"	1892 " . . .	10 "	— "	"	1914 " . . .	15 "	— "

Cena handlowa za rocznik 1915 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1916.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginięły** lub doszły w stanie **wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przebiegu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXVI. — Wydana i rozestana dnia 21. grudnia 1915.

Treść: (Nr 375.—378.) 375. Rozporządzenie o zmianie ustawy z dnia 8. lipca 1902, dotyczącej ulg dla budynków ze zdrowemi i taniemi mieszkaniem robotniczymi. — 376. Rozporządzenie, dotyczące przedłużenia terminów w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcyjaryuszy. — 377. Rozporządzenie o uregulowaniu obrotu produktami olejów mineralnych, benzolem i olejami smołowymi. — 378. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla niektórych produktów olejów mineralnych.

375.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i robót publicznych z dnia 28. listopada 1915

o zmianie ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, dotyczącej ulg dla budynków ze zdrowemi i taniemi mieszkaniem robotniczymi.

W myśl artykułu V noweli o podatku osobisto-dochodowym z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 13, należy w § 2., ustęp pierwszy, lit. a, ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, dotyczącej ulg dla budynków ze zdrowemi i taniemi mieszkaniem dla robotników, w miejsce słów: „1200 koron“, umieścić słowa: „1600 koron“.

Trnka wtr.

Engel wtr.

376.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1915,

dotyczące przedłużenia terminów w zakresie ubezpieczenia pensyjnego funkcyjaryuszy.

Na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Czasu od dnia 1. sierpnia 1914 aż do przeprowadzonej demobilizacji nie wlicza się do terminów, przewidzianych w przepisach o ubezpieczeniu pensyjnym funkcyjaryuszy dla zabezpieczenia roszczeń z tytułu ubezpieczenia, dla podnoszenia roszczeń do zwrotu premii, dla wpłaty należności za uznanie, dla zadawnienia roszczeń z tytułu premii i dla przekazania rezerwy premii po zgaśnięciu ubezpieczenia w drodze umowy zastępczej (§ 24., ostatni ustęp, § 25., ostatni ustęp, § 27. a, drugi ustęp, § 35., pierwszy i trzeci ustęp i § 68., ostatni ustęp, rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138.)

Podobny przepis obowiązuje co do terminów przy dobrowolnym przedłużaniu ubezpieczenia (§ 29., ustęp drugi i § 30., punkt 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138), przyczem jednakże wliczalne są tylko te okresy dalszego dobrowolnego ubezpieczenia jako okres wkładowy według § 73., ustęp 7., powołanego rozporządzenia cesarskiego, dla których zapłacono premie przed nastaniem przewidzianego ubezpieczeniem wypadku.

§ 2.

Termin § 66. a, ustęp trzeci, rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138, dla prośby o zatwierdzenie zmienionych przepisów pensyjnych instytucji zastępczych w celu utrzymania w mocy uznania takich instytucji zastępczych przedłuża się z przewidzianym w czwartym ustępie § 66. a skutkiem do dnia 30. czerwca 1916.

§ 3.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1. sierpnia 1914, w dniu jego ogłoszenia.

Hohenlohe wlr.

377.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 18. grudnia 1915

o uregulowaniu obrotu produktami olejów mineralnych, benzolem i olejami smołowymi.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obowiązkowi doniesienia według podanych dalej przepisów podlegają istniejące i przybywające później ilości ropy (oleju skalnego), uzyskiwanych zeń produktów, wszelkiego rodzaju benzolu, oraz wszelkiego rodzaju olejów smołowych.

Obowiązek zgłaszania obejmuje wszystkie, należące do podlegających obowiązkowi zgłaszania zasoby tych materiałów pochodzenia tutejszo-krajowego lub zagranicznego, bez różnicy, czy przechowuje się je we własnych lub obcych magazynach.

§ 2.

Przedsiębiorstwa dla wytwarzania produktów olejów mineralnych winne zgłosić swe zapasy

(§ 1., ustęp 2.) produktów olejów mineralnych i ropy według stanu z dnia 1. stycznia 1916. W dalszym ciągu winne te przedsiębiorstwa zgłaszać przyrost i ubytek według stanu z dnia 15. stycznia i z dnia 1. i 15. każdego następnego miesiąca, powstały od terminu ostatniego wykazu, a nadto pozostałe zapasy produktów olejów mineralnych i ropy.

Podobny obowiązek zgłaszania ciąży na przedsiębiorstwach dla uzyskiwania benzolu i olejów smołowych co do ich zapasów benzolu i olejów smołowych.

Minister handlu może uwolnić pewne rodzaje przedsiębiorstw od obowiązku zgłaszania.

Przedsiębiorstwa handlowe i przedsiębiorstwa dla wspólnego pobierania (stowarzyszenia itp.), zajmujące się sprzedażą benzyny, nafty do oświetlania, oleju gazowego, oleju do smarów, benzolu albo olejów smołowych, winne zgłosić swe zapasy tych materiałów według stanu z dnia 1. stycznia 1916, o ile zapasy wszelkiego rodzaju oleju do smarów wynoszą razem 10 cetnarów metrycznych albo więcej, a z innych materiałów z każdego z nich po 50 cetnarów metrycznych, lub więcej. W dalszym ciągu winne te przedsiębiorstwa zgłaszać według stanu z dnia 15. stycznia i z dnia 1. i 15. każdego dalszego miesiąca, przyrost i ubytek, powstały od terminu ostatniego wykazu, oraz pozostałe zapasy wymienionych materiałów. Doniesienie to ma nastąpić także i wówczas, jeśli ilość zapasów od ostatniego doniesienia opadła poniżej 10. względnie 50 cetnarów metrycznych.

Prócz wymienionych w ustępach 1, 2 i 4 przedsiębiorstw winien każdy, kto posiada zapasy nafty do oświetlania lub oleju do smarów, zgłosić te zapasy według stanu z dnia 1. i 15. każdego miesiąca, jeśli zapasy te wynoszą w odnośnych dniach, przy naliczeniu do oświetlania, 50 cetnarów metrycznych lub więcej, a przy wszelkiego rodzaju oleju do smarów razem 10 cetnarów metrycznych lub więcej.

§ 3.

Zgłaszania należy skutecznie osobno co do każdego miejsca przedsiębiorstwa lub składu najpóźniej w piątym dniu po podanych w § 2. terminach wprost do oddziału dla olejów mineralnych Ministerstwa handlu i w razie przesyłki pocztą nadać je najpóźniej w ostatnim dniu terminu.

Zgłaszania należy sporządzać wyłącznie i ściśle według wzorów, zawartych w załącznikach A do G tego rozporządzenia.

§ 4.

Dla zapasów, znajdujących się w posiadaniu zarządu wojskowego, państwa, w szczególności

przedsiębiorstw i zakładów państwowych, oraz przedsiębiorstw kolejowych i okrętowych, służących dla komunikacji publicznych, obowiązują osobne przepisy.

§ 5.

Istniejące i mające przybyć zasoby

1. benzyny wszelkiego rodzaju,
 2. oleju gazowego (oleju do motorów) wszelkiego rodzaju,
 3. oleju do cylindrów,
 4. oleju wulkanowego,
 5. benzolu do motorów,
 6. olejów smołowych
- ulegają zamknięciu.

Zamknięcie ma ten skutek, że materiały te mogą być oddane tylko na podstawie opiewającego na nazwisko kupującego zezwolenia na pobieranie i tylko w takiej ilości i jakości, na jaką pozwolenie opiewa.

Pozwolenia na pobieranie udziela Ministerstwo handlu, o ile jednak rozchodzi się o pobieranie benzyny lub benzolu dla motorów, używanych w przedsiębiorstwie rolnem (pługi, młockarnie itp.), Ministerstwo rolnictwa.

Pozwolenie na pobieranie służy tylko dla pobierania w ciągu ustanowionego w niem przeliczenia czasu.

Ministerstwo handlu, względnie Ministerstwo rolnictwa może udzielając zezwolenia do pobierania zezwolić, by pobrane na mocy zezwolenia materiały zostały bez dalszego zezwolenia na pobieranie dalej sprzedane i może przytem ustanowić najwyższy wymiar dla jednorazowo wydać się mającej ilości. Postanowienie to niema z reguły zastosowania do wolnego od podatku pobierania benzyny, jednakowoż Ministerstwo rolnictwa może wyjątkowo udzielić zezwolenia na takie pobieranie, o ile rozchodzi się o pobieranie wolnej od podatku benzyny dla motorów, używanych w gospodarstwach rolnych.

Przy oddawaniach wprost zarządowi wojskowemu nie potrzeba żadnego pozwolenia na pobieranie; oddania takie mogą jednak nastąpić tylko na podstawie zamówienia władzy wojskowej. Oddanie takie należy wykazać osobno w doniesieniach, które ma się uskutecznić stosownie do § 2., ustęp 1, 2 i 4. Dotyczące zamówień dokumenty winien sprzedający przechować.

§ 6.

O zezwolenie na pobieranie winien ubiegający się wnieść podanie wprost do oddziału dla olejów mineralnych Ministerstwa handlu, o ile się jednak

rozchodzi się o pobieranie benzyny albo benzolu dla motorów, używanych w gospodarstwie rolnem, do Ministerstwa rolnictwa.

Doniesienia należy sporządzać wyłącznie i dokładnie według wzoru, zawartego w załączniku H tego rozporządzenia.

Daty, przytoczone w prośbie winny być przy pobieraniu materiałów, potrzebnych dla motorów rolniczych, zaopatrzone potwierdzeniem gminy, a przy pobieraniu takich materiałów dla górnictwa co do minerałów zastrzeżonych oraz do wydobywania żywicy ziemnej potwierdzeniem rewiowego urzędu górniczego, przy innych pobieraniach potwierdzeniem władzy politycznej pierwszej instancji albo też inspektora przemysłowego. Przedsiębiorstwa państwowe nie potrzebują dla swych pobierań takiego potwierdzenia.

§ 7.

W razie, jeśli wymagają tego względy publiczne, może Minister handlu zobowiązać wymienione w § 2., ustęp 1 i 2, przedsiębiorstwa do dostarczenia ze swych zakładów pewnych oznaczonych ilości i rodzajów wymienionych w § 1. materiałów. Podobne zobowiązanie można pod tym zastrzeżeniem nałożyć także na inne przedsiębiorstwa i osoby co do należących do nich zapasów.

Stosowne wynagrodzenie szkody za zażądane stosownie do ustępu 1. materiały winien w braku dobrowolnej umowy ustanowić przy współdziałaniu tych, dla których się materiały rekwiruje i w miarę możliwości osób, obowiązanych do dostarczenia, sąd w postępowaniu niespornem, po wysłuchaniu zaprzysiężonych rzeczoznawców, w granicach ustanowionych ewentualnie najwyższych cen.

Dla rozstrzygnięcia jest właściwy sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się siedziba przedsiębiorstwa, względnie mieszkanka osoby, obowiązanej do dostarczenia. Rozstrzygnięcie można zacząć rekuresem w ciągu ośmiu dni. Obowiązek dostarczenia nie ulega skutek wniesienia rekursu odwoła. Przeciw orzeczeniu drugiej instancji nie jest dopuszczalny środek prawny.

O ile inna umowa nie przyjdzie do skutku, należy cenę zapłacić gotówką przed oddaniem towaru albo też zabezpieczyć zapłatę, którą należy uiścić w ciągu czternastu dni od dnia wydania.

W szczególnie nagłych wypadkach może Minister handlu zarządzić wyjątkowo, że dostarczenie zażądanych towarów ma nastąpić także przed wdrożeniem postępowania sądowego o ustanowieniu cen, za dostarczeniem zabezpieczenia, które równocześnie ustanowić uależy.

§ 8.

Jeśli wymagają tego względy publiczne, może w razie grożącego braku wymienionych w § 1. produktów, Minister handlu w porozumieniu z Ministrem skarbu zobowiązać nadające się do tego przedsiębiorstwa, by stosownie do swej zdolności świadczenia wyrabiała takie produkty w potrzebnej do pokrycia braku ilości, o ile to może być przeprowadzone bez straty dla odnośnego przedsiębiorstwa.

Jeśli takie przedsiębiorstwo nie spełni ciężarowego na niem obowiązku, to Minister handlu w porozumieniu z Ministrem skarbu ma prawo zarządzić wyrobienie takich produktów na koszt i niebezpieczeństwo opieszałego przedsiębiorstwa.

Minister handlu może nadto przy wymienionych w § 2., ustęp 1. i 2., przedsiębiorstwach pewną oznaczoną część ich wyrobów, a przy wymienionych w § 2. przedsiębiorstwach pewną oznaczoną część ich zapasów oddać na pewien czas pod zamknięcie, o ile te wyroby, względnie zapasy nie znajdują się już pod zamknięciem stosownie do § 5.

§ 9.

Wystawione dotąd przez Ministerstwo wojny i przez Ministerstwo rolnictwa zezwolenia na pobieranie uprawniają tylko przez jeden miesiąc po dniu ogłoszenia tego rozporządzenia do tych pobierań, na jakie opiewają.

Jeśli przy udzieleniu takiego zezwolenia na pobieranie zezwolono na dalszą sprzedaż pobranych na podstawie tego zezwolenia materiałów, to takie zezwolenie obowiązuje również jeszcze przez miesiąc po dniu ogłoszenia tego rozporządzenia.

§ 10.

Istniejące kontrakty nie stoją na przeszkodzie wypełnieniu zobowiązań, nałożonych postanowieniami tego rozporządzenia lub też wydanych na ich podstawie zarządzeń.

§ 11.

W celu nadzorowania przestrzegania przepisów tego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie zarządzeń, może Ministerstwo handlu dokonywać oględzin w ubikacjach przedsiębiorstw i składów i zarządzać wglądanie do zapisków przedsiębiorstwa. Osobom, do tego upoważnionym, należy udzielać na żądanie wszelkich potrzebnych wyjaśnień i należy ich dopuścić do ubikacji przedsiębiorstw i składów.

§ 12.

Za przekroczenia tego rozporządzenia oraz wydanych na jej podstawie zarządzeń, oraz za każde współdziałanie przy udaremnianiu zawartych w niem zobowiązań, będą polityczne władze pierwszej instancji karaly grzywną do 5000 K lub też według uznania aresztem do sześciu miesięcy, o ile działania te nie popadają karaniu sądowemu.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hohenlohe wlr.

Trnka wlr.

Leth wlr.

Forster wlr.

Zenker wlr.

Spitzmüller wlr.

Firma

Załącznik A.

Miejsce przedsiębiorstwa (składu)

Wykaz

zapasów olejów mineralnych

w dniu 1. stycznia 1916.

M a t e r y a ł y		Cetnarów metrycznych	M a t e r y a ł y		Cetnarów metrycznych
Benzyna	1. hydr.		Oleje maszynowe rafinowane i nierafinowane	1. lekki (płynność do 4 przy 20° C)	
	2. dla lotników			2. średni (płynność do 3 przy 50° C)	
	3. lekka (680—725 cięż. gat.)			3. ciężki (płynność ponad 3 przy 50° C)	
	Suma 1—3			Suma 1—3	
	4. ciężka (do 745 cięż. gat.)		Nieodparafinowany olej parafinowy		
	5. ciężka (745—760 cięż. gat.)				
	6. lakier benz.			Gacz	
	Suma 4—6			Łuski parafinowe	
	7. surowa			Parafina	
	8. rumuńska			Olej wulkanowy	
Suma 1—8					
Surogaty oleju terpentynowego			Olej do automobilów	1. trwały na mróz	
Ropa	1. krajowa			2. nietrwały na mróz	
	2. rumuńska		Suma 1—2		
Suma 1—2		1)	Olej do cylindrów	1. dla pary nasyconej	
Nafta	1. krajowa			2. dla pary przygrzewanej	
	2. rumuńska			Suma 1—2	
Suma 1—2					
Olej gazowy (olej motorowy) wszelkiego rodzaju	1. ponad 880 cięż. gat.		Tłuszcze stałe		
	2. poniżej 880 cięż. gat.		Koks naftowy		
	3. rumuński		Inne resztki		
	Suma 1—3				

1) Z tego: W rafinacji cetnarów metrycznych.
Zamagazynowany gdzieindziej " " "

Uwaga. Ten wykaz mają wypełnić przedsiębiorstwa dla wyrabiania produktów olejów mineralnych (§ 2., ustęp 1. rozporządzenia), a to osobno dla każdego miejsca przedsiębiorstwa i magazynu (§ 3., ustęp 1.).

Firma

Załącznik B.

Miejsce przedsiębiorstwa (składu)

Wykaz

przyrostu i ubytku olejów mineralnych
w czasie od do 191 . .

Materiały		Zapasy w dniu	Przyrost	Ubytek ¹⁾	Pozostałe w zapasie w dniu . . .	Materiały		Zapasy w dniu	Przyrost	Ubytek ¹⁾	Pozostałe w zapasie w dniu . . .
		cetnarów metrycznych						cetnarów metrycznych			
Benzyna	1. hydr.					Oleje maszynowe, rafinowane i nierafinowane	1. lekki (płynność do 4 przy 20° C)				
	2. dla lotników						2. średni (płynność do 3 przy 50° C)				
	3. lekka (680—725 cięż. gat.)						3. ciężki (płynność ponad 3 przy 50° C)				
	Suma 1—3						Suma 1—3				
	4. ciężka (do 745 cięż. gat.)						Nieodparafinowany olej parafinowy				
	5. ciężka (745—760 cięż. gat.)						Gaz				
	6. lakier benz.						Łuski parafinowe				
	Suma 4—6						Parafina				
	7. surowa						Olej wulkanowy				
	8. rumuńska										
Suma 1—8											
Surogaty oleju terpentynowego											
Olej surowy	1. krajowy					Olej do samochodów	1. trwałe na mróz				
	2. rumuński						2. nietrwałe na mróz				
	Suma 1—2						Suma 1—2				
Nafta	1. krajowa					Olej do cylindrów	1. dla pary nasyconej				
	2. rumuńska						2. dla pary przegrzewanej				
	Suma 1—2						Suma 1—2				
Olej gazowy (motory) wszelkiego rodzaju	1. ponad 880 cięż. gat.					Tłuszcze stałe					
	2. poniżej 880 cięż. gat.					Koks naftowy					
	3. rumuński										
	Suma 1—3					Inne resztki					

1) Tutaj należy wymienić także zasoby, oddane wprost zarządowi wojskowemu (§ 5., ustęp 6. rozporządzenia):

Produkty
Ilości w cetnarach metrycznych

2) Z tego: W rafinerii cetnarów metrycznych
Zamagazynowane gdzieindziej " "

U w a g a : Ten wykaz mają wypełnić przedsiębiorstwa dla wyrabiania produktów olejów mineralnych (§ 2., ustęp 1. rozporządzenia), a to osobno dla każdego miejsca przedsiębiorstwa i magazynu (§ 3., ustęp 1).

Firma

Miejsce przedsiębiorstwa (magazynu)

Wykaz

zapasów benzolu i olejów smołowych

w dniu 1. stycznia 1916.

M a t e r y a ł y		C e t n a r y m e t r y c z n e
Benzol	Benzol surowy	
	Benzol motorowy	
Oleje smołowe		

U w a g a: Ten wykaz mają wypełnić przedsiębiorstwa dla uzyskiwania benzolu lub olejów smołowych (§ 2., ustęp 2, rozporządzenia), i to osobno dla każdego miejsca przedsiębiorstwa lub składu (§ 3., ustęp 1.).

Firma

Miejsce przedsiębiorstwa (magazynu)

Wykaz

przyrostu i ubytku benzolu i olejów smołowych

w czasie od do 191 . .

M a t e r y a ł y		Zapas dnia	Przyrost	Ubytek ¹⁾	Pozostaje w zapasie dnia
Benzol	Benzol surowy				
	Benzol motorowy				
Oleje smołowe					
¹⁾ Tutaj należy wymienić także zasoby, oddane wprost zarządowi wojskowemu (§ 5, ustęp 6., rozporządzenia): Produkty Ilości w cetnarach metrycznych					

Uwaga: Ten wykaz mają wypełnić przedsiębiorstwa dla uzyskiwania benzolu lub olejów smołowych (§ 2., ustęp 2., rozporządzenia) i to osobno dla każdego miejsca przedsiębiorstwa i składu (§ 3., ustęp 1.).

Firma

Załącznik E.

Miejsce przedsiębiorstwa (składu)

Wykaz

zapasów olejów mineralnych, benzolu i olejów smołowych
w dniu 1. stycznia 1916.

M a t e r y a ł y		Cetnarów metrycznych
Benzyna	1. do 725 ciężaru gat.	
	2. 725—745 ciężaru gat.	
	3. ponad 745 ciężaru gat.	
	Suma 1—3	
Nafta		
Olej gazowy (olej motorowy) wszelkiego rodzaju		
Oleje do smarów	1. lekkie (płynność do 4 przy 20° C)	
	2. średnie (płynność do 3 przy 50° C)	
	3. ciężkie (płynność ponad 3 przy 50° C)	
	Suma 1—3	
Benzol		
Oleje smołowe		

Uwaga: Ten wykaz mają wypełnić przedsiębiorstwa handlowe i przedsiębiorstwa dla wspólnego pobierania (spółki itd.), zajmujące się sprzedażą benzyny, nafty do oświetlania, oleju gazowego, oleju do smarów, benzolu lub olejów smołowych i których zapasy oleju do smarów wszelkiego rodzaju wynoszą w dniu 1. stycznia 1916 łącznie 10 cetnarów metrycznych lub więcej, zaś z innych materiałów z każdego poszczególne 50 cetnarów metrycznych lub więcej (§ 2., ustęp 4. rozporządzenia).

Wykaz należy przedłożyć osobno dla każdego miejsca przedsiębiorstwa i magazynu (§ 3., ustęp 1.).

Firma

Załącznik F.

Miejsce przedsiębiorstwa (magazynu)

Wykaz

przyrostu i ubytku olejów mineralnych, benzolu i olejów smołowych
w czasie od do

M a t e r y a ł y		Zapas w dniu	Przyrost	Ubytek ¹⁾	Pozostaje w zapasie
		cetnarów metrycznych			
Benzyna	1. do 725 ciężaru gat.				
	2. 725—745 ciężaru gat.				
	3. ponad 745 ciężaru gat.				
	Suma 1—3				
Nafta					
Olej gazowy (motorowy) wszelkiego rodzaju					
Oleje do smarów	1. lekkie (płynność do 4 przy 20° C)				
	2. średnie (płynność do 3 przy 50° C)				
	3. ciężkie (płynność ponad 3 przy 50° C)				
	Suma 1—3				
Benzol					
Oleje smołowe					
¹⁾ Tutaj należy wymienić zasoby, oddane wprost zarządowi wojskowemu (§ 5., ustęp 6. rozporządzenia): Produkty Ilości w cetnarach metrycznych					

U w a g a: Ten wykaz mają wypełnić przedsiębiorstwa handlowe i przedsiębiorstwa dla wspólnego pobierania (spółki itd.), zajmujące się sprzedażą benzyny, nafty do oświetlania, oleju gazowego, oleju do smarów, benzolu lub olejów smołowych i których zapasy oleju do smarów wszelkiego rodzaju wynoszą w dniu 1. stycznia 1916 łącznie 10 cetnarów metrycznych lub więcej, zaś z innych materiałów z każdego poszczególnego 50 cetnarów metrycznych lub więcej (§ 2., ustęp 4., rozporządzenia).

Wykaz należy przedłożyć osobno dla każdego miejsca przedsiębiorstwa i magazynu (§ 3., ustęp 1.).

Załącznik G.

Imię i nazwisko:

Wykaz

zapasów nafty do oświetlania i olejów do smarów wszelkiego rodzaju
w dniu

Moje zapasy wynosiły w dniu $\frac{1.}{15.}$
Nasze

nafty do oświetlania cetnarów metrycznych
olejów do smarowania cetnarów metrycznych.

., w dniu 191 .

Podpis:

.

U w a g a: Ten wykaz ma wypełnić każdy, kto w dniu 1. lub 15. każdego miesiąca posiada 50 cetnarów metrycznych lub więcej nafty do oświetlania, 10 cetnarów metrycznych lub więcej oleju do smarów wszelkiego rodzaju i kto już według § 2., ustęp 1., 2. lub 4. rozporządzenia nie jest obowiązany do zgłoszenia (§ 2., ustęp 5., rozporządzenia).

Gmina:
 Powiat:
 Kraj:

Załącznik H.

Prośba o pozwolenie na pobieranie.

Imię i nazwisko (firma) proszącego
 Miejsce zamieszkania proszącego (siedziba firmy)
 Rodzaj przedsiębiorstwa, w którym ma się używać produktów

Rodzaj i ilość potrzebnego produktu:

Produkt		Ilość	Produkt	Ilość
Benzyna	do 725 ciężaru gat.		Olej do cylindrów	
	725—745 ciężaru gat.		Olej wulkanowy	
	ponad 745 ciężaru gat.		Benzol do motorów	
Olej gazowy (motorowy)			Oleje smołowe	

Produkt ma być pobrany od (firmy)
 w

Rodzaj jego używania*)
 (w razie używania do pędzenia motorów podać należy rodzaj motoru i jego siły .koni)

Uwidocznienie znajdujących się ewentualnie jeszcze u proszącego zapasów produktu tego rodzaju

Zapotrzebowanie miesięczne żądanego produktu w przybliżeniu

Suma rzeczywistego pobierania żądanego produktu w poprzednim miesiącu

Data i liczba ostatniego zezwolenia na pobieranie

O ile prosi się o zezwolenie na pobieranie benzyny, należy podać czy benzyna ma być pobrana jako wolna od podatku

Data:

Podpis:

Potwierdza się zgodność poprzednich podań oraz istnienie zapotrzebowania (§ 6., ustęp 3., rozp. min.).

Podpis:

Pieczęć urzędowa:

*) Jeśli produktów potrzeba dla wykonania zamówień wojskowych, to przy bezpośrednich dostawach należy wymienić zamawiającą władzę wojskową, liczbę, datę, przedmiot zamówienia i ilość dostawić się mających produktów. Przy dostawach pośrednich, lub też, jeśli rozcodzi się o dostawę środków ruchu dla dostawców wojskowych, należy przedłożyć potwierdzenia bezpośrednich dostawców wojskowych.

378.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 18. grudnia 1915,

w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla
niektórych produktów olejów mineralnych.

Na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się dla obszaru królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa, z wyjątkiem królestwa Dalmacji, co następuje:

I. Najwyższe ceny przy sprzedaży przez rafinerie produktów olejów mineralnych, w ilościach conajmniej całego ładunku wagonowego.

Ceny zasadnicze.

§ 1.

Przy sprzedaży przez rafinerie produktów olejów mineralnych w ilościach conajmniej całego ładunku wagonowego nie można przekraczać podanych poniżej cen zasadniczych:

1. dla benzyny o ciężarze gatunkowym	
od 640 do 660	80 K — h
„ 660 „ 670	73 „ — „
„ 670 „ 690	69 „ — „
„ 690 „ 700	65 „ — „
„ 700 „ 710	60 „ 50 „
„ 710 „ 720	57 „ — „
„ 720 „ 725	54 „ 50 „
„ 725 „ 735	49 „ 50 „
„ 735 „ 745	43 „ 50 „
„ 745 „ 760	36 „ — „
„ 760 „ 785	32 „ — „
2. dla nafty do oświetlania	36 „ — „
3. dla oleju gazowego (motorowego) wszelkiego rodzaju	20 „ — „
4. dla oleju wulkanowego, a mianowicie:	
a) dla oleju zimowego (punkt zapalności conajmniej 140° C, płynności 5 do 6 przy 50° E, punkt zamarzania conajmniej — 10° C, wolnego od kwasów i nierozpuszczalnych składników)	32 „ — „
b) dla oleju letniego (płynności conajmniej 6 do 7 przy 50° E, punkt zamarzania \mp 0° C, zresztą jak a)	30 „ — „

Te ceny zasadnicze rozumie się od każdych 100 kg czystej wagi sprzedanego towaru, na

stacji kolejowej Drohobycz, bez zbiorników, za natychmiastową zapłatą gotówką bez potrącenia, a mianowicie za naftę łącznie z podatkiem konsumcyjnym, za benzynę i olej gazowy z wyłączeniem podatku konsumcyjnego. Jeśli benzyna lub olej gazowy zostaną oddane już po opodatkowaniu, to ceny zasadnicze, podane pod cyfrą 1 i 3 podnoszą się o kwotę podatku konsumcyjnego, to jest o 13 K za każde 100 kg czystej wagi sprzedanego towaru.

Dotatki.

§ 2.

Do cen zasadniczych, jeśli się dostawia towar bez opłaty przewozu do stacji odbiorcy, tylko następujące dodatki:

1. Przy dostawie w wagonach kotłowych można jako wynagrodzenie za przewóz zaliczyć stopę przewozową, przypadającą na 100 kg czystej wagi przewożonego towaru, która to stopa obowiązuje przy nadaniu lub przy zapłaconiu przewozu dla conajmniej 10.000 kg tego towaru od jednego listu przewozowego i wagonu w ruchu kolejowym z Drohobycza do stacji kolejowej odbiorcy.

W razie dostarczenia przez sprzedającego wagonu kotłowego, można żądać stosownego podwyższenia tej ceny, wynikającej z zesumowania ceny podstawowej i wynagrodzenia za przewóz stosownie do ustępu 1. tego punktu. Wymiar podwyższenia pozostawia się dowolnej umowie stron.

2. Przy dostawie w beczkach oraz przy dostawie w skrzyniach typu amerykańskiego, zawierających dwie konwie o łącznej wadze okrągło 29 kg, wynosi wynagrodzenie za przewóz za 100 kg czystej wagi przewożonego towaru 125% wliczalnego według cyfry 1, ustęp 1., wynagrodzenia za przewóz.

3. Obok wynagrodzenia za przewóz można wliczać:

a) przy dostawie w beczkach drewnianych sprzedającego za sprzedaną razem beczkę kwotę 8 K od każdych 100 kg czystej wagi sprzedanego towaru.

Jeśli się w tym wypadku zastrzeże odsprzedaż beczki, to cena odkupna nie może być niższa, jak 4 K 50 h od każdych 100 kg czystej wagi sprzedanego towaru. Ta cena odkupna rozumie się w miejscu przedsiębiorstwa (mieszkanu) kupującego towar.

b) przy dostawie w beczkach drewnianych kupującego za sporządzenie beczki wynagrodzenie do 1 K 50 h od każdych 100 kg czystej wagi sprzedanego towaru. Rozumie się przytem, że dostawia się beczkę sprzedającemu towar bez obowiązku opłaty przewozowej do jego stacji załadowania.

- c) przy dostawie w beczkach żelaznych sprzedającego do 50 K od beczki. Sprzedający ma obowiązek odebrać beczkę po tej samej cenie; może on jednak w razie, jeśli oddanie nastąpi w ciągu jednego miesiąca, zaliczyć po otrzymaniu beczki wynagrodzenie do 50 h, jeśli jednak oddanie nastąpi później, za każdy rozpoczęty miesiąc dalsze wynagrodzenie do 1 K 50 h. Oddanie beczki rozumie się bez obowiązku opłaty przewozowego do stacji załadowania sprzedającego.
- d) przy dostawie w beczkach żelaznych kupującego nie można żądać osobnego wynagrodzenia. Rozumie się przytem, że beczkę dostawia się sprzedającemu towar bez obowiązku opłaty przewozowego do jego stacji załadowania.
- e) przy dostawie w skrzyniach za sprzedaną razem skrzynię i konwie kwotę 4 K 50 h.

§ 3.

Jeśli się dostawia bez obowiązku opłaty przewozowego do stacji kolejowej odbiorcy, lecz ze stacji naładowania sprzedającego, to cenę towaru należy w ten sposób obliczyć, że ona wraz z kosztami przewozu, przypadającymi na 100 *kg* czystej wagi sprzedanego towaru za sprowadzanie towaru wagonami ze stacji naładowania sprzedającego do stacji kolejowej odbiorcy nie wynosiła więcej, jak cena, dopuszczalna według § 2. za towar dostawiony bez opłaty przewozu do stacji kolejowej odbiorcy.

II. Najwyższa cena przy sprzedaży benzyny ze składu pośredniego dla wolnego od podatku zamagazynowania.

§ 4.

Przy sprzedaży benzyny ze składu pośredniego dla wolnego od podatku zamagazynowania, można oprócz ustanowionej w § 1., liczba 1, stosownie do ciężarów gatunkowych ceny podstawowej i oprócz wliczalnego według § 2., liczba 1, wynagrodzenia przewozowego zaliczyć tylko dodatek do kwoty 3 K od każdych 100 *kg* czystej wagi sprzedanego towaru.

Co do wynagrodzenia za beczkę obowiązują postanowienia § 2., liczba 3, litera *c* i *d*.

III. Najwyższa cena przy sprzedaży przez handlarzy nafty do oświetlania w ilościach przynajmniej jednej beczki lub jednej skrzyni.

§ 5.

Dla sprzedaży nafty do oświetlania przez handlarzy w ilościach przynajmniej jednej beczki lub skrzyni, obowiązują następujące przepisy:

- a) Jeśli towar dostawia handlarz bezpośrednio z rafinerii na stację kolejową swego odbiorcy, to prócz ceny podstawowej (§ 1., liczba 2), prócz wliczalnego według § 2., liczba 2, dla przestrzeni Drohobycz—stacja kolejowa odbiorcy wynagrodzenia za przewóz, wreszcie prócz wliczalnego według § 2., liczba 3, wynagrodzenia za beczkę lub skrzynię, można wliczać tylko dalszą kwotę — aż do 3 K od każdych 100 *kg* czystej wagi sprzedanego towaru.

Jeśli przewóz nie odbywa się w całych ładunkach wagonowych, to można doliczać prócz tego przy dostawie od 5000 *kg* wwyż do 50 h a przy dostawie poniżej 5000 *kg* do 1 K od każdych 100 *kg* czystej wagi.

- b) Jeśli handlarz nie dostawia bezpośrednio z rafinerii, lecz towar dostawia się z magazynu handlarza na stację kolejową odbiorcy, to handlarz może prócz kwot, wliczalnych według litery *a*, zaliczać tylko dodatek na koszt przewozu towaru od swej stacji kolejowej do swego magazynu i odwiezienia od swego magazynu do swej stacji kolejowej.
- c) Jeśli sprzedaż następuje z magazynu handlarza, bez objęcia z jego strony przesyłki, to może on prócz ceny podstawowej (§ 1., liczba 2), prócz wliczalnej według § 2., liczba 2, opłaty za przewóz do swej stacji kolejowej, prócz wliczalnego według § 2., liczba 3, wynagrodzenia za beczkę lub skrzynię a wreszcie dodatku w kwocie 3 K (litera *a*) zaliczyć tylko dodatek na koszt przywozu towaru od swej stacji kolejowej do swego magazynu.

Wysokość wliczalnych według litery *b* i *c* dodatków na koszt przewozu ustanowi i ogłosi polityczna władza I. instancyi.

Dozwolone według poprzednich przepisów tego paragrafu dodatki wszelkiego rodzaju można wliczać tylko jednorazowo także w wypadku powtarzających się sprzedaży.

IV. Najwyższa cena przy sprzedaży nafty do oświetlania w ilościach mniejszych niż jedna beczka lub skrzynia.

§ 6.

Przy sprzedaży nafty do oświetlania w ilościach mniejszych jak jedna beczka lub jedna skrzynia, nie można żądać ceny wyższej, niż wynikającej z następujących dodatków do ceny podstawowej (§ 1., liczba 2):

1. Z wynagrodzenia za przewóz, wykazanego w załączonej tabeli dla stacyi kolejowej lub portu sprzedającego. Jeśli dla tej stacyi lub dla tego portu nie podano wynagrodzenia za przewóz, to należy obliczyć wynagrodzenie za przewóz, ustanowione dla najbliższej stacyi lub najbliższego portu.

2. Z dodatku do 3 K 50 h od każdych 100 *kg* czystej wagi sprzedanego towaru (różnica między ceną kupna a ceną odkupna za beczkę, § 2., liczba 3, litera *a*). W miejscowościach, do których przewozi się naftę do oświetlania wyłącznie w skrzyniach, wstępuje w miejsce tego dodatku dodatek w kwocie 12 K od każdych 100 *kg* czystej wagi sprzedanego towaru (różnica między ceną kupna a wartością użytkową skrzyń wraz z konwiami).

3. Z ustanowionego w § 5., litera *a*, dodatku w kwocie 3 K.

4. Z dalszego dodatku do 11 K od każdych 100 *kg* czystej wagi sprzedanego towaru.

5. W miejscowościach, oddalonych od najbliższej stacyi kolejowej, względnie od najbliższego portu więcej, niż o 3 *km*, jeszcze z dodatku na koszt przewozu towaru ze stacyi kolejowej, względnie portu, do tej miejscowości. Wysokość tego dodatku ustanowi władza polityczna I. instancyi.

§ 7.

Najwyższe ceny, które wynikną stosownie do przepisu § 6., obliczą władze polityczne I. instancyi od każdego kilograma i od każdego litra

i podadzą je do wiadomości. Obowiązują one dla sprzedaży w sklepie bez dostawy i należy je wyraźnie uwidocznić w dostępnych dla kupujących przeznaczonych do sprzedaży ubikacjach, na wpadającym w oczy miejscu.

V. Postanowienia karne i końcowe.

§ 8.

Za przekroczenia tego rozporządzenia, o ile nie podlegają one ściganiu karno-sądowemu, będą polityczne władze I. instancyi karały grzywnami do 5000 K lub też stosownie do swego uznania aresztem do sześciu miesięcy.

§ 9.

Postanowienia §§ 4. i 5. wchodzą w życie w dniu 27. grudnia 1915, zaś §§ 6. i 7. w dniu 2. stycznia 1916. Wszystkie inne postanowienia tego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem ich ogłoszenia.

Ustanowione w §§ 1. do 3. najwyższe ceny obowiązują także dla tych towarów, które zostały przed dniem ogłoszenia tego rozporządzenia kupione, lecz w tym dniu nie nadeszły jeszcze do stacyi kolejowej odbiorcy.

Ustanowiona w § 5. cena najwyższa obowiązuje także dla tych towarów, które zostały kupione przed dniem 27. grudnia 1915, lecz w tym dniu nie nadeszły jeszcze do stacyi kolejowej odbiorcy.

Hohenlohe wlr.

Trnka wlr.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.

Dodatek.

Dodatki przewozowe dla nafty do oświetlania dla 100 kg czystej wagi
(§ 6, liczbą 1, rozporządzenia).

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy
Austria Niższa.					
Wiedeń miasto.....	Wiedeń dworzec k. p.	495	Melk	Mank	641
Waidhofen nad Ybbs miasto	Waidhofen nad Ybbs	623	}	Melk	593
Wr. Neustadt miasto ..	Wr. Neustadt.....	581		Ybbs-Kemmelbach ..	603
Amstetten.....	Amstetten	613		Mistelbach	Feldsberg.....
	Haag	623	Laa.....		513
	St. Peter-Seitenstetten	623	Mistelbach.....		528
Baden	Baden	556	}	Peysdorf	550
	Pottenstein nad Tr. ..	599		Mödling	Ebreichsdorf
Bruck nad L.	Bruck nad L.....	568	}	Mödling	546
	Hainburg	605		Neunkirchen	Gloggnitz
	Klein-Schwechat.....	519	Neunkirchen	Neunkirchen	595
Floridsdorf	Raasdorf	533	Oberhollabrunn ...	Haugsdorf	528
	Wolkersdorf.....	541		Oberhollabrunn	543
Gänsersdorf	Marchegg.....	523		Ravelsbach	553
	Matzen	520		Retz	533
	Zistersdorf	524	Pöggstall	Ottenschlag	670
Gmünd	Gmünd	578		Perseneug	660
	Litschau	643	Melk	593	
	Pürbach-Schrems	573	St. Pölten	Herzogenburg	573
	Weitra	624		Kirchberg nad P.	640
Hietzing	Liesing	541		St. Pölten.....	578
	Neulengbach	573	Scheibbs.....	Kienberg-Gaming	613
	Purkersdorf	548		Scheibbs	608
Horn	Eggenburg	548	Tulln.....	Kirchberg nad W.	563
	Hözlzelsdorf-Geras	548		Klosterneuburg- Weidling	528
	Horn	548		Tulln	553
Kornenburg	Korneuburg	534	Waidhofen nad T. ...	Dobersberg	621
	Stockerau	543		Raabs.....	609
Krems.....	Krems	568		Waidhofen nad T.	599
	Langenlois.....	563	Wr. Neustadt okręg	Aspang	616
	Spitz nad Dunajem	611		Gutenstein	620
Lilienfeld	Hainfeld	593		Edlitz-Grimmenstein ..	608
	Lilienfeld.....	593	Zwetl.....	Allentsteig	563
				Großgerungs	675
		Zwetl		626	

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy				
Austria Górna.									
Linc miasto	Linc	643	Perg	Grein	689				
Steyr miasto	Steyr	643		Mauthausen	633				
Braunau nad Innem {	Braunau nad Innem ..	698	Ried	Perg	655				
	Mattinghofen	703		Obernberg-Altheim ..	693				
	Mauerkirchen	703	Ried w okręgu Innu ..	683					
	Bürmoos	753	Rohrbach	Aigen-Schlägl	734				
Eferding	Eferding	690		Haslach	716				
	Waizenkirchen	746		Neufelden	706				
Freistadt	Freistadt w A. G.	633		Rohrbach-Berg	724				
	Prägarten	643	Schärding	Aschach nad Dunajem ..	698				
Gmunden	Zród Ischl	693		Riedau	678				
	Gmunden	678		Schärding	688				
Grieskirchen	Grieskirchen	663	Steyr okręg	Kremsmünster	658				
	Haag	623		Steyr	643				
	Peuerbach	704		Weyer	638				
Kirchdorf	Grünburg	694	Urfahr	Freistadt w A. G.	633				
	Kirchdorf nad Krems ..	668		Ottensheim	676				
	Windischgarsten	683		Linc	643				
Linc okręg	Enns	633	Vöcklabruck	Frankenmarkt	683				
	Linc	643		Mondsee	771				
	Neuhofen nad Krems ..	653		Schwanenstadt	668				
	Asten St. Florian	638		Vöcklabruck	673				
Wels				Lambach	663				
				Wels	653				
				Solnogród.					
				Solnogród miasto	Solnogród	703	St. Johann	Zród Gastein	748
Hallein	Golling-Abtenau	718	Radstadt	708					
	Hallein	713	St. Johann w P.	723					
Solnogród okolica ..	Seekirchen-Mattsee	698	Tamsweg	Werfen	723				
	Neumarkt-Köstendorf ..	693		Mauterndorf	856				
	Oberndorf (Laufen)	741	Tamsweg	839					
	Solnogród	703	Zell nad jeziorem ..	Mittersill	801				
	St. Gilgen	755		Saalfelden	748				
	Thalgau	753		Taxenbach	738				
				Zell nad jeziorem	743				
Styrya.									
Grac miasto	Grac Dw. kolei połud. ..	745	Pettau miasto	Pettau	814				
Cilli miasto	Cilli	846	Bruck nad Murem {	Aflenz	728				
Marburg miasto	Marburg Dw. gl.	791		Bruck nad Murem	699				
				Mariazell	766				

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	
Cilli okreg	Cilli	846	Liezen	Liezen	673	
	St. Peter w dolinie Sany	878		Rottenmann	673	
	Rietzdorf nad Paek	888		Weißbach-St. Gal- len	643	
	St. Morcin koło Erlach- stein	859	Luttenberg	Luttenberg	865	
	Markt Tüffer	854		Radkersburg	835	
Deutschlandsberg	Deutschlandsberg	815	Marburg okreg	Marburg Dworzec gl.	791	
	Wies	840		Windisch-Feistritz	815	
	Stainz	824	Mürzzuschlag	Kindberg	683	
Feldbach	Fehring	743		Mürzzuschlag	661	
	Feldbach	756		Murau	Murau	781
	Fürstenfeld	784			Neumarkt w St.	738
	Studenzen-Fladnitz	766	Niederwölz		756	
Gonobitz	Gonobitz	856	Pettau okreg	Friedau	790	
Grac okreg	Frohnleiten	721		Pettau	814	
	Grac	745		Robitsch	893	
Gröbming	Zdrój Aussee	693	Radkersburg	Mureck	815	
	Gröbming	688		Radkersburg	835	
	Stainach-Irdning	678	Rann	Reichenburg	828	
	Schladming	698		Lichtenwald	841	
Hartberg	Friedberg	678		Rann	814	
	Hartberg	731	Voitsberg	Voitsberg	799	
	Rohrbach-Vorau	695		Weiz	Birkfeld	891
Judenburg	Judenburg	723			Gleisdorf	779
	Knittelfeld	713			Weiz	811
	Obdach	763	Windischgraz	Wuchern-Mahrenberg	830	
	Thalheim	723		Schönstein-Zdrój To- polschitz	901	
Leibnitz	Fresing	808		Windischgraz	879	
	Leibnitz	768	Klagenfurt miasto ..	Klagenfurt	773	
	Wildon	760		Hermagor	Hermagor	875
Leoben	Eisenerz	658			Ober-Drauburg	849
	Leoben	708	Klagenfurt okreg ..	Klagenfurt	773	
	Mautern	693		Feldkirchen w Ka- ryntyi	778	
		Ferlach		800		

Karyntya.

Klagenfurt miasto ..	Klagenfurt	773	St. Veit	St. Veit nad Glan ...	768
	Hermagor	Hermagor		875	Treibach-Althofen ...
Ober-Drauburg		849		Eberstein	768
Klagenfurt okreg ..	Klagenfurt	773		Friesach	748
	Feldkirchen w Ka- ryntyi	778		Gurk w K.	790
	Ferlach	800	Spittal	Spittal-Millstättersee ..	778
		Greifenberg-Weissen- see		830	

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy
Spittal	Mühdorf-Möllbrücke .	773	Völkermarkt	Völkermarkt - Kühns- dorf	805
	Penk	763		Bleiberg	833
	Dölsach	863		Eberndorf	828
Villach	Villach	788		Eisenkappel	845
	Arnoldstein	798	Wolfsberg	Wolfsberg	821
	Paternion-Feistritz ...	814		St. Leonhard	794
	Velden nad jeziorem Wörther	815		St. Paul	845
Tarvis	803				
Kraina.					
Lublana miasto	Lublana	833	Lublana okreg	Lublana	833
Postojna	Postojna	918	Littai	Górna Lublana	893
	Dornegg-Feistritz	949		Littai	885
	Divaca	903	Weixelburg	883	
	Haidenschaft	900	Loitsch	Loitsch	891
Gottschee	Gottschee	938		Rakek	906
	Grosslaschitz	900	Radmannsdorf	Radmannsdorf	808
	Reifnitz	920		Kronau	813
Gurkfeld	Videm-Gurkfeld	818	Rudolfswert	Rudolfswert	895
	Nassenfuss-Feistritz ...	933		Sittich	890
	Ratschach koło Stein- brück	853		Treffen	913
Krainburg	Krainburg	818	Stein	Stein	873
	Bischoflack	823	Tschernembl	Tschernembl	858
	Neumarkt	860		Möttling	840
Tryest.					
Tryest	Tryest	631			
Gorycya i Gradyska.					
Gorycya	Gorycya	848	Sesana	Sesana	933
	Canale	838		Nabresina	916
	Haidenschaft	900	Tolmeiu	St. Lucia-Tolmein ...	833
Istrya.					
Rovigno	Rovigno	906	Parenzo	Parenzo	723
Capodistria	Capodistria	676		Buje	710
	Pinguente	908		Montona	710
	Portorose	676	Pola	Pola	913
	Lussin	Lussin *)	804	Dignano	948
Cherso *)		766	Rovigno	906	
Mitterburg-Pisino ..	Mitterburg-Pisino ...	928	Vegliia	Vegliia *)	766
			Volosca	Abacya-Mattuglie ...	979
		Dornegg-Feistritz ...		949	

*) W obrocie z wyspami Istrii przyjęto w tem zestawieniu dodatki przewozowe, obliczone dla położonego najbliższej portu.

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy
Tyrol.					
Insbruk miasto	Insbruk	823	Kitzbühel	Hopfgarten	783
				Kitzbühel	773
Bocen miasto	Bolcen-Gries	994	Kufstein	Kufstein	821
				Kundl	808
Rovereto miasto	Rovereto	1066	Landeck	Landeck	858
				Mals	1214
Trydent miasto	Trydent	1045	Lienz	Lienz	869
				Sillian	899
Borgo	Borgo	1124	Meran	Lana-Burgstall	1044
	Levico	1106		Meran	1060
	Vill'Agnedo-Strigno	1131			
Bocen okręg	Bocen-Gries	994	Mezzolombardo	Mezzolombardo	1040
	Kaltein	1051			
	Waidbruck	973			
	Klausen	968			
	Neumarkt-Tramim	1013	Primiero	Auer	1009
Brixen	Brixen	958	Reutte	Reutte	968
	Sterzing	928			
Bruneck	Bruneck	941	Riva	Arco	1118
	Sand w dolinie taufe- rowskiej	985		Riva	1120
	Welsberg-Waldbrunn	924	Rovereto okręg	Mori	1066
		Rovereto		1066	
Cavalese	Auer	1009	Schlanders	Mals	1214
				Schlanders	1163
Cles	Cles	1108	Schwaz	Fügen	873
	Fondo	1178		Schwaz	841
	Malé	1141		Zell nad Zillerem	900
Imst	Imst	848	Tione	Riva	1120
	Silz	838		Trydent	1045
Insbruk okręg	Hall	860	Trydent okręg	Lavis	1035
	Insbruk	823		Pergine	1089
	Fulpmes	899		Trydent	1045
	Steinach w Tyrolu	885			
	Telfs-Pfaffenhofen	833			
Przedarulania.					
Bludencya	Bludencya	898	Feldkirch	Dornbirn	923
	Schrüns	935		Feldkirch	913
Bregencya	Bregencya	923			
	Bezau	1023			

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	
Czechy.						
Praga miasto	Praga	578	Frydland	Frydland w Czechach. Neustadt nad Tafel- fichtą	613 646	
Liberzec miasto	Liberzec	598				
Asz	Asz	729	Horszów Tyn	Horszów Tyn	690	
Beneszów	Beneszów	608		Hostouň	723	
	Bystrzyce koło Bene- szowa	608		Ronszperk	705	
	Włoszym	668	Horzowice	Horzowice	613	
Błotna	Błotna	684		Beroun	603	
	Brzeznice	633	Humpolec	Humpolec	593	
Brandys nad Łabą ..	Brandys nad Łabą ..	589	Iczyn	Iczyn	568	
Braumów	Braumów	558			Libaň-Psinice	606
	Police	543			Sobotka	626
	Cieplice	548	Jabloniec nad Nisą ..	Jabloniec n. N.	623	
Budziejowice	Budziejowice	598		Tannwald-Szumburk ..	583	
	Hluboka	603	Jachimów	Jachimów	753	
	Borowany-Swiny Trhowe	593	Jilemnice	Jilemnice miasto	583	
Cheb	Cheb	693			Jabloniec nad jeziorem ..	621
	Wildstein	734			Rochlice	625
Chociborz	Chociborz	553	Jędrzychów Gród ..	Jędrzychów Gród	568	
	Przybystów	586			Nowe Bystrzyce	611
Chomntów	Chomutów	663	Kadaň	Kadaň	699	
	Jirków	658			Doupov	735
	Bastianperk	720	Kamienice nad Lipą ..	Kamienice n. L.	609	
Chrudim	Chrudim	533			Początki-Zyrownice ..	558
	Hlinsko	553	Kaplice	Kaplice	618	
	Slatinany	533			Nowe Hrady	588
Czasław	Czasław	558			Wyższy Brod	661
	Lesztina-Habry	558	Karlin	Praga	578	
Czeska Lipa	Czeska Lipa	598	Karolowe Wary	Karolowe Wary	740	
	Bór	608	Kładno	Kładno	624	
	Mimoň	630			Unhošť	620
Czeski Brod	Czeski Brod	558	Klatowy	Klatowy	663	
Deczyn	Deczyn	618			Nyrsko	673
	Beneszów	608			Wolszany	638
	Czeskie Kamienice ..	618	Kolin	Kolin	543	
Domażlice	Domażlice	668			Kouzim	585
	Nova Kdyne	678	Kralupy	Kralupy	588	
Duba	Doksy	593			Velvary	615
	Stelí	588	Krašlice	Krašlice	763	
Duchców	Duchców	643		Królewski Dwór nad Łabą	Królewski Dwór nad Łabą	548
	Bilina	648			Josefów-Jaromierz ..	538
Falknów	Falknów nad Ochrzą ..	739				

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy
Królewski Hradec	Królewski Hradec ...	528	Nowa Paka	Nowa Paka	563
	Dobruzenice-Syrowatka	538		Horzyce	571
Królewice	Królewice koło Rako- wnika	693	Nowe Miasto nad Metają	Nowe Miasto n. M. ...	533
	Młodocice	663		Opoczno	528
Królewskie Vino- hrady	Praga	578	Nowy Bydźów	Nowy Bydźów	548
	Jilowe	654		Chlumec	548
	Vršovice-Nusle	583	Pardubice	Pardubice	523
Krumlów	Krumlów	645		Holice	545
	Horní Plana	681		Przelowce	533
Kutná Hora	Kutná Hora miasto ..	563	Pielgrzymów	Pielgrzymów	558
	Uhlářské Janovice ..	604		Paców	568
Lanskrona	Lanskrona	505	Pisek	Pisek	613
	Ústie nad Orlicą	498		Mirowice	628
Ledecz	Ledecz	593		Wodniany miasto ...	631
	Dolne Królewice	709	Plana	Plana	673
Liberzec okręg	Liberzec	598		Bezdrůzyce	715
	Chrastawa	621	Pilzno	Pilzno	643
Litomierzyce	Litomierzyce	598		Blowice	653
	Ouštek	639	Podborzany	Podborzany	673
	Lovosice	618		Jesienice	678
Litomyśl	Litomyśl	549	Podiebrady	Lázně Podiebrady ...	553
Loket	Loket	765		Królewskie Miasteczko	579
	Louny	Louny		633	Nimburk
Marianské Lázně		Marianské Lázně ...	678	Policzka	Policzka
	Kynžvart Lázně	683	Prachacice		Prachacice
Mielnik	Mielnik	583		Netolice	644
	Milewsko	Milewsko koło Tabora.		598	Wolary
Bechynie		644		Wimperk	695
Młody Bolesław	Młody Bolesław	573	Przestice	Przestice	653
	Chotětov	578		Nepomuky	643
Mnichovo Hradiště	Mnichovo Hradiště ...	583	Przybram	Przybram	623
	Bělá p. Bezd.	583		Dobříš	686
Most	Most	648	Przysecznice	Przysecznice - Reisch- dorf	725
	Górny Jirzečín	653		Wejprty	751
	Górny Litwinów	648		Rakownik	Rakownik
Nachod	Nachod	538	Krzywoklát		618
	Czeskie Skalice	538	Rokiczany	Rokiczany	628
Niemiecki Brod	Niemiecki Brod	548		Zbiroh	618
	Polná	558	Rudnice	Rudnice	608
	Polná-Štoky	538		Libochowice	649
Neydek	Neydek	785	Rumburk	Rumburk	623
	Blotno	823		Rychnów n. Kn.	Rychnów n. Kn.
			Kostelec nad Orlicą ..		518

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy
Selezany	Selezany	643	Trutnów	Trutnów	553
	Hermanicki—Siedlec	598		Svatonovice-Úpice	543
	Wotice miasto	603		Vraň-Janské Lázně	558
Semily	Semily	568	Trzeboň	Trzeboň	593
	Želazný Brod	573		Łomnice n. L.	588
	Łomnice n. Pop.	593		Veselí-Mezimostí.	578
Slany	Slany	613	Turnów	Turnów	583
	Nowe Strasecice	644		Hodkovice	588
Sluknów	Sluknów	628	Tyn nad Weltawą ..	Tyn nad Weltawą ..	668
	Hanspach	651	Uście nad Łabą ...	Uście nad Łabą	618
Šmichów	Šmichów	588		Chabarzowice	641
	Zbraslav	623	Vrchlabí	Vrchlabí	568
Strakonice	Strakonice	623		Hostinné	563
	Heražďovice miasto ..	633	Warnsdorf	Warnsdorf	623
	Wolynie	655		Wysokie Myto	Wysokie Myto
Strzibro	Strzibro	658	Skutecz		543
	Dobrzany	648	Žatec	Žatec	663
	Stody	653		Postoloprty	653
	Toužków-Kosolupy ..	648	Žamberk	Žamberk	508
Suszycie	Suszycie	643		Krátký	493
	Tabor	Tabor	583	Rokytnice	569
Sudomierz-Nemysl ..		588	Žlutice	Žlutice	725
Sobiesław		583		Bochów	749
Tachów	Tachów	708	Žyžków	Praga	578
	Bor	713		Riczany	593
Tepla	Tepla	728			
	Beczów	751			
Teplice	Teplice	638			

Morawy.

Berno miasto	Berno	483	Boskowice	Blansko	493
Iglawa miasto	Iglava	533		Skalice-Boskowice ..	498
Kromierzyż miasto ..	Kromierzyż	453		Boskowice	510
Ołomnec miasto ..	Ołomnec	453	Berno okreg	Berno	483
Węgierskie Hradyszcze miasto	Węg. Hradyszcze ..	463		Iwańczyce miasto ..	514
Znojmo miasto	Znojmo	523	Daczyce	Daczyce	619
Beroun	Dvorce	490		Telcz	598
	Domsztat	458		Slawonice	639
			Hodonin	Hodonin	478
				Brzeclawa	488
				Stražnice	506

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy		
Holeszów	Bystrzyce p. Hostyniem	448	Ołomunice okręg . . .	Ołomuniec	453		
	Holeszów	453		Prościejów	Prościejów	463	
	Wyzowice	513	Przerów		Kojetyń	448	
Hranice	Lipnik	433		Przerów	438	Rymarzów	Rymarzów
	Hranice	428	Sternberk	Unców	468		
Hustopeč	Hustopeč	498		Sternberk	458	Sumperk	Stare Miasto
	Klobouky	531	Tisnów	Sumperk	478		
	Žydlachovice	505		Wiesenberk	514		
Iglawa okręg	Iglawa	533		Trzebiecz	Namiest nad Oslawą .	503	
	Trest	566	Trzebiecz		513		
Kromieryž okręg . . .	Kromieryž	453	Węgierskie Hradyszcze okręg	Napajedla	458		
	Zdounky	583		Węg. Hradyszcze	463		
Kyjów	Kyjów	478		Węgierski Ostrów	495		
	Ždanice	433	Zlín	481			
Litowel	Konice	508	Węgierski Brod	Bojkowice	514		
	Litowel	480		Węg. Brod	500		
Mikulów	Mikulów	503		Bilnice-Brumów	541		
	Pohorzelice	516	Wołoskie Mezerycze	Roznów	464		
Mistek	Frenstat	418		Woł. Mezerycze	433		
	Frydek-Mistek	408	Wielkie Mezerycze	Boże Pożegnanie	493		
Morawska Ostrawa . . .	Mor. Ostrawa-Privoz	398		Wielkie Mezerycze	518		
	Morawska Trze- bowa	Jewickie-Jaromierzyce	531	Wsetin	Wsetin	469	
Mor. Trzebowa		530	Wyszków		Sławków	473	
Świtawa		503		Buczowice	478		
Morawskie Budzie- jowice	Jemnice	586		Wyszków	463		
	Mor. Budziejowice	533	Zabrzež	Zabrzež	473		
Morawskie Krumlów . . .	Krumlów	498		Mohelnice	468		
	Nowe Miasto	Bystrzyce nad Perns- sztynem		601	Silperk	529	
Nowe Miasto na Mor.		623	Znojmo okręg	Sumwald-Wranów	533		
Ždar		614		Bożyce-Jaroslawice	513		
Nowy Iczyn	Przybor	428		Znojmo	523		
	Fulnek	440					
	Nowy Iczyn	438					

Ślask.

Opawa miasto	Opawa	413	Bruntal	Bruntal	413
Bielsko miasto	Bielsko	368		Beneszów	460
Frydek miasto	Frydek-Mistek	408		Würbenthal	448
	Bielsko okręg	Bielsko	368	Cieszyn	Jablonków
Strumeń		396	Cieszyn		391
Skoczów		379	Frydek okręg	Frydek-Mistek	408
		Polska Ostrawa		418	

Powiat polityczny	Stacja kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacja kolejowa	Ha- lerzy
Frysztat	Frysztat na Św.	403	Jägerndorf	Jägerndorf	428
	Bogumin	391		Albrecheice	438
Frywałdów	Frywałdów-Gräfen- berg	458	Opawa okreg	Odry	441
	Jawornik	483		Opawa	413
	Widnawa	478		Witków	456
	Zuckmantel	458			
Jägerndorf	Jedrychów	443	Wagstadt	Königsberg	425
	Osoblaha	481		Wagstadt	429

Galicya.

Lwów miasto	Lwów	118				
Kraków miasto	Kraków	310	Dolina	Bolechów	71	
Biała	Biała	368		Dolina	Dolina	85
	Kęty	355		Rozniatów - Krecho- wice	101	
Bóbrka	Bóbrka-Chlebowice ..	113	Drohobycz	Drohobycz	—	
	Chodorów	86		Sambor	60	
Bochnia	Bochnia	283	Gorlice	Biecz	219	
	Podłęże-Niepołomice ..	296		Gorlice	233	
Bohorodczany	Stanisławów	155	Gródek Jagielloński ..	Gródek Jagielloński ..	145	
	Nadwórna	188		Janów	170	
Brody	Brody	196	Grybów	Grybów	248	
Brzesko	Słotwina-Brzesko	276		Grybów	Bogoniowice - Ciężko- wice	261
	Bogumiłowice	261	Horodenka	Horodenka	301	
	Gromnik	261		Korszów	189	
Brzeżany	Brzeżany	174	Jarosław	Jarosław	153	
	Kozowa	165		Radymno	140	
Brzozów	Rymanów	178	Jasło	Jasło	204	
	Dynów	274	Jaworów	Jaworów	211	
Buczacz	Buczacz	225		Jaworów	Radymno	140
	Monasterzyska	204	Kaluż	Kaluż	115	
Chrzanów	Chrzanów	336		Kamionka strumi- łowa	Krasne	161
	Jaworzno	373	Kamionka strumiłowa ..		206	
	Krzeszowice koło Kra- kowa	324	Kolbuszowa	Sędziszów	219	
Cieszanów	Oleszyce	184		Kolbuszowa	Rzeszów	196
	Lubaczów	190	Kołomyja	Gwoździec	261	
Dąbrowa	Dąbrowa koło Tarnowa ..	298		Kołomyja	204	
	Żabno	289	Kosów	Wyżnice nad Cz.	318	
Dobromil	Przemysł	121				
	Dobromil	98				

Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacya kolejowa	Ha- lerzy
Kraków okręg.....	Kraków.....	310	Radziechów	Radziechów.....	246
Krosno	Iwonicz.....	181		Zablotce.....	186
	Krosno.....	189	Rawa ruska	Horynice.....	204
Łańcut	Łańcut.....	181		Rawa ruska.....	203
	Leżajsk.....	188		Uhnów.....	233
Limanowa	Limanowa.....	296	Rohatyn	Bolszowce.....	136
	Mszana dolna.....	330		Bursztyn-Demianów.....	121
Lisko	Lisko-Lukawica.....	140		Rohatyn.....	114
	Ustrzyki.....	116	Ropezyce	Dębica.....	233
Lwów okręg.....	Lwów.....	118		Ropezyce.....	219
	Szczerzec.....	93	Rudki	Komarno-Buczaly.....	103
	Winniki.....	169		Rudki.....	86
Mielce	Mielec.....	255	Rzeszów	Rzeszów.....	196
	Czarna koła Pilzna.....	240	Sambor	Dublany-Kranzberg.....	46
Mościska	Mościska.....	145		Sambor.....	60
	Sądowa Wisznia.....	161	Sanok	Sanok.....	154
Myslenice	Jordanów.....	343		Rymanów.....	178
	Maków.....	355	Skole	Skole.....	81
Nadworna	Nadworna.....	188	Śniatyn	Śniatyn-Zalucze.....	225
	Delatyn.....	204		Zablotów.....	219
Nisko	Nisko.....	219	Sokal	Belz.....	255
	Rudnik nad Sanem.....	211		Sokal.....	269
Nowy Sącz	Nowy Sącz.....	269	Stanisławów	Halicz.....	130
	Stary Sącz.....	276		Stanisławów.....	155
	Muszyna.....	310	Stary Sambor	Chyrów.....	91
Nowy Targ	Czarny Dunajec.....	395		Stary Sambor.....	81
	Stary Sącz.....	276	Stryj	Stryj.....	45
	Nowy Targ.....	383	Strzyżów	Fryszak.....	225
Oświęcim	Oświęcim.....	349		Strzyżów nad W.....	219
	Zator.....	336	Tarnobrzeg	Rozwadów.....	225
Peczeniżyn	Kołomyja.....	204		Tarnobrzeg.....	248
	Peczeniżyn Szczepa- nowski.....	251	Tarnów	Tarnów.....	255
Pilzno	Dębica.....	233		Tuchów.....	269
Podgórze	Podgórze.....	310	Tłumacz	Ottynia.....	175
	Skawina.....	316		Tłumacz.....	199
Podhajce	Podhajce.....	199		Tyśmienica.....	166
Przemysł	Dynów.....	274	Turka	Jablonka niżna.....	134
	Niżankowice.....	111		Turka.....	128
	Przemysł.....	121	Wadowice	Andrychów.....	349
Przemysławany	Zadwórze.....	150		Kalwarya.....	330
	Przemysławany.....	226		Wadowice.....	343
Przeworsk	Przeworsk.....	165	Wieliczka	Wieliczka.....	303

Powiat polityczny	Stacja kolejowa	Ha- lerzy	Powiat polityczny	Stacja kolejowa	Ha- lerzy	
Zaleszczyki	{ Tluste	300	Żydaczów	{ Mikołajów-Drohowyże	75	
	Zaleszczyki	331			Żurawno-Nowosielce	100
					Żydaczów	74
Złoczów	{ Ozydów	175	Żywiec	{ Milówka	385	
	Złoczów	183			Żywiec	379
					Sucha	349
Żółkiew	{ Kulików-Mierzwica	160				
	Żółkiew	170				
Bukowina.						
Czerniowce miasto ..	Czerniowce	255	Seret	Seret	323	
Czerniowce okręg ..	{ Bojan	269	Storożyniec	{ Storożyniec	324	
	Kuczurmare	269			Czudyn	336
	Sadagóra	255				
Gurahumora	{ Gurahumora	396	Suczawa	{ Suczawa	339	
	Kaczyka	365			Berbestie	255
Kimpolung	{ Dorna Watra	516	Waszkowce nad Cz.	Waszkowce nad Cz. ...	271	
	Kimpolung	448				
	Frassin nad M.	409				
Kocmań	Kocmań	274	Wiżnice	Wiżnice	318	
Radowce	{ Radowce	325	Zastawna	Zastawna	326	
	Seletyń	449				
	Górny Wyków	358				

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1916** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K — h	Rocznik	1893 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1908 " . . .	9 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1909 " . . .	8 " 50 "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1910 " . . .	8 " 40 "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1889 " . . .	6 " — "	"	1911 " . . .	7 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1890 " . . .	5 " 40 "	"	1912 " . . .	12 " 50 "
"	1869 " . . .	6 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "	"	1913 " . . .	9 " 50 "
"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1892 " . . .	10 " — "	"	1914 " . . .	15 " — "

Cena handlowa za rocznik 1915 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1916.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobną część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwia się uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 21. grudnia 1915.

Treść: *M* 379. Rozporządzenie w sprawie wyrabiania i sprzedaży chleba i pieczywa.

379.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu z dnia 20. grudnia 1915

w sprawie wyrabiania i sprzedaży chleba
i pieczywa.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się na czas trwania wyjątkowych stosunków, spowodowanych wojną, co następuje:

§ 1.

Mąki pszennej do pieczywa i do gotowania nie można używać do wyrabiania chleba.

Minister spraw wewnętrznych może od wypadku do wypadku zezwolić na wniosek Wojennego zakładu obrotu zbożem na wyjątki dla krajów, powiatów lub gmin.

§ 2.

Polityczne władze krajowe winny ustanowić cenę sprzedaży, uwzględniając rodzaje mąki, używanej do wyrabiania, jakość i wagę chleba oraz zachodzące stosunki.

§ 3.

Zakazuje się wyrabiania w sposób przemysłowy i sprzedaży małego pieczywa wszelkiego rodzaju.

§ 4.

Sucharki, niezawierające cukru (sucharki na wodzie), wolno wyrabiać w sposób przemysłowy tylko za zezwoleniem politycznej władzy krajowej.

§ 5.

W przypadkach, zasługujących na całkiem wyjątkowe uwzględnienie, w szczególności odnośnie do wytwarzania chleba dla zakładów leczniczych, jakoteż dla celów dyetetycznych i religijnych, są polityczne władze krajowe uprawnione zezwolić na prośbę każdym razem z osobna, na wyjątki od przepisów §§ 1. i 3.

§ 6.

Handlarzom i innym przekupniom wolno wprowadzać w obrót tylko taki chleb, wyrabiany w krajach tutejszych, który odpowiada przepisom tego rozporządzenia.

§ 7.

Piekarze, handlarze i inni sprzedający chleb są obowiązani wydawać kupującemu chleb także w pokrajanych kawałkach w każdej żądanej ilości.

§ 8.

Do wyrabiania w sposób przemysłowy wyrobów cukierniczych wszelkiego rodzaju, nie można używać mąki pszennej lub żytniej.

Wyrabianie towarów cukierniczych wszelkiego rodzaju z użyciem innej mąki, jak oznaczonej w poprzednim ustępie jest dozwolone tylko w dwu dniach tygodnia. Naczelnik gminy ma ustanowić te dwa dni stosownie do zwyczajów miejscowych i podać je do publicznej wiadomości.

Do wyrabiania w sposób przemysłowy herbatników wolno używać mąki pszennej i żytniej tylko w takiej ilości, która nie przekracza 30 procent łącznej wagi ciasta. Polityczna władza krajowa może czasowo ograniczyć lub całkowicie zakazać wyrabiania herbatników.

Wyrabianie w sposób przemysłowy ciasta francuskiego (płatkowanego) i ciasta drożdżowego, jest zakazane.

Za wyrabianie w sposób przemysłowy uważać należy każde wyrabianie w celu odpłatnego pozbywania osobom trzecim.

§ 9.

Zakazuje się piekarzom i cukiernikom przyjmowania ciasta, sporządzonego przez trzecie osoby, do wypiekania.

§ 10.

Wyroby piekarniane i cukierniane wolno wytwórcom i handlarzom tudzież w przemysłowych przedsiębiorstwach gospodnich i szynkarskich wszelkiego rodzaju wydawać gościom tylko na ich żądanie względnie zamówienie. Wystawianie na stołach tac z tymi wyrobami jakoteż obnoszenie na tacach celem wolnego ich wyboru jest zakazane.

§ 11.

Piekarze, cukiernicy, inne osoby, zajmujące się sprzedażą pieczywa, jakoteż przedsiębiorcy gospodni i szynkarscy wszelkiego rodzaju winni umieścić odbitkę niniejszego rozporządzenia w swych ubikacjach sprzedaży i ruchu przedsiębiorstwa na miejscu dla każdego widocznem.

§ 12.

Polityczne władze pierwszej instancji, jakoteż władze policyjne są uprawnione przedsiębrać każdego czasu przez swe organa lub przez ustanowionych specjalnie w tym celu i zaprzyszczonych na przestrzeganie tajemnic przedsiębiorstwa

rzeczoznawców oględziny w ubikacjach, w których sporządza się towary piekarskie, przechowywa je, wystawia się na sprzedaż lub pakuje, wgląda do zapisków przedsiębiorstwa i pobierać próbki do zbadania według własnego wyboru.

Przedsiębiorcy i ich zastępcy są obowiązani dawać organom rządowym jakoteż rzeczoznawcom wszelkie wyjaśnienia, jakich oni tylko zażądataj.

Polityczne władze pierwszej instancji, jakoteż władze policyjne, są uprawnione do powoływania do tych czynności rządowych także organów straży skarbowej, policji dla środków żywności i policji targowej urzędów gminnych.

§ 13.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i przepisów, wydanych na jego zasadzie, o ile niema zastosowania odpowiedzialność karno-sądowa, będą karaly władze polityczne pierwszej instancji grzywnami do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec a zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ordynacji przemysłowej, można nadto odebrać uprawnienie przemysłowe.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze nie odnosi się do wytwarzania chleba i pieczywa administracji wojskowej.

§ 15.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w miejsce rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 231, w dniu 23. grudnia 1915.

Hohenlohe wlr.

Leth wlr.

Zenker wlr.

Spitzmüller wlr.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 22. grudnia 1915.

Treść: № 380. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915 o należnościach sądowych.

380.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i sprawiedliwości z dnia 21. grudnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 279, o należnościach sądowych.

Dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 279, o należnościach sądowych, zarządza się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

Sposób uiszczania należności w ogóle.

§ 1.

(1) Bezpośredniemu uiszczaniu na podstawie urzędowego wymiaru podlegają:

1. Należności od rozstrzygnięć sądowych i orzeczeń sędziów rozjemczych, które ma się wymierzać procentowo od wartości;

2. należności od rozstrzygnięć sądowych i orzeczeń sędziów rozjemczych, które przyznaje się

własność rzeczy nieruchomości na podstawie zasiędnienia (uwaga 1. do pozycji taryfy 6. i uwaga 1. do pozycji taryfy 7. rozporządzenia cesarskiego);

3. należności od ugód sądowych lub zawartych przed sądem rozjemczym (sędzią rozjemczym), które przynosi się własność rzeczy nieruchomości;

4. inne należności, które się ma obliczać według procentów wartości, jeśli należność przynosi 50 K, nadto należności ryczałtowe z wyjątkiem, oznaczonym w ustępie 2.;

5. należności za czynności prawne, oznaczone w § 19., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego, jeśli należność przekracza 50 K albo wartość przedmiotu sporu wynosi więcej jak 400 K (§ 17. rozporządzenia cesarskiego).

(2) Należność ryczałtowa za postępowanie konkursowe, zakończone rozdziałem lub ugodą przymusową i należność ryczałtowa za postępowanie ugodowe (§§ 38. i 47.) ma być uiszczana bezpośrednio bez urzędowego wymiaru.

(3) We wszystkich innych przypadkach winno się należności sądowe uiszczać w znaczkach stemplowych.

(4) Jeśli obowiązku uiszczenia należności w znaczkach stemplowych albowet bezpośredniego uiszczenia należności bez urzędowego wymiaru nie wypełni się wcale albo obowiązek ten wypełni się niezupełnie, to brakującą kwotę należności wy-

mierzy się z uwzględnieniem postanowień § 46. rozporządzenia cesarskiego z urzędu i należy ją uiszczyć bezpośrednio.

(5) Należność za wpisy do ksiąg publicznych dla uzyskania praw rzeczowych w przypadkach pod pozycją taryfową 45., B, lit. a, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, i § 18. rozporządzenia cesarskiego, jeśli należność wraz z nadzwyczajnym dodatkiem nie przekracza 10 K, ma się uiszczyć w znaczkach stemplowych, zresztą według wyboru obowiązującego do należności bądź w znaczkach stemplowych lub bezpośrednio na podstawie urzędowego wymiaru. W przypadkach pod pozycją taryfową 45., A, lit. b, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, ma się uiszczyć należność bezpośrednio na podstawie urzędowego wymiaru (§ 6. wymienionej ustawy i § 50., l. 9., rozporządzenia cesarskiego).

(6) Dotychczasowe przepisy o uiszczaniu należności za dokumenty i czynności prawne, o ile w tem rozporządzeniu czego innego nie postanowiono, pozostają nienaruszone.

(7) Każde odbiegające od przepisów tego rozporządzenia uiszczenie należności ma być uważane za nieuiszczenie należności.

Zgłoszenie do wymiaru należności.

§ 2.

Obowiązek zgłoszenia stron i ich pełnomocników.

Strony i ich pełnomocnicy winni zgłosić do powołanego do przyjmowania takich zgłoszeń urzędu rejestrowego (urzędu podatkowego, kasy skarbowej, urzędu wymiaru należności) zawarte przez nich przed sądem rozjemczym lub sędzią rozjemczym ugody i inne czynności prawne, nadto czynności prawne podlegające należnościom według § 19., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego, a to w celu wymiaru należności, o ile należności nie ma się uiszczać w znaczkach stemplowych. Mają tu zastosowanie postanowienia §§ 43., 44., 79. i 80. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50; dla podlegających według § 19., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego należnościom czynności prawnych termin zgłoszenia rozpoczyna się z dniem, w którym doręczono rozstrzygnięcie sądu rozjemczego.

§ 3.

Obowiązek sądów do zgłaszania.

(1) Obowiązek zwyczajnych sądów do zgłaszania według § 6., ustępy 1. do 5., rozporządzenia cesarskiego rozciąga się w szczególności:

1. Na wydane przez nie, podlegające obowiązkowi należności rozstrzygnięcia, od których należności uiszcza się bezpośrednio procentowo od wartości;

2. na zawarte przed nimi ugody, nadto na podejmowane przez nie oszacowania dobrowolne (obliczanie odszkodowania w przypadkach wywłaszczenia) i na przetargi dobrowolne, jeśli należność, przypadająca od ugody lub czynności urzędowej przekracza 50 K; nadto

3. bez względu na wysokość należności

a) na wszystkie rozstrzygnięcia sądowe, któremi przyznaje się własność rzeczy nieruchomości na podstawie zasiedzenia;

b) na ugody sądowe, któremi przenosi się własność rzeczy nieruchomości;

c) na protokoły sądowe o przetargach rzeczy nieruchomości;

d) na wszystkie sądowe podania i protokoły, przedstawiające się zarazem jako dokument prawny co do czynności prawnej, podlegającej należności, którą się ma uiszczyć bezpośrednio.

(2) Podlegające obowiązkowi należności rozstrzygnięcia wyższych instancji mają być zgłaszane do władzy skarbowej nie przez sąd wyższej instancji, lecz przez sąd pierwszej instancji.

(3) Sądy winny wypełnić ciężący na nich obowiązek zgłaszania, przestrzegając przepisy § 6., ustępy 1. i 2., rozporządzenia cesarskiego z reguły co ośm dni; w szczególnie nagłych przypadkach albo na wniosek strony ma zgłoszenie nastąpić od przypadku do przypadku. Zgłoszenie należy wystosować do urzędu rejestrowego (urzędu podatkowego, kasy skarbowej, urzędu wymiaru należności), w którego okręgu sąd ma swą siedzibę.

(4) Dotychczasowe przepisy o obowiązku sądów do zgłaszania zezwoleń na wpisy do ksiąg publicznych pozostają nienaruszone.

(5) Sądy winny przysyłać władzom skarbowym na ich żądanie akta sądowe w celu obliczenia należności sądowych albo w celu kontrolowania uiszczenia należności.

§ 4.

Obowiązek sądów rozjemczych i sędziów rozjemczych do zgłaszania.

(1) Sądy rozjemcze (sędziowie rozjemczy) mają zgłaszać do urzędu rejestrowego (§ 3., ustęp 3.) wydane przez nie rozstrzygnięcia, jeśli

wartość przedmiotu sporu przekracza 400 K (§ 17. rozporządzenia cesarskiego), oraz zawarte przed nimi ugody i inne czynności prawne, przez przesłanie wolnego od należności, uwierzytelnionego przez sąd rozjemczy (sędziego rozjemczego) odpisu rozstrzygnięcia, ugody, ~~spisanego~~ co do zawarcia czynności prawnej protokołu lub wystawionego co do tego dokumentu prawnego, przestrzegając przytem postanowień, wydanych w § 6., ustępy 6. i 7. rozporządzenia cesarskiego.

(2) Sąd rozjemczy (sędzia rozjemczy) ma nadto donieść urzędowi rejestrowemu (§ 3., ustęp 3.) w ciągu ośmiu dni po nastaniu obowiązku należności (§ 2. rozporządzenia cesarskiego) z dołączeniem potrzebnych dla wymiaru należności i rozporządzalnych środków pomocniczych, jeśli strony w postępowaniu przed sędzią rozjemczym nie wypełnią obowiązku dostarczenia znaczków stemplowych w celu uiszczenia należności sądowych. Podobny obowiązek doniesienia ciąży na sędziu rozjemczym (sędzie rozjemczym) także wówczas, jeśli w postępowaniu przed sędzią rozjemczym zachodzą wymienione w § 19., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego wymogi uiszczania należności od czynności prawnej i należność ma się uiścić bezpośrednio; doniesienie należy w tych przypadkach skutecznie w ciągu ośmiu dni po nastaniu obowiązku należności od rozstrzygnięcia sędziego rozjemczego.

(3) Obowiązek doniesienia ciąży w przypadkach, przewidzianych w obydwu poprzednich ustępach, na członkach sądu rozjemczego (sędziach rozjemczych) do niepodzielnej ręki, jeśli jednak ustanowiono przewodniczącego, na tym ostatnim.

(4) Niewypełnienie obowiązku doniesienia ciąży za sobą skutki prawne § 46., ustępy 2. i 6., rozporządzenia cesarskiego.

Wymiar i uiszczenie należności bezpośrednich.

§ 5.

O ile należności sądowe ma się uiszczać bezpośrednio na podstawie urzędowego wymiaru, mają zastosowanie co do zawiadomienia o należności obowiązanego do jej niszczenia, oraz co do samego uiszczenia przepisy § 60. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i inne istniejące w tym względzie przepisy.

Uiszczanie należności w znaczkach stemplowych; zasady ogólne.

§ 6.

(1) Uiszczanie należności w znaczkach stemplowych odbywa się przez przepisane użycie (nalepienie i unieważnienie) znaczków stemplowych. Należność od podań i załączników (§ 7.) można uiszczać zamiast znaczkami stemplowymi także przez użycie papieru z urzędowym odbiciem znaczka stemplowego (rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 36); w tym przypadku nie potrzeba unieważniać znaczka stemplowego.

(2) O ile w tem rozporządzeniu niczego innego nie postanowiono, przepisy rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1854, Dz. u. p. Nr. 70, i inne przepisy o znaczkach stemplowych pozostają nienaruszone.

Osobne przepisy co do sposobu i czasu nalepienia znaczków stemplowych.

§ 7.

1. Dla podań i załączników.

(1) Stempel na podania i załączniki winna strona przed wniesieniem podania lub załącznika umieścić na pierwszej stronie każdego arkusza powyżej tekstu, o ile przy załącznikach ich rodzaj nie czyni koniecznym umieszczenie stempla na innym miejscu papieru. Jeśli używa się jako załączniki książek, broszur, planów sytuacyjnych i innych przedmiotów, nie będących pismami, to znaczki stemplowe należy umieścić na odpowiednim, łatwo widocznym miejscu.

(2) Jeśli podanie sądowe należy równocześnie uważać za dokument prawny o czynności prawnej (pozycja taryfy 43., lit. m, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89), to w razie, jeśli należności nie uiszcza się bezpośrednio, należy również przed wniesieniem podania umieścić na pierwszym arkuszu podania obok stempla od podania stały stempel od dokumentu lub stempel, przypadający według skali.

(3) Jeśli podania i załączniki nadchodzą do sądu z zagranicy wprowadzić bez stempla, lecz wraz z należnością w gotówce, to urzędnik biura podawczego winien znaczki stemplowe zakupić i według przepisu umieścić. Obowiązek prze-

pisanego umieszczenia znaczków stemplowych ciąży na tym urzędniku także wówczas, jeśli do podania załącza się znaczki stemplowe dla protokołów w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (§ 8., ustęp 3.).

§ 8.

2. Dla protokołów.

(1) Znaczki stemplowe dla protokołów, z wyjątkiem protokołów rozpraw, przeprowadzenia dowodów i ubezpieczenia dowodów (§§ 26., 27., 80. i 81.), oznaczonych w pozycji taryfy 2., lit. c, i pozycji taryfy 32., lit. b, rozporządzenia cesarskiego, ma ten, kto pisze protokół, umieścić na każdym arkuszu powyżej tekstu. Do dostarczenia znaczków stemplowych są obowiązane solidarnie osoby, wymienione w § 8., ustęp 1., l. 3., i § 9., l. 1. i 2., cesarskiego rozporządzenia.

(2) Jeśli protokół sądowy należy uważać zarazem za dokument prawny o czynności prawnej (pozycje taryfowe 53. i 108. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50), to w razie jeśli należności nie uiszcza się bezpośrednio, stempel od dokumentów stały lub przypadający według skali należy umieścić zaraz po ukończeniu spisywania protokołu albo na jego pierwszym arkuszu obok stempla od protokołu alboważ na końcu protokołu.

(3) Protokoły w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym nie potrzebują stemplowania, jeśli znaczki stemplowe, które ma się uiszczyć od protokołu, zostaną nalepione na pozostającym w sądzie wygotowaniu podania, którem się uprasza o czynność urzędową. W tych przypadkach należy uwidocznić na podaniu, że znaczki stemplowych dostarczono dla protokołu; w protokole należy na miejscu, gdzie umieszcza się znaczki stemplowe, wskazać na podanie, wymieniając jego liczbę czynności.

(4) W protokołach sądowych o licytacji rzeczy nieruchomości można znaczki stemplowe, odpowiadające stałym należnościom od dokumentów, umieszczać przy ofertach poszczególnych licytantów, ofiarujących najwyższą cenę.

(5) Stempel od protokołu za wpisy do rejestru, zastępujące stosownie do § 59. ustawy o organizacji sądów i § 229., l. 7., instrukcji sądowej z dnia 5. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 112, protokołowanie wniesionych ustnie próśb o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczem i podniesione ustnie sprzeciwy przeciw takim

nakazom zapłaty (uwaga 6. do pozycji taryfy 2. rozporządzenia cesarskiego), należy umieścić w przeznaczony na to rubryce rejestru.

§ 9.

3. Dla duplikatów, odpisów, potwierdzeń urzędowych i uwierzytelnień.

(1) O ile § 34. czego innego nie postanawia, mają dostarczyć znaczków stemplowych na duplikaty (tryplikaty itd.) wygotowań sądowych i odpisów sądowych osoby wymienione w § 8., ustęp 1., l. 4., i § 9., l. 1., rozporządzenia cesarskiego, obowiązane solidarnie do zapłaty lub odpowiedzialności, a umieści te znaczki na każdym arkuszu powyżej tekstu funkcjonaryusz sądowy, któremu poruczono sporządzenie duplikatu alboważ odpisu. Postanowienie to obowiązuje także dla potwierdzeń urzędowych sądu w postępowaniu konkursowem i ugodowem (pozycja taryfowa 14., lit. b, rozporządzenia cesarskiego), nadto dla wyciągów hipotecznych, certyfikatów hipotecznych i wyciągów depozytowych (pozycja taryfy 21. rozporządzenia cesarskiego).

(2) Znaczki stemplowe do sądowych legalizacji podpisów lub nieurzędowych odpisów należy umieścić przy zapisku legalizacji przed jego umieszczeniem.

(3) Przewidzianego w zdaniu końcowem uwagi do pozycji taryfowych 4. i 5. rozporządzenia cesarskiego uzupełnienia należności należy dokonywać w ten sposób, że kwotę należności, która ma być dopłacona, uiszcza się w znaczkach stemplowych przed użyciem, uzasadniającem uzupełnienie należności, w sposób, oznaczony w ustępie 1.

§ 10.

4. Dla ugód sądowych.

Do dostarczenia znaczków stemplowych do ugód sądowych, podlegających stałej lub procentowej należności w kwocie niewiększej jak 50 K, są obowiązane do niepodzielnej ręki strony, zawierające umowę; znaczki stemplowe należy w sposób, oznaczony w § 8., ustęp 2., tego rozporządzenia, umieścić zaraz po ukończeniu spisania protokołu, dotyczącego ugody.

§ 11.

5. Dla dokumentów z powodu ich użycia w sądzie.

(1) Znaczków stemplowych na dokumenty, warunkowo wolne od stempla alboważ warunkowo

podlegające niższej należytości, z których czyni się sądowy użytek, uzasadniający obowiązek należytości lub obowiązek uzupełnienia należytości (§ 13. rozporządzenia cesarskiego), winien dostarczyć i w sposób, przepisany dla załączników (§ 7.) umieścić ten, kto dokument wnosi lub łączy, albowiem, kto się nań jako na środek dowodowy powołuje, a to przed użyciem sądowym, to jest, zanim dokument lub jego odpis zostanie wraz z podaniem do sądu wniesiony lub dołączony do protokołu jako środek dowodowy.

(2) Jeśli jednak o dokument stara się sam sąd na wniosek prowadzącego dowód albo dlatego, że jedna strona powołała się nań jako na środek dowodowy, lub jeśli dokument na wniosek lub wskutek skargi prowadzącego dowód wnosi do sądu inna osoba a nie prowadzący dowód, to znaczków stemplowych ma dostarczyć na najbliższej, wyznaczonej dla ustnej rozprawy audyencji prowadzący dowód albo ten, kto odwołaniem się na dokument spowodował jego dostarczenie, o ile on na tej audyencji się jawi.

(3) Postanowienia ustępów 1. i 2. mają z wynikającym z §§ 9. i 14., *D*, ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26, ograniczeniem zastosowanie także w razie użycia w sądzie dokumentu, wystawionego za granicą a sprowadzonego do kraju, któryto dokument wskutek sądowego użytku podlega obowiązkowi należytości.

Unieważnianie znaczków stemplowych.

§ 12.

(1) Służące do uiszczenia należytości sądowych znaczki stemplowe należy przez przestemplowanie (przekreślenie) pieczęcią sądową z czarną farbą unieważnić w ten sposób, że jedna część odcisku pieczęci widoczna będzie na znaczku stemplowym, a druga na papierze, na którym znaczek umieszczono.

(2) Jeśli niema pod ręką sądowej pieczęci, to umieszczone na protokołach znaczki stemplowe należy unieważnić najprzód dwiema kreskami atramentem, przecinającymi się na obrazie znaczka i krzyżującymi się na jego brzegach, albowiem przez przepisanie, następnie zaś także w sposób, oznaczony w ustępie 1.

(3) Unieważnienie należy do kancelarii sądowej, a mianowicie przy znaczkach stemplowych, umieszczanych na podaniach sądowych i ich załącznikach, do urzędnika biura podawczego, a przy podlegających stemplowi wygotowaniach i wpisach do rejestru, przedsięwziętych w kancelarii sądowej,

do funkcyjnaryusza kancelaryjnego, któremu czynności te poruczono, a we wszystkich innych przypadkach funkcyjnaryuszowi kancelaryjnemu, który pełni służbę kancelaryjną w odnośnym oddziale sądowym. Użyte do protokołu znaczki stemplowe winien unieważnić ten, kto pisze protokół. Każdy funkcyjnaryusz sądowy, załatwiający akt urzędowy, podlegający obowiązkowi stemplowemu, na którym zaniechano przepisane unieważnienia znaczków, winien postarać się o dodatkowe unieważnienie.

(4) W postępowaniu przed sądami rozjemczymi (sędziami rozjemczymi) należy unieważniać znaczki stemplowe albo w analogicznym zastosowaniu postanowień ustępu 1. albowiem dwiema kreskami atramentem, przecinającymi się na obrazie znaczka i krzyżującymi się na jego brzegach; w tym ostatnim przypadku należy na górnej części znaczków stemplowych uwidocznić dzień, w którym dokonuje się unieważnienia. Unieważnienie jest rzeczą tych organów sądu rozjemczego (sędziów rozjemczych), które się sprawą zajmują.

Zażądanie znaczków stemplowych przez sąd. Opis urzędowy.

§ 13.

(1) Jeśli spisuje się protokół w nieobecności obowiązanej do należytości strony, lub jeśli zresztą obowiązana do dostarczenia znaczków stemplowych strona nie jest obecna w sądzie, to sąd ma wezwać stronę zapomocą formularza I, by dostarczyła brakujących znaczków stemplowych najpóźniej w ciągu dni ośmiu. Powyżej przeznaczonego do umieszczenia znaczków stemplowych miejsca na wezwaniu ma sąd uwidocznić wysokość znaczków stemplowych, których należy dostarczyć, dalej wymienić pismo, czynność urzędową lub dokument, do których należy dostarczyć znaczków stemplowych, podając liczbę czynności. Obowiązany do uiszczenia należytości winien nalepić znaczki stemplowe na połączonym z formularzem, dającym się oddzielić odcinku i następnie zwrócić sądowi wezwanie wraz z tym odcinkiem. Urzędnik biura podawczego winien znaczki stemplowe unieważnić (§ 12., ustęp 1.) i wezwanie wraz z odcinkiem skierować do kancelarii sądowej. Ta oddzieli odcinek wraz ze znaczkami stemplowymi i nalepi je na tych miejscach aktów sądowych, na których według postanowień tego rozporządzenia należy umieścić znaczki stemplowe.

(2) Jeśli strona nie zastosowała się w sposób przepisany do ustanowionego w tem rozporządzeniu obowiązku uiszczenia stempla, to sąd sporządzi

Formularz I.

opis urzędowy i przesłać go najpóźniej w ciągu ośmiu dni po zaistnieniu obowiązku należyłości, zaś w przypadkach ustępu 1. najpóźniej w ciągu ośmiu dni po upływie przewidzianego tam terminu władzy skarbowej pierwszej instancji (dyrekcji okręgu skarbowego, urzędowi wymiaru należyłości), w którego okręgu sąd ma swą siedzibę. Sporządzenie opisu urzędowego jest obowiązkiem tego funkcyjonyusza sądowego, który dostrzeże przekroczenie przepisów stempłowych. Na miejscu, gdzieby należało umieścić znaczki stempłowe, należy umieścić zapisek o sporządzeniu opisu, który podpisze funkcyjonyusz sądowy i który zaopatrzy się pieczęcią sądową.

(3) O ile stosownie do końcowego postanowienia § 13. rozporządzenia cesarskiego należy od dokumentu warunkowo wolnego od należyłości albo też warunkowo podległego niższej należyłości ściągnąć z powodu użytku sądowego należyłość bezpośrednio, winien sąd sporządzić opis urzędowy i przesłać go władzy skarbowej pierwszej instancji (ustęp 2.); w opisie należy dla uniknięcia przypisania podwyższenia należyłości podać, że chodzi o przypadek przewidziany w postanowieniu końcowem § 13. rozporządzenia cesarskiego.

Odpowiedzialność pełnomocników stron i członków sądu rozjemczego (sędziów rozjemczych).

§ 14.

(1) Przewidziana w § 9., l. 1, rozporządzenia cesarskiego odpowiedzialność pełnomocników stron, obowiązanych do uiszczenia należyłości, rozciąga się na należyłości od czynności urzędowych tylko o tyle, o ile obowiązek płacenia co do tych należyłości jest uregulowany w § 8. rozporządzenia cesarskiego. Nie obejmuje on tedy ani należyłości za rozstrzygnięcia sądowe i sędziów rozjemczych, ani też należyłości za dobrowolne sądowe oszacowania, za wymiar odszkodowania w przypadkach wyłączenia i za dobrowolne licytacje sądowe.

(2) Pomijając należyłość za protokoły (§ 8., ustęp 1., tego rozporządzenia), odpowiada pełnomocnik stosownie do § 9., l. 3, rozporządzenia cesarskiego także za należyłości od wszystkich wystawionych przy jego współdziałaniu pism, dokumentów i ich załączników; na należyłości od ugód sądowych i na należyłości od innych czynności prawnych, które to należyłości ma się uścić bezpośrednio, rozciąga się odpowiedzialność pełnomocnika tylko wówczas, jeśli on nie zastosował się w sposób przepisany do ciężącego na nim

ustawowego obowiązku doniesienia (§§ 43. i 44. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50; § 2. tego rozporządzenia).

(3) Odpowiedzialność członków sądu rozjemczego (sędziego rozjemczego) za mające być uiszczone bezpośrednio należyłości od ugód i innych zawartych wobec nich czynności prawnych, jeśli osoby te zastosowały się w sposób przepisany do ciężącego na nich ustawowego obowiązku doniesienia (§ 6. rozporządzenia cesarskiego), należy dochodzić tylko o tyle, o ile ściągnięcie należyłości od obowiązanego bezpośrednio do płacenia jest niemożliwe lub natrafiałoby na szczególne trudności.

Uwolnienie od należyłości na podstawie prawa ubogich.

§ 15.

Ogólne postanowienia o prawie ubogich.

(1) Kto bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i swej rodziny nie może ponosić kosztów postępowania sądowno-cywilnego lub przed sędzią rozjemczym albo też postępowania karnego, toczącego się na podstawie oskarżenia prywatnego, może wyjednać dla tego postępowania uwolnienie od należyłości na podstawie prawa ubogich (§ 63., ustęp 1., i § 64., l. 1, procedury cywilnej; § 10. rozporządzenia cesarskiego).

(2) Sąd ma samodzielnie i ściśle zbadać, czy zachodzi ustawowy warunek dla przyznania prawa ubogich. Warunek ustawowy nie zachodzi, jeśli potrzebne koszty spowodowałyby uszczerbek tylko w odpowiednim stanowi, przyzwoitem lub dostatecznym utrzymaniu lub jeśli te koszty tylko w regularnym dochodzie nie mają pokrycia; o uszczerbku w koniecznym utrzymaniu można mówić tylko wówczas, jeśliby środki, potrzebne do pokrycia niezbędnych potrzeb życiowych, zostały uszczuplone.

(3) Jeśli według zapatrywania sądu daty kwestyjonyusza (rozporządzenie ministerjalne z dnia 23. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 130) nie stwierdzają w sposób całkiem niezawodny okoliczności, miarodajnych dla przyznania prawa ubogich, to sąd może spowodować dochodzenia, które można bezzwłocznie przeprowadzić.

(4) Osobom, stojącym pod opieką lub kuratelą należy przyznać prawo ubogich tylko wówczas, jeśli tak ich samych, jak też obowiązanych według

ustawy do ich utrzymania członków rodziny należy w myśl ustępów 1. i 2. zaliczyć do ubogich. Jeśli sędzia opiekuńczy może na podstawie znajomości stosunków stwierdzić, że stosunki majątkowe poruczonego pieczy i innych wymienionych osób są w rozumieniu § 63. procedury cywilnej i ustępów 1. i 2. ubogie, to władza nadopieczniucha może przewidziane w § 65., ustęp 4., procedury cywilnej świadectwo wystawić także bez przedłożenia wypełnionego kwestyornaryusza o stosunkach majątkowych starającego się o uzyskanie prawa ubogich.

(5) Uwolnienie od należności na podstawie prawa ubogich przysługuje tej stronie, której zostało przyznane i jej pełnomocnikom; nie przechodzi ono na następców prawnych; ulga rozciąga się także na postępowanie, wdrożone wskutek środków prawnych.

(6) Obcokrajowcom przyznaje się prawo ubogich tylko pod warunkiem wzajemności. Jeśli dotrzymanie wzajemności jest wątpliwe, należy zasięgnąć co do tego oświadczenia Ministra sprawiedliwości. Jest ono dla sądu wiążące (§ 63., ustęp 2., procedury cywilnej, i § 10., ustęp 1., 2. i 5., rozporządzenia cesarskiego).

(7) Wyłudzenie polegające na prawie ubogich uwolnienia od należności będzie karane według § 46., ustęp 5., rozporządzenia cesarskiego niezależnie od zastosowania ogólnej ustawy karnej i postanowienia § 69. procedury cywilnej.

(8) Jeśli świadectwo, na podstawie którego przyznano prawo ubogich, zawiera świadomie nieprawdziwe twierdzenia, to sąd doniesie o tem właściwej prokuratorji skarbu w celu podniesienia ewentualnych roszczeń o wynagrodzenie szkody (§ 69., ustęp 2., procedury cywilnej, § 135. instrukcyi dla sądów).

§ 16.

Prawo ubogich w postępowaniu spornem przed zwyczajnymi sądami i w postępowaniu egzekucyjnem.

(1) Bliższe postanowienia o prawie ubogich wydane są dla procesu cywilnego i dla postępowania egzekucyjnego w §§ 63. do 73. procedury cywilnej i w rozporządzeniu ministeryalnem z dnia 23. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 130.

(2) Jeśli wśród wielu osób, uczestniczących w procesie po jednej stronie (towarzysze sporu, interwenienci uboczni), prawo ubogich przysługuje tylko jednej lub kilku osobom, to wszyscy inni, którzy uczestniczą po tej stronie, ponoszą należności, przy-

padające z powodu sporu prawnego, w pełnym wymiarze; nie są oni jednak obowiązani do uiszczania dodatku, przypadającego na wolnych od należności uczestników według uwagi 2. do pozycyi taryfowej 6. rozporządzenia cesarskiego. Nie narusza to obowiązku przeciwnika procesowego do uiszczenia należności w pełnym wymiarze.

(3) Jeśli między prawomocnem ukończeniem procesu cywilnego a wdrożeniem postępowania egzekucyjnego nie upłynęło więcej czasu, niż jeden rok, to prawo ubogich dla procesu cywilnego rozciąga się także na postępowanie egzekucyjne oraz na spory, powstałe w toku i z powodu postępowania egzekucyjnego. Jeśli postępowanie egzekucyjne wdrożono dopiero po upływie roku, to prawo ubogich dla tego postępowania musi być uzyskane osobno.

§ 17.

Prawo ubogich w postępowaniu konkursowem i ugodowem, dalej w postępowaniu niespornem.

(1) Do uwolnienia od należności na podstawie prawa ubogich należy stosować analogicznie postanowienia §§ 63. do 73. procedury cywilnej i § 16., ustęp 3., tego rozporządzenia także do postępowania konkursowego i ugodowego, oraz do postępowania niespornego.

(2) Prawo ubogich nie rozciąga się na procesy, wynikłe w toku i z powodu takiego postępowania.

§ 18.

Praw ubogich w postępowaniu przed sędzią rozjemczym.

(1) Do uwolnienia na podstawie prawa ubogich w postępowaniu przed sędzią rozjemczym mają postanowienia §§ 63. do 73. procedury cywilnej i § 16., ustęp 3., tego rozporządzenia analogiczne zastosowanie w ten sposób, że zarządzenia, dotyczące sądu procesowego, obowiązują w odniesieniu do tego sądu powiatowego, w którego okręgu uboga strona ma swe miejsce zamieszkania lub stale przebywa.

(2) Sąd rozjemczy (sędzia rozjemczy), o ile wskutek postępowania rozjemczego dowie się o okolicznościach, mogących uzasadnić odmówienie, odebranie lub wygaśnięcie prawa ubogich, winien donieść o tem bezzwłocznie wymienionemu w ustępie 1. sądowi. Ten obowiązek doniesienia ciąży solidarnie na wszystkich członkach sądu rozjemczego (na sędziach rozjemczych), jeśli jednak ustanowiono przewodniczącego, na tym ostatnim.

§ 19.

Prawo ubogich w postępowaniu karnem, wdrożonem wskutek oskarżenia prywatnego.

(1) Prośbę o przyznanie prawa ubogich dla postępowania karnego, toczącego się wskutek oskarżenia prywatnego, należy wnieść pisemnie lub protokolarnie w sądzie karnym, właściwym w pierwszej instancji; jeśli strona ma swe miejsce zamieszkania lub swe stałe miejsce pobytu nie w okręgu tego sądu, może ona podać do protokołu swą prośbę w sądzie powiatowym swego miejsca zamieszkania lub stałego pobytu.

(2) Pozatem mają analogiczne zastosowanie do przyznania prawa ubogich w postępowaniu karnem, wdrożonem wskutek oskarżeń prywatnych, nadto do zgaśnięcia i dodatkowego odebrania tego prawa ubogich postanowienia § 63., § 65., ustępy 2. do 4., i §§ 68., 69., 71., 72., ustępy 1. i 2., nadto 73., ustęp 1., procedury cywilnej w ten sposób, że zarządzenia, dotyczące sądu procesowego, obowiązują w odniesieniu do sądu karnego, właściwego w pierwszej instancji. Należy zastosować analogicznie postanowienia § 16., ustęp 3.

(3) Jeśli postępowanie karne toczy się wspólnie przy większej ilości obwinionych lub oskarżycieli prywatnych (§ 56. ustawy o postępowaniu karnem, § 42. rozporządzenia cesarskiego), to uwolnienie od należności na podstawie prawa ubogich wychodzi na korzyść jedynie tych osób, którym to prawo przyznano; inni obwinieni lub oskarżyciele prywatni mają uiścić należności w pełnym wymiarze. Jeśli prawo ubogich przyznano jednemu obwinionemu, to inni obwinieni nie mają obowiązku uiszczenia dodatku, przypadającego na niego według uwagi 1. do pozycyi taryfy 34. rozporządzenia cesarskiego. Nie narusza to obowiązku oskarżyciela prywatnego do uiszczenia należności w pełnym wymiarze.

§ 20.

Postępowanie w celu uzyskania świadectwa ubóstwa dla wymienionych w §§ 17. do 19. rodzajów postępowania.

Jeśli się czyni starania o prawo ubogich dla postępowania konkursowego lub ugodowego, dla postępowania niespornego, przed sędzią rozjemczym lub dla postępowania karnego, wdrożonego wskutek oskarżenia prywatnego, to mają analogiczne zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 23. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 130. W kwestyonaryuszu, spisany w celu uzyskania świadectwa o stosunkach majątkowych ubiegającego się o prawo ubogich, należy przytem słowa: „w sprawie przeciw . . . o . . .” zastąpić

oznaczeniem odnośnego postępowania sądowego (na przykład: „w postępowaniu konkursowem do majątku N. N.“, „w postępowaniu spadkowem po N. N.“, „w postępowaniu o uznanie N. N. za zmarłego“, „w postępowaniu przed sędzią rozjemczym przeciw . . . o . . .” lub „w postępowaniu karnem przeciw . . . o . . .”). W samem świadectwie należy słowa: „koszta prowadzenia procesu w sprawie pod I. oznaczonej“ zastąpić słowami: „należności sądowe w oznaczonej pod I. postępowaniu sądowem (przed sędzią rozjemczym)“; nie należy jednak kwestyonować świadectwa tylko z tego powodu, że tego sprostowania zaniechano.

Uiszczanie należności sądowych przez przeciwnika procesowego. Prenotacja należności.

§ 21.

(1) Jeśli w procesie cywilnym lub w sprawie egzekucyjnej strona, obowiązana do płacenia należności, ma obowiązek zwrotu kosztów swemu przeciwnikowi, wolnemu osobiście od obowiązku płacenia należności, to ma ona zapłacić także te należności sądowe — z wykluczeniem należności od rozstrzygnięcia, jaką się ma uiścić w procentach od wartości przedmiotu sporu —, których uiszczenie byłoby obowiązkiem strony, uwolnionej od należności, gdyby uwolnienie to jej nie przysługiwało; nie potrzeba przytem zmierzającego do tego wniosku przeciwnika albo też orzeczenia sądu. Jeśli na obowiązana do należności stronę nakłada się tylko zwrot części kosztów przeciwnika procesowego, to obowiązek ten ogranicza się na stosunkową część wymienionych należności sądowych. To samo ma analogiczne zastosowanie, jeśli w postępowaniu sądowem biorą udział osoby, którym przysługuje prenotacja należności, i osoby, którym ta prenotacja nie przysługuje (§ 12., ustęp 2. i 3., rozporządzenia cesarskiego).

(2) Należności, które przeciwnik ma uiścić wolnej osobiście od należności stronie według ustępu 1., oraz należności, które się ma prenotować według § 11., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego, winien sąd spisać w sposób, przepisany w § 136. instrukcyi sądowej i podać do wiadomości urzędowi rejestrowemu (§ 3., ustęp 3.).

(3) W postępowaniu spornem na podstawie oskarżenia prywatnego mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustępów 1. i 2., jeśli oskarżycielowi prywatnemu albo obwinionemu przysługuje osobiste uwolnienie od należności lub też prenotacja należności, a druga strona, której uwolnienie

lub prenotacya nie przysługuje, zostaje rozstrzygnięciem sądowem skazana na zwrot kosztów postępowania karnego.

Zwrot należności sądowych.

§ 22.

(1) Jeśli za sądowe wygotowanie lub sądową czynność urzędową została z góry uiszczona należność przez użycie znaczków stemplowych a wygotowanie alboważ czynność urzędowa nie przysły do skutku, lub też przedsięwzięto czynność urzędową, podlegającą mniejszej należności, to strona może w ciągu trzyletniego terminu z § 77. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 prosić zapomocą wolnego od stempla podania o zwrot należności; podanie należy wnieść do sądu. Sąd ma w załatwieniu podania, które ma być zaopatrzone w pieczęć sądową, podać kwotę należności, która ma być zwrócona, a mianowicie kwoty koron zarówno cyframi, jak słowami, nadto wymienić osobę, uprawnioną do odbioru. Na mocy takiej uchwały sądowej ma urząd rejestrowy (§ 3., ustęp 3.) ściągając uchwałę sądową spowodować zaraz zwrot należności bez zasiękania wskazówki władzy skarbowej pierwszej instancyi. To samo obowiązuje, jeśli uiszczono w znaczkach stemplowych wyższą kwotę należności od tej, jakaby należało uiszczyć według rozporządzenia cesarskiego.

(2) Sąd może zarządzić zwrot także z urzędu. W tym celu winien sąd wystosować do strony uchwałę tej treści, że zachodzą warunki zwrotu, wymienając kwotę, która ma być zwrócona, oraz uprawnioną do odbioru osobę. Zresztą mają odpowiednio zastosowanie przepisy ustępu 1.

(3) Jeśli sąd zarządził zwrot na prośbę strony lub też z urzędu, umieści on obok znaczków stemplowych, do których się zwrot odnosi, zapisek uwidaczniający przeprowadzenie zwrotu i wysokość kwoty, która ma być zwrócona; przy tym zapisku należy wycisnąć pieczęć sądową.

Przerachowanie pieniędzy zagranicznych i tutejszokrajowych monet handlowych na walutę koronową.

§ 23.

(1) Na mocy § 5., ustęp 6. rozporządzenia cesarskiego ustanawia się wymienione poniżej wartości pieniędzy zagranicznych i tutejszokrajowych

monet handlowych, jakie należy wziąć za podstawę przerachowania przy obliczaniu należności sądowych:

10 marek niemieckiej państwowej waluty	= 11 K 76 h,
10 franków, lirów, lei, pezetów, drachm, dinarów, lew, markka	= 9 K 52 h,
1 suweren (angielski funt szterling)	= 24 K 02 h,
10 rubli rosyjskich waluty, zaprowadzonej ustawą z dnia 7. czerwca 1899	= 25 K 39 h,
1 funt turecki	= 21 K 68 h,
10 szwedzkich lub norweskich koron	= 13 K 23 h,
10 guldenów holenderskich	= 19 K 84 h,
1 amerykański dolar	= 4 K 94 h,
1 argentyński pezo	= 4 K 76 h,
1 chilijski pezo papierowy	= 1 K — h,
1 funt perowiański (= 10 sol)	= 24 K 02 h,
1 japoński yen	= 2 K 46 h,
1 indyjska rupia	= 1 K 60 h,
1 egipski lir (1 egipski funt)	= 24 K 40 h,
42 złotych guldenów	= 100 K — h,
1 dukat	= 11 K 29 h.

(2) Przy obliczaniu wartości zagranicznych pieniędzy i papierów wartościowych oraz tutejszokrajowych monet handlowych w celu obliczenia należności ryczałtowych, należy zastosować postanowienia § 51. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, ze zmianą ustanowioną w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 22. października 1914, Dz. u. p. Nr. 294, nadto postanowienia § 8. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

Oznaczenie wartości dzieł sztuki, bibliotek i przedmiotów o znaczeniu naukowym lub historycznym.

§ 24.

1. W ogóle.

(1) O przyznanie przewidzianej w § 5., ustęp 5., rozporządzenia cesarskiego ulgi dla oznaczenia wartości dzieł sztuki lub prac przemysłu artystycznego, bibliotek, manuskryptów i przedmiotów mających wartość naukową, historyczną, artystyczną lub kulturalną celem obliczenia należności sądowych, należy prosić wolnem od stempla podaniem tę władzę skarbową pierwszej instancyi (§ 13., ustęp 2.), w której okręgu obowiązuje do płacenia należności ma swe miejsce zamieszkania lub stałe miejsce pobytu; w podaniu tem należy podać zwykłą wartość tych przedmiotów. Jeśli należność sądową, o której zniżenie się prosi, uiszczono

już w znaczkach stemplowych lub wymierzono ją z urzędu, to prośbę o zniesienie wartości można wnieść w pierwszym przypadku w ciągu trzyletniego terminu z § 77. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, zaś w drugim przypadku tak długo dopóki wymiar należności sądowej nie nrósł w moc prawną. Prośbę można także połączyć ze środkiem prawnym przeciw wymiarowi należności sądowej.

(2) Ulgę można przyznać tylko dla pewnego oznaczonego postępowania sądowego lub przed sędzią rozjemczym i tylko wówczas, jeśli przedmiot, którego wartość ma być obliczona, posiada trwałą wartość pod względem sztuki, nauki, historii, historii sztuki i cywilizacji.

(3) O ile istnienie tego warunku nie ulega żadnej wątpliwości winien je udowodnić obowiązany do płacenia należności. Jako środki pomocnicze wchodzi w szczególności w rachubę opinie artystów, uczonych lub innych fachowców, opinie korporacji fachowych, organów publicznych muzeów, bibliotek i innych zbiorów.

(4) Na wniosek obowiązany do należności i na jego koszt można zasięgnąć podobnej opinii także od władzy skarbowej.

(5) Prośbę należy skierować w drodze krajowej władzy skarbowej do Ministerstwa skarbu, które rozstrzyga ją według swobodnego uznania a w razie uwzględnienia prośby ustanawia wartość, która ma być wzięta za podstawę przy obliczeniu należności.

§ 25.

2. Przy obliczeniu należności ryczałtowej dla przewodu spadkowego.

(1) Co do obliczenia wartości części składowych spuścizny w celu obliczenia należności ryczałtowej dla przewodu spadkowego (pozycja taryfy 25. rozporządzenia cesarskiego) ma miejsce ulga z § 5., ustęp 5., rozporządzenia cesarskiego tylko wówczas, jeśli stosownie do § 19., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, zezwolono na niższe oszacowanie tych samych części składowych spuścizny w celu obliczenia należności spadkowych. Wartość tych części spuścizny, wstawioną do podstawy wymiaru należności spadkowej, należy w tym przypadku wziąć za podstawę oszacowania także przy obliczeniu należności ryczałtowej.

(2) Jeśli się utraci ulgę z § 19., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września

1915, Dz. u. p. Nr. 278, przez sprzedanie lub przeniesienie za granicę, to pociąga to za sobą także utratę ulgi co do należności ryczałtowej dla przewodu spadkowego. Należność ryczałtową uzupełnia się wtedy do kwoty, jaka wypadnie, jeśli sprzedane lub przeniesione za granicę części spuścizny zostaną oszacowane według ich pełnej wartości, odpowiadającej ogólnym przepisom o należnościach.

II. Osobne postanowienia dla procesu cywilnego i postępowania egzekucyjnego.

Protokoły rozpraw spornych, postępowania dowodowego i ubezpieczenia dowodu.

§ 26.

Stwierdzenie okoliczności, miarodajnych dla wymiaru należności.

(1) Przy rozprawach w procesie cywilnym, które odbywają się za współudziałem przynajmniej jednej strony spornej, przy postępowaniu dowodowym w procesie cywilnym i przy ubezpieczeniu dowodu, odbywającym się poza procesem cywilnym, zawiadomi sąd na końcu audyencji strony obecne o miarodajnym dla należności czasie. Ustalenie czasu trwania rozprawy nie podlega zacementowaniu.

(2) W protokołach oznaczonych w ustępie 1. audyencji należy wymienić:

1. Na początku protokołu czas rozpoczęcia się audyencji;

2. na końcu protokołu czas ukończenia audyencji i okazujący się stąd czas trwania. Przy rozprawach przed trybunałami nie wlicza się czasu, którego trybunał użył na obradę (uwaga 1. do pozycji taryfy 2. rozporządzenia cesarskiego).

(3) Daty te mogą odpaść, jeśli rozprawa nie trwa dłużej, niż pół godziny.

§ 27.

Sposób i czas uiszczenia należności.

(1) Dla audyencji oznaczonej w § 26. rodzaju należy po ich ukończeniu uiszczyć należność w kwocie, odpowiadającej trwaniu audyencji: znaczki stemplowe należy umieścić na końcu protokołu.

(2) Według uwagi 2., ustęp 2., do pozycji taryfy 2., rozporządzenia cesarskiego rozprawy przed sądem pierwszej instancji, trwające dłużej niż pół godziny i rozprawy przed sądem wyższej instancji, podlegają należności według pozycji taryfy 2., lit. c, rozporządzenia cesarskiego także wówczas, jeśli zaniechano spisania protokołu. W tych przypadkach należy znaczki stemplowe, potrzebne do uiszczenia należności, umieścić na aktach sądowych; obok znaczków stemplowych należy oprócz dnia i przedmiotu rozprawy uwi-docznić przez zapisek urzędowy oznaczone w § 26., ustęp 2., okoliczności.

(3) Do dostarczenia znaczków stemplowych są obowiązane strony i ich pełnomocnicy do niepodzielnej ręki (§ 8., ustęp 1., l. 2, i ustęp 4., nadto § 9., l. 2. rozporządzenia cesarskiego).

Rozstrzygnięcia sądowe.

1. Rozstrzygnięcia pierwszej instancji.

§ 28.

Rozstrzygnięcia i uchwały przytoczone w pozycji taryfy 6, A, lit. a, b i d, oraz w pozycji taryfy 6, B.

Znaczków stemplowych dla rozstrzygnięć sądowych, przytoczonych w pozycji taryfy 6, A, lit. a, b i d, dalej w pozycji taryfy 6, B, rozporządzenia cesarskiego, należy dostarczyć przy końcu rozprawy, poprzedzającej rozstrzygnięcie, a umieścić je na końcu protokołu rozprawy prowadzący pióro. Dostarczenie znaczków stemplowych jest obowiązkiem każdej z obydwu stron do niepodzielnej ręki.

§ 29.

Osobne postanowienia dla rozstrzygnięć według pozycji taryfy 6, B, lit. b, rozporządzenia cesarskiego.

Jeśli podniesiono zarzut niedopuszczalności drogi prawa, niewłaściwości sądu, zawiśnięcia sporu, prawomocności, niezdolności procesowej jednej ze stron spór prowadzących, lub też braku uprawnienia osoby, występującej w charakterze zastępcy, to należy na końcu rozprawy dostarczyć znaczków stemplowych dla rozstrzygnięcia w wymiarze, podanym w pozycji taryfy 6, B, rozporządzenia cesarskiego, o ile rozstrzygnięcie nie podlega należności, którą należy uiszczyć bezpośrednio (§ 1, ustęp 1.); jeśli sąd rozstrzyga na-

stępnie w sprawie głównej, winno się należność uzupełnić do kwoty, jaką się ma uiszczyć według pozycji taryfy 6, A, rozporządzenia cesarskiego.

§ 30.

Zlecenia zapłaty i zabezpieczenia; nakazy zapłaty; uchwały w postępowaniu egzekucyjnym.

(1) Znaczki stemplowe dla oznaczonych w pozycji taryfy 6, A, lit. c, rozporządzenia cesarskiego zleceń zapłaty i zabezpieczenia, dla nakazów zapłaty w postępowaniu upominawczem (pozycja taryfy 6, C, rozporządzenia cesarskiego) i dla przyznanych w pozycji taryfy 6, D, rozporządzenia cesarskiego zezwoleń na egzekucję i uchwał, winien powód (wnoszący prośbę, egzekwujący wierzyciel) umieścić na pierwszej stronie pozostającego w aktach sądowych wygotowania skargi (prośby) obok stempla na podaniu. Jeśli skargę (prośbę) wnosi się ustnie, to znaczki stemplowe na rozstrzygnięcie sądowe winien umieścić na pierwszym arkuszu protokołu obok stempla na protokole ten, kto spisuje protokół. Jeśli ustną prośbę o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczem dokumentuje się tylko przez wpisanie do rejestru (§ 8., ustęp 5.), to znaczki stemplowe dla nakazu zapłaty należy umieścić obok stempla na protokole w tej samej rubryce rejestru.

(2) Dowodu, że zezwolenie na egzekucję nie podlega przewidzianej w pozycji taryfy 6, D, lit. a, lub b, należności, z powodu, iż w tej samej sprawie zezwolono już wcześniej na egzekucję, może strona w razie, jeśli wcześniejszego zezwolenia na egzekucję udzielił ten sam sąd, dostarczyć przez odwołanie się na liczbę czynności poprzedniej uchwały sądowej, zresztą przez przedłożenie poprzedniej uchwały sądowej w oryginale lub w uwierzytelnionym odpisie. Jeśli stronie zwraca się ten środek pomocniczy, to daty poprzedniej uchwały należy umieścić na pozostającym w aktach sądowych wygotowaniu prośby egzekucyjnej. Jeśli strona nie dostarczy wymienionego dowodu, to należy uiszczyć należność stosownie do pozycji taryfy 6, D, lit. a lub b.

2. Rozstrzygnięcia wyższej instancji.

§ 31.

(1) Znaczków stemplowych na rozstrzygnięcia sądowe drugiej lub trzeciej instancji (pozycja taryfy 6, E, rozporządzenia cesarskiego) winna

dostarczyć strona, wnosząca środek prawny, jeśli jednak obydwie strony wnoszą środki prawne przeciw temu samemu rozstrzygnięciu, winna ich dostarczyć przy wniesieniu środka prawnego każda z obydwu stron w pełnej kwocie. Obowiązki zapłaty czyni się jednak zadość, jeśli bądź jedna, bądź obydwie strony razem uiściły pełną należność. Jeśli obie strony razem uiściły więcej, jak pełną należność, to nadwyżkę należy zwrócić stronie (§ 22.), która uiściła więcej, jak połowę pełnej należności; jeśli każda z obydwu stron uiściła więcej, jak połowę, to każdej stronie należy zwrócić kwotę, o którą jej świadczenie przekracza połowę pełnej należności.

(2) Jeśli środek prawny wnosi tylko jedna strona i jeśli nie uczyniła ona wcale lub niezupełnie zadość ciążącemu na niej zobowiązaniu dostarczenia znaczków stemplowych, to sąd ma spisać wywód urzędowy (§ 13.).

(3) Znaczkę stemplową należy umieścić na pierwszym arkuszu pozostającego w aktach sądowych wygotowania podania, zawierającego środek prawny (spisanego o środku prawnym protokołu) obok stempla na podaniu (stempla na protokole).

Zawiadamianie władzy skarbowej w celu wymiaru należności.

§ 32.

Przesyłając orzeczenie sądowe w celu wymiaru należności (§ 6., ustępy 1. i 2., rozporządzenia cesarskiego) mają sądy zawiadomić urząd rejestrowy (§ 3., ustęp 3.) o miarodajnych dla wysokości należności, a wynikających z aktów sądowych okolicznościach, o ile nie są one już z samego rozstrzygnięcia widoczne; w szczególności odnosi się to do zawartego w skardze stosownie do § 56., ustęp 2., i § 59. normy jurysdykcyjnej podania wartości przedmiotu spornego.

Uchylenie i zmiana rozstrzygnięć sądowych. Wliczenie należności.

§ 33.

(1) Zniesienie, uchylenie mocy obowiązującej lub zmiana rozstrzygnięcia sądowego nie uzasadnia roszczenia o wynagrodzenie, odpisanie lub zniesienie należności od rozstrzygnięcia (uwaga 5 do pozycji taryfy 6, rozporządzenia cesarskiego). Władza skarbową winna jednakże co do należności od rozstrzygnięcia, którą uiszczą się w procentach wartości, uwzględnić z urzędu zmianę orzeczenia sądowego co do tych okolicznościach, które według § 20. rozporządzenia cesar-

skiego są miarodajne dla rozdzielenia tych należności na strony i przedsięwziąć odpowiednią zmianę wymiaru należności; nie czyni przytem różnicy, czy orzeczenie zmienia sam sąd orzekający, czy też wyższa instancja.

(2) Jeśli wlicza się wymierzoną lub zapłaconą za poprzednie rozstrzygnięcie należność stosownie do uwagi 5 do pozycji taryfy 6 rozporządzenia cesarskiego do należności za późniejsze rozstrzygnięcie, to w razie, jeśli pierwsza należność jest wyższa od ostatniej, nie należy nadwyżki odpisywać lub zwracać.

Duplikaty rozstrzygnięć sądowych.

§ 34.

Strona ma dostarczyć znaczków stemplowych na podlegające należności a wymienione w uwadze 1 do pozycji taryfy 4 rozporządzenia cesarskiego wygotowania rozstrzygnięć sądowych jednocześnie z podniesieniem żądania i umieścić je na pierwszej stronie pozostającego w aktach sądowych podania (na protokole), które zawiera żądanie.

Postępowanie przed sędzią rozjemczym.

§ 35.

Rozstrzygnięcia sędziego rozjemczego.

Dostarczenie znaczków stemplowych dla rozstrzygnięć sędziego rozjemczego jest obowiązkiem stron do niepodzielnej ręki. Znaczkę stemplową należy umieścić na oryginale rozstrzygnięcia sędziego rozjemczego, który ma przechować sędzia rozjemczy (sąd rozjemczy), albowiem w wykazie (rejestrze), który ma być prowadzony dla rozpraw przed sędzią rozjemczym, a to obok wpisów, dotyczących odnośnej sprawy; w ostatnim przypadku należy obok znaczków stemplowych umieścić uwagę, w której ma być uwidoczny dzień ogłoszenia rozstrzygnięcia i wartość spornego przedmiotu.

§ 36.

Należność od czynności prawnych.

(1) W przypadkach § 19., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego należy przy sposobności rozstrzygnięcia sędziego rozjemczego uiścić należność od czynności prawnej, będącej podstawą rozstrzygnięcia tylko wówczas, jeśli nie wystawiono w ogóle dokumentu prawnego o czynności prawnej, nie trzeba jednakowoż uiszczać tej należności, jeśli czynność prawną udokumentowano we formie, uzasadniającej uwolnienie od należności, naprzykład

w drodze kupieckiej korespondencji (kupieckie terminatki i terminatki wzajemne). Jeśli z terminatki i terminatki wzajemnych w postępowaniu przed sędzią rozjemczym czyni się użytek sądowy w myśl § 13. rozporządzenia cesarskiego, to następują zawarte w tym przepisie ustawowym skutki prawne.

(3) Jeśli jednakże czynność prawną zawarto ustnie a tylko dodatkowo zgodzono się pisemnie na poddanie się pod sąd rozjemczy (sędziego rozjemczego), to z okazji rozstrzygnięcia sędziego rozjemczego należy uiszczyć przewidzianą w § 19., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego należność od czynności prawnych.

§ 37.

Ugody.

Znaczkii stempłowe za ugode, zawartą przed sędzią rozjemczym (sądem rozjemczym) należy umieścić zaraz po zakończeniu spisywania protokołu bądź na pierwszej jego stronie, bądź na końcu protokołu. Do dostarczenia znaczków stempłowych są obowiązane do niepodzielnej ręki strony, zawierające umowę.

III. Osobne przepisy dla postępowania konkursowego i ugodowego.

A. Postępowanie konkursowe.

1. Należność ryczałtowa, którą ma się uiszczyć bez urzędowego wymiaru.

§ 38.

Sposób uiszczania należności.

Jeśli konkurs kończy się rozdziałem (§ 139. o. k.) lub też ugodą przymusową (§ 157. o. k.), to zarządca masy winien uiszczyć bezpośrednio należność ryczałtową, oznaczoną w pozycyi taryfy 15., lit. a, l. 1, rozporządzenia cesarskiego. przed ukończeniem konkursu bez urzędowego wymiaru. Uiszczenie ma nastąpić za przedłożeniem w podwójnem wygotowaniu poświadczenia złożenia w tym urzędzie powołanym do przyjmowania należności (urząd podatkowy, kasa skarbową, kasa urzędu taks, urząd skarbowy itd.), w którego okręgu znajduje się siedziba komisarsza konkursowego.

§ 39.

Treść poświadczenia złożenia.

(1) W poświadczeniach złożenia należy złożoną kwotę wymienić w cyfrach i literach i oznaczyć jako należność ryczałtową za postępowanie konkursowe, nadto uwidocznic nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania krydataryusza, siedzibę

jego przedsiębiorstwa, siedzibę urzędową komisarsza konkursowego, sposób zakończenia konkursu (rozdział lub ugoda przymusowa), oraz nazwisko i adres zarządcy masy i tych osób, które w razie ugody przymusowej objęły odpowiedzialność za zobowiązania krydataryusza w końcu podstawę obliczenia należności ryczałtowej. Ma to nastąpić w ten sposób, że kwoty, użyte lub stojące do rozporządzenia w celu pokrycia

1. kosztów postępowania konkursowego (§ 46., l. 1, ustęp 1. o. k.),

2. wszystkich wierzytelności konkursowych pierwszej, drugiej i trzeciej klasy (§§ 50. do 56. o. k.)

wykazuje się sumarycznie jednakże osobno według rodzajów pod l. 1 i 2. Poświadczenia złożenia mają być zaopatrzone datą i podpisane przez składającego.

(2) Na jednym z obydwu wygotowań poświadczenia złożenia umieści komisarsz konkursowy obok wyciśnięcia pieczęci sądowej potwierdzenie, że zbaiał w poświadczeniu złożenia podstawę obliczenia należności ryczałtowej i znalazł właściwą albo też ją sprostował. Nadto w zapisku potwierdzającym, w razie, jeśli na zarządzenie komisarsza konkursowego zażądano zabezpieczenia nadwyżki należności ryczałtowej, którą należy dodatkowo złożyć (§ 26., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego), należy podać wysokość tego zabezpieczenia i daty sądowego złożenia.

§ 40.

Postępowanie z poświadczeniem złożenia.

Zaopatrzone potwierdzeniem komisarsza konkursowego (§ 39., ustęp 2.) wygotowanie poświadczenia złożenia winien wymieniony w § 38. urząd zatrzymać jako dowód rachunkowy, a drugie wygotowanie, zaopatrzone w potwierdzenie urzędowe na uiszczoną zapłatę należności ryczałtowej zwrócić stronie.

§ 41.

Zabezpieczenie.

Stosowne zabezpieczenie, które ma być dane według § 26., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego dla należącej się ewentualnie nadwyżki należności ryczałtowej, należy skutecznie przez złożenie w sądzie. Jeśli konkurs kończy się rozdziałem, to mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 138. o. k.

§ 42.

Ujawniony później majątek.

Postanowienia §§ 38. do 41. winny znaleźć odpowiednie zastosowanie, jeśli po ukończeniu

konkursu okaże się należący do masy konkursowej majątek (§ 138., ustępy 1. i 2. o. k.).

2. Należytość ryczałtowa, którą się ma uiścić na podstawie wymiaru urzędowego.

§ 43.

Obowiązek doniesienia.

Jeśli konkurs kończy się z powodu tego, że bierze w nim udział już tylko jeden wierzyciel konkursowy (§ 166., ustęp 1. o. k.) lub za zgodą wierzycieli (§ 167. o. k.), to zarządca masy i krydataryusz mają obowiązek w celu wymierzenia oznaczonej w pozycyi taryfy 15, lit. a, l. 2, rozporządzenia cesarskiego należytości ryczałtowej donieść o tem przed ukończeniem konkursu temu urzędowi rejestrowemu (§ 3., ustęp 3.), w którego okręgu znajduje się siedziba urzędowa komisarza konkursowego.

§ 44.

Środki pomocnicze dla wymiaru.

(1) Jednocześnie z doniesieniem, wymienionem w § 43., należy urzędowi rejestrowemu przedłożyć wszystkie potrzebne dla wymiaru środki pomocnicze. W szczególności należy przytoczyć pisemnie:

1. Dochód ze sprzedaży należących do masy konkursowej, sprzedanych w ciągu postępowania konkursowego rzeczy ruchomych i nieruchomości;

2. kwotę innego należącego do masy konkursowej majątku w gotówce;

3. wartość sprzedażną (pospolitą wartość, § 305. k. p. u. c.) reszty, należących do masy konkursowej przedmiotów, a mianowicie

a) co do mas odrębnych (§ 48., ustęp 1. o. k.), podaną osobno dla każdej poszczególnej masy, z osobnem przymienniem przypadającej na każdą z tych mas kwoty roszczeń wierzycieli z prawem odrębności;

b) co do reszty majątku, o ile składa się on z rzeczy nieruchomości, podaną osobno dla każdej z tych poszczególnych części składowych majątku; o ile składa się on z papierów wartościowych, z osobnem podaniem liczby sztuk, rodzaju, wartości nominalnej i kursowej papierów wartościowych; co do udziałów w przedsiębiorstwie i wierzytelności czynnych z podaniem wartości nominalnej i sprzedażnej każdej poszczególnej części składowej majątku; o ile on jednak składa się z innych rzeczy ruchomych, sumarycznie dla każdego rodzaju tych rzeczy (sprzętów domowych, odzieży, kosztowności, zapasów itd.).

(2) Jeśli w ciągu postępowania konkursowego miało miejsce sądowe oszacowanie majątku masy lub poszczególnych części składowych tego ma-

jątku, należy podać także wyniki oszacowania, a to przy zachowaniu oznaczonej w poprzednim ustępie odrębności.

(3) Wymienione w ustępie 1., l. 1, 2 i 3, lit. a, nadto w ustępie 2., daty winien, o ile to na podstawie aktów postępowania konkursowego jest możliwe, zbadać bliżej komisarz konkursowy i potwierdzić jako zgodne z prawdą, albowe sprostować. O ile takie ściślejsze zbadanie nie jest na podstawie aktów postępowania konkursowego możliwe, winien to komisarz konkursowy uwidocznnić przez umieszczenie zapisku przy pisemnych zeznaniach strony.

§ 45.

Obliczenie wartości masy.

Obliczenie wartości (§ 44., ustęp 1., l. 3) zależy najprzód od stosunków dnia, w którym następuje wymiennienie wartości. Jeśli do dnia uchylecia konkursu zajdą zmiany w podanych wartościach, to należy uwzględnić te zmiany przy wymiarze należytości ryczałtowej; zmniejszenia wartości, o ile ich w inny sposób ustalić się nie da, winna udowodnić strona.

§ 46.

Zabezpieczenie.

Uchylenie konkursu zależy od tego, by za należytość ryczałtową dano stosowne zabezpieczenie, które ma ustanowić komisarz konkursowy (§ 26., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego). Zabezpieczenia należy dokonać przez złożenie w sądzie.

B. Postępowanie ugodowe.

§ 47.

Sposób uiszczania należytości.

Zabezpieczenie.

(1) Należytość ryczałtową, którą się ma uiścić za zatwierdzoną sądownie ugodę (pozycya taryfy 15, lit. b, rozporządzenia cesarskiego), należy uiścić bez urzędowego wymiaru bezpośrednio u tego urzędu, powołanego do przyjmowania zapłaty należytości (urzędu podatkowego, kasy skarbowej, kasa urzędu taks, urzędu skarbowego itd.), w którego okręgu znajduje się siedziba urzędowa komisarza ugodowego.

(2) Jeśli należytości ryczałtowej nie uiści się już przed zatwierdzeniem sądowem ugody, to winno się przed udzieleniem tego potwierdzenia dać zabezpieczenie dla należytości ryczałtowej. Zabezpieczenie ma nastąpić przez złożenie w wymiennionym w pierwszym ustępie urzędzie w gotówce kwoty pieniężnej, w tej samej wysokości, co kwota należytości.

§ 48.

Treść poświadczenia złożenia.

(1) Zapłata lub zabezpieczenie (§ 47.) winny nastąpić za przedłożeniem poświadczenia złożenia w dwóch egzemplarzach.

(2) W poświadczeniach złożenia należy wyrazić złożoną kwotę w cyfrach i literach, oznaczyć ją jako zapłatę lub zabezpieczenie należności ryczałtowej od postępowania ugodowego, dalej podać imię i nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania dłużnika i siedzibę jego przedsiębiorstwa, siedzibę urzędową komisarza ugodowego oraz imię i nazwisko i adres zarządcy ugodowego i tych osób, które objęły w ugodzie odpowiedzialność za zobowiązania dłużnika, wreszcie uwidocznić podstawę obliczenia należności ryczałtowych. Ma to nastąpić w ten sposób, że kwoty, użyte lub rozporządzalne do zaspokojenia

1. wierzycieli, których roszczeniom przysługuje pierwszeństwo (§ 46., ustęp 2., w związku z § 23. o. u.), jednakowoż z wykluczeniem samej należności ryczałtowej,

2. wierzycieli, których roszczeniom nie przysługuje pierwszeństwo (§ 46., ustęp 3. o. u.)

wykaże się w wymiarze, odpowiadającym przyjętemu wnioskowi ugodowemu (§ 42 o. u.) sumarycznie, jednakże osobno co do rodzajów I. 1. i 2. Poświadczenia złożenia mają być zaopatrzone w datę i podpisane przez składającego.

(3) Na jednym egzemplarzu poświadczenia złożenia winien komisarz ugodowy przy wyciśnięciu pieczęci sądowej umieścić uwagę, czy wymieniona w poświadczeniu złożenia podstawa obliczenia należności ryczałtowej zgadza się z sądowymi aktami postępowania ugodowego, a w braku tej zgodności, w czem polega różnica. O ile ściślejsze zbadanie na podstawie aktów postępowania ugodowego nie jest możliwe, winien to uwidocznić komisarz ugodowy przez zapisek na jednym egzemplarzu poświadczenia złożenia.

§ 49.

Postępowanie z poświadczeniem złożenia.

(1) Egzemplarz poświadczenia złożenia, zaopatrzony uwagą komisarza ugodowego o zgodności z aktami ugodowymi (§ 48., ustęp 3.), winien wymieniony w § 47., ustęp 1., urząd zatrzymać jako alegat rachunkowy, zaś drugi egzemplarz, zaopatrzony potwierdzeniem urzędowym uiszczenia zapłaty lub zabezpieczenia należności ryczałtowej, zwrócić stronie.

(2) Przed całkowitą zapłatą lub wystarczającym zabezpieczeniem należności ryczałtowej lub przed wykazaniem, że władza skarbowa zgadza się na sądowe zatwierdzenie ugody, nie może być ugoda przez sąd zatwierdzona stosownie do § 50., l. 4. o. u.

(3) Począwszy od chwili zatwierdzenia ugody przez sąd uważa się kwotę złożoną na zabezpieczenie za uiszczoną na zapłatę należności ryczałtowej.

C. Postanowienia wspólne.

§ 50.

Obowiązek sądu do doniesienia.

(1) Sądy winny zawiadomić o każdym ukończeniu konkursu i o każdym zatwierdzeniu ugody tej władze skarbową pierwszej instancji (§ 13., ustęp 2.), w której okręgu ma swą siedzibę urzędową komisarz konkursowy lub ugodowy. W zawiadomieniu, jeśli dotyczy ono zakończenia konkursu, należy uwidocznić także sposób tego zakończenia.

(2) Wymienionych w poprzednim ustępie zawiadomień można dokonać przez przesłanie jednego egzemplarza uchwały sądowej, którą uznano konkurs za ukończony, lub też ugodę zatwierdzono.

(3) Postanowienia obydwu poprzednich ustępów należy zastosować analogicznie, jeśli po zakończeniu konkursu ujawnił się należący do masy konkursowej majątek (§ 138., ustępy 1. i 2., o. k.).

§ 51.

Środki pomocnicze dla wymiaru i kontroli.

Dla kontrolowania przestrzegania przepisów, zawartych w §§ 24. do 27. i pozycji taryfy 15, rozporządzenia cesarskiego oraz przepisów, zawartych w poprzednich postanowieniach i celem wymiaru należności ryczałtowej, mogą organa skarbowe od tych osób, które mają obowiązek płacenia należności ryczałtowej alboważ ponoszą odpowiedzialność za tę należność, zażądać przedłożenia wszystkich środków pomocniczych, potrzebnych dla tych czynności urzędowych; w szczególności można od zarządcy masy i krydaryusza żądać uwierzytelnionych odpisów zatwierdzonych projektów rozdziału (§§ 129., 130. i 136. o. k.), albo spisanego o ugodzie przymusowej dokumentu, od dłużnika w postępowaniu ugodowym i zarządcy przymusowego uwierzytelnionych odpisów dokumentu, spisanego o ugodzie. Dla podobnych celów można zażądać aktów sądowych, dotyczących postępowania konkursowego lub ugodowego.

§ 52.

Inne czynności prawne, połączone z ugodą przymusową lub ugodą.

(1) Jeśli przez ugodę przymusową lub przez zatwierdzoną sądownie ugodę przenosi się własność rzeczy nieruchomości (uwaga 2 do pozycyi taryfy 15 rozporządzenia cesarskiego) lub zawiera z tego powodu inną czynność prawną, podlegającą bezpośrednio należytości na podstawie urzędowego wymiaru, to bez ujmy dla wydanych co do należytości ryczałtowej w §§ 38. do 42. i 47. do 51. zarządzeń, należy donieść o tych czynnościach prawnych w celu wymiaru należytości, stosownie do ogólnych przepisów o należytościach, przestrzegając przytem §§ 43. i 44. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, a to pod rygorem ujemnych skutków przewidzianych w §§ 79., l. 8. i 80. tej ustawy.

(2) Złożone w ugodzie przymusowej lub w ugodzie oświadczenia trzecich osób, któremi obejmują one porękę za zobowiązanie krydatariusza (dłużnika), alboważ przystępują do stosunku dłużnego jako dłużnicy solidarni, nie podlegają żadnej należytości.

IV. Osobne postanowienia dla postępowania niespornego.

Podania o wpis do ksiąg publicznych.

§ 53.

W celu oznaczenia należytości od podań, któremi prosi się o wpis lub wykreślenie prawa użytkowania lub używania w księgach publicznych (pozycya taryfy 16, lit. c, i § 28., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego), prawo, które ma być wpisane lub wykreślone, jeśli ono jest przyznane na pewien oznaczony czas trwania nieprzekraczający dziesięciu lat, obliczyć według wartości korzyści w czasie całego czasu trwania prawa; we wszystkich innych przypadkach należy wartość prawa użytkowania lub używania uważać za równą polowie wartości rzeczy obciążonej.

Rozstrzygnięcia sądowe.

§ 54.

(1) Znaczkii stempłowe od wymienionych w pozycyi taryfy 30., lit. a do c i e do g rozporządzenia cesarskiego rozstrzygnięć sądowych pierwszej instancji winna strona, żądająca rozstrzygnięcia, umieścić na pierwszej stronie podania, którem się wdraża postępowanie.

(2) W przypadkach, przewidzianych w pozycyi taryfy 30, lit. d. rozporządzenia cesarskiego, winna umieścić znaczki stempłowe strona, obowiązana do zapłaty (§ 40. rozporządzenia cesarskiego), bezpośrednio po ogłoszeniu rozstrzygnięcia, jeśli jednak ogłoszenie nie następuje, w ciągu ośmiu dni po doręczeniu rozstrzygnięcia. Znaczkii stempłowe należy umieścić na pierwszej stronie protokołu ostatniej audyencyi.

(3) Znaczków stempłowych dla oznaczonych w pozycyi taryfy 30, lit. h, rozporządzenia cesarskiego rozstrzygnięć sądowych wyższej instancji winna dostarczyć przy wniesieniu środka prawnego strona, która ten środek prawny wniosła i umieścić je na pierwszym arkuszu pozostającego w aktach sądowych wygotowania podania zawierającego środek prawny (spisanego o środku prawnym protokołu) obok stempla na podaniu (stempla od protokołu). Jeśli więcej stron wniesie środek prawny przeciw temu samemu rozstrzygnięciu, to należy zastosować analogicznie postanowienia § 31., ustęp 1. Do rozstrzygnięć wyższej instancji o środkach prawnych przeciw rozstrzygnięciom, wymienionym w pozycyi taryfy 30, lit. d, rozporządzenia cesarskiego, ma odpowiednie zastosowanie postanowienie § 31., ustęp 2.

Wpisy do ksiąg.

§ 55.

Znaczkii stempłowe za wpisy do ksiąg publicznych (§ 1., ustęp 5.) należy umieścić na podaniu, którem żąda się wpisu i unieważnić je w sposób, oznaczony w § 12.

Oszacowania sądowe.

§ 56.

Za dobrowolne sądowe oszacowanie (pozycya taryfy 22. rozporządzenia cesarskiego) nie należy uważać tych oszacowań, które zostały zarządzone w postępowaniu niespornem w tym celu, by sądowi dostarczyć potrzebnych do przeprowadzenia dochodzenia podstaw wartości.

Należytość ryczałtowa za postępowanie spadkowe.

§ 57.

Podstawa obliczenia należytości.

(1) Wysokość należytości ryczałtowej, którą się ma uiszczyć według pozycyi taryfy 25 rozporządzenia cesarskiego zależy od czystej wartości objętego postępowaniem majątku spadkowego. Tych przedmiotów majątkowych, których nabycie według § 1., ustęp 1., l. 2 i 3, nadto ustępów 2 i 3 rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915,

Dz. u. p. Nr. 278. o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku podlega należności spadkowej, oraz oznaczonych w § 1., ustęp 1., l. 4. tegoż rozporządzenia cesarskiego przypadnięć lenna i powiernictw familijnych, nie następujących wskutek śmierci dotychczasowego posiadacza, nie należy przy zastosowaniu przepisów o należności ryczałtowej uważać za części składowe spadku lub za spadki; to samo odnosi się do wymienionych w §§ 14. i 15. ustawy z dnia 18. czerwca 1901. Dz. u. p. Nr. 74. i innych przedmiotów, podlegających należności spadkowej, których nie należy jednak obejmować przewodem spadkowym.

(2) Przy zależnych od warunku lub terminu przypadnięciach należy wciągnąć wartość przypadłego majątku bez względu na warunek lub termin, do wartości spadku, służącej za podstawę obliczenia należności ryczałtowej.

§ 58.

Oznaczenie wartości, dostarczenie środków pomocniczych dla wymiaru. Wymiar należności.

(1) O ile z § 57. co innego nie wynika, należy co do stwierdzenia i oznaczenia wartości majątku spadkowego w celu obliczenia należności ryczałtowej, w szczególności także co do potrącenia długów i ciężarów, zastosować odpowiednio postanowienia rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, i inne ustawowe przepisy o należnościach spadkowych oraz rozporządzenia, wydane dla wykonania tych przepisów ustawowych.

(2) Za środek pomocniczy dla obliczenia należności ryczałtowej od przewodu spadkowego (§ 31., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego) należy uważać w pierwszym rzędzie wykaz spadku, bez ujmy dla prawa władzy skarbowej przedsięwzięcia obliczenia należności na podstawie innych środków pomocniczych. Jeśli strona życzy sobie wydzielenia wartości majątkowych stosownie do § 57., ustęp 1., to należy to żądanie uwidocznić z reguły w wykazie spadkowym, w rubryce dla uwag, można je jednakże przedstawić w osobnem podaniu lub w toku instancyi. Dziedzice są solidarnie obowiązani do przedłożenia władzom sądowym i skarbowym wszystkich innych środków pomocniczych, zażądanych przez te władze w celu obliczenia należności ryczałtowej.

(3) Należność ryczałtową winni uiścić bezpośrednio spadkobiercy na podstawie urzędowego wymiaru. Do wymierzenia jest powołana ta władza skarbowa, która wymierza należności spadkowe od odnośnego spadku. Jeśli spadek ma być wydany za granicę, to należność ryczałtową ma być wymierzona i uiszczona jeszcze przed wydaniem.

(4) Obowiązujące dla należności spadkowych uwolnienia i zniżenia należności nie mają zastosowanie do należności ryczałtowej.

Należność ryczałtowa od nadopiekuńczej i kuratelarnej pieczy sądów.

§ 59.

Wymiar należności. Obowiązek dostarczenia wykazu.

(1) Należność ryczałtową od nadopiekuńczej i kuratelarnej pieczy sądów (pozycja taryfy 26 rozporządzenia cesarskiego) winna władza skarbowa wymierzać z dołu za każdy rok kalendarzowy, w ciągu którego piecza sądowa istniała, albo, jeśli początek lub koniec czynności opiekuńczej nie przypadają na początek lub koniec roku kalendarzowego, za odpowiednią część roku kalendarzowego, a uiścić ją winna bezpośrednio osoba poruczona pieczy. Do wymiaru powołana jest ta władza skarbowa pierwszej instancyi (dyrekcya okręgu skarbowego, urząd wymiaru należności), w której okręgu sąd opiekuńczy ma swą siedzibę.

(2) Za podstawę wymiaru należy z reguły przyjąć wykaz dochodów z majątku osoby, poruczonej pieczy. Do dostarczenia wykazu, który należy wnieść do sądu opiekuńczego, jest obowiązany:

1. Opiekun lub kurator, a to także wtedy, gdy jest on stosownie do § 238. k. p. u. c. uwolniony od składania rachunków, alboważ, gdy kuratelę majątkową stosownie do §§ 149. i 150. k. p. u. c. sprawuje ojciec, ten ostatni;

2. sama osoba poruczona pieczy, gdy ona po śmierci lub po usunięciu (§ 253. k. p. u. c.) ustawowego zastępcy uzyska własnowolność i nie zostanie ustanowiony nowy zastępca ustawowy, za czas aż do osiągnięcia własnowolności.

§ 60.

Spis spraw opiekuńczych. Uwolnienie od dostarczenia wykazu.

(1) Sądy mają najpóźniej dnia 31. lipca 1916 przesłać władzy skarbowej (§ 59., ustęp 1.) spis zawisłych u nich spraw opiekuńczych, od których ma być uiszczona należność ryczałtowa, a to według stanu z dnia 1. stycznia 1916; do tego wykazu należy wpisać imię i nazwisko i miejsce zamieszkania osób, poruczonych pieczy oraz imię i nazwisko i miejsce zamieszkania ich ustawowych zastępców. W dalszym ciągu zawiadamiać będą sądy do dnia 31. stycznia każdego następnego roku władzę skarbową o zmianach, zaszyłych w ciągu ostatniego roku kalendarzowego w datach, zawartych w spisie, oraz w podobny sposób, jak w pierwszym spisie, o nowoprzybyłych sprawach opiekuńczych, od których ma być uiszczona należność ryczałtowa,

a to według stanu z ostatniego ubiegłego dnia 1. stycznia.

(2) O wpisaniu sprawy opiekuńczej do spisu, wymienionego w ustępie 1., należy zawiadomić ustawowego zastępcę osoby, poruczonej pieczy. Ustawowych zastępców, którzy nie otrzymali tego zawiadomienia, uważa się tak długo za zwolnionych od przedkładania wykazu (§ 32., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego), dopóki sąd nie zawiadomi ich o dodatkowym wciągnięciu do spisu sprawy opiekuńczej.

§ 61.

Chwila dostarczenia wykazu.

(1) Wymienionych w § 59., wykazów należy dostarczyć:

1. Jeśli obejmują rok kalendarzowy albo część roku kalendarzowego, przy końcu których piecza nadopiekuńcza jeszcze trwała, najpóźniej do dnia 1. maja następnego roku kalendarzowego;

2. w razie ustania pieczy nadopiekuńczej najpóźniej w pierwszym dniu piątego miesiąca, następującego po ustaniu opieki lub kurateli.

(2) W roku 1916. należy tedy dostarczyć wykazu tylko dla tych opiek i kuratel, co do których piecza nadopiekuńcza ustanie przed dniem 1. sierpnia 1916.

§ 62.

Forma i treść wykazu.

(1) Wykazy należy przedkładać według dołączonego formularza II, i to z reguły dla każdego pieczy poruczonego osobno; jeśli jednak miarodajne dla uiszczenia należności ryczałtowej dochody kilku pieczy poruczonych osób pochodzą wyłącznie z jednego, należącego do nich wspólnie majątku, można wykazy ich dochodów połączyć razem.

(2) Jako dochody należy wykazać:

1. Wszystkie dochody z ruchomego lub nieruchomego majątku osoby pieczy poruczonej łącznie z wartością najemną mieszkania we własnym domu i innego własnego wolnego mieszkania;

2. dochody z prowadzonego na rachunek osoby pieczy poruczonej przedsiębiorstwa zarobkowego łącznie z produktami tego przedsiębiorstwa, użytymi dla gospodarstwa domowego osoby, pieczy poruczonej.

(3) Natomiast nie wlicza się do podstawy wymiaru należności ryczałtowej dochodów, nie pochodzących z majątku (poborów służbowych, wynagrodzeń za pracę itd.), również nie wlicza się dodatków na utrzymanie, wychowanie itp., nadto dochodów z majątku powierniczego, podlega-

jącego należności ryczałtowej według pozycji taryfy 28 rozporządzenia cesarskiego.

(4) O ile z poprzednich zarządzeń coś odmiennego nie wynika, mają przy obliczeniu mających się wykazać dochodów oraz mających się odliczyć wydatków odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 159. do 166. i 169. do 171. ustawy o podatkach osobistych.

(5) Nie można potrącać wydatków, o ile stoją one w związku wyłącznie z dochodami, których nie wlicza się do podstawy wymiaru należności ryczałtowej. Inne wydatki, o ile one nie obciążają wyłącznie dochodów, wciągniętych do podstawy wymiaru należności, należy potrącić w tej kwocie częściowej, jaka wypadnie według stosunku między wszystkimi dochodami osoby pieczy poruczonej a tymi dochodami, które zostały wciągnięte do podstawy wymiaru należności ryczałtowej. Podatek dochodowy jest wykluczony od potrącenia.

§ 63.

Ułatwienie przedłożenia wykazów. Dostarczanie środków pomocniczych.

(1) Jeśli już przedłożono wykaz za jeden rok kalendarzowy, to można za następne lata kalendarzowe przedkładać zamiast wykazu samo doniesienie o przyroście lub ubytku, następującym co do każdej poszczególnej pozycji ostatniego wykazu: jeśli nie zaszła żadna zmiana, to wystarczy doniesienie o tej okoliczności. Na żądanie władzy skarbowej należy jednak i w tych przypadkach dostarczyć całkowitego wykazu.

(2) Obowiązany do przedłożenia wykazu wien dostarczyć władzom sądowym i skarbowym na żądanie potrzebnych dla wymiaru należności ryczałtowej środków pomocniczych i wyjaśnień. Ewentualne różnice między wykazem a zeznaniem dla wymiaru podatku dochodowego, dokonaniem przez osobę, pieczy poruczoną lub w jej imieniu za rok podatkowy, następujący po okresie, objętym wykazem, należy wyjaśnić w rubryce wykazu „Objaśnienia i uwagi“, o ile różnice te nie są uzasadnione w przepisach rozporządzenia cesarskiego o należności ryczałtowej lub w postanowieniach §§ 59. do 62.

§ 64.

Zbadanie przez sąd.

Sąd nadopiekuńczy, o ile nie wydaje mu się, że wykaz widocznie nie stoi w sprzeczności z ostatnim rachunkiem z opieki, przeszle dalej władzy skarbowej (§ 59., ustęp 1.) ten wykaz (doniesienie według § 63., ustęp 1.) z uwagą, potwierdzającą tę okoliczność, w razie przeciwnym postara się o sprostowanie wykazu.

§ 65.

Wymiar w razie niedostarczenia wykazu.

Jeśli wykazu (doniesienia według § 63., ustęp 1.) nie przedłoży się całkiem, albo przedłoży się go nienależycie, albo nie we właściwym czasie, to władza skarbowa może dokonać wymiaru należyłości ryczałtowej za odnośny przeciąg czasu na podstawie ostatniego wykazu (doniesienia według § 63., ustęp 1.), przedłożonego w sposób prawidłowy przez obowiązane, albo na podstawie innych środków pomocniczych.

Należytość ryczałtowa za nadzór nad złożonymi w depozycie sądowym masami użytkowymi i substytucyjnymi.

§ 66.

Wymiar.

(1) Należytość ryczałtowa za nadzór sądowy nad złożonymi w sądzie masami użytkowymi i substytucyjnymi (pozycja taryfy 27. rozporządzenia cesarskiego) wymierzy władza skarbowa z dolu za każdy rok kalendarzowy, w ciągu którego trwał nadzór, lub, jeśli początek lub koniec nadzoru nie przypadają na początek lub koniec roku kalendarzowego, za odnośną część roku kalendarzowego i należytość tę ma uiścić bezpośrednio użytkowca lub dziedzic powierniczy. Wymiaru dokona ta władza skarbowa pierwszej instancji (dyrekcya okręgu skarbowego, urząd wymiaru należytości), w której okręgu sąd ma swoją siedzibę. Masy użytkowe i substytucyjne nie podlegają tej należytości ryczałtowej o tyle, o ile dochody z nich przypadają osobie, pieczy poruczonej.

(2) Za podstawę wymiaru należy przyjąć z reguły wykaz dochodów z masy użytkowej (substytucyjnej). Do przedłożenia wykazu, który należy podać do sądu, obowiązany jest użytkowca albo dziedzic powierniczy, o ile pieczy nie jest poruczony.

§ 67.

Forma i treść wykazu; inne środki pomocnicze dla wymiaru. Spisy sądowe.

(1) Wykazy należy przedkładać osobno dla każdej masy użytkowej i substytucyjnej, według załączonego formularza III (masa użytkowa) lub IV (masa substytucyjna).

(2) Do przedkładania wykazów i obliczenia czystych dochodów z masy mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 60., ustęp 2., § 61., § 62., ustępy 2. i 4., § 63. i § 65.

(3) Sąd przesła dalej wykaz władzy skarbowej (§ 66., ustęp 1.). Jeśli sąd posiada przegląd obciążonego użytkowaniem majątku, lub majątku substytucyjnego, to, jeśli wydaje mu się, że wykaz nie stoi widocznie w sprzeczności z przeglądem, winien zaopatrzyć wykaz uwagą, potwierdzającą tę okoliczność, w innym zaś razie spowodować jego sprostowanie.

(4) Sądy założą na podstawie spisu mas substytucyjnych i użytkowych (§ 406., l. 11, instrukcyi sądowej) najpóźniej do dnia 31. lipca 1916 według stanu z dnia 1. stycznia 1916 spis powierzonych ich nadzorowi mas użytkowych i substytucyjnych, co do których należytość ryczałtowa wchodzi w rachubę, i przesła go władzy skarbowej (§ 66., ustęp 1.); do tego spisu należy wciągnąć oznaczenie sądowe masy oraz imię, nazwisko i miejsce zamieszkania użytkowcy (dziedzica powierniczego). Aż do dnia 31. stycznia każdego następnego roku zawiadomią następnie sądy władzę skarbową o zmianach zaszych w czasie ostatniego roku kalendarzowego oraz w sposób podobny, jak w pierwszym wykazie, o nowo odkrytych i nowo przybyłych masach użytkowych i substytucyjnych, co do których należytość ryczałtowa wchodzi w rachubę, a to według stanu z ostatniego ubiegłego dnia 1. stycznia.

Należytość ryczałtowa za nadzór nad powiernictwami.

§ 68.

Okres wymiaru. Składanie zeznań.
Badanie zeznania przez sąd.

(1) Należytość ryczałtowa za nadzór sądowy nad powiernictwami (pozycja taryfy 23. rozporządzenia cesarskiego) należy wymierzyć najprzód za czas od dnia 1. stycznia 1916 do dnia 31. grudnia 1930, a następnie za każdy dalszy okres lat dwudziestu z góry i płaci się ją bezpośrednio. Ten piętnastoletni, względnie dwudziestoletni okres czasu, za który ma być dokonany każdorazowy wymiar, oznacza się w podanych poniżej postanowieniach, jako „okres wymiarowy“.

(2) Wymiar należytości ryczałtowej należy do władzy skarbowej pierwszej instancji (dyrekcji okręgu skarbowego, urzędu wymiaru należytości), w której okręgu ma siedzibę sąd czuwający nad powiernictwem.

(3) W celu wymiaru należytości ryczałtowej winien posiadacz powiernictwa podać do sądu do dnia 1. maja pierwszego roku każdego okresu wymiarowego zeznanie o wartości objętego związkiem powierniczym nieruchomego i ruchomego majątku

i ociążających na nim długach i ciężarach według stanu z dnia 1. stycznia pierwszego roku okresu wymiarowego, dołączając środki pomocnicze, potrzebne dla zbadania podań składającego zeznanie (§§ 69. do 76.). To zobowiązanie ciąży do niepodzielnej ręki na posiadaczu powiernictwa i na kuratorze powiernictwa.

(4) Sąd przeszedł dalej zeznanie władzy skarbowej (ustęp 2.), o ile nie wydaje mu się, że zeznanie to stoi widocznie w sprzeczności z protokołem powiernictwa (§ 255. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208), wraz z uwagą, potwierdzającą tę okoliczność, w przeciwnym zaś razie spowoduje sprostowanie zeznania.

(5) Jeśli się uwiarygodni, że wniesienie we właściwym czasie zeznania nie jest możliwe, to władza skarbowa może przedłużyć termin wnieśnienia zeznania i wymierzyć należycie ryczałtową za pierwszy okres wymiarowy najprzód na podstawie tymczasowego oszacowania, co do którego ułożyć się należy z obowiązującym do płacenia należycie. Zapłacone na podstawie tego tymczasowego wymiaru kwoty należycie ryczałtowej należy uważać za spłaty na rachunek; po ostatecznym wymiarze winno się przypisać nadwyżkę, o którą wymiar przewyższał spłaty na rachunek, wraz z odsetkami zwłoki lub nadpłaconą kwotę wliczyć do rat należycie ryczałtowej, które mają być płatne w najbliższym czasie.

(6) O oznaczone w poprzednim ustępie przedłużenie terminu należy wnieść podanie do władzy skarbowej najpóźniej do dnia 1. marca 1916. Rozstrzygnięcie należy do Ministerstwa skarbu.

§ 69.

Podstawa wymiaru. Forma zeznania.

(1) Za podstawę wymiaru należycie ryczałtowej ma służyć czysta wartość nieruchomości i ruchomego majątku powierniczego, o ile ten ostatni nie jest wolny od należycie stosownie do uwagi 2. do pozycji taryfy 28. rozporządzenia cesarskiego, a to według stanu z dnia 1. stycznia pierwszego roku każdego okresu wymiarowego.

(2) Zeznanie wartości ma być dokonane osobno:

1. Co do posiadanych gruntów i budynków wraz z przynależnościami (formularz V);

2. co do praw użytkowania, tworzących część składową majątku powierniczego, jak praw górniczych, rybołówstwa, wyszynku itd. (formularz VI) i

3. za podlegający należycie majątek ruchomy z wyłączeniem wymienionych pod 1. 2 praw użytkowania (formularz VII).

(3) Prócz tego należy dostarczyć sumarycznego zestawienia oznaczonych w ustępie 2. wartości, i wykazać w niem także te długi i ciężary (§ 76.), które się ma potrącić, oraz wypadającą stąd czystą wartość podlegającą należycie (formularz VIII).

(4) Postanowienia sądowe o obliczaniu wartości na podstawie umowy lub osobnego, sądowego oszacowania mają zastosowanie także przy ustalaniu podstawy wymiaru dla należycie ryczałtowej.

§ 70.

Zagospodarowane jednolicie nieruchomości. Nieruchomości w kilku okręgach podatkowych.

(1) Jeśli kilka należycie do jednego powiernictwa nieruchomości tworzy ze względu na rodzaj ich zagospodarowania i użytkowania gospodarzą jednostkę (jak n. p. jednolicie zagospodarowane posiadłości wiejskie), należy to uwidocznić w zeznaniu. Należące do siebie grunta lub budynki należy wymienić bezpośrednio jedno po drugim.

(2) Jeśli do powiernictwa należą rzeczy nieruchomości, położone w różnych okręgach podatkowych, to należy co do każdego okręgu podatkowego złożyć co do położonych tam nieruchomości osobne zeznanie. Te osobne zeznania, z których każde ma być dla siebie zamknięte, należy na arkuszu tytułowym zaopatrzyć numerem porządkowym. Poszczególne zamknięcia należy zestawić w osobnej tabeli według formularza V w tej samej kolci; następnie wpisuje się wynik łączny. Te tabele, które należy zaopatrzyć napisem „zestawienie“, mają być podobnie jak pojedyncze zeznania zaopatrzone datami i podpisane.

(3) Grunty o uprawie takiego samego rodzaju, należące do tej samej gospodarczej jednostki (ustęp 1.) i położone w tym samym okręgu podatkowym (ustęp 2.), należy wprawdzie wymienić według numerów ich parcel, wystarczy jednakże podać ich wymiar powierzchni sumarycznie.

§ 71.

Przynależność posiadanych gruntów i budynków.

W zeznaniach co do posiadanych gruntów i budynkach należy podać także te przedmioty, które są same przez się ruchome, lecz jako przynależność rzeczy nieruchomości mają być w znaczeniu prawnym uważane za nieruchomości (§§ 293. do 297. k. p. u. c.) i wymienić je na stronie 4. zeznania według formularza V.

Formularz V.

Formularz VI

Formularz VII.

§ 72.

Obliczenie wartości posiadanych gruntów i budynków.

(1) Nieruchomości należy podać w zeznaniu według pospolitej wartości (§§ 305. i 306. k. p. u. c.) stosownie do przepisu § 50., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Nieruchomości, tworzące razem jednostkę gospodarczą (§ 70., ustęp 1.), można podać w zeznaniu według wartości ryczałtowej i to także wówczas, jeśli leżą w różnych okręgach podatkowych.

§ 73.

Prawa użytkowania.

Do zeznania według formularza VI. należy naprzód wpisać te prawa użytkowania, które zalicza się do rzeczy nieruchomości (§ 298. k. p. u. c.), następnie te, które należy uważać za rzeczy ruchome. Dla każdego z tych dwu rodzajów należy sporządzić osobne zamknięcie. O ile zeznana tu wartość praw użytkowania została już wpisana przy obliczeniu wartości nieruchomości, należy to uwidocznić w rubryce na uwagi z powołaniem liczby pozycji formularza V.

§ 74.

Majątek ruchomy w ogóle.

(1) Zeznanie majątku ruchomego z wyłączeniem praw użytkowania (formularz VII.) ma być dokonane odrębnie w rodzaju inwentarza spadkowego i w ten sposób, aby można było osądzić, czy podano wartość w sposób właściwy.

(2) Majątek kapitałowy należy podać osobno według wierzitelności prywatnych i według rodzajów papierów wartościowych.

(3) Stan kasy w gotówce w dniu 1. stycznia pierwszego roku okresu wymiarowego należy, o ile pochodzi on ze sprzedaży przedmiotów, objętych węzłem powierniczym, wpisać do zeznania.

§ 75.

Wolny od należności majątek ruchomy.

(1) O uznanie uwolnienia od należności ryczałtowej, przewidzianego w uwadze 2. do pozycji taryfy 28 rozporządzenia cesarskiego dla tych należących do majątku powierniczego rzeczy ruchomych, które ze względu na swą istotę nie nadają się do przysparzania dochodu (dzieł sztuki, utworów przemysłu artystycznego, bibliotek, manuskryptów.

kosztownych instrumentów muzycznych, zbiorów broni, kosztowności itd.), należy prosić władzę skarbową pierwszej instancji (§ 68., ustęp 2.). powołaną do wymiaru należności ryczałtowej, podaniem wolnym od stempla dołączając dokumenta, jakie są potrzebne dla udowodnienia istnienia warunków uwolnienia. Prośbę można wnieść, jak długo jeszcze nie wymierzono prawomocnie należności ryczałtowej za odnośny okres wymiarowy; można ją połączyć także ze środkiem prawnym przeciw wymiarowi.

(2) Obowiązany do uiszczenia należności ma udowodnić, że zachodzą wymogi dla uwolnienia od niej, chyba że okoliczność ta jest i bez tego znana. O prośbie rozstrzyga Ministerstwo skarbu. Uznanie uwolnienia obowiązuje każdorazowo tylko dla odnośnego okresu wymiarowego.

(3) Przedmioty, dla których korzysta się z uwolnienia, należy wymienić sumarycznie według rodzajów w zeznaniu według formularza VII. na czwartej stronie; podanie wartości co do tych przedmiotów jest tylko wówczas potrzebne, jeśli dla obliczenia należności ryczałtowej żąda się potrącenia takich długów i ciężarów, które nie ciąży wyłącznie na nieruchomym majątku powierniczym. Wartość zbiorów obrazów, bibliotek i innych zbiorów można zeznać także w kwocie ryczałtowej. Jeśli władza skarbową odmówi uwolnienia, to należy podać wartość tych przedmiotów w ciągu trzydziestu dni po prawomocności wydanego o tem orzeczenia, używając przytem formularza VII. (strona 1) i przestrzegając postanowień § 74.

§ 76.

Obliczenie czystej wartości.

(1) Długi i ciężary, które się ma potrącić w celu obliczenia czystej wartości majątku powierniczego podlegającego obowiązkowi należności, należy zeznać osobno, używając przytem formularza VIII. O ile nie ciąży one wyłącznie na pewnej oznaczonej masie majątkowej, należy je rozdzielić stosunkowo według przepisów § 37. rozporządzenia cesarskiego

1. na nieruchomości podlegające węzłowi powierniczemu.

2. na podlegające węzłowi powierniczemu rzeczy ruchome, a mianowicie:

a) na podlegające obowiązkowi należności,

b) na wolne od należności stosownie do uwagi 2. do pozycji taryfy 28. rozporządzenia cesarskiego,

wreszcie, o ile chodzi o długi i ciężary, ciężące zarówno na majątku powierniczym, jak i na allodialnym,

3. na majątek. wolny od wężła powierniczego.

(2) Długi i ciężary, można potrącać tylko wówczas, jeśli one uszczuplają majątek zakładowy powiernictwa i istniały w dniu 1. stycznia pierwszego roku odnośnego okresu wymiarowego. Długi zaciągnięte bez zezwolenia sądu (§ 635. k. p. u. c.; §§ 233. i n. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208), oraz osobiste długi posiadacza powiernictwa, za które majątek powierniczy nie odpowiada, są wykluczone od potrącenia. To samo odnosi się do tej części długów i ciężarów, która ciąży na wolnym od należności, ruchomym majątku powierniczym i na majątku allodialnym (ustęp 1., l. 2, lit. b, i l. 3). Obowiązany do należności ma udowodnić, że zachodzą warunki dla potrącenia.

(3) Do wykazania długów i ciężarów mają odpowiednio zastosowanie przepisy o wykazaniu długów spadkowych w celu wymiaru należności spadkowych.

§ 77.

Zmiany w stanie ruchomego i nieruchomego majątku w ciągu okresu wymiarowego.

(1) Jeśli w ciągu okresu wymiarowego przemienia się ruchomy majątek powierniczy w nieruchomy lub ruchomy majątek powierniczy, uwolniony według uwagi 2 do pozycji taryfy 28 rozporządzenia cesarskiego od należności ryczałtowej na taki, który podlega należności ryczałtowej, to władza skarbową (§ 68., ustęp 2.) sprostuje należność ryczałtową za pozostałą jeszcze część okresu wymiarowego na taką kwotę, jaka odpowiada spowodowanej przez przeistoczenie zmianie czystej wartości nieruchomego i podlegającego obowiązkowi należności ruchomego majątku powierniczego. W tym celu posiadacz i kurator powiernictwa są obowiązani solidarnie donieść władzy skarbowej (§ 68., ustęp 2.) o powodującej przeistoczenie czynności prawnej, w ciągu 30 dni po otrzymaniu wiadomości o zatwierdzeniu jej zawarcia i przedłożyć jednocześnie wszystkie potrzebne dla sprostowania wymiaru środki pomocnicze. Zaniechanie doniesienia we właściwym czasie pociąga za sobą skutki prawne z § 46., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego i może być karane także przez nałożenie kar porządkowych (§ 88.); kurator powiernictwa odpowiada w tym przypadku za nadwyżkę należności ryczałtowej, którą ma się wymierzyć z powodu przeistoczenia majątku (§ 9., l. 6. rozporządzenia cesarskiego).

(2) Jeśli w ciągu okresu wymiarowego przeistacza się nieruchomy majątek powierniczy na ruchomy lub podlegający obowiązkowi należności ryczałtowej ruchomy majątek powierniczy na taki, który jest według uwagi 2 do pozycji taryfy 28, rozporządzenia cesarskiego wolny od należności ryczałtowej, to obowiązany do należności może prosić o odpowiednie sprostowanie należności ryczałtowej dla pozostałej jeszcze części okresu wymiarowego, dołączając potrzebne dla zmiany wymiaru załączniki. Prośbę należy wnieść do władzy skarbowej (§ 68., ustęp 2.).

(3) W przypadkach przytoczonych w obydwu poprzedzających ustępach należy postępować według następujących zasad:

1. Okres czasu, za który ma się dokonać sprostowania wymiaru, rozpoczyna się z pierwszym dniem półrocza następującego po przeistoczeniu majątku (1. stycznia albo 1. lipca), a kończy się z dniem 31. grudnia ostatniego roku okresu wymiarowego; za okres czasu pomiędzy dniem przeistoczenia majątku a początkiem wymienionego półrocza, ma być sprostowanie wymiaru z powyższego powodu zaniechane.

2. Nowego wymiaru łącznej należności ryczałtowej dokonywać nie należy; należy raczej przeprowadzić sprostowanie poprzedniego wymiaru tylko w ten sposób, że się podwyższa lub zniża pierwotną podstawę wymiarową co do nieruchomego i ruchomego majątku o tę kwotę wartości, o którą miarodajne dla należności czyste wartości tych obydwu rodzajów majątku doznały wskutek czynności prawnej, powodującej przeistoczenie majątku, zwiększenia lub zmniejszenia, a to według stosunków pierwszego dnia półrocza, następującego po przeistoczeniu majątku (l. 1.). Jeśli na przykład sprzedaje się należące do majątku powierniczego papiery wartościowe w dniu 1. marca 1922 i jeśli się uzyskana z tej sprzedaży kwotę obraca w dniu 15. maja 1922 na zakupno rzeczy nieruchomej dla powiernictwa, to należy dokonać za czas od dnia 1. lipca 1922 do dnia 31. stycznia 1930 sprostowania wymiaru należności ryczałtowej w ten sposób, że co do nieruchomego majątku podwyższa się podstawę wymiaru o czystą wartość zakupionej rzeczy nieruchomej, która to wartość ma być ustalona według stosunków w dniu 1. lipca 1922 stosownie do ogólnych przepisów należnościowych, zaś co do majątku ruchomego zmniejsza się o kwotę, z którą sprzedane papiery wartościowe zostały w swoim czasie wstawione do podstawy wymiaru należności ryczałtowej.

3. O ile wskutek sprostowania podwyższa się należność ryczałtową, należy nadwyżkę przypisać za pozostałą część okresu wymiarowego (l. 1.)

do bezpośredniej zapłaty; jeśli się okaże jednak nadwyżka na rzecz obowiązującego do zapłaty należącego, to należy odpowiednią kwotę odliczyć od najbliższych zapadających rat należności ryczałtowej.

§ 78.

Inne zmiany podczas okresu wymiarowego.

(1) W innych, jak oznaczonych w § 77. przypadkach należy wynikię podczas okresu wymiarowego zmiany wartości objętych węzłem powierniczym przedmiotów majątkowych uwzględnić przed rozpoczęciem się następnego okresu wymiarowego tylko wtedy, jeśli w międzyczasie odbywa się oszacowanie sądowe tych przedmiotów w celu sprostowania należności ryczałtowej lub z jakiegoś innego powodu. To samo odnosi się do wynikłych podczas okresu wymiarowego zmian w długach i ciężarach.

(2) Oszacowanie może spowodować zarówno władza skarbową, jak obowiązany do płacenia należności. Koszta oszacowania ponosi ten, który postawił wniosek na oszacowanie. Wniosek, którym obowiązany do należności z powołaniem się na oszacowanie sądowe przeprowadzone w tym celu lub z jakiegoś innego powodu żąda sprostowania wymiaru należności ryczałtowej, należy postawić u tej władzy skarbowej, która jest powołana do wymiaru należności ryczałtowej (§ 68., ustęp 2.).

(3) W celu sprostowania wymiaru, który w analogicznem zastosowaniu przepisów § 77., ustęp 3., l. 1, ma się ograniczyć na pozostałą jeszcze część okresu wymiarowego, należy w tych przypadkach obliczyć na nowo całą podstawę wymiaru dla należności ryczałtowej według stosunków z dnia, w którym rozpoczyna się półrocze następujące bezpośrednio po oszacowaniu (1. stycznia lub 1. lipca). Zresztą należy postąpić stosownie do przepisów § 77., ustęp 3. l. 3.

§ 79.

Zapłata należności.

(1) Przypadającą na każdy rok kwotę należności ryczałtowej, wymierzonej dla jednego okresu wymiarowego lub dla części tego okresu (§§ 77. i 78.) należy z oznaczonym w ustępie 2. wyjątkiem zapłacić z góry w czterech równych ratach, płatnych w dniu 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, jeśli jednak przypadająca na jeden rok kwota należności ryczałtowej nie przekracza 100 K, za cały rok z góry w dniu 1. stycznia.

(2) Dla rozpoczynającego się w dniu 1. stycznia 1916. pierwszego okresu wymiarowego należy uiścić pierwszą zapłatę w ciągu 30 dni po doręczeniu nakazu zapłaty co do należności ryczałtowej i zapłata ta ma obejmować wszystkie kwoty, które do tego czasu w myśl ustępu 1. zapadły. Co do kwot, które mają zapasę później, postanowienie pierwszego ustępu obowiązuje także dla pierwszego okresu wymiarowego.

(3) Dla drugiego i każdego następnego okresu wymiarowego, jak długo nie dokonano wymiaru, należy płacić dalej należność ryczałtową na podstawie ostatniego wymiaru.

V. Szczególne postanowienia dla dochodzenia karnego na podstawie oskarżeń prywatnych.

Protokoły ustnej rozprawy głównej, rozprawy odwoławczej lub rozprawy co do zażalenia nieważności.

§ 80.

Stwierdzenie okoliczności, miarodajnych dla wysokości należności.

(1) W dochodzeniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych zawiadomi sąd strony obecne przy końcu rozprawy głównej lub rozprawy odwoławczej i przy końcu ustnej rozprawy co do zażalenia nieważności o trwaniu rozprawy, miarodajnem dla należności. Stwierdzenie czasu trwania rozprawy nie podlega zaczepieniu.

(2) W protokołach oznaczonych w ustępie 1. rozpraw należy wymienić:

1. na początku protokołu czas rozpoczęcia się rozprawy;

2. na końcu protokołu czas ukończenia rozprawy i wynikający stąd czas trwania. Przy rozprawach przed trybunałami lub sądami przysięgłych nie należy wliczać czasu, użytego przez trybunał lub przysięgłych na obrady.

(3) Postanowienia ustępów 1. i 2. mają analogiczne zastosowanie wówczas, jeśli toczy się wspólna rozprawa wskutek oskarżenia prywatnego i oskarżenia publicznego. W tych przypadkach ma sąd ustalić czas trwania, któryby zabrała rozprawa tylko co do oskarżenia prywatnego (§ 43. rozporządzenia cesarskiego). Do tego czasu trwania, który należy zapisać na końcu protokołu,

stosuje się wysokość należności od protokołu rozprawy. Przeciw orzeczeniu sądu środek prawny jest niedopuszczalny.

§ 81.

Sposób i czas uiszczania należności.

(1) Za rozprawy oznaczonego w § 80. rodzaju należy po ich ukończeniu uiścić należność w kwocie, odpowiadającej czasowi trwania rozprawy; znaczki stemplowe umieści prowadzący pióro na pierwszym arkuszu protokołu.

(2) Do dostarczenia znaczków stemplowych są obowiązane do niepodzielnej ręki strony obecne przy rozprawie i ich pełnomocnicy, następnie oskarżyciel prywatny, który nie jawił się do rozprawy (§ 8., ustęp 1., l. 3, i ustęp 4., nadto § 9., l. 2, rozporządzenia cesarskiego).

§ 82.

Wniesienie oskarżenia prywatnego i zgłoszenie środka prawnego przy rozprawie głównej.

(1) Jeśli podczas rozprawy głównej wnosi się oskarżenie prywatne, to należy według uwagi 3 do pozycji taryfy 32 rozporządzenia cesarskiego oprócz ewentualnej należności od protokołu rozprawy (§§ 80., 81.) uiścić należność według pozycji taryfy 31., lit. a, rozporządzenia cesarskiego, a to w sposób oznaczony w § 81. Do dostarczenia znaczków stemplowych obowiązany jest oskarżyciel prywatny.

(2) Znaczków stemplowych do środka prawnego, zgłoszonego na końcu rozprawy głównej, winien dostarczyć wnoszący środek prawny, a prowadzący pióro umieścić je na pierwszym arkuszu protokołu rozprawy i oznaczyć uwagą jako należność za środek prawny.

Wyroki sądów karnych.

§ 83.

1. Wyroki pierwszej instancji.

(1) Znaczków stemplowych dla wyroków karnosądowych pierwszej instancji, podlegających obowiązkowi należności, należy dostarczyć przy ukończeniu rozprawy, poprzedzającej wydanie wyroku, a prowadzący pióro umieścić je na pierwszym arkuszu protokołu rozprawy i oznaczyć uwagą jako należność od wyroku.

(2) Dostarczenie znaczków stemplowych jest obowiązkiem oskarżyciela prywatnego; po prawomocnem zasądzeniu jest także obwiniony obowiązany do zapłacenia należności.

§ 84.

2. Wyroki wyższej instancji.

(1) Oskarżyciel prywatny, który wnosi środek prawny przeciw wyrokowi, winien dostarczyć znaczków stemplowych dla rozstrzygnięcia wyższej instancji przy wniesieniu środka prawnego. Jeśli tylko obwiniony wniesie środek prawny, to sąd pierwszej instancji wezwie po nadejściu rozstrzygnięcia o środkach prawnych, jeśli obwiniony został zasądzony, tego ostatniego, w innym razie oskarżyciela prywatnego stosownie do § 13., by dostarczył znaczków stemplowych dla rozstrzygnięcia wyższej instancji.

(2) Znaczki stemplowe należy umieścić na pierwszej stronie pozostającego w aktach sądowych wygotowania pisma, zawierającego środek prawny (spisanego co do środka prawnego protokołu) obok stempla od podania (stempla od protokołu). Jeśli środek prawny zgłasza się przy końcu rozprawy głównej, to prowadzący pióro umieści znaczki stemplowe na pierwszym arkuszu protokołu rozprawy i oznaczy je uwagą jako należność od rozstrzygnięcia wyższej instancji.

§ 85.

Uchylenie i zmiana wyroków karnosądowych. Zaliczenie należności.

(1) Uchylenie lub zmiana wyroku karnosądowego nie uzasadnia roszczenia o zwrot lub zniesienie należności od wyroku.

(2) Jeśli należność, uiszczoną za poprzedni wyrok karno-sądowy wlicza się stosownie do uwagi 2 do pozycji taryfy 34 rozporządzenia cesarskiego do należności od wyroku późniejszego, to jeśli pierwsza należność wyższa jest od ostatniej, nie trzeba zwracać nadwyżki.

VI. Postanowienia końcowe.

Sądy przemysłowe.

§ 86.

Pod względem zastosowania tego rozporządzenia są sądy przemysłowe (ustawa z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218) postawione na równi ze zwyczajnymi sądami cywilnymi.

Ustalenie szkody przez sędziego rozjemczego w przypadkach ubezpieczenia.

§ 87.

Orzeczenie sądu rozjemczego przewidzianego w § 11., ustęp 2, ordynacji ubezpieczeniowej o wysokości szkody w przypadkach ubezpieczenia

nie należy uważać za rozstrzygnięcie sędziego rozjemczego w myśl pozycyi taryfy 7. rozporządzenia cesarskiego.

Kary porządkowe.

§ 88.

„Za przekroczenia przepisów rozporządzenia cesarskiego oraz postanowień tego rozporządzenia i innych wydanych dla wykonania tych przepisów zarządzeń i nakazów władz, może władza skarbowa z wyjątkiem, oznaczonym w § 46., ustęp 6., i § 47. rozporządzenia cesarskiego, nakładać kary porządkowe do kwoty 2000 koron; w każdym przypadku powtórzenia oraz po każdym bezowocnem upomnieniu można nałożyć dalszą karę porządkową do tej samej najwyższej kwoty.

Stosunek tego rozporządzenia do dotychczasowych postanowień.

§ 89.

Postanowienia, które tracą moc obowiązującą.

(1) Dotychczasowe rozporządzenia i reskrypty o należnościach stemplowych i bezpośrednich tracą moc obowiązującą o tyle, o ile stoją w sprzeczności z rozporządzeniem cesarskiem lub z tem rozporządzeniem.

(2) W szczególności uchyla się:

1. punkt 4. reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 2. grudnia 1850, Dz. u. p. Nr. 470;

2. punkt 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 25. marca 1860, Dz. u. p. Nr. 82, o ile postanowienie to dotyczy władz sądowych;

3. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. listopada 1892, Dz. u. p. Nr. 208;

4. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. marca 1894, Dz. u. p. Nr. 58;

5. rozporządzenie ministeryalne z dnia 23. września 1895, Dz. u. p. Nr. 148;

6. rozporządzenie ministeryalne z dnia 28. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 306, dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 26. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 305, w sprawie zmiany kilku przepisów o należnościach sądowych;

7. § 9. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 17. grudnia 1898, Dz. u. p. Nr. 225;

8. rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 10, dla wykonania artykułu XIV. rozporządzenia cesarskiego

z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, o wprowadzeniu ordynacyi konkursowej, ordynacyi ugodowej i ordynacyi zaczepnej.

§ 90.

Postanowienia pozostające w mocy.

(1) Pozostają w szczególności nietknięte:

1. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. maja 1850, Dz. u. p. Nr. 214;

2. punkty 1., 2. i 3. reskryptu Ministerstw skarbu i sprawiedliwości z dnia 25. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 148, o ile nie odnoszą się do należności spadkowych;

3. § 14. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 13. maja 1860, Dz. u. p. Nr. 123;

4. rozporządzenie ministeryalne z dnia 16. lipca 1860, Dz. u. p. Nr. 177;

5. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. sierpnia 1866, Dz. u. p. Nr. 98;

6. rozporządzenie ministeryalne z dnia 18. maja 1874, Dz. u. p. Nr. 67;

7. rozporządzenie ministeryalne z dnia 11. listopada 1882, Dz. u. p. Nr. 159;

8. rozporządzenie ministeryalne z dnia 23. maja 1897, Dz. u. p. Nr. 130.

(2) Rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1863, Dz. u. p. Nr. 104, nadto z dnia 9. stycznia 1869, Dz. u. p. Nr. 8, z dnia 19. kwietnia 1882, Dz. u. p. Nr. 42, i z dnia 8. lipca 1884, Dz. u. p. Nr. 127, pozostają w mocy ze zmianami, wynikającymi z rozporządzenia cesarskiego.

Rozpoczęcie się mocy obowiązującej. Postanowienie przejściowe.

§ 91.

(1) Rozporządzenie to wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskiem z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 279, o należnościach sądowych, a zatem w dniu 1. stycznia 1916.

(2) Do podań sądowych, oddanych na pocztę dla przesłania przed dniem 1. stycznia 1916, oraz do protokołów sądowych i odpisów, dla których dostarczono znaczków stemplowych stosownie do istniejących przepisów już przed dniem 1. stycznia 1916, mają zastosowanie dotychczasowe przepisy, chociaż podania wpłyną do sądów dopiero po dniu 31. grudnia 1915, lub protokoły i odpisy będą sporządzone dopiero po tym dniu.

Hochenburger wlr.

Leth wlr.

Do Pana K . . . h

. Stempel na pro-
tokół z

Liczba czynności

Wezwanie do dostarczenia znaczków stemplowych.

Sprawa prawna

przeciw

z powodu

Miejsce
dla nalepienia znaczków
stemplowych

Wzywa się Pana, aby w ciągu 8 dni po doręczeniu tego wezwania nalepił oznaczony(e) obok stempel (stemple) na tym formularzu w przeznaczonym na to miejscu a następnie wezwanie to przesłał napowrót wymienionemu niżej sądowi. W razie niezastosowania się będzie Pan musiał oprócz brakującej należności stemplowej uiścić jeszcze nadwyżkę należności w podwójnej kwocie tej należności.

. K . . . h

Stempel od rozstrzy-
gnięcia sądowego z

Liczba czynności

(Odcisk stampilii sądowej.)

Miejsce
dla nalepienia znaczków
stemplowych.

Uwaga. Znaczkii stemplowe należy unieważnić, poczem kancelarya sądowa oddzieli ten odcinek i nalepi na aktacli, które mają być zaopatrzone stemplom.

Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby pieczy poruczonej:

.....

Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania ustawowego zastępcy:

.....

Sąd nadopiekuńczy (kuratelarny):

.....

Wykaz czystych dochodów z majątku osoby pieczy poruczonej

za rok

(za czas od do).

I. Przychody,

które należy wciągnąć do podstawy wymiaru należności ryczałtowej, bez potrącania wydatków.

Źródło przychodów	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
A. Z posiadłości gruntowej i leśnej, łącznie z wartością pieniężną produktów gospodarczych, zużytych w gospodarstwie domowym osoby, poruczonej pieczy, (§§ 163. i 166. ustawy o podatkach osobistych), dalej z budynków łącznie z całą wartością użytkową budynków i ubikacji, zamieszkałych przez samą osobę pieczy poruczoną lub przez nią inaczej używanych lub oddanych bezpłatnie do użytku innych osób (§ 164., ustępy 1. i 2., ustawy o podatkach osobistych)	
B. Z przedsiębiorstw zarobkowych, wraz z wartością pieniężną produktów własnego przedsiębiorstwa zużytych w gospodarstwie domowym osoby pieczy poruczonej (§ 165. ustawy o podatkach osobistych)	
C. Przychody z reszty majątku (§§ 169. do 171. ustawy o podatkach osobistych)	
Razem .	

II. Przychody,

które nie mają być zarachowane przy wymierzaniu należności ryczałtowej.

Rodzaj przychodów	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
1. Datki na utrzymanie, wychowanie itd.	
2. Inne dochody, nie pochodzące z majątku (pobory służbowe i za pracę itp.)	
3. Dochody z majątku powierniczego	
Razem .	
Wydanki, ciężące wyłącznie na tych przychodach	
Czysta kwota	

III. Wydatki,

nie wykazane pod II.

Rodzaj wydatków	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
1. Podatki bezpośrednie z wyjątkiem podatku dochodowego; dodatki do podatków bezpośrednich, opłaty i datki konkurencyjne (jak grosz czynszowy i szkolny, podatek wyznaniowy itd.); taksa wojskowa (§ 160., l. 5, ustawy o podatkach osobistych)	
2. Odsetki od długów i raty amortyzacyjne (§ 160., l. 6 i 7, ustawy o podatkach osobistych)	
3. Premie asekuracyjne (§ 160., l. 2 i 3, ustawy o podatkach osobistych) .	
4. Inne trwałe ciężary, oparte na szczególnych tytułach prawnych (§ 160., l. 4 i 6, ustawy o podatkach osobistych)	
Razem .	
Z tego cięży wyłączenie na przychodach wykazanych pod I, kwota . . .	
Z reszty przypada stosunkowo na przychody, wykazane pod I	
Łączna kwota wydatków, które należy potrącić	

IV. Czyste przychody.

	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
Przychody, wykazane pod I	
Wydatki, wykazane pod III, które mogą być potrącone	
Czyste przychody .	

Zapewniam niniejszem, że uczyniłem podane wyżej zeznania oraz następujące poniżej wyjaśnienia i uwagi według najlepszej wiedzy i sumienia.

., dnia 191 .

Podpis:

.....

Wyjaśnienia i uwagi do dat podanych w wykazie.

Wyjaśnienia i uwagi do dat podanych w wykazie.

(Ciąg dalszy).

Uwagi sądu opiekuńczego albo kuratelarnego.

II. Inne dochody użytkowcy.

Podanie sumaryczne łącznej kwoty za objęty wykazem okres w koronach:

III. Wydatki.

Rodzaj wydatków	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
1. Podatki bezpośrednie z wyjątkiem podatku dochodowego i podatku od wyższych poborów służbowych; dodatki do podatków bezpośrednich, opłaty i datki konkurencyjne (jak grosz czynszowy i szkolny, podatek wyznaniowy itd.); taksa wojskowa (§ 160, l. 5, ustawy o podatkach osobistych) . . .	
2. Odsetki od długów i raty amortyzacyjne (§ 160., l. 6 i 7, ustawy o podatkach osobistych)	
3. Premie asekuracyjne (§ 160., l. 2 i 3, ustawy o podatkach osobistych)	
4. Inne trwałe ciężary, oparte na szczególnych tytułach prawnych (§ 160., l. 4 i 6, ustawy o podatkach osobistych)	
Razem	
Z tego przypadają na wydatki, obciążające tylko przychody z masy użytkowej, podlegające obowiązkowi należności (I)	
Z reszty przypada stosunkowo na przychody, podlegające należności z masy użytkowej (I)	
Łączna kwota wydatków, które należy potrącić	

IV. Czyste przychody.

	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
Przychody, podlegające należyciom, wykazane pod I	
Wydatki, wykazane pod III, które mogą być potrącone	
Czyste przychody .	

Zapewniam niniejszem, że uczyniłem podane wyżej zeznania oraz następujące poniżej wyjaśnienia i uwagi według najlepszej wiedzy i sumienia.

....., dnia 191 .

Podpis:

.....

Wyjaśnienia i uwagi do dat podanych w wykazie.

Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania dziedzica powierniczego:

.....

Sąd wykonujący nadzór:

.....

Sądowe oznaczenie masy:

.....

Wykaz czystych przychodów masy substytucyjnej

za rok

(za czas od do).

I. Przychody,

które należy wciągnąć do podstawy wymiaru należności ryczałtowej.

Przychody masy substytucyjnej bez potrącenia wydatków	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
A. Z posiadłości gruntowej i leśnej, łącznie z wartością pieniężną zużytych w gospodarstwie domowym dziedzica powierniczego produktów gospodarczych (§§ 163. i 166. ustawy o podatkach osobistych), dalej z budynków łącznie z czystą wartością użytkową przez samego dziedzica powierniczego zamieszkałych lub inaczej używanych albo też oddanych bezpłatnie do użytku innych osób budynków lub ubikacji (§ 164., ustępy 1. i 2. ustawy o podatkach osobistych)	
B. Z przedsiębiorstw zarobkowych wraz z wartością pieniężną zużytych w gospodarstwie domowym dziedzica powierniczego produktów własnego przedsiębiorstwa (§ 165. ustawy o podatkach osobistych)	
C. Inne przychody masy substytucyjnej (§§ 169. do 171. ustawy o podatkach osobistych)	
Razem .	
Z tego odpada na osoby, poruczone pieczy N. N. kwota częściowa M. M. " "	
Należy tedy do podstawy wymiaru należności ryczałtowej wciągnąć . . .	

II. Inne dochody dziedzica powierniczego.

Łączna kwota podana sumarycznie w koronach za objęty wykazem okres:

III. Wydatki masy substytucyjnej i inne wydatki dziedzica powierniczego.

Rodzaj wydatków	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
1. Podatki bezpośrednie z wyjątkiem podatku dochodowego i podatku od wyższych pborów służbowych; dodatki do podatków bezpośrednich, opłaty i datki konkurencyjne (jak grosz czynszowy i szkolny, podatek wyznaniowy itd.); taksza wojskowa (§ 160., l. 5, ustawy o podatkach osobistych) . . .	
2. Odsetki od długów i raty amortyzacyjne (§ 160., l. 6 i 7; ustawy o podatkach osobistych)	
3. Premie asekuracyjne (§ 160., l. 2 i 3, ustawy o podatkach osobistych) .	
4. Inne trwale ciężary, oparte na szczególnych tytułach prawnych (§ 160., l. 4 i 6, ustawy o podatkach osobistych)	
Razem .	
Z tego wydatki, obciążające wyłącznie przychody, podlegające obowiązkowi należytości (I), wynoszą	
Z reszty przypada stosunkowo na przychody, podlegające należytościom . .	
Łączna kwota wydatków, które należy odliczyć	

IV. Czyste przychody.

	Łączna kwota za objęty wykazem okres w koronach
Przychody, podlegające należyciom, wykazane pod I	
Wydatki, wykazane pod III, które mogą być potrącone	
Czyste przychody .	

Zapewniam niniejszem, że uczyniłem podane wyżej zeznania oraz następujące poniżej wyjaśnienia i uwagi według najlepszej wiedzy i sumienia.

....., dnia 191 .

Podpis:

.....

Wyjaśnienia i uwagi do dat podanych w wykazie:

Wyjaśnienia i uwagi do dat podanych w wykazie:

(Ciąg dalszy.)

Uwagi sądu.

Kraj koronny:

Okręg podatkowy:

Okręg skarbowy:

Karta katastru:

Sąd:

Zeznanie

.....

o wartości posiadanych gruntów i budynków wraz z przynależnością
(fundus instructus) dla wymiaru należności ryczałtowej za pieczę
nad powiernictwem za czas od dnia 1. stycznia . . .
do dnia 31. grudnia . . .

(według stanu z dnia 1. stycznia . .).

U w a g a : Wypełnienie rubryk „Podatek gruntowy bez opustu“, „Podatek domowy bez opustu“, „Przeciętna cena kupna“, „Wartość uznana lub sprostowana“ i „Karta katastru“ zastrzega się urzędowi.

Posiadane grunta i budynki				Przynależność (fundus instruk- tus) według §§ 293. do 297. p. k. u. c. według spisu na stronie 4.				Zeznana	Uznana lub sprostowana	Uwaga					
Zeznana		Uznana lub sprostowana		Zeznana		Uznana lub sprostowana		wartość łączna							
wartość				wartość				posiadanych gruntów i budyn- ków oraz przynależności							
K	h	K	h	K	h	K	h	K	h					K	h

Wykaz

**przynależności (fundus instructus) posiadanych gruntów i budynków, wymienionych
w tem zeznaniu.**

Numer pozycji	Bliższe oznaczenie przedmiotu	Ilość sztuk lub zasób	Zeznana wartość				Wartość uznana lub sprostowana		Uwaga
			poszczególne		razem		K	h	
			K	h	K	h			
	I. Stan bydła, a mianowicie:								
	II. Zapasy gospodarcze, a mianowicie:								
	III. Sprzęty rolnicze, maszyny, wozy itd., a mianowicie:								
	IV. Inna przynależność, a mianowicie:								

Zapewniam niniejszem, że zawarte w tem zeznaniu daty podałem według najlepszej wiedzy i sumienia.

., dnia 19 .

Podpis:

.

Kraj koronny:

Okręg podatkowy:

Okręg skarbowy:

Karta katastru:

Sąd:

Zeznanie

.....

o wartości praw użytkowych dla wymiaru należności ryczałtowej za
pieczę nad powiernictwem za czas od dnia 1. stycznia
do dnia 31. grudnia

(według stanu z dnia 1. stycznia....).

Liczba pozycji	Oznaczenie prawa	Gdzie się je wy- konuje		Czy we wła- snym zarzą- dzie lub przez dzier- żaw- ców	Dochód brutto według prze- cięcia z 10 lat poprzedzających okres wymiaru	Wydatki według prze- cięcia tego samego okresu				Po odliczeniu wydatków od dochodu brutto okazuje się czysty dochód roczny		Zeznana wartość tego prawa według dwudziestokrotnego czystego do- chodu		Wartość uznana lub sprostowana		Uwaga	
		Gmina	Starostwo			Oznaczenie wydatków	Kwota										
							poszczególne	łącznie									
		K	h			K	h	K	h	K	h	K	h				
	I. Prawa, które należy uważać za rzeczy nie- ruchome																
	Razem ad I																
	II. Prawa, które należy uważać za rzeczy ruchome																
	Razem ad II																

Zapewniam niniejszem, że zawarte w tem zeznaniu daty podałem według najlepszej wiedzy i sumienia.

....., dnia 19 ..

Podpis:

.....

Kraj koronny:

Okręg podatkowy:

Okręg skarbowy:

Karta katastru:

Sąd:

Zeznanie

.
**o wartości majątku ruchomego (z wyjątkiem praw użytkowych) dla wymiaru należy-
 tości ryczałtowej za pieczę nad powiernictwem . . . za czas od dnia 1. stycznia
 do dnia 31. grudnia**
 (według stanu z dnia 1. stycznia . . .).

Liczba pozycji	Przedmiot	Wartość				Wartość uznana lub sprostowana		Uwaga	
		według rachunku, podania zobowiązanie, oszacowania sądowego, kursu giełdowego	poszczególne		łącznie		K		h
			K	h	K	h			
I. Stan czynny.									
1	Golówka								
2	Kapitały, ulokowane według wykazu na stronie 2. i 3.:								
	a) u osób prywatnych								
	b) w papierach wartościowych								
3	Zapasy, które nie należy uważać za przynależność należących do składającego zeznanie rzeczy nieruchomości								
4	Stan bydła, o ile nie stanowi on przynależności rzeczy nieruchomości								
5	Przedmioty, należące do urzędu i sprzęty, o ile nie stanowią one przynależności rzeczy nieruchomości								
6	Wszystkie inne rzeczy ruchome, o ile nie stanowią one przynależności rzeczy nieruchomości i o ile nie korzysta się co do nich z uwolnienia od należności (uwaga 2. do pozycji taryfy 28 rozporządzenia cesarskiego), z wyjątkiem praw użytkowych								

Zapewniam niniejszem, że daty zawarte w tem zeznaniu oraz w dołączonych do niego wykazach (strony 2, 3 i 4) podałem według najlepszej wiedzy i sumienia.

., dnia 19 .

Podpis:

Uwaga: Rubryki „Wartość uznana lub sprostowana“ i „Karta katastru“ zastrzega się do wypełnienia przez urząd.

Wykaz sumaryczny

tych rzeczy ruchomych, co do których korzysta się z uwolnienia według uwagi 2. do pozycji taryfowej 28 rozporządzenia cesarskiego.

Wykaz przedmiotów (ewentualnie według gatunków)	Podanie wartości *)		Uwaga
	K	J	
Suma .			

*) Uwaga: Podanie wartości jest tylko wtedy potrzebne, jeśli dla wymierzenia należności ryczałtowej żąda się potrącenia długów i ciężarów, nie ciążących wyłącznie na nieruchomości powierniczym. Wartość zbiorów obrazów, bibliotek i innych zbiorów można zeznać także w kwocie ryczałtowej (§ 75., ustęp 3., rozporządzenia wykonawczego.

Kraj koronny:

Okręg podatkowy:

Okręg skarbowy:

Karta katastru:

Sąd:

Zeznanie

.....

**czystej wartości podlegającego obowiązkowi należytości nieruchomości
i ruchomego majątku dla wymierzania należytości ryczałtowej za pieczę
nad powiernictwem za czas od dnia 1. stycznia
do dnia 31. grudnia**

(według stanu z dnia 1. stycznia).

Uwaga: Rubrykę „Karta katastru” zastrzega się do wypełnienia ze strony urzędu.

Długi i ciężary w dniu 1. stycznia

1	2	3	4		5										6	7
					Dług lub ciężar ciąży*)											
					a		b		c		d		e			
					K	h	K	h	K	h	K	h	K	h		
Liczba pozycji	Imię, nazwisko i miejsce za- mieszkania wierzyciela (uprawnio- nego)	Tytuł prawny długu lub ciężaru	Kwota długu lub ciężaru		wyłączenie na nieruchomości i ru- chomym majątku powierniczym z kwotą		wyłączenie na nieruchomości majątku powierniczemu z kwotą		wyłączenie na ruchomym, podlegają- cym należności majątku powier- niczemu z kwotą		wyłączenie na ruchomym, wolnym od należności majątku powier- niczemu z kwotą		na majątku powierniczym i allo- dualnym z kwotą		Data i liczba sądowego zezwo- lenia na zacią- gnięcie długu	Uwaga
Łączna kwota długów i ciężarów																

*) Uwaga: Jeśli dług lub ciężar ciąży na majątku powierniczym i allodialnym, to w rubryce 7. na uwadze należy podać wartości brutto obciążonego majątku powierniczego i allodialnego oraz przypadającej stosunkowo na majątek powierniczy i allodialny kwoty częściowej długu lub ciężaru.

Rozdział długów i ciężarów na poszczególne masy majątkowe.

Liczba pozycji	Oznaczenie długów i ciężarów, które mają być rozdzielone	Na nieruchomości powierniczy		Na ruchomy majątek powierniczy, podlegający należności		Na ruchomy majątek powierniczy, wolny od należności		Na majątek allodialny		Uwaga
		K	h	K	h	K	h	K	h	
1	Z długów i ciężarów, ciężących na majątku powierniczym i allodialnym (rubryka 5 e), przypadają stosunkowo: . . .									
2	Z długów i ciężarów, ciężących na nieruchomości i ruchomym majątku powierniczym (rubryka 5 a), przypadają stosunkowo:									
3	Z długów i ciężarów, ciężących wyłącznie na poszczególnych przedmiotach majątku powierniczego (rubryka 5 b, c, d), przypadają:									
Suma .										
Łączna kwota długów i ciężarów .										

Obliczenie czystej wartości podlegającej należności.

I. Majątek nieruchomy.

	Koron	halerzy
Wartość posiadanych gruntów i budynków (zeznanie według formularza V)	
Wartość praw użytkowych, które należy uważać za rzeczy nieruchome (zeznanie według formularza VI)		
Łączna wartość nieruchomości majątku powierniczego .		
Długi i ciężary, przypadające na nieruchomy majątek powierniczy		
Czysta wartość nieruchomości majątku powierniczego		

II. Majątek ruchomy.

	Koron	halerzy
Wartość podlegającego należności majątku powierniczego z wykluczeniem praw użytkowych (zeznanie według formularza VII)		
Wartość praw użytkowych, które należy uważać za rzeczy ruchome (zeznanie według formularza VI) .		
Łączna wartość podlegającego należności ruchomego majątku powierniczego		
Długi i ciężary, przypadające na podlegający należności ruchomy majątek powierniczy		
Czysta wartość wolnego od należności ruchomego majątku powierniczego		

Zapewniam niniejszem, że zawarte w tem zeznaniu daty podałem według najlepszej wiedzy i sumienia.

. dnia 19 . . .

Podpis:

.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 22. grudnia 1915.

Treść: № 381. Rozporządzenie o bilansach i omijaniu przepisów statutowych podczas wojny.

381.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 18. grudnia 1915

o bilansach i omijaniu przepisów statutowych podczas wojny.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Kupcy, towarzystwa handlowe, stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze i inne obowiązane do składania publicznie rachunków przedsiębiorstwa, mające miejsce zamieszkania (siedzibę) w Galicyi, na Bukowinie, w Dalmacyi, na Po-brzeżu lub w obrębie sądów okręgowych Rovereto i Trydent, z wyjątkiem przedsiębiorstw kolejowych, są wolne od obowiązku zestawiania zamknięcia rachunkowego (bilansu) za lata czynności, które upłynęły lub upłyną od dnia 1. stycznia 1914, do dnia 30. czerwca 1916.

(2) Władza administracyjna może na uzasadniony wniosek zwolnić od obowiązku zestawienia zamknięcia rachunkowego (bilansu) za lata czyn-

ności, które upłynęły lub upłyną od dnia 1. stycznia 1914 najpóźniej do dnia 30. czerwca 1916:

1. kupców i przedsiębiorstwa oznaczonego w ustępie 1. rodzaju, którzy
 - a) posiadają w obszarach, wymienionych w ustępie 1. wprawdzie nie swe miejsce zamieszkania (siedzibę), lecz główną siedzibę przedsiębiorstwa, lub
 - b) posiadają w innym sąsiadującym z obszarem wojennym swe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub główną siedzibę przedsiębiorstwa, albo
 - c) prowadzą swe interesy po większej części poza granicą cłową lub z państwem, leżącym poza nią, lub posiadają tam znaczne części swego majątku,
2. przedsiębiorstwa kolejowe, posiadające w obszarach, wymienionych w ustępie 1., swą siedzibę lub u których zachodzą warunki 1. 1.

Do zezwolenia na to uwolnienie jest dla towarzystw asekuracyjnych powołane Ministerstwo spraw wewnętrznych, dla banków i innych instytucji kredytowych Ministerstwo skarbu, dla przedsiębiorstw przemysłu górniczego i hutniczego Ministerstwo robót publicznych, dla przedsiębiorstw kolei żelaznych Ministerstwo kolei żelaznych, dla innych przedsiębiorstw i dla kupców Ministerstwo handlu.

§ 2.

(1) Gdy wskutek odłożenia zamknięcia rachunkowego (§ 1.) ma się je zestawić za dwa lata czynności, może władza administracyjna (§ 1., ustęp 2.) na uzasadniony wniosek zezwolić na zestawienie tylko jednego zamknięcia rachunkowego dla obydwu lat czynności. Zysk lub strata, które się przytem okażą, należy rozdzielić równo na obydwu lata czynności.

(2) Poptzednie przepisy nie mają zastosowania do towarzystw ubezpieczeniowych, przedsiębiorstw kolejowych i stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych.

§ 3.

Do powzięcia uchwały co do zamknięcia rachunkowego przez powołany do tego organ przysługuje towarzystwom akcyjnym, towarzystwom z ograniczoną poręką, stowarzyszeniom zarobkowym i gospodarczym i innym, obowiązanych do składania publicznie rachunków przedsiębiorstwom, o ile już statut nie ustanawia na to dłuższego terminu, termin sześciu miesięcy po upływie roku czynności. Gdy dotrzymanie tego terminu jest z powodu wojny niemożliwe, to może władza

administracyjna (§ 1., ustęp 2.) zezwolić na uzasadniony wniosek na przedłużenie najdalej do dnia 30. czerwca 1916.

§ 4.

Ministerstwo spraw wewnętrznych może w porozumieniu z interesowanymi Ministrami na uzasadniony wniosek zezwolić przedsiębiorstwom oznaczonego w § 3. rodzaju na ominięcie postanowień statutowych co do sposobu zwołania, miejsca i czasu zebrania i zdolności powzięcia uchwał przez swe organa, co do formy ich ogłoszenia itp., o ile przestrzeganie tych postanowień jest z powodu wojny niemożliwe.

§ 5.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916.

Stürgkh wlr.

Georgi wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Morawski wlr.

Hohenlohe wlr.

Hochenburger wlr.

Hussarek wlr.

Zenker wlr.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXX. — Wydana i rozesłana dnia 23. grudnia 1915.

Treść: (№ 382. i 383.) 382. Rozporządzenie w sprawie urządzenia w Wiedniu drobnej sprzedaży zaprowadzonych na c. i k. zajęтым obszarze, zaopatrzonych wydrukowanem oznaczeniem „c. i k. Zarząd wojskowy“ bośniacko-hercegowińskich znaczków stemplowych. — 383. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 8. maja 1915, w sprawie ograniczeń rzezi bydła i świń.

382.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. listopada 1915

w sprawie urządzenia w Wiedniu drobnej sprzedaży zaprowadzonych na c. i k. zajęтым obszarze, zaopatrzonych wydrukowanem oznaczeniem „c. i k. Zarząd wojskowy“ bośniacko-hercegowińskich znaczków stemplowych.

W porozumieniu ze wspólnem Ministerstwem skarbu zakłada się dla wygody publiczności przy urządzie stemplowym w Wiedniu drobną sprzedaż zaprowadzonych na c. i k. zajęтым obszarze zaopatrzonych wydrukowanem oznaczeniem „c. i k. Zarząd wojskowy“ bośniacko-hercegowińskich marek stemplowych kategorii po 10 h. 20 h, 30 h, 40 h, 50 h, 1 K. 2 K i 10 K.

Engel wlr.

383.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i handlu z dnia 21. grudnia 1915,

którem zmienia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 114, w sprawie ograniczeń rzezi bydła i świń.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyla się postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 114, dotyczące wymogu pozwolenia władzy na rzeź lub odsprzedaż w celu rzezi, o ile rozchodzi się o cielęta w wieku mniej niż 6 miesięcy.

Wolno tedy bez zezwolenia władzy rznąć lub sprzedawać na rzeź cielęta, okazujące znamiona dojrzałości cieląt to jest 8 zupełnie wykutych, otoczonych jędrniami działkami zębów siecznych i wygojony pępek.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hohenlohe wlr.

Zenker wlr.

Spitzmüller wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1916** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K	20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K	— h	Rocznik	1893 za . . .	6 K	— h
"	1850 " . . .	10	50 "	"	1872 " . . .	6	40 "	"	1894 " . . .	6	— "
"	1851 " . . .	2	60 "	"	1873 " . . .	6	60 "	"	1895 " . . .	7	— "
"	1852 " . . .	5	20 "	"	1874 " . . .	4	60 "	"	1896 " . . .	7	— "
"	1853 " . . .	6	30 "	"	1875 " . . .	4	— "	"	1897 " . . .	15	— "
"	1854 " . . .	8	40 "	"	1876 " . . .	3	— "	"	1898 " . . .	6	— "
"	1855 " . . .	4	70 "	"	1877 " . . .	2	— "	"	1899 " . . .	10	— "
"	1856 " . . .	4	90 "	"	1878 " . . .	4	60 "	"	1900 " . . .	7	— "
"	1857 " . . .	5	70 "	"	1879 " . . .	4	60 "	"	1901 " . . .	6	— "
"	1858 " . . .	4	80 "	"	1880 " . . .	4	40 "	"	1902 " . . .	7	50 "
"	1859 " . . .	4	— "	"	1881 " . . .	4	40 "	"	1903 " . . .	9	— "
"	1860 " . . .	3	40 "	"	1882 " . . .	6	— "	"	1904 " . . .	5	— "
"	1861 " . . .	3	— "	"	1883 " . . .	5	— "	"	1905 " . . .	6	— "
"	1862 " . . .	2	80 "	"	1884 " . . .	5	— "	"	1906 " . . .	12	— "
"	1863 " . . .	2	80 "	"	1885 " . . .	3	60 "	"	1907 " . . .	13	— "
"	1864 " . . .	2	80 "	"	1886 " . . .	4	60 "	"	1908 " . . .	9	— "
"	1865 " . . .	4	— "	"	1887 " . . .	5	— "	"	1909 " . . .	8	50 "
"	1866 " . . .	4	40 "	"	1888 " . . .	8	40 "	"	1910 " . . .	8	40 "
"	1867 " . . .	4	— "	"	1889 " . . .	6	— "	"	1911 " . . .	7	— "
"	1868 " . . .	4	— "	"	1890 " . . .	5	40 "	"	1912 " . . .	12	50 "
"	1869 " . . .	6	— "	"	1891 " . . .	6	— "	"	1913 " . . .	9	50 "
"	1870 " . . .	2	80 "	"	1892 " . . .	10	— "	"	1914 " . . .	15	— "

Cena handlowa za rocznik 1915 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1916.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysnaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materii.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 24. grudnia 1915.

Treść: (№ 384. i 385.) 384. Rozporządzenie cesarskie o ułatwieniach przy wypełnianiu prawno-prywatnych roszczeń pieniężnych. — 385. Rozporządzenie całego Ministerstwa w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicji i na Bukowinie.

384.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 22. grudnia 1915

o ułatwieniach przy wypełnianiu prawno-prywatnych roszczeń pieniężnych.

Na mocy § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 1.

(1) Dla wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, może sąd procesowy, o ile § 3. nie zawiera innego postanowienia, na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to nie-stosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin dla dopełnienia świadczenia.

(2) Taki termin można przyznać dla całej wierzytelności lub jednej jej części, jednak nie poza dzień 31. grudnia 1916. Sędziowskie odroczenie zapłaty, przyznane na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, do dnia 31. grudnia 1915 włącznie, uważa się za przedłużone do dnia 31. marca 1916 włącznie. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu przeciwnika

(§ 56. o. e.) zezwolić na dalsze przedłużenie do dnia 31. grudnia 1916 włącznie lub przedłużenie ustawowe skrócić.

(3) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(4) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłym od dania zabezpieczenia.

(5) Przeciw zezwoleniu na sędziowskie odroczenie zapłaty, następnie przeciw odmówieniu go przez sąd drugiej instancji niema środka prawnego.

§ 2.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na oznaczenie terminu zapłaty. Dłużnik może pobrać taki wniosek także wówczas, jeśli jego zobowiązanie jest stwierdzone przez podlegający egzekucji akt notaryalny. Gdy przeciw dłużnikowi wydano w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, to może on, uznając roszczenie wierzyciela, w ciągu terminu dla wniesienia sprzeciwu w sądzie, który wydał nakaz zapłaty, uczynić wniosek na oznaczenie terminu zapłaty.

(2) Sąd ma przed rozstrzygnięciem wniosku przesłuchać wierzyciela (§ 56. o. e.) i następnie orzec uchwałą. W uchwale, którą przyznaje się termin zapłaty, należy orzec o obowiązku dłużnika do zapłaty uznanej wierzytelności. Jeśli przeciw

dłużnikowi wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, wówczas winien sędzia zmieniając ustanowiony w nakazie zapłaty termin ustanowić uchwałą nowy termin zapłaty.

(3) Koszta przesłuchania winien dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił postawione przez dłużnika pozasądowo i widocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

(4) Postanowienia § 1. mają odpowiednie zastosowanie.

Wierzytelności wyłączone od sędziowskiego odroczenia zapłaty.

§ 3.

Postanowienia §§ 1. i 2. nie mają zastosowania do wierzytelności z weksli i czeków, nadto do:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

4. roszczeń o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych:

a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych,

b) na podstawie zabezpieczonych w księgach gruntowych wierzytelności kas oszczędności i wspólnych kas sierocych,

c) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;

5. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

6. wierzytelności o zapłatę odsetek i spłat kapitału od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych;

7. wierzytelności o zapłatę odsetek i spłat kapitału od listów zastawnych, ufundowanych bankowych zapisów dłużnych i częściowych zapisów dłużnych;

8. wierzytelności przeciw bankom krajowym i akcyjnym, kasom oszczędności, spółkom kredytowym i innym zakładom kredytowym na podstawie rachunku bieżącego, z wkładek na bony kasowe lub książeczki wkładkowe;

9. wierzytelności z kontraktów o ubezpieczenia.

Sędziowskie odroczenie zapłaty dla handlarzy wywozowych i osób, interesowanych w ruchu obcych.

§ 4.

Wykonującym handel i przemysł, którzy świadectwem izby handlowej i przemysłowej wykażą, że przeważnie dostarczają lub sprowadzają towary, przeznaczone na wywóz poza granicę celną, dalej osobom i przedsiębiorstwom, które wykażą, że są zdane przeważnie na zarobek lub dochody z ruchu obcych, można przyznać sędziowskie odroczenie zapłaty (§§ 1. i 2.) także dla oznaczonych w § 3., l. 1., 2 i 4, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914 wierzytelności dalej dla wierzytelności o zapłatę odsetek i spłat kapitału z częściowych zapisów długu, które zostały wydane przed tym dniem; dla wierzytelności z kontraktów najmu i dzierżawy jest sędziowskie odroczenie zapłaty dopuszczalne także i wówczas, gdy te kontrakty odnowiono mileżąco po dniu 31. lipca 1914.

Sędziowskie odroczenie zapłaty w postępowaniu egzekucyjnym.

§ 5.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego odroczyć egzekucję najdalej do dnia 31. grudnia 1916, o ile nie rozchodzi się o obciążenie zastawem przedmiotów majątku ruchomego lub o przymusowe ustanowienie prawa zastawu. Takie odroczenie jest niedopuszczalne, jeśli już według §§ 1., 2., lub 4. udzielono termin zapłaty.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 1., ustęp 1. i 3. do 5.

(3) Egzekucję odroczoną stosownie do § 23. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, można, jeżeli termin odroczenia nie upłynął już przed dniem 31. grudnia 1915, dalej odroczyć na wniosek zobowiązanego pod warunkami § 1., ustęp 1., najdalej do dnia 31. grudnia 1916.

(4) Odroczenie egzekucji jest dopuszczalne także przy roszczeniach z weksli i czeków. W wypadkach oznaczonych w § 4., można zezwolić na odroczenie egzekucji także dla oznaczonych w § 3., l. 1, 2 i 4, a powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914 wierzytelności.

(b) Ponaglający wierzyciel nie ma prawa do zwrotu kosztów, urosłych z powodu odroczonej egzekucyi, gdy odrzucił wniesione przez dłużnika pozasądowo i uwidocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

Sędziowskie odroczenie zapłaty na obszarze wojennym.

§ 6.

(1) Osobom, mającym swe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub swą stałą siedzibę przedsiębiorstwa na obszarze, w którym sąd powiatowy z powodu zdarzeń wojennych zawiesił częściowo swą czynność lub przeniósł swą siedzibę, albo na obszarze, który wskutek zlecenia władzy musiał być przez znaczną część ludności opuszczony, może sąd, do którego się odwołano, zezwolić na odroczenie zapłaty dla zobowiązań wszelkiego rodzaju i bez względu na czas ich powstania (§§ 1. i 2.) jak również orzec, że niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania, z wyjątkiem obowiązku płacenia procentów zwłoki (§ 8.), nie mają miejsca lub że się je uchyla. Postanowienia § 5. mają zastosowanie do tych osób bez względu na rodzaj wierzytelności, na rzecz której się egzekucję prowadzi.

(2) Pod wymienionymi w ustępie 1. warunkami może sąd nadto orzec, że zawiesza się lub uchyla skutki prawne niezastnienia warunku, gdy zaistnienie warunku było skutkiem wydarzeń wojennych niemożliwe. W razie potrzeby należy ustanowić dla wypełnienia warunku nowy termin.

Wpływ siły wyższej na weksle i czek.

§ 7.

(1) Jeżeli przy wekslach lub czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie wywołana wypadkami wojennymi nieprzewidywana przeszkoda (siła wyższa), odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwzięć czynność wekslowoprawną, conajmniej jednak aż do upływu 10 dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

Oplacanie odsetek.

§ 8.

Za czas, o który wskutek odroczenia zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe, należące się według umowy za czas do zapadłości roszczenia.

Umówione niekorzyści prawne.

§ 9.

W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, rat amortyzacyjnych, lub rat wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, ani z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych z wyjątkiem płacenia procentów zwłoki (§ 8.) wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły najpóźniej w dniu 31. sierpnia 1915.

Policzenie na rachunek.

§ 10.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia cesarskiego odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Osobne postanowienia dla południowego terenu wojny.

§ 11.

(1) Gdy jedna z wymienionych poniżej instytucyi kredytowych ma swą siedzibę w Dalmacyi, Pobrzeżu lub w okręgach sądów obwodowych Rovereto i Trydent, to można żądać w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego:

- a) od banków akcyjnych, których kapitał zakładowy nie wynosi więcej jak milion koron, na zasadzie roszczeń, powstałych przed dniem 21. maja 1915 z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe, wypłaty tylko do wysokości 3 procent roszczenia, istniejącego w dniu 21. maja 1915, conajmniej jednak w kwocie 400 K, a najwyżej w kwocie 1000 K, dalej na zasadzie roszczeń z tytułu wkładek na książeczkę wkładkową, złożonych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 200 K z każdej wkładki;
- b) od kas oszczędności na zasadzie roszczeń, z tytułu wkładek na książeczkę wkładkową, złożonych przed 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 200 K z każdej wkładki;
- c) od spółek kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena na zasadzie roszczeń z rachunku bieżącego, powstałych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 2 procent tego roszczenia, przynajmniej jednak w kwocie 200 K, a najwyżej w kwocie 500 K, dalej

na zasadzie roszczeń z wkładek na książkę wkladkową, złożonych przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 100 K z każdej wkładki;

d) od kas Raiffeisena na zasadzie roszczeń z tytułu rachunku bieżącego, powstałych przed dniem 21. maja 1915, lub z tytułu wkładek na książeczkę wkladkową, które złożono przed dniem 21. maja 1915, wypłaty do wysokości 50 K z każdej wkładki.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzonego mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

(3) Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkladkową, aniżeli można było żądać tytułem zwrotu według art. III., § 24. a, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 184, tudzież niniejszego rozporządzenia cesarskiego, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

(4) Jak długo zakład kredytowy dla roszczeń z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bon kasowy lub książkę wkladkową wskutek jednostronnej obniżki stopy procentowej przyznaje oprocentowanie niższe aniżeli w dniu 21. maja 1915, tak długo nie może on wobec żądania o zwrot takiego roszczenia powoływać się na ustawowe odroczenie zapłaty. Postanowienie to nie ma zastosowania, jeżeli obniżka stopy procentowej przedstawia się tylko jako rachunkowe przeprowadzenie ułożonego stosunku stopy procentowej i każdoczesnej stopy procentowej banku.

§ 12.

(1) Uprawiającym przemysł i handlarzom, którzy mają miejsce zamieszkania lub stałą siedzibę przedsiębiorstwa w mieście Tryeście z okręgiem i których przedsiębiorstwo nie przekracza zakresu, oznaczonego w ustępie 2., należy przyznać sędziowskie odroczenie zapłaty (§§ 1., 2. i 5.) dla prawnoprywatnych wierzytelności pieniężnych, powstałych przed dniem 21. maja 1915, także i bez wykazania warunków, określonych w § 1., ustęp 1.; to postanowienie niema zastosowania do wierzytelności, wymienionych w § 3., dalej do wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, które zostały zawarte przed dniem 21. maja 1915, gdy

oddanie lub dostawa zostały lub zostaną uskutecznione dopiero po dniu 20. maja 1915, chyba że miały być uskutecznione przed dniem 21. maja 1915.

(2) Postanowienie ustępu 1. dotyczy handlarzy, którzy trudnią się drobną sprzedażą towarów i nie zatrudniają więcej jak dwu pomocników, oraz innych uprawiających przemysł, którzy nie zatrudniają więcej, jak pięciu pomocników.

(3) Dłużnik ma wykazać istnienie tych warunków świadectwem izby handlowej i przemysłowej, w którym musi być podana ilość pomocników.

§ 13.

Przy wekslach lub czekach, płatnych w jednym z oznaczonych w § 11. okręgów, przypuszcza się, że czynność prawnoprawna, która miała lub ma być przedsięwzięta po dniu 21. maja 1915, została zaniechana wskutek nieprzewidywanej przeszkody (siła wyższa), jeżeli ona rzeczywiście nie została przedsięwzięta w czasie właściwym.

§ 14.

Banki, kasy oszczędności, inne instytucje kredytowe i zakłady ubezpieczeń, które mają siedzibę lub filię w jednym z oznaczonych w § 11. okręgów i wskutek wojny przeniosły stamtąd służbę kasową w znacznej części w głąb kraju, nie są obowiązane wypełniać swe zobowiązania w miejscu ich dawniejszego obrotu kasowego, lecz mogą je wypełniać w tem miejscu, dokąd przeniosły swą służbę kasową.

Prawo wzajemności.

§ 15.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoje miejsce zamieszkania (siedzibę), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prawnoprywatne tylko pod ograniczeniami, podlegają roszczenia wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoje miejsce zamieszkania (siedzibę), takim samym ograniczeniom.

Postanowienia końcowe.

§ 16.

(1) Upoważnia się Rząd do zmiany lub uzupełnienia przepisów tego rozporządzenia cesarskiego w drodze rozporządzenia, o ile wymagają tego potrzeby gospodarcze.

(2) W szczególności upoważnia się Rząd do wydania odmiennych od postanowień tego rozporządzenia cesarskiego przepisów w sprawie odroczenia zapłaty wierzytelności prawnoprywatnych

wobec tych dłużników, którzy mają stałe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub stałą siedzibę przedsiębiorstwa w Galicyi lub na Bukowinie i do zarządzenia przytem ulg należyciowych na wypadek ponownego wniesienia protestu.

§ 17.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 25. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 138, o ile zawiera ono postanowienia w przedmiotach, uregulowanych w niniejszem rozporządzeniu cesarskiem, oraz rozporządzenie z dnia 28. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 184.

(2) Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 22. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.	Hohenlohe wkr.
Georgi wkr.	Hochenburger wkr.
Forster wkr.	Hussarek wkr.
Trnka wkr.	Zenker wkr.
Morawski wkr.	Leth wkr.
Spitzmüller wkr.	

385.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 22. grudnia 1915

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 16. rozporządzenia cesarskiego z dnia 22. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 384, zarządza się, co następuje:

Zakres odroczenia zapłaty.

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w Galicyi lub na Bukowinie, przysznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki

w zapłacie, jeżeli one zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. stycznia 1917, tymczasowo do dnia 31. grudnia 1916 włącznie.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. października 1915, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się dzień zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł lub ma zapaść między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. grudnia 1916, tymczasowo na dzień 1. stycznia 1917.

(4) Dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem 1. października 1915, przy których przekazany, a przy wekslach własnych, których wystawca ma miejsce zamieszkania poza oznaczonym obszarem, które jednak są płatne w Galicyi lub na Bukowinie, odracza się dzień zapłaty, jeśli weksel lub czek zapadł lub zapadnie przed dniem 31. stycznia 1916, na dzień 1. lutego 1916. Jeśli taki weksel lub czek zapadną później, wówczas odroczenie dnia płatności nie następuje.

(5) Stosownie do odroczenia dnia płatności, odracza się także termin do podniesienia protestu.

(6) Przy wekslach i czekach, które zostały lub zostaną wystawione po dniu 30. września 1915, ustawowe odroczenie zapłaty, bez ujemy dla postanowień § 8., nie następuje.

(7) Przy zastosowaniu tego rozporządzenia uważa się przy wekslach przekazowych i czekach miejsce, podane przy nazwisku lub firmie przekazanego, za miejsce zamieszkania przekazanego, przy wekslach własnych miejsce ich wystawienia za miejsce zamieszkania wystawcy.

Wierzytelności wyłączono od odroczenia.

§ 2.

Od odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. k. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia

25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

- a) na podstawie wierzytelności, które służą przede wszystkim na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych;
- b) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacji;
- c) wobec dłużnika zastawnego na podstawie innych, zabezpieczonych hipotecznie wierzytelności;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczenia o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. k. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego Krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny osób, powołanych z powodu mobilizacji, lub' celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

1. z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 300 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 3000 K;

2. z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie, do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia;

3. we wszystkich innych działach ubezpieczenia do wysokości 2000 K, a gdy suma odszkodowania przekracza 2000 K, o 2000 K i 12 procent kwoty odszkodowania, przekraczającej 2000 K, w żadnym razie jednak o więcej, jak łącznie 5000 K;

4. o zapłacenie premii ubezpieczeniowych, a mianowicie:

- a) jeśli premia staje się płatną po dniu 31. grudnia 1915, dla każdej premii do wysokości 30 K,
- b) jeśli premie były płatne przed dniem 1. stycznia 1916, do wysokości 50 K od każdej zaległej kwoty, płatnej w dniu 1. kwietnia i w dniu 1. października 1916.

(2) Dla wspomnianych w ustępie 1., l. 4, lit. b) roszczeń o premie nie mają znaczenia umówione, skrócone terminy skarg.

(3) Ubezpieczający nie może podnieść niekorzyści ustawowych, zastrzeżonych w kontrakcie na wypadek zaniedbania zapłacenia we właściwym czasie premii ubezpieczenia, jeśli tylko oznaczoną w ustępie 1., l. 4, lit. a) zapłatę uiszczono. Ubezpieczonemu, który uiszczył częściową zapłatę, pozostaje obowiązek zapłacenia resztującej części premii.

(4) Ubezpieczający jest obowiązany do odnowienia w ciągu 6 miesięcy po dniu zapadłości, za dodatkową opłatą wyłączonych od odroczenia zapłaty zaległości wraz z procentami zwłoki, bez ponownego badania lekarskiego, tych kontraktów ubezpieczenia na życie, które wskutek niezapłacenia we właściwym czasie wyłączonych od odroczenia zapłaty premii (ustęp 1., l. 4, lit. a) wygasają bez odkupna, lub zmieniają się na wolne od premii ubezpieczenia ze zmniejszoną sumą ubezpieczenia.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładekowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K a najwyżej w kwocie 3000 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K a najwyżej w kwocie 500 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Przeciwno żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

Roszczenia z tytułu wkładek, uskuteczionych na książkę wkładekową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładową aniżeli można było wówczas żądać tytułem zwrotu według poprzednich rozporządzeń o odroczeniu zapłaty, tudzież niniejszego rozporządzenia, w takim razie może odnośną nadwyżkę wliczyć także w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenia o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają odroczeniu zapłaty według postanowień § 1., korzystają jednak w postępowaniu egzekucyjnym z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia. Postanowienia § 54. o. k. i § 24. o. ugod. pozostają nienaruszone.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 8.

Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub podniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzewyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennymi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu dziesięciu dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

Opłacanie odsetek i potrącenia kasowe.

§ 9.

(1) Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy za czas aż do zapadłości wierzytelności.

(2) Przy obliczaniu kwoty, którą należy zapłacić po upływie odroczenia zapłaty tytułem wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, nie wolno w razie wątpliwości odciągnąć potrącenia kasowego.

Terminy przedawnienia i terminy skarg.

§ 10.

Czasu trwania odroczenia zapłaty nie wlicza się przy obliczaniu terminu przedawnienia i ustawowych terminów do wniesienia skarg.

Wypowiedzenie i umówione niekorzyści prawne.

§ 11.

(1) Od wierzytelności pieniężnej, która zapadła lub zapadnie wskutek wypowiedzenia, dokonanego między dniem 1. sierpnia 1914, a dniem 31. grudnia 1916, można żądać w czasie, o który wskutek odroczenia zapłaty przesunięto na później uiszczenie zapadłej kwoty, jedynie odsetek, należących się według umowy za czas aż do zapadłości wierzytelności.

(2) Dokonane w latach 1915 i 1916 wypowiedzenie udziału w przedsiębiorstwie stowarzyszenia zarobkowego lub gospodarczego należy traktować w ten sposób, jak gdyby było dokonane w dniu 1. stycznia 1917.

(3) W razie nieuiszczenia przez dłużnika w właściwym czasie odsetek, anuitetów lub rat z tytułu wierzytelności pieniężnych prawno-prywatnych, powstałych przed dniem 1. sierpnia 1914, nie może wierzyciel uczynić użytku z przyznanego mu umową prawa wypowiedzenia względnie prawa natychmiastowego żądania zwrotu kwot kapitałowych, ani też z innych umówionych na taki przypadek niekorzyści prawnych z wyjątkiem zapłaty odsetek zwłoki (§ 9., ustęp 1.) wówczas, jeżeli dłużnik dopuścił się zwłoki tylko co do zapłaty procentów, anuitetów lub rat, które zapadły lub mają zapaść przed dniem 1. stycznia 1917.

Policzenie na rachunek.

§ 12.

Okoliczność, iż wierzytelność według postanowień niniejszego rozporządzenia odroczone jest co do zapłaty, nie stanowi przeszkody w policzeniu jej na rachunek innej wierzytelności.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 13.

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwane postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencyja po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia terminu odroczenia zapłaty (§ 1.). Jeżeli dzień ten w wyroku, zapadłym przed wejściem w życie tego rozporządzenia, oznaczono kalendarzowo, przesuwają się początek terminu świadczenia na ten dzień, w którym należy uiścić zapłatę według postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya. **§ 14.**

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucję dla zabezpieczenia na rzecz odroczonej co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonej co do zapłaty, można zezwolić i je wykonać.

 Sądziowskie odroczenie zapłaty. **§ 15.**

(1) Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 16. do 19.), zezwolić na odroczenie zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak również orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należyłym czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki (§ 9., ustęp 1.).

(2) Sąd może również uznać, że następstwa prawne z powodu niezastnienia jednego z warunków zostaną pominięte lub uchylone, jeżeli zaistnienie warunku stało się niemożliwe wskutek wydarzeń wojennych. W razie potrzeby należy dla wypełnienia warunku naznaczyć nowy termin.

 § 16.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które wyjęte są od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia.

(2) Terminu tego jednak nie można dla całego świadczenia lub części przyznać poza dzień 31. grudnia 1916. Sądziowskie odroczenie zapłaty, które przyznane zostało do dnia 31. grudnia 1915 włącznie lub według § 16. rozporządzenia z dnia 17. września 1915, Dz. u. p. Nr. 273, aż do tego dnia zostało przedłużone, uważa się za przedłużone do dnia 31. marca 1916 włącznie. Sąd może na wniosek po przesłuchaniu przeciwnej

strony (§ 56. o. e.) zezwolić na dalsze przedłużenie najdalej do dnia 31. grudnia 1916 włącznie, lub ustawowe przedłużenie skrócić.

(3) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(4) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(5) Przeciw zezwoleniu sędziowskiego odroczenia zapłaty, dalej przeciw odmówieniu go przez sąd drugiej instancyi, niema środka prawnego.

(6) Postanowienia te nie mają zastosowania do roszczeń z weksli lub czeków.

 § 17.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na oznaczenie terminu zapłaty dla wyjątego od odroczenia zapłaty roszczenia. Wniosek taki może dłużnik posłać także wówczas, gdy jego zobowiązanie, jest stwierdzone przez podlegający egzekucyi akt notaryalny. Jeśli przeciw dłużnikowi wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczem, to może on w ciągu terminu dla wniesienia sprzeciwu w sądzie, który wydał nakaz zapłaty, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na ustanowienie terminu zapłaty.

(2) Sąd przed rozstrzygnięciem wniosku przesłucha wierzyciela (§ 56. o. e.) i następnie orzeka w drodze uchwały. W uchwale, którą udzielono terminu zapłaty, należy orzec o obowiązku dłużnika do zapłaty uznaney wierzytelności. Gdy przeciw dłużnikowi wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczem, wówczas winien sędzia, zmieniając termin podany w nakazie zapłaty ustanowić w drodze uchwały nowy termin zapłaty.

(3) Koszta przesłuchania ma dłużnik zwrócić wierzycielowi, chyba że wierzyciel odrzucił postawione pozasądowo i oczywiście uzasadnione żądanie o odroczenie zapłaty.

(4) Postanowienia § 16. mają odpowiednie zastosowanie.

 § 18.

(1) Jeżeli przez sędziowskie odroczenie zapłaty zezwolono na uiszczania odsetek czynszowych ratami, wchodzą niekorzyści prawne, co do których się ułożono na wypadek zaniedbania wypełnienia w czasie należytych, jedynie w razie nieuiszczenia takich rat w czasie przepisanych.

(2) Jeżeli nie zapłaci się takiej raty w czasie należytych, wówczas może wynajmujący wypowiedzieć najem najmu z mocą obowiązującą dla najbliższego terminu wypowiedzenia.

§ 19.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 16., ustęp 1., odroczyć najdalej do dnia 31. grudnia 1916 egzekucję na rzecz roszczenia, wyjątego od ustawowego odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylenie już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e., świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 16. lub 17.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 16., ustęp 3. do 5.

(3) Egzekucya odroczonej stosownie do poprzednich rozporządzeń o odroczeniu zapłaty może, jeżeli termin odroczenia nie upłynął już przed dniem 31. grudnia 1915, pod tymi samymi warunkami na wniosek zobowiązanego zostać odroczone najdłużej do dnia 31. grudnia 1916.

(4) Dochodzący swego roszczenia wierzyciel nie ma prawa do zwrotu kosztów urosłych z powodu odroczonej egzekucji, gdy odrzucił wniesione pozasądowo i widocznie uzasadnione żądanie odroczenia zapłaty.

Uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty przez orzeczenie sędziowskie.

a) Postępowanie.

§ 20.

(1) Wierzyciel może uczynić przed sądem powiatowym, w którego okręgu dłużnik ma miejsce zamieszkania (siedzibę), wniosek, by dla jego roszczenia uchylono ustawowe odroczenie zapłaty. Takiego wniosku nie można postawić w sądzie, leżącym w okręgu trybunału sądowego Kraków, Wadowice i Nowy Sącz, przed dniem 1. lutego 1916, zaś w innym sądzie w Galicyi lub na Bukowinie przed dniem 1. maja 1916.

(2) Na wniosek należy dłużnika zawezwać do rozprawy ustnej (§ 56. o. e.). Zawezwanie należy mu doręczyć według przepisów o doręczaniu skarg.

(3) Przed rozstrzygnięciem przesłucha sędzia w razie potrzeby osoby, poinformowane o gospodarczych stosunkach dłużnika.

(4) Przeciw odrzuceniu wniosku niema środka prawnego.

(5) Wierzycielowi nie przysługuje prawo żądania zwrotu kosztów tego postępowania, chociaż przychylnie się do jego wniosku. Wierzyciel ma zwrócić dłużnikowi kosztu tego postępowania, jeśli jego wniosek był oczywiście nieuzasadniony, lub jeśli on nie wezwał dłużnika do zapłaty przed postawieniem wniosku, a dłużnik zaraz przed

sądem oświadczył gotowość zapłacenia kwot, dla których uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty orzeczono.

b) Warunki i rozciągłość uchylenia ustawowego odroczenia zapłaty.

§ 21.

(1) Do wniosku należy przychylić się w drodze uchwały, jeśli wierzyciel uprawdopodobni, że gospodarcze położenie dłużnika nie usprawiedliwia lub niezupełnie usprawiedliwia ustawowe odroczenie zapłaty. Należy mieć przytem w szczególności wzgląd na dalsze prowadzenie gospodarstwa dłużnika i na to, o ile dłużnik bez szkody dla swego gospodarstwa może postarać się o potrzebne środki.

(2) W uchwale sądowej należy orzec, dla jakiej kwoty wierzycielności i z którym dniem uchyla się ustawowe odroczenie zapłaty. Niemożna przytem ustanawiać dni wcześniejszych, niż poniżej oznaczone i jeśli wierzycielność przewyższa 30 K, ustanawiać wyższych, niż oznaczone poniżej kwoty częściowe wraz z przypadającymi od nich odsetkami.

	W okręgach trybunałów sądowych Kraków, Wadowice i Nowy Sącz	W innych częściach Galicyi i na Bukowinie
31. marca 1916	10%	—
30. czerwca 1916	15%	10%
30. września 1916	15%	10%
31. grudnia 1916	20%	10%

c) Sądowe dochodzenie wierzycielności nieodroczonej już więcej co do zapłaty.

§ 22.

(1) Po urośnięciu w moc prawną uchwały, uchylającej ustawowe odroczenie zapłaty, może wierzyciel dochodzić sądowo swej wierzycielności, przedkładając tę uchwałę.

(2) Wraz z skargą o zapłacenie kwoty, dla której uchylono ustawowe odroczenie zapłaty, można żądać także zapłaty innej części wierzycielności. Zasądzenie na świadczenie, dla którego

przysługuje dłużnikowi jeszcze w czasie zapadnięcia wyroku ustawowe odroczenie zapłaty, jest dopuszczalne; jednakże należy ustanowić termin dla świadczenia wraz z kosztami procesowymi, zgodnie z uchwałą o uchyleniu ustawowego odroczenia zapłaty, zaś dla kwot, których ta uchwała nie dotyczy, w ten sposób, że termin ten rozpoczyna się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty.

(3) Na korzyść wykonalnego roszczenia, dla którego uchylono ustawowe odroczenie zapłaty, można prowadzić egzekucję.

(4) Jeżeli sąd uchylił ustawowe odroczenie zapłaty dla wierzytelności, sędziowskie odroczenie zapłaty (§§ 16. do 19.) jest niedopuszczalne.

d) Weksle i czeki.

§ 23.

(1) Postanowienia §§ 20. i 21. mają odpowiednio zastosowanie do weksli z tą zmianą, że przy wekslach z wyższą kwotą wekslową, kwota, dla której odmawia się ustawowego odroczenia zapłaty, musi przy każdym wekslu wynosić przynajmniej na 50 K. O treści uchwały, którą uchylono dla weksła ustawowo odroczenie zapłaty, winien wierzycielawiadomić obowiązanych do regresu, o ile ich adres jest znany.

(2) Uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty ma skutecznosc tylko wobec dłużnika, przeciw któremu zostało orzeczone.

§ 24.

(1) Przez prawomocne uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty weksel, który nie zapadł już przed dniem 1. sierpnia 1914, staje się co do kwoty wyłączony od odroczenia zapłaty, płatny za okazaniem. Okazanie przed oznaczonym w sądowej uchwale dniem jest niedopuszczalne. Wraz z wekslem należy przedłożyć uchwałę sądową.

(2) Przeciw obowiązany do regresu z weksli oznaczonego w ustępie 1. rodzaju można postawić wniosek na uchylenie ustawowego odroczenia zapłaty tylko o tyle, o ile ustawowe odroczenie zapłaty wobec akceptanta (wystawcy własnego weksła) prawomocnie uchylono.

(3) W razie zapłaty częściowej, należy zaznaczyć na wekslu kiedy, kto i w jakiej wysokości zapłaty dokonał. Płacącemu wydaje się pokwitowanie na odpisie weksła.

§ 25.

(1) Jeśli obowiązany do regresu dokona częściowej zapłaty (§§ 21. i 23.) na podstawie weksła, który zapadł przed dniem 1. sierpnia 1914, może prócz zaznaczenia stosownie do § 24.,

ustęp 3., i pokwitowania zażądać uwierzytelnionego odpisu protestu. Wydanie uwierzytelnionego odpisu należy zanotować na proteście. Dla każdej częściowej zapłaty nie można żądać więcej; jak jednego duplikatu lub więcej niż jednego uwierzytelnionego odpisu protestu. Podpis austriacko-węgierskiego Banku na odpisie protestu zastępuje jego uwierzytelnienie.

(2) Jeżeli obowiązany do regresu dochodzi zwrotu uiszczonej przez siebie częściowej zapłaty wobec poprzedników lub akceptantów, to należy przy wekslach, które zapadły przed dniem 1. sierpnia 1914, dołączyć pokwitowanie i uwierzytelniony odpis protestu, gdy jednakże od wniesienia protestu zwolniono, pokwitowanie i uwierzytelniony odpis weksła.

§ 26.

(1) Przy wekslach, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914 a które zapadły lub zapadną między dniem 1. sierpnia 1914 a dniem 31. grudnia 1916, należy nieuiszczenie częściowej zapłaty (§§ 21. i 23.) stwierdzić przez protest i to także wówczas, gdy od wniesienia protestu zwolniono. Poprzedników należy zawiadomić stosownie do artykułów 45. do 47. u. w.

(2) Przy wekslach, oznaczonych w ustępie 1. można protest z powodu niezapłacenia kwoty częściowej zastąpić:

- a) przez oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy własnego weksła lub domiciliata;
- b) przez oświadczenie posiadacza weksła, gdy można nań przekazać czek stosownie do § 1. ustawy z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 84, wyjąwszy wypadek, że nicda się wysledzić lokalu przedsiębiorstwa lub w jego braku mieszkania osoby, której należało prezentować.

(3) Oświadczenie musi być umieszczone na wekslu lub na połączonej z nim karcie (allonge) i podpisane przez oświadczonego. Ma ono zawierać dzień prezentacji i uwagę, że zapłaty nie uiszczono, lub że osoby, której należało prezentować, nie odnaleziono. Dla utrzymania praw z weksła należy nadto w ciągu terminu, ustanowionego dla podniesienia protestu, skutecznie uwierzytelnienie odpisu weksła, zaopatrzonego oświadczeniem. Uwierzytelnienie odpisu należy zaznaczyć na wekslu. Nie można uwierzytelniać dla każdej poszczególnej zapłaty częściowej więcej niż jednego odpisu weksła. Podpis Banku austriacko-węgierskiego na odpisie weksła zastępuje jego uwierzytelnienie.

(4) Gdy obowiązany do regresu uiszcza częściową zapłatę na weksel, oznaczony w ustępie 1., wówczas może on prócz zaznaczenia według § 24., ustęp 3., i pokwitowania, żądać wydania protestu

co do nieuiszczonej częściowej zapłaty, lub, gdy protest zastępuje jedno z oznaczonych w ustępie 2. oświadczeń, uwiarytelnionego według przepisu ustępu 3. odpisu weksla.

(5) Jeśli obowiązano do regresu dochodzi wobec poprzedników lub akceptanta zwrotu uiszczonych przez zapłatę częściowej, to należy przy wekslach, oznaczonych w ustępie 1., przedłożyć pokwitowanie i protest lub uwiarytelniony według przepisu ustępu 3. odpis weksla.

§ 27.

Na podstawie weksli, dla których uchylono częściowo ustawowe odroczenie zapłaty, dopuszczalne są skargi tylko co do kwoty, która stała się płatna.

§ 28.

Postanowienia §§ 23. do 27. mają odpowiednie zastosowanie do czeków, które stały się płatne przed dniem 1. sierpnia 1914.

e) Ogólne przepisy o postępowaniu, które mają być zastosowane.

§ 29.

Do przepisanych w §§ 20. do 28. postępowania mają zastosowanie postanowienia o postępowaniu w cywilnych sporach prawnych.

f) Wyjątki.

§ 30.

(1) Postanowienia §§ 20. do 29. nie mają zastosowania do roszczeń

1. przeciw publicznym korporacyom, przeciw bankom krajowym i akcyjnym, kasom oszczędności, stowarzyszeniom kredytowym i innym instytucjom kredytowym, oraz przeciw zakładom ubezpieczenia;

2. przeciw dłużnikom, mającym miejsce zamieszkania (siedzibę) lub swą stałą siedzibę przedsiębiorstwa w ściślejszym obszarze wojennym.

(2) Jeśli po wejściu w życie tego rozporządzenia rozszerzy się szerszy obszar wojenny na części ściślejszego obszaru wojennego, mają zastosowanie do dłużników, mających swe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub stałą siedzibę przedsiębiorstwa w tych nowych częściach szerszego ob-

szaru wojennego, przepisy §§ 20. do 29., począwszy od pierwszego dnia ćwierćrocza kalendarzowego, następującego po ogłoszeniu obwieszczenia Ministerstwa spraw wewnętrznych. Nie można jednak orzec uchylecia ustawowego odroczenia zapłaty od dnia wcześniejszego, niż ostatni dzień tego kalendarzowego ćwierćrocza.

Prawo wzajemności.

§ 31.

O ile wierzyciele, którzy w krajach tutejszych mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), mogą podnosić w innym państwie roszczenia prawnoprywatne jedynie w mniejszym zakresie lub pod dalej idącymi ograniczeniami niż przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu, podlegają roszczeniom wierzycieli, którzy w takim państwie mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu), takim samym ograniczeniom.

Postanowienia o należnościach prawnych.

§ 32.

(1) Gdy uiszczono należność za protest przy podniesieniu protestu z powodu niezapłacenia kwoty częściowej na weksel, jest protest z powodu nieuiszczenia dalszej zapłaty uwolniony od należności według p. t. 116, lit. g) ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89. Bliższe postanowienia zostaną wydane osobnem rozporządzeniem.

(2) Oznaczone w § 26. oświadczenie akceptanta (przekazanego), wystawcy własnego weksla lub domicyliata albo posiadacza weksla nie podlega należności.

§ 33.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 17. września 1915, Dz. u. p. Nr. 273.

Stürgkh wtr.

Georgi wtr.

Forster wtr.

Trnka wtr.

Morawski wtr.

Hohenlohe wtr.

Hochenburger wtr.

Hussarek wtr.

Zenker wtr.

Leth wtr.

Spitzmüller wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 24. grudnia 1915.

Treść: *M* 386. Rozporządzenie, w sprawie zajęcia wszelkiego rodzaju gliceryny, wód glicerynowych i ługów spodnich do wyrabiania mydła.

386.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i za zgodą c. i k. Ministra wojny z dnia 23. grudnia 1915,

w sprawie zajęcia wszelkiego rodzaju gliceryny, wód glicerynowych i ługów spodnich do wyrabiania mydła.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wszystkie istniejące zasoby gliceryny surowej, destylacyjnej i rafinacyjnej, nadto zasoby zawierających glicerynę ługów spodnich, oraz wód glicerynowych wszelkiego rodzaju, odpadłych przy przerabianiu obojętnych tłuszczów na mydło jędrne są z dniem ogłoszenia tego rozporządzenia zajęte na rzecz państwa. Co do niewyrobionych jeszcze w tym czasie zasobów gliceryny surowej, destylacyjnej i rafinacyjnej, ługów spodnich i wód glicerynowych, zajęcie obowiązuje z chwilą ich wyrobienia.

Wyjęte są od zajęcia zapasy, nie przekraczające w rękach jednego posiadacza przy glicerynie

surowej, destylacyjnej i rafinacyjnej łącznie 50 *kg*, zaś przy ługach spodnich i wodach glicerynowych łącznie po 500 *kg*, nadto te zasoby gliceryny destylacyjnej i rafinacyjnej, których oddanie do wolnego użytku na cele farmaceutyczne i przemysłowe zostało już zarządzane przez c. i k. Ministerstwo wojny w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia a nadto te zapasy, które znajdują się w posiadaniu państwa lub zarządu wojskowego.

§ 2.

Zajęcie ma ten skutek, że zajętych zasobów wymienionych w § 1. materiałów nie można zużyć ani przerobić, dobrowolnie lub przymusowo sprzedać lub zniszczyć, o ile niniejszem rozporządzeniem lub osobnem zarządzeniem Ministra handlu za zgodą c. i k. Ministra wojny nie wydano innych zarządzeń.

Wolno jednakże wyrabiającym ługi spodnie i wody glicerynowe poddać te materiały we własnych swych przedsiębiorstwach natychmiastowemu dalszemu przerobieniu na glicerynę surową, rafinacyjną, dynamitową lub inną destylacyjną glicerynę. Wyrabianie gliceryny rafinacyjnej i destylacyjnej (z wyjątkiem gliceryny dynamitowej) może być ze względu na stosunki ruchu odnośnego przedsiębiorstwa ograniczone przez wydane od wypadku do wypadku zarządzenie Ministra handlu za zgodą c. i k. Ministra wojny.

Objęcie zajętych zasobów gliceryny, wód glicerynowych i ługów spodnich porucza się T. akc. austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów w Wiedniu,

która ma pod ustanowionymi w §§ 6—9 warunkami obejmować zajęte zasoby towaru i za nie płać.

§ 3.

Czynności prawne, zawarte wbrew postanowieniom § 2. tego rozporządzenia, są nieważne. Odnosi się to także do takich czynności prawnych, które zostały zawarte przed ogłoszeniem tego rozporządzenia, o ile oddanie towaru jeszcze nie nastąpiło.

§ 4.

Skuteczność zajęcia kończy się:

1. z dopuszczalną w myśl tego rozporządzenia sprzedażą,
2. z odjęciem przymusowem,
3. w przewidzianych w §§ 8. i 11. wypadkach uchylenia zajęcia.

§ 5.

Kto zajęte w myśl § 1. materiały trzyma w zapasie lub w przechowaniu, winien istniejące w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia zasoby zgłosić pisemnie najpóźniej w ciągu 8 dni po tym czasie T. akc. austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów w Wiedniu, I., Stubenring 8/10, wymieniając właściciela. Co do znajdujących się w transporcie zasobów obowiązek doniesienia ciąży na odbiorcy. Producenci wspomnianych tu materiałów są nadto obowiązani do spisania zasobów, znajdujących się w ich przedsiębiorstwach każdorazowo w ostatnim dniu każdego miesiąca i do zgłoszenia ich w ciągu najbliższych 8 dni, oddzielnie według gatunków, do austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów. Obowiązek doniesienia odnosi się także do tych, istniejących z końcem miesiąca zapasów ługów spodnich, wód glicerynowych i surowej gliceryny, które przerabia się w odnośnych przedsiębiorstwach na surową, względnie na rafinacyjną, dynamitową i inną destylacyjną glicerynę (§ 2.).

W zgłoszeniach zapasów należy podać osobno każdą gotową do przesyłki partję gliceryny dynamitowej, surowej, ługowej, ługów spodnich i wód glicerynowych. Z tych gotowych do przesyłki partji należy przesłać austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów pocztą (jako próbki bez wartości) wyciągnięte fachowo, stwierdzające niezawodnie jakość odnośnych towarów próbki o wadze conajmniej 100 g, a to równocześnie ze zgłoszeniami zapasów. Należy zaznaczyć przez umie-

szenie równobrzmiących znaków, na próbkach i na zbiornikach, w których się przesyłka znajduje, które próbki należą do których zgłoszonych partji towarów.

Nadto są producenci zajętych w myśl § 1. materiałów obowiązani do zgłoszenia austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów w ciągu pierwszych 8 dni każdego miesiąca wystanych z ich przedsiębiorstw podczas ubiegłego miesiąca zasobów oddzielnie według gatunków. Ten obowiązek doniesienia dotyczy w miesiącu, w którym to rozporządzenie zostało ogłoszone, tylko tych zasobów, które zostały przesłane po zarządzeniu pierwszego postanowieniami tego paragrafu doniesieniach należy do podania ilości dodać, wiele zawartości surowej gliceryny ma w przybliżeniu każdy gatunek towaru.

§ 6.

Właściciel zajętej gliceryny surowej, destylacyjnej i rafinacyjnej jest obowiązany do oddania jej austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów w drodze kupna, po ustanowionych cenach i warunkach (§ 7.) i do dostarczenia ich na oznaczone przez Centralę miejsce. Aż do objęcia winni posiadacze przechować odpowiednio zajęte zasoby.

Austriacka Centrala dla olei i tłuszczów może wobec producentów odroczyć objęcie surowej gliceryny każdego rodzaju i gliceryny dynamitowej aż do ukończenia i przygotowania conajmniej 10.000 kg każdego poszczególnego towaru; ma ona także prawo zażądania od tych producentów, którzy zajmują się wyrabianiem gliceryny dynamitowej, innej gliceryny destylacyjnej lub rafinacyjnej, by dostarczyli swych produktów w formie gliceryny dynamitowej lub innej gliceryny destylacyjnej i rafinacyjnej o oznaczonej zawartości stopni.

§ 7.

Ceny objęcia wynoszą w koronach:

1. za

surową glicerynę saponifikacyjną o 28° Bé.

O zawartości popiołu	do 0·50%	od 0·51% do 1·00%	od 1·01% do 1·50%	od 1·51% do 2·00%
Za każdy 1 kg czystej gliceryny w 100 kg surowej gliceryny .	2·26	2·23	2·19	2·14

2. za

surową glicerynę acydyfikacyjną o 28° Bé.

O zawartości popiołu	do 0·50%	od 0·51% do 1·00%	od 1·01% do 1·50%	od 1·51% do 2·00%
Za każdy 1 kg czystej gliceryny w 100 kg surowej gliceryny .	2·20	2·17	2·13	2·08

3. za

surową glicerynę w ługach spodnich, zawierającą conajmniej 78% gliceryny czystej.

O zawartości popiołu	do 9·00%	od 9·01% do 10·00%	od 10·01% do 11·00%	od 11·01% do 12·00%	od 12·01% do 13·00%
Za każdy 1 kg czystej gliceryny w 100 kg surowej gliceryny . .	2·04	2·01	1·92	1·82	1·71

Ceny za surową glicerynę, nieodpowiadającą wymienionym pod 1. do 3. jakościami, pozostawia się dowolnej umowie między austriacką Centralą dla olei i tłuszczów a sprzedającym. W razie nie dojścia do skutku umowy, oznacza cenę objęcia Minister handlu.

4. za 100 kg

gliceryny dynamitowej

260 K.

Gliceryna dynamitowa musi odpowiadać następującym wymogom:

- Ciężar gatunkowy przy 15° C — oznaczony areometrem lub pyknetrem — winien wynosić conajmniej 1·260.
- Na zawartość chloru, który obliczony jako chlorek sodu (Na Cl) nie powinien wynosić więcej jak 0·04%, bada się glicerynę w ten sposób:

1. 10 cm³ gliceryny rozcieńcza się tą samą ilością wody i roztwór ten z dodatkiem kwasu azotowego i azotanu srebrnego powinien co najwyżej słabo opalizować, lecz w żadnym razie nie wykazywać osadu.

2. Gdy spali się 50—60 g gliceryny a pozostały węgiel wyluguje wodą, oznaczy w przesączu chlor, to ten ostatni, obliczony

na chlorek sodu (Na Cl), jak podano powyżej, nie powinien wynosić więcej jak 0·04%.

3. Za dodaniem samego azotanu srebra (Ag N O₃) (5 cm³ gliceryny zaprawia się roztworem 2 cm³ 5% Ag N O₃) nie powinna w przeciągu 12 minut nastąpić redukcja srebra; dopuszczalne jest ciemnienie bez osadu.

- Zawartość popiołu, oznaczona według Vicerna (Benedikt, 3. wyd., strona 328), może wynosić conajwyżej 0·3%.
- Gliceryna musi wykazywać reakcję obojętną i być wolną od wapnia i arsenu oraz innych ciał obcych.
- Zawartość nielotnych, organicznych substancji nie może przekraczać 0·1%.
- Zawartość gliceryny (według postępowania acetynowego Benedikta lub też według metody dwuchromianowej Hehnera) musi wynosić conajmniej 97%.
- Próbne azotowanie z 100 kg gliceryny i 740 kg mieszanki kwasowej (280 kg HNO₃ o 48° Bé i 460 kg H₂SO₄ o 66° Bé) musi wydać conajmniej 205 kg nitrogliceryny, przyczem rozdzielanie się jej od kwasu odpadkowego nie może trwać dłużej, jak conajwyżej 28 minut.

5. dla

innej gliceryny destylacyjnej i rafinacyjnej o ciężarze gatunkowym 1·26 przy 15° C.

za 100 kg

- chemicznie czysta, podwójnie destylowana, odpowiadająca austriackim przepisom farmaceutycznym . . . K 275.—
- pojedynczo destylowana . . . „ 272.—
- Ia. rafinacyjna, o jasności wody, wolna od wapnia i kwasu . . . „ 265.—
- IIa. rafinacyjna, żółtawa, wolna od wapnia i kwasu . . . „ 262.—

Podane pod 5, a) — d), ceny zniżają się przy podanym poniżej ciężarze gatunkowym gliceryny destylacyjnej i rafinacyjnej

1·25	na 100 kg o . . .	K 10.—
1·23	„ 100 „ „ . . .	25.—
1·21	„ 100 „ „ . . .	35.—
1·19	„ 100 „ „ . . .	45.—
1·17	„ 100 „ „ . . .	50.—
1·16	„ 100 „ „ . . .	57.—
1·15	„ 100 „ „ . . .	61.—
1·14	„ 100 „ „ . . .	65.—
1·12	„ 100 „ „ . . .	73.—

Wszystkie ceny, wymienione pod 1. do 5. rozumie się od stacyi sprzedaży, netto kasa, bez skonta, za towar w wypożyczonych przez sprzedającego żelaznych beczkach, za których wypożyczenie nie płaci się nic przez 2 miesiące. Przy umieszczeniu wymienionej pod 5. gliceryny destylacyjnej i rafinacyjnej w innych zbiornikach, należy wstawić w rachunek następujące dodatki, a mianowicie:

	za 100 kg gliceryny
za baryłki drewniane	3 K
„ balony blaszane oplatane po 100 kg	6 „
„ „ „ „ 50 kg	8 „
„ karnistry z podwójnej blachy w skrzyni drewnianej	12 „

Objęcie i obrachowanie się między austriacką Centralą dla olei i tłuszczów a sprzedawcami następuje na podstawie stwierdzonej przez urząd kolejowy w stacyi przeznaczenia wagi oraz analiz towarów, wykonanych przez c. k. rolniczo-chemiczną Stację doświadczalną w Wiedniu. Potrzebne do tego próbki uzyskują przy objęciu towaru na stacyi przeznaczenia pełnomocnicy austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów; wolno sprzedającemu lub jego pełnomocnikowi być obecnym przy uzyskiwaniu tych próbek.

§ 8.

Zajęte zapasy ługów spodnich i wód glicerynowych, o ile się ich nie przerabia zaraz w odnośnych przedsiębiorstwach na glicerynę (§ 2.), winni posiadacze, względnie producenci odpowiednio przechować. Austriacka Centrala dla olei i tłuszczów ma obowiązek rozstrzygnąć o odebraniu gotowych do przesyłki partyi najpóźniej w ciągu 30 dni po nadejściu odnośnych zgłoszeń zapasów i wzorów (§ 5.); dla nieobjętych w ciągu tego czasu przez austriacką Centralę dla olei i tłuszczów zasobów traci zajęcie moc obowiązującą i posiadacz może nimi dowolnie rozrządzać.

Właściciele zapasów ługów spodnich i wód glicerynowych, zarekwirowanych przez austriacką Centralę dla olei i tłuszczów są obowiązani do sprzedania tych zapasów austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów po ustanowionych cenach i warunkach (§ 9.) i do dostarczenia ich do oznaczonych przez tę Centralę miejsc.

§ 9.

Ceny objęcia wynoszą w koronach:

1. za 100 kg ługów spodnich

Przy zawartości czystej gliceryny	Przy kosztach przesyłki			
	poniżej 1·50 K	od 1·50 K do 2·49 K	od 2·50 K do 3·99 K	od 4 K i ponadto
4 0/0	1·60	—	—	—
5 0/0	3·70	2·50	—	—
6 0/0	5·70	4·60	2·80	—
7 0/0	7·80	6·60	4·90	2·50

Od każdego dalszego procentu gliceryny płaci się za każde 100 kg ługów spodnich 1·50 K.

2. za 100 kg gliceryny saponifikacyjnej wodnej

Przy zawartości czystej gliceryny	Przy kosztach przesyłki				
	poniżej 1·50 K	od 1·50 K do 2·49 K	od 2·50 K do 3·99 K	od 4 K do 5·99 K	od 6 K i ponadto
5 0/0	6·70	5·50	3·70	—	—
6 0/0	8·90	7·70	5·90	3·50	—
7 0/0	11·—	9·80	8·—	5·60	3·80
8 0/0	13·10	11·90	10·10	7·70	5·90

Od każdego dalszego procentu gliceryny płaci się od każdych 100 kg gliceryny saponifikacyjnej wodnej 1·90 K.

Zawartości gliceryny o niepełnych procentach zaokrągla się na najbliższą niższą dziesiątą, a ceny wymierza przez podzielenie różnic między najbliższymi pełnymi procentami.

Ustanowione poprzednio ceny rozumie się od stacyi sprzedającego, netto kasa, bez skonta, za towar w dobrych baryłkach z drzewa dębowego, które się sprzedającemu na jego koszt odsyła lub też które obejmuje austriacka Centrala dla olei i tłuszczów po cenach umówionych.

Objęcie i obrachowanie między austriacką Centralą dla olei i tłuszczów a sprzedającymi następuje na podstawie wagi, stwierdzonej przez urząd kolejowy na stacyi przeznaczenia i przeprowadzonych przez c. k. rolniczo-chemiczną stację

doświadczalną w Wiedniu analiz towarowych. Potrzebne do tego próbki uzyskują pełnomocnicy austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów przy objęciu towaru na stacyi przeznaczenia; wolno sprzedającemu lub jego pełnomocnikowi być obecnym przy uzyskiwaniu próbek.

§ 10.

Jeżeli właściciel wzbrania się sprzedać zajęte zapasy austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów, to władza polityczna I. instancyi, w której okręgu zapasy się znajdują, ma orzec o obowiązku oddania zapasów i w razie potrzeby zarządzić ich przymusowe oddanie. W razie przymusowego oddania należy od ceny objęcia (§§ 7. i 9.) odliczyć 10 procent. Przymusowo odjęte towary winien ostatni posiadacz przechować należycie aż do odwiezienia.

§ 11.

Dla celów farmaceutycznych i takich przemysłowych celów, dla których nie można zastąpić gliceryny innym produktem, może Minister handlu za zgodą c. i k. Ministra wojny zezwolić na oddanie gliceryny do wolnego rozporządzenia. Odnośne prośby należy wnosić do Ministerstwa handlu przez to przedsiębiorstwo przemysłowe, któremu ma się powierzyć dostawę, z dokładnem podaniem i udowodnieniem celu użycia.

Za oddane do wolnego rozporządzenia zasoby ma dostarczające przedsiębiorstwo zapłacić austriackiej Centrali dla olei i tłuszczów koszta w kwocie K 0-50 za każdy *kg* zawartej w nich czystej gliceryny.

§ 12.

Przesyłki gliceryny surowej, destylacyjnej i rafinacyjnej, ługów spodnich i wód glicerynowych mogą koleje i przedsiębiorstwa okrętowe przyjmować w celu przewiezienia tylko wtedy, gdy do papierów przewozowych dodano dla każdej przesyłki wystawione przez austriacką Centralę dla olei i tłuszczów poświadczenie. Do przesyłek, które przedsiębiorstwa przewozowe objęły już w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia, nie ma poprzedni przepis zastosowania.

Przesyłki tutejszokrajowego towaru w balonach szklanych jest niedopuszczalne.

Dla przesyłek zarządu wojskowego oraz z poza granicy cłowej i z Węgier nie wymaga się tego rodzaju poświadczeń; te przesyłki można także nadawać w balonach szklanych.

§ 13.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu nałożonych w tem rozporządzeniu zobowiązań, będą polityczne władze I. instancyi karaly grzywnami do 5000 K lub też według swego uznania aresztem do 6 miesięcy, o ile działania te nie podlegają ściganiu karno-sądowemu.

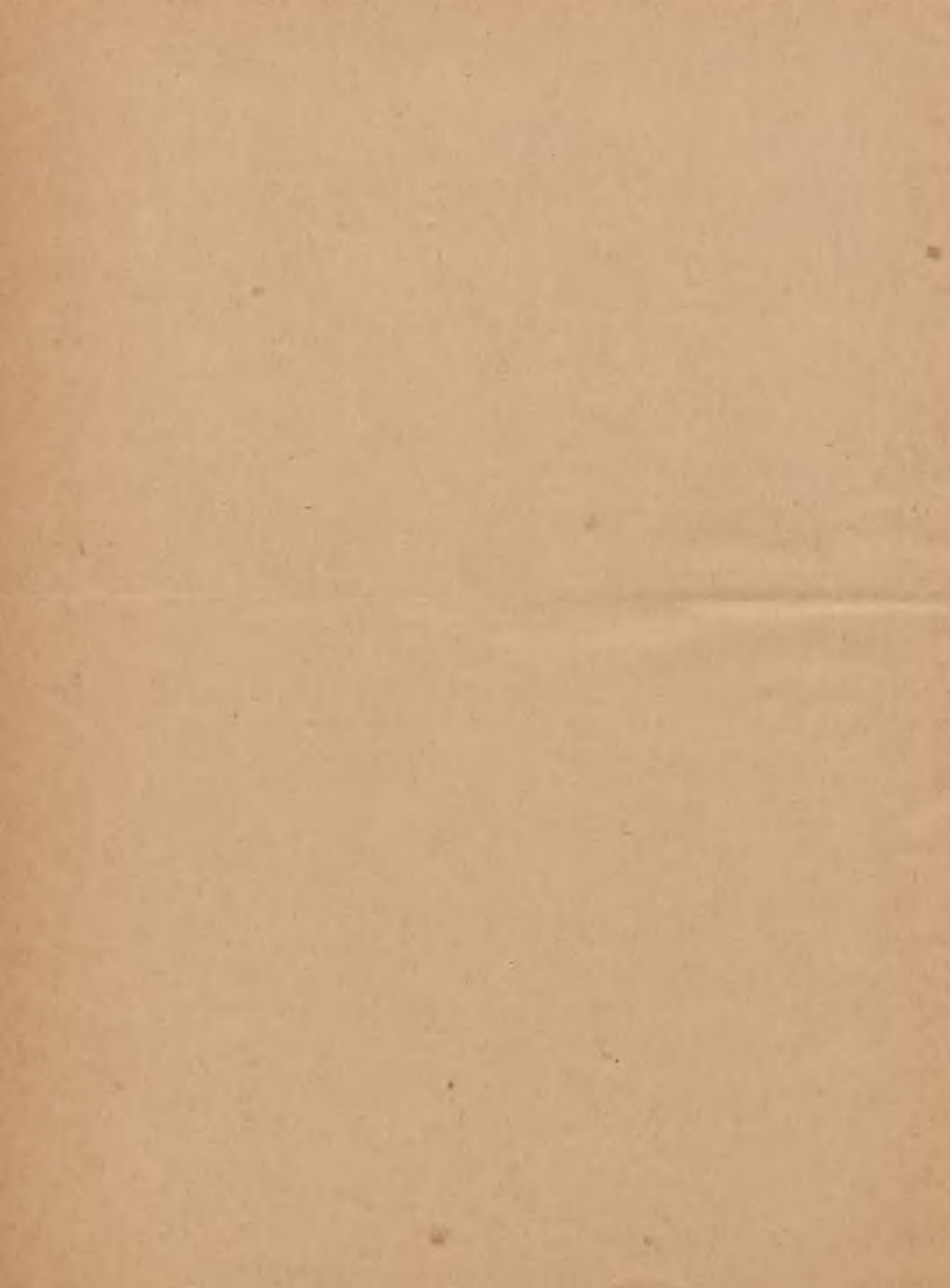
§ 14.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Hohenlohe wlr.

Forster wlr.

Spitzmüller wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXIII. — Wydana i rozestana dnia 28. grudnia 1915.

Treść: (M 387. i 388.) 387. Rozporządzenie cesarskie w sprawie zmiany ustaw o opodatkowaniu budynków.
— 388. Obwieszczenie o postanowieniach wyjątkowych co do ustanowionych w paryskiej Unii umownej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych Danii.

387.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 19. grudnia 1915

w sprawie zmiany ustaw o opodatkowaniu
budynków.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

W królestwie Galicji i Lodomeryi i w Wielkiem księstwie krakowskiem z wyjątkiem powiatów politycznych Biała, Chrzanów, Oświęcim, Wadowice i Żywiec, nadto w księstwie Bukowiny, winien dla budynków, znajdujących się w miejscowościach, w których wszystkie budynki podlegają podatkowi domowo-czynszowemu i podlegały już w roku 1912 obowiązkowi płacenia podatków, wymiar podatku domowo-czynszowego, jaki ma się przedsięwziąć według ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 120, oraz wymiar 5 procentowego podatku od czystego dochodu wolnych czasowo od podatku budynków za lata podatkowe 1915/16 nastąpić na podstawie umówionych czynszów najmu, względnie równoważnych wartości czynszowych z lat czynszowych 1911 i 1912.

Jeśli zeznano już czynsze najmu (wartość czynszów najmu) za lata czynszowe 1911 i 1912 za wcześniejszy okres podatkowy, winien wymiar za 1915/16 nastąpić bez ponownego zeznania.

§ 2.

Przewidziane w ustawach z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, i z dnia 28. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 242, dla miasta Krakowa począwszy od roku podatkowego 1920 zniżone stopy podatku domowo-czynszowego i podwyższone potrącenia na koszt utrzymania i amortyzacji winny z uwzględnieniem zarządzonego w § 3. ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 14, zniżenia stóp podatku od budynków wejść w życie już od roku podatkowego 1915.

§ 3.

Upoważnia się Ministra skarbu do rozszerzenia skuteczności § 1. tego rozporządzenia także na inne, dotknięte wojną obszary, w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Wykonanie tego rozporządzenia, które wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia i z mocą wsteczną od dnia 1. stycznia 1915, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 19. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Morawski wkr.

Hohenlohe wkr.

Hochenburger wkr.

Hussarek wkr.

Zenker wkr.

Leth wkr.

Spitzmüller wkr.

388.

Obwieszczenie Ministra robót publicznych z dnia 24. grudnia 1915

o postanowieniach wyjątkowych co do ustanowionych w paryskiej Unii umownej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na korzyść poddanych Danii.

Na mocy § 1., ustęp 3., rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 349,

o postanowieniach wyjątkowych z powodu stanu wojennego dla ustanowionych w paryskiej Unii umownej dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa i że względu na obwieszczenie z dnia 1. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 350, podaje się do wiadomości, że w Austrii termin pierwszeństwa dla zgłoszeń patentów jest na korzyść poddanych Danii przedłużony nadal aż do dnia 1. lipca 1916.

Trnka wlr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1915.

Treść: № 389.—396.) 389. Rozporządzenie, w sprawie obowiązku zgłaszania i oddawania zapasów kolofonii, i oleju terpentynowego. — 390. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla żywicy, kolofonii i oleju terpentynowego. — 391. Rozporządzenie o obowiązku zgłaszania przedmiotów, składających się z ołowiu (także twardego ołowiu). — 392. Rozporządzenie, w sprawie obowiązku zgłaszania rozporządzalnych maszyn napędowych, maszyn elektrycznych i transformatorów. — 393. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia najwyższych cen za niewyprawną skórę cielęcą, wyprawną skórę cielęcą i skóry rozdwojone. — 394. Rozporządzenie o utracie adwokatury z powodu opuszczenia obszaru państwowego w czasie wojennym. — 395. Rozporządzenie, w sprawie zbadania zapasów bawełny i przędz bawełnianych i ograniczenia przerabiania bawełny. — 396. Rozporządzenie, w sprawie badania zapasów towarów bawełnianych (także wełnianej bielizny męskiej) oraz ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych.

389.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem obrony krajowej i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 14. grudnia 1915,

w sprawie obowiązku zgłaszania i oddawania
zapasów kolofonii i oleju terpentynowego.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zapasy kolofonii (żywicy terpentynowej, szklistej, skrzypcowej itd.) i oleju terpentynowego winien każdy, kto posiada więcej, niż jeden cetnar metryczny lub przechowuje taką ich ilość dla innych, zgłosić do Ministerstwa handlu.

Doniesienia należy skutecznie według stanu zapasów z dnia 1. stycznia 1916 i przesłać Ministerstwu handlu najpóźniej dnia 15. stycznia 1916.

Przedsiębiorstwa, produkujące kolofonię i olej terpentynowy lub prowadzące handel niemi, winny skutecznie takie same doniesienie według stanu z ostatniego dnia każdego miesiąca do 8. dnia następującego miesiąca.

Przy zgłoszeniach należy używać wyłożonych w Izbach handlowych i przemysłowych kart zgłoszenia, do których mają być wpisane także żądane w nich dalsze daty co do wyrabiania, zużywania i zapotrzebowania.

§ 2.

Przedsiębiorstwa, produkujące kolofonię i olej terpentynowy, lub prowadzące handel niemi, mogą oddawać je tylko zarządowi wojskowemu lub osobom i przedsiębiorstwom, upoważnionym przez Ministerstwo handlu. Są one obowiązane na mocy zarządzenia Ministerstwa handlu do oddawania oznaczonych w nich zasobów wymienionym w zarządzeniu osobom lub przedsiębiorstwom po cenie odpowiadającej oznaczonym, najwyższym cenom.

§ 3.

Za każde działanie wbrew przepisom tego rozporządzenia będą polityczne władze powiatowe karały grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wr.

Spitzmüller wr.

390.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami skarbu, rolnictwa i obrony krajowej i za zgodą Ministra wojny z dnia 14. grudnia 1915,

w sprawie ustanowienia najwyższych cen dla
żywicy, kolofonii i oleju terpentynowego.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia
10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, za-
rządza się, co następuje:

§ 1.

Za kolofonię (żywicę terpentynową, szklistą,
skrzypcową itp.) i olej terpentynowy i za nadające
się do ich wyrabiania rodzaje żywicy, ustanawia
się następujące, najwyższe ceny:

	Ze skutkiem	
	do dnia 31. marca 1916	począwszy od dnia 1. kwie- tnia 1916
	Koron za cetrnar metryczny	
<i>A. Żywica:</i>		
„Smoła zgrzebana“ . . .	150	65
„Smoła wyciekająca“ . .	190	105
<i>B. Kolofonia:</i>		
Ciemny towar	220	120
Jasny, czyszczony towar pochodzenia krajowego lub zagranicznego, zwy- czajnej w stosunkach handlowych marki:		
<i>F</i>	250	140
<i>G</i>	260	150
<i>H</i>	270	160
<i>J</i>	280	170
<i>K</i>	290	175
<i>M</i>	300	180
<i>C. Olej terpentynowy:</i>		
Zwyczajny	400	300
Destylowany parą	450	350

W najwyższych cenach za żywicę zawarte
są koszty dowozu do stacyi kolejowej, leżącej
najbliższej miejsca wydobywania, jednakowoż bez
kosztów opakowania.

Najwyższe ceny za kolofonię i olej terpentynowy
zależne są od warunku, że będzie dostar-
czony towar dobrej jakości, wolny od obcych
przymieszek i obowiązują od stacyi załadowania
łącznie z opakowaniem.

Przy sprzedażach na raty można doliczać od-
setki aż do 2% na rok ponad stopę procentową
w eskoncie wekslowym austriacko-węgierskiego
banku.

Najwyższe ceny obowiązują także dla bie-
żących zobowiązań dostawy.

§ 2.

Przywóz z zagranicy cłowej nie podpada
pod postanowienia tego rozporządzenia.

§ 3.

Za przekroczenie najwyższych cen przy sprze-
daży lub zakupie będą polityczne władze I. in-
stancyi karaly grzywną do 5000 koron lub are-
sztem do sześciu miesięcy. Usiłowanie obejścia,
n. p. przez zarachowanie innych towarów ponad
cenę targową, stanowi okoliczność obciążającą.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem
jego ogłoszenia.

Georgi wlr.

Zenker wlr.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.

391.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych i za zgodą Minister- stwa wojny z dnia 19. grudnia 1915

o obowiązku zgłaszania przedmiotów, składają-
cych się z ołowiu (także twardego ołowiu).

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia
10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, za-
rządza się, co następuje:

§ 1.

Należy zgłosić do władzy następujące przedmioty, o ile składają się one w całości lub w znacznej części z ołowiu (także z twardego ołowiu):

1. druty, blachy i płyty, przyrządy pomocnicze, jak: podłoże ołowiane, podstawy, modele itp.,
2. plomby i inne zamknięcia,
3. ciężarki, jak ciężarki ciągnące, wyrównujące itp., nadto kule i inne towary lane,
4. tramy ołowiane i balast ołowiany łodzi żaglowych,
5. czcionki wszelkiego rodzaju, płyty stereotypowe wraz ze starym materiałem,
6. rury (także nasiarkowane i pocynowane i rury z wkładką cynową — rury płaszczowe — itd.), węże i syfony,
7. pompy i armatury, jak kurki, wentyle itp.,
8. koryta, wanny, panwie, kotły, retorty i inne aparaty, oraz kuchenne i inne naczynia,
9. wyłożenia komór, wyściółki itp.,
10. płyty do akumulatorów.

Obowiązek zgłoszenia wymienionych pod punktem 1. do 6. przedmiotów odpada, gdy łączny zapas nie przekracza 10 kg.

Przedmiotów, z których posiadacz towaru na podstawie zamówienia zarządu wojskowego ma wyrobić amunicję, oraz przedmiotów amunicyj, których on ma dostarczyć, nie potrzeba zgłaszać.

§ 2.

Wymienione w § 1. przedmioty należy zgłosić bez względu na to, czy należą one do urządzeń jakiego przedsiębiorstwa, czy trzyma się je w zapasie w celu przerobienia lub sprzedawania, lub czy służą innym celom, czy się ich na razie nie używa lub używa.

§ 3.

Zgłoszenie winien skutecznie każdy, kto takie przedmioty posiada lub trzyma w przechowaniu dla innych.

§ 4.

Zgłoszenie należy skutecznie do Ministerstwa handlu do dnia 31. stycznia 1916 według stanu z dnia 15. stycznia 1916.

Do zgłoszeń należy używać wyłożonych u władz politycznych I. instancji, u zwierzchności gminnych i u izb handlowych i przemysłowych urzędowych kart zgłoszenia. Należy do nich wpisać

w odpowiednim miejscu daty, dotyczące używania przedmiotów, ich zbędności i możliwości sprawienia przedmiotów zastępczych.

§ 5.

Nad wypełnieniem obowiązku zgłoszenia czuwa Ministerstwo handlu z przybraniem inspektorów przemysłowych lub innych organów. W tym celu można oglądać urzędownie ubikacje przedsiębiorstwa i zakłady oraz wglądać w księgi przedsiębiorstwa.

§ 6.

Za działania wbrew przepisom tego rozporządzenia będą polityczne władze I. instancji nakładać kary pieniężne do 5000 K lub kary aresztu do sześciu miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 7.

Co do tych przedmiotów, które podlegają obowiązkowi zgłaszania zarówno według tego rozporządzenia, jakoteż według poprzednich rozporządzeń z dnia 7. lutego 1915, Dz. u. p. Nr. 27, i z dnia 29. kwietnia 1915, Dz. u. p. Nr. 101 (druty, blachy, płyty, rury, odlewy, nadto części składowe nie zużytkowanych urządzeń przedsiębiorstwa), należy skutecznie odrębne zgłoszenia także według przepisów poprzednich rozporządzeń w przewidzianych terminach.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Trnka wtr.

Spitzmüller wtr.

392.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem robót publicznych i za zgodą c. i k. Ministra wojny z dnia 21. grudnia 1915,

w sprawie obowiązku zgłaszania rozporządzalnych maszyn napędowych, maszyn elektrycznych i transformatorów.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Następujące maszyny podlegają pod wymienionymi w § 2. warunkami obowiązkowi zgłoszenia:

1. maszyny napędowe (maszyny parowe, turbiny parowe, lokomobile, motory spalinowe, jak maszyny gazowe, motory benzynowe lub spiryтусowe i motory naftowe) o sile większej niż 10 PS, wraz z przynależnością;

2. maszyny o prądach stałych (generatory, motory lub przetwornice) o sile większej niż 5 PS wraz z przynależnością);

3. maszyny o prądach zmiennych (obrotowych) (generatory, motory) o więcej niż 4·5 KVA, wraz z przynależnością;

4. transformatory o więcej, niż 4·5 KVA, wraz z przynależnością.

§ 2.

Należy zgłosić wszystkie maszyny:

1. które są na składzie,
2. które znajdują się dopiero w robocie,
3. które są już ustawione, lecz jeszcze nie puszczone w ruch,
4. które nie są na razie puszczone w ruch.

Przed obowiązkiem zgłoszenia według punktu 2. do 4. tego paragrafu są wyjęte maszyny, będące w ruchu w okresie sezonu (przedsiębiorstwa rolnicze, fabryki cukru itp.), o ile można z pewnością przewidzieć ich puszczenie w ruch w najbliższej kampanii.

Co do maszyn przedsiębiorstw, będących przez cały rok w ruchu, odpada obowiązek zgłoszenia według punktu 2. do 4. tego paragrafu, jeśli można na pewno przewidzieć, że maszyny te będą puszczone w ruch w ciągu najbliższych trzech miesięcy.

Przy zakładach elektrycznych o silnej chwiejności obciążenia nie rozciąga się obowiązek zgłoszenia na te maszyny, które są potrzebne do wykonania największej pracy, jak również nie na dalszy zespół maszyn, służący za rezerwę. Podobnie nie podlegają zgłoszeniom przy sieciach rozdzielnych zapasy składowe transformatorów aż pracy łącznej 15% największego obciążenia sieci, jakiego się można spodziewać.

§ 3.

Zgłoszenia winien dokonać każdy, który takie maszyny wyrabia, poprawia, używa, handluje niemi, wynajmuje lub dla innych przechowuje.

§ 4.

Zgłoszenie należy uczynić poraz pierwszy do dnia 31. stycznia 1916 według stanu z dnia 15. stycznia 1916.

Jeśli się zgłoszoną maszynę sprzedaje lub komu innemu w przechowanie oddaje, to dotychczasowy posiadacz lub przechowujący ma donieść o tem w ciągu 8 dni, wymieniając nowego posiadacza lub przechowującego. Ten ostatni winien zgłosić maszynę również w ciągu ośmiu dni, o ile zachodzą dlań warunki § 2.

Jeśli puszcza się w ruch zgłoszoną maszynę, należy o tem donieść w ciągu ośmiu dni.

Jeśli jeden z wypadków, uzasadniających obowiązek doniesienia według § 2., zajdzie po dniu 15. stycznia 1916, to należy odnośną maszynę zgłosić również w ciągu dni ośmiu.

§ 5.

Do zgłoszeń należy używać wyłożonych u Izb handlowych i przemysłowych urzędowych kart zgłoszenia.

Zgłoszenia należy skutecznie do Ministerstwa handlu. Są one przeznaczone do tego, by służyły za środek pomocniczy przy rozstrzyganiu podań o pozostawienie do wolnego używania, by zwracać uwagę wnoszących prośby, którzy chcą używać zarekwirowanych metali na budowę maszyn na to, że odpowiednie maszyny są już w zapasie.

§ 6.

Nad wykonaniem obowiązku zgłoszenia będzie czuwać Ministerstwo handlu, przybierając do tego inspektorów przemysłowych lub inne organa. W tym celu można zwiedzać urzędownie ubikacje przedsiębiorstwa i zakłady i oraz wglądać do ksiąg przedsiębiorstwa.

§ 7.

Za przekroczenia przepisów tego rozporządzenia będą władze polityczne I. instancji karały grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do sześciu miesięcy, o ile czynności nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Trnka wlr.

Spitzmüller wlr.

393.**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrami skarbu,
robót publicznych i obrony krajowej
i za zgodą Ministra wojny
z dnia 22. grudnia 1915,**

w sprawie ustanowienia najwyższych cen za niewyprawne skórki cielęce, wyprawne skórki cielęce i skóry rozdwojone.

Na mocy rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Za niewyprawne skórki cielęce, nadto za skóry cielęce garbowane roślinnie i sposobem kombinowanym i za skóry rozdwojone, ustanawia się ceny najwyższe, wymienione w załączonych spisach I. i II.

§ 2.

Ceny najwyższe nie mają zastosowania do sprowadzonego z poza granicy cłowej towaru.

Związki, służące dobru powszechnemu, zajmujące się skupowaniem na cele wojenne skór surowych, skórek i skór wyprawnych, mogą otrzymać ze strony Ministerstwa handlu w porozumieniu z zarządem wojskowym pozwolenie sprzedawania towaru o ograniczonej cenie z dodatkiem do ustanowionych najwyższych cen.

§ 3.

Postanowienia tego rozporządzenia mają zastosowanie także do istniejących zobowiązań dostawy o tyle, o ile tych zobowiązań w dniu wejścia w życie tego rozporządzenia jeszcze nie wypełniono. W miejsce umówionych przytem wyższych cen obowiązują ustanowione w rozporządzeniu najwyższe ceny.

Zawarte po wejściu w życie tego rozporządzenia umowy są nieważne, o ile odbiegają od przepisów rozporządzenia na niekorzyść kupującego.

§ 4.

W ubikacjach, w których znajduje się drobna sprzedaż wyprawnej skóry cielęcej lub srykó rozdwojonej, należy umieścić na widocznym dla każdego miejscu odbitkę lub odpis załączonego do tego rozporządzenia wykazu II.

§ 5.

Podpadająca pod postanowienia tego rozporządzenia wyprawna skóra cielęca (skóra garbowana roślinnie i kombinacją roślinno-mineralną), puszczona przez producentów skóry w obrót po dniu 10. stycznia 1916, musi być na każdej szlucie oznaczona trwałem i wyraźnie czytelnym odbiciem, które ma zawierać oznaczenie firmy producenta i podanie rodzaju garbowania skóry.

To ostatnie ma stosownie do rodzaju garbowania opiewać:

„Czyste garbowanie korą“

„Garbowanie wyciągowe“

„Kombinowane mineralne garbowanie“.

Oznaczenie to należy także podać w rachunkach producentów skóry i handlarzy.

§ 6.

Sprzedaż oznaczonych w § 1. przedmiotów po wyższej, niż oznaczona najwyższa cena, jest wzbroniona. Kto działa wbrew temu zakazowi, pośredniczy w interesach, które mają być zawarte po wyższej cenie, lub w inny sposób przy ich zawarciu współdziała, lub kto dopuści się innego działania przeciw przepisom tego rozporządzenia, będzie karany przez władzę polityczną I. instancji grzywną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

§ 7.**Postanowienia**

1. § 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 26. maja 1915, Dz. u. p. Nr. 140, co do ewentualnej przymusowej sprzedaży towaru o cenie ograniczonej,

2. §§ 4. i 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 243, co do zabezpieczenia podlegających obowiązkowi zgłoszenia zapasów i przymusowego odebrania niezgłoszonych zapasów i

3. § 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 197, co do uwzględniania usiłowania obejścia wydanych przepisów jako okoliczności obciążającej, mają być odpowiednio zastosowane przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 10. stycznia 1916.

Georgi wlr.

Leth wlr.

Trnka wlr.

Spitzmüller wlr.

Wykaz I.

Najwyższe ceny za niewyprawne skórki cielęce.

a) Skórki cielęce z głową i „krótką nogą“:

Waga skórek	Cena w koronach za kilogram solonych skórek, które należy zważyć bez soli.		
	Klasa		
	I	II	III
do 4 kg	3-20	3-00	2-70
od 4-10 do 5-30 kg	3-50	3-30	3-00
od 5-40 kg i ponadto	3-70	3-50	3-20

b) Cielęta odstawione od matki i jednoroczne byki z głową i „krótką nogą“:

Waga skórek	Cena w koronach za kilogram solonych skórek, które należy zważyć bez soli.		
	Klasa		
	I	II	III
do 4 kg	2-80	2-60	2-30
od 4-10 kg do 5-30 kg	3-10	2-90	2-60
od 5-40 kg do 10 kg	3-30	3-10	2-80

Dla sztuk, których waga przed soleniem przekracza 10 kg, obowiązują ceny, oznaczone dla wołowych.

c) Skórki cielęce z „krótką nogą“ bez głowy:

Waga skórek	Cena w koronach za kilogram solonych skórek, które należy zważyć bez soli.		
	Klasa		
	I	II	III
do 3-50 kg	3-71	3-48	3-13
od 3-60 do 4-50 kg	4-06	3-83	3-48
od 4-60 kg i ponadto	4-29	4-06	3-71

d) Cielęta samożące i jednoroczne byki z „krótką nogą“ bez głowy:

Waga skórki	Cena w koronach za kilogram solonych skórki, które należy zważyć bez soli.		
	Klasa		
	I	II	III
do 3·50 kg	3·25	3·02	2·67
od 3·60 do 4·50 kg	3·60	3·36	3·02
od 4·60 do 9 kg	3·83	3·60	3·25

Dla sztuk, których waga przed soleniem przekracza 9 kg, obowiązują najwyższe, ustanowione dla skór wołowych ceny.

e) Podział na klasy:

- I. Klasa: wszystkie skórki z wyjątkiem wymienionych przy klasie II. i III.;
- II. klasa: skórki, które ściągnięto w Galicyi;
- III. klasa: skórki, które ściągnięto w Bośni i Hercegowinie lub w Dalmacyi.

f) Odliczenia:

Za skórki z $\left\{ \begin{array}{l} \text{„długą nogą“} \quad . \quad 5\% \\ \text{kością ogonową} \quad . \quad 5\% \\ \text{mięsem z głowy} \quad . \quad 5\% \end{array} \right\}$ od najwyższych cen, wymienionych pod a) do d).

g) Podział według gatunku (sortyment):

Najwyższe ceny obowiązują dla:

- Ia (pierwsza, *prima*-)jakość. Są to zdrowe, oczyszczone z mięsa skórki, z najwyżej jedną dziurą poza rdzeniem, to jest nie dalej jak na szerokość ręki od brzegu brzucha lub głowy, a zresztą są wolne od dziur lub cięć;
- Ila (druga, *secunda*-)jakość stanowią skórki dziurawe i pocięte. Najwyższa cena za skórki drugiej jakości przedstawia się o 25 h za kilogram niżej, od ceny najwyższej, obliczonej według postanowień pod a) do f) za skórki pierwszej jakości.

h) Należytość za sól za kilogram skórki 4 h.

i) **Za zielone niesolone skórki** (o ile skórki według wspólnych postanowień mogą być sprzedawane w tym stanie) przedstawia się najwyższa cena o 12% niżej, od ceny najwyższej za skórki solone, obliczona pod a) do g).

k) **Za wysuszone skórki** wynosi najwyższa cena dwukrotną najwyższą cenę, obliczoną według postanowień pod a) do g) za solone skórki.

Postanowienia wspólne.

1. Najwyższe ceny rozumie się na składzie łączne ze zwykłym opakowaniem i osznurowaniem.
2. W handlu pośrednim można żądać cen najwyższych z dodatkiem 4%, w czym się mieszczą koszta przesyłki sprzedanych skór aż do stacyi naładowania.
3. Producenci skóry mogą swym zakupującym (komisyjnerom, agentom) udzielić osobnej prowizji do 1%.
4. Żądane przy sprzedażach na raty odsetki nie mogą, licząc na rok, przekraczać stopy procentowej w eskoncie wekslowym austriacko-węgierskiego Banku o więcej, niż o 2%.
5. Skórkami można handlować tylko na wagę, po odważeniu w stanie niesolonym lub suszonym. Rzeźnicy i masarze mogą dawać na sprzedaż także zielone, niesolone skórki.

Wykaz II.

A. Ceny najwyższe za skóry cielece, garbowane roślinnie i sposobem kombinowanym.

Rodzaj	Garbowanie	Waga	Koron
Brązowa, czarna, wysmarowana czarna wygładzona nieparzona	Garbowanie skombinowane za pomocą materiałów roślinnych i mineralnych materiałów garbowniczych	przy wadze od sztuki	
		do 1·4 kg	22.—
		ponad 1·4 kg	22·75
	Garbowanie materiałami roślinnymi z użyciem wyciągów	do 1·4 kg	24.—
		ponad 1·4 kg	24·75
	Garbowanie tylko dębnicą	do 1·4 kg	25.—
ponad 1·4 kg		25·50	
czarna wygładzona parzona, czarna ziarnista	Cena najwyższa jest niższa o 2 K, jak ceny najwyższe, ustanowione powyżej stosownie do poszczególnych rodzajów garbowania i rozmaitych wag sztuki.		

Warunkiem tych najwyższych cen jest dostarczanie skóry najlepszego garbowania i przy użyciu skór bez skaz z „krótką nogą“, bez głowy. Za mniej wartościowy towar należy płacić cenę odpowiednio niższą. Umowy, odbiegające od tego przepisu na niekorzyść kupującego, są nieważne.

B. Ceny najwyższe za skóry rozdwojone, garbowane roślinnie i sposobem skombinowanym.

Rodzaj	Koron za kilogram używanych w handlu rodzajów		
Garbowana korą, niewyprawiona, niesortowana skóra grzbietowa, rozdwojona	7		
garbowane korą, niewyprawione skóry grzbietowe rozdwojone na kamasze i skórę wierzchnią	8		
wyprawiona skóra grzbietowa pod podeszwy	8		
napojona tłuszczem brązowa lub czarna rozdwojona skóra grzbietowa wierzchnia	I a : 12	Media : 10	II a : 8
wyprawiona grzbietowa skóra rozdwojona na kamasze	I a : 12	II a : 10	
wyprawiona, pociągnięta lakiem grzbietowa skóra rozdwojona na kamasze	13·50		

Sprzedana jako towar pierwszej jakości rozdwojona skóra musi być wolna od robaków i cięć i nie może wykazywać zresztą żadnych uszkodzeń.

Postanowienia wspólne.

1. Ceny najwyższe, mieszczące w sobie także koszty zwykłego opakowania lub osznurowania i przesyłki do stacyi naładowania, obowiązują dla sprzedaży przez producentów.

2. W handlu hurtownym, to jest w myśl tego rozporządzenia w obrocie między firmami handlującymi skórą a tymi, którzy je odsprzedają, z wielkimi przedsiębiorstwami, przerabiającymi skórę lub ze związkami drobnych przemysłowców, przerabiających skórę, można doliczać dodatek aż do 4% do cen najwyższych. Tu mieszczą się również koszty zwykłego opakowania lub osznurowania i przesyłki towaru do stacyi załadowania.

3. W drobnym handlu można żądać wymienionych pod *A* i *B* najwyższych cen z dodatkiem aż do 11%.

4. W drobnym handlu krajaną skórą (wycinkami skóry) nie można żądać wyższych cen od tych, które wynikają na podstawie poprzednich cen najwyższych przy przestrzeganiu używanego dotąd dla poszczególnych częściowych wycinków obliczania cen.

5. Żądane ewentualnie przy sprzedażach na raty odsetki nie mogą, licząc na rok, przekraczać stopy procentowej eskontu wekslowego austriacko-węgierskiego Banku o więcej, niż o 2%.

6. Wymienione rodzaje skór można sprzedawać tylko na wagę.

394.**Rozporządzenie cesarskie z dnia
24. grudnia 1915**

**o utracie adwokatury z powodu opuszczenia
obszaru państwowego w czasie wojennym.**

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, co następuje:

§ 1.

(1) Adwokaci i kandydaci adwokacy, którzy opuścili swe miejsce zamieszkania przed wybuchem lub podczas wojny i od tego czasu przebywają poza granicami austriacko-węgierskiej Monarchii, winni powrócić do Austrii do dnia 31. stycznia 1916, donieść zaraz Ministerstwu sprawiedliwości o swym pobycie w krajach tutejszych i równocześnie usprawiedliwić swą nieobecność.

(2) Jeśli na przeszkodzie dla powrotu na czas do Austrii stoi nieprzewyciężona przeszkoda, której nieobecny sam niezawinił, to ma on w ciągu ustawowego terminu udowodnić wobec Ministerstwa sprawiedliwości przeszkodę i usprawiedliwić swą nieobecność, oraz zaraz po ustaniu przeszkody powrócić do Austrii i uczynić zadość obowiązkowi doniesienia.

(3) Jak długo adwokaci lub kandydaci adwokacy przebywają poza granicami Monarchii austriacko-węgierskiej lub ich nieobecność nie zostanie uznana przez Ministra sprawiedliwości lub przez Najwyższy Trybunał (§ 2.) za usprawiedliwioną, nie można uczynić zadość ich prośbom o wykreślenie z listy adwokatów lub kandydatów adwokackich.

§ 2.

Przeciw adwokatom lub kandydatom adwokackim, którzy wbrew przepisowi § 1. nie powrócili na czas do Austrii lub nie mogą usprawiedliwić swej nieobecności, orzeknie Najwyższy Trybunał na wniosek generalnego Prokuratora wykreślenie z listy adwokatów lub kandydatów adwokackich.

§ 3.

(1) Najwyższy Trybunał spowoduje doręczenie wniosku generalnego Prokuratora adwokatowi lub kandydatowi adwokackiemu, jeśli on przebywa w Austrii, w przeciwnym zaś razie ustanowionemu dla kuratora adwokatowi do oświadczenia się w ciągu czternastu dni.

(2) Na wniosek należy po przedsięwzięciu dochodzeń, które się za potrzebne uważa. rozstrzygnąć uchwałą po ustnej, niepublicznej rozprawie i po wysłuchaniu generalnego Prokuratora i adwokata (kandydata adwokackiego) lub ustanowionego dla kuratora.

(3) Opiewająca na skreślenie uchwała staje się ważną z chwilą ogłoszenia.

§ 4.

Adwokat lub kandydat adwokacki, który w myśl § 2. został skreślony z listy, może tylko za zezwoleniem Ministra sprawiedliwości zostać napowrót albo na nowo wciągnięty do listy adwokatów lub do listy kandydatów adwokackich.

§ 5.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 24. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Georgi wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Morawski wkr.

Hohenlohe wkr.

Hochenburger wkr.

Hussarek wkr.

Zenker wkr.

Leth wkr.

Spitzmüller wkr.

395.**Rozporządzenie Ministra handlu
i Ministra obrony krajowej z dnia
29. grudnia 1915,**

**w sprawie zbadania zapasów bawełny i przędz
bawełnianych i ograniczenia przerabiania bawełny.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Postanowieniom tego rozporządzenia podlegają: bawełna, odbytki i odpadki bawełny, effilochés i bawełna sztuczna zarówno w oryginalnych balach jak w otwartym stanie i we wszystkich stadyach

manipulacji i to w stanie surowym, bielona lub farbowana, oraz nici bawełniane wszelkiego rodzaju, niezależnie od chwili dowozu wymienionych materiałów do austriacko - węgierskiego obszaru cłowego.

§ 2.

Kto oznaczonych w § 1. towarów w sposób przemysłowy używa, przerabia je, wyrabia lub ma w przechowaniu, jest obowiązany do zgłoszenia najdalej do dnia 11. stycznia 1916 zasobów, znajdujących się w dniu 31. grudnia 1915 w jego przedsiębiorstwie, względnie w jego składach, do Ministerstwa handlu za pośrednictwem Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej Centrali bawełnianej, Wiedeń, I., ulica Maryi Teresy 32/34 według podanych dalej przepisów.

W dalszym ciągu należy skutecznie to zgłoszenie do dnia 11. każdego miesiąca według stanu z dnia 1. odnośnego miesiąca.

Materyały, które w dniu 31. grudnia 1915, lub w dalszym ciągu w dniu 1. każdego miesiąca znajdują się w transporcie, winien odbiorca donieść bezzwłocznie po nadejściu przesyłki. Materyały, złożone u spedytorów, mają zgłosić nie ci ostatni, lecz uprawnieni do rozporządzania nimi.

Wolni od obowiązku zgłaszania są ci, których łączne we wszystkich ich składach i zakładach przedsiębiorstwa zapasy wynoszą mniej, niż 300 *kg*.

Doniesienia należy skutecznie wyłącznie na kartach, jakich można dostać w drodze Centrali bawełnianej i które należy wypełnić we wszystkich rubrykach na podstawie specjalnych, uwidocznionych na tych kartach przepisów.

Dla zapasów, znajdujących się w posiadaniu c. k. kolei państwowych obowiązują osobne postanowienia.

Wyjęte od przepisów tego paragrafu są odbytki i odpadki bawełniane, effilochés i sztuczna bawełna, których zgłaszanie zarządzono w § 7. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 335.

§ 3.

Mieszanie, bielenie, farbowanie, wyprzedzanie i inne przerabianie bawełny, odbytków i odpadków bawełnianych, effilochés i sztucznej bawełny, samych lub z jakimkolwiek innymi przedziwami, jest począwszy od trzeciego dnia po ogłoszeniu rozporządzenia, o 6. godzinie rano, dozwolone tylko o tyle, o ile na przerobienie zostanie udzielone od wypadku do wypadku osobne pozwolenie.

Wyjęte od tego postanowienia są te zasoby, których przerobienie było dopuszczalne na podstawie § 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia

15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 268, i na mocy dołączonego do tego rozporządzenia wykazu, względnie na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 6. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 356, o ile dostarczono dowody o użyciu tych ilości w myśl wymienionych rozporządzeń.

Za dostarczony dowód uważa się, gdy odnośne karty na załączniki lub zgłoszenia (formularze Bz 2, 3, 4, 13 i 17) w chwili wejścia w życie tego rozporządzenia wpłynęły już do Centrali dla bawełny.

§ 4.

Prośby o pozwolenie na każdego rodzaju przerobienie lub używanie bawełny, odbytków i odpadków bawełnianych, effilochés i sztucznej bawełny należy wnosić do Zjednoczonej austriackiej i węgierskiej Centrali bawełnianej, używając do tego formularzy, jakich można tam otrzymać i które należy wypełnić dokładnie we wszystkich rubrykach.

Prośby o przerobienie względnie użycie wymienionych materiałów w celu wypełnienia zamówień zarządu wojskowego, rozstrzyga Ministerstwo wojny, wszystkie inne prośby Ministerstwo handlu.

Jeśli te prośby dotyczą zamówień innych władz centralnych, wejdzie Ministerstwo handlu co do takich próśb w porozumienie z temi władzami centralnymi.

Dla dostarczenia effilochés i bawełny sztucznej c. i k. Ministerstwu wojny w celu wyrabiania środków wybuchowych, reskrypt zamawiający Ministerstwa wojny znaczy tyle, co zezwolenie.

§ 5.

Dla zapewnienia dotrzymania przepisów tego rozporządzenia ustanowi Ministerstwo handlu organa kontrolne, które mają każdego czasu wstęp do przedsiębiorstw, tem rozporządzeniem objętych i którym należy na żądanie udzielić wglądu do wszystkich ksiąg przedsiębiorstwa, korespondencji i innych zapisków.

§ 6.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych w niem zobowiązań, będą polityczne władze pierwszej instancji karaty grzywnami do 5000 koron lub karami aresztu do 6 miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem tracą moc obowiązującą

rozporządzenia ministeryalne z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 268, i z dnia 6. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 356.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

396.

Rozporządzenie Ministra handlu i Ministra obrony krajowej z dnia 29. grudnia 1915,

w sprawie badania zapasów towarów bawełnianych (także wełnianej bielizny męskiej) oraz ograniczeń przerabiania i pozbywania przędzy i towarów bawełnianych.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

Badanie zapasów.

§ 1.

Badaniu zapasów podlegają: towary tkane i dziane, wyrabiane z samej przędzy bawełnianej lub z domieszką przędzy lnianej, a mianowicie:

- a) materiały bawełniane według przepisu zarządu wojkowego;
- b) inne materiały bawełniane, do których używa się przędzy poniżej ang. Nru. 60., z wyjątkiem materiałów na meble i firanki, zasłon, koronek, tiulów i haftów;
- c) gotowej bielizny męskiej, wyrabianej z bawełny na drutach, dzianej lub wyrabianej z materiałów bawełnianych tkanych lub dzianych;
- d) inne, służące do celów wojskowych artykuły konfekcyjne jak uniformy, pościel, plecaki, worki na chleb, płaty namiotowe, chusty na szyję, opaski, baszłyki, taśmy, strzemionka itd. we wszystkich stadyach produkcji;
- e) prześcieradła, ręczniki, chustki do nosa, sienniki, szmaty do filtrowania i wyciskania;
- d) surowa i bielona wata bawełniana i inne, wyrabiane z bawełny artykuły sanitarne.

Stwierdzeniu zapasów podlega nadto gotowa bielizna męska z półwełny lub z czystej wełny, dziana lub robiona na drutach, lub wyrabiana z półwełnianych, względnie z wełnianych materiałów tkanych i dzianych, oraz bawełniane nici do szycia.

§ 2.

Osoby, firmy, związki i korporacje autonomiczne, które oznaczone w § 1. przedmioty w sposób przemysłowy lub w celach dobra powszechnego wyrabiają, używają ich, przerabiają lub trzymają w przechowaniu, są obowiązani do zgłoszenia do dnia 11. lutego 1916 według podanych dalej postanowień do Ministerstwa handlu przez Zjednoczoną austriacką i węgierską Centralę dla bawełny, Wiedeń, I., ulica Maryi Teresy 32/34. znajdujących się w dniu 31. stycznia 1916 w ich przedsiębiorstwach lub ubikacjach składowych zasobów.

Towary, znajdujące się w dniu 31. stycznia 1916 w transporcie, winien zgłosić odbiorca bezwzględnie po nadejściu przesyłki. Towary, złożone u spedytorów, winni zgłosić nie ci ostatni, lecz ci, którzy są uprawnieni do rozporządzania nimi.

Kto co do wymienionych w § 1. przedmiotów posiada bezpośrednio zamówienie na dostawę ze strony c. i k. Ministerstwa wojny, c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub królewsko-węgierskiego Ministerstwa obrony krajowej, jest bez względu na obowiązek doniesienia obowiązany donieść o tych ilościach według miary (ilości sztuk) i przybliżonej wagi, do których dostarczenia jest on w dniu 31. stycznia 1916 jeszcze obowiązany. Za takie, których należy dostarczać, uważa się w myśl tego rozporządzenia te ilości, których dostawca nie oddał jeszcze w dniu 31. stycznia 1916 zakładowi przewozowemu w celu przeniesienia do władzy, która zamówienie uczyniła.

Zgłoszenia należy skutecznie wyłączać wyłącznie na urzędowych kartach, które można otrzymać z Centrali bawełnianej i które należy wypełnić dokładnie we wszystkich rubrykach.

Wolni od obowiązku zgłaszania są ci, których łączne zapasy we wszystkich zakładach przedsiębiorstwa lub składach są razem wzięte mniejsze, niż 10.000 metrów materiałów, podlegających zgłoszeniu, lub 500 sztuk artykułów konfekcyjnych, jeśli zapasy składają się z rozmaitych gatunków, lub 1000 metrów, względnie 300 sztuk, jeśli zapasy składają się z jednego gatunku.

Dla znajdujących się w posiadaniu c. k. kolei państwowych zapasów, obowiązują osobne przepisy.

Ograniczenia co do przerabiania i pozbywania.

§ 3.

Istniejące w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia zapasy surowej, pojedynczej lub dwójnej przędzy poniżej ang. Nru 60. mogą być użyte tylko łądź bezpośrednio bądź pośrednio do wykonania zamówień

zarządu wojskowego lub też cesarsko-królewskiej albo królewskiej węgierskiej władzy, albo rządu krajowego bośniacko-hercegowińskiego.

Towary surowe, wyrobione z pojedynczej lub dwojonej przędzy poniżej Nr. 60, mogą być użyte tylko bądź bezpośrednio bądź pośrednio do wykonania zamówień zarządu wojskowego albo też cesarsko-królewskiej lub królewskiej węgierskiej władzy, oraz rządu krajowego bośniacko-hercegowińskiego.

Dozwolone jest nadto wyrabianie, względnie używanie takich towarów surowych na worki dla zboża i otrębów, o ile dostarczono Ministerstwu handlu za pośrednictwem Centrali bawełnianej dowodu, że wyrabianie lub używanie jest potrzebne do wypełnienia tych zamówień na worki, których udzielono przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Dowód takiego używania należy przedłożyć Ministerstwu handlu w drodze Centrali bawełnianej, jak następuje:

a) Dla wyrobów, które służą do wykonania zamówień zarządu wojskowego albo cesarsko-królewskiej lub królewskiej węgierskiej władzy, oraz rządu krajowego bośniacko-hercegowińskiego, przez mające moc przysięgi oświadczenie, jakie ma wystawić in duplo bezpośredni dostawca tej władzy, o celu używania tych wyrobów.

O ile nie pobiera się ich od samego bezpośredniego dostawcy wojskowego, mają to oświadczenie wypełnić i podpisać razem wszystkie biorące udział w dostawie firmy.

b) Dla wyrabiania względnie używania towarów do wyrabiania worków na zboże, mąkę i otręby, przez potwierdzenie Centrali dla bawełny.

Dla przedłożenia oświadczenia udziela się co do udzielonych już przy wejściu w życie rozporządzenia zamówień zarządu wojskowego albo cesarsko-królewskiej lub królewskiej węgierskiej władzy albo rządu krajowego bośniacko-hercegowińskiego, terminu do dnia 15. stycznia 1916.

Podobnego terminu udziela się do dostarczenia dowodu na udzielenie do chwili wejścia w życie tego rozporządzenia zamówień worków na zboże, mąkę i otręby.

Każde inne przerabianie, sprzedawanie lub dostarczanie tych przędz lub towarów surowych jest dopuszczalne tylko na podstawie osobnego zezwolenia Ministerstwa handlu, które należy uzyskać za pośrednictwem Centrali dla bawełny.

Zezwala się na przerobienie, względnie na używanie surowej pojedynczej lub dwojonej przędzy poniżej Nru 60, albo wyrobionej z tej przędzy surowych towarów, o ile jest to potrzebne do ukończenia procesu roboty, rozpoczętego już w dniu ogłoszenia tego rozporządzenia. Kto pragnie uczynić użytek z tego zezwolenia, winien donieść o tem zapomocą osobnej karty zgłoszenia, jaką można otrzymać z Centrali dla bawełny i którą należy tej ostatniej odesłać po dokładnem wypełnieniu wszystkich rubryk.

Postanowienia końcowe.

§ 4.

Dla zapewnienia przestrzegania przepisów tego rozporządzenia może Ministerstwo handlu ustanowić własne organa kontrolne, które mają każdego czasu wstęp do wszystkich przedsiębiorstw, tem rozporządzeniem objętych i którym należy na żądanie zezwolić na wgląd do wszystkich ksiąg przedsiębiorstwa korespondencyi i innych zapisków.

§ 5.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych w tem rozporządzeniu zobowiązań, będą polityczne władze pierwszej instancji karały grzywnami do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile działania te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie ministerjalne z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 269.

Georgi wlr.

Spitzmüller wlr.

Oziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1916** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumery **rocznej**, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K 20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K — h	Rocznik	1893 za . . .	6 K — h
"	1850 " . . .	10 " 50 "	"	1872 " . . .	6 " 40 "	"	1894 " . . .	6 " — "
"	1851 " . . .	2 " 60 "	"	1873 " . . .	6 " 60 "	"	1895 " . . .	7 " — "
"	1852 " . . .	5 " 20 "	"	1874 " . . .	4 " 60 "	"	1896 " . . .	7 " — "
"	1853 " . . .	6 " 30 "	"	1875 " . . .	4 " — "	"	1897 " . . .	15 " — "
"	1854 " . . .	8 " 40 "	"	1876 " . . .	3 " — "	"	1898 " . . .	6 " — "
"	1855 " . . .	4 " 70 "	"	1877 " . . .	2 " — "	"	1899 " . . .	10 " — "
"	1856 " . . .	4 " 90 "	"	1878 " . . .	4 " 60 "	"	1900 " . . .	7 " — "
"	1857 " . . .	5 " 70 "	"	1879 " . . .	4 " 60 "	"	1901 " . . .	6 " — "
"	1858 " . . .	4 " 80 "	"	1880 " . . .	4 " 40 "	"	1902 " . . .	7 " 50 "
"	1859 " . . .	4 " — "	"	1881 " . . .	4 " 40 "	"	1903 " . . .	9 " — "
"	1860 " . . .	3 " 40 "	"	1882 " . . .	6 " — "	"	1904 " . . .	5 " — "
"	1861 " . . .	3 " — "	"	1883 " . . .	5 " — "	"	1905 " . . .	6 " — "
"	1862 " . . .	2 " 80 "	"	1884 " . . .	5 " — "	"	1906 " . . .	12 " — "
"	1863 " . . .	2 " 80 "	"	1885 " . . .	3 " 60 "	"	1907 " . . .	13 " — "
"	1864 " . . .	2 " 80 "	"	1886 " . . .	4 " 60 "	"	1908 " . . .	9 " — "
"	1865 " . . .	4 " — "	"	1887 " . . .	5 " — "	"	1909 " . . .	8 " 50 "
"	1866 " . . .	4 " 40 "	"	1888 " . . .	8 " 40 "	"	1910 " . . .	8 " 40 "
"	1867 " . . .	4 " — "	"	1889 " . . .	6 " — "	"	1911 " . . .	7 " — "
"	1868 " . . .	4 " — "	"	1890 " . . .	5 " 40 "	"	1912 " . . .	12 " 50 "
"	1869 " . . .	6 " — "	"	1891 " . . .	6 " — "	"	1913 " . . .	9 " 50 "
"	1870 " . . .	2 " 80 "	"	1892 " . . .	10 " — "	"	1914 " . . .	15 " — "

Cena handlowa za rocznik 1915 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1916.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynajmniej 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły w **stanie wadliwym**, należy reklamować najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w **przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są **całkowicie uzupełnione**, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Rok 1915.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXV. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1915.

Treść: (M 397. Rozporządzenie dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915 o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku.

397.

Rozporządzenie Ministrów skarbu i sprawiedliwości z dnia 29. grudnia 1915

dla wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku.

W celu wykonania rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku, zarządza się, co następuje:

I. Należności spadkowe.

§ 1.

Przysporzenia na życzenie ostatniej woli spadkobiercy.

(1) Przysporzenia w rodzaju, oznaczonym w § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, które spadkodawca zlecił nabywcy nie w sposób, prawnie tego ostatniego wiążący, lecz które polegają tylko na życzeniu ostatniej woli spadkodawcy, nie podlegają należności spadkowej, jeśli przedmiot i wymiar przysporzenia lub wybór osoby, na której korzyść ma ono być uczynione, spadkodawca pozostawił w zupełności uznaniu dziedzica lub zapisobiercy.

(2) Za życzenie ostatniej woli w myśl § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, należy uważać tylko takie życzenie spadkodawcy, które wyrażone zostało w oświadczeniu ostatniej woli, lub też w osobnym, chociażby nie podpisanem piśmie spadkobiercy; jest przytem bez znaczenia, jeśli oświadczenie ostatniej woli jest nieważne tylko z powodu braku formalności. Obowiązek zapłaty należności zawisł od tego, czy przysporzenie zostało rzeczywiście dokonane lub jego wykonanie zostało przyrzeczone z mocą prawną.

(3) Jeśli przysporzenie będące przedmiotem życzenia spadkodawcy stanowią powtarzające się świadczenia, to obowiązкови doniesienia według § 41., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego uczyni się zadość, jeśli się doniesie chociażby o pierwszym tylko świadczeniu.

§ 2.

Wliczanie innych należności do należności spadkowych.

Jeśli należność uiszczoną za inne przysporzenie lub wymierzoną stosownie do § 1., ustęp 4., § 45., ustęp 3., lub § 46., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego należy wliczyć do należności spadkowej, to winno się ją wliczyć, chociażby ona przekraczała należność spadkową, tylko do należności spadkowej, jaką się ma uścić od całego przypadnięcia na rzecz odnośnego nabywcy, nie zaś także do należności spadkowej od przypadnięć na rzecz innych nabywców. Nadwyżkę należy odpisać lub zwrócić.

§ 3.

Darowizny podlegające obowiązkowi należytości spadkowej.

(1) Należytość spadkowa po myśli § 1. ustęp 3., l. 1, cesarskiego rozporządzenia ma być tylko wtedy zapłacona, jeżeli wykonanie darowizny na zasadzie układu między interesowanymi odłożono conajmniej do śmierci darującego.

(2) Jeżeli władza skarbowa w zastosowaniu § 1., ustęp 3., l. 2 i 3 rozporządzenia cesarskiego traktuje darowizny między żyjącymi jako podlegające należytości spadkowej, to obowiązany do zapłaty należytości może udowodnić również w sposób wskazany w § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, że nie zachodzą warunki, w tych postanowieniach zawarte.

§ 4.

Zliczanie przypadnięć.

(1) Kilka pochodzących od tego samego spadkodawcy przypadnięć na rzecz tego samego nabywcy, należy dla oznaczenia stopy należytościowej i obliczenia należytości zliczyć co do wszystkich rodzajów przypadnięć razem (§ 2., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego). Jeżeli tedy jednej osobie przypada ze spadku zarówno majątek powierniczy albo lenny jakoteż allodialny, to należy te nabytki w celu wymiaru należytości oceniać jako przypadnięcie jednolite. To samo ma zastosowanie, jeżeli przy substytucjach powierniczych substytutowi ze spadku po tym, który substytucję ustanowił, przypadł także bezpośrednio majątek, jakoteż wtedy, jeżeli ta sama osoba nabyła z pewnej spuścizny majątności, po części z warunkiem (z czasokresem); po części bezwzględnie (bez czasokresu).

(2) Jeżeli w myśl § 14., ustęp 1. do 3. rozporządzenia cesarskiego należytość spadkową pobierze się według osobistego stosunku zrzekającego się do spadkodawcy, to dla obliczenia należytości spadkowej nie należy zliczać razem przypadnięcia na rzecz zrzekającego się i przypadnięcia pochodzącego z tej samej spuścizny na rzecz osób, na rzecz których zrzeczenie następuje.

§ 5.

Zwolnienie od należytości według zasad prawa międzynarodowego.

O rozszczeniuach co do uwolnienia od daniny spadkowej na podstawie zasad prawa międzynarodowego (końcowe postanowienie § 3. l. 3, rozporządzenia cesarskiego) rozstrzyga Ministerstwo skarbu.

§ 6.

Spadki po uczestnikach wojny.

(1) Żądanie ulg przewidzianych w § 4. rozporządzenia cesarskiego dla spuścizn po biorących udział w wojnie, należy wniesić do władzy skarbowej pierwszej instancji (okręgowej Dyrekcji skarbowej, Urzędu wymiaru należytości), można je też jednak złączyć z wykazem spuścizny.

(2) Wnioskodawca winien, jeżeli wymogi dla tej ulgi nie są w inny sposób ustalone, dostarczyć potrzebnych załączników.

(3) Jako takie załączniki wchodzi w rachubę w przypadkach § 4., ustęp 1., l. 1. i 2 rozporządzenia cesarskiego w szczególności poświadczenia władz wojskowych albo cywilnych i zakładów leczniczych, w których spadkodawca pozostawał w leczeniu. Potwierdzenia te, o ile nie robiono z nich innego użytku, są wolne od należytości.

(4) W przypadkach § 4., ustęp 1., l. 3, rozporządzenia cesarskiego można przedłożyć uchwałę sądu, którą orzeczono uznanie za zmarłego.

(5) O żądaniu rozstrzyga władza skarbowa pierwszej instancji.

(6) Powyższe postanowienia mają zastosowanie także przy spadkach po uczestnikach wojny, którzy w czasie swej śmierci nie byli już osobami wojskowymi w znaczeniu § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 178.

(7) Postanowienia ustępów 1. do 4. i 6. mają odpowiednie zastosowanie, jeżeli na podstawie § 4., ustęp 5., rozporządzenia cesarskiego dla spuścizn po należących do siły zbrojnej jednego ze sprzymierzonych państw, prowadzących wojnę, wniesie się prośbę o przyznanie ulgi należytościowej. Rozstrzygnięcie tego rodzaju podań zastrzega się Ministerstwu skarbu.

§ 7.

Spuścizny po przejezdnych obcokrajowcach:

(1) Na zasadzie § 6., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego upoważnia się władze skarbowe pierwszej instancji do tego, aby na prośbę obowiązanego do opłaty należytości zamiechały ściągania należytości spadkowej od znajdującego się przejeźdźciewo w granicach państwa majątku obcokrajowca, który podczas podróży zmarł w krajach tutejszych.

(2) Upoważnienie to rozciąga się tylko na ruchomy majątek obcokrajowca, którego ostatni pobyt w granicach państwa nie trwał dłużej niż dwa miesiące i to tylko na wiezione z sobą

rzeczy podrózne (pakunki podrózne, gotówkę, kosztowności i t. p.).

§ 8.

Sądowe uznanie śmierci.

Jeżeli spadkodawcę na podstawie domniemania prawnego z § 24. p. k. u. e. uznano za zmarłego, ma być przy zastosowaniu § 8. cesarskiego rozporządzenia przyjęty jako dzień śmierci spadkodawcy ten dzień, który ustalono w sądowym uznaniu śmierci, jako domniemany dzień śmierci.

§ 9.

Oszacowanie spuścizny. Przypadnięcia zawarunkowane i ograniczone czasokresem.

(1) Oszacowanie spuścizny albo części składowych spuścizny — nie naruszając postanowień § 21., ustępy 2. i 3., rozporządzenia cesarskiego o obliczeniu należności za wzbogacenie powstałe przez ustanie praw trzecich osób — ma odpowiadać stosunkom dnia, w którym według § 8. rozporządzenia cesarskiego powstał obowiązek opłaty należności (§ 49. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, ze zmianą, ustanowioną w § 45., ustęp 2., l. 1, rozporządzenia cesarskiego).

(2) Przy przypadnięciach zawarunkowanych lub ograniczonych czasokresem jest ten dzień miarodajny dla obliczenia wartości drugiego przypadnięcia (§ 9. rozporządzenia cesarskiego), w którym ziszcł się warunek rozwiązujący lub zawieszający, nastął początek albo koniec czasokresu, albo w którym przez zgodną wolę interesowanych, alboważ w inny sposób nastąpiło przedwcześnie przeniesienie majątku.

(3) Przy przypadnięciach zawarunkowanych i ograniczonych czasokresem i substytucjach powierniczych ma być wymierzona należność spadkowa od drugiego przypadnięcia dopiero po zaistnieniu zdarzenia uzasadniającego obowiązek opłaty należności; jeżeli władza skarbowa uważa to jednak za potrzebne dla zabezpieczenia roszczeń skarbu państwa, może ona przy sposobności wymiaru należności od pierwszego przypadnięcia żądać od tego, kto aż do chwili drugiego przypadnięcia jest uprawniony do posiadania majątku, stosownego zabezpieczenia należności dla tego drugiego przypadnięcia; jeżeli wymiar należności w czasie żądania zabezpieczenia nieda się jeszcze ustalić, ma być należność obliczona w przybliżeniu.

(4) Ziszczenie się warunku lub nastanie czasokresu albo przypadku substytucji jak też każda okoliczność, która spowoduje wcześniejsze przejście majątku na drugiego nabywcę, mają być zgłoszone według § 41., rozporządzenia cesarskiego w

urzędzie rejestrowym, powołanym do przyjmowania doniesień o podlegających obowiązkowi opłaty należności czynnościach prawnych (w urzędzie podatkowym, kasie skarbowej, urzędzie wymiaru należności).

(5) Wymierzanie należności spadkowej od drugiego przypadnięcia stosuje się według osobistego stosunku spadkodawcy do tej osoby, na rzecz której przypadnięcie to następuje.

(6) Zawarte w rozporządzeniu ostatniej woli ustanowienie czasokresu dla świadczenia zapisów, należy uważać tylko wtedy za ustanowienie czasokresu w myśl § 9. rozporządzenia cesarskiego, jeżeli czasokres sięga poza przeciąg czasu w § 685. p. k. u. e. oznaczony. W szczególności stosuje się to także do zapisów w gotówce i w innych rzeczach zaniennych, które mają być świadczone w ratach bezprocentowych.

§ 10.

Zniżenie należności przy przypadnięciach zawarunkowanych i ograniczonych czasokresem.

(1) Przedwczesne przejście majątku na drugiego nabywcę na podstawie zgodnej woli interesowanych albo na podstawie innych okoliczności, jest bez wpływu na to, czy i w jakim wymiarze następuje zniżenie należności spadkowej dla pierwszego przypadnięcia z przyczyny nieosiągnięcia dziesięcioletniego trwania posiadania (§ 9., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego). Jeżeli jednak w ciągu dziesięcioletniego czasokresu ziszcł się warunek, obowiązany do opłaty należności może domagać się tej ulgi dla pierwszego przypadnięcia stosownie do czasu, który upłynął aż do chwili ziszczenia się warunku.

(2) Obowiązek opłaty należności od czynności prawnej, która powoduje przedwczesne przejście majątku, należy oceniać według ogólnych postanowień prawnych o należnościach, a obowiązku tego nie narusza obowiązek do zapłaty należności spadkowej od drugiego przypadnięcia.

(3) Jeżeli nabywcę przypadł inny majątek bezwarunkowo, to do czystej wartości tego majątku należy dla obliczenia zniżonej należności, doliczyć tylko tę część warunkowo przypadłego majątku, o której mowa w § 9., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego (§ 4. tego rozporządzenia).

(4) Postanowienia ustępów 1. do 3. mają odpowiednie zastosowanie przy przypadnięciach ograniczonych czasokresem i przy substytucjach powierniczych (§ 9., ustęp 4. i § 10., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego). Przy przypadnięciach ograniczonych tylko czasokresem należy jednak za pierwsze przypadnięcie nawet bez wyraźnej prośby przypisać zaraz z góry należność w zniżonej kwocie.

§ 11.

Następujące po sobie przypadnięcia praw użytkowania.

(1) Postanowienia § 9. rozporządzenia cesarskiego mają także odpowiednie zastosowanie do następujących po sobie przypadnięć praw użytkowania, używania, praw poboru renty albo praw do innych powrotnych świadczeń; obowiązek każdorazowego użytkownicy do ewentualnego zabezpieczenia rozciąga się jednak zawsze tylko na należność od przypadnięcia na rzecz jego bezpośredniego następcy.

(2) Jeżeli takie prawo przypada niepodzielnie więcej osobom w ten sposób, że po śmierci jednej lub więcej tych osób, część odpadającego przyrasta pozostałym, to przy każdorazowym odpadnięciu jednego z uczestników mają być zastosowane postanowienia §§ 12. i 41., rozporządzenia cesarskiego. W braku innego zarządzenia spadkodawcy, przyjmając w celu obliczenia należności, że każdemu z uczestników przysługuje równy udział.

§ 12.

Kilkakrotne dziedziczenia tego samego nieruchomości majątku.

(1) Obniżenie należności spadkowej według § 13., rozporządzenia cesarskiego przy ponownym odziedziczeniu tego samego majątku nieruchomości do księgi gruntowej na rzecz pierwszego nabywcy.

(2) Czasokres miarodajny dla zniżenia należności spadkowej, ma być liczony od dnia, w którym nastąpiło pierwsze przypadnięcie, uzasadniające obowiązek należności spadkowej, aż do dnia, w którym zaistniał obowiązek opłaty należności od dalszego przeniesienia.

(3) Jeżeli przed dalszym przeniesieniem była już uiszczona wyższa aniżeli zniżona kwota należności spadkowej, należy na żądanie drugiego nabywcy wliczyć nadwyżkę w tę przez niego uiszczone mającą należność, albo zwrócić ją, jeżeli pełna należność od drugiego przypadnięcia została już zapłacona. Prawni następcy pierwszego nabywcy mogą żądać zwrotu tylko o tyle, o ile nadwyżki nie policzono na rzecz drugiego nabywcy albo jej nie zwrócono.

(4) Do nieruchomości, które stanowią przedmiot substytucyjnej powierniczej zawarunkowanego lub ograniczonego czasokresem przypadnięcia albo senioratu, nie mają zastosowania ulgi z § 13., rozporządzenia cesarskiego, lecz dalej idące ulgi

należnościowe z §§ 9. i 10. albo § 11. rozporządzenia cesarskiego.

(5) Do należności od nieruchomości nie mają zastosowania postanowienia § 13., rozporządzenia cesarskiego, lecz przepisy § 1., ustęp końcowy, ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, w brzmieniu, zmienionem przez § 39., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego.

§ 13.

Zrzeczenie się spadku.

(1) Postanowienia pierwszego i trzeciego ustępu § 14. rozporządzenia cesarskiego nie mają zastosowania do tych oświadczeń wymienionego tam rodzaju, które zostaną złożone po oświadczeniu się do spadku, albo po przyjęciu zapisu.

(2) Postanowienie drugiego ustępu § 14. rozporządzenia cesarskiego ma natomiast zastosowanie przy zrzeczeniach się na rzecz pewnych oznaczonych osób także wtedy, jeżeli zrzeczenie się nastąpiło po oświadczeniu się do spadku (przyjęciu zapisu), ale przed przyznaniem spuścizny.

(3) W przypadkach § 14., ustęp 1. do 3., rozporządzenia cesarskiego nie potrzeba od zrzeczenia się obok należności spadkowej uiszczać także w sposób oznaczony w § 30., ustęp 1. rozporządzenia cesarskiego.)

§ 14.

Roszczenia trzech osób o własność.

Dowodu, że pewna rzecz, w której posiadaniu spadkodawca znajdował się w czasie swej śmierci, należy do osoby trzeciej (§ 15., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego), można dostarczyć także w sposób oznaczony w § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

§ 15.

Nieściągalne i niepewne wierzytelności.

Nieściągalność i niepewność pewnej wierzytelności, która podlega należności spadkowej, można podnieść w ciągu dwuletniego czasokreślu oznaczonego w § 17. rozporządzenia cesarskiego, a to albo w wykazie spuścizny, albo w podaniu do władzy skarbowej pierwszej instancji i należy udowodnić to przez odpowiednie załączniki.

(2) Podanie to rozstrzyga władza skarbową pierwszej instancji.

(3) Dwuletni czasokres może być przedłużony tylko z przyczyn zasługujących na uwzględnienie. O przedłużeniu należy prosić władzę skarbową pierwszej instancji.

§ 16.

Wierzytelności z tytułu regresu w przypadku odpowiedzialności solidarnej i poręki.

Jeżeli dług, za który spadkodawca odpowiadał solidarnie albo tylko jako ręczyciel, przedstawiony będzie do potrącenia, to w przypadku pierwszym kwota przenosząca udział spadkodawcy w długu (§ 896. p. k. u. c.), a w przypadku drugim cała dłużna kwota ma być jako wierzytelność z tytułu regresu wstawiona do majątku czynnego, o ile się nie wykaże, że takie prawo regresu nie istnieje. Jeśli wierzytelność z tytułu regresu jest nieściągalna albo niepewna, mają zastosowanie postanowienia § 17. rozporządzenia cesarskiego i § 15. niniejszego rozporządzenia.

§ 17.

Oszacowanie dzieł sztuki itp.

(1) Prośbę o przewidziane w § 19., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego ulgi przy oszacowaniu dzieł sztuki lub prac przemysłu artystycznego, bibliotek, rękopisów i przedmiotów wartości naukowej, historycznej, artystycznej lub kulturalnej, należy wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancji, wymieniając zwykłą wartość tych przedmiotów, prośbę można jednak połączyć także z wykazem spuścizny albo ze środkiem prawnym przeciw wymiarowi. Po prawomocności wymiaru należyci spadkowej wniesienie prośby tego rodzaju jest niedopuszczalne.

(2) Ulgę można przyznać tylko wtedy, gdy ocenić się mający przedmiot ma trwałą wartość artystyczną albo trwałe znaczenie naukowe, historyczne, artystyczne lub kulturalne.

(3) Istnienie tych wymogów ma obowiązywać do opłaty należyci wykazać, o ile już i bez tego nie są ustalone. Jako załączniki mają w szczególności znaczenie opinie artystów, uczonych albo innych fachowców, korporacji zawodowych, następnie organów publicznych muzeów, bibliotek i innych zbiorów.

(4) Na wniosek obowiązanego do należyci i na jego koszt może także władza skarbową zasięgnąć tego rodzaju opinii.

(5) Prośbę należy przedłożyć za pośrednictwem krajowej Dyrekcji skarbu Ministerstwu skarbu, które rozstrzyga o prośbie według swobodnego uznania i w razie zezwolenia oznacza wartość, która ma stanowić podstawę dla wymiaru należyci.

(6) Jeżeli przedmioty, które na podstawie powyższych postanowień były niżej oszacowane,

zostaną przez obowiązanego do opłaty należyci w przeciągu dziesięcioletniego czasokresu po przypadnięciu spadku, odpłatnie albo bezpłatnie pozbyte albo przeniesione za granicę, to obowiązywać do należyci winien donieść władzy skarbowej, która wymierzyła należyci spadkową, w ciągu ośmiu dni, o pozbyciu albo przeniesieniu za granicę, pod rygorem następstw karnych z § 43., ustęp 1. i 3., rozporządzenia cesarskiego i uściść dodatkowo tę nadwyżkę należyci, którą oznaczy władza skarbową biorąc za podstawę uzyskaną cenę kupna albo w inny sposób obliczoną pełną wartość sprzedanego albo za granicę przeniesionego przedmiotu.

(7) Za upoważnieniem Ministerstwa skarbu, można odstąpić od żądania złożenia tej nadwyżki, jeżeli obowiązywać do opłaty należyci oddał przedmiot niżej oszacowany na stałe i bezpłatnie dla dostępnych dla publiczności zbiorów (muzeum, biblioteki itp.) w granicach państwa.

§ 18.

Oszacowanie prawa użytkowania i używania.

(1) Przy szacowaniu prawa użytkowania albo używania (§ 20., ustępy 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego), należy potrącić z góry długi albo ciężary, które ciężą na rzeczy służebnej, od wartości brutto rzeczy służebnej. Długi albo ciężary jednak, które obciążają wyłącznie uprawnionego użytkowcę albo nabywcę rzeczy obciążonej, należy dopiero po oszacowaniu potrącić od wartości spadku, który one uszczuplają.

(2) Jeżeli czas trwania służebności zawisły jest od czasu życia więcej osób w ten sposób, że służebność gaśnie ze śmiercią osoby, która najpierw umrze, to dla obliczenia wartości jest miarodajny wiek najstarszej osoby.

§ 19.

Przypadnięcie majątku obciążonego prawami użytkowania, używania albo poboru renty.

(1) Należyci spadkowa od przypadnięcia rzeczy, obciążonej prawem użytkowania, używania lub poboru renty albo prawem do innych powrotnych świadczeń na rzecz trzeciego, ma być obliczona bez względu na wzbogacenie, które nastąpi w swoim czasie przez ustanie tych praw i odroczone aż do ustania obciążenia przez władzę skarbową pierwszej instancji na prośbę obowiązanego do opłaty należyci stosownie do § 21. rozporządzenia cesarskiego; obowiązywać do opłaty nale-

żytości winien jednak na żądanie władzy skarbowej dać stosowne zabezpieczenie dla należytości.

(2) Jeżeli według § 20., ustępy 1. i 2., rozporządzenia cesarskiego oszacować się mające prawo użytkowania albo używania na pewnej rzeczy przysługuje albo przypada więcej osobom kolejno po sobie, to przy przewidzianem w § 21., ustępy 1. do 3., rozporządzenia cesarskiego, obliczeniu należytości spadkowej od przypadnięcia rzeczy służebnej, należy przyjąć wartość służebności w kwocie odpowiadającej całemu czasowi jej trwania, najwyżej jednak do połowy wartości rzeczy służebnej.

(3) Wzbogacenie, które nastąpiło z przyczyny ustania obciążenia (§ 21., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego), ma być przy obliczeniu należytości spadkowej uważane jako samoistne przypadnięcie.

§ 20.

Potrącenie długów i ciężarów. Postanowienia ogólne.

(1) Długi i ciężary, których potrącenia od spadku żąda się w celu obliczenia należytości spadkowej (§ 22. rozporządzenia cesarskiego) mają być przed wymiarem należytości najpóźniej jednak przed nastaniem prawomocności tego wymiaru zgłoszone i wiarygodnie wykazane, w przeciwnym razie nie będą przy obliczeniu należytości spadkowej uwzględnione. O nieuznaniu zgłoszonych do potrącenia pozycji, winien obowiązany do opłaty należytości być wyraźnie zawiadomiony.

(2) Jeżeli długi i ciężary mają być potrącone nie od całej spuścizny lecz tylko od pewnej oznaczonej części albo przypadnięcia, to należy też dostarczyć dowodu, że dotyczą one tylko tej części albo przypadnięcia.

§ 21.

Sposób wykazywania długów i ciężarów.

(1) Do wiarygodnego wykazania długów i ciężarów — niewłączając zarządzeniom zawartym w §§ 22. do 24. — służą tylko załączniki następujące:

1. Dokumenty prawne, wystawione przez samego spadkobiercę, albo przez osoby, których był on prawnym następcą albo mocodawcą w tym celu, aby służyły jako dowód co do przedstawionej do potrącenia wierzytelności. Jeżeli dokumentu nie wystawił sam spadkodawca, lecz

inna osoba i będzie się twierdziło, że spadkodawca jako prawny następca albo mocodawca był obowiązany ze stosunku dłużnego, musi być wykazane przejście zobowiązania z prawnego poprzednika na niego albo udzielenie przez niego pełnomocnictwa.

2. Uwierzytelnione wyciągi z ksiąg publicznych.

3. Uwierzytelnione wyciągi z prowadzonych prawidłowo ksiąg handlowych i przemysłowych co do wierzytelności albo długów z przedsiębiorstwa handlowego albo przemysłowego.

4. Kwity władz publicznych i urzędów na uskutecznione zapłaty w celu wyrównania zobowiązań spadkodawcy po jego śmierci.

5. Prawomocne nakazy zapłaty, rozstrzygnięcia i wykazy zaległości władz publicznych i urzędów, o ile się z nich okazuje, że wierzytelność zalegała w czasie powstania obowiązku opłaty należytości.

Na dowód uiszczenia państwowych opłat spadkowych na rzecz państwa zagranicznego, które według § 6., ustępy 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego wliczalne są do długów spadkowych, należy dołączyć potwierdzenie zapłaty władzy zagranicznej.

6. Prawomocne orzeczenia i wyroki sądów.

Ta siła dowodowa nie przysługuje jednak wyrokom zaocznym, wyrokom z uznania i nakazom zapłaty w postępowaniu upominawczem, wydanym przeciw dziedzicom (zapisobiercom), ani wyrokom, które polegają jedynie na uznaniu długu przez spadkodawcę w rozporządzeniu ostatejnej woli.

Orzeczenia i wyroki zagranicznych sądów służą z ograniczeniami zawartymi w poprzednim ustępie do wiarygodnego wykazania długów, jeżeli według przepisów tutejszokrajowych stanowią tytuł egzekucyjny.

7. Potwierdzenia sądu opiekuńczego albo kuratelanego, że badał i uznał istnienie i rozmiar wierzytelności, podniesionej przeciw spadkobiercy.

(2) W przypadkach l. 1, 2, 3 i 6 pierwszego ustępu, należy na żądanie władzy skarbowej przedłożyć także potwierdzenie wierzyciela, albo inne załączniki co do wysokości długu w czasie powstania obowiązku należytościowego. W razie niewypełnienia takiego wezwania, może władza skarbowa według swobodnego uznania odmówić w całości lub w części uznania pozycji potrącenia. Potwierdzenia i załączniki wystawione jedynie w wymienionym celu są wolne od stempla.

(3) Długi kapitałowe i odsetki, dla których czasokres przedawnienia upłynął, mogą być tylko wtedy uznane za pozycje potrącenia, jeżeli będzie także wykazane, że przedawnienie nie nastąpiło wskutek przerwy.

§ 22.

Udogodnione wykazanie wierzytelności osób, prowadzących handel i przemysł.

Wierzytelności osób, prowadzących handel i przemysł, powstałe w ich przedsiębiorstwie handlowem albo przemysłowem, pod warunkiem, że wszystkie zgłoszone do spuścizny jako pozycje potrącenia wierzytelności tego samego wierzyciela nie przekraczają kwoty 500 K, mają być uznane na podstawie niewierzytelionego wyciągu z ksiąg, albo niepodważanego rachunku wierzyciela jako pozycje potrącenia, jeżeli z osnowy tych załączników wynika, że świadczenie wierzyciela miało miejsce przed śmiercią spadkodawcy i jeżeli dalej będzie uwiarygodnione przez oświadczenie wierzyciela albo w inny sposób, że dług zapłacono dopiero po śmierci spadkodawcy albo że on jeszcze zalega.

§ 23.

Inne udogodnienia przy wykazaniu.

(1) Pozycje potrącalne, odnoszące się do ostatniej choroby i pogrzebu spadkodawcy, jakoteż pochodzące z czasu przed śmiercią spadkodawcy a w tym czasie jeszcze niespłacone, na które z reguły nie wystawia się dokumentów prawnych, n. p. długi z bieżącego obrotu gospodarczego, długi na utrzymanie domu itp., jeżeli wierzytelności te nie zalegają dłużej niż dwa lata i odpowiadają stosunkom majątkowym spadkodawcy, można wykazać także:

1. rachunkami albo kwitami wierzycieli albo

2. sądowem zgłoszeniem takich wierzytelności albo wydatków, o ile zostały uznane przez spadkobierców.

(2) Postanowienia te mają w szczególności zastosowanie do wierzytelności za usługi osób, które pozostawały w stosunku najmu usług albo służbowym do spadkodawcy.

§ 24.

Długi i ciężary, które nie polegają ani na czynności prawnej ani na prawie publicznem.

Długi ciężary, które nie polegają ani na czynności prawnej ani na prawie publicznem,

może władza skarbowa uznać na podstawie swobodnej oceny dowodów w całości lub w części jako pozycje potrącalne, nawet jeżeli nie przedłożono wymienionych w §§ 21. do 23. załączników.

§ 25.

Uznania długu przez spadkodawcę.

Wierzytelności, których potrącenia żąda się na podstawie uznania długu, zawartego w rozporządzeniu ostatniej woli spadkodawcy, należy przy obliczeniu należności spadkowej uwzględnić jako pozycje potrącalne tylko wtedy, jeżeli istnienie wierzytelności po myśli §§ 21. do 24. będzie wiarygodnie wykazane. Bez takiego wykazania ma się postępować z nimi jak z zapisami na rzecz osoby oznaczonej jako uprawnionej do jej żądania, jeżeli ona kwotę wierzytelności zgłosi albo jej zapłatę przyjmie.

§ 26.

O obowiązku zapłaty i odpowiedzialności.

(1) Solidarny obowiązek zapłaty i odpowiedzialności według § 23. rozporządzenia cesarskiego nie jest ograniczony na czas aż do przyznania spuścizny.

(2) Jeżeli jedna z więcej osób, którym majątek wspólnie przypadł, zapłaci całą należność i dla swego roszczenia o zwrot nabędzie przez to prawo pierwszeństwa i stopień zapłaconej należności (§ 23., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego), to urząd, w którym należność zapłacono, ma wierzycielom zastawnym udzielić na ich prośbę wyjaśnienia co do imienia i nazwiska oraz miejsca zamieszkania płacącego i co do wysokości zapłaconej przez niego należności.

§ 27.

Domniemanie prawne.

(1) Władza skarbowa może odstąpić od dostarczenia dowodu przeciwnego, przewidzianego w § 24., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego, jeżeli jej z okoliczności towarzyszących przypadkowi jest wiadome, że domniemanie prawne z 1. i 2. ustępu wymienionego paragrafu sprzeciwia się stanowi faktycznemu.

(2) Pełnomocnictwo udzielone trzeciemu do podjęcia odsetek od złożonego majątku albo do rozrządzenia niemi, niema być uważane jako prawo rozrządzenia albo prawo współrozrządzenia tym majątkiem po myśli § 24., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego.

§ 28.

Zastępstwo władzy skarbowej przy sporządzeniu inwentarza.

(1) Jeżeli według postanowień drugiej części piątego rozdziału patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, ma być sporządzony inwentarz spuścizny, winien sąd spadkowy zawiadomić zawczasu władzę skarbową pierwszej instancyi, w której okręgu sąd ma siedzibę, o wyznaczeniu audyencyi do sporządzenia inwentarza spadku, w celu ewentualnego wysłania zastępcy, o ile sąd wie albo ma podstawę do przyjęcia, że wartość majątkowa spuścizny bez potrącenia długów i ciężarów przenosi 50.000 K.

(2) W każdym razie należy zawiadomić władzę skarbową o sporządzaniu inwentarza, jeżeli ona poprosi o to sąd spadkowy.

(3) Jeżeli inwentarz ma być sporządzony w okręgu innego sądu i władza skarbową ma być zawiadomiona o sporządzaniu inwentarza, winien sąd spadkowy zwrócić uwagę sądu wezwanego, że władzę skarbową (ustęp 1.) należy zawiadomić o audyencyi wyznaczonej do sporządzenia inwentarza.

(4) Jeżeli inwentarz sporządza komisarz sądowy, to jego obowiązkiem jest po myśli powyższych postanowień zawiadomić władzę skarbową.

(5) Zastępca władzy skarbowej ma prawo przy sporządzaniu inwentarza wpływać przez przytoczenie stanu rzeczy i przez stawianie wniosków na należyte i zupełne wysledzenie części składowych majątku spadkowego i ich rzeczywistej wartości.

(6) Koszta wysłania zastępcy władzy skarbowej do sporządzenia inwentarza spadkowego ponosi skarb państwa.

§ 29.

Przyznanie spadku przed zapłaceniem albo zabezpieczeniem opłat spadkowych.

(1) Jeżeli spadek po myśli § 26., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego będzie przyznany przed zapłatą należności i innych opłat spadkowych, to należy w protokole przewodu spadkowego albo na koncepcie dekretu dziedzictwa wymienić dane zabezpieczenie. Jeżeli takiego zabezpieczenia nie dano, to należy przytoczyć, w jakich częściach majątkowych (nieruchome rzeczy, należące do spadku albo należące do depozyty) sędzia spadkowy upatruje dostateczne pokrycie dla należności i innych opłat.

(2) Jeżeli jako pokrycie dla należności i innych opłat wchodzi w rachubę depozyty, to należy baczyć na to, że w miarę okoliczności można w myśl § 28., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego wydać dziewięć dziesiątych części wartości tych przedmiotów majątkowych.

§ 30.

Wydanie depozytów i innych przedmiotów majątkowych.

(1) Przepisom § 28. rozporządzenia cesarskiego podlegają także przedmioty majątkowe, które wprawdzie nie są przedmiotem postępowania sądowego, ale według postanowień rozporządzenia cesarskiego albo §§ 14. i 15. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, podlegają należności spadkowej.

(2) Przyznanie spadku jako takie nie mieści w sobie przewidzianego w § 28. rozporządzenia cesarskiego wyraźnego zezwolenia sądu spadkowego na wydanie, podjęcie albo obciążenia zastawem przedmiotów majątkowych.

(3) Zezwolenie sądu spadkowego na wydanie albo zastawienie kwot ubezpieczeniowych, do których wypłaty obowiązany jest zakład ubezpieczeń skutkiem śmierci ubezpieczonego (biorącego ubezpieczenie) albo na wydanie lub zastawienie depozytów (§ 28. rozporządzenia cesarskiego) jest zbyteczne, jeżeli wydanie (zastaw) ogranicza się najwyżej na kwotę 20.000 K i ponadto najmniej jedna piąta ubezpieczonej kwoty albo wartości złożonych przedmiotów majątkowych będzie zatrzymana na pokrycie należności w zakładzie ubezpieczeń albo u przechowcy; zakład ubezpieczeń albo przechowca ma jednak dla uniknięcia następstw prawnych, związanych z niedozwolonem wydaniem (zastawieniem), zawiadomić niezwłocznie sąd o wydaniu albo zastawieniu, podając całą kwotę ubezpieczenia (depozyt), wysokość wydanej albo zastawionej kwoty jakoteż imię i nazwisko i miejsce zamieszkania spadkodawcy i tego, kto te przedmioty majątkowe podjął albo zastawił.

(4) Znajdujących się w schowkach bezpieczeństwa (safes) przedmiotów majątkowych nie wolno bez wyraźnego zezwolenia sądu spadkowego wydać także wtedy, jeżeli z kilku osób uprawnionych do rozrządzania schowkiem bezpieczeństwa choćby tylko jedna zmarła.

§ 31.

Obowiązek przedłożenia wykazu spadkowego.

(1) Wykaz spadkowy (§ 46. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50) należy podać do

sądu spadkowego, o ile w następujących postanowieniach inaczej nie zarządzono. Obowiązek do przedłożenia wykazu ciąży:

1. Dla wszelkich przypadnięć wymienionych w § 1., ustęp 1., l. 1, rozporządzenia cesarskiego (dziedzictwa, zapisów) do niepodzielnej ręki na spadkobiercach wraz z ewentualnymi pełnomocnikami spadkobierców;

2. przy substytucjach powierniczych na substytucie w razie zaistnienia przypadku substytucyi;

3. przy przypadnięciach powiernictw lennych i familijnych (§ 1., ustęp 1., l. 4 rozporządzenia cesarskiego) na nabywcy. Jeżeli przypadnięcie nie nastąpi wskutek śmierci dotychczasowego posiadacza, to ma nabywca w sądzie właściwym do pieczy nad powiernictwem familijnem albo o ile chodzi o przypadnięcia lenna, w urzędzie rejestrowym (§ 9., ustęp 4.) wnieść wykaz majątku, do którego mają być zastosowane odpowiednio przepisy o wykazie spadkowym.

(e) Przypadnięcia, oznaczone w § 1., ustęp 1., l. 2 i 3, tudzież w ustępach 2. i 3. jak również wymienione w §§ 16. i 24. rozporządzenia cesarskiego i w § 14. i 15. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74. przedmioty majątkowe, o ile fakt ich przypadnięcia wiadomy jest osobom, obowiązanych do złożenia wykazu spadkowego, należy wstawić do tego wykazu, alboważ winni obowiązani do przedłożenia wykazu spadkowego zawiadomić o nich urząd rejestrowy (§ 9., ustęp 4.), równocześnie z przedłożeniem tego wykazu.

(3) O przypadnięciach oznaczonego w poprzednim ustępie rodzaju jakoteż o przypadnięciach zawarunkowanych albo ograniczonych czasokresem, ma nabywca równocześnie z przewidzianem w § 41. rozporządzenia cesarskiego doniesieniem, w razie zaś nieistnienia obowiązku donoszenia w ciągu sześciu miesięcy po nastaniu obowiązku należyściowego dostarczyć urzędowi rejestrowemu (§ 9., ustęp 4.) wykazu dla wymiaru należyści spadkowej, podając wartość poszczególnych części składowych majątku. Od tego obowiązku jest nabywca zwolniony, jeżeli wartości przypadłych przedmiotów majątkowych w myśl ustępu 2. zostały wciągnięte do przedłożonego już wykazu spadkowego.

(4) Jeżeli wskutek sporu prawnego nastąpi po przyznaniu spadku zmiana w osobie nabywców, albo w rozdziale majątku spadkowego, to nabywcy obowiązani są do niepodzielnej ręki przedłożyć urzędowi rejestrowemu (§ 9., ustęp 4.) wykaz spadkowy.

§ 32.

Forma i osnowa wykazu spadkowego.

(1) Wykaz spadkowy ma być sporządzony według załączonego wzoru i przy przestrzeganiu podanych niżej przepisów.

(2) Winni go podpisać spadkobiercy i jeżeli są pełnomocnicy spadkobierców, także ci ostatni. Jeżeli podpisaniu przez wszystkich spadkobierców i pełnomocników spadkobierców stoją na przeszkodzie znaczne trudności ze względu na miejsce pobytu powyższych osób albo z innych powodów, to wystarczy podpis jednego spadkobiercy albo jednego pełnomocnika spadkobierców.

(3) Wykaz spadkowy składa się z pięciu części, a to:

1. Majątek spadkowy:

Pierwsza część wykazu spadkowego ma zawierać przedstawienie całego wchodzącego w rachubę dla wymiaru należyści spadkowej majątku zmarłego jak też oznaczenie wartości poszczególnych składowych części majątku i to na podstawie inwentarza spadkowego albo, jeżeli go nie sporządzono, na podstawie zeznania majątku ze skutkiem przysięgi (§ 114. cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208).

Przytem należy wymienić odrębnie poszczególne należące do spadku nieruchomości wraz z przynależnością, papiery wartościowe według ilości i rodzaju z podaniem ich nominalnej i obiegowej wartości, następnie poszczególne wierzytelności i inny ruchomy majątek tudzież podać, na jakiej podstawie (inwentarz sądowy, zeznanie majątkowe ze skutkiem przysięgi, sądowe oszacowanie, notowanie kursu itd.) wartość poszczególnych przedmiotów wysledzono. Przy papierach wartościowych i wierzytelnościach winny być w szczególności wykazane także zapadłe już w dniu przypadnięcia, dalej te niezapadłe jeszcze odsetki, które narosły aż do dnia przypadnięcia (np. odsetki od papierów wartościowych, odsetki kuponowe).

W tej części wykazu spadkowego należy dalej zamieścić te wymienione w § 31. części składowe majątku także wówczas, jeśli nie są przedmiotem postępowania.

Wierzytelności, dla których z przyczyny nieściągalności albo niepewności żądane będzie całkowite lub częściowe zwolnienie od należyści spadkowej, mają być jak inne wierzytelności wciągnięte do wykazu majątku czynnego, jednak w rubryce „uwagi strony“ należy oznaczyć je jako nieściągalne albo niepewne; przytem należy podać powód nieściągalności i niepewności.

2. Pozycje potrącenia.

W drugiej części wykazu spadkowego należy wymienić długi i ciężary, których potrącenia ze spadku się żąda, a to oddzielnie według poszczególnych pozycji i z podaniem tytułów prawnych.

Przy ubezpieczonych prawem zastawu długach i ciężarach ma być obciążona nieruchomości dokładnie oznaczona.

Dalej należy podać, czy poszczególne długi i ciężary dotyczą całego spadku albo tylko oznaczonej części lub przypadnięcie. W ostatnim przypadku należy tę część albo przypadnięcie bliżej oznaczyć.

Przy ciężarach, które polegają na prawie użytkowania albo na prawie do powtarzających się świadczeń, należy podać bliżej czas trwania obciążenia i w razie potrzeby sposób wymiaru jej wartości.

Na końcu tej części należy wykazać czystą wartość majątku, jaka się okaże z zestawienia majątku czynnego i pozycji potrącenia.

3. Przypadnięcia.

W trzeciej części wykazu spadkowego należy wymienić:

Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania osób, które jako spadkobiercy, zapisobiercy albo zresztą jako nabywcy w myśl rozporządzenia cesarskiego uczestniczą w majątku, podlegającym obowiązкови należności spadkowej, potem — o ile dady te mają doniosłość dla wymiaru należności spadkowej — stopień i rodzaj istniejącego między spadkodawcą i nabywcami stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa, dalej ewentualny stosunek najmu usług lub służbowy między nabywcą a spadkodawcą. Przy podawaniu tych dat należy dokładnie różnić pokrewieństwo i powinowactwo.

Przy przypadnięciach, dla których będzie się żądało uwolnienia od należności albo zniżki należności, należy podać tytuł prawny i ustawowe postanowienia, na których się to roszczenie opiera.

Dalej należy odnośnie do poszczególnych przypadnięć podać przypadły nieruchomości i ruchomy majątek, czystą wartość, jaka się przy uwzględnieniu długów, ciężarów i nałożonych zapisów okaże i stopę procentową należności spadkowej, jaka ma być zastosowana według 1. pozycji taryfy innych postanowień rozporządzenia cesarskiego.

4. Wykaz dla należności od nieruchomości.

W czwartej części wykazu spadkowego mają być podane należące do majątku spadkowego

nieruchome rzeczy z wartością, zamieszczoną w pierwszej części wykazu spadkowego i przy oznaczeniu osoby nabywcy, dalej należy tu uwidocznnić tytuł prawny i dzień nabycia przez spadkodawcę jak też stopę procentową należności od nieruchomości.

5. Szczególne zeznania.

Piąta część wykazu spadkowego ma zawierać ewentualne szczególne zeznania stron, w każdym razie jednak przytoczenie, czy majątek spadkowy został rozdzielony między uczestników spadku na podstawie ustawowego, testamentowego albo umownego porządku dziedziczenia, czy też w inny sposób (wskutek zrzeczenia spadku, układu spadkowego itp.), dalej czy otrzymane naprzód datki były wliczone.

Należy przytem podać umowy zawarte między uczestnikami spadku według ich istotnej osnowy i przy podaniu cyfrowych podstaw.

W końcu jeżeli między spadkodawcą i pozostałym przy życiu małżonkiem istniała wspólność majątkowa na wypadek śmierci, ma być ta okoliczność tu podana.

§ 33.

Załączniki wykazu spadkowego.

Dokumenty i pisma dla wykazania długów i ciężarów, jakoteż potrzebne ewentualnie środki dowodowe co do stosunku pokrewieństwa, powinowactwa, najmu usług albo stosunku służbowego nabywcy do spadkodawcy, nadto środki dowodowe dla uzasadnienia z ich pomocą roszczenia o uwolnienie od należności, albo o ulgę należnościową, albo próśby o uznanie nieściągalności, albo niepewności wierzytelności spadkowych mają być dołączone do wykazu spadkowego w pierwopisie albo uwierzytelnionym odpisie. Jeżeli te środki dowodowe znajdują się w akcie spadkowym, to wystarczy powołać się na nie.

§ 34.

Wykaz spadkowy przy spółdziale sądu.

(1) Przepisów §§ 32. i 33. należy przestrzegać także wówczas, jeżeli wykaz spadkowy będzie sporządzony przez sąd. Jeżeli zeznania w wykazie spadkowym polegają na datach, podanych do protokołu spadkowego, to podpisanie protokołu postępowania przez strony zastępuje ich podpis na wykazie spadkowym.

(2) Przy spadkach, których wartość bez potrącenia długów i ciężarów i z doliczeniem doszłych ewentualnie do wiadomości sądu innych przypadków, podlegających należności spadkowej (§ 31., ustęp 2.), kwoty 10.000 K nie przewyższa, może być wykaz spuścizny wzięty do protokołu postępowania. Winien on wtedy zawierać wszystkie zeznania, które mają być wciągnięte do wykazu spadkowego. Co do majątku czynnego wystarczy jednak powołanie się na mające moc przysięgi zeznanie majątku albo na inwentarz, które, o ile były w ten sposób w protokole powołane, należy uważać za części składowe wykazu spadkowego.

(3) Protokół postępowania, który przyjęty będzie za podstawę wykazu spadkowego albo go zastępuje, należy przy zastosowaniu przepisów należnościowych uważać na równi z wykazem spadkowym.

§ 35.

Odpadnięcie wykazu spadkowego.

Jeżeli według postanowień tego rozporządzenia należność spadkowa będzie uiszczona w stemplach (§ 44), nie potrzeba sporządzać wykazu spadkowego.

§ 36.

Wymogi przyznania spadku; zawiadomienie sądów o zapłaceniu należności.

(1) Poninawszy przypadki z § 26., ustęp 1. albo 2. rozporządzenia cesarskiego nie może nastąpić przyznanie spadku przed uiszczeniem albo dostatecznym zabezpieczeniem należności spadkowych, należności od nieruchomości, które ma się uiszczyć wskutek przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat uiszczyć się mających od spuścizny, to jest od przeniesienia na wypadek śmierci.

(2) O zupełnym wyrównaniu wymienionych należności należy w każdym przypadku zawiadomić sąd.

§ 37.

Przesłanie wykazu spadkowego urzędowi rejestrowemu.

(1) Sąd spadkowy porówna wykaz spadkowy z aktami spadkowymi, spowoduje w razie potrzeby jego uzupełnienie albo sprostowanie i odeszle go o ile możliwości bezzwłocznie urzędowi rejestrowemu (§ 9., ustęp 4.) tego okręgu, w którym sąd ma swoją siedzibę, z potwierdzeniem, że zgodny jest z aktami spadkowymi

i wynikiem postępowania (§ 46., czwarty ustęp ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

(2) Jeżeli według § 34., ustęp 2. wykaz spadkowy będzie wzięty do protokołu postępowania, ma sąd spadkowy o ile możliwości bezzwłocznie przesłać wymienionemu urzędowi protokół postępowania, załączając mające moc przysięgi zeznanie majątkowe albo inwentarz a to w pierwopisie lub uwierzytelnionym odpisie jakoteż środki dowodowe, dostarczone dla wykazania pożyczki potrącenia, powołując się na § 34. i równocześnie zawiadomić o przyznaniu spadku.

§ 38.

Usunięcie braków wykazu spadkowego.

Jeżeli wykaz spadkowy nie był sporządzony według postanowień tego rozporządzenia albo jeżeli w nim zachodzą niezgodności albo niedokładności, które mają znaczenie dla wymiaru należności, ma władza skarbowa zniewolić w razie potrzeby stronę do sprostowania lub uzupełnienia wykazu spadkowego albo postąpić według § 42.

§ 39.

Dostrzeżenie bezprawności.

(1) Jeżeli przy sposobności postępowania spadkowego dojdzie do wiadomości sądu, że zatajono przedmioty majątkowe, które podlegają należności spadkowej, zawiadomi sąd o tem urząd rejestrowy, przesyłając wykaz spadkowy albo akta postępowania (§ 37.).

(2) Jeżeli władza skarbowa dowie się, że zatajano przedmioty, które podlegają postępowaniu jako części składowe spadku, winna zawiadomić o tem sąd spadkowy.

§ 40.

Wykaz spadkowy przy przyznaniu spadku przed uiszczeniem albo zabezpieczeniem należności spadkowych.

(1) Jeżeli według § 26. rozporządzenia cesarskiego spadek zostanie przyznany przed uiszczeniem lub zabezpieczeniem należności spadkowych, należności od nieruchomości mających się uiszczyć wskutek przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat, które ma się uiszczyć od spadku, w takim razie sąd spadkowy przesłać winien urzędowi rejestrowemu (§ 9., ustęp 4.) najdalej w ciągu ośmiu dni po wysłaniu dekretu dziedzictwa albo

a) wykaz spadkowy albo

b) w przypadku z § 34., ustęp 2., akta spadkowe (§ 37. ustęp 2.) zawiadamiając o przyznaniu spadku albo

c) sporządzone przez sąd według wzoru dla wykazu spadkowego zestawienie dat, potrzebnych do wymiaru należitości.

(2) Przesłanie zestawienia według ustępu 1., lit. c) nie dotyka obowiązku strony do wniesienia samoistnego wykazu spadkowego i nie usuwa następstw niewypełnienia tego obowiązku. W tym przypadku ma strona wnieść do urzędu rejestrowanego (§ 9., ustęp 4) wykaz spadkowy w ciągu trzydziestu dni po przyznaniu spadku.

§ 41.

Spadki obcokrajowców.

(1) Jeżeli co do majątku spadkowego obcokrajowca, podlegającego należitości spadkowej, postępowanie nie należy do sądu austriackiego (§ 23., ustęp 1., cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208), to wykaz spadkowy należy wnieść bezpośrednio do urzędu rejestrowego (§ 9. ustęp, 4.) tego okręgu, w którym ma siedzibę sąd, powołany do urzędowania według §§ 137. do 139. cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208.

(2) Zresztą do wykazu spadkowego mają odpowiednie zastosowanie postanowienia §§ 32. i 33.

§ 42.

Wymiar na podstawie innych środków dowodowych.

Niezawisłe od obowiązku strony do przedłożenia wykazu spadkowego i innych wykazów oznaczonych w § 31. tego rozporządzenia przysługuje władzy skarbowej według § 29., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego prawo wymierzenia należitości spadkowej na podstawie innych środków dowodowych (naprzykład aktów postępowania spadkowego i innych aktów sądowych, aktów karnych co do opłat skarbowych, urzędowych ustaleń, dokumentów, sądowych oszacowań itp.).

§ 43.

Odsetki odszkodowania.

(1) Bieg ustanowionego w § 29., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego sześciomiesięczego czasu kresu poczyna się z dniem zaistnienia obowiązku opłaty należitości (§ 8. rozporządzenia cesarskiego).

(2) Zarządzenie §§ 22. do 25. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. czerwca 1901,

Dz. u. p. Nr. 75 o odsetkach odszkodowania pozostaje w mocy ze zmianami, wynikającymi z § 29., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego.

§ 44.

Uiszczanie należitości spadkowej zapomocą stempli.

(1) Od spadku, który składa się tylko z rzeczy ruchomych, winno się uiszczyć należitość spadkową od poszczególnych przypadnięć, jeżeli łączna ich kwota nie przenosi 50 K, w znaczkach stemplowych.

(2) Obliczenie należitości spadkowych należy w tym przypadku do sędziego spadkowego; ma on też zbadać i ustalić według postanowień tego rozporządzenia na podstawie środków dowodowych, dostarczonych przez obowiązane do opłaty należitości, długi i ciężary, które ma się potrącić od spadku, albo od poszczególnych przypadnięć lub części spadku.

(3) Tak obliczoną należitość spadkową podaje sąd do wiadomości obowiązanego do jej opłaty z wezwaniem, aby dostarczył potrzebnych do uiszczenia należitości znaczkach stemplowych najdalej w ciągu ośmiu dni.

(4) Znaczki stemplowe, których dostarczenie należy do obowiązanego do opłaty należitości do niepodzielnej ręki, mają być umieszczone na protokole postępowania spadkowego albo na koncepcie dekretu dziedzictwa i unieważnione przez przestemplowanie pieczęcią sądową z czarną farbą w ten sposób, że jedna część odcisku pieczęci ma być uwidoczniiona na znaczku stemplowym, druga zaś na papierze, na którym znaczek jest umieszczony.

(5) Jeżeli obowiązanym do opłaty należitości potrzebnych do zapłaty należitości spadkowej znaczków stemplowych nie dostarczy w ciągu oznaczonego w trzecim ustępie terminu, zawiadomi o tem sąd spadkowy władzę skarbową pierwszej instancji, w której okręgu ma swoją siedzibę, w celu przypisania należitości spadkowej. W tym przypadku następują szkodliwe następstwa z § 43., ustęp 2. rozporządzenia cesarskiego.

§ 45.

Zarzuty przeciw sądowemu obliczeniu należitości.

Jeżeli obowiązanym do opłaty należitości spadkowej wniesie zarzuty przeciw obliczeniu przez sąd spadkowy należitości zapłaconej w znaczkach stemplowych, rozstrzyga je władza skarbowa. W tym celu ma sąd oznajmić zarzuty właściwej władzy skarbowej pierwszej instancji (§§ 44., ustęp 5.) przy dołączeniu aktu postępowania spadkowego.

§ 46.

Urzędowy wymiar należitości spadkowej.

(1) O ile należitość spadkowa niema być uiszczoną w znaczkach stemplowych, mają zastosowanie do zawiadomienia o należitości obowiązany do jej opłaty, jakoteż do zapłaty należitości postanowienia § 60. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i inne odnośne przepisy. To samo dotyczy przypadków z § 44., ustęp 5.

(2) Należitość spadkową ma się obliczyć osobno dla każdego poszczególnego nabywcy od czystej wartości całego jemu przypadłego majątku; przytem należy dokonać przepisane w uwadze 2. do pozycyi 1. i 2. taryfy zaokrąglenie. Jeżeli czysta wartość wynosi mniej jak 40 K, to zaokrąglenie odpada i należy przy obliczeniu należitości pominąć wypadające ułamki halerzy.

§ 47.

Wgląd w akta postępowania spadkowego.

Władzom skarbowym wolno wglądać każdego czasu w sądzie w akta postępowania spadkowego, albo te akta podjąć. Prośbie o przesłanie aktów mają sądy, o ile ich czynność urzędowa na to pozwala, uczynić zadość. Władze skarbowe winny zwrócić sądowi bezzwłocznie akta postępowania spadkowego po powzięciu dat miarodajnych dla ich urzędowej czynności.

II. Należitości od darowizny.

§ 48.

Pisma przy datkach.

(1) Postanowienie § 30., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, według którego pisma używane przy okolicznościowych darowiznach nie uzasadniają obowiązku opłaty należitości, ma zastosowanie, jeżeli z pism darowującego albo obdarowanego lub z towarzyszących okoliczności jest widoczne, że chodzi o tego rodzaju podarunek i jeżeli wysokość darowanej kwoty albo stosunki danego przypadku nie wykluczają tego, by datek uważać jako podarunek okolicznościowy.

(2) Przy darach na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, przy darach dla rozwoju umiejętności albo sztuki, nadto przy darach na inne cele powszechnej użyteczności zależy zwolnienie od należitości od tego, by pisma skierowane do obdarowanego albo darowującego oprócz oznajmienia

o darze albo jego odbiorze i ewentualnego wymienia celu darowizny nie zawierały żadnych dalszych dotyczących daru prawnych rozporządzeń, naprzykład zastrzeżenia praw dla darowującego albo dla innych osób.

§ 49.

Darowizna praw użytkowania na rzeczach nieruchomości.

Nieodpłatne przyznanie użytkowania albo używania na rzeczach nieruchomości, należy, niewłączając postanowieniom o udzielnem prawie do nakładania należitości (§§ 5. i 38., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego) uważać za darowiznę rzeczy ruchomej.

§ 50.

Zastosowanie postanowień rozdziału I. do należitości od darowizny.

Do należitości od darowizn należy odpowiednio stosować postanowienia §§ 5., 9., 10., 11., 15., 18., 19. i 20. tudzież, o ile chodzi o darowiznę rzeczy zbiorowych (§ 302. p. k. u. c.) albo rzeczy nieruchomości także §§ 21. i 22.

§ 51.

Uiszczenie należitości od darowizny w znaczkach stemplowych.

(1) Należitość od darowizn rzeczy ruchomych między żyjącymi ma być, jeżeli należitość nie przekracza kwoty 50 K, uiszczona na sporządzonym dokumencie darowizny (§ 30., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego) w znaczkach stemplowych.

(2) Znaczki stemplowe należy unieważnić przez przepisanie, przestrzegając przytem postanowień § 3. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1854, Dz. u. p. Nr. 70.

(3) Jeżeli należitość, którą się ma uiszczyć według pierwszego ustępu w znaczkach stemplowych nie będzie wcale albo nie w sposób przepisany zapłacona, znajdują zastosowanie niekorzystne następstwa § 43., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego.

§ 52.

Urzędowy wymiar należitości od darowizny. Doniesienie do wymiaru.

(1) Darowizny między żyjącymi, o ile należitość od darowizny nie ma być stosownie do § 51. tego rozporządzenia uiszczona w znaczkach stemplowych, po zaistnieniu obowiązku opłaty od nich

należności (§ 33. rozporządzenia cesarskiego) winny być zgłoszone do wymiaru należności, przy czem należy przestrzegać postanowień § 44. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Odnosi się to w szczególności też do utworzenia fundacyi i dodatkowych fundacyi (§ 31., l. 3., rozporządzenia cesarskiego).

(3) Zaniechanie doniesienia w należytych czasie o darowiznie do wymiaru należności, pociąga za sobą niekorzystne następstwa z § 80. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, o ile nie zachodzą wymogi § 43., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego.

(4) Dla przypisania i uiszczenia należności od darowizny są miarodajne postanowienia § 60., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i inne odnośne przepisy; § 46., ustęp 2., tego rozporządzenia należy odpowiednio zastosować.

§ 53.

Darowizny, które podlegają należności spadkowej.

(1) Postanowienia §§ 51. i 52. nie mają zastosowania do darowizn między żyjącymi, przy których jest z góry rzeczą pewną, że podlegają należności spadkowej (§ 1., ustęp 3., l. 1., rozporządzenia cesarskiego).

(2) Datki, wymienione w § 1., ustęp 3., l. 2. i 3., rozporządzenia cesarskiego, należy odnośnie do obowiązku należnościowego traktować przede wszystkim jako darowizny między żyjącymi. Jeżeli później nastaną wymogi, przy których istnieniu podpadają one należności spadkowej, to ma być należność od darowizny wliczona w należność spadkową (§ 1., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego i § 2. tego rozporządzenia).

III. Należności od nieruchomości.

§ 54.

Powtórne przeniesienie rzeczy nieruchomości.

(1) Ulga według ostatniego ustępu § 1., ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, w brzmieniu, zmienionem przez § 39., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, ma miejsce także wtedy, jeżeli pierwsze przeniesienie nie nastąpiło przez dziedziczenie albo zapis, tylko w inny sposób, uzasadniający obowiązek należnościowy według § 1. rozporządzenia cesarskiego i nie jest zawisłe od uprzedniego wpisu odziedziczonego spadku do księgi gruntowej.

(2) O ulgę może się ubiegać ten, któremu nieruchomość najprzód przypadła. Czasokres dwuletni należy liczyć od dnia, w którym nastąpiło pierwsze przypadnięcie spadku, do dnia, w którym nastąpi dalsze przypadnięcie spadku, albo w którym została zawarta późniejsza czynność prawna między żyjącymi.

§ 55.

Nieodpłatne przeniesienie nieruchomości rzeczy, obciążonej prawami użytkowania, używania albo pobierania renty.

§ 21. rozporządzenia cesarskiego i § 19. tego rozporządzenia mają odpowiednie zastosowanie także do należności od nieruchomości. Jeżeli więc rzecz nieruchoma, która jest obciążona prawem użytkowania, używania albo poboru renty, albo prawem do innych powtarzających się świadczeń będzie przeniesiona wskutek śmierci albo przez darowiznę, to należy obliczyć należność od nieruchomości przede wszystkim tylko od tej wartości brutto rzeczy służebnej, zmniejszonej o wartość brutto służebności albo prawa (§ 20. rozporządzenia cesarskiego), bez względu na wzbogacenie, które nastąpi w swoim czasie przez odpadnięcie obciążenia i odroczyć co do zapłaty według § 21. rozporządzenia cesarskiego na prośbę obowiązane do opłaty należności — ewentualnie za daniem stosownego zabezpieczenia. Po ustaniu obciążenia należy wymierzyć przy zachowaniu przepisów § 19., ustęp 3., niniejszego rozporządzenia należność od nieruchomości od tej sumy wartości, która poprzednio z przyczyny obciążenia była wolna od należności od rzeczy nieruchomości i uścić wraz z odroczoną należnością od nieruchomości.

§ 56.

Inne postanowienia.

(1) Do należności od nieruchomości za przeniesienie na wypadek śmierci albo przez nieodpłatną czynność prawną między żyjącymi mają odpowiednie zastosowanie wszystkie postanowienia rozporządzenia cesarskiego o należnościach spadkowych i darowiznach, z wyjątkiem § 13. o tyle, o ile te przepisy odnoszą się albo wyłącznie do rzeczy nieruchomości albo tak do ruchomych jak i do nieruchomości i nie dotyczą potrącenia długów i ciężarów dla obliczenia wartości, podlegającej obowiązkowi opłaty należności; dalej należy odpowiednio stosować postanowienia §§ 2., 4., 6., 8., 9., 10., 13. i 53., ustęp 2., tego rozporządzenia do należności od nieruchomości.

(2) Za nieodpłatne przyznanie użytkowania albo używania na rzeczy nieruchomości na wypadek śmierci albo między żyjącymi, nie należy według

§ 6. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, uiszczając należności od nieruchomości.

(3) Co do sposobu i czasu uiszczenia należności od nieruchomości dotychczasowe postanowienia pozostają nietknięte.

IV. Postanowienia wspólne.

§ 57.

Ocena wartości papierów wartościowych i pewnych rodzajów pieniędzy.

Jeżeli papiery wartościowe, tutejszokrajowe monety handlowe, albo obcokrajowe pieniądze są przedmiotem przeniesienia, podlegającego należności spadkowej albo od darowizny, to należy obliczyć wartość według postanowień § 51. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, ze zmianą, wynikającą z rozporządzenia cesarskiego z dnia 22. października 1914, Dz. u. p. Nr. 294 i stosownie do przepisów § 8. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 58.

Przysporzenia na cele naukowe, dobroczynne albo humanitarne.

(1) Jeżeli obowiązany do opłaty należności żąda zastosowania niższej stopy należności wynoszącej dwa procent (l. 4., pozycyi 1 i 2 taryfy; uwagi 6 i 7 do pozycyi 1 i 2 taryfy) i nie jest widoczne już z osnowy rozporządzenia ostatniej woli, dokumentu fundacyi albo darowizny, że chodzi o datki na rzecz fundacyi dla celów naukowych, dobroczynnych i humanitarnych albo o przysporzenia dla związków autonomicznych, stowarzyszeń i zakładów przeznaczonych na takie cele, ma on to wykazać wobec władzy skarbowej pierwszej instancyi przez przedłożenie odpowiednich środków dowodowych. Jako te ostatnie wchodzi w rachubę w szczególności wszystkie pisma określające bliżej charakter przysporzenia, jak na przykład protokoły posiedzeń ciał autonomicznych, statuty stowarzyszeń, korespondencye ofiarodawcy itp.

(2) Przy datkach dla stowarzyszeń, spółek i zakładów należy prócz tego wykazać, że majątek tego stowarzyszenia przeznaczony jest według jego statutu wyłącznie i stale na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, dlatego też na wypadek rozwiązania stowarzyszenia może być użyty tylko na takie cele.

(3) O tem czy takie wymogi dla zastosowania niższej stopy należności zachodzą, rozstrzyga z oznaczonym w § 60. wyjątkiem władza skarbową pierwszej instancyi.

§ 59.

Przysporzenia dla innych celów powszechnej użyteczności.

(1) Jeżeli na podstawie zdania końcowego uwagi 7. do pozycyi 1 i 2 taryfy będzie się prosiło o zastosowanie niższej stopy należności dla wymienionych tam fundacyi i przysporzeń na cele o wybitnym charakterze powszechnej użyteczności, to należy wykazać, jak dalece fundacya (przysporzenie) jest na to przeznaczona, aby w szczególnej mierze popierać powszechne dobro pod względem naukowym, gospodarczym lub innym. Prośbę należy wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancyi.

(2) Przy tego rodzaju przysporzeniach na rzecz związków, stowarzyszeń i zakładów należy odpowiednio zastosować postanowienia § 58., drugi ustęp.

(3) Czy i jak dalece ma być przyzwolona ulga, rozstrzyga według swobodnego uznania Ministerstwo skarbu.

§ 60.

Zastosowanie ulg do zagranicznych fundacyi itp.

(1) Jeżeli na podstawie uwagi 8. do pozycyi 1 i 2 taryfy prosi się o zastosowanie niższej stopy wynoszącej 2 procent dla przysporzeń na rzecz zagranicznych fundacyi (autonomicznych związków, stowarzyszeń, spółek, zakładów), to obowiązany do opłaty należności winien w prośbie, którą się ma wnieść do władzy skarbowej pierwszej instancyi, prócz wymogów, przytoczonych w §§ 58. albo 59., także wykazać, że ustawy odnośnego zagranicznego państwa nie przewidują od tego rodzaju przysporzeń wyższej państwowej opłaty spadkowej, albo opłaty od darowizny wyższej aniżeli 2 procent i że również przysporzenia na rzecz podobnych austriackich fundacyi (związków autonomicznych, stowarzyszeń, spółek i zakładów) nie podlegają w ogóle albo też pod warunkiem wzajemności niekorzystniejszemu traktowaniu.

(2) O przyznaniu ulgi rozstrzyga Ministerstwo skarbu według swobodnego uznania.

§ 61.

Obliczanie czasokresów.

W czasokresy przewidziane w cesarskiem rozporządzeniu i w rozporządzeniu niniejszem nie należy wliczać dnia, od którego czasokres poczyna biec; czasokresy, które nie są oznaczone według dni, winno się obliczać według kalendarza.

§ 62.

Obowiązek donoszenia.

Przewidziane w § 41. rozporządzenia cesarskiego doniesienia do władzy skarbowej należy wyśtosowywać do urzędu rejestrowego (§ 9., ustęp 4.).

§ 63.

Uwolnienie podań i załączników od stempla.

(1) Prośby o uwolnienie albo zniżenie należności wnoszone na podstawie rozporządzenia cesarskiego i niniejszego rozporządzenia są według p. t. 44, g, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, wolne od stempla.

(2) Dodane do tych podań załączniki są według § 11. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, wolne od stempla od załączników.

(3) To samo odnosi do wykazów spadkowych i innych wykazów, wnoszonych w celu wymiaru należności jakoteż do podań, któremi je wniesiono.

§ 64.

Kary porządkowe.

Za przekroczenia przepisów rozporządzenia cesarskiego, utrzymanych w mocy poprzednich ustaw o należnościach spadkowych, od darowizn i od nieruchomości na wypadek bezpłatnych przeniesień jakoteż za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia i innych zarządzeń i nakazów władzy, wydanych w celu wykonania owych przepisów, może władza skarbowa nakładać kary porządkowe do 5000 koron; w każdym przypadku powtórnego przekroczenia i w razie dalszego nieprzestrzegania przepisów można po każdym bezowocnem upomnieniu nakładać dalszą karę porządkową aż do takiego samego najwyższego wymiaru.

V. Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 65.

Postanowienia przejściowe natury ogólnej.

(1) Postanowienia § 1., ustęp 1., l. 2. i 3., i § 1., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego mają i wtedy zastosowanie, jeżeli darowizna albo sporządzenie układów małżeńskich nastąpiły przed dniem 1. stycznia 1916, zaś śmierć spadkodawcy (darowującego albo małżonka) nastąpiła po dniu

31. grudnia 1915 (§§ 8. i 46. rozporządzenia cesarskiego).

(2) Natomiast nie należy stosować przepisów rozporządzenia cesarskiego dla substytucji powierniczych albo do przypadnięć zawarunkowanych albo ograniczonych czasokresem, jeżeli przypadek substytucji (warunek albo termin) nastąpił dopiero po dniu 31. grudnia 1915, zaś śmierć spadkodawcy nastąpiła przed dniem 1. stycznia 1916. To samo dotyczy zawarunkowanych i ograniczonych czasokresem darowizn między żyjącymi, jeżeli wprowadzie warunek albo czasokres, lecz nie okoliczność, uzasadniająca obowiązek należytościowy (§ 33. rozporządzenia cesarskiego) zaistniały po dniu 31. grudnia 1915.

(3) Postanowienie § 29., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego, według którego oznaczony w § 11. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, dwunastomiesięczny czasokres zniżono na sześć miesięcy i wymiar przewidzianych tam rocznych odsetek został podwyższony na pięć procent, niema zastosowanie, jeżeli przypadnięcie, uzasadniające obowiązek do zapłaty należności spadkowej, nastąpiło już przed dniem 1. stycznia 1916.

(4) Ulga według ostatniego ustępu § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, w brzmieniu, zmienionem przez § 39., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego, ma zastosowanie i wtedy, jeżeli pierwsze przeniesienie rzeczy nieruchomości nastąpiło przed wejściem w życie rozporządzenia cesarskiego, zaś dalsze przeniesienie dopiero później.

§ 66.

Postanowienia przejściowe dla spuścizn po uczestnikach wojny.

(1) Jeżeli w przypadkach § 46., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego należności spadkowe i od nieruchomości po uczestnikach wojny zostały już wymierzone podług dotychczasowych przepisów ustawowych, wolno obowiązanemu do opłaty należności prosić władzę skarbową pierwszej instancji za wykazaniem, że zachodzą wymogi z § 4. rozporządzenia cesarskiego jakoteż przy zastosowaniu się do § 6. tego rozporządzenia wykonawczego, o odpisanie albo zniżenie należności, a jeżeli już są zapłacone, o zupełny albo częściowy ich zwrot.

(2) To postanowienie ma zastosowanie także wówczas, jeżeli należność spadkowa została wymierzona przez sąd spadkowy i uiszczona w znaczkach stemplowych.

§ 67.

Postanowienia, które tracą moc obowiązującą.

(1) Dotychczasowe rozporządzenia i zarządzenia dotyczące stempli i należitości bezpośrednich przestają o tyle obowiązywać, o ile stoją w sprzeczności z rozporządzeniem cesarskiem albo z niniejszem rozporządzeniem.

(2) W szczególności uchyla się:

1. Punkt 5 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 2. grudnia 1850, Dz. u. p. Nr. 470,

2. rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 23. marca 1852, Dz. u. p. Nr. 84., o układaniu wykazów spuścizny,

3. rozporządzenia ministeryalne z dnia 23. marca 1852, Dz. u. p. Nr. 82., i z dnia 25. lipca 1853, Dz. u. p. Nr. 148., o ile dotyczą należitości spadkowych,

4. reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 10. kwietnia 1852, Dz. u. p. Nr. 92., o ile

dotyczy oznaczenia wartości lenna z przyczyny przeniesień majątkowych na wypadek śmierci,

5. punkt 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. kwietnia 1854, Dz. u. p. Nr. 106,

6. § 11., I., lit. h, rozporządzenia ministeryalnego z dnia 28. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 306,

7. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 3 z roku 1900,

8. §§ 1., 16., ustępy 3. do 5., nadto §§ 18. i 21. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 75.

§ 68.

Chwila wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem cesarskiem z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278., a więc w dniu 1. stycznia 1916.

Hochenburger wlr.

Leth wlr.

Wzór do § 32.

Kraj koronny:.....

Sąd spadkowy:.....

Wykaz

spadku po zmarłym(ej) w dniu.....

W.....

1. Majątek spadkowy

wraz z częściami składowymi majątku, które należy według § 31. rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, wciągnąć do wykazu spadkowego.

Liczba pozycji	Przedmiot	Podstawa i sposób oszacowania (oszacowanie sądowe, inwentarz, zeznanie majątku z mocą przysięgi, wartość podatkowa, wartość według kursu itd.)	Podanie wartości								Uwagi strony (na przykład co do nieściągalności albo niepewności wierzytelności)	Uwagi sądu
			nieruchomego majątku		papierów wartościowych		wierzytelności i innego ruchomego majątku		razem			
			K	h	K	h	K	h	K	h		
Razem:												

Uwaga: Bliższe postanowienia co do wypełnienia tego wykazu zawarte są w § 32. rozporządzenia wykonawczego.

2. Pozycje potrącenia.

Liczba pozycji	Imię i nazwisko wierzyciela	Tytuł prawny wierzytelności	Załącznik	Kwota		Dotyczy całego spadku albo pewnego oznaczonego przypadnięcia	Uwagi strony	Uwagi sądu
				K	h			
Po odciążeniu pozycji potrącalnych wynoszących razem						Pozostaje majątek w czystej wartości		

3. Przypadnięcia.

Liczba pozycji	Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania nabywcy	Dokładne podanie stosunku nabywcy do spadkodawcy (czy krowny, powinowaty i w jakim stosunku)	Roszczenie o zwolnienie od należności albo o zniesienie (tytuł prawny, ustawowe postanowienie)	Przedmiot	Czysta wartość poszczególnego przypadnięcia		Stopa procentowa należności spadkowej	Uwagi strony	Uwagi sądu
					K	h			
Suma ..									

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXVI. — Wydana i rozestana dnia 30. grudnia 1915.

Treść: (M 398.—401.) 398. Obwieszczenie, w sprawie możności używania częściowych zapisów długu pożyczki pierwszeństwa elektrycznej kolei lokalnej Wiedeń—Granica kraju koło Hainburga, w kwocie 10,700.000 K do korzystnego umieszczenia fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych kapitałów. — 399. Rozporządzenie cesarskie, którem przedłuża się ponownie czas trwania funkcyi tych rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych, których okres mandatu sięgał do dnia 31. grudnia 1914. — 400. Rozporządzenie w sprawie terminów dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie. — 401. Rozporządzenie, w sprawie dostarczania naczyń metalowych.

398.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 24. listopada 1915,

w sprawie możności używania częściowych zapisów długu pożyczki pierwszeństwa elektrycznej kolei lokalnej Wiedeń—Granica kraju koło Hainburga, w kwocie 10,700.000 K do korzystnego umieszczenia fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych kapitałów.

Towarzystwo akcyjne „Elektryczna kolej lokalna Wiedeń—Granica kraju koło Hainburga“ zaciągnęła w celu przysporzenia sobie kapitału na budowę kolei lokalnej z Wiednia przez Hainburg do granicy kraju 4%ową pożyczkę pierwszeństwa w kwocie 10,700.000 K, w częściowych zapisach długu po 4000, 2000, 400 i 200 K, której oprocentowanie i planowe umorzenie jest zabezpieczone gwarancją czystego zysku, objętą przez Arcyksięstwo Austrii poniżej Anizy na mocy ustawy krajowej z dnia 31. grudnia 1904, Dz. u. i r. k. Nr. 23 ex 1905 i umowy z dnia 5. lutego 1914. Co do tych zapisów długu

zachodzą tedy warunki, wymienione w artykułach XVII., względnie VIII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, o kolejach niższego rzędu. Zapisy długu tej 4%owej pożyczki pierwszeństwa w łącznej kwocie nominalnej 10,700.000 K mogą być tedy użyte na mocy artykułu XVII. ostatnio powołanej ustawy do korzystnego umieszczenia kapitałów fundacyjnych, zakładów, stojących pod nadzorem publicznym, urzędu pocztowych kas oszczędności, nadto pieniędzy pupilarnych, powierniczych i depozytowych, oraz na kaucye służbowe i handlowe.

Engel wlr.

399.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 27. grudnia 1915,

którem przedłuża się ponownie czas trwania funkcyi tych rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych, których okres mandatu sięgał do dnia 31. grudnia 1914.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządza się, co następuje:

Artykuł 1.

Czas trwania funkcji tych rzeczywistych członków izb handlowych i przemysłowych, których mandat został rozporządzeniem cesarskiem z dnia 15. listopada 1914, Dz. u. p. Nr. 319, przedłużony do dnia 31. grudnia 1915, przedłuża się do dnia 31. grudnia 1916.

Artykuł 2.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 31. grudnia 1915.

Wykonanie jego poruczam Mojemu Ministrowi handlu.

Wiedeń, dnia 27. grudnia 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.	Hohenlohe wkr.
Georgi wkr.	Hohenburger wkr.
Forster wkr.	Hussarek wkr.
Trnka wkr.	Zenker wkr.
Morawski wkr.	Leth wkr.
Spitzmüller wkr.	

400.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 29. grudnia 1915

w sprawie terminów dla zaczepiania czynności prawnych dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, i artykułu III., l. 8., rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Do ustawowych terminów dla zaczepiania czynności prawnych dłużników, mających swe miejsce zamieszkania (siedzibę) lub swą stałą siedzibę przedsiębiorstwa w Galicyi lub na Bukowinie, nie wlicza się:

Czasu od dnia 1. stycznia 1915 do dnia 31. grudnia 1916, gdy do czynności prawnej mają zastosowanie postanowienia ustawy o zaprzeczaniu ważności czynności prawnych z dnia 16. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 36 (artykuł IX., ustęp 1., rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914 Dz. u. p. Nr. 337), i czasu od dnia 12. grudnia 1914 do dnia 31. grudnia 1916, gdy do czynności

prawnej mają zastosowanie postanowienia ordynacji konkursowej o zaczepianiu czynności prawnych i postanowienia ordynacji zaczepnej z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916.

W tym samym dniu traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 286.

Hohenburger wkr.

401.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 29. grudnia 1915,

w sprawie dostarczania naczyń metalowych.

W celu dostarczania wymienionych w rozporządzeniu ministeryalnem z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 283, naczyń metalowych, zarządza się aż do dalszego postanowienia:

§ 1.

Producenci i handlarze winni na razie dostarczyć jedną trzecią ze swych zapasów, wymienionych w § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 283, przedmiotów.

§ 2.

Właściciele przedsiębiorstw przemysłu gospodniego i szynkarskiego, piekarskiego i cukierniczego, dalej związki, które zajmują się podawaniem potraw i napojów — wyjąwszy tych, które mają wybitny charakter instytucji miłosierdzia — mają na razie oddać połowę następujących, posiadanych przez nich przedmiotów:

1. Naczyń kuchennych (do gotowania, naparzania, kotłów do zamrażania, garnków, rynek, panwi, konwi, form do pieczenia itp.) i zwykłych naczyń stołowych (chłodników, półmisków, filiżanek, czarek, lichtarzy itp.) z miedzi (także obciążniętych cyną lub innymi metalami);

2. wymienionych pod 1. naczyń i sprzętów (z wyjątkiem towarów „pasamonnicznych“, jak waz, kouwi, sit, sosierek, palaterek itp.) z czystego niklu;

3. sprzętów kuchennych (jak moździerzy, tłuczków do moździerzy, kotłów do bicia piany, zwykłych lichtarzy — z wyjątkiem lichtarzy z blachy — żelazek do prasowania, filiżanek itp.) z miedzi;

4. kotłów do warzenia owoców z miedzi lub mosiądzu;

5. zwykłych ognisk i palenisk i zwykłych podkładek przed piece z miedzi, mosiądzu, brązu, tombaku;

6. ciężarków metalowych o wadze jednego ciężarka od $\frac{1}{2}$ kg i ponadto.

Nie trzeba dostarczać przedmiotów z innego materiału a jedynie obcigniętych albo platerowanych miedzią, mosiądzem, brązem, tombakiem lub niklem.

§ 3.

Obliczanie trzeciej części lub połowy następuje według wagi poszczególnych, rodzajów metali; w tych granicach wolno posiadaczowi wybierać przedmioty, jakich ma dostarczyć.

Do tej wagi należy doliczyć wykazaną przez posiadacza wagę przedmiotów, oddanych przezeń bezpłatnie na rzecz „Patryotycznej zbiórki metali wojennych“ lub sprzedanych z wolnej ręki Tow. akc. Centrali metalowej albo jej kantorom, specjalnie do zakupu upoważnionym.

Od obliczonej w ten sposób sumy należy wziąć trzecią część względnie połowę i odliczyć od niej w celu ustalenia tej ilości, której się ma dostarczyć, wspomnianą wyżej ilość wagi.

§ 4.

Czas i miejsce oddania będą podane do publicznej wiadomości przez polityczne władze państwowe.

§ 5.

Wszyscy posiadacze zarekwirowanych według § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 283, przedmiotów mogą sprzedać je aż do dnia poprzedzającego dzień dostarczenia także po oznaczonym w § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 354 terminie Tow. akc. Centrali metalowej w Wiedniu lub osobno upoważnionym przez nią do zakupu kantorom.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1916. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1916** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	1849 za . . .	4 K	20 h	Rocznik	1871 za . . .	4 K	— h	Rocznik	1893 za . . .	6 K	— h
"	1850 " . . .	10 "	50 "	"	1872 " . . .	6 "	40 "	"	1894 " . . .	6 "	— "
"	1851 " . . .	2 "	60 "	"	1873 " . . .	6 "	60 "	"	1895 " . . .	7 "	— "
"	1852 " . . .	5 "	20 "	"	1874 " . . .	4 "	60 "	"	1896 " . . .	7 "	— "
"	1853 " . . .	6 "	30 "	"	1875 " . . .	4 "	— "	"	1897 " . . .	15 "	— "
"	1854 " . . .	8 "	40 "	"	1876 " . . .	3 "	— "	"	1898 " . . .	6 "	— "
"	1855 " . . .	4 "	70 "	"	1877 " . . .	2 "	— "	"	1899 " . . .	10 "	— "
"	1856 " . . .	4 "	90 "	"	1878 " . . .	4 "	60 "	"	1900 " . . .	7 "	— "
"	1857 " . . .	5 "	70 "	"	1879 " . . .	4 "	60 "	"	1901 " . . .	6 "	— "
"	1858 " . . .	4 "	80 "	"	1880 " . . .	4 "	40 "	"	1902 " . . .	7 "	50 "
"	1859 " . . .	4 "	— "	"	1881 " . . .	4 "	40 "	"	1903 " . . .	9 "	— "
"	1860 " . . .	3 "	40 "	"	1882 " . . .	6 "	— "	"	1904 " . . .	5 "	— "
"	1861 " . . .	3 "	— "	"	1883 " . . .	5 "	— "	"	1905 " . . .	6 "	— "
"	1862 " . . .	2 "	80 "	"	1884 " . . .	5 "	— "	"	1906 " . . .	12 "	— "
"	1863 " . . .	2 "	80 "	"	1885 " . . .	3 "	60 "	"	1907 " . . .	13 "	— "
"	1864 " . . .	2 "	80 "	"	1886 " . . .	4 "	60 "	"	1908 " . . .	9 "	— "
"	1865 " . . .	4 "	— "	"	1887 " . . .	5 "	— "	"	1909 " . . .	8 "	50 "
"	1866 " . . .	4 "	40 "	"	1888 " . . .	8 "	40 "	"	1910 " . . .	8 "	40 "
"	1867 " . . .	4 "	— "	"	1889 " . . .	6 "	— "	"	1911 " . . .	7 "	— "
"	1868 " . . .	4 "	— "	"	1890 " . . .	5 "	40 "	"	1912 " . . .	12 "	50 "
"	1869 " . . .	6 "	— "	"	1891 " . . .	6 "	— "	"	1913 " . . .	9 "	50 "
"	1870 " . . .	2 "	80 "	"	1892 " . . .	10 "	— "	"	1914 " . . .	15 "	— "

Cena handlowa za rocznik 1915 będzie podana do wiadomości z początkiem stycznia 1916.

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1915.

Treść: (№ 402.—404.) 402. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Peggau-Deutsch Feistritz do Übelbach. — 403. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania spoczynku niedzielnego i świątecznego w przemyśle handlowym. — 404. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące dalszego pobierania podatków i danin oraz pokrywania wydatków państwowych za czas od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1916.

402.

Dokument koncesyjny z dnia 20. grudnia 1915

na kolej lokalną z Peggau-Deutsch Feistritz
do Übelbach.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia udzielam w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami panom Janowi Feyrerowi, członkowi Wydziału krajowego i drowi Wiktorowi Baldaufowi, adwokatowi nadwornemu i sądowemu w Gracu koncesję na budowę i utrzymywanie w ruchu normalnotorowej poruszanej siłą elektryczną kolej ze stacji Peggau-Deutsch Feistritz c. k. uprzyw. Towarzystwa kolei południowej do Übelbach, a to w myśl postanowień ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w dalszym ciągu:

§ 1.

Co do kolei żelaznej, będącej przedmiotem tego dokumentu koncesyjnego, korzystają koncesjonariusze z ulg, przewidzianych w artykułach VI. do XII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonariusze mają obowiązek ukończenia budowy koncesjonowanej kolei żelaznej najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiej-

szego, oddania gotowej kolei na użytek publiczny i utrzymywania jej w ruchu bez przerwy przez cały czas trwania koncesyi.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, jakoteż wykonania i urządzenia kolei zgodnie z warunkami koncesyi złożyć mają koncesjonariusze na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucję w papierach wartościowych, nadających się do lokacyi pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucję tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesjonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesjonariuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych, w tej mierze obowiązujących.

Takie samo prawo przyzna się koncesjonariuszom także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie c. k. Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

Przy budowie koncesjonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winni koncesjonariusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p.

Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, wreszcie do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości. Pod względem ruchu będzie można o tyle odstąpić od zarządzeń dla bezpieczeństwa i przepisów co do ruchu, ustanowionych w regulaminie ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a zwłaszcza ze względu na zmniejszoną chyżość c. k. Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za dopuszczalne; w tej mierze stosować się będzie osobne przepisy ruchu, które wyda c. k. Ministerstwo kolei żelaznych.

§ 5.

Transporty wojskowe musi się przewozić po zużitych cenach taryfowych. Pod względem zastosowania taryfy wojskowej do przewozu osób i rzeczy obowiązywać będą postanowienia, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych obowiązują każdorazem na austriackich kolejach państwowych.

Postanowienia te stosują się także do obrony krajowej i pospolitego ruszenia* obu połów Monarchii, do tyrolskich strzelców krajowych i do żandarmeryi i to nietylko w podróżach na koszt skarbu państwa, lecz także w podróżach służbowych na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne, odbywanych własnym kosztem.

Koncesjonariusze są obowiązani przystąpić do umowy, zawartej przez austriackie spółki kolejowe co do zakupu i utrzymywania w pogotowiu przyborów dla transportów wojskowych oraz co do pomagania sobie nawzajem służbą i taborem przy uskutecznianiu większych transportów wojskowych, oraz do każdorazem obowiązujących przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakoteż do umowy dodatkowej, która weszła w wykonanie z dniem 1. czerwca 1871 o przewozie chorych i rannych, przewożonych na rachunek skarbu wojskowego w pozycji leżącej.

Przepis, który obowiązuje każdorazem pod względem transportu wojskowego na kolejach żelaznych, tudzież każdorazem obowiązujące przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, nabywają dla koncesjonariuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na koncesjonowanej kolei. Przepisy wspomnianego rodzaju, wydane dopiero po tym terminie i nie ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, nabędą dla koncesjonariuszy mocy obowiązującej z chwilą, w której urzędownie poda się je do ich wiadomości.

Zobowiązania te ciążyą na koncesjonariuszach tylko o tyle, o ile dopełnienie ich będzie możliwe ze względu na drugorzędny charakter tej linii

oraz ze względu na ułatwienia, udzielone skutkiem tego pod względem budowy, wyposażenia i systemu ruchu.

Koncesjonariusze są obowiązani uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej i żandarmeryi w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, z dnia 25. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1895.

§ 6.

Co do przewozu korpusów straży cywilnej (straży bezpieczeństwa, straży skarbowej itp.) stosować należy analogicznie niższe stopy taryfowe, obowiązujące dla transportów wojskowych.

§ 7.

Nie wolno koncesjonariuszom powierzać ruchu na koncesjonowanej kolei osobom trzecim, wyjąwszy w razie wyraźnego zezwolenia ze strony c. k. Rządu.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili ruchu na koncesjonowanej kolei i utrzymywania go przez resztę czasu trwania koncesyi na rachunek koncesjonariuszów.

W takim przypadku winni koncesjonariusze zwracać c. k. Rządowi kosztą, rzeczywiście ponoszone z powodu utrzymywania tego ruchu.

Warunki utrzymywania tego ruchu unormowane będą zresztą w kontrakcie ruchu, który zawrze się z koncesjonariuszami.

§ 8.

Koncesjonariusze są obowiązani postarać się o zaopatrzenie swoich funkcyjaryuszów, na wypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do Zakładu emerytalnego związku austriackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesjonowanego przedsiębiorstwa kolejowego osobnej kasy pensyjnej, zapewniającej członkom przynajmniej takie same korzyści, względnie nakładającej na koncesjonariuszów przynajmniej takie same zobowiązania jak wspomniany zakład emerytalny.

To zaopatrzenie należy tak przeprowadzić, by koncesjonariusze lub przedsiębiorstwo w jego miejsce wstępujące mieli obowiązek zgłaszać w Zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie pensyjnej stałych funkcyjaryuszów z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcyjaryuszów przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako kierownicy wozów, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Statut utworzyć się mającej w danym razie kasy pensyjnej oraz każda jego zmiana podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

§ 9.

Pod warunkami i zastrzeżeniami, podanymi w artykule XXV. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, są koncesyonaryusze obowiązani dozwolić c. k. Rządowi na żądanie każdego czasu współużywania kolei do przewozu między kolejami, utrzymywaniem w ruchu przez państwo, które już istnieją lub mają powstać w przyszłości, w taki sposób, by c. k. Rząd mógł, przy swobodnem ustanawianiu taryfy, przewozić lub kazać przewozić tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy współużywaną koleją lub poszczególne jej częściami za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§ 10.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem c. k. Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, spółki akcyjnej, która ma wejść w wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Koncesyonaryuszom przyznaje się prawo wydawania akcji pierwszeństwa, które co do ich oprocentowania i umarzania mają pierwszeństwo przed akcjami zakładowemi, a to do wysokości kwoty, którą c. k. Rząd ustanowi.

Dywidendę, która należy się od akcji pierwszeństwa, zanim nastanie prawo do dywidendy od akcji zakładowych, nie może być wymierzona dla akcji pierwszeństwa wyżej, jak na 4 procent.

Nadto przyznaje się koncesyonaryuszom prawo wydawania akcji zakładowych lit. A i lit. B do kwot, które Rząd ustanowi w ten sposób, że akcyom zakładowym lit. A co do ich oprocentowania i umorzenia przysługuje pierwszeństwo przed akcjami zakładowemi lit. B. — Dywidenda, która należy się od akcji zakładowych lit. A, zanim nastanie prawo do dywidendy dla akcji zakładowych lit. B, nie może być wymierzana wyżej, jak na 5 procent.

Statuty towarzystwa oraz formularze akcji, które będą wydane, podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

Tekst dokumentu odnośnego, który się ma wystawić w celu zaciągnięcia pożyczki, mającej być zabezpieczoną w księgach hipotecznych kolejowych i której nie rozkłada się na częściowe zapisy długu, podlegają zatwierdzeniu c. k. Rządu.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem parku wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej, którą oznaczy c. k. Rząd, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, i rzeczywistej straty na kursie, wynikłej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać do kapitału żadnych dalszych wydatków.

Gdyby po ukończeniu kolei miano wystawić dalsze nowe budowle lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszty do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszty te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 11.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wykupienia koncesyonowanej kolei po jej ukończeniu i puszczaniu w ruch w każdym czasie pod następującymi warunkami:

1. Celem oznaczenia ceny wykupna policzy się czyste roczne dochody przedsiębiorstwa kolejowego w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu, poprzedzających chwilę wykupna, straci się z tego czyste dochody najniepomysłniejszych dwóch lat, poczem odliczy się przeciętny dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby wykupno nastąpić miało przed upływem unormowanego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, w takim razie obliczony w ten sposób średni dochód czysty owych lat pięciu przedstawia w ciągu pozostałego okresu wolności od podatku rentę wykupna, która ma być wypłacana bez ściągnięcia podatku. Za czas po upływie wolności podatkowej oznacza się zarazem rentę wykupna w ten sposób, że od dochodów, podług których oblicza się sumę średnią, policzy się podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrąci się go z dochodów. Do pozostałej reszty doliczy się ze względu na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma na przyszłość od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy, dodatek w wysokości jednej dziesiątej tego czystego dochodu.

3. Gdyby zaś wykupno nastąpić miało po upływie ustanowionego w § 1. czasowego uwolnienia od podatku, wówczas uważać się będzie przy obliczaniu czystych dochodów rocznych, ciążące na wykupionem przedsiębiorstwie kolejowym podatki i dodatki do podatków oraz wszelkie inne opłaty publiczne za wydatki ruchu.

Jeżeli obowiązek płacenia podatku istniał nie przez wszystkie lata, podług których oblicza się sumę średnią, w takim razie należy także co do lat wolnych od podatku obliczyć podatek wraz z dodatkami według stopy procentowej odnośnych lat i potrącić go z przychodów.

Ze względu jednak na to, że stosownie do § 131., lit. a) ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, opłacać się ma od renty wykupna podatek dziesięcioprocentowy. należy doliczyć do przeciętnego czystego dochodu w taki sposób obliczonego dodatek, wynoszący jedną dziewiątą tego czystego dochodu.

4. Przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień, należy płacić koncesyonaryuszom jako wynagrodzenie za wykupioną kolej przez pozostały czas trwania koncesyi w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

5. Gdyby jednak kolej miała być wykupiona przed upływem siódmego roku obrotowego lub gdyby przeciętny dochód czysty, obliczony w myśl powyższych postanowień ustępów 1. do 3., bez uwzględnienia dodatku, przewidzianego w ustępach 2. i 3., nie dawał przynajmniej takiej sumy rocznej, któraby się równała racie rocznej, potrzebnej na oprocentowanie i umorzenie zgodnie z planem zabezpieczonych w księgach kolejowych pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. Rządu w celu pokrycia policzalnych kosztów zakładowych, wraz z ratą roczną, potrzebną na oprocentowanie kapitału akcyjnego, zatwierdzonego przez c. k. Rząd, po cztery od sta oraz na umorzenie tegoż w ciągu okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za wykupioną kolej, będzie polegało na tem, że państwo płacić będzie wymienione wyżej raty roczne w ratach półrocznych, płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku, i zwracać koncesyonaryuszom podatek rentowy, przypadający od tej renty wykupna:

6. Państwo zastrzega sobie prawo objęcia każdej chwili do zapłacenia z własnych funduszów w miejsce koncesyonaryuszów pożyczek, zaciągniętych w celu uzyskania kapitału na koncesyonowaną kolej, w kwocie, zalegającej jeszcze według zatwierdzonego planu umorzenia w chwili wykupna; w przypadku tym zniży się należna renta wykupna o kwotę, potrzebną na oprocentowanie i umorzenie określonego wyżej kapitału pożyczkowego, jakoteż ewentualnie o odpowiadającą temu zapotrzebowaniu sumę dodatku, który w myśl przepisów ustępów 2. i 3. ma być doliczony do przeciętnego dochodu.

7. Państwo zastrzega sobie dalej prawo zapłacenia w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rent, należnych koncesyonaryuszom w myśl posta-

nowień punktów powyższych, kapitału, który równa się wartości kapitału, dyskontowanej po $4\frac{1}{2}$ procent na rok, licząc odsetki od odsetek, po strąceniu, jak się samo przez się rozumie, dodatku, któryby w myśl postanowień ustępów 2. i 3. mieścił się w tych rentach.

Gdyby państwo postanowiło w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego, podług własnego wyboru, gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą w takim razie po kursie, jaki wyniknie jako kurs średni z porównania kursów pieniężnych obligacyi długu państwa tego samego rodzaju, notowanych urzędownie na giełdzie wiedeńskiej w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

8. Przez wykupienie kolei i od dnia tego wykupienia przechodzi na państwo za wypłatą wynagrodzenia, oznaczonego pod l. 1. do 7., bez dalszej odpłaty wolna od ciężarów, a względnie obciążona tylko zalegającami jeszcze resztami pożyczek, zaciągniętych za zezwoleniem c. k. Rządu, własność koncesyonowanej niniejszem kolei tudzież jej używanie, a to z wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów, zapasy kasowe, koleje dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszy i przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby tych ostatnich nie użyto już stosownie do ich przeznaczenia za zezwoleniem c. k. Rządu.

9. Postanowienie c. k. Rządu, dotyczące się wykonania państwowego prawa wykupna, które nastąpić może zawsze tylko z początkiem roku kalendarzowego, oznajmione będzie przedsiębiorstwu kolejowemu w formie deklaracyi najpóźniej do dnia 31. października bezpośrednio poprzedzającego roku.

Deklaracya ta będzie określać następujące szczegóły:

- a) termin, od którego wykupienie zaczyna się;
- b) przedsiębiorstwo kolejowe, będące przedmiotem wykupna, i inne przedmioty majątkowe, które bądź jako przynależność przedsiębiorstwa kolejowego, bądź jako zaspokojenie pretensyi państwa, bądź z jakichkolwiek innych tytułów prawnych przejść mają również na państwo;
- c) wysokość ceny wykupna (l. 1. do 7.), którą państwo zapłacić ma przedsiębiorstwu kolejowemu, a którą ewentualnie obliczy się tymczasowo z zastrzeżeniem późniejszego sprostowania, przy równoczesnem podaniu terminu i miejsca płatności.

10. C. k. Rząd zastrzega sobie prawo ustanowienia jednocześnie z doręczeniem deklaracyi, dotyczącej się wykupna, osobnego komisarza, który

ma czuwać nad tem, aby począwszy od tej chwili nie zmieniono stanu majątku na szkodę państwa.

Od chwili deklaracji, tyczącej się wykupienia, wymaga wszelka sprzedaż lub obciążenie wymienionych tam nieruchomości przedmiotów majątkowych pozwolenia tego osobnego komisarza.

To samo odnosi się do przyjmowania wszelkich nowych zobowiązań, które przekraczają zakres zwyczajnego toku interesów albo powodują trwałe obciążenie.

11. Koncesyonaryusze są obowiązani postarać się o to, aby c. k. Rząd mógł w dniu, wyznaczonym na wykupienie, objąć w fizyczne posiadanie wszystkie przedmioty majątkowe, wymienione w deklaracji wykupna.

Gdyby koncesyonaryusze nie uczynili zadość temu zobowiązaniu, będzie c. k. Rząd miał prawo nawet bez ich zezwolenia i bez interwencji sądowej objąć wymienione przedmioty majątkowe w fizyczne posiadanie.

Począwszy od chwili wykupienia odbywać się będzie ruch na wykupionej kolei na rachunek państwa; od tej chwili przypadają więc wszystkie dochody z ruchu na korzyść państwa, na koszt jego zaś idą wszystkie wydatki, połączone z ruchem.

Czyste dochody, jakie wynikną z obrachunku do chwili wykupienia, pozostaną własnością przedsiębiorstwa kolejowego, które natomiast odpowiadać ma samo za wszelkie należytości obrachunkowe i za wszelkie inne długi, pochodzące z budowy i ruchu kolei aż do chwili powyższej.

12. C. k. Rząd zastrzega sobie prawo zażądania na podstawie deklaracji wykupna (l. 9.) prawa własności państwa na wszystkich nieruchomościach przedmiotach majątkowych, przechodzących na państwo wskutek wykupienia.

Koncesyonaryusze są obowiązani oddać c. k. Rządowi na jego żądanie do dyspozycji wszelkie dokumenty prawne, jakichby od nich w tym celu jeszcze wymagano.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli zajdą warunkami, wymienione w § 16.

§ 13.

Gdy koncesya zgaśnie i od dnia jej zgaśnięcia przechodzi na państwo bez wynagrodzenia wolna od ciężarów własność i używanie koncesyonowanej kolei i wszystkich ruchomych i nieruchomości przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów i zapasy kasowe, koleje dojazdowe, będące ewentualnie własnością koncesyonaryuszów tudzież przedsiębiorstwa poboczne, jakoteż rezerwy obrotowe i kapitałowe, utworzone z kapitału zakładowego, o ileby nie użyto już tych ostatnich za zezwoleniem c. k. Rządu stosownie do ich przeznaczenia.

§ 14.

Zarówno w razie zgaśnięcia niniejszej koncesyi jak i w razie wykupienia kolei (§ 11.) zatrzymują koncesyonaryusze na własność fundusz rezerwowy, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa, ewentualne aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki, wzniesione lub nabyte z własnego majątku, do których zbudowania lub nabycia c. k. Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, iż przedmioty te nie stanowią przynależności kolei żelaznej.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio do celu i sumiennie, tudzież prawo zarządzania, aby wadliwościom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie aby je usunięto.

C. k. Rząd ma także prawo wglądania w zarząd kolei za pośrednictwem wydelegowanego funkcyonaryusza, a w szczególności prawo nadzoru w sposób, jaki tylko uzna za stosowny, za pośrednictwem organów nadzorczych, które wydeleguje na koszt koncesyonaryuszów, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i umową.

W razie utworzenia spółki akcyjnej ma komisarz, ustanowiony przez c. k. Rząd, także prawo bywania na posiedzeniach rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, sprawującej zarząd spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach, ile razy uzna to za potrzebne, oraz prawo zawieszania wszelkich takich uchwał i zarządzeń, które sprzeciwiałyby się ustawom, koncesyi lub statutowi spółki, względnie były dla publicznego dobra szkodliwe; w tym przypadku winien jednak komisarz przedstawić sprawę natychmiast c. k. Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która zapaść ma bezzwłocznie i mieć dla spółki moc obowiązującą.

Za ustanowiony tutaj nadzór nad przedsiębiorstwem kolejowym płacić mają koncesyonaryusze ze względu na połączone z tem zakres czynności roczne wynagrodzenie, którego wysokość oznaczy Rząd, uwzględniając rozmiar przedsiębiorstwa kolei lokalnej.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie ponadto prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby mimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych dokumentem koncesyjnym, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego. W szczególności można uznać koncesyę za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego, jeżeli nie dopełniono zobowiązań, względem ukończenia budowy i otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b, ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

Forster wlr.

403.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych oraz wyznań i oświaty z dnia 28. grudnia 1915,

w sprawie uregulowania spoczynku niedzielnego i świątecznego w przemyśle handlowym.

§ 1.]

Uchyła się w zakresie przemysłu handlowego wydane na mocy § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 183, rozporządzenie ministeryalne z dnia 31. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 184, w sprawie uregulowania spoczynku niedzielnego i świątecznego w przedsiębiorstwach przemysłowych. Tem samem wchodzi w życie napowrót ustawy z dnia 16. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 21 i z dnia 18. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 125, oraz wszystkie, wydane na podstawie tych ustaw rozporządzenie ministeryalne i rozporządzenia krajowych

władz politycznych o tyle, o ile te ustawy i rozporządzenia regulują spoczynek niedzielny i świąteczny w przemyśle handlowym.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Hohenlohe wlr.

Hussarek wlr.

Spitzmüller wlr.

404.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 30. grudnia 1915,

dotyczące dalszego pobierania podatków i danin oraz pokrywania wydatków państwowych za czas od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1916.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnienia, udzielone Rządowi w §§ 1., 2., 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 28. czerwca 1915, Dz. u. p. Nr. 180, za czas od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1915, rozszerza się na czas od dnia 1. stycznia do dnia 30. czerwca 1916.

§ 2.

Wykonanie tego rozporządzenia, które wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1916, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, w dniu 30. grudnia 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Hohenlohe wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Hussarek wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Morawski wlr.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.